

Vọng Tình

Contents

Vọng Tình	2
1. Chương 1: Xuất Môn Ngộ Lôi [Ra Ngõ Gặp Sét]	2
2. Chương 2: Mỹ Nhân Thiên Sư.	7
3. Chương 3: Mỹ Nhân Lân Ác Nhân [Mỹ Nhân Biến Thành Ác Nhân]	11
4. Chương 4: Chủ Nhân Và Nô Lệ	16
5. Chương 5: Sinh Ý Lai Liều (Sinh Ý Đến Đây)	21
6. Chương 6: Đại Trạch Mạc Phủ.	25
7. Chương 7: Thanh Ti Như Huyết (tóc Đen Như Máu)	30
8. Chương 8: Huyết Tẩy Sơn Trang.	35
9. Chương 9: Diệt Chân Diệt Huyền (Vừa Thực Vừa Ảo)	38
10. Chương 10: Thiện Ác Hữu Báo.	43
11. Chương 11: Văn Hương Thức Mỹ Nhân (nghe Hương Biết Mĩ Nhân)	48
12. Chương 12: Hoa Đà Tái Thế.	53
13. Chương 13: Thiếu Phu Nhân Cổ Quái	58
14. Chương 14: Ngã Bất Đáp Ứng (ta Không Đáp Ứng)	62
15. Chương 15: Động Phòng Huyết Quang.	67
16. Chương 16: Sinh Mệnh Luân Hồi.	70
17. Chương 17: Kim Tử Một Hữu (Vàng Không Có)	77
18. Chương 18: Nhập Phủ Vì Nô [Vào Phủ Làm Nô]	81
19. Chương 19: Biệt Hữu Động Thiên (Động Thiên Khác)	86
20. Chương 20: Lãng Loại Diện Mục (Khuôn Mặt Khác)	91
21. Chương 21: Dụ Dữ Phản Dụ (Dụ Cùng Phản Dụ)	96
22. Chương 22: Vũ Quá Thiên Tình [Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng]	102
23. Chương 23: Tri Liễu Biến Ách Ba.	111
24. Chương 24: Thanh Lâu Nhất Nhật Du [Một Ngày Đạo Thanh Lâu]	116
25. Chương 25: Sơ Kiến Hoa Khôi [Mời Gặp Hoa Khôi]	120
26. Chương 26: Hoa Phảng Giai Nhân [Giai Nhân Trên Thuyền Hoa].	124
27. Chương 27: Bích Ba Ý Rủ [Bích Ba Kinh Diễm]	129
28. Chương 28: Nguyệt Ảnh Thanh Ba.	134
29. Chương 29: Tiểu Hồ Ly Biến Quai Liễu [Tiểu Hồ Ly Biết Nghe Lời].	141
30. Chương 30: Bì Thảm Địch Liệu Thương Sinh Hoạt [Công Việc Chữa Bệnh Bì Thảm].	145
31. Chương 31: Nhân Sinh Vô Xử Bất Tương Phùng [Đời Người Có Nơi Nào Không Gặp Lại].	150
32. Chương 32: Kim Tử! Kim Tử! [Vàng! Vàng!]	155
33. Chương 33: Đào Hoa Công Tử.	160
34. Chương 34: Diệu Thủ Giải Liên Hoàn [Cao Thủ Tháo Liên Hoàn].	164
35. Chương 35: Hạnh Vận Dữ Môi Vận [Vận May Cùng Vận Rủi].	168
36. Chương 36: Thâm Đàm Bí Bảo [Bí Bảo Dưới Đàm Sâu].	173
37. Chương 37: Cứu Mệnh Địch Vãn [Cái Hòn Cứu Mạng].	177
38. Chương 38: Gian Nan Địch Nhâm Vụ [Nhiệm Vụ Gian Nan].	181
39. Chương 39: Na Nhất Dạ Địch Quang Mang [Hào Quang Đêm Đó].	185
40. Chương 40: Tồi Khả Ái Địch Mẫu Lão Hồ [Cọp Mẹ Đáng Yêu Nhất].	191

41. Chương 41: Sảo Khởi Lai Liễu [Phiên Nhiều Bắt Đầu Đến]	197
42. Chương 42: Hồ Ly Ngộ Phì Trư. [Hồ Ly Gặp Heo Mập]	202
43. Chương 43: Vô Kiềm Chi Dạ.	207
44. Chương 44: Đồng Sàng Chi Tranh.	212
45. Chương 45: Châu Quang! Hồng Quang!	218
46. Chương 46: Tổng Thượng Môn Đích Mỹ Nữ [Mỹ Nữ Đưa Đến Cửa].	223
47. Chương 47: Tiểu Hồ Ly Khí Bào Liễu [Tiểu Hồ Ly Tức Giận Mà Chạy].	227
48. Chương 48: Băng Hỏa Lương Trọng Thiên	231
49. Chương 49: Hạ Lan Hiên Đích Âm Mưu [Âm Mưu Của Hạ Lan Hiên].	235
50. Chương 50: Tử Đằng Hạ Đích Quý Công Tử [Quý Công Tử Dưới Cây Tử Đằng].	240
51. Chương 51: Ngộ Hội Đại Quá Thiên.	245
52. Chương 52: Loạn Sai Trắc Đích Hậu Quả Thị Nghiêm Trọng Đích [Loạn Đoán Hậu Quả Là Nghiêm Trọng].	250
53. Chương 53: Xích Đan.	255
54. Chương 54: Cáo Bạch [Tổ Tình]	260
55. Chương 55: Mộng Trung Mê Vụ [Sương Mù Trong Mộng]	266
56. Chương 56: Hư Giả Đích Kí Ưc [Trí Nhớ Giả Dối]	270
57. Chương 57	275
58. Chương 58: Đào Hôn.	279
59. Chương 59: Thương Tâm.	284
60. Chương 60: Trí Nhớ.	288
61. Chương 61: Kết Cục (thượng).	293
62. Chương 62: Kết Cục (hạ)	298
63. Chương 63: Ngoại Truyện 1 Chân Tướng Tại Lí Diện [Chân Tướng Bên Trong].	303
64. Chương 64: Ngoại Truyện 2	312

Vọng Tình

Giới thiệu

“Ta vẫn luôn chờ đợi, đợi đến ngày chàng tìm đến, đợi tới ngày chàng trở về” Nàng đưa đôi mắt trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-tinh>

1. Chương 1: Xuất Môn Ngộ Lôi [Ra Ngõ Gặp Sét]

Sáng sớm, thái dương còn chưa dâng lên, phía đông đã hiện ra mặt trời.

Sơn cốc xanh biếc bị một tầng sương mù mỏng lung như sa mỏng che lấp, giống như mỹ nhân mới tắm xong, như ẩn như hiện.

Trừ bỏ chim chóc sớm bay ra đi tìm thức ăn, các loài động vật trong rừng vẫn chìm trong giấc ngủ. Khắp nơi chìm trong khoảng không yên tĩnh, chỉ là cảnh tượng hài hòa này bị một tiếng ca làm nhiễu loạn.

- Ta là tiểu hồ ly vui vẻ nhất,

Ta có bộ dạng đẹp mắt lại xinh đẹp

Ta là tiểu hồ ly hoàn mỹ nhất trên đời này

Lạ! Lạp! Lạp!

Ta muốn xem hết thiên hạ mỹ nữ.

Ta muốn ngắm hết thiên hạ mỹ nam.

Lạ! Lạp Lạp!

Tiểu Bạch Linh (chim sơn ca) từ trước đến giờ luôn tự hào vì tiếng ca của mình phải liều mạng che lấp tai lại, không muốn bị ma âm xuyên qua làm hỏng thánh lực.

Nhưng mà nó đã quên một việc, chính là, nó còn đang bay lượn trên không trung.

Vì thế, núi Tường Thụy, cốc Sơn Chi từ trước tới giờ nổi tiếng là an tĩnh đã diễn ra một màn thảm kịch hết sức bi hài.

Tiểu Hồ Ly Hồ Tứ mang trên lưng một bọc hành trang nhỏ, dùng một cây mộc côn nhỏ làm đòn gánh, hai móng tuyết trắng ôm lấy, đang vui vẻ hướng ngoài sơn cốc mà phóng đi.

Miệng không ngừng hát “khoái hoạt hành” do tự mình sáng tác, mắt thấy phía trước càng ngày càng rộng mở, đôi mắt nó liền trở nên rực sáng.

Thế giới phồn hoa, mỹ nam mỹ nữ, Hồ Tứ ta đến đây!

Đang đứng lúc cao hứng thì...

Bốp!

Trên đầu bị đập mạnh một cái, Hồ Tứ ôm cái đầu nhỏ lông mềm như nhung, cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, trong lòng không khỏi oán giận lão thiên gia.

Chẳng lẽ lão Thiên không thích Hồ Tứ nó cao hứng cho nên cố ý đến trừng phạt sao?

- Ôi, ôi, ngã chết ta!

Hồ Tứ bình sinh thích nhất những vật xinh đẹp, thanh âm chính là một trong số đó.

Mà lúc này thanh âm ở trong tai Hồ Tứ, có thể nói so với hoàng oanh xuất cốc, châu lạc ngọc bàn, muốn hay bao nhiêu thì có hay bấy nhiêu.

- Thật sự rất dễ nghe, thật sự rất hoàn mỹ.

Tiểu hồ ly mới vừa rồi còn bị choáng váng liền lập tức thanh tỉnh, nâng tiểu Bạch Linh lên, cái đầu dí sát vào.

Ánh mắt toát ra tia sáng nguy hiểm, trừng mắt làm chim sơn ca phát lạnh cả người.

Tiểu Bạch Linh trong lòng vạn phần ai oán, ngàn không nên vạn không nên rơi xuống trên đầu Hồ Tứ, tiểu hồ ly này là quái thai của hồ tộc.

- Hồ Tứ, haha, người, người không phải đi sao, như thế nào còn không đi a?

- Tiểu Bạch Linh, thanh âm của người là dễ nghe nhất trong toàn bộ khu rừng, ta vạn phần thích. Ai, nay đi rồi, thật có chút luyến tiếc nha!

Hồ Tứ vạn phần cảm khái, liên tục lắc đầu, tỏ vẻ đáng tiếc vô cùng.

- Ha ha, có cái gì huyền diệu chứ? Chờ người ra khỏi ngọn núi này, ở nhân gian còn có người ca hát dễ nghe hơn, đến lúc đó người sẽ biết. Như vậy đi, người phải đi, ta không có gì báo đáp, nhân tiện hát một bài đưa tiễn người vậy!

Tiểu Bạch Linh liều mạng muốn tránh thoát vòng vây của Hồ Tứ, gần như thiếu mỗi nước cầu xin.

Hai vết vằn màu đỏ bỗng nhiên xuất hiện trong mắt Hồ Tứ:

- Thật vậy chẳng, thật vậy chẳng? Ai, trước kia người dù chết cũng không chịu hát cho ta nghe!

Tiểu Bạch Linh khé miệng run rẩy, còn không phải do Hồ Tứ – Họa nhân tinh (người chuyên gây tai họa) này đi

Vì thế, ca sĩ hát hay nhất khu rừng, tiểu Bạch Linh, lấy hết tất cả sức lực từ lúc sinh ra hát một ca khúc ai oán triền miên.

Động vật trong rừng sâu nghe nó hát xong đều lăn chã rơi lệ.

(chú thích: ăn mừng Hồ Tứ rời đi kích động rơi nước mắt :v)

Mặt trời lúc này đã muốn lên cao, Hồ Tứ lần đầu nhìn thấy cảnh tượng ngoài núi rừng.

Đứng ở trên đỉnh núi, liếc mắt một cái nhìn lại, một đường mòn nổi thẳng tới chân núi; sông nhỏ như giải lụa, quanh quanh co co, khói bếp lượn lờ, đồng ruộng rải rác như bàn cờ; ánh sáng màu vàng chiếu rọi trên cả một vùng đất...

Hồ Tứ nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, kích động hoa chân múa tay, xóc tay nải lên, hô:

- Xuất phát!

Hồ Tứ ta từ nay về sau tách khỏi Đồ Sơn tộc, lần đầu tiên chạy ra nhân gian bên ngoài.

Hồ tộc chia làm tứ đại gia tộc, Đồ Sơn Tộc là đứng đầu trong tứ đại gia tộc.

Có truyền thuyết kể rằng, khi lão tổ tông của Đồ Sơn tộc qua đời, Trụ Vương đã thú (cưới) một nữ tử xinh đẹp của Đồ Sơn .

Sau đó, Đắc Kỷ – nữ nhân của hồ tộc kia trở thành tân hoàng hậu của Trụ Vương.

Tuy rằng sự tích kia nhắc tới khiến người ta không vui vẻ gì, nhưng Đắc Kỷ lại là thần tượng trong lòng Hồ Tứ.

Đồ Sơn hồ tộc là Cửu Vỹ Thiên Hồ duy nhất trong hồ tộc, so sánh với những hồ tộc khác thì thành tiên dễ hơn nhiều.

Chỉ cần vào lúc 3000 tuổi đối kháng được thiên lôi tam vị Phích Lịch Hỏa, là có thể một bước lên trời, trở thành Đại La chân nhân.

Đây chính là điều mà các hồ tộc khác tha thiết mơ ước cũng cầu không được.

Phải biết rằng, trở thành Đại La chân nhân là có thể thoát khỏi lột thú. Đồ Sơn thị tuy rằng tôn quý nhưng lại bởi vì căn nguyên là cửu vĩ hồ ly nên khiến các vị tiên nhân khinh thường.

Vì muốn thay đổi địa vị Đồ Sơn tộc ở tiên giới, trưởng lão phát lệnh, yêu cầu các hồ ly chưa thành tiên đều phải cần tu khổ luyện, chỉ cầu có thể qua được thiên kiếp.

Sau đó, trưởng lão còn luôn luôn mời Thiên Lôi uống rượu, để khi hấn chấp hành thiên kiếp có thể hạ thủ lưu tình với họ.

Hồ Tứ chính tại thời điểm đó cùng Thiên Lôi kết thù, nếu không phải như vậy, nó còn có thể tự do tự tại ở trong rừng du ngoạn nha.

Nhớ tới Thiên Lôi kia, Hồ Tứ liền tức giận không có chỗ để đánh!

Hắn có gì đặc biệt hơn người chứ, bất quá chỉ là nắm thiên lôi nên quyền to mà thôi.

Hừ, càng nghĩ càng giận, Hồ Tứ nhin không được vung móng vuốt nhỏ lên, hướng lên trời quát một tiếng:

- Có gì đặc biệt hơn người chứ, đồ quái dị!

Bầu trời đang trong chợt mây đen kéo tới dày đặc, một tiếng sấm đình tai nhức óc từ trên không lập tức đánh xuống.

May mà Hồ Tứ nhanh như chớp né tránh được, nhìn lại chỗ nó vừa đứng, một cái hố đường kính ba thước liền xuất hiện, đất đều biến thành màu đen, ở phía trên còn phả ra một làn khói nhẹ.

Hồ Tứ không khỏi đắc ý dạt dào, khí thế ngút trời giơ một ngón út lên, đầu ngón tay hướng xuống, biểu tình vô cùng miệt thị:

- Hừ, còn muốn đánh ta! Kỹ xảo của ngươi đã bị ta nhìn thấu, đồ quái dị!

Vỗ vỗ bụi đất trên người, Hồ Tứ cười nhỏ:

- Ta là một tiểu hồ ly vui vẻ nha. Tiểu hồ ly ta bình sinh thích nhất chính là mỹ nam mỹ nữ, Thiên Lôi nhà ngươi thật quái dị, người quái dị, haha, ta muốn làm cho thế nhân đều biết ngươi là đồ tự kỷ quái dị!

Vài đạo tia chớp đột nhiên xuất hiện trong không trung tối đen...

Rắc rắc rắc

Thiên lôi như mưa rơi, một cái tiếp một cái hướng bổ tới trên người tiểu hồ ly Hồ Tứ, dường như không đánh trúng thì sẽ không bỏ qua.

Hồ Tứ bị sợ hãi không nhỏ, vốn đang nhàn nhã tiêu sái, nay vì trốn tránh sét mà liều mạng hướng về phía trước.

Bọc quần áo nhỏ của nó sớm đã không thấy tăm hơi, nếu là Đồ Sơn tộc trưởng lão nhìn đến Hồ Tứ lúc này, chắc chắn kích động lão lệ tung hoành.

Bởi vì Hồ Tứ chỉ hết ăn lại nằm, đừng nói là học pháp thuật, dù chỉ là làm cho nó chạy hai ba bước, nó có thể nói ra cho người một xe ngựa biện.

Mà lúc này Hồ Tứ, so với cả tộc Báo còn muốn nhanh hơn, linh hoạt hơn so với tộc Thỏ.

Lấy thái độ tích cực từ trước tới nay chưa từng có hướng chân núi vọt mạnh. Hồ Tứ lúc này không thể dùng từ chạy để hình dung, nó quả thực là bay trên mặt đất.

Hồ Tứ chỉ cảm thấy hai lỗ tai toàn gió, quả tim nhỏ đập đi thường lợi hại, bốn chân chạy thật nhanh.

Nó chưa bao giờ chạy trốn nhanh như vậy, nay dường như là cực hạn siêu việt của nó. Nó vừa cười ha ha vừa hướng trên trời nói lớn:

- Thiên Lôi, có bản lĩnh hôm nay ngươi liền đánh chết ta! Nếu không, một ngày nào đó, ta sẽ nhổ tóc ngươi, bẻ răng nanh của ngươi, đánh gãy cái mũi của ngươi, cho ngươi vĩnh viễn không thể gặp người khác!

Nếu lúc này có người ở bên cạnh quan sát, chắc chắn sẽ nhìn thấy một phen cảnh kì dị.

Một con tiểu hồ ly toàn thân trắng như tuyết ở trên mặt cỏ xanh biếc chạy thực mạng, mà phía sau là vô số tia sét chói mắt đánh xuống.

Bộ dạng của Hồ Tứ lúc này thực sự đã không màng đến sinh tử gì hết.

Kỳ thật sau này khi Hồ Tứ nhớ lại, lúc đó nó không hề có cảm giác e ngại, hoàn toàn dựa vào bản năng mà chạy.

Mà Thiên Lôi khả năng thật sự là bởi vì lời nói của nó làm cho tức tới hôn mê, có vài tia sét đánh toàn lệch phương hướng.

Điều này làm cho Hồ Tứ tâm nhạc khai hoa, nếu không phải đang chạy trốn chết, nó thật sự sẽ ôm bụng cười lăn lộn trên mặt đất mất.

Nhớ tới bọc quần áo nhỏ của mình, Hồ Tứ nhin không được đau lòng một chút.

Phải biết rằng, nơi đó nó có cất giấu rất nhiều bảo bối nhiều năm qua, nghĩ đến nhân gian có thể phát huy công dụng nhưng hiện tại cái bọc đó chẳng biết biến đi đâu.

Hiện tại nghĩ lại, không khỏi đáng tiếc vạn phần.

Thiên Lôi chết tiệt! Trường lão chết tiệt! Tộc quy chết tiệt!

Nói cái gì mà cứu vĩ thiên hồ là tộc cao quý nhất, mà chính nó ở trong Đồ Sơn Tộc bị chê cười nhiều nhất.

Đã hơn hai nghìn chín trăm chín mươi tuổi, lại không thể thuận lợi biến thành hình người, cái này thì cũng thôi đi, học pháp thuật cũng không hiệu nghiệm. Chỉ thích xem mỹ nam mỹ nữ, đối với đồ vật đẹp đều không thể kháng cự, cái này cũng có thể dễ dàng tha thứ a.

Quan trọng là những thứ đó sau này Hồ Tứ còn có thể bù lại nhưng bọn họ cố tình nói một truyện, làm cho nó vĩnh viễn cũng không bù lại được.

Đồ Sơn tộc là cứu vĩ thiên hồ, mà nó từ lúc sinh ra đã có tám cái đuôi!

Lúc nó sinh ra đã dọa hôn mê một bà mẹ, bởi vì chưa từng có chuyện như vậy xảy ra từ trước tới nay nha.

Ngay cả mẫu thân của nó cũng là không tin, sau lại nói nó không phải là con của bọn họ.

Đáng thương nó mới được sinh ra, vốn là gầy yếu vô lực, hơn nữa mẫu thân lại cự tuyệt không cho nó ăn, nếu không phải trường lão hảo tâm nuôi nấng, chỉ sợ sẽ không có Hồ Tứ ngày sau.

Hồ Tứ đứng thứ tư, ở trên có ba vị ca ca, phía dưới có một muội muội.

Bởi vì cha mẹ đối với nó có điểm bài xích, cho nên ngay cả cái tên cũng giản lược, dứt khoát lấy số thứ tự làm tên.

Cũng may Hồ Tứ tuy rằng thể nhược, lại từ nhỏ lòng dạ rộng lượng, cũng không để ý người khác lời ra tiếng vào về cái tên của nó.

Ba vị ca ca đã sớm thuận lợi qua thiên kiếp, chẳng những người dung mạo tuấn mỹ vô cùng, hơn nữa pháp lực lại rất cao cường.

Trường lão cũng nói Đồ Sơn Vương sẽ là một trong ba người này.

Muội muội của Hồ Tứ chỉ có một ngàn tuổi, lại từ nhỏ thân thể cường kiện, đối với pháp thuật rất có thiên phú, ở tuổi thứ ba trăm đã có thể hóa thành hình người.

Tiểu mỹ nhân lúc này đã là một đóa hoa, làm cho các nam thanh Đồ Sơn tộc chưa lập gia đình xuân tâm nhộn nhạo, không thể khống chế bản thân.

Trái lại Hồ Tứ, trừ bỏ không thể hóa thành hình người, hết ăn lại nằm, yêu thích sắc đẹp, không làm việc đoàn hoàng!

Hoa khai lưỡng đóa, các biểu nhất chi.

(Hoa nở hai đóa, vẫn nằm trên một cành)

Bình tĩnh, Hồ Tứ đang xem lại tình hình của nó hiện tại.

Phía trước là vách núi đen, bởi vì Hồ Tứ chạy trốn quá nhanh, đến nỗi căn bản chính là hoảng không trách lộ (chạy nhầm đường)!

Người ta thì chạy xuống, nó thì hay rồi, trượt về phía trước.

Thân mình nhẹ nhàng, rơi tự do xuống phía trước. Thiên Lôi cũng tức thời dừng lại.

Có lẽ, hẳn đang chờ Hồ Tứ biến thành bộ dạng thịt nát xương tan.

Xong rồi!

Hồ Tứ mắt nhắm lại, trong đầu trống rỗng, Phi Thiên trú cái gì, tất cả đều ném đến cực lạc đi cho rồi!

Giờ phút này, trong lòng nó chỉ mặc niệm trăm ngàn lần đừng bị chết quá khó coi nha.

Ai, thật sự là người chết vì tài, chim chết vì mồi.

Hồ Tứ rốt cuộc chỉ vì nói hưu nói vượn mà trả huyết giá đại giới.

2. Chương 2: Mỹ Nhân Thiên Sư.

Phan Ngọc ngồi trong chiếc xe tinh mỹ, ghế đệm mềm nhũn, trên bàn gỗ lim điêu khắc tinh xảo có bày một bộ bầu rượu – ly rượu bằng bạch ngọc.

Ngọc chất ôn nhuận, tạo hình tinh tế, vừa thấy liền biết xuất xứ từ danh gia, sắc rượu hổ phách khuynh đảo trong ly, hương vị nồng nàn...

- Nhất niên hựu quá nhất niên xuân,

Bách tuế tăng vô bách tuế nhân.

Năng hướng hoa trung kỷ hồi túy,

Thập thiên cô tửu mạc từ bản.

(Năm hết thì xuân cũng hết theo

Mà người trăm tuổi có bao nhiêu

Bên hoa hây được say vài độ

Mua rượu tiền muôn chớ bảo nhiều.)

Mùi rượu nồng, ngậm nga thiên cổ danh ngôn, Phan Ngọc trong lòng cảm thấy thật tự tại thoải mái.

Chiếc xe này, bộ rượu này đều là thu hoạch của hần.

Ngay cả bên ngoài, từ người kéo xe đến con tuần mã, đều là Thiên kim Đại Uyên mua.

Vỗ vỗ túi da bên hông, lần này thu hoạch quả thật ngoài dự tính.

Rượu nguyên chất, xe hoa, ngân phiếu, tất cả mọi thứ đều làm cho Phan Ngọc phiêu phiêu dục tiên, khiến hồn phách đã quên mất quê đã bốc trước khi ra ngoài.

Phan Ngọc hiện tại dù có nhớ tới cái quê kia, cũng chỉ làm cho hần không thoải mái mà thôi.

Nhưng bản thân cảm thấy cũng không đúng lắm, bởi vì, hần lần xuất hành thuận lợi không thể nào thuận hơn nha.

- Hừ, nói cái gì không nên xuất hành, nói cái gì ta sẽ hai tay trống trơn mà quay về! Hừ hừ hừ, tất cả đều là vô nghĩa, lần này trở về, ta muốn làm cho bọn họ nhìn xem, mệnh của thiếu gia ta thật sự tốt!

Xe đi thật sự ổn, Phan Ngọc đối với vị xa phu cũng thực vừa lòng, không hổ là người huấn luyện tại Lạc Dương.

Có không vừa lòng phải chăng là mấy ngày nay mệt nhọc, lúc này một khi lơ lửng, tinh thần sẽ không thể tập trung.

Mà không thể tập trung, chắc chắn sẽ gặp chuyện không may.

Hai mí mắt của Phan Ngọc sụp xuống, đang muốn đi gặp chu công, chỉ nghe bên tai....

Phịch!

Một tiếng nổ vang lên khiến hoa cả mắt, thân mình hần bị một cái gì đó hung hăng đập trúng.

Trước mắt liền kim tinh loạn binh, cho dù Phan Ngọc yêu vàng như vậy, cũng không chịu nổi khi bị nhiều kim tinh đè lên, lục phủ ngũ tạng thiếu chút nữa lệch vị trí.

Phan Ngọc có công phu tốt, nhưng do quá bất ngờ bị đánh trúng, trong lồng ngực nhiệt huyết cuộn cuộn, trên miệng thấy vị ngọt, miệng hé ra, một ngụm máu tươi liền phun ra.

Tất cả đều phun trên người cái vật gì đó kia.

(Kim tinh : vàng.

Ta xin giải thích đoạn này: thực ra anh bị chị rơi trúng, vì nam chính là cực kì tham tiền nên trong lúc hoa mắt nhìn ra toàn thấy vàng :v)

Chờ trước mắt kim tinh toàn bộ biến mất, Phan Ngọc lúc này mới phát hiện có vật gì đó ở trên người.

Là một vật sống!

Một cái đầu máu me nhầy nhụa, chỗ lông ở tai, thân mình đều trắng như tuyết. Phía dưới 2 chân nhỏ nhắn, có ba cái đuôi xoắn tung.

Không đúng! Phan Ngọc dụi dụi mắt, cẩn thận nhìn, là tám cái đuôi to a!

Cái đuôi hình dạng thực đặc thù, thoạt nhìn giống như một cái.

Hồ ly! Còn không phải hồ ly bình thường!

Chỉ biết Đồ Sơn tộc là cứu vĩ yêu hồ, trừ bỏ bọn họ, hồ ly còn lại đều chỉ có một cái đuôi, chẳng lẽ là người của họ thật?

Phan Ngọc miên man suy nghĩ, thân thủ xem xét tiểu hồ ly bên cạnh. Thân mình vẫn ổn, trong mũi còn có khí, xem ra là ngất đi rồi.

- Công tử! Công tử!

Đánh xe không hổ gặp qua nhớ mặt, tuy rằng thấy xe hoa bị hỏng, Phan Ngọc lại dẫn theo một vật cẩu không ra cẩu, hổ không ra hổ, mặc dù nhìn tới gần người, nhưng hấn vẫn là đánh bạo cất tiếng gọi.

Phan Ngọc bị xa phu gọi làm hoàn hồn, lắc lắc đầu, nhìn lại mọi thứ.

Trừ bỏ chỗ chính mình đang đứng ra, xe ngựa đều đã bị vỡ hết, nhìn lại hình không ra hình, may mà bộ rượu bạch ngọc kia vẫn hoàn hảo, không có tổn hại gì, tâm mới có thể thả lỏng ra một chút.

Phan Ngọc tới chỗ con ngựa, đem cái vật phóng tới chính mình từ trên trời giáng xuống – tiểu hồ ly trồi trên mình ngựa.

Vỗ vỗ trên người con ngựa, cũng may trừ bỏ xe ngựa ra, mọi thứ đều còn lại.

Không có xe, xa phu cũng không có tác dụng.

Để bồi thường, Phan Ngọc đưa ra ngân lượng mua nốt 2 con ngựa lúc này kéo xe, việc ngoài ý muốn này làm cho xa phu mừng rỡ, đối với Phan Ngọc ngàn ân vạn tạ.

Cưỡi một, mặt sau kéo theo hai con ngựa nữa, Phan Ngọc cảm thấy hình tượng của mình đang bị giảm sút thảm hại.

Lâu không có cưỡi ngựa mà cổ đã phát đau, xem ra về sau vẫn nên tăng cường rèn luyện thể lực.

Ngẫm lại thân mình lúc này bị tiểu hồ ly kia làm cho bị thương, cũng may mắn là chân khí vẫn ổn, vẫn chưa tắt thở theo chiếc xe hoa lệ kia.

Phan Ngọc hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, đợi khi tiểu hồ ly tỉnh lại, nhất định phải cùng nó tính bồi thường cho hấn mới được.

Trần A Thạch.

Thôn trấn này mặc dù không lớn nhưng lại vô cùng náo nhiệt.

Bởi vì nơi này là giao thông đầu mối then chốt trong bốn phương tám hướng, từ phương nam đến phương bắc đều tụ tập ở đây, thế nên mới đặc biệt đông vui.

Khách điểm Vân Lai, tên rất hay, khách điểm giống như Vân Lai – Phan Ngọc mãi suy nghĩ, nhưng không hay biết chính mình đang trở thành nhân vật tiêu điểm trong Trấn A Thạch.

Phan Ngọc quả thật khiến cho người ta rung động trong lòng từ cái nhìn đầu tiên.

Chỉ bằng vẻ bên ngoài của hắn, phong độ lồi lạc, một đường đi tới, làm cho không biết bao nhiêu đại cô nương, tiểu tức phụ đi theo.

Người người như suy như túy, tự giác đi theo phía sau Phan Ngọc.

Vì thế, trên đường trấn A Thạch, bỗng hình thành một màn kì quan hiếm thấy.

Một người anh tuấn trẻ tuổi, cưỡi trên mình một con ngựa cao to, mặt sau còn có thêm hai con tuần mã, mặt bên cạnh có rất nhiều nhóm các cô nương, thiếu phụ không ngừng đi theo.

Có thể nói đây là kì quan lớn nhất, lạ nhất từ trước tới nay trong Trấn.

Đối với việc bị người chỉ điểm, quan sát, Phan Ngọc sớm đã có chuẩn bị tâm lí.

Loại chuyện này bắt đầu từ khi hắn còn nhỏ, mỗi lần mẫu thân dẫn hắn đi trên đường, đều bị nữ tử vây xem. Lúc đó Phan Ngọc là cực phẩm đáng yêu nha.

Phan Mẫu đứng bên cạnh cũng cảm thấy hãnh diện. Sau trưởng thành, Phan Ngọc ra phố có thói quen là ngồi xe ngựa, bởi vì nhân sinh tuần mã, nếu không kín kẽ, liên tiếp sẽ bị cản trở trên đường.

Mặc dù Phan Ngọc ngồi trên xe, nhưng như vậy cũng không thể ngăn cản sự nhiệt tình của các tiểu cô nương nhìn hướng xe hắn mà ném mạnh hoa quả hoa tươi

(cái này là tục lệ của Trung Quốc khi xưa nhé, tạm hiểu giống như họ tung tú cầu ấy.)

Sau khi chọn phòng, Phan Ngọc liền hướng trên giường nằm xuống, nội tâm trong chốc lát bắt đầu tính toán mua một chiếc xe, lại mượn thêm xa phu.

Tóm lại, Phan Ngọc hắn không thể ủy khuất chính mình.

Đang buồn ngủ, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, ánh mắt chuyển tới cái đầu đầy huyết tiểu hồ ly.

Đem tiểu hồ ly hướng tới tắm thất, ném nó vào trong bồn, động tác thô lỗ, chà mạnh, không chút để ý tính mạng của nó.

Hồ Tứ đúng là không may mắn, trình độ phát huy lúc khó khăn, kết quả còn đi lầm đường, theo vách vực rơi xuống.

Chênh lệch rất lớn làm cho nó không chịu nổi, liền bất tỉnh hôn mê.

Mơ một giấc mộng giống thật, mộng chính mình rơi vào một chiếc xe ngựa, sau đó lại trên xe ngựa xóc nảy nửa ngày.

Đang suy nghĩ được cho ăn cao lương mỹ vị. Bỗng nhiên trên đầu chợt lạnh, nhin không được hít vào một hơi, nước lạnh tiến vào trong lỗ mũi, lập tức bị nghẹn thành ho khan.

Thân mình đang dang vân giá vũ bỗng...

Bùm!

Bị ném mạnh xuống đất, cho đến khi xương cốt Hồ Tứ đứt từng đoạn, đầu óc choáng váng, một thanh âm lãnh khốc vang lên bên tai:

- Tỉnh sao?

Hồ Tứ thân mình chấn động, cho tới bây giờ nghĩ đến Tiểu Bạch Linh thanh âm rất là dễ nghe, nhưng hiện tại thanh âm này, quả thật tuyệt vời không cách nào hình dung.

Đầu đang nhất thời choáng váng chợt trở nên thanh tĩnh, cố gắng mở to mắt, hướng nhìn lại nơi thanh âm vừa phát ra.

Lông mày đen nhánh, ngũ quan trang nhã, hai mắt hữu thần. Hàng lông mi đậm nét uốn cong, mũi thẳng, cánh môi hồng bạc mỏng.

Không cười lộ ra vẻ mặt lạnh như băng, khi cười làm người ta như thấy cây cối nở rộ trong mùa xuân.

Dáng người cao lớn cân xứng. Trên đầu đội bảo ngọc, phụ tùng rất tinh mỹ, phối màu rất hài hòa, làm cho Hồ Tứ tâm giống như say, hồn như bị đoạt mất.

- Mỹ nhân! Thật sự là cực phẩm mỹ nhân!

Hồ Tứ không tự chủ được thở dài, rồi nhìn lại chính mình,

Nếu là một người bình thường nhìn đến cử chỉ của tiểu hồ ly miệng nói tiếng người, chắc chắn kêu sợ hãi liên tục, đem Hồ Tứ xử lý.

Nhưng người nó đối mặt lại là Phan Ngọc, trong chốn giang hồ được mệnh danh là “Ngọc Diện Tu La” Phan Ngọc.

Huống hồ Phan Ngọc còn có một thân phận khác, điều này làm cho hắn đối với loại chuyện này đã muốn thấy nhưng không thể trách.

Yêu quái chết trong tay Phan Ngọc chỉ sợ còn nhiều hơn so với số người bị hắn giết.

Một tia giận ẩn hiện trên đường lông mày, khuôn mặt tuấn tú tuyết trắng nổi lên tầng mỏng manh đỏ ửng.

Phan Ngọc bình sinh hận nhất chính là người khác xem hắn là nữ nhân, đối với một đại nam nhân dám “liếc mắt đưa tình” với hắn, chỉ sợ sớm đã sống không bằng chết, huống chi là bị một tiểu hồ ly nói.

Không giận mà lại cười, một tia lạnh như băng hiện lên trên theo khoé miệng, bất thành lình Hồ Tứ bị một luồng lạnh khí đánh úp tới:

- Yêu vật nhà người, dám nói bốn thiếu gia như vậy, quả thực là tự tìm đường chết!

Hồ Tứ còn đang ngất say mê bỗng thấy hoa mắt, cực phẩm mỹ nhân lập tức xuất hiện ở trước mặt.

Thân mình bị nhấc lên, không thể hít thở một chút không khí.

Hồ Tứ dơ móng vuốt lên, trông mắt nó trắng dã.

Nó như thế nào cũng không hiểu rõ, vừa rồi rõ ràng mỹ nhân vẫn còn tốt đẹp, lại lập tức biến đổi trở nên thô bạo như vậy, là nó nói sai cái gì rồi?

“Ngọc Diện Tu La” dù là võ lâm hay là yêu giới, đại danh đều lừng lẫy như sấm đánh bên tai.

Cho nên, trong thành của Phan Ngọc, dù chỉ là một yêu quái cũng không có, ngay cả thôn trang phụ cận tỉnh mạch cũng không có bóng dáng yêu ma. Thế nên chỉ có những địa phương rất xa, mới mời Phan Ngọc đi trừ yêu.

Bức họa Phan Ngọc đã truyền đến khắp trên yêu giới, trở thành nơi để yêu tinh trút giận lên đó.

Lấy hình cái đầu Phan Ngọc làm bia ngắm, tiêu lượng tốt vô cùng.

Nghe nói, rất nhiều yêu tinh yêu diễm bởi vì quyến rũ bất thành, đem bia ngắm mua về, một vì tiết hận, hai vì tự người.

Hồ Tứ cũng không biết đến uy danh của Phan Ngọc, Đồ Sơn tộc khác với những yêu ma khác.

Sinh ra đã là thiên hồ, mà thiên hồ đều không có hạ sơn khi còn bán thân bán yêu, vì vậy, không biết tới Phan Ngọc cũng là lẽ đương nhiên nha.

Trong lồng ngực bị đè nén mạnh, đầu óc bắt đầu thiếu dưỡng khí, Hồ Tứ toàn thân run rẩy, hai chân nhỏ trước ôm lấy cổ tay Phan Ngọc, trông mắt gấu gao trừng Phan Ngọc, trong mắt tràn đầy cầu xin thương xót.

Phan Ngọc trời sinh đã có cặp mắt âm dương, đối với yêu ma quỷ quái, dù cho là mãnh thú hồng thủy, tâm hắn chưa bao giờ ngừng có thương tiếc.

Bởi vì với hắn, đối với yêu quái đều không thể lui bước.

Mắt vốn thấy tiểu hồ ly chuẩn bị tắt thở, nhưng móng vuốt vô lực của nó khoác lên trên cổ tay hắn, ánh mắt tròn xoe nhìn mình, nơi đó trừ bỏ cầu xin thương xót, chính là vô tận thống khổ.

Thống khổ!

Phan Ngọc cả kinh, ngón tay không tự chủ được buông ra, tùy ý để Hồ Tứ rơi trên mặt đất.

Không biết vì sao, khi hắn chống lại cặp mắt đen lúng liếng kia, một loại cảm tình từ trong lòng trào ra, tâm nhất thời mềm mại, sát khí liền suy giảm.

Hồ Tứ cũng biết chính mình theo quỷ môn quan dạo qua 1 vòng đã trở lại.

Ho khan, sờ sờ cổ họng chính mình, rất là đau nha.

Không thể tưởng được mỹ nhân ra tay mạnh như vậy.

Xem ra, mỹ nhân này tính tình không được tốt lắm, nên tránh xa nhiều hơn tiếp cận, cần phải chú ý hơn mới được!

3. Chương 3: Mỹ Nhân Lân Ác Nhân [Mỹ Nhân Biến Thành Ác Nhân]

- Ai da, vị công tử này nên xưng hô như thế nào?

Đắn đo nửa ngày trời, Hồ Tứ cảm thấy lời chào này cũng không tệ, thậm chí kiêu ngạo vì trí thông minh của mình học tập thật nhanh nha.

Nàng đối với pháp thuật của người này vô cùng có hứng thú.

- Phan Ngọc – tuy rằng không quá nguyện ý nhưng Phan Ngọc vẫn trả lời.

- Phan Ngọc? – Hồ Tứ nghe xong thật cao hứng.

Phan An – Tống Ngọc là 2 đại mỹ nam mà nàng ái mộ, trước mắt hiện giờ lại là cực phẩm của cực phẩm đại mỹ nam mang tên ghép 2 người, làm nàng thêm hưng phấn.

Phan Ngọc cũng thực giật mình, tiểu yêu tinh này rõ ràng khác thường mà, nghe tên hắn không những không sợ hãi mà còn có biểu hiện quái dị hưng phấn.

Hay nàng không biết thân phận của hắn?

Phát hiện này đủ khiến hắn nhất thời giật mình.

- Tiểu hồ ly có phải thực sợ hãi khi nghe tên bổn thiếu gia ta?

- Sợ hãi? Ta vì sao phải sợ hãi? – Hồ Tứ có chút mơ hồ.

Sau một lúc lâu, Hồ Tứ không nghe tiếng trả lời, cảm thấy có chút kỳ quái. Nó hếch cái mũi nhỏ kiêu ngạo lên ngó Phan Ngọc, sau đó bỗng kêu lên một tiếng, lông tơ dựng đứng cả người chao đảo lui về phía sau, đụng vào tường không thể lui.

Cái chân nhỏ bé run run chỉ vào Phan Ngọc:

- Người, người muốn làm gì?

- Ta muốn làm gì, hắc hắc, rất nhanh người sẽ biết!

Phan Ngọc áp sát gương mặt điên đảo chứng sinh vào Hồ Tứ, trên mặt nở nụ cười giả dối xảo quyệt nhìn Hồ Tứ đáng sợ hãi.

- Người tên xấu xa biến thái này, mau buông ta ra! Thả ra! Cứu mạng, cứu mạng.....

- Haha, không nghĩ tới người còn có thể nói như vậy, hiện tại còn xinh đẹp hơn hồi này.

Phan Ngọc đối với dáng vẻ hoảng sợ của nàng mà lấy làm đắc ý.

Chỉ là tiểu hồ ly đáng thương nhà ta bị trói buộc bởi sợ dây nhỏ còn thất hình nơ con bướm, thân mình run rẩy, một đôi mắt ngây thơ hoảng sợ đang nhìn Phan Ngọc không rời một giây.

Nàng thực không dám tưởng tượng, hắn sẽ làm gì mình.

Nhìn Hồ Tứ sợ hãi, Phan Ngọc âm thầm kiêu ngạo, thuận tay đem nàng ôm lên giường, cởi giày leo lên giường.

Tuy là giường cứng không thoải mái, nhưng cho dù có phải ở miếu hoang, hắn cũng quyết không để cho bản thân mình chịu thiệt.

Ở dưới, Hồ Tứ đụng đầu vào tường, đau đến trợn mắt, trong lòng sớm hỏi thăm mười tám đời nhà Phan Ngọc.

Thật lâu sau, nàng nghe thấy tiếng thở đều như đang ngủ, cố gắng cúi thấp đầu, lần đầu tiên cái miệng chua ngoa vô dụng của nàng phát huy tính năng chửi người, chỉ là vẫn có điểm sợ hãi.

Rón rén bước ra ngoài, nhẹ nhàng nhảy đến đầu giường, nàng vốn định đi nhưng nghĩ lại thấy ầm ục muốn bùng phát, vô duyên vô cớ bị trói nửa ngày!

Thiếu chút nữa thì bị giết, thật uổng công nàng sinh ra là một cửu vĩ hồ ly!

Bên gối Phan Ngọc có một túi da, Hồ Tứ nhìn hắn hay sờ sờ trong khi ngủ như là có vật quan trọng lắm trong đó.

Hay ột Phan Ngọc!

Không làm thì thôi, đã làm phải cho hắn biết sẽ trả giá thế nào khi đụng vào nàng, haha.

Oa, ngân phiếu, thật nhiều ngân phiếu nha!

Hồ Tứ mở mắt trợn tròn rồi cười nghiêng ngả.

Tuy nàng chưa tới nhân gian nhưng nàng vẫn biết, chỉ cần có ngân phiếu là có thể tung hoành khắp nơi, nhưng không có thì đừng nghĩ chuyện đi đâu nửa bước.

Quay đầu lại nhìn Phan Ngọc, Hồ Tứ vẻ mặt đắc ý khinh bỉ liếc nhìn hắn một cái rồi quay đầu bỏ đi.

Để xem lần này, ai sợ ai!

Mất ngân phiếu khiến Phan Ngọc thực chật vật.

Những thứ giá trị bên người hắn đều bị quán trọ khất vào tiền thuê phòng cùng tiền cơm, cả mấy con ngựa tốt của hắn cũng không tránh khỏi.

Bước ra quán trọ Vân Lai, hắn chân chính trở thành kẻ trắng tay, trừ bỏ một thân y phục thây nửa các bạc hắn cũng không có.

Tiểu hồ ly chết tiệt!

Ngửa đầu lên trời rống giận, chỉ tay lên trời, hắn thề chỉ cần làm cho hắn gặp lại tiểu hồ ly kia, chắc chắn sẽ lột da rút gân nó, lấy đuôi làm mũ làm thành bộ đồ hồ ly!

Phan Ngọc vừa đi vừa rửa thắm, không để ý tới mình đã chạy ra ngoại thành.

Đời này hành tẩu bao lâu nay, chưa bao giờ hắn chịu qua loại cơn giận này đi.

Trước mắt, xuất hiện một miếu thờ lâu năm chưa tu sửa, trên đại điện, tượng La Hán đổ rạp sang một bên, mạng nhện dày đặc, bụi đất bay mù mịt.

Phan Ngọc đang muốn tìm một nơi sạch sẽ nghỉ ngơi thì bên tai bỗng nghe được một trận âm thanh truyền đến, trong lòng vừa động, hần không tiếng động đi tới phía sau mấy bức tượng la hán.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

Phía sau bức tượng, tiểu hồ ly Hồ Tứ đang cười đến nghiêng ngả, cơ bản không nghe ra điều gì bất thường.

Bỗng thân mình như có người nhắc lên, kinh hoàng nhìn lại, âm thầm sợ hãi.

Phan Ngọc nhìn đến vật nhỏ dưới thân, 2 mắt như có điện:

- Tốt, người tiểu yêu tinh chết tiệt! Dám trộm đồ của ta!

Thầm kêu không ổn, Hồ Tứ đem hết toàn lực giãy khỏi trói buộc của Phan Ngọc, Nhưng nàng không tu luyện đạo hạnh tới nơi tối chốn, như thế nào là đối thủ của Phan Ngọc.

Chủy thủ lạnh như băng từ từ lướt qua mặt của nàng:

- Nghe nói bước đầu tiên lột da là phải làm ở phía trên, trước tiên ở giữa lông mày rạch 1 đường, khoét 1 đường. Sau đó đổ nước thủy ngân vào, thịt của người dần dần sẽ bị thối rữa từ trong ra ngoài. Tốt! Như vậy người sẽ phải chịu đau đớn rất lâu. Ta cho tới bây giờ chưa có nhìn qua vẻ mặt Hồ Ly khi bị tra tấn như thế nào, hôm nay ta liền được đại khai nhãn giới (mở rộng tầm mắt)! Ha ha.

Phan Ngọc tươi cười dị thường tà ác, Hồ Tứ sợ hãi trừng đôi mắt to.

Dần dần, đôi mắt to nước mắt trào ra mãnh liệt.

Phan Ngọc gặp qua không ít bộ dạng yêu quái khóc lóc, cầu xin hần tha mạng, nhưng chỉ khiến cho hần càng thêm chán ghét.

Nhưng khi đối mặt với đôi mắt to của Hồ Tứ, nước mắt của nàng, không hiểu vì sao tâm Phan Ngọc đột nhiên mềm mại, cũng không hiểu sao, mỗi lần đối mặt với tiểu hồ ly kia, luôn luôn có một cảm giác rất kì lạ...

- Khóc, khóc có ích lợi gì? Khóc cớ thể làm ta buông tha người sao? Đừng có nằm mơ!

Phan Ngọc quát lớn tiếng, để che dấu sự luống cuống ban nãy của mình.

- Đại hiệp, à không, đại nhân, người đại nhân có đại lượng, buông tha ta đi mà! Ta chỉ là tiểu hồ ly, không có đạo hạnh gì, người sẽ không chấp nhận với ta đi! Ô, ô..

Hồ Tứ khóc thật là thương tâm, từ nhỏ tới lớn, chưa từng có người nào dọa qua nó.

Phan Ngọc tuy rằng rất đẹp, tuy rằng thực vừa với thẩm mỹ của nàng, nhưng trong lời nói của hần đầy lãnh ý làm đáy lòng nàng cảm thấy sợ hãi nha.

Thần quỷ sợ ác nhân, Phan Ngọc lúc này cảm thấy hơi động lòng, dù sao đối tượng cũng chỉ là một tiểu hồ ly yếu đuối, nhu nhược.

Bỏ Hồ Tứ ra, Phan Ngọc bắt đầu đi tìm ngân phiếu của mình.

Hoàn hảo, mọi thứ vẫn còn.

Để lại ngân phiếu vào túi da, đúng là trong người có tiền, trong lòng mới yên.

Chỉ có một ngày, Phan Ngọc đã lĩnh hội thật sâu thế nào là không có tiền trong người.

- Ô ô ô!

Phan Ngọc mãi kiểm tra ngân phiếu, đối với việc Hồ Tứ khóc không thèm để ý.

Trong lòng đang tính toán việc quan trọng nhất là phải đi thuê một chiếc xe ngựa. Chỉ cần nghĩ tới chiếc xe ngựa đã bị phá hủy kia, tâm nhắc nhở là không được đau.

Về phần bộ rượu kia, ai, là do hần không có tiền trả, kết quả là phải bồi thường cho quán trọ.

Hôm nào đó, nhất định phải “hỏi thăm” quán trọ này!

Rõ ràng là lừa bịp tổng tiền, nào có quán nào tính tiền đắt như vậy!

Phan Ngọc lúc ấy ngân lượng không có, đầu óc cũng không sáng suốt, thế nên không ngờ điểm ấy.

Lúc này ngân phiếu ở đây, đầu óc cũng thanh tỉnh hơn. Thế nên mới bắt đầu suy nghĩ lại.

- Ô ô ô!

Trong chốc lát, Hồ Tứ khóc lớn hơn trước, còn cổ gồng gào to hơn.

Phan Ngọc bình sinh yêu nhất chính là tiền, sợ nhất là mẹ hắt, vấn đề đau đầu nhất chính là không thể gặp người khác khóc.

Cái đầu nhỏ nhắn của Hồ Tứ cúi thấp, trên khuôn mặt toàn là nước mắt. Bộ lông mượt mà giờ dính toàn bụi, do có cả nước mắt nên bám vào bộ lông tuyết trắng của nàng.

Trông thật là nhem nhuốc.

Hai chân nhỏ phía trước ôm mặt, nước mắt theo tiểu móng vuốt tràn ra ngoài, trông thật thương tâm.

Thái dương Phan Ngọc run rẩy, hắt không biết chính mình thật giống như một đứa ngốc, ngồi trong ngôi miếu đồ nát này nghe tiểu hồ ly khóc. Xoa xoa huyết thái dương, hắt nói:

- Thôi, đừng khóc nữa.

- Ô ô ô!

- Dừng!

Phan Ngọc không thể nhịn được nữa, quát to một tiếng. Âm lượng đủ để át tiếng khóc của tiểu Hồ Tứ lại.

- Không được khóc nữa, mau đứng lên cho ta. Nếu còn khóc, ta liền đem ngươi đến phía sau núi cho sói ăn!

Hồ Tứ toàn thân run run, mở to hai mắt, hoảng sợ trừng mắt nhìn hung thần ác sát Phan Ngọc.

Phan Ngọc âm thầm đắc ý, xem ra chiêu này thật hữu dụng, biết vậy đã sớm sử dụng cho rồi.

- Ngươi làm ta sợ, còn muốn lột da ta, ngươi còn muốn đem ta cho sói ăn. Ngươi, ngươi, ngươi là đồ đại phối đản! Ô ô ô, ta muốn về nhà! Ta muốn về nhà!

Lúc này Hồ Tứ lăn lộn trên mặt đất, Phan Ngọc hoàn toàn choáng váng.

Đừng nói là hồ ly, ngay cả người hắt cũng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy đi.

- Dừng lại, dừng, ta, ta chỉ hù dọa ngươi thôi. Ta không lột da ngươi nữa, không hủy dung ngươi nữa, không đem ngươi cho sói ăn nữa. Ngoan, đừng khóc!

Phan Ngọc dỗ ngọt an ủi Hồ Tứ, ngay cả chính hắt cũng không rõ, đối với một kẻ làm mình bị thương, phá hỏng xe của hắt, trộm tiền của mình, mà giờ hắt lại phải ăn nói khép nép an ủi.

- Thật sự? Ngươi không cần da của ta, cũng không đem ta cho sói ăn? – Hồ Tứ lau cái mũi nhỏ, hỏi Phan Ngọc.

- Khụ, ta Phan Ngọc có bao giờ nói dối? Thật sự, thật sự!

Hồ Tứ tâm buông lỏng, nhẹ nhàng tới bên chân Phan Ngọc cọ cọ. Rồi lùi lại lấy đà nhảy lên vai Phan Ngọc, nói:

- Vậy chúng ta đi thôi.

- Được.

Nói ra khỏi miệng, Phan Ngọc hận không thể đánh chính mình hai cái bạt tai.

Vừa muốn phát hỏa, nghiêng đầu nhìn lại đôi mắt ngập nước màu đen của Hồ Tứ, nội tâm lại mềm nhũn.

Thôi bỏ đi.

Sau đó, một người, một hồ ly bước nhanh chân hướng ra khỏi miếu hoang.

Mặt trời dần ngả về tây, một người một hồ, ở dưới ánh đỏ của hoàng hôn, tại vùng hoang vu không nhanh không chậm tản bộ.

Hơn nữa người nam nhân kia còn lằm bằm, mặc cho ai nhìn đến cảnh tượng như vậy, đều đã trừng mắt.

- Náo loạn cả nửa ngày, ta còn không biết tên của người là gì?

- Hồ Tứ.

- Hồ Tứ?

Phan Ngọc có chút buồn cười.

- Ta hỏi tên của người!

- Người ta khi sinh ra đã gọi như vậy rồi! – Hồ Tứ như vậy nhưng cảm thấy rất tốt.

- Người bao tuổi rồi?

- Còn kém mười năm, là ta tròn 3000 tuổi.

Phan Ngọc nghe xong chợt lão đảo.

- Ý của người là, người đã hai nghìn chín trăm chín mươi tuổi?

- Đúng vậy.

Phan Ngọc không dám tin vào lỗ tai mình.

- Ông trời! Người hẳn là đã hơn hai ngàn năm tuổi! Vậy không phải pháp lực của người rất cao thâm sao?

Hồ Tứ hổ thẹn cúi cái đầu nhỏ, lấy đuôi che lấp khuôn mặt

- Ta đến bây giờ tới biến hình người cũng không thể. Trưởng lão nói, nếu ta ở ba nghìn năm tuổi mà không tránh được thiên kiếp, liền không bao giờ cho ta về nhà nữa!

Kỳ thật trưởng lão chân ý là muốn Hồ Tứ hết ăn rồi lại nằm này có thể phấn chấn lên, chịu khó tu luyện pháp thuật.

Làm sao có thể để Hồ Tứ không biết chút pháp thuật nào mà lưu lạc bên ngoài được.

Ba ngàn tuổi, thiên lôi kiếp.

Phan Ngọc trong đầu chợt lóe lên:

- Người là Cửu vĩ yêu hồ, Đồ Sơn tộc, đúng không?

Hồ Tứ bỏ cái đuôi đang che khuôn mặt nhỏ nhẩn ra, vẻ mặt kinh ngạc cùng tò mò nhìn Phan Ngọc.

- Đúng vậy! Ta là cửu vĩ hồ, người cũng biết tộc chúng ta sao?

- Ha ha ha, người có tám cái đuôi.

Vụt!

Phan Ngọc vừa dứt lời, móng vuốt nhỏ của Hồ Tứ liền vươn đến.

Nếu không phải Phan Ngọc tay mắt lanh lẹ, một phen bắt lấy Hồ Tứ, không thì khuôn mặt tuần mi của hắn đã bị hủy trong tay Hồ Tứ rồi.

- Thả ta xuống, thả ta xuống! Tám cái đuôi thì sao chứ? Hiếm thấy yêu quái lắm sao? Chưa thấy qua tám cái đuôi của cửu vĩ hồ sao?

- Cửu vĩ hồ, Cửu vĩ hồ, đương nhiên là sẽ có chín cái đuôi, thì ra người không thể biến thành người, vẫn là một kẻ không có pháp thuật! Ha ha ha ha!

Phan Ngọc cười đến không kịp thở, Hồ Tứ thì tức giận tới giương nanh múa vuốt.

Nếu không phải đuôi bị nắm, chỉ sợ trên mặt Phan Ngọc đã toàn là ma trảo của nàng rồi.

Lúc này Phan Ngọc ở trong lòng Hồ Tứ không còn là ngọc thụ lâm phong như lúc trước nữa, mà là một nam nhân đáng ghét nhất mà nàng từng gặp.

4. Chương 4: Chủ Nhân Và Nô Lệ

- Núi này là núi của ta, đường đi ra do ta mở! Nếu muốn từ nay về sau đi qua nơi này, lưu lại tiền lộ phí rồi mới được qua!

Năm người cao to vạm vỡ, dáng người đại hán khô ngô, tay cầm cường đao đứng ở trên đường, thần khí như thật không ngừng lớn tiếng quát.

Phan Ngọc nhìn quanh bốn phía, không có người khác, chỉ có chính mình thì không khỏi thở dài.

Mấy ngày nay thời tiết mưa liên tục, đi trên đường gặp không ít khó khăn, xem ra ông trời không thể cho hắn quá nổi hai đêm lành.

Đã thế lại còn gặp vài tên cướp đường, tay lăm lăm cầm đại đao, cũng không để Phan đại thiếu gia như hắn ở trong lòng.

Bả vai cảm thấy có điểm run rẩy, quay đầu sang thấy Hồ Tứ đang trừng mắt to, toàn thân căng thẳng. Phan Ngọc tức giận nói:

- Sợ cái gì, có ta đây!

Hồ Tứ lại càng run rẩy hơn, ánh mắt như bốc hỏa.

Cường đao, rõ ràng là cường đao nha!

Cũng không phải là cường đao trong sách, Hồ Tứ lần đầu tiên được nhìn thấy cường đao, trong lòng thực cảm thấy hưng phấn, không có ngôn ngữ nào còn có thể hình dung.

- Cường đao, là cường đao thật! Lão thiên gia, ta quả nhiên cũng có thể nhìn thấy được cường đao nha!

Hồ Tứ nói năng lộn xộn, hưng phấn gần như không còn nhận thức được tình hình xung quanh.

Phan Ngọc ở bên cạnh thì lại méo mặt, hắn cứ tưởng rằng Hồ Tứ rất sợ, không nghĩ tới thần kinh tiểu hồ ly này có vấn đề như vậy.

Nhìn thấy cường đao chẳng những không sợ hãi, ngược lại hưng phấn tới cực điểm.

Một tay tóm lấy cổ Hồ Tứ, phúi tay một cái, Hồ Tứ bay thành đường vòng cung hướng bãi cỏ mà đi.

Hắn làm như vậy lập tức khiến cho đám cường đao hoảng sợ.

Bất quá về dọa người, Phan Ngọc lẻ loi một mình, tay không tác sát. Người lại rất tuấn mỹ, tâm lý cướp tiền còn chưa dứt thì ý định cướp sắc đã trôi chảy.

Trong đó có một nam nhân mặt nhọn để tay ở cằm, một đôi mắt bé như quả đậu nhìn Phan Ngọc từ trên xuống dưới, miệng nói lớn:

- Đại ca, ta nhìn tám phần là tiểu nương tử cải nam trang, không bằng để ta tới nhìn xem.

- Ối! Má ơi!

Một tiếng “Ba” vang lên, không thấy có gì khác thường, nam nhân thân mình hoảng sợ kêu lên một tiếng.

Bùm!

Hắn té ngã trên mặt đất, đồng bọn của hắn kêu lên kinh hãi, tiến tới đỡ tay trên mũi hắn thử xem còn thở không, nhảy dựng lên hét lớn:

- Lão đại, lão ngũ đã chết!

Phan Ngọc đôi mi thanh tú hơi nhú lại, hắn bình sinh hận nhất là bị người nhận lầm là nữ tử.

Người này trước mặt hắn phạm vào đại kỵ, làm cho hắn chết nhanh như vậy là quá dễ dàng rồi.

Kế tiếp chính là cảnh giao chiến hỗn loạn, vài người này công phu so với Phan Ngọc thì là kém hơn, quả thật là kém hơn không nhiều lắm.

Trong khi Phan Ngọc đang suy nghĩ làm thế nào tốt nhất để xử lý tặc nhân, vì một người đánh lâu chưa chắc đã có thể thắng, bỗng mấy tên cướp lấy trong người ra một vật, hướng về phía Phan Ngọc ném.

Một mảnh bột phấn tuyết trắng rơi vào tròng mắt của Phan Ngọc, hai mắt nhất thời đau đớn như bị hỏa thiêu, trước mắt lập tức một mảnh mơ hồ, căn bản là không mở được mắt ra.

Phan Ngọc kinh hãi, biết chính mình bị trúng bột vôi, đành dựa vào phong nhĩ thuật, vừa đánh vừa lui, miễn cưỡng tránh được vài chiêu trí mạng.

Lòng bàn chân dẫm trên đất gập ghềnh, cũng không biết phương hướng, chỉ biết đi đến nơi không có thanh âm của đao mà lui.

Hắn vất vả tránh thoát mấy đao, nhưng một đao cuối cùng lại tránh không kịp.

Y phục trên người nhanh chóng loang lỗ vết máu, miệng vết thương do đao gây ra không ngừng tuôn máu.

Trên người chợt lạnh, cơ hồ không thể cảm nhận được gì nữa, hắn dựa vào bản năng dần dần lui lại phía sau.

Dưới chân nhất thời nhẹ bẫng, Phan Ngọc thậm chí kêu không ổn, thân mình giống như tảng đá hướng phía dưới vực rơi xuống.

Phan Ngọc vội vàng niệm phi thiên chú, lại do thương thế quá nặng, đọc khẩu quyết cũng trở nên vô dụng.

Tâm trở nên hoảng hốt, tựa hồ có cảm giác có cái gì đó đang giữ vạt áo của mình, rơi chậm lại..

Trong sinh tử mong manh, ý nghĩ bỗng trở nên mơ hồ, Phan Ngọc liền bất tỉnh nhân sự không biết gì hết.

**

Đầu óc hỗn loạn, Phan Ngọc chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng.

Thật gượng gạo, cảm giác giống như bị cái gì đó kéo đi một đoạn đường dài, toàn thân đau nhức.

Cuối cùng ý thức cũng trở nên thanh tỉnh đôi chút, hình như có cái gì đó cọ cọ trên người.

Chiêm chiêm, tiếng chim chóc thanh thúy kêu vang.

Một luồng ánh sáng chiếu xuống sơn động trong núi, hiện lên trên thân mình Phan Ngọc.

Khuôn mặt Phan Ngọc bắt gặp giật giật, chỉ cảm thấy trên người dị thường trầm trọng, hình như có vật gì đó áp ở trên người.

Còn có, trên mặt hơi ngứa, tựa như có con kiến nhỏ nhẹ nhàng di chuyển.

Rốt cuộc khi chú kiến nhỏ đi tới lỗ mũi hắn, Phan Ngọc không thể nhịn được nữa, nhấc tay chụp trên mặt, khi vừa chụp xong, Phan Ngọc lập tức tỉnh lại.

Không có giường gỗ, cũng không có phù dung trường, cũng không có mùi đàn hương quen thuộc, mọi thứ xung quanh chỉ toàn màu xám nhàm nhạt ánh vào mi mắt, thô ráp, không có trái qua nhân công tạo hình, hoàn toàn thuần thiên nhiên.

Một hồi lâu, Phan Ngọc mới miễn cưỡng tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn xem rốt cuộc là vật gì áp ở trên người, khiến cho hắn gần như không thở nổi.

Liếc mắt một cái, Phan Ngọc thiếu chút nữa sợ hãi kêu ra tiếng.

Ghé vào trên người hắn quả nhiên là một người, là một nữ nhân!

Một thân lỏa thể, một mái tóc đen nhánh trải dài xuống, gió thổi nhẹ bay sợi tóc, có mấy sợi thậm chí còn bay đến trên mặt hắn, khó trách hắn cảm thấy như có tiểu côn trùng bò trên mặt.

Phan Ngọc giật giật, đem tiểu nữ nhân nhẹ nhàng đưa qua một bên. Chỉ nhìn lướt qua, Phan Ngọc nháy mắt đỏ bừng mặt, chạy thẳng một mạch ra ngoài sơn động.

Đi thẳng đến bờ sông, vùi đầu xuống nước, nếu không phải thiếu không khí để thở, chỉ sợ hắn còn muốn cúi xuống mãi.

Thở hổn hển, Phan Ngọc mới phát hiện ra, tuy rằng quần áo có rách mấy chỗ, nhưng hoạt động gân cốt đều không có gì bất thường.

Nhớ tới hôm qua phải chịu đao thương, nhìn trong vạt áo, da thịt vẫn nhẵn nhụi như thường. Phan Ngọc làm thiên sư, gặp mấy việc cơ hồ vô kì bất hữu, nhưng bây giờ chuyện xảy ra trên người hắn không thể giải thích này, còn có nữ nhân trong động kia, Phan Ngọc lại không có chút đầu mối nào.

Hắn ngây người một lúc, sau đó mới xoay người quay lại sơn động.

Vừa tiến vào, Phan Ngọc mặt lại đỏ, lập tức xoay người, cởi ngoại bào, vung lên về phía sau.

Y phục như một mảnh mây đen nhẹ nhàng dừng lại trên người nữ tử.

- Chạy nhanh đi mặc vào! – Phan Ngọc nói nhanh.

Đợi trong chốc lát, Phan Ngọc xoay người, máu mũi thiếu chút nữa phun ra, so với lần trước còn hấp dẫn tầm mắt hơn, hét lớn:

- Ta cho ngươi quần áo, ngươi cầm nó làm gì?

- Vì cái gì lại phải mặc quần áo?

Thanh âm thanh thúy, ở trong tai Phan Ngọc nghe rất quen thuộc, như đã từng nghe qua.

Đang nghi hoặc gian nan, trên đùi bỗng ầm ập, bị cái gì đó nhẹ nhàng cọ.

- Người ta vừa mới tỉnh lại, Phan Ngọc, ngươi như thế nào lại kì quái vậy?

(xin thề là edit đoạn này buồn cười quá :v)

Phan Ngọc nháy mắt cứng ngắc, chẳng những mặt mà toàn thân đều cứng lại.

Bởi vì hắn cố nhớ ra thanh âm này của ai, nhìn nữ tử ở trong lòng, ngón tay ngọc di chuyển trên khuôn mặt tươi cười như hoa kia, không tự giác run run, nói năng lộn xộn:

- Người, người là Hồ Tứ?

- Đúng vậy! Ha ha, ngày hôm qua ngươi làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng ngươi đã muốn mất mạng. Ai ngờ tự nhiên ngươi lại sống lại, ha ha, xem ra biện pháp của ta quả nhiên là sử dụng được.

Nói xong lại ở trên người Phan Ngọc cọ cọ.

Cách nói này, động tác này, hoàn toàn giống với Hồ Tứ!

Nhưng nếu là hồ ly Hồ tứ, động tác này chỉ làm Phan Ngọc cảm thấy đáng yêu, nhưng từ nữ tử làm ra, là quyền rũ, là dụ hoặc.

Một cước đá văng Hồ Tứ ra, Phan Ngọc dịch người về phía sau:

- Nhìn xem chính ngươi. Ngươi không phải là không thể hóa thành hình người sao?

Người?

Hồ Tứ có phần không hiểu được, hai mắt to ngây ngốc nhìn Phan Ngọc.

Một trận gió thổi qua, nàng mới cảm thấy trên người lạnh lẽo, tựa hồ thiếu cái gì vậy, cúi đầu nhìn thoáng qua, lập tức ngây người.

- Di!Di!Di! Đây là cái gì? Lòng của ta đâu? Ông trời như thế nào biến ta thành cái dạng này?

Hồ Tứ kêu to. Thanh âm thiếu chút nữa phá tan màng tai Phan Ngọc, hấn nhin không được phải che hai lỗ tai lại.

Hồ Tứ ghé vào bờ sông, nhìn hình ảnh của chính mình ngây ngô cười.

Hình ảnh phản chiếu dưới nước sông tuy rằng không được rõ ràng, nhưng cũng có thể miễn cưỡng nhìn ra.

Hàng mi như nguyệt, chóp mũi nhỏ nhắn, túm tóc như ngọc thủy, cánh môi anh đào kiều diễm.

Bàn tay không ngừng sờ nắn khuôn mặt nhỏ nhắn, tuy không phải quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là xinh đẹp động lòng người.

Yết hầu Phan Ngọc ở phía sau nuốt khan.

Nàng mặc bộ ngoại bào của hấn, trên eo dùng một mảnh dây lưng trụ lại, bị Phan Ngọc lôi đến sau bờ sông, nàng liền có bộ dạng này, thỉnh thoảng sờ sờ tóc, sờ sờ tay chân.

Hắc hắc không ngừng cười, không ngừng xem.

Phan Ngọc ở cách đó không xa, miệng ngậm cỏ nằm ở trên bờ sông, nhìn trời nhìn mây trắng, bên tai nghe Hồ Tứ ngây ngô cười.

Nghĩ đến sau này có thể cùng tiểu hồ ly này luyện thuyền một chỗ, trong lòng bỗng nổi lên bức tức.

Lúc Phan Ngọc rơi xuống, Hồ Tứ nhìn thấy giữ lại, theo sau nhảy xuống, giữ lại vạt áo Phan Ngọc. Trong lòng liền đọc chú ngữ, nhưng là do ít tu luyện, nên chỉ có thể bảo toàn khi rơi xuống, cũng không hấn là hoàn toàn ngăn cản được.

Ở dưới may mắn không phải là đá, mà là một đầm nước sâu.

Hồ Tứ phải dùng hết sức lực mới đưa được Phan Ngọc vào bờ, nếu là người không tập võ, sẽ thấy hấn nặng cách dị thường.

Cũng may Hồ Tứ khí lực không hề nhỏ, mất nửa ngày, rốt cuộc cũng đưa được Phan Ngọc vào động.

Ngay lúc đó trước ngực Phan Ngọc có một vết thương do đao gây ra, lại bị dính nước, máu dây ra rất nhiều.

Mất thấy không ổn, Hồ Tứ nhớ tới cổ lão trong tộc tương truyền một pháp thuật, vội vàng dùng đầu lưỡi liếm máu của Phan Ngọc.

Lưỡi để ở miệng vết thương, trong lòng mặc niệm chú, quả nhiên vết thương liền lại một cách kì diệu.

Mất thấy vết thương đã lành, Hồ Tứ tình trạng một hồi nhắm mắt tựa lên ngực Phan Ngọc, mà đến khi tỉnh lại, mới biết mình đã biến hóa thành hình người.

Hồ Tứ ở một bên soi hình bóng của mình, Phan Ngọc nhìn qua cảm thấy nhàm chán.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, hấn vội vàng lấy tay sờ loạn khắp thân mình, từ trên xuống dưới. Phan Ngọc cơ hồ tìm loạn lên, cũng không thấy cái túi da đâu, liền bước liền một lúc ba bước, tới bên Hồ Tứ lạnh giọng hỏi:

- Đây, Ngân phiếu của ta đâu?

- Ngân phiếu? À, ta nhớ ra rồi!

Hồ Tứ chợt thấy mê hoặc, rồi sau đó nhớ tới, hướng trong động lấy ra một cái túi da.

Phan Ngọc chớp đoạt lấy, mở ra vừa thấy, nhất thời ánh mắt đăm đăm.

Ngày đã sắp hết, màu đỏ của thái dương hướng chân trời nhuộm màu cả không gian, trông rất đẹp mắt.

Hồ Tứ khua tay, nhàm chán nhìn mọi nơi, lại nhàm chán thu tay về, bàn tay hướng về phía trước mặt Phan Ngọc quơ quơ:

- Này, còn chưa có khóc đủ sao?

Đát, đát, đát.

Nước mắt Phan Ngọc rơi như mưa nhìn chỗ ngân phiếu rách nát trước mặt.

Phan Ngọc đối với thế giới bên ngoài hoàn toàn vô cảm, chính là từng mắt nhìn ngân phiếu mà rơi lệ nha.

Khi Hồ Tứ tha Phan Ngọc lên bờ, túi da trong lòng Phan Ngọc rơi xuống hồ, Hồ Tứ biết đó là thứ Phan Ngọc áu yếm nhất, lập tức nhảy xuống dưới nước vớt lên.

Bất quá, miệng túi da lại mở, nước chảy ngược vào trong, thấm vào ngân phiếu, hơn nữa Hồ Tứ động tác thô lỗ, cho nên ngân phiếu đứt thành từng đoạn, nhìn cũng không rõ.

Phan Ngọc hi vọng khi nhìn thấy túi ngân phiếu đã hoàn toàn tan biến, lúc này Hồ Tứ gây ra họa lại còn ở đó nói, quả thật là tìm chết!

Ba!

Cổ tay Hồ Tứ bị Phan Ngọc chế trụ, Phan Ngọc ngẩng đầu, ánh mắt đỏ bừng, vẻ mặt dữ tợn.

- Chính là người!

- Cái gì chính là ta? Này, họ Phan, nói cho rõ ràng nha! – Hồ Tứ vẻ mặt khó hiểu.

- Hừ, máu của Phan Ngọc ta dễ hút vậy sao! Nói cho người biết, nếu không phải máu của ta, người cho là người có thể biến thành hình người sao? Đừng có nằm mơ! Quả nhiên, yêu tinh đều nghĩ cách hút màu của thiên sư chúng ta. Người cũng không ngoại lệ!

Hút máu?

Hồ Tứ đầu óc u mê, sau đó nhất thời tỉnh ngộ.

- Buông tay! Ta lúc đó là vì muốn cứu người nên mới làm như vậy! Người nghĩ là, ta muốn hút sao, máu của người thơm quá sao? Ta cũng không phải là muỗi!

- Hừ, Phan Ngọc ta từ khi suất sư tới nay, thường là độc lai độc vãng, cho tới bây giờ cũng không biết cùng yêu vật lập khế ước. Nay quả nhiên vì người mà phá lệ, tiểu hồ ly, bản lĩnh của người cũng quá lớn!

Huyết khế!

Hồ Tứ trong đầu nhất thời “Oành” 1 tiếng, lớn tiếng nói:

- Người đừng nói bậy.

Xem thần sắc Phan Ngọc không đúng, lập tức chuyển giận thành mỉm cười, cười nịnh nọt:

- Người, bản lĩnh của người lớn như vậy, chắc hẳn không cần giúp. Như vậy đi, cũng không có người nào biết, người cứ coi như chưa có cái gì phát sinh, ta cái gì cũng chưa làm, không phải là kết thúc sao? Từ nay về sau, người đi đường của người, ta đi đường của ta!

- Người cho rằng người đi được sao? Hừ, người hút máu của ta, nay khế ước đã được kí ước, không phải cứ cho rằng không phát sinh là được.

Hồ Tứ im lặng không nói gì, nàng cũng có nghe qua việc thiên sư cùng yêu vật lập khế ước.

Lập khế ước, yêu vật phải cả đời hầu hạ thiên sư, mà phía thiên sư, yêu vật lập tức nhận được pháp lực của thiên sư.

Nhưng mà, nếu yêu vật đổi ý, thiên sư liền làm áu trong người yêu vật biến đổi, khiến cho nó chết oan chết uổng.

Không nghĩ tới, nàng Hồ Tứ mới xuống núi, liền dính phải loại chuyện không hay ho như thế này.

- Người muốn như thế nào?

Phan Ngọc vỗ vỗ tay, đứng dậy:

- Ta cũng chưa biết muốn như thế nào, chính là người phải nghe lời ta nói, làm việc cho ta, không được không trung thực, tối thiểu phải biết kiếm bạc mang về.

- Vậy không phải là làm nô lệ cho người sao? Ta mặc kệ! – Hồ Tứ lớn tiếng kháng nghị.

- Người nghĩ rằng ta muốn người sao? Với loại tiểu hồ ly pháp lực thấp kém như người, đưa cho ta cũng không cần. Chỉ là bây giờ chúng ta đang ở trên cùng một chiếc thuyền. Người muốn mặc kệ, không có cửa đâu!

Hồ Tứ ngang ngạnh nói:

- Người giết ta đi!

Phan Ngọc ôm cánh tay, trên mặt khôi phục vẻ mặt tươi cười. Chỉ là trong lời nói của hắn khiến trong lòng Hồ Tứ run rẩy không thôi:

- Muốn chết? Thực quá dễ dàng, bất quá, người chết cũng phải đem tiền kiếm trở về cho ta mới có thể chết. Nếu không, ta có rất nhiều biện pháp khiến người muốn chết cũng không thể chết được!

Hồ Tứ nghe xong òa khóc, nước mắt giống như là mưa, không ngừng rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Đáng tiếc, tâm địa Phan Ngọc so với sắt còn cứng hơn ba phần, kéo Hồ Tứ đang khóc lớn, cười nói:

- Đừng khóc. Nhớ kỹ, về sau, người gọi ta là chủ nhân, ta gọi người là Tứ Nhi. Chỉ cần người nghe lời, ngoan ngoãn thay ta kiếm tiền, ta sẽ tha cho người.

Hồ Tứ nức nở đi theo phía sau Phan Ngọc, không tình nguyện đi ra sơn cốc.

5. Chương 5: Sinh Ý Lai Liễn (Sinh Ý Đến Đây)

Trang viên, một tòa trang viên lâu năm có vẻ ngoài thực cổ kính.

- Haha..... Haha.....

Tiếng cười thanh thúy, ngọt ngào quanh quẩn khắp trang viên. Tiếng cười động lòng người như thế lại phát ra khiến cho con người ta lạnh sống lưng.

Ánh trăng trong trẻo, ánh sáng nhu hòa xuyên vào cửa sổ chiếu toàn cảnh trong nhà.

Nền nhà dày chất lông màu đỏ, mùi máu tanh nồng phác mũi khiến người ta sợ hãi không thể không chế được.

Hai cỗ thi thể đỏ trong vũng máu, theo hướng nhìn có những miếng thịt vụn nhỏ mang theo máu tràn xung quanh thi thể.

Máu còn lại chảy nhỏ giọt bên trong khuôn ngực bị tàn phá, từng giọt từng giọt chảy xuống đỏ chói khiến một mùi khí tanh tươi theo gió xộc vào mũi.

Một nữ tử mỹ mạo trẻ tuổi quỳ gối trước thi thể, đôi môi run rẩy phát ra tiếng cười ngọt ngào.

Nàng cười đến toàn thân rung động, đến cuối cùng tiếng cười trở nên dữ tợn, cả nước mắt cũng cười, hình dung được hai từ... đáng sợ.

Móng tay dài ôn nhu vỗ về thi thể, miệng cười không dứt:

- Tướng công, chẳng phải chúng ta đã thề qua, trên trời dưới đất vĩnh viễn không ly biệt sao? Người như thế nào lại một người đi trước cũng không nói với ta một tiếng từ già? Nhẫn tâm, người thực nhẫn tâm!!!

Nàng ôm thi thể tựa trong ngực thành một khối như vĩnh viễn không rời, gương mặt nhợt nhạt nhẹ nhàng cọ cọ mặt đứa trẻ đã lạnh băng, máu tươi nhiễm gần như toàn bộ khuôn mặt nàng:

- Hải tử ngoan, con còn nhỏ như vậy thế nào liền rời đi mẫu thân? Người lúc nào cũng ngoan, thật ngoan

Hai cổ thi thể song song dọn đi, nữ tử rút ra trong tay áo một chiếc kéo cắt vải vàng, đưa ngay lên cần cổ trắng nõn, ánh mắt đầy vẻ tuyệt vọng:

- Tướng công, hải nhi, ta đến đây.

Một tiếng trầm đục vang lên, máu tươi văng khắp nơi, một tia máu bắn lên gương đồng cổ.

Dưới ánh trăng thê lương, gương đồng bỗng nhiên hiện lên một đạo ánh sáng yêu dị quỷ lệ...

**

Phía tường của tửu lâu viện, ba đạo ánh vàng rực rỡ như thái dương quang chiếu rọi lóa mắt, có thể ra vào tửu lâu xa hoa phú quý này không phải người thường là có thể làm được.

Lầu hai, trừ bỏ trung tâm còn có một vài bàn xung quanh, trong đó có một bàn hai người phá lệ khiến người ta chú ý.

Hai người này không phải nghèo hèn, cũng không phải tuấn mỹ chói lọi mà là trên bàn bọn họ chỉ có một mâm bánh bao.

- Người xem xem ở đây vây cá tốt nhiều lắm, hơi vàng óng ánh, không có một chút tạp, có canh bạch trai ngọc, cho thêm hải sản là tôm để nấu canh, ai da, hương vị thơm ngon không thể hình dung nha!

Hồ Tứ nhìn đắm đắm vào bàn kế bên, Phan Ngọc thờ ơ lạnh nhạt, cười lạnh nói:

- Tốt như vậy chẳng lẽ người đã nếm qua?

Hồ Tứ chằm chằm nhìn vào bàn bên cạnh, tham lam nuốt nước miếng cái ực:

- Đương nhiên, đây là món ta thích nhất nha. Chỉ có làm như vậy thì vây cá mới ngon.

Phan Ngọc giật giật thái dương, nhin xuống cảm giác muốn bóp cổ nàng.

Món vây cá kia cũng là món mà hắn yêu thích, dụ hoặc khó cưỡng.

Hắn hung hăng cắn một miếng bánh bao, bánh bao là mới ra lò, hương vị xốp nhẹ mềm ngọt, hắn bưng lên cái chén, uống một ngụm trà.

Hương vị trà thực kém, chua xót khó nuốt, nhúu mảy miễn cưỡng nuốt xuống, thật gian nan nha!

- Chúng ta có thể đến quán nhỏ hơn mua bánh bao, có sao đến nơi phú quý vậy mua bánh bao chi?

Hồ Tứ không muốn ăn, vẻ mặt đau khổ oán giận.

- Hừ, ở bên ngoài người có thấy nơi nào nhiều đồ ăn như vậy không? Không cần làm ra bộ đáng tham ăn đó, hiện tại người là người, phải ra dáng người một chút.

Hồ Tứ bất đắc dĩ buông tay, bất an giật nhẹ y phục, ngọ nguậy đông tây, không một chút im lặng. Phan Ngọc tức giận, không thể nhịn được mà gầm nhẹ:

- Có ngồi yên hay không? Như thế nào không thể ngồi im im lặng một chút?

Hồ Tứ ủy khuất, bĩu môi oan ức:

- Quần áo này có vấn đề, ta ngứa a, khẳng định có bọ chó.

Phan Ngọc có chút xấu hổ, cười haha nói:

- Ta xem không có gì đâu, lão bản may y phục cho ta biết không có vấn đề gì.

- Vì cái gì muốn ta mặc nam trang, ta thấy nữ trang hấp dẫn hơn nha.

Ba ba, Hồ tứ vỗ cái đét rồi mở lòng bàn tay ra, hơn một con bọ chó rụng xuống, nàng ném xuống đất, vắt đi.

- Ta thích mặc váy. Mấy tỷ tỷ của ta mặc váy đẹp thực đẹp nha. Ta còn muốn soi gương, còn phải xem lại đầu tóc nữa.

Phan Ngọc nổi gân xanh đầy đỉnh đầu, lửa giận nổi lên, nếu không phải ở chỗ tửu lâu đông người, hẳn đã sớm lật bàn.

- Rốt cuộc ta là chủ tử hay người là chủ tử? Ở trong này ta định đoạt tất cả, ta cho người thế nào thì người thế ấy, không thương lượng!

Hồ Tứ rụt cổ:

- Được a, được a, là người định đoạt, người định đoạt.

Xoay người qua, nàng lè lưỡi, thầm nghĩ: thiên sư chết bầm, hẳn chết sớm một chút là nàng đỡ khổ nha!

Quay đầu đối diện đôi mắt thâm trầm của Phan Ngọc đang chăm chăm nhìn nàng, cười cười nói:

- Chủ nhân, có chuyện gì sao?

- Nói cho người, nếu người không kiếm đủ tiền cho ta, cho dù chết thì người cũng chết trước ta, nhớ kỹ, hừ!

Hồ Tứ như hình dung ra một cổ lạnh băng đánh về phía mình, không tự giác瑟瑟发抖, miễn cưỡng gượng gạo:

- Biết, biết, ta nhớ kỹ.

Kỳ thật Phan Ngọc cũng rầu rĩ, trong túi tiền hẳn cũng không còn bao nhiêu, tiền này là hẳn mang ngọc bội tùy thân đổi lấy.

Nhớ tới đây, Phan Ngọc liền hận nghiêng răng.

Rõ ràng một khối thiên kim mỹ ngọc giá trị ngàn vàng, lại bị nói thành khối ngọc có khuyết điểm, chọn tới chọn lui mới cho hẳn năm mươi lượng bạc, ngay cả một trăm lượng cũng không đến.

Mua quần áo cũ cho Hồ Tứ cũng đã mười hai, hiện tại bữa cơm này chỉ sợ cũng mất năm lượng bạc, năm mươi lượng trong nháy mắt mất đi.

Nhiều đó khiến hẳn rầu rĩ không thành lời, hẳn Phan Ngọc trước giờ được người khác nâng niu chưa từng tuyệt vọng về tiền bạc như lúc này.

- Chủ nhân...

Một tiếng kêu này làm thần trí Phan Ngọc triệu hồi trở lại, hẳn lạnh lùng cất tiếng:

- Chuyện gì?

Hồ Tứ cười nịnh nọt, vì Phan Ngọc lấy lòng mà rót ly trà.

- Chủ nhân à, người pháp lực cao cường. không bằng niệm ra thần chú hô biến về nhà hoặc biến ra tiền bạc thì chúng ta không phải khổ nha. Có cao lương mỹ vị mà hưởng thụ.

- Thiên sư không thể phạm huấn kị, không thể làm phép dùng cho bản thân hưởng thụ, nếu có chút vi phạm, lấy đó mà xử phạt.

Hồ Tứ sau khi nghe được, tưởng niệm trong đầu cũng sụp đổ, cầm cái bánh bao hung hăng cắn.

Bàn của bọn họ sát cửa sổ, vị trí tốt. Phía dưới bỗng trở nên thật nào nhiệt, Phan Ngọc hướng cửa sổ nhìn xuống.

Trước kia hẳn rất ít khi chú ý cái gì đó nhưng hiện tại tâm tình như bị cái gì thấu tóm, hẳn hiện tại chú ý tới cuộc sống thường ngày của người khác, cảm giác thật hứng thú.

- A!

Một tiếng kêu sắc bén của nữ tử bỗng vang vào tai, Hồ Tứ giật giật khóe miệng rồi hướng nhìn ra ngoài.

Vài người hầu đi theo một nam nhân, họ vây quanh một cô gái yếu đuối, không cho nàng thoát.

Một tên nam nhân y phục hoa lệ, khuôn mặt tà mị cười tóm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô gái, muốn ôm hướng vào trong ngực, cười gian nói:

- Tiểu mỹ nhân, làm cho bốn thiếu gia thơm nàng một cái nào.

- Không cần, van thiếu gia người buông tha ta đi!

Cô gái khóc rống lên. liều mạng chống cự.

- Hừ, người là ta chú ý tới, còn không muốn theo ta sao? Tiểu mỹ nhân, hôm nay người như vậy liền theo bốn thiếu gia ta đi.

Xoạt xoạt!

Tiếng xé vải vang lên, cô gái bị xé y phục bị lộ ra nội sam, hét lớn lên.

Nàng muốn chạy trốn, không nghĩ ra bốn phía đều có người vây lại, dùng vải quây thành một không gian kín bưng. Nàng liều mạng chạy, cũng không nghĩ tới bị nam nhân kia ôm lấy, té trên mặt đất.

Hắn nhanh chóng kéo rách y phục của nàng, không để ý tới tiếng khản cầu xin tha thứ.

Vải kia chỉ che kín tứ phía chứ không che mặt phía trên.

Từ lâu hai có thể nhìn rất rõ ràng, Hồ Tứ giận dữ định chạy xuống liền bị Phan Ngọc ấn xuống.

- Vì cái gì không cho ta quần, hắn rõ ràng làm vậy!

Hồ Tứ la lên, Phan Ngọc nhìn thật bình thản, nhượng mắt nhìn nàng, uống trà thưởng thức không chú ý tới chuyện phát sinh, giống như xung quanh hắn chỉ có một người là Hồ Tứ.

Lúc này Hồ Tứ mới ý thức được sự tình quỷ dị.

Nam nhân kia cường hiếp nữ tử mà người đi đường xung quanh, người bán hàng rong cũng như không có nhìn đến.

Nếu không phải vì có tiếng khóc nức nở thất thanh của cô gái, nàng thực không nghĩ tới chuyện này phát sinh liên quan.

Tiếng khóc của cô gái rơi vào tai Hồ Tứ, thân là hồ ly thánh giác vốn so với người phạm mẫn cảm hơn trăm lần, khiến nàng khó chịu, phần nộ trừng mắt nhìn Phan Ngọc.

Không hiểu tại sao hắn có thể thoải mái ngồi uống trà?

Nếu không phải bị hắn khống chế, nàng đã đâm cho hắn xị máu mũi rồi.

Nam nhân tựa hồ cũng không nóng lòng phát tiết dục vọng, giống như hắn bắt được con chuột sợ hãi, đùa giỡn tàn nhẫn đến nửa ngày làm người ta sống dở chết dở mới thỏa mãn tâm lý biến thái của hắn.

Xoạt!

Quần áo cô gái bị xé làm đôi, nàng ngã ngổ trên mặt đất, không biết ảo giác hay sự thật, nàng nhìn thấy ánh mắt nam nhân đỏ như máu, đồng tử co rút, gương mặt không còn chút máu nào.

Nàng nhìn đến móng tay dữ tợn của hắn sắc nhọn dị thường, hiện ra thanh sắc màu đen, lần nữa nàng thảm thiết kêu lên một tiếng.

- Tiểu mỹ nhân, đừng chạy, đừng chạy, ha ha....người cũng thật đẹp làm ta có chút luyến tiếc!

Còn chưa chờ phản ứng của nàng. nam nhân cầm lấy tay nàng.

Rắc rắc, bẻ gãy cánh tay nàng, cô gái kêu thảm một tiếng..

- Haha, tiểu mỹ nhân, miệng người thật rất xinh đẹp. Lại đây, cho bốn thiếu gia ta cắn một ngụm, đừng trốn, ta sẽ rất ôn nhu, haha.....haha.

- Đừng tới đây, người không được tới đây, cách xa ta ra!

Cô gái cầm lên một viên đá nhắm ngay đỉnh đầu nam nhân ném tới.

Hồ Tứ không nhin được nữa, nếu thân mình không động dậy vậy dùng miệng cũng tốt.

Phan Ngọc chưa kịp làm thế nào đã bị Hồ Tứ hung hăng cắn xuống cổ tay.

Hồ Tứ thoát khỏi Phan Ngọc lập tức hướng cửa sổ nhảy tới, trên phố thất thanh kinh hô tưởng nàng nhảy lầu tự tử. Nàng vọt xuống đất, không chờ đứng vững liền hướng cô gái kia chạy tới.

Phan Ngọc thối thối ly trà, đối với Hồ Tứ cũng có chút hiểu biết, nàng là yêu quái có tấm lòng thiện lương!

Uống xong trà, gọi tiểu nhị, thưởng cho hắn một lượng bạc, sau đó hỏi tiểu nhị một câu, trả lời của hắn làm Phan Ngọc nghe được mặt mày hớn hở.

Đứng lên, chỉnh đốn lại trang phục, Phan Ngọc trong lòng thầm cảm thấy may mắn.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Đang phát sầu nên làm như thế nào mới kiếm được bạc, vậy mà giờ bạc đã tự kiếm đến cửa rồi.

6. Chương 6: Đại Trạch Mạc Phủ.

Chờ Phan Ngọc đi xuống dưới lầu, Hồ Tứ đã đến bên nâng nữ tử đã chịu đủ kinh hãi kia đứng dậy, nhặt những mảnh áo bị xé rách ban này khoác lên người nàng.

Quay lại tìm tên ác nhân kia để tính sổ thì hắn đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Hồ Tứ cởi áo bào bên ngoài ra, khoác lên người cô gái, dùng lời nói hết sức nhẹ nhàng an ủi nàng.

Cô gái ôm mặt, không ngừng khóc lớn hơn, cơ thể run rẩy.

Phan Ngọc lúc này luôn đứng ở bên cạnh nhìn, vẫn chưa nói câu nào. Khi hắn chú ý tới những ánh mắt chung quanh đã tản bớt đi, mới thản nhiên đi đến bên cạnh Hồ Tứ, giọng nói mềm mỏng, cười nhẹ nói:

- Vị cô nương này, chắc hẳn vừa rồi đã quá kinh sợ, không bằng để chúng ta đưa cô về nào, như vậy được không?

Cô gái ngẩng đầu lên, nhìn đến khuôn mặt với nụ cười điên đảo chứng sinh của Phan Ngọc lập tức trở nên ngây ngốc, nỗi sợ hãi vừa nãy như hoàn toàn biến mất.

Phải mất một lúc sau, mới hồi phục lại tinh thần, nói:

- Không cần, hôm nay hai vị vì tiểu nữ mà đã đắc tội với đại thiếu gia kia. Ta, ta tự mình đi thôi, hai người mau chóng rời nơi này, đi ngay đi!

Nàng bối rối kéo xuống áo bào đang khoác trên người, nhét vào trong lòng Hồ Tứ, nhanh chóng chen vào đám đông, không dám xoay mặt nhìn lại bóng dáng đằng sau.

Hồ Tứ tay cầm áo bào ngơ ngác nhìn lại, mất một lúc sau mới quay sang Phan Ngọc, nói:

- Ta cứu nàng, ngay cả cái tên ta cũng chưa nói, mọi người đều cũng đã thấy. Nhân gian các người không phải thường nói có ân phải báo đáp sao? Ta lại không có đòi nàng báo đáp, tại sao phải chạy trốn nhanh như vậy?

Phan Ngọc đứng dựa vào cây cột đá, ôm cánh tay cười, tỏ vẻ ung dung, nhàn hạ.

Đối với hắn, phản ứng của cô gái kia tựa hồ là không có gì ngoài ý muốn.

- Mặc xiêm y vào, chúng ta đi kiếm tiền.

Kiếm tiền?

Hồ Tứ lập tức cảm thấy khó chịu, vẻ mặt đau khổ nói:

- Ta...ta còn chưa ăn no nha. Cũng không thể ăn no trước rồi nói chuyện này sau sao?

Một cái cốc đầu lập tức xuất hiện trên cái đầu nhỏ của nàng. Phan Ngọc bày ra khuôn mặt dạy bảo con riêng của người kế nương, nói:

- Vừa rồi còn chưa ăn no sao? Hừ, không lo kiếm tiền, lấy đâu tiền đi ăn cơm! Đi mau!

Vuốt đầu, Hồ Tứ chu cái miệng nhỏ, gương mặt phụng phịu, không tình nguyện đi theo phía sau Phan Ngọc...

**

Oa! Đại trang viện!

Hồ Tứ nhìn trang viện lớn như vậy thì không chớp mắt, miệng không thể khép lại, trông mắt thiếu nước rớt ra ngoài.

Hai cột đá cẩm thạch hai bên, được trạm trổ tinh xảo. Ở giữa, trên bảng hiệu màu đỏ được khắc hai chữ vàng thật lớn “Mạc Phủ”. Trên cánh cửa, đầu thú đồng bóng loáng, ngoài đại môn hai con sư tử bằng cẩm thạch đứng uy nghi, ngạo nghễ, cực kì có khí thế.

Trước cửa đi vào điền trang, cách đó không xa, là một con sông lớn.

Hai bên bờ sông, liễu lục một mảnh xanh ngắt.

Hưởng thụ mùi hương của hoa, Hồ Tứ thoải mái cười nheo mắt lại.

- Con người quả thật biết hưởng thụ, điền trang tốt như vậy, lớn như vậy, chắc có bao nhiêu người ở nga!

Phan Ngọc vẽ lên một nụ cười lạnh nhạt, nói:

- Rất lớn sao? Ta xem cũng bình thường. Nhìn theo phương diện này, chắc chỉ có một nhà ở mà thôi.

- Một nhà?

Hồ Tứ kêu to:

- Chỉ có một nhà mà ở cả khu này? Quả thực là quá lãng phí!

- Tuy rằng chỉ có một nhà, nhưng đã có bao nhiêu đời, dòng dõi tiếp nối nhau ở, đây có thể nói là hộ lớn nhất trong trấn đó.

Phan Ngọc tâm trạng cực kì vui vẻ, nhất là khi nhìn đến điền trang phía trước, lại càng thêm cao hứng.

- Uy, người cười vui vẻ vậy làm cái gì? Chẳng lẽ người không cảm thấy luồng hắc khí đang quanh quẩn nơi này sao?

Hồ Tứ bất mãn nói thầm, nhìn quanh bốn phía, sờ sờ cánh tay đang phát run của mình.

- Ta cảm thấy nơi này không tốt lành chút nào!

Một phen kéo lấy tay áo nàng, Phan Ngọc không chút nương tay kéo đi đến trước cổng đại môn.

- Hắc khí càng nhiều, oán khí càng nhiều, ta càng cảm thấy cao hứng hơn nữa!

Trước cổng sơn son thiếp vàng, hai bên lộ ra một câu đối Đào Mộc.

Tích thiện chi gia

Tất hữu dư khách.

(Gia đình tích thiện, tất có của cải dư thừa)

Nhìn thấy hai câu đối, khóe miệng Phan Ngọc chậm rãi nổi lên ý cười, bắt lấy nắm cửa, đập vào cánh cổng lớn.

Ba, ba, ba. Ba, ba, ba.

Tiếng đập cửa vang lên quanh quẩn trong không gian yên tĩnh của trang viện, Hồ Tứ không khỏi rụt lùi cổ, theo bản năng tới sát gần Phan Ngọc.

Qua thật lâu sau, kệt một tiếng, cửa mở hé ra.

Một cái đầu vươn ra, khuôn mặt già nua, trông giống như là quần gia, liếc mắt một cái đánh giá cao thấp Phan Ngọc, nói:

- Người có chuyện gì?

Phan Ngọc khẽ cười một tiếng.

- Lão bá à, tại hạ bởi vì ham chơi, bỏ lỡ mất ghi danh tú tài. Nhà thì xa, mà giờ đã không còn sớm, khẩn cầu lão bá thu xếp, có thể cho chúng tôi tá túc đêm nay.

Rầm!

Đại môn bị đóng lại.

Hồ Tứ hoảng sợ, bên trong truyền đến giọng nói của ông lão kia:

- Làm sao có thể ở đây chứ. Đi mau! Nếu để lão gia biết, nhất định sẽ đánh gãy chân của người, đi mau!

Phan Ngọc không có ý định từ bỏ, lại dơ tay đập cửa lần nữa.

Đại môn lại mở ra.

Lần này là một hậu sinh trẻ tuổi, da mặt trắng nõn, bộ dáng cùng với ông lão vừa nãy cũng có nét tương đồng. Có thể là con cháu của lão.

- Công tử đi phía trước hơn một dặm nữa, có tòa miếu sơn thần. Công tử có thể ở đó nghỉ tạm một đêm.

Bọn họ càng cự tuyệt, Phan Ngọc ngược lại càng cảm thấy hứng thú hơn trước, tay ngọc chỉ vào câu đối, nói:

- Câu đối của các người rõ ràng khuyên con người nên hành thiện tích đức, vậy chẳng nhẽ việc cho chúng ta tá túc một đêm không phải là tích đức sao? Chẳng lẽ quý chủ nhân nơi này như vậy đối đãi với người tìm nơi ngủ trọ sao? Chỉ sợ nếu nói ra ngoài, hắc hắc, đối với quý chủ nhân rất có tổn thương về danh tiếng đi.

Đang nói, trời lúc này còn đang sáng, giầy lát sau mây đen bỗng kéo tới dày đặc, gió thổi càng ngày càng lớn hơn.

Hậu sinh sắc mặt gian nan, do dự mãi, mới nói:

- Xin công tử chờ ở đây một lát, ta phải chạy vào bẩm báo với chủ nhân mới được.

Hồ Tứ lúc này ôm khư khư cánh tay Phan Ngọc, bị Phan Ngọc ném ra sau ôm sư tử đá, lúc này thân mình nhỏ gầy đơn bạc ở trong gió lạnh run rẩy, giận trừng mắt nhìn về mặt nhân nhả của Phan Ngọc.

Che lấy cái mũi, mỗi lần lạnh như này, Hồ Tứ đều rất nhớ tới bộ da lông hồ ly của nàng.

Bởi vì bị Phan Ngọc bắt buộc, nàng không dám biến trở về nguyên hình. Chỉ có thể thầm mắng bản thân mình thật ngốc, nguyên rủa Phan Ngọc thậm tệ.

Lại đợi mất một nén hương, ngay lúc Hồ Tứ muốn quay lưng bỏ đi, cửa lại mở, hậu sinh ôm quyền nói:

- Thỉnh cầu công tử đi gặp lão gia nhà ta.

Trên tảng đá ngoài sân, gió thổi qua, cuộn cuộn nổi lên vài chiếc lá rụng.

Lá màu vàng sẫm, cuốn khúc xoay tròn, ở trong gió mà cuồng loạn lay động.

Sắp tới cuối hạ, bên ngoài lá cây xanh mượt, đừng nói là lá rụng, chính là cảnh sắc đều không có gì thay đổi.

Vừa tiến vào phủ, da trên người Hồ Tứ, à không đúng, là lông tơ, căn bản đã dựng thẳng. Nàng lướt nhanh qua Phan Ngọc, thân sắc khấn trường trừng mắt nhìn xung quanh.

Trong trang cũng không có nhiều ngọn đèn, cửa sổ tối như mực, tựa như thời đại hoang tàn khi xưa vậy, giống như đang cần nuốt cơ thể nàng vào thế giới u ám ấy.

- Đây, nơi này thật quá âm trầm, chúng ta tới miếu sơn thần đi! – Hồ Tứ nhỏ giọng nói bên tai Phan Ngọc.

Đối với lời nói của Hồ Tứ, Phan Ngọc cũng không thèm để ý, lạnh nhạt đáp:

- Nơi này nhà cao cửa rộng, phòng ốc thoáng mát, đúng là một nơi nghỉ tốt! Ta cũng không muốn phải chịu khổ trong cái miếu đồ nát kia, hừ.

Nhà cao cửa rộng? Thoáng mát?

Hồ Tứ phòng mềm trơn má, chỉ cảm thấy Phan Ngọc này nhất định đầu có vấn đề.

Làm thế nào mà đại âm khí trong này mà hắn làm như không thấy? Chẳng nhẽ hai mắt của mình bị hoa?

Chắc là nhìn nhầm rồi.

Dụi dụi cặp mắt to tròn, Hồ Tứ nhìn lại, cảm thấy hàn khí quanh mình còn dày đặc hơn lúc nãy.

Nha...Nha...Nha!

Một tiếng thê lương mà ảo não kêu lên, mấy cái bóng đột nhiên từ một gốc cây hộc mà đập xuống, di chuyển hướng Hồ Tứ mà đến.

Hồ Tứ sợ tới mức chạy nhanh ôm lấy đầu, ngồi trên mặt đất, hét lớn.

Đang ở đó run rẩy, bỗng một bàn tay mạnh mẽ đem Hồ Tứ nhấc lên, ôm vào trong lòng. Hồ Tứ hoảng sợ ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt tựa tiểu phi tiểu (cười mà không cười) hoa đào của Phan Ngọc:

- Sợ cái gì? Chỉ là một con quạ đen, cũng bị dọa thành như vậy!

Thật đúng là xui xẻo.

Hồ Tứ cơ hồ đã muốn chuyển thành hôn mê, thì lúc này đã tới sảnh chính.

Khó trách sao người gác cổng đi lâu như vậy, một đoạn đường dài như thế, tới tới lui lui, nếu không có một chút công phu, không biết phải đi tới lúc nào đây?

Kể có tiền đúng là nơi ở cũng khác.

Hồ Tứ đang miên man suy nghĩ, đã được dẫn tới một gian đại sảnh.

Cùng cảnh tượng hắc ám bên ngoài bất đồng, đại sảnh đèn đuốc huy hoàng.

Chiếc bàn được làm bằng cây tử đằng mộc, bên cạnh có hai chiếc ghế bành, mặt trên lộ rõ một bộ câu đối “Tích thiện chi gia, tất hữu dư khách”

Trong sảnh được bài trí rất tao nhã, giống như chủ nhân của nó vậy. Một người phúc hậu trung niên đứng ở giữa đại sảnh, bộ dạng lão luyện, toàn thân khí phách cường hãn, y phục chất liệu tuy không phải là tốt nhất, nhưng thợ may rất khéo, không phải loại nhà khá giả nào cũng có thể sánh bằng.

Vừa thấy Phan Ngọc, mi mắt mở ra một khe hở hẹp, cao thấp đánh giá một phen.

- Công tử là muốn tá túc?

Phan Ngọc cười lấy lẽ, đáp:

- Đúng vậy.

- Xem công tử thần khí xuất chúng, mắt sáng hữu thần, đích thị không phải người phạm.

- Sao dám nhận. Tiểu sinh chỉ mang dáng vẻ hào sảng, tình cờ đi ngang qua quý trang, xin tá túc đêm nay, ngày mai liền lập tức rời đi.

- Không biết công tử họ gì?

- Tiểu bối họ Phan.

- Ô, công tử họ Phan...

Lão chủ nhân ánh mắt chợt lóe.

- Không biết quê ở nơi nào?

- Lạc Dương.

- Ra là Lạc Dương. Ha ha, Lạc Dương kỳ nổi danh hoa, cũng nổi danh sĩ. Không biết công tử có nghe danh tiếng của Phan Ngọc?

- Phan Ngọc? À, hẳn quả là danh sĩ của Lạc Dương

- Công tử chưa gặp sao?

- Thật chưa kịp kết giao.

- Vị này là...?

Theo ánh mắt nhìn lại, Phan Ngọc liếc nàng một cái, cười nói:

- Nàng là người của ta.

- Thì ra là thế. A Lực.

- Dạ, lão gia. – người vừa nãy dẫn đường hậu sinh tiến lại từng bước.

- Mang Phan công tử đi tây sương phòng.

- Dạ.

Họ phải đi một hành lang dài mới đến được phòng khách. Đốt ngọn nến lên, Hồ Tứ ngã xuống giường, thở ra một hơi

- Một chết ta rồi, cuối cùng cũng được ngủ một giấc!

Phan Ngọc không lười nhác giống như Hồ Tứ, hẳn ngồi ở bên cửa sổ, nhìn khắp phòng, rồi nói:

- Ở một nơi như này, người cũng ngủ được sao?

Hồ Tứ lặn lộn một lúc, đứng ở trên giường, chỉ vào Phan Ngọc:

- Người không phải muốn kiếm tiền sao? Vì cái gì mà không nhận người chính là Phan Ngọc?

- Ở những nơi trước kia, ta quả thực sẽ tự nhận. Nhưng mà, vào nơi này, nhìn đến sân, ta nghĩ không nên thì hơn.

- Vì cái gì?

Vuốt ve đùi đèn, đồng thau đùi đèn được rất hoàng kim sáng ngời, tuy là sương phòng, nhưng không thua gì phòng chính. Trong phòng bố trí rất thanh lịch.

- Tứ nhi, chẳng lẽ người không cảm nhận được hắc khí ở nơi này sao?

- Ta cảm thấy nơi này rất âm trầm, nơi nơi đều có hoa hộc. Thật không hiểu, trang viên lớn như thế này, vì cái gì lại nhiều hoa hộc tới vậy? Không có lẽ là hẳn thích sao?

- Hộc thụ? – Phan Ngọc cười.

- Đâu chỉ có hộc thụ, người không nhìn đến phù sao?

- Phù?

Hồ Tứ hồi tưởng lại, lắc đầu.

- Không có nhìn đến.

Phan Ngọc lắc đầu, nói:

- Nơi này nơi nơi đều là phù, lấy tu hành của người tất nhiên không thể nhìn thấy được, thật là uổng phí nhiều năm như vậy. Ai, thật đáng tiếc, đáng tiếc.

Hồ Tứ nghe được trong lời nói có điểm muốn sinh sự, nghe được câu nói kế tiếp, lòng hiếu kì trỗi dậy, liền hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

Phan Ngọc tựa tiểu phi tiểu, gõ đầu Hồ tứ một cái:

- Ta vì gì mà phải nói cho người?

7. Chương 7: Thanh Ti Như Huyết (tóc Đen Như Máu)

Hồ Tứ ai oán chu cái miệng nhỏ, trợn mắt nhìn cái tên yêu nghiệt kia, không thèm đôi co với hắn, tiện đà lăn đến trên giường, ôm chăn:

- Không nói cho ta biết, ta cũng không thèm biết, có gì đặc biệt hơn người chứ!

Phía chân trời, mây đen càng ngày càng kéo tới nhiều hơn, nhuộm không gian trầm lặng trong màu đen của bóng đêm cô tịch.

Tí tách, tí tách.

Từng hạt mưa nhỏ rơi xuống trên mái hiên cổ kính, phát ra âm thanh nhỏ ba, ba.

Rất nhanh, mưa trở nên nặng hạt hơn.

Trời nổi giông bão – gột rửa thế nhân.

Phan Ngọc đứng ngoài cửa, trông lên mái hiên.

Cảnh vật bên ngoài thật giống như mặt nạ thủy hạ, nói đẹp cũng không quá khoa trương. Mưa giống như một làn sương mù mỏng lượn lờ, mỏng lung, huyền ảo.

Phan Ngọc nhìn trong chốc lát, trở lại trong phòng, nhìn Hồ Tứ đang ngủ rất ngon lành.

Hơn nữa, nàng đang ngủ trên chiếc giường duy nhất của căn phòng.

Đúng là việc ngoài ý muốn.

Phan Ngọc lười biếng không muốn nghĩ nữa, khẽ buông rèm, nhìn ngọn đèn leo lắt, liếc mắt quét qua cả căn phòng.

Để chắc chắn hơn, hắn dùng đầu ngón tay gõ vào mặt giường, mò mẫm thực cẩn thận.

Bỗng chợt dừng lại, nghiêng lỗ tai, hai mắt từ từ nhắm lại, cố gắng tập trung tinh thần như muốn nghe ra thứ gì đó.

Qua đã lâu, Phan Ngọc mới xem xét xong toàn bộ căn phòng. Ngồi ở phía trước cửa sổ, nhắm mắt tĩnh tọa.

Bỗng nhiên hắn mở mắt, vụt, trong vạt áo kéo ra một mảnh vải, hơi hơi trầm ngâm.

Cẩn ngón tay giữa, dòng máu đỏ tươi theo vết cắn chảy ra.

Thừa dịp máu chưa khô, nhanh chóng vẽ lên trên mảnh vải vài đường, một hình đồ cổ quái bố trận được vẽ lên, giống như thuật chú.

Lấy mảnh vải đốt, ném tới trong ly trà, nhìn nó hóa thành tro tàn hòa vào trong nước, Phan Ngọc liền một hơi uống cạn.

**

Cơm chiều quả thực rất phong phú, có cả vây cá nàng yêu thích, làm cho Hồ Tứ ăn no căng bụng.

Nàng cơ bản không để miệng nghỉ ngơi, giống như bộ dạng quý chết đói đầu thai.

Lão chủ nhân cũng dễ dãi đối nàng làm như dung túng, còn Phan Ngọc thực lạ lùng cũng không thêm để ý tới hành động quá hưng phấn của nàng.

Hồ Tứ cắn chân gà, miệng đầy mỡ bóng nhẫy, con mắt đảo nhanh nhìn chằm chằm thịt nướng bên kia cách nàng không xa, hương vị nếm chắc hẳn không giống bình thường.

Từ khi đi theo Phan Ngọc, nàng chưa từng được ăn ngon, ăn no. Hôm nay nhất định nàng phải ăn đủ.

Ngược lại với Hồ Tứ như lang sói quét sạch bàn ăn thì Phan Ngọc lại vô cùng nhã nhặn, ung dung chậm rãi ăn.

Hồ Tứ không rõ vì sao hôm nay hẳn lại khác xa so với mấy hôm trước, thật đau đầu nha.

Nàng lắc lắc cái đầu, không thêm nghĩ nữa mà chuyên tâm đánh trận trên bàn mỹ thực.

Lão nhân gia thấy trong chén Phan Ngọc là ăn chay, nở nụ cười bác ái, tự tay rót cho Phan Ngọc một ly rượu, rượu trong như màu hổ phách, mùi hương quả thật có thể bay xa vạn dặm

- Phan công tử, đây là rượu lão phu cất vào hầm nhiều năm, là rượu nữ nhi hồng. Mời uống, mời uống.

Phan Ngọc bưng lên ly rượu, quả nhiên mùi hương thanh mát khiến người chưa uống đã say, ngửa đầu uống cạn, cất lời khen:

- Quả nhiên là cực phẩm.

Hồ Tứ bưng lên ly rượu hướng miệng mình, lại bị một bàn tay chặn lấy cướp mất ly rượu.

Bất mãn ngẩng đầu, Phan Ngọc tươi cười khiến nàng càng thêm oán giận:

- Nàng lần trước uống rượu ra sao chưa quên chứ? Sợ thiên hạ chưa đủ loạn sao?

- Ta không có

Hồ Tứ tính lên tiếng phản bác, lại thấy ánh mắt Phan Ngọc có ẩn ý, nàng lập tức im miệng.

Lão nhân gia cười cười:

- Quý công tử cứ sáng khoái đi, uống rượu này say chỉ ngủ chứ không có điểm gì hại.

Phan Ngọc cười nói:

- Lão nhân gia không biết, ta sợ nàng uống rượu xong làm càn, vẫn là không nên uống. Nếu không đánh vỡ đồ vật của quý phủ, ta đây không đủ tiền bồi thường nha.

- Haha, cái gì nếu hỏng liền hỏng, không quan trọng.

Lão nhân gia không thêm để ý mà nói.

- Sao lại nói không đáng giá tiền, ta xem thấy trong quý phủ toàn những vật trị giá ngàn vàng, đều không giống bình thường.

Hồ Tứ miệng ăn không ngừng, đến miếng thịt thứ năm nàng liền nghẹn lại, thực khó hiểu nhìn Phan Ngọc.

Không biết tại sao hẳn lại cảm thấy hứng thú với đồ nhà người ta?

Có điều nàng cũng không quan tâm, liều mạng ăn tiếp.

- Ha ha, lão phu không biết Phan công tử vốn là thiếu gia học rộng tài cao, thật sự khiến cho ta mở mang tầm mắt.

- Không nên nói thế, tại hạ chỉ biết một phần nhỏ, không thể coi là học rộng hiểu nhiều.

Toàn bộ bàn ăn trừ bỏ Mạc lão nhân gia, Phan Ngọc cùng Hồ Tứ thì trong căn phòng chỉ có vài người. Phan Ngọc cười nói:

- Vì sao không thấy Mạc phu nhân cùng Mạc thiếu gia?

Mạc lão gia nói:

- Phu nhân ta gần đây không khỏe trong người, hài tử ở nhà chiều cổ nàng.

Phan Ngọc gật đầu, một tay túm Hồ Tứ đang tham ăn:

- Đa tạ Mạc lão gia đã khoản đãi, trời đã muộn, chúng ta mai phải đi nữa. Nếu Mạc phu nhân không khỏe, vậy chúng ta cũng không làm phiền Mạc gia.

Hồ Tứ bắt mồm:

- Làm gì chứ, ta còn chưa ăn xong.

Phan Ngọc nắm lấy tay Hồ Tứ, lôi về phòng.

Về đến phòng, hắn túm nàng dốc ngược lên, lắc mạnh khiến nàng muốn ói.

Chưa chờ nàng phản ứng thì toàn bộ đồ ăn hồi chiều đều theo miệng tiến ra, ói một phen sạch sẽ. Phan Ngọc thấy nàng đã nôn hết ra thì mới chịu buông tay.

Hồ Tứ nước mắt lưng tròng, oán hận nhìn Phan Ngọc:

- Người có bệnh sao, sao không thể để ta ăn no?

Phan Ngọc ngồi xuống:

- Để người ăn no thì cái mạng nhỏ này của người cũng không còn.

Mất mạng? Hồ Tứ sững sốt, nhanh chóng nhắm mũi:

- Người nói vậy. Người cũng ném qua còn gì, cũng đâu có việc.

- Ta biết người vô dụng, nhưng không nghĩ tới là vô dụng đến thế này. Chẳng lẽ người không nhìn ra, Mạc gia hắn không ăn sao?

Phan Ngọc thiếu chút nữa muốn bóp cổ nàng.

Hồ Tứ lắc đầu, nàng cơ bản chỉ ăn thôi không có thêm nhìn thứ khác.

Nôn toàn bộ thức ăn khiến nàng mệt mỏi chỉ muốn ngủ, rất nhanh ngã lên giường liền thiếp đi.

Mưa đã tạnh. trời vẫn rất tối.

Người ta quả thực nhìn không ra, tại sao vừa mới tạnh mưa, đáng lẽ sau trận mưa lớn thế phải còn đọng lại giọt mưa.

Thế nhưng trừ bỏ không khí có phần tươi mát, hơi ẩm ướt chút thì căn bản nhìn không ra vừa trải qua trận mưa gió lớn như vậy.

Phan Ngọc đứng ngoài sân, nhìn xung quanh cảnh vật đều giống nhau, bốn phía một mảnh hắc ám, lại còn có sương lạnh vây quanh.

Phan Ngọc mặt mày nhăn lại, hồi đầu nhìn thoáng qua, đều đã quá kinh hãi.

Phía sau cái gì cũng không có, một mảnh tối đen, không có đường, không có nhà, không có đèn, hắn cảm thấy mình như rơi vào một không gian hư vô, mộng ảo vậy.

Vụt.

Trong lòng bàn tay Phan Ngọc toát ra một ngọn lửa đủ có thể chiếu sáng quanh mình.

Một mật đạo xuất hiện ở dưới chân, Phan Ngọc hướng thân mình đi về phía trước, đi hết mật đạo liền thấy một cửa gỗ tinh xảo.

Đẩy cửa ra, đầu óc chợt trở nên linh hoạt.

Mắt trông thấy một phòng toàn kim ngân châu báu, thiếu chút nữa làm cho Phan Ngọc đứng tim.

Chợt thấy rất nhiều châu báu như vậy, tâm không khỏi kinh hoàng một phen, tuy rằng biết rõ là giả, lại vẫn không thể kiềm chế khát vọng trong lòng.

Sau cố gắng kìm nén, cố gắng nhắm mắt lại, cắn thật mạnh vào đầu lưỡi.

Đau đớn làm cho hắn thiếu chút nữa khóc ra tiếng, bất quá, trừng mắt nhìn phía trước, ảo ảnh lúc nãy đều đã biến mất hoàn toàn.

Đây là nội thất của một phòng nghỉ khá thanh nhã, thiết kế cực kì nữ tính, giường lớn khắc hoa, rèm ngủ màu hồng nhạt, thêu uyên ương ân ái.

Bất quá điểm hấp dẫn tầm mắt người ta nhất, là chiếc cửa sổ đang rộng mở kia, điêu khắc thật tinh xảo. Trên đó được điêu khắc hình hoa mai tuyệt đẹp, cạnh đó có một tấm gương đồng cổ, đường cong lưu sương, đúng thật là trân phẩm quý giá.

Hạ tầm mắt xuống nhìn, ở nơi ánh lửa chiếu rọi, lóe ra một ánh sáng kì lạ...

Phan Ngọc nhẹ vỗ mặt gương, bỗng trên ngón tay truyền tới cảm giác đau xót.

Đột nhiên rút tay ra, lui lại phía sau vài bước, nguyên bản ngón tay lúc nãy không hề bị thương, thì giờ, máu tươi lại trào ra, trên ngón trở xuất hiện một vết thương hơi nông.

Từng giọt, từng giọt máu chảy dọc xuống theo cánh tay trắng muốt của hắn.

- Thật đúng là hung ác!

Dương tay ném ra một hỏa cầu, gương đồng ở trên không trung bị thiêu đốt, phát ra âm thanh.

Đát...đát.

Phan Ngọc không cần niệm chú, lại ném ra một quả cầu nữa, lửa cháy càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết từ trong gương truyền ra:

- Tha cho ta, tha cho ta!

- Tha cho người? Không khó. Mau hiện thân cho ta!

Bạch quang chợt lóe, một đạo bóng dáng từ trong mặt kính đi ra, xuất hiện trước mặt Phan Ngọc.

Tóc dài xõa ngang vai, vòng eo nhỏ nhắn, diễm đạm đáng yêu. Đôi lông mày lá liễu của nàng ta chợt nhăn lại, chạy vội tới ôm lấy tay áo Phan Ngọc, cất tiếng nói yêu kiều, van xin hắn:

- Pháp sư, người tha ta đi. Ta sau này tuyệt không dám nữa!

Nhìn thấy Phan Ngọc không có phản ứng gì, nữ tử giống như xà không xương, dưới chân khê di chuyển tới gần hơn.

Đôi bàn tay mềm mại nhỏ bé với nước da tái nhợt của nữ tử nhẹ nhàng lướt qua thân thể của Phan Ngọc, cố ý làm giống như là vô tình với tới, mái tóc dài như mây khê run rẩy:

- Đi, người hãy thương hại ta, ta rất đáng thương a!

Hai bàn tay nhẹ đưa tới bả vai Phan Ngọc, đôi tay bạch ngọc tham lam tiến vào vạt áo, chậm rãi vuốt ve trong lòng ngực hắn.

Tóc dài khê lay động, nhẹ cởi áo Phan Ngọc, cất tiếng cười yêu mị:

- Nào, Người hãy tới thương ta đi, thương ta đi nào!

Sợi tóc mềm mại như có sinh mệnh, nhẹ nhàng quấn quanh thân thể Phan Ngọc, một tầng lại một tầng, tóc dài như thác nước, từng đợt từng đợt chạm qua ngón tay Phan Ngọc, hai má, lưu lại mỗi nơi nó đi qua đều là tơ máu.

Đột nhiên, thân mình Phan Ngọc run lên, tóc đen quấn đầy trên người trở nên điên loạn, đâm vào thân thể hắn, còn có một lượng tóc lớn giống như đám xà độc hướng tới các điểm mũi, mắt, tai, miệng.

Bị sợi tóc đâm trúng, thân thể trông như huyết nhục mơ hồ, máu đỏ thắm vẫn không ngừng chảy ra, trên nền nhà mùi máu tanh tràn ngập không gian.

Thân thể Phan Ngọc run rẩy giống như chiếc lá sắp lìa cành, đôi môi anh đào tái nhợt của nữ tử khê nhếch, tiếng cười đứt quãng ma mị quanh quẩn khắp không gian.

- Tơ hồng bạc ước khinh vân mộng, huyết hải ti vũ tế như sầu (1), ha ha ha ha!

(Câu thơ này có nghĩa là duyên trời vốn chỉ có trong mộng, sầu hận hòa cùng máu và tóc.)

Nữ tử vén ra sau một bên tóc dài, hiện ra gương mặt mỹ lệ tinh xảo, bàn tay lạnh ngắt, mạch máu xanh nhạt như ẩn như hiện. Đuôi mắt dài nhỏ sắc nét, trong mắt đen nhánh phát ra tia nhìn lạnh lùng.

Ngón tay dài nhỏ nhẹ nhàng chạm đến khuôn mặt tái nhợt vì mất máu của Phan Ngọc, móng tay sắc nhọn tối đen, khinh miệt cào làn da Phan Ngọc.

Mỗi một lần, nàng ta đều bật cười một tiếng, tóc cũng hướng vết xước mà chui vào.

- Quả thực rất anh tuấn! Ha ha...

Nàng ta cười khanh khách, đầu lưỡi khê vươn ra ngoài, liếm trên khuôn mặt Phan Ngọc, nhẹ nhàng, ôn nhu, giống như là tình nhân trong lúc đang thân mật vậy.

Đầu lưỡi lạnh như băng khê di chuyển trên làn da đầy màu tươi, đầu dần dần hạ xuống, hàm răng trắng ớn khê thì thắm, làn da Phan Ngọc co rút lại.

- Ta cũng thật có điểm luyến tiếc nam nhân như người!

- AA!

Phan Ngọc khê kinh hô, thân mình dùng hết sức lực nhảy lên, lại bị đám tóc rậm rạp quấn quanh kéo xuống, không thể động đậy.

Toàn thân kịch liệt run rẩy, tóc điên cuồng rối loạn hướng miệng hấn mà chui xuống. Cả người tựa như một hình nhân thật lớn.

Lúc đầu còn kêu vài tiếng a a, rất nhanh sau đó thanh âm đều không thể phát ra được nữa.

Nữ tử đầu hướng về phía trước, lộ ra cái cổ trắng thon dài tuyệt đẹp, một tia máu tươi theo khoe miệng của nàng chảy xuống.

Lấy tay lau đi, liếm liếm khoe miệng, cười khê:

- Ta còn tưởng là nhân vật lợi hại như thế nào, hóa ra cũng không ngoại lệ! Máu của người so với người khác cũng chẳng phải là mỹ vị gì.

Nhẹ nhàng trườn xuống từ trên người Phan Ngọc, chỉnh lại mái tóc dài lúc này đã trở thành màu đỏ, máu đỏ tươi theo tóc đi vào trong cơ thể của nàng.

Vùng ống tay áo lên, nguyên bản gương mặt tái nhợt lúc này giờ đã có chút điểm huyết sắc, đôi môi anh đào vô sắc giờ cũng chuyển sang màu hồng nhạt. Cơ thể bị tóc quấn lấy khê run run, vô lực mà ngã xuống.

Nữ tử cười lạnh, cũng không thấy có động tác gì, tóc dài lui về.

Trên mặt đất lộ ra một khối thi thể quắt queo, khô héo.

Nàng tiêu sái đi tới trước mặt thi thể, làn da chặt lại, mặt như đầu lâu, hai hốc mắt tối om, miệng mở lớn, lộ ra hàm răng đen thui.

Mây liễu khê nhú lại, chân ngọc hung hăng đạp vào. Cứ tưởng rằng cơ thể phải tan biến thành tro bụi, không nghĩ tới, một cước giáng xuống, đầu lâu kia nhất thời hóa thành hư ảo.

Nhanh như chớp, một cây gỗ lăn qua lăn lại trên mặt đất. Nữ tử lấp bắp kinh hãi, mặt mày đại biến.

Một giọng nói bỗng nhiên vang lên từ người ở phía sau:

- Ha ha, thực thất vọng quá!

8. Chương 8: Huyết Tẩy Sơn Trang.

Vừa rồi vẫn là phòng ngủ trang nhã, lúc này xung quanh đều là một mảnh hắc ám, không có gió, không có ánh sáng, không có âm thanh, trừ bỏ yên tĩnh ra, chính là người nam tử đứng phía trước cách đó không xa.

Áo bào tùy ý phất phơ, lông mi đen dài cong vút, ánh mắt nhắm lại.

Tuy chỉ lẳng lặng đứng nhìn, lại làm cho người ta có một cảm giác tao nhã hoàn mỹ.

Y phục của hắn không có gì là hoa lệ, thậm chí còn có phần kham khổ, nhưng khi người ta nhìn tới, lại có cảm giác hắn một thân hoa phục, khoe môi tùy ý cười tăng thêm vài phần mỉa hoặc chứng sinh.

Nhưng thứ làm nữ tử vô cùng khiếp sợ không phải là tướng mạo, cũng như khí chất của hắn, mà là thứ hắn đang cầm trong tay – chiếc gương đồng.

Trên mặt gương, Phan Ngọc quay ra tự soi mặt mình, khoe mắt khê liếc nữ quý kia một cái, cười nói:

- Gương này thật ô uế, ngay cả bóng người cũng không thể chiếu được.

Vừa nói, vừa lấy tay áo chà lau mặt kính, hắn chợt thật sự dùng sức, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng két két vang lên.

Nữ tử gương mặt biến sắc, thân mình run lên, khê hừ mũi một tiếng.

Phan Ngọc thấy vậy dừng tay, mặt mày nhẵn lại, khê ngâm lên một tiếng:

- Ai nha, cái gương này, tệ lâu như vậy cũng không soi được, vật như vậy không bằng vứt đi còn hơn!

Nhẹ buông tay, gương thẳng tắp rơi xuống phía nền nhà.

- Không được!

Nữ tử kinh hãi kêu lên, khuôn mặt trước đó không có nửa điểm dấu hiệu hoang mang nay đã thực sự hoảng sợ.

Phan Ngọc nói vứt liền vứt, ngay cả đòn tiếp đón hắn còn chưa có, nữ quý vội vàng lao thân mình ra đỡ lấy gương.

Ngón tay sắp chạm đến gương đồng...

Choang!

Gương rơi trên mặt đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ. Nữ tử thân mình run rẩy, ngơ ngác nhìn mảnh vỡ trên sàn nhà mà run lên.

Phải mất một lát sau, nàng mới có ý thức.

Sờ sờ thân mình, phát hiện chính mình vẫn là hoàn hảo không tổn hại gì, trước vui vẻ, sau bỗng trở nên sợ hãi.

Ánh mắt nghi ngờ hướng Phan Ngọc đang đứng.

Phan Ngọc cười cười, một bàn tay vung lên, một mặt gương đồng xuất hiện trong tay hắn.

Rõ ràng lúc nãy hắn ném gương ra, khiến cho nữ quý quá mức kinh hoàng mà không suy nghĩ được đâu là thật, đâu là giả nữa!

- Nhìn đi, ta chỉ mới ra một chiêu đơn giản như vậy, nó liền vỡ vụn. Nhìn trông thì có vẻ cứng rắn, nhưng cũng có thể yếu ớt. Chỉ một động tác nhỏ cũng dễ dàng biến mất, giống như có người, thoát nhìn kiên cường nhưng nội tâm thì yếu đuối. Chỉ biết núp ở mặt phía sau, không dám nghĩ tới mặt trước như thế nào nữa.

- Người muốn như thế nào? – nữ tử cất giọng lạnh như băng hỏi.

- Ta chỉ là một người qua đường, bỗng nhiên bị mưa bão cản trở liền tới đây trú mưa. Không nghĩ tới, người quả nhiên ngay cả ta cũng không buông tha. Chẳng lẽ, người không sợ khổ hình địa ngục liệt hỏa sao?

- Địa ngục! Ha ha, ha ha!

Nữ tử ngửa mặt lên trời cười to, cười đến nỗi cả người trở nên run rẩy, cười đến lệ rơi đầy mặt. Phan Ngọc đứng im nhìn, vẫn chưa ngăn cản.

- Ta ở tại nơi này, cái gọi là địa ngục kia sớm đã là danh hão mà thôi. Về phần ta sẽ biến thành dạng gì, ta đã sớm không để ở trong lòng!

- Đương nhiên, người đương nhiên sẽ không để ở trong lòng, vì tâm của người, đã sớm hoàn toàn trở nên điên cuồng!

- Điên cuồng? Đương nhiên! Một khắc kia, ta dùng kéo chọc thủng cổ họng của chính mình, ta đã là không cần!

- Là chính người lựa chọn chết loại này? Nếu đã chọn thì không thể hối hận. Vì sao người nhất quyết phải biến thân trang này trở thành như vậy? Vì sao Mạc công tử lại thành loại hình dáng này xuất hiện trên đường phố, tất cả đều do người làm?

Nữ tử ngừng cười, ngẩng đầu lên nhìn Phan Ngọc, con ngươi đen thui im lặng tới cực điểm:

- Người muốn biết?

Phan Ngọc cười nói:

- Con người của ta không có ham mê nào khác là thích nghe chuyện xưa

- Người muốn từ miệng của ta biết việc này, đối với người mà nói, không có gì là tốt cả. Ta khuyên người vẫn là sớm rời đi, nơi này tất cả mọi chuyện phát sinh, cùng người không quan hệ!

- Rời đi? Người khẳng định muốn thả ta đi sao?

- Đương nhiên, chỉ cần người lưu lại gương đồng cho ta.

- Gương đồng?

Phan Ngọc cúi đầu vuốt ve mặt kính, mặt kính khẽ phát ra làn nướcchapchờn, gợn sóng.

- Tới lúc này, người vẫn như cũ, không chịu buông tay tất cả sao?

Nữ tử chậm rãi đến gần Phan Ngọc, trên mặt hiện ra nụ hoặc tươi cười, ngọt ngào mà dụ hoặc, ngón tay mềm mại khẽ nắm lấy tay áo Phan Ngọc, ngân nga nói:

- Công tử, đây là nơi duy nhất trên thế gian giúp ta sống yên phận. Người nhẫn tâm để ta phiêu dạt khắp nơi sao?

- Nói như thế thật đáng thương, ta thật sự có chút không đành lòng.

- Nếu đã vậy, liền trả lại cho ta đi!

Năm ngón tay trắng nõn vung tới, móng tay dài ra, lóe hắc quang, hướng trái tim Phan Ngọc mà vỗ lấy, khuôn mặt âm ngoan, cơ hồ đã dùng toàn lực.

Móng tay gần chạm tới trái tim Phan Ngọc, trước mắt đột nhiên thay đổi, bóng dáng Phan Ngọc hoàn toàn biến mất.

Chỉ có chiếc gương kia từ trong không trung rơi xuống trong lòng của nàng.

Nhẹ nhàng vuốt ve chiếc gương đồng, nàng như chiếm được thứ trân quý nhất, tiếng cười không kìm nén được từ trong miệng phát ra.

Vuốt mặt kính, từ trong kính chiếu ra một nữ tử, tóc đen như mực, hồng nhan họa thủy, nàng cười duyên:

- Ai nói là soi không được người, như này chẳng phải là thấy được rồi sao?

Một tia sát khí từ đáy mắt tỏa ra, môi đỏ mọng kiêu diễm nhẹ phun ra một câu lãnh huyết:

- Mạc phủ, được! Giải ột Mạc Phủ! Hôm nay, ta sẽ khiến cho toàn Mạc Phủ các người vĩnh viễn biến mất!

Trong đình viện tối như mực, gió lạnh vù vù thổi mạnh.

Kéo kẹt, kéo kẹt.

Cánh cửa sổ bị gió thổi liên đập ra đập vào, phát ra âm thanh ghê rợn.

Hồ Tứ bị âm thanh này làm cho hoảng sợ, vừa rồi trong đình viện ánh sáng vẫn còn, lúc này đã một mảnh tối đen, tối mức chẳng thể nhìn thấy nổi năm đầu ngón tay.

Hồ Tứ đi lại thật cẩn thận, nhìn đông rồi lại nhìn tây, nàng vừa rồi thức dậy cũng không có thấy Phan Ngọc nha.

Đi ra phía cửa phòng, nhìn quanh đường đi, đến một bóng người cũng không thấy, nàng cố gắng nhớ lại đường đi tới đại sảnh.

Nhưng trong sơn trang quá nhiều đường đi, chỉ sợ là đầu óc mơ hồ không nhớ đúng đường.

- Bây, có ai không? Có người nào không?

Trừ bỏ âm thanh của nàng, chính là tiếng gió, còn có thỉnh thoảng vang lên vài tiếng quạ đen.

Lúc này, Hồ Tứ có chút thâm nhớ tới Phan Ngọc.

Tuy rằng nàng là hồ tinh, lại chưa bao giờ xuống núi, mấy thứ này đối với nàng mà nói là tương đối xa lạ.

Nàng may ra chỉ có thể nhận thức được mỗi một người, đó là Phan Ngọc.

Nàng thầm nghĩ sẽ đốt lên chút hồ hỏa, cũng may là nàng có biết chút ít pháp thuật này, nhưng lại sợ làm sợ người, nên chỉ đành mạnh mẽ nhẫn nại vậy.

- Ôi mẹ ơi! Cái gì vậy?

Đột nhiên, phía chân của nàng có cái gì đó, lảo đảo chạy về phía trước, tưởng chừng suýt ngã xuống đất, nhanh chóng nhảy người lên, miệng hô hoán ầm ĩ.

Lúc đầu nàng theo bản năng nhìn lại, nay nhìn thấy, thiếu chút nữa bị dọa tới hồn lìa khỏi xác.

Mấy thi thể của gia đình nằm trên mặt đất, đôi mắt trợn ngược, miệng mở to, họ chết trông thật khủng khiếp!

Trước ngực huyết nhục mơ hồ, máu từ vết thương ở bụng tràn ra, vẫn không ngừng ồ ồ chảy tới, hiển nhiên là vừa chết chưa được bao lâu.

Hồ Tứ sợ hãi tới mức ngã ngồi xuống đất, run run lùi về phía sau.

Bỗng nhiên, một giọt nước chảy xuống, giọt nước rơi trên mặt nàng.

Thuận tay sờ thử, cho vào miệng nếm, một mùi máu tươi xông vào mũi, nàng đánh bạo ngẩng đầu lên nhìn.

Trên xà ngang, một cỗ thi thể với tình trạng tử vong giống hệt với những gia đình kia, đang thẳng trên mặt nàng mà nhỏ máu xuống.

Hồ Tứ hét lên một tiếng, đã muốn đứng lên chạy.

Đúng lúc này, tay nàng đột nhiên cầm phải một thứ mềm mềm, cùng với lớp quần áo bên ngoài là một thi thể.

Nàng run run ngẩng đầu vừa thấy, một đôi mắt tràn đầy tơ máu đang trợn trừng mắt nhìn nàng, miệng mở lớn, phả hơi thở toàn tử khí.

Hồ Tứ không thể kiềm chế được nữa, hét trời tai, đứng lên hướng bên ngoài mà chạy.

Một đường phía trước, có ngồi có nằm, có nam có nữ, có già có trẻ, chết đều cùng một dạng, đó là một nhát đâm thủng bụng.

Hồ Tứ thân mình lão đảo chạy một mạch, bỗng nhiên phía trước cách đó không xa có một nữ tử áo trắng đang ngồi ở đó.

Hồ Tứ chỉ nhìn thấy hình dáng thôi nhưng cũng để nàng vô cùng cao hứng, chạy đến trước mặt nữ tử, tay kéo áo nữ tử qua, thở hồng hộc nói:

- Cảm ơn trời đất, cuối cùng còn có người sống!

- Người sống? Ha ha, tiểu muội muội, nơi này làm sao còn có người sống?

Hồ Tứ dựa vào ánh sáng leo lắt mà nhìn.

Làn da trắng muốt đều là máu tươi, máu theo làn da kéo xuống cả bên dưới. Một thân hồng huyết lộ ra vẻ phệ huyết tươi cười.

Khẽ nhấc đầu ngón tay, đầu lưỡi khéo léo liếm, hai mắt híp lại, gương mặt như đang thưởng thức đại tiệc dành cho chính mình, tóc đen xòa tung trên khuôn mặt mỹ lệ.

Hồ Tứ hai chân như muốn nhũn ra, hai tay run run, quả nhiên muốn nhanh chân bỏ chạy.

Nhưng chân cũng không nghe nàng sai khiến, hai chân giống như vô lực, rốt cuộc là đi không được nửa bước.

Thầm nghĩ sẽ thét lên chói tai, nhưng thanh âm lại nghẹn trong lồng ngực, cố gắng như thế nào cũng không hét ra được.

- Ha ha, tiểu muội muội, đáng vẻ rất đáng yêu a. Ha ha. Ta thích nhất thân mình như vậy, mới mẻ mà có sức sống, cho dù là huyết, là hương, ha ha!

Thân mình chợt lạnh, Hồ Tứ phát hiện bàn tay nàng ta chỉ đến trên khuôn mặt mình, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má.

Nàng hoảng hốt đang muốn gọi, lại phát hiện yết hầu không thể nói ra được nửa câu.

Vừa rồi là dọa, hiện tại là làm thật.

Ngay cả thân mình cũng không thể động đậy, Hồ Tứ gấp đến mức đầu thấy toàn lửa mà thôi.

- Ha ha, tiểu muội muội, có phải lạnh quá hay không? Trời lạnh như vậy, người bị ra mồ hôi, để tỷ tỷ tới lau cho người nha!

Tay nàng thực lạnh, giống như măng xà, lạnh tới tận xương, mà thanh âm của nàng lại ngọt ngào như mật.

Hồ Tứ cảm thấy, nếu nói nữ nhân này là hồ yêu, khẳng định có người tin tưởng. Thậm chí so với hồ ly chính tông như nàng càng giống hơn.

- Nè, xem làn da này, như vậy thật tốt, ta uống máu của người nhất định là rất ngon. Yên tâm, tỷ tỷ sẽ không để người cảm thấy thống khổ, ta sẽ thực ôn nhu.

Hồ Tứ lúc này khổ sở không thôi, nàng vô cùng hận chính mình sao không học pháp thuật cho tốt, vì sao không học vào thời điểm sống chết như này chứ?

Nếu nàng có pháp lực, liền không sợ lệ quỷ này.

Đôi mắt thấy móng vuốt đen tuyền, nàng bất lực nhắm mắt lại, chỉ còn chờ đường chết...

9. Chương 9: Diệt Chân Diệt Huyền (Vừa Thực Vừa Ảo)

- Tiểu hồ ly, người quả thật là vô dụng!

Một âm thanh trong trẻo bỗng vang lên, phá tan không gian kinh hoàng ấy.

Là Phan Ngọc!

Cùng lúc đó, một trận gió độc mạnh mẽ thổi qua hai gò má nàng, quất làn da của nàng đau rát, vạt áo bay phấp phới, thiếu chút nữa là thổi bay cả người.

Qua một hồi lâu sau, gió mới dừng.

Ầm!

Một tiếng nổ chói tai làm Hồ Tứ nhảy dựng lên, mở to đôi mắt trong veo, quỷ lệ kia lúc này đang từ trên tường chậm rãi bay xuống, dáng vẻ uyển chuyển ngồi trên đồng tử thi bên cạnh:

- Lại là người! Người lại phá hư chuyện của ta, có bản lĩnh thì người liền ra đây!

Tiếng kêu thê lương quanh quẩn ở trong đình viện, Hồ Tứ bỗng thấy thân mình trở nên nhẹ nhõm.

Sờ sờ yết hầu, phát hiện chính mình đã có thể phát ra âm thanh. Một mùi thảo mộc thơm ngát từ cạnh người truyền đến.

Nghiêng cái đầu nhỏ nhắn, thấy Phan Ngọc đang nhìn mình, miệng cười tủm tỉm, đang cùng nàng đứng im bất động.

Cả người nàng cảm thấy nhẹ nhàng, khoan khoái, giống như quả trứng vừa lột xác trong nước vậy.

Phả hơi thở nam tính vào vành tai nàng, hân khê cười, nói:

- Tiểu hồ ly, nàng lại thiếu ta một mạng!

Oa, Hồ Tứ vì quá vui mừng mà lệ tràn mi. Một phen kinh sợ vừa nãy đi qua, nàng ôm lấy Phan Ngọc, lớn tiếng khóc:

- Ta còn tưởng rằng người đã muốn bỏ mặc ta. Ta vừa tỉnh, nơi này liền có thật nhiều người chết, ta, ta rất sợ hãi! Ô ô ô!

Vỗ nhẹ lưng Hồ Tứ, Phan Ngọc khê cười nói:

- Lúc nguy cấp ta liền tới đó thôi? Người thật có dáng vẻ đáng sợ nga!

Đáng sợ? Ta?

Hồ Tứ nhất thời ngơ ngác, ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nói:

- Ta đã bị dọa thành như vậy, vì cái gì mà có vẻ đáng sợ được chứ?

Nhìn nàng khăn trương, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu ngơ ngác nhìn mình, Phan Ngọc mỉm cười:

- Người vừa rồi khóc như vậy, yêu ma quỷ quái gì tất cả đều chạy rất là xa. Vậy không phải người có dáng vẻ đáng sợ sao?

Hả? Hồ Tứ dụi dụi đôi mắt nhìn quanh, thấy không hợp lí liền phản kháng:

- Nào có! Người lại nói hươu nói vượn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như ngọc trước đó còn khóc như mưa, giờ cũng đã tươi cười như hoa xuân, giống như đóa hải đường sau cơn mưa, hết sức diễm lệ.

- Ha ha, thật là đáng sợ sao?

Nữ quỷ chậm rãi đứng lên, cười lạnh nói:

- Người đương nhiên có thể động tới ta, thật không phải là người thường!

Phan Ngọc nhìn bốn phía đều là máu, mùi máu tanh xộc vào mũi, cảm giác buồn nôn ập tới, mặt mũi nhăn lại:

- Những người này đều là người giết sao?

- Không sai, đều là ta giết!

- Oán khí của ngươi quá lớn, vì sao không bỏ qua hết đi, buông hạ đồ đao – lập địa thành phật? Giết nhiều người như vậy, ngươi tạo nghiệt đã quá nhiều, cho dù là phải tới địa ngục, cũng sẽ phải nhận hết khổ hình, đáng sao?

- Ha ha ha, chỉ cần có thể giết cả nhà Mạc gia, cho dù có phải nhận hết hình phạt ở Địa Ngục, ta cũng cam tâm tình nguyện!

- Chẳng nhẽ, ngươi còn nhiều tâm nguyện như vậy sao?

- Trừ bỏ Mạc Thanh Lam còn chưa chết, những người ở đây đều phải chết. Chỉ cần hấn chết, oán khí của ta tự nhiên tiêu tán.

- Được!

Phan Ngọc một tay vẫn ôm lấy Hồ Tứ, đáp ứng một tiếng, tay còn lại vung lên, một hình nhân béo từ trên trời giáng xuống.

Bùm.

Xuất hiện trước mặt nữ quỷ, xem thân hình, trang phục, xem ra đúng là Mạc lão gia:

- Người ở chỗ này.

Nữ quỷ khuôn mặt đại biến, sắc mặt từ trắng chuyển thành xanh, từ xanh chuyển thành trắng, trông mắt tròng thật lớn, nhìn gắt gao, chăm chăm vào Mạc lão gia đang quỳ rạp trên mặt đất.

Dưới ánh trăng, Phan Ngọc nhìn thấy tất cả.

Oán hận, thương tâm, tuyệt vọng, đau đớn, đủ loại cảm xúc trong mắt chợt lóe qua.

Mười ngón tay co duỗi không ngừng. Nội tâm nữ quỷ kia đang chịu sự dày vò thống khổ.

Mạc lão gia quỳ rạp trên mặt đất, lão lệ tung hoành, nước mắt nước mũi dính vào chòm râu của lão:

- Mạc Sầu, Mạc Sầu, đừng, đừng giết ta, đừng giết ta!

- Ha ha, đừng giết người! Nói cho cùng, nếu tâm ngươi có nửa điểm thương hại, liền không giết hại trượng phu và con của ta. Ha ha ha!

Trong tay nữ quỷ nhấc lên một cái đầu người, máu chảy đầm đìa, đưa đến trước mặt Mạc lão gia.

Mạc lão gia tập trung nhìn vào, tới lúc nhìn rõ, tay chân khua loạn lên, rõ ràng kia là đầu con trai độc nhất vô nhị của lão!

- Con của ta! Là cha hại người, là cha nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, là cha không nên ham bảo vật!

Mạc lão gia ôm đầu người con khóc lớn, tiếng khóc rất thê thảm.

Hồ Tứ nghe được lòng có chút ê ẩm, vụng trộm liếc Phan Ngọc một cái, đã thấy Phan Ngọc trên mặt vẫn như cũ, bộ mặt thờ ơ lạnh nhạt, giống như chỉ là người đứng xem.

- Thực thương tâm! Đúng. Lúc trước ngươi giết con ta, ta cũng thương tâm như vậy, nay ngươi cảm nhận được mất đi hài tử của mình đau khổ như thế nào đi! Haha, con ta chết thật thảm, hấn còn nhỏ như vậy lại bị đâm thủng bụng, ruột gan vỡ hết, lục phủ ngũ tạng bị người ta đào móc! Thật thê thảm!

Trong lòng bàn tay còn cầm một đoạn ruột người, nữ quỷ đột nhiên kêu lên:

- Thứ này xem ra vẫn còn độ ẩm.

- Ta thực xin lỗi ngươi, là sai lầm của ta, ngươi muốn giết cứ giết. Nhưng đừng vì chuyện này mà tạo thêm nghiệp chướng!

Lời còn chưa dứt....

Phốc.

Mạc lão gia thân mình run rẩy, cúi xuống mới phát hiện Mạc Sầu cầm tay phải của nàng vào trong ngực mình, muốn đào cái gì đó lòi ra ngoài.

Bàn tay nhích từng chút, từng chút một, thân thể lão run lên, Mạc Sầu hung hăng lòi ra ngoài.

Trái tim đỏ còn nguyên máu thịt, ấm áp, đặt nó trong lòng bàn tay, nàng bóp bóp chút hơi thở tàn tạ của trái tim, nhẹ dâng lên một luồng máu tanh tươi.

Mạc lão gia hoảng sợ trừng to mắt nhìn, tơ máu theo miệng chảy ra.

Bùm.

Thân mình té trên mặt đất khí tuyệt mà chết. Mạc Sầu cười khanh khách, nàng đang cầm trái tim đỏ tươi kia nhìn xuống

- Thật kỳ quái, sao ác độc như ngươi mà lại có trái tim màu đỏ hồng? Ta lại tưởng là màu đen chứ!Haha, thật buồn cười, ha ha ha ha!

Nàng cười lớn, một khóa minh châu theo khoeo mắt chảy ra, dừng ở vạt áo nàng (minh châu là nước mắt nha các nàng)

- Hắn đã chết, thù của ngươi cũng đã báo, cảm giác như thế nào?

Phan Ngọc trầm ngâm giờ mới mở miệng, Hồ Tứ chân sớm đã mềm nhũn.

- Cảm giác, ha ha, cảm giác tốt hơn nhiều! Ha ha ha, hắn rốt cuộc cũng chết, ha ha ha ha!

Mạc Sầu vứt trái tim đi, điên cuồng cười thê lương trong trang viện

- Nói như thế, người ở lại trên thế gian này cũng vô dụng. Quỷ vô thường muốn bắt người chắc cũng đang ở trên đường rồi, người nên thành thật mà xuống địa ngục đi.

- Địa ngục?

Mạc Sầu dừng tiếng cười, tao nhã phát tay, một chiếc gương đồng xuất hiện trong tay, nàng vuốt ve nó như người âu yếm, lộ ra răng nanh nhọn hoắt:

- Có nó ta vì sao phải đi địa ngục, chỉ sợ tới địa ngục là các ngươi đi.

- Ai nha, thật sự sao? Ta sợ quá.

Hồ Tứ chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã ngồi, nàng không nghĩ tới lúc này đây Phan Ngọc đường hoàng ung dung mà cười.

Đưa gương đồng đối diện Phan Ngọc, Mạc Sầu cười duyên dáng :

- Để ta đưa các ngươi đi!

Một luồng ánh sáng theo trung tâm gương đồng bắn nhanh tới Phan Ngọc, Hồ Tứ tuyệt vọng nhắm mắt lại, trong lòng kêu than một tiếng.

**

Đợi thật lâu, Hồ Tứ không thấy thân mình có gì khác thường, còn đang nghi hoặc liền nghe một giọng nói trên tức:

- Tứ nhi. Còn muốn ngủ đến khi nào? Mau đứng dậy.

Nàng choàng tỉnh, trước mắt là ánh sáng mặt trời, không có máu, không có người chết cũng không có nữ quỷ, Phan Ngọc đang ngồi êm đẹp đối diện nàng cười hì hì.

Hồ Tứ đứng lên xem xét một phen, quả thực trên người rất sạch sẽ, đây là chuyện gì a, chẳng lẽ nàng nằm mơ?

- Ta.....

- Người cái gì mà người, ăn cơm chiều xong liền ngủ như một con heo. Nếu như không biết trước người là hồ ly, ta quả thực nghĩ không ra.

Phan Ngọc gõ gõ đầu nàng.

- Trời đã sáng, Mạc lão gia mời chúng ta đi ăn điểm tâm, mau rửa mặt chải đầu.

Vừa nghe ăn cơm, Hồ Tứ nhất thời đem sự sợ hãi vứt qua đầu, lập tức nhảy xuống giường, vội vàng rửa mặt, vô cùng cao hứng đi theo Phan Ngọc.

Ánh mặt trời chói chang, Hồ Tứ đi theo Phan Ngọc, từ nhỏ đến lớn Hồ tứ cũng quá ngạc nhiên vì mơ toàn ác mộng quái dị, nhưng đêm qua thì chân thật vô cùng, nàng còn có thể chạm đến người trong mộng nữa đó.

Nhớ tới máu tươi cùng mọi người chết thảm, tâm trạng nàng liền không rét mà run, lắc lắc đầu, tâm trí của nàng muốn nổ tung rồi.

- Tứ nhi, không thoải mái sao?

Ngẩng đầu nhìn Phan Ngọc, Hồ Tứ không nhịn được nhéo ống tay áo Phan Ngọc, nhích lại gần hẳn, tựa như chỉ có như vậy mới có cảm giác an toàn.

Phan Ngọc cười cười, vỗ về an ủi Hồ Tứ.

Mạc lão gia sang sảng tiếng cười, nhìn qua cả người có tinh thần cực kỳ vui vẻ, bên cạnh còn có Mạc phu nhân cùng Mạc thiếu gia.

Nhìn đến vị công tử kia, Hồ Tứ có chút nghi hoặc.

Hắn là tên hay bắt nạt con gái nhà lành, hơn nữa khi đó nhìn hắn quỷ khí cả người dày đặc, làm cho người ta nhìn qua không hề thoải mái.

Nhưng mà hiện tại trước mắt, nhìn qua thấy tinh thần thanh khí hào sảng, hào hoa phong nhã, quả nhiên là một vị công tử tuấn tú.

Hồ Tứ nghi hoặc nhìn đến bàn đầy thức ăn, nhất thời não trống rỗng, hương vị kia dụ dỗ nàng muốn nhỏ nước miếng. Nếu không phải Phan Ngọc còn cùng Mạc gia trò chuyện, chỉ sợ nàng đã nhào vô bàn rồi.

- Phan công tử thật không lưu lại sao, nhất định phải đi?

- Mạc lão gia, hôm nay trời đẹp, tiểu bối trong nhà có việc quan trọng, ta nghĩ hôm nay lên đường. Hôm qua đều nhờ lão gia cho ngủ lại, hai chủ tớ mới tránh được mưa bão, ân tình này tiểu bối suốt đời khó quên.

Mạc lão gia mỉm cười:

- Chỉ là tiện tay không cần cảm tạ, Phan công tử đừng quá lời, thật ra công tử đến đây trị được bệnh cho hài tử, lão phu vô cùng cảm kích, chút lễ mọn này mong công tử vui lòng nhận lấy.

Hai gia đình bưng lên hai cái khay là vàng nén cùng ngân phiếu, Phan Ngọc cười cười đem vàng bạc thu lấy, quay đầu ôm quyền:

- Tiểu bối chỉ là thấy việc liên dốc lực, Mạc lão gia đừng quá khách khí.

- Hài tử bệnh đã lâu, thỉnh bao nhiêu danh y đều không thể chữa khỏi, một chút này không đáng kể đến, lão phu kính Phan công tử một chén.

Hương vị rượu tinh khiết, nồng đậm phác mũi, Phan Ngọc uống một hơi cạn sạch:

- Tạ Mạc lão gia ban thưởng.

Thấy Phan Ngọc uống xong, Mạc lão gia càng vui vẻ, tự mình vì Phan Ngọc châm rượu.

- Phan công tử, từ biệt khi này không biết khi nào gặp lại, lão phu chúc Phan công tử thuận buồm xuôi gió, thỉnh công tử cạn chén này.

Đợi đến Phan Ngọc uống hết, Mạc lão gia lại châm một ly.

- Lão phu cùng Phan công tử tựa nhất kiến như cố, cùng một kiếp người sinh ra đã biết mùi đời, thật là cuộc đời nhiều điều thú vị. Rượu này ngàn chén không đủ, thỉnh công tử thêm một chén.

Phan Ngọc uống đủ 3 chén sau, khuôn mặt có một chút hồng hồng:

- Ta cũng không uống được nhiều rượu, mong Mạc lão gia thứ tội.
- Không sao, công tử khăng khải uống ba chén, lão phu tâm nguyện đã đủ.

Phan Ngọc còn nói chuyện, lại thấy choáng váng, miễn cưỡng cười nói:

- Rượu này quả thực tác dụng mạnh, mới uống ba chén liền cảm thấy choáng đầu lợi hại.

Mạc lão gia cười nói:

- Rượu của ta vốn không có tác dụng như thế, chính là bỏ thêm vài thứ người mới có thể thấy choáng đi.

Hồ Tứ kinh hãi, vội vàng giúp Phan Ngọc đứng vững.

Kinh ngạc trừng mắt nhìn Mạc gia, không rõ vì sao hấn lại kê đơn thuốc mê với Phan Ngọc?

Mạc lão gia cười to:

- Đường đường là Lạc Dương Phan Ngọc Phan đại công tử, thực sự là khó gặp, khó gặp!

10. Chương 10: Thiện Ác Hữu Báo.

Phan Ngọc tựa vào Hồ Tứ, khuôn mặt có chút xám đen, môi trắng bệch, gian nan chỉ vào Mạc lão gia:

- Ta có ý tốt giúp người, người vì sao quay lại phản ta?
- Hừ, người cũng không hỏi người ta xem, ta Mạc Thanh Lam là con người như thế nào? Cho dù là phủ Đài đại nhân cũng còn phải nể mặt ta ba phần! Trong kinh thành, các trưởng lão cũng chịu ơn của ta, nếu không phải nữ quỷ quấy phá, ta sẽ không bị buộc đến bị nhốt ở trong phòng không ra. Hừ, vốn dĩ ta thực cảm kích người ra tay chế trụ nữ quỷ, nhưng ngàn vạn lần người không nên muốn độc chiếm chiếc gương đồng kia.

Gương đồng?

Hồ Tứ không hiểu bọn họ muốn nói gì, chỉ biết thân thể Phan Ngọc nóng ran lại run rẩy, nàng đã muốn sợ tới mức hoang mang.

- Ha ha, thì ra vốn dĩ người làm đều là vì gương đồng.. khụ khụ.... – Phan Ngọc cười lạnh, ho khan một tiếng.
- Không sai, là vì gương đồng. Nếu không phải người muốn lấy nó đi thì ta cũng sẽ không động thủ.

Một phen bắt lấy tay áo Phan Ngọc, lạnh lùng nói:

- Nói, người giấu nó ở đâu?
- Ha ha, ta không có giấu nơi nào, người thử tìm xem! – Phan Ngọc nhếch môi cười lạnh:
- Hừ, người nghĩ rằng ta không kiếm được sao? Ta đã lục soát hết chỗ người ở nhưng không thấy gì! Nói đi! Nếu không ta cho người chết không có chỗ chôn thân. Mạc Thanh Lam ta có hàng trăm loại biện pháp, cho người muốn sống cũng không được, muốn chết không xong! Người vẫn nên nói ra, ta liền tốt bụng thả người đi.

Hồ Tứ cảm thấy thật đau đầu.

Thì ra thật có nữ quỷ. nhưng vì sao bọn họ đều không chết, vấn đề này thì nàng không rõ.

- Haha, người cho là người có thể chạm đến được chiếc gương kia sao? Người cho là người có đủ bản lĩnh để hưởng dụng bảo vật của người khác sao? Người cho là người trong thiên hạ đều nhìn không thấu đã tâm của người sao? Nằm mơ! Ha ha!

Mạc Thanh Lam giận run người, nhưng hần đoán được gương đồng đang trong tay Phan Ngọc nên tạm thời kiềm chế:

- Chỉ cần người nói, ta sẽ tha cho người.

Phan Ngọc lạnh lùng nói:

- Người nghĩ rằng ta có thể tin người sao? Ta thực không nghĩ tới, vì gương đồng người giết muội phu cùng cháu trai, bức tử muội muội của người! Chỉ sợ thế gian này, không ai có thể ác độc như người!

- Ha ha.

Mạc Thanh Lam lộ vẻ sầu thảm, cười:

- Không sai. là ta giết bọn họ, thì như thế nào? Mạc gia ta tuy không phải trong sạch nhưng không phải ai ta cũng giết! Ta giết là giết yêu tinh, cũng không phải người, ai có thể trách ta chứ?

- Yêu tinh thì sao? Bọn họ cũng không mang tai hoạ lại cho nhà người, chỉ sợ người nhìn thấy cái gương này cùng vàng bạc châu báu, thấy hơi tiền nổi máu tham, lấy cớ sát yêu chiếm lấy bảo vật của muội phu người, có phải vậy hay không?

Mạc Thanh Lam cười tà ác.

- Không sai! Khi lần đầu tiên nhìn thấy gương đồng, ta đã nghĩ vì sao một yêu tinh lại có đồ tốt như thế? Nó không xứng đáng có được! Chỉ có ta mới có thể làm chủ nhân của gương đồng, nó không xứng, nó không xứng! Nếu không phải muội muội ta bảo vệ hần thì ta đã sớm giết được nó.

- Cho nên người lừa bọn họ, đưa uội muội người hắc ưng rồi dụ đi vào gian phòng kia. Hắc ưng là khắc tinh của hồ yêu, cho dù hồ yêu lợi hại thế nào cũng khoanh tay chịu chết, huống hồ người tìm đến là vua của loài ưng. Tại gian phòng kia, người chỉ vì gương đồng, trơ mắt nhìn muội phu cùng cháu ngoại bị đâm thủng ruột xuyên tim mà chết, có phải vậy không?

Mạc Thanh Lam khuôn mặt dữ tợn, quát:

- Không sai! Ta nhìn thấy bọn chúng bị đâm xuyên tim, ta thật muốn nhìn thấy máu tươi của họ hiện ra trong gương. Ha ha, bộ dáng như thế người cũng nên thưởng thức qua một lần đi.

Phan Ngọc bỗng nhiên thở dài :

- Người không cảm thấy kì quái sao? Vì sao người hạ ta nhiều độc như vậy ta còn chưa ngã xuống?

Mạc Thanh Lam nghe vậy liền cả kinh.

Hần tâm tư nhảy bén, tâm địa ngoan độc, chính là nhắc tới gương đồng hần mới có thể sơ sót. Bên cạnh thủ hạ đã không còn, người lại thấy hoa mắt.

Phan Ngọc đã cách xa hần cả vài trượng, khí tức thản nhiên an nhàn, nào có nửa điểm trúng độc.

Phan Ngọc đem hồ Tứ che chở phía sau, cười nói:

- Mạc gia nếu không phải ta sớm phòng bị thì có lẽ sẽ giống như người nói.

Mạc Thanh Lam tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, Mạc công tử cùng Mạc phu nhân đứng ở trong phòng, không ra tiếng tựa như không để ý tới những chuyện đang phát sinh trước mặt.

- Người tới.

Một tiếng hô lên, mười mấy tên gia đình cầm đao lóe lên vây quanh Phan Ngọc cùng Hồ Tứ , ánh đao lóe ra, chạy quanh không ngừng.

- Xem ra Mạc gia là muốn dùng sức đoạt bảo vật.

- Hừ, khi ta tung hoành giang hồ thì người vẫn còn bú sữa mẹ! Đưa gương ra, ta có khả năng tha người một con đường sống, nếu không ngày này năm sau chính là ngày giỗ của người!

- Phan Ngọc ta cuộc đời này ghét nhất phải chịu uy hiếp của kẻ khác! Nếu người dùng lời lẽ tốt đẹp, ta có thể giúp người một chút, nhưng mà...

Phan Ngọc đảo mắt nhìn quét qua xung quanh.

- Người càng như thế này, ta càng không thể đưa.

- Nếu đã như thế, đừng trách ta không khách khí!

Vung tay lên, bọn gia đình cầm dao chém tới, cũng không thấy Phan Ngọc có động tác gì, nhưng nghe thấy một trận đập phá, thanh âm ối, á vang lên liên tiếp.

Đảo mắt qua một cái, gia đình nằm đầy đất, Phan Ngọc lôi kéo tay Hồ Tứ nhảy đến trên tường, chột lóe lên rồi không thấy bóng người đâu nữa.

Hồ Tứ bị Phan Ngọc gắt gao lôi kéo, bên tai gió thổi vù vù, chạy vội một phen. Đi tới một chỗ trống trải, Phan Ngọc mới dừng lại.

Đến nơi, Hồ tứ ngồi dưới đất, thở hổn hển.

- Chạy... chạy trốn nhanh như vậy, ta, ta sợ theo không kịp!

- Còn không chạy nhanh lên sao? Muốn chết hả?

- Ta thấy người lợi hại như vậy, Mạc gia kia dù có nhiều thủ hạ cũng chẳng làm gì được người, sợ cái gì chứ?

- Hồ Tứ có chút khó hiểu.

Một cái gõ đầu thật mạnh giáng xuống trên đầu Hồ Tứ. Đánh cho nàng phải hô đau, Phan Ngọc mới thỏa mãn mỉm cười:

- Điều nói Hồ Ly linh mẫn, có thể thấy trước được đại nạn. Như thế nào mà ta gặp phải người, tiểu mợ hồ!

Đại nạn? Hồ Tứ có chút không hiểu lời nói của Phan Ngọc.

Lúc này trời cũng đã ngả chiều, sẽ không có đại nạn gì đi?

Đang trong lúc suy nghĩ lung tung, một trận gió lớn thổi qua, vạt áo bay phấp phật.

Trong gió có cỗ khí xơ xác tiêu điều.

Vạn dặm xa xôi bỗng có mây đen vần vũ kéo tới, dày đặc, so với thời tiết ngày hôm qua chỉ có hơn chứ không kém.

Thật khó hiểu hết sức.

Một đạo tia chớp theo mây đen đánh xuống, xẹt qua trường không, đánh đúng ở Mạc gia trang.

Tia chớp liên tiếp đánh xuống, sấm vang lên làm lỗ tai Hồ Tứ đều đã muốn điếc.

Hồ tộc vốn sợ sét đánh, lúc này nàng sợ tới mức trốn sau lưng Phan Ngọc, ôm lấy chân hắn, dù chết cũng không buông tay.

- Ha ha, phóng hỏa!

Phan Ngọc lấy tay che nắng, nhìn xa xa Mạc gia trang ở trên không đang tỏa ra rất nhiều khói đen.

Khóe môi tươi cười so với băng còn lạnh hơn, từ trong lòng lấy ra một tấm gương đồng, đem kính đối mặt với cảnh tượng thôn trang chìm trong biển lửa:

- Hãy nhìn xem, thôn trang của ca ca người. Nơi mà hắn đã tạo nghiệt, rất nhanh sẽ bị diệt trừ.

Mặt kính khẽ nổi lên tầng gợn sóng, Phan Ngọc cười nói:

- Nhiều pháp sư như vậy đã tới đó, họ ở nơi nào nữa chứ? Đều chôn ở gian phòng phía dưới kia đi. Cho rằng ta không biết sao? Từ một khắc kia, lúc ta bước chân vào gian phòng, ta cũng đã biết hết mọi chuyện.

Vỗ về mặt kính, động tác ôn nhu như nước:

- Nơi đó oan hồn nhiều lắm, ta biết là người vô tội. Kỳ thật, người chính là khẩu xà tâm phật, người chỉ là muốn cho ca ca của mình thương tâm, người muốn cho hắc nặc thử việc mất đi người thân – con cái là như thế nào, giống như nỗi đau của người, đúng không? Những pháp sư này, là ca ca của người muốn hóa giải điều câu đặc kính lệ khi mới đến. Kết quả, bọn họ thấy được gương đồng, đều bị nó mê hoặc, đều muốn sở hữu nó. Là ca ca của người giết những người đó, nương theo danh nghĩa của người, đúng hay không?

Một đạo bạch quang ôn nhu phủ trên mặt gương đồng, ánh sáng kia dần dần ngưng tụ thành hình người, ánh sáng chợt lóe, một nữ tử áo trắng xuất hiện ở phía trước Phan Ngọc.

Hồ Tứ lúc này mở to đôi mắt, rõ ràng phát hiện nữ tử này cũng nữ tử đêm qua trong mộng là cùng một người – Mạc Sầu, nghĩ lại cảnh tượng đêm qua, nàng liền sợ hãi.

- Phan công tử nói rất đúng.

Mạc Sầu liếm tay áo thi lễ, tuy rằng diện mạo giống nhau, nhưng về khí chất thì nàng với nữ quỷ kia hoàn toàn khác biệt.

Xinh đẹp tuyệt trần, ôn nhu, cử chỉ ung dung:

- Mười năm trước, Mạc Sầu xuất giá, lại đúng ngày xuất giá đó gặp phải cường đạo. Nếu không phải được tiện phu cứu, ta khả năng sớm đã chết oan chết uổng. Kỳ thực, ta rất hối hận. Nếu lúc ấy ta chết, chàng còn có thể tự do tự tại sống ở trong núi rừng, cũng không phải vì ta mà chết. Chàng là yêu cũng được, là ma cũng được, ta cuối cùng vẫn là người của chàng.

Giống như đang nhớ lại khoảng thời gian trước kia, Mạc Sầu khuôn mặt tái nhợt hiện lên một khắc tang thương.

- Hắc như thế nào mà có được câu đặc kính?

- Chàng cũng là ngẫu nhiên mà có được nó. Bất quá, chàng dẫn ta không được nhìn vào gương đồng. Bởi vì kính này có thể mê hoặc được lòng người, đưa người ta đến với ảo ảnh nó tạo ra. Về câu đặc kính, phu quân trước khi chết đã hạ chú với nó, ta đối với việc này cũng không thêm để ý. Ta chỉ muốn cùng hắc sống hết cuộc đời còn lại, chúng ta đã trải qua cùng nhau một khoảng thời gian tốt đẹp. Chàng đối với ta tốt lắm. Sau đó, khi ta sinh đứa bé ra, bởi vì rời nhà đã lâu, ta tưởng niệm ca ca, tẩu tẩu cùng chết nhai. Phụ mẫu ta mất sớm, là ca tẩu nuôi nấng ta lớn lên. Ta nghĩ nói cho bọn họ, rằng ta đã tìm được người tốt với ta cả đời. Ta không nghĩ sẽ sống lén lút bên cạnh chàng mãi như vậy. Trùng hợp thay, phu quân của ta nói cho ta biết, chết nhai muốn thành hôn.

- Người liên nhân cơ hội này trở về, nhưng không ngờ lại đưa tới thảm kịch cho chính mình.

- Đúng vậy. Cũng tại ta sơ sẩy, ta đem câu đặc kính cùng lễ vật mừng trong đó cùng nhau đưa tới, bị ca ca của ta nhìn đến, vì thấy mặt gương đồng, hắc, hắc dám giết trượng phu cùng con của ta.

Nước mắt trong suốt chảy theo hai gò má, giống như ánh sáng ngọc kim cương, phát sáng loe loe:

- Hắc mặc dù không giết ta, nhưng tâm của ta đã sớm thành tro tàn. Thầm nghĩ, ta nên đi theo gia đình của ta. Khi ta chết, ta còn tưởng rằng hồn đã xuống tới âm phủ, không nghĩ tới, vừa mới tỉnh lại, ta bỗng đứng ở trong kính. Suốt ba năm nay, ta ở trong đó nhìn thấy ước mơ của bao nhiêu người qua câu đặc kính, bọn họ đều cùng có một sắc mặt khi nhìn gương, thật là kinh tởm. Ta nhìn bọn họ chết vì ham muốn, ta nhìn ca ca đi những bước mà không có đường về

- Cho nên người liên trả thù Mạc Thanh Lam?

- Ta chỉ muốn cho hắc nặc qua tư vị đau khổ khi sống không có người yêu thương. Dù sao, là hắc đem ta nuôi lớn. Chẳng qua, uy lực của câu đặc kính quả thật rất lớn, ta ở trong đó cũng dần dần đánh mất chính mình. Nhìn không rõ cái gì là thật, cái gì là hư ảo. Đêm qua, ta đã bị gương ảo làm mê hoặc, ta nghĩ, có lẽ khi đó ta mới là chính mình, có lẽ ta vốn là chủ nhân của nó.

- Kính không đáng sợ, đáng sợ là lòng người. Nếu không phải khắc cuối cùng, ta thấy nước mắt của người, chỉ sợ người không thể đứng ở đây lúc này.

Mạc Gia Trang hỏa diệm điên cuồng thiêu đốt, không ai có thể chạy thoát.

Hồ Tứ đang nhìn hỏa diệm, bỗng có rất nhiều bóng dáng du hồn nhảy lên, hướng bọn họ mà bay tới. Nàng hét lên một tiếng, chỉ vào bóng đen:

- Có cái gì đang bay lại đây!

Phan Ngọc đứng ra phía trước ngăn Mạc Sầu.

Câu đặc kính bắn ra một đạo hào quang ngũ sắc, bao phủ lấy bóng đen.

Vô số gương mặt thê lương xuất hiện trong đó, tựa hồ muốn tránh thoát hào quang trói buộc, lại vô luận như thế nào cũng không trốn được.

Hào quang đột nhiên chợt lóe sáng, sau đó biến mất.

Hồ Tứ dụi dụi mắt, làm sao có chuyện kì dị vậy chứ?

Phan Ngọc vỗ về gương:

- Là dục vọng yêu hận làm cho gương đồng biến thành yêu, gương đồng ngàn năm, nếu bị hủy, ta thực có điểm luyến tiếc.

- Vật tà gì đó, tốt nhất nên bị hủy! – Hồ Tứ lầm bầm

- Mạc cô nương, hồn của người cùng câu đặc kính dung hợp lâu năm. Chỉ sợ ta hủy đồng kính, hồn phách của người cũng vì vậy mà biến mất. Không bằng như này, ta giao nó cho người. Dù sao, tướng công của người là chủ nhân của nó, người nên giữ lại nó thì hơn.

Mạc Sầu vuốt ve mặt kính.

Tách, tách.

Một giọt nước mắt rơi xuống:

- Đa tạ công tử đem nó cho ta, ta nghĩ, ta biết mình nên làm như thế nào...

Xoay người hướng sơn trang đi đến, hỏa diệm đã muốn thiêu đốt cả bầu trời.

Ngọn lửa vô tình liếm vào góc áo của nàng, thiêu cháy cả mái tóc dài của nàng.

Nàng ôm gương đồng, nhắm mắt lại, mặt dán trên mặt kính lạnh như băng.

Trong tâm trí, nàng thấy được tướng công cứu nàng trong tay cường đạo, nàng đang vô cùng hoảng sợ.

Khuôn mặt anh tuần lộc ra vẻ ôn hòa tươi cười, là tia cười trấn an, khiến tâm của nàng hồi hộp.

Bị nàng nhìn thấy thân yêu khí, làm cho cường đạo rời đi, hấn kéo hỉ khăn của nàng xuống.

Ôn nhu gọi nàng là nương tử, hấn ôm con của bọn họ.

Hấn bồi nàng chơi đùa, làm đu dây.

Vì nàng mà rơi lệ, vì nàng mà vui vẻ.

Hấn đối với nàng. thủy chung như một, trân trọng nàng.

Nhưng mà, hạnh phúc quá ngắn, chỉ vì cái chết mà chia lìa.

**

- Cô nương, chớ sợ. Người đã an toàn rồi, người tên gì?

Đối mặt với ánh mắt ôn nhu, lòng của nàng chợt say:

- Mạc Sầu.

**

- Không sai, ta là hồ yêu. Bất quá, ta chưa bao giờ hại con người. Người đã biết, vậy liền đi thôi. Ta không ngăn cản người.

Nàng ôm lấy hắn, khóc:

- Yêu cũng tốt, người cũng tốt. Ta sinh ra là người của chàng. Chết là quỷ của chàng. Cuộc đời này, cuộc đời này, ta không bao giờ rời chàng nửa bước.

- Nhất bá thiên địa...

- Nhị bá cao đường....

- Phu thê giao báí....

- Từ nay về sau, nàng sẽ là nương tử của ta. Tuy rằng sinh mệnh của ta rất dài, nhưng lúc này ta xin thề với trời, ngày nào nàng chết, chính là lúc ta tuyệt mệnh. Ta tuyệt sẽ không sống lâu hơn nàng một ngày. Yên tâm đi, Mạc Sầu, ta sẽ cho nàng mỗi ngày đều là hạnh phúc, vĩnh viễn không có ưu tư.

Trên khuôn mặt Mạc Sầu hiện lên nụ cười ôn nhu, nàng ôm chặt gương đồng:

- Tướng công, thiếp tới đây!

Lại là một lần sấm rền vang.

Lập tức, mưa tầm tã rơi xuống, đập tắt đại hỏa tang thương kia,

Thật giống như nước mắt của Mạc Sầu.

Tình, theo người tới thiên trường địa cửu.

11. Chương 11: Văn Hương Thức Mỹ Nhân (nghe Hương Biết Mĩ Nhân)

- Chát! Chát! Chát!

Ở sâu trong núi, sương mù dày đặc tỏa khắp mọi góc ngách, trong không gian khẽ vang vọng âm thanh có người đang đồn cũi.

Âm thanh lớn tới nỗi làm uông thú trong rừng đều cảm thấy sợ hãi, hốt hoảng chạy đi tìm chỗ trốn trú thân.

Lưu Đốc Công đối với sự nhốn nháo kia vờ làm như không thấy.

Đầu óc lại tiếp tục mơ mộng, trong đầu hắn, trừ bỏ hình ảnh đỉnh đồng bạc kia, rốt cuộc không thể nghĩ thêm được cái gì nữa!

- Lưu Đầu à! Lưu Đầu à!

Một công nhân thở hổn hển, chạy đến trước mặt Lưu Đốc Công, trông hắn giống như phải dùng hết sức lực mới có thể tới đây vậy.

- Có việc gì mà nháo loạn lên?

Lưu Đốc Công đang trong mộng đẹp thì bị quấy phá, vẻ mặt cau có, thể hiện rõ hắn đang mất hứng cực kì, giọng nói trở nên nặng nề.

- Trình Nhị, sao trông hốt hoảng vậy? Lại làm sao à?

Trình Nhị mặt đầy kinh hãi, tay chỉ vào phía cánh rừng ở sâu bên trong, tay run lẩy bẩy, một lúc sau mới có thể nói thành câu:

- Lưu Đầu à, xảy, xảy ra đại sự! Ngài, ngài mau đi xem một chút đi!

Trình Nhị này có mười mấy năm kinh nghiệm đồn cũi, hẳn như thế nào mà trở nên kinh hoàng như vậy? Nhất định là gặp phải việc quái dị.

Lưu Đốc Công vội vàng chạy tới nơi đó.

Tới nơi, nhìn khung cảnh khiến hần sợ ngây người.

Sau một lúc lâu, mới cuồng quýt nói với đám công nhân vẫn còn đang ngơ ngác, kêu:

- Còn thất thần ra đấy làm gì? Còn không mau ra tay!

- Nhưng mà, Lưu Đầu à, cái, cái dạng này, làm, làm như thế nào mà ra tay, ta, ta xem chúng ta vẫn là đừng chém!

- Lão tử ta đã nhận của người ta tiền, người ta đang chờ hàng tới. Người tưởng không làm mà được sao, không có cửa đâu!

- Vâng. Nhưng mà, nếu cứ như vậy chặt bỏ đi, ta sợ xảy ra chuyện. Thật sự, Lưu Đầu à, thật sự xảy ra chuyện đó!

- Có thể xảy ra chuyện gì chứ, chẳng ngu như người, ta đánh cho bây giờ! Lão tử ta từ lúc sinh ra cho tới nay, chưa bao giờ tin vào quỷ hết!

- Lưu Đầu à, không bằng như này đi, chúng ta chuẩn bị chút đồ cúng, thắp mấy nén hương, lạy mấy cái, cầu nguyện một phen, có lẽ sẽ không có chuyện gì xảy ra!

- Hừ, chỉ là một cái gốc cây, không đáng giá để lão tử ta hướng nó dập đầu. Tốt nhất đừng có tưởng bở. Chặt, chặt cho ta! Xảy ra chuyện gì, ta chịu trách nhiệm!

Trình Nhị ôm mặt, trông mắt đảo vòng quanh, đến bên Lưu Đốc Công kia, thì thầm bên tai, nhỏ giọng nói:

- Lưu Đầu à, có lẽ ngài không biết. Đây, đây, cánh rừng này là có chút tà khí. Nếu không phải có đại thụ này, nếu không phải ngài lão nhân gia trả tiền, chúng ta cũng nhất quyết sẽ không đi theo ngài. Chẳng qua, ta cũng đã làm việc này đã mười mấy năm, chỉ sợ chúng ta dù có thể chém nó, cũng không thể ra khỏi cánh rừng này!

Lưu Đốc Công trong lòng bỗng có chút hoảng sợ.

Hần sợ nhất chính là những việc không thể hiểu rõ, vừa hay lời Trình Nhị nói, làm cho tâm khảm của hần cũng bất an không thôi:

- Theo ý kiến của người, nếu dập đầu mấy cái, mới có thể biết rõ hơn, đúng không?

- Đương nhiên rồi. Lưu Đầu à, cũng không phải chuyện gì to tát, chúng ta đi ra được, không phải là điều may mắn nhất sao?

Suy tư trầm ngâm một lúc, Lưu Đốc Công ngầm đồng ý chủ ý của Trình Nhị.

Tất cả những nghi thức tế lễ nhanh chóng được chuẩn bị tốt. Sau đó, tất cả mọi công nhân ở đó đều tiến vào tiến hành nghi lễ, không sót một ai.

Một trận gió thổi qua ngọn cây. Âm thanh “vù, vù” không ngừng làm người ta run sợ.

**

Mặt trời lên cao, trên đường chính tấp nập xe lớn đi lại, rất là náo nhiệt. Trong đó chỉ có hai người là đi bộ.

Hồ Tứ vừa đi sát hần, chu miệng lên, oán hận nói:

- Trời nóng như vậy, nếu có thể ngồi ở trong xe, thưởng thức một ly trà lạnh, như vậy thật đúng là thần tiên!

Liếc mắt xem xét Phan Ngọc đang trầm mặt bên cạnh, nhỏ giọng nói:

- Uy, rốt cuộc còn xa lắm nữa không?

- Nhanh.

- Nhanh? Đã hai canh giờ trôi qua rồi nha, người vẫn nói nhanh. Vậy rốt cuộc còn bao lâu nữa? Đường đi còn dài, mà cũng không có nơi nào nghỉ chân, ta mệt muốn chết rồi!

Phan Ngọc không thể nhịn được nữa, hét lớn:

- Người oán giận cái gì chứ? Là ai nói trên đường đi tự sẽ có nước, không nên mang nhiều như vậy? Là ai đem nước liền một hơi uống hết? Là ai đem tất cả chỗ lương khô đều ăn hết luôn, là ai? Người nói một chút, rốt cuộc là ai?

Hồ Tứ dương đôi mắt to, một tầng sương mù mỏng manh bao phủ trên đôi mắt của nàng. Giống như một đám mây hồng mỏng manh, mềm mại nói:

- Người hung dữ như vậy làm chi? Ta đã đói bụng, ai bảo người không cho ta ăn no!

- Ta nào có không cho người ăn no?

- Ở Mạc gia trang, cơm chiều của ta đều ói ra hết. Điềm tâm lại không có may mắn được ăn, còn có người, ta đã đói bụng còn bắt ta đi tìm mặt gương. Người, người, người,...

Hồ Tứ tay chỉ vào Phan Ngọc, toàn thân bắt đầu run run:

- Có chủ nhân như người, ta xem người ước gì ta chết là tốt nhất, người như vậy liên có thể giải thoát rồi!

Phan Ngọc nhất thời á khẩu không trả lời được, đó không phải là điều mà hắn nói nha.

Nhưng bất quá, theo lời Hồ Tứ, tư tâm của hắn quả có tâm lý mong Hồ Tứ có thể sớm chết, như vậy, huyết khế mạc danh kỳ diệu kia liền được giải trừ, hắn cũng có thể khôi phục tự do của bản thân.

- Còn có, Mạc Sầu là nữ tử tốt như vậy, người như thế nào có thể trơ mắt nhìn nàng táng thân vào biển lửa mà không thèm cứu nàng. Người xứng làm thiên sư sao? Phi, ta xem còn không bằng ta đâu!

Nhắc tới Mạc Sầu, Hồ Tứ tâm bắt đầu cảm thấy đau xót.

Nếu không phải Phan Ngọc ngăn cản nàng, nàng đã sớm nhảy vào biển lửa ngăn cản Mạc Sầu.

Sau đó, Mạc gia trang cháy sạch không còn lại bất cứ thứ gì, đổ nát thê lương.

Là nàng ở trong phế tích kia tìm được mặt gương đồng, mặc dù trải qua hỏa kiếp, gương đồng một chút cũng không có gì tổn hại.

Chỉ khác một điểm, gương đồng lúc trước nhiếp hồn lòng người, nay biến thành một chiếc gương đồng bình thường, không hơn không kém.

- Còn có...

Hồ Tứ đột nhiên để miệng sát vào tai Phan Ngọc, làm Phan Ngọc giật mình.

- Vào lúc ta tìm được gương đồng, rõ ràng người cũng đang tìm cái gì đó. Nói, người tìm được cái gì vậy?

- Nào có, ta nào có tìm được cái gì! – Phan Ngọc buông lời phủ nhận.

- Nói dối, người chính là đang nói dối!

Phan Ngọc quả thật cũng không coi là nói dối đi.

Hắn làm sao có thể ở trước mặt tiểu hồ ly Hồ Tứ này nói ra điều mắt mắt ấy được.

Nói chính mình đi tìm hai bàn vàng bạc kia.

May mà, hắn tìm được hai thỏi bạc từ trong đó, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng chí ít cũng có còn hơn không.

Hồ Tứ có chút tức giận, nhưng là nàng không cãi lại được lời nói của Phan Ngọc.

Tất cả cũng chỉ là đoán, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn hai mắt Phan Ngọc.

Sờ sờ cái bụng, buổi sáng ăn lương khô giờ đã biến thành mỡ hôi hết rồi, bụng lại bắt đầu thăm thì kêu đói nha!

Đúng lúc này, Phan Ngọc hai mắt sàng ngồi, chỉ vào quán rượu cách đó không xa, nói:

- Phía trước có tửu quán, chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút.

Không cần suy nghĩ, liền tiến lên phía trước, lôi kéo ống tay áo của Hồ Tứ đi về phía trước.

Một quán xa nhỏ xộc xệch, bụi phủ mờ trắng bệch cả cái bàn, còn có một tiểu nhị đang ngủ gật cách đó không xa.

Hồ Tứ nằm dài ra trên bàn, trừ bỏ giày, đôi chân tuyết trắng mảnh khảnh đầy vết hồng hồng đỏ đỏ, còn có cả tơ máu nữa.

Nước mắt giống như trân châu thi nhau rơi trên gương mặt nàng, lách tách, lách tách.

Phan Ngọc thấy cảnh này sắc mặt cũng không tốt lắm, nhìn nàng hai mắt đầm lệ, cũng có chút ăn không nổi. Rót ly trà, hai tay hướng Hồ Tứ đang ngồi mà đưa tới, cười nói:

- Là ta không phải, chúng ta nghỉ một lát đi. Đến lúc đó đi chậm một lát cũng có thể tới nơi.

Vừa nghe vẫn phải đi tiếp, Hồ Tứ nhất thời nổi nóng:

- Phải nói đi thì người tự đi! Ta nhất quyết cái gì cũng không đi nữa!

- Người không đi?

- Không đi!

- Thật không muốn đi?

- Chết cũng không đi!

Vùng chân múa tay, Hồ Tứ đem gương đồng đang ôm nặng trong lồng ngực, để lên trên mặt bàn nằm úp xuống, hai má phình ra.

Phan Ngọc cũng không nỡ bắt buộc, nhìn sắc trời, cố ý thở dài:

- Trong thành có rất nhiều đồ ăn ngon, người đã không muốn đi. Ta đây đành phải...

Hồ Tứ đầu chợt động, nàng có chút động tâm nha!

Nhưng nghĩ tới Phan Ngọc đối xử với nàng trên đường đi, liền nộ khí xung thiên, hừ lạnh một tiếng, đầu ngoảnh đi nơi khác, không thèm nhìn tới nữa.

Phan Ngọc đang muốn nói tiếp, bên cạnh tiểu nhị đã tỉnh ngủ, vội vàng chạy tới:

- Khách quan, ngài vừa mới tới đây à? Hôm nay thành Thanh Châu của chúng ta là ngày đại hội, đến buổi tối, rất nhiều tiết mục hay được diễn ra, toàn bộ đèn đuốc trong thành đều sáng trưng. Người ra vào tấp nập, quả thật là vô cùng náo nhiệt!

-Ồ, vậy có đồ ăn vặt không?

- Hắc, chỉ cần ngài muốn là được! Chúng ta trong thành này có rất nhiều, đặc biệt vào buổi tối còn nhiều hơn

- Thật không? Ta đây cần phải đi nếm thử mới được. Ai, thật đáng tiếc, có người không có lộc ăn!

- Người tự chính mình đi đi. Không cần phải nhìn tới ta, ta tới nghĩ cũng không muốn đi!

Phan Ngọc mắt phượng khép hờ, cười cực kì trang nhã:

- Ta nghe thấy có người nói không thèm nghĩ. Vậy thật đúng là tốt, ta chính mình đi thật hợp tình hợp lý!

- Người!

Hồ Tứ càng thêm tức giận, phải mất hơn nửa ngày mới miễn cưỡng áp chế lại được, trong lòng tự nói, không tức giận, cùng quái vật Phan Ngọc này tranh cãi là không nên.

Đè ép nửa ngày, nàng mới mở miệng:

- Ai nói ta không đi, ta thật sự muốn đi!

- Hả? Thật muốn đi?

- Thật sự muốn đi!

- Thật vậy sao, vậy những gì người nói lúc này thì sao?

- Ta, ta chỉ là nói đùa. Người đó, hai tay không phải làm gì, nhưng ta lại phải ôm chiếc gương đồng kia. Thật chẳng hiểu người là người thế nào!

Phan Ngọc tươi cười có chút thần bí, nói:

- Làm vậy ắt có đạo lý.

- Đạo lý của người đều là ngụy biện.

- Ha ha, Tứ nhi, ngụy biện cũng là đạo lý.

Hồ Tứ phát hiện, dù cho nàng nói thế nào. Phan Ngọc đều có thể cãi lại, nàng cảm thấy có chút uể oải, khí thế nhất thời xẹp xuống dưới.

Thấy Hồ Tứ đã nguôi giận, Phan Ngọc mới có cảm giác thắng lợi hoàn toàn.

Hắn chợt phát hiện, có khi lúc này ngẫu nhiên đấu vô mồm cùng tiểu Hồ ly ngu ngốc này, thật sự có thể làm tinh thần của hắn thoải mái không ít.

Chỉ vì cảm giác này, hắn thậm chí đồng ý để tiểu hồ ly sống lâu thêm chút nữa.

Tối khi vào được trong thành, đã gần đến chạng vạng.

Phía chân trời, những đám mây hồng xinh đẹp lững lờ trôi, mặt trời đỏ như máu nhuộm màu cả không gian.

Phan Ngọc nhìn cổng thành cao lớn, cùng ngã tư đường đang nhộn nháo kia, bên môi chợt hiện ra một nụ cười tươi vô cùng đặc biệt.

Hồ Tứ nhìn thấy hắn tươi cười, trong lòng không khỏi cảm thấy rét run, nàng biết, nếu Phan Ngọc lộ ra khuôn mặt này, liền có kẻ gặp xui xẻo nha.

Phan Ngọc đi lại trên ngã tư đường, nhìn như không có mục đích gì.

Hắn tùy ý tiêu sái, ngẫu nhiên đi dạo ở một số tiểu quán, tùy ý hỏi đôi ba câu.

Nụ cười của hắn thường thường làm cho không ít cô gái phải mất hồn, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hắn, đối với hắn trừ bỏ ánh mắt ngưỡng mộ, thì không có gì có thể so sánh với hắn.

Phan Ngọc biểu hiện cực kì thản nhiên, đối với người nào cũng khiêm tốn.

Hồ Tứ khê bĩu môi, trải qua mấy ngày nay tiếp xúc, nàng đã biết Phan Ngọc chính là vẻ bề ngoài thì đẹp, nhưng trong tâm thì là ác ma.

Nàng sẽ không bị hắn mê hoặc đâu, hừ!

Sắc trời khê thay đổi, mặt trăng đã lên cao, tỏa ánh sáng bạc làm sáng tỏ nhân gian.

Mà trong kinh thành, hoạt động cũng vừa chính thức được bắt đầu.

Đèn rực rỡ liền được đốt lên, ai nấy đều diện bộ y phục đẹp nhất của mình, chỉ trong chốc lát, số lượng người trên phố tăng lên không ít.

Phan Ngọc quay sang Hồ Tứ, nói:

- Theo sát ta, nơi này nhiều người qua lại, coi chừng lạc mất nhau.

Hồ Tứ cũng có chút sợ hãi.

Nàng đã quen sống ở thâm sơn, lần đầu tiên tới được nơi nhiều người như vậy, nàng ngoan ngoãn đi theo Phan Ngọc. Không đợi Phan Ngọc nói thêm, Hồ Tứ liền rất nhanh tóm lấy tay áo hắn.

Phan Ngọc thấy Hồ Tứ như vậy nhưng cũng rất thông minh, cũng không biết là ngoài ý muốn hay không, cười cười, cùng Hồ Tứ hòa nhập vào đám đông.

Người ngày càng nhiều, đã muốn chen nhau tới mức không có chỗ đi, Hồ Tứ như lạc vào biển khơi.

Vừa mới bắt đầu, nàng còn có thể thấy bóng dáng Phan Ngọc, nhưng là người phía trước càng ngày càng nhiều, nàng vóc dáng nhỏ bé, trong tay lại ôm gương đồng, rất không may liền bị dứt ra khỏi tay áo Phan Ngọc.

Không nhìn thấy hình bóng Phan Ngọc đâu nữa, Hồ Tứ rất sốt ruột, liều mạng đi về phía trước, người chung quanh càng thêm náo nhiệt.

Hồ Tứ không thềm để ý, nàng thầm nghĩ nhất định phải ra khỏi nơi này.

Cách đó không xa không biết vì sao có một đám đông đang xôn xao, đám người càng lúc càng đông, làm thành một đoàn chặn đường đi.

Mà Hồ Tứ lúc này lại muốn đi ra ngoài, không biết nàng bị ai đó đẩy sau lưng một cái, liền làm cho nàng ngã sấp xuống.

Ngã rất đau, Hồ Tứ thiếu chút nữa không thở được, nàng râm rì nửa ngày, chính là không đứng dậy nổi.

Cả người xương cốt đau nhức, nàng nghĩ có phải hay không bị gãy xương rồi?

Chính là đau đớn không giảm bớt, chợt nghe thấy một loạt âm thanh y phục tiến tới.

Một mùi đình hương thoảng bay tới, chưa bao giờ ngửi thấy, cực lực dị thường xông vào mũi. Giống như cảm thấy lâng lâng, cảm thấy như tiên lộ, Hồ Tứ thấy chính mình như đang ở trên tiên cảnh vậy.

Nàng nhịn không được ngẩng đầu, muốn nhìn một chút nơi mà mùi hương này phát ra.

Kết quả vừa mới thấy, Hồ Tứ cả người trở nên ngây ngốc, bởi vì một thứ chưa bao giờ gặp qua, một nữ tử phi thường đang đứng trước mặt nàng.

12. Chương 12: Hoa Đà Tái Thế.

Mi mắt cong dài, mắt nàng tựa như làn thu thủy long lanh, chiếc mũi thanh tú, trán khảm cánh hoa, mái tóc dài được búi lên sau gáy, vài sợi được xõa xuống thả ngang vai, bay bay trong gió.

Châu ngọc chói mắt, một thân liễu lục vàng nhạt, thanh tao hào sảng, làn váy mỏng khẽ lướt nhẹ, tạo cảm giác nàng là người được vẽ từ tranh mà ra.

Hồ tộc được mệnh danh là mỹ mạo kiều mỹ, cửu vĩ hồ tộc thì càng là nhân tài kiệt xuất.

Hồ Tứ bình sinh gặp người, đều là dung mạo phi phạm, nhưng hiện tại, dung mạo người nữ tử trước mắt này đã không biết dùng từ ngữ nào để miêu tả nữa.

Hồ Tứ vẫn ngơ ngác nhìn nữ tử, cơ hồ đã quên luôn bản thân đang bị thương. Cho tới lúc nàng được hai người kéo lên, mới cảm thấy xương cốt đau đớn.

- Tiểu huynh đệ, người xem người ngây người kia, hồi thần lại đi!

Bên tai truyền đến tiếng nói châm biếm, lúc này Hồ Tứ mặt đỏ lên, ý thức được chính mình vẫn là đang cải nam trang, nhìn chằm chằm một cô nương như vậy quả thật là quá thất lễ đi.

Xoay thắt lưng đi tới bên lề đường, Hồ Tứ vẫn không quên hướng nữ tử kia đang đứng mà nhìn lại, nàng là nữ trông thấy còn như vậy, huống chi là nam nhân.

Những nơi nữ tử đó đi qua, vây quanh không biết bao nhiêu người, trông ra rất là kín kẽ,

Hồ Tứ lần đầu tiên thấy được hiệu ứng của mỹ nữ là như thế nào.

Bỗng nhiên, một mùi hương ngọt ngào xông vào mũi, trước mặt Hồ Tứ xuất hiện một thứ gì đó nóng hổi.

Một tầng bột mì, một tầng hoa quế, mùi hương thật là quyến rũ nha.

Mùi hương lan toả, nhất thời gợi lên tính ham ăn của Hồ Tứ, Phan Ngọc chen mặt vào, cười hì hì nói:

- Quán bán loại bánh này rất đông khách, khó khăn lắm ta mới mua được đó. Chẳng trách nơi này lại nhiều đồ ăn vặt đặc sắc như vậy, người ném thử đi.

Hồ Tứ gian nan nuốt nước miếng, nàng không biết vì sao Phan Ngọc đột nhiên đối xử tốt với mình.

Đối với Phan Ngọc, nàng luôn có điểm đề phòng, chỉ sợ là sẽ mắc mưu của hắn, nàng ở cạnh hắn bao nhiêu ngày qua quá hiểu tính hắn mà.

Thấy Hồ Tứ không động đậy gì, Phan Ngọc ánh mắt chuyển động, đem túi bánh ôm đến trong lòng, thở dài:

- Không nghĩ rằng người đối với ta lại đề phòng như vậy. Cũng được, ta nghe nói hôm nay không chỉ có chợ đêm, mà còn có cả hoa đăng nữa. Chợ đêm thức ăn ngon rất nhiều, người đã không muốn ăn, vậy ta liền tự mình ăn cũng được.

Cố ý không nhìn tới Hồ Tứ, Phan Ngọc sải bước đi về phía trước, trong lòng âm thầm đếm ngược.

Còn chưa đếm tới ba, chỉ nghe Hồ Tứ gọi lại:

- Ta và người cùng đi.

Trong lòng khẽ lẩm bẩm, Hồ Tứ tay cầm lấy túi bánh, vừa đi vừa ăn.

- Đây, người không phải không muốn ăn sao? Tại sao lại cướp của ta?

Phan Ngọc làm bộ muốn cướp, Hồ Tứ vội vàng giấu vào trong lòng, bảo vệ gắt gao túi bánh, cười nhẹ nói:

- Chúng ta tuy không cùng lớn lên, nhưng người cũng không muốn chấp nhặt ta mãi đó chứ?

Phan Ngọc buồn cười, nói:

- Người nha, chỉ biết có ăn thôi.

- Nhân gian hạnh phúc nhất chính là được ăn ngon nha. Người vừa rồi có thấy mỹ nhân không? Oa! Quả thực là rất đẹp đó, so với tẩu tẩu cùng muội muội của ta còn muốn xinh đẹp hơn. Chắc, chắc, không nghĩ tới, nhân gian còn có mỹ nữ xinh đẹp tới vậy.

Phan Ngọc nhìn bộ mặt tiếc rẻ của nàng, cười sủng nịnh, nói:

- Thật sao? Ta không tin.

- Không tin? Thôi quên đi. Mà vừa rồi người đi đâu, làm ta lo lắng đi tìm mãi mà không thấy.

- Ha ha, ta đi dạo xung quanh, tiện xem có chuyện gì để kiếm tiền được không.

Hồ Tứ giương cái tai nhỏ lên:

- Tìm được rồi sao?

Phan Ngọc có chút bất đắc dĩ:

- Nào có dễ dàng như vậy, người cho rằng nơi nơi đều có thể kiếm tiền chắc.

Hồ Tứ chu miệng nhỏ nhắn, lên giọng an ủi:

- Đừng có gấp mà, cái gì cũng có biện pháp!

Nhìn tới phía xa, Hồ Tứ đột nhiên hai mắt sáng ngời:

- A, chúng ta có thể mở một quán xem quẻ bói!

Nàng thì rất là hưng phấn, nhưng lại không nghĩ rằng Phan Ngọc bên cạnh khuôn mặt đã biến thành hắc ám.

Phan Ngọc xác thực tuy tuổi không còn nhỏ, nhưng từ đầu đến cuối, hắn không có học được xem quẻ bói mệnh. Vì thế cho nên ngay cả sư phó cùng các sư huynh đều lấy điều này mà cười nhạo hắn.

Ho khan một tiếng, Phan Ngọc cũng không để ý tới Hồ Tứ còn đang hứng phấn kia, một phen kéo tay nàng, hướng thuyền hoa đang mà chạy tới.

Hồ Tứ rất nhanh liền bị cảnh vật hoa hoa lệ lệ hoa đang hấp dẫn, hưng phấn chạy quanh những thuyền hoa đang, tò mò nhìn đông nhìn tây.

Nàng phát hiện mọi người ở đây ai cũng đang nhìn tờ giấy nhỏ ở kia mà trầm tư suy nghĩ.

Đoán trúng có phần thưởng!

Vừa nghe có thưởng, Hồ Tứ tinh thần phấn chấn hơn nữa, chủ động lôi kéo Phan Ngọc nhập vào đám đông.

- Không thành thật? Không thành thật? Là một loại trái cây? Di, loại hoa quả nào mà không thành thật? Chẳng lẽ còn có quả không thành thật sao? Ta như thế nào mà chưa từng biết quả ý nhỉ?

Hồ Tứ hướng cặp mắt to tròn nhìn Phan Ngọc, trong ánh mắt hiện lên đầy vẻ tò mò cùng mơ hồ. Phan Ngọc tươi cười đáp:

- Đáp án là củ lạc.

Một giọng nữ cực kì dễ nghe theo phía sau truyền đến, Hồ Tứ vừa quay đầu lại, liền thấy dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn kia, đúng là vị cô nương lúc nãy nàng nhìn thấy.

- Lưu thiếu phu nhân, ngài đoán đúng rồi! Đây chính là phần thưởng.

Người chủ trì và phụ tá mang tới một chiếc hộp gỗ hẹp dài, mở ra, bên trong là một cây quạt được điêu khắc tinh xảo.

Vốn tưởng rằng mỹ nhân sẽ tươi cười rạng rỡ, ngược lại nàng nhìn thấy cây quạt thì sắc mặt khê biến, ngẩn người, lập tức cười gượng, nói:

- Đa tạ trưởng lão, chinh là, vật này quá quý trọng.

- Lưu thiếu phu nhân, ngài đừng quá khiêm tốn. Ai trong thành này chẳng biết người rất thương người nghèo. Nếu không phải nhờ ngài đầu năm phát động cứu tế, chỉ sợ trong thành này phân nửa đều chết vì đói! Chỉ là một cây quạt, đáng giá bao nhiêu. Người nhất định phải nhận lấy.

Lưu thiếu phu nhân còn muốn từ chối, một người vươn tay giữ lại, tiếp nhận cây quạt trong tay lão bản kia.

Là một vị công tử trẻ tuổi, thực là một nam nhân anh tuấn, chỉ là sắc mặt hắn quá mức nhợt nhạt.

Hắn cầm cây quạt nhìn nhìn, quay sang nhìn Lưu thiếu phu nhân, cười thật ôn nhu, nói:

- Nương tử, đây là tâm ý của trưởng lão, nàng không thể lại từ chối ông ấy được. Bằng không, người ta còn tưởng rằng chúng ta khinh người.

- Tướng công nói có lý. Được, vậy xin đa tạ trưởng lão.

Đang nói, vị công tử kia bỗng sắc mặt đại biến, lấy khăn che miệng, phát ra một tiếng ho khan.

Phu nhân hắn lập tức buông vật kia ra, ôm lấy cánh tay hắn, giúp hắn chậm rãi đi ra phía ngoài.

Công tử ốm yếu đó cước bộ chậm lại, vô lực tựa vào trên vai phu nhân, hai người nhanh chóng đi xa khỏi đó.

Hồ Tứ thấy mỹ nhân xuất hiện, liền không chớp mắt nhìn nàng.

Chỉ cảm thấy mỗi cử chỉ của mỹ nhân, tiếng nói của nàng, không cái gì là không đẹp. Nàng lặng lẽ kéo tay áo Phan Ngọc, nhỏ giọng nói:

- Mỹ nhân mà ta nói chính là nàng! Thế nào? Nhìn rất được đi!

Thấy Phan Ngọc không có phản ứng gì, nhìn lên thấy hắn đang ngơ ngác nhìn theo bóng dáng mỹ nhân, Hồ Tứ có chút tức giận, liền cắn vào tay hắn một cái:

- Uy, người xem mỹ nhân tới ngay người rồi kìa! Tròng mắt sắp rớt ra ngoài rồi đó!

Phan Ngọc bị cắn đau, lắc lắc cánh tay. Tròng mắt khẽ chuyển động, lôi kéo Hồ Tứ vào một ngõ nhỏ không người, kéo vào lòng, thì thầm nói:

- Tứ Nhi, vận may đến cửa rồi!

- Là ý gì?

Hồ Tứ tức giận hỏi, giãy giụa khỏi cánh tay hắn.

Lúc này thấy Phan Ngọc nhìn theo bóng dáng mỹ nhân kia mà mắt hờn, chẳng hiểu sao trong lòng của nàng liền cảm thấy không thoải mái.

Phan Ngọc tiến đến bên tai Hồ Tứ, phả hơi thở nam tính vào tai nàng, nói thầm cái gì đó.

Hồ Tứ nghe xong liền giãy mạnh hơn, cái miệng nhỏ ai oán nói:

- Vì cái gì mà muốn ta đi? Người tại sao lại không đi?

Phan Ngọc giữ chặt nàng hơn nữa, nói thêm vài câu, Hồ Tứ có chút bán tin bán nghi. Phan Ngọc liền vỗ ngực nói:

- Ta có khi nào lừa gạt người, yên tâm, mọi việc đều có ta.

- Thật chứ? – Hồ Tứ có chút lo lắng.

- Thật.

Để Hồ Tứ lại phía sau, Phan Ngọc trên đường đi dạo một phen, mua giấy, bút, nghiên mực.

Mở tờ giấy lớn, trên mặt giấy viết hàng chữ to: “Hoa Đà Tái Thế”.

Viết xong liền viết tên quán trọ của mình vào. Sau đó treo lên trước cổng một y quán gần đó.

**

Hồ Tứ bộ mặt ủy khuất, la khóc um sùm trở về.

Nước mắt, nước mũi, tóc tai, quần áo xộc xệch.

Nghĩ đến cái việc mà đám người tìm Phan Ngọc xin chữa bệnh, trong lòng không khỏi lửa giận bùng bùng, lập tức vọt tới trước mặt Phan Ngọc, đang muốn chát vắn hắn.

Phan Ngọc đầu không thèm nâng lên, lấy ra trong lòng một tờ giấy nhỏ, được ôm vào trong ngực, nóng hổi hập.

Mở ra, vừa thấy, quả nhiên là loại bánh bao mà Hồ Tứ thích ăn nhất.

- Còn không mau ăn đi, bánh bao này vẫn còn nóng đó, ăn đi!

- Người cho rằng vài cái bánh bao là có thể sai bảo ta sao?

Lại thêm một cái bọc nữa, là chân gà nướng thơm ngào ngạt.

Hồ Tứ lập tức đem chuyện mình bị hành hạ quăng lên chín tầng mây, cầm lấy bánh bao, chân gà ngồi xuống một bên ăn ngon lành.

- Xem như chân gà tốt, ta liền tha thứ cho người lần này. Lần sau không được để xảy ra chuyện như thế này nữa, hừ!

Phan Ngọc quả thật tính toán không sai.

Con người hần bình thường miệng lưỡi lại ngọt, thêm xem bệnh giá thấp, mạch đoán lại chuẩn, vừa mới mở ra, sinh ý liền cuộn cuộn tiến vào không ngừng.

Tính ra thì thu được không ít bạc nha.

Phan Ngọc sắp xếp khám bệnh cho bệnh nhân ba ngày nay. Người đến xem bệnh càng lúc càng nhiều, Hồ Tứ giúp hần làm trợ thủ tính tiền.

Nhìn bộ dạng đặc ý của Phan Ngọc, Hồ Tứ cơ hồ nghĩ đến hần muốn ở trong thành định cư luôn a.

Vào giữa trưa ngày thứ ba, đúng vào thời điểm ít người, Phan Ngọc nhàm chán ngồi trong quán, đùa nghịch giấy bút trên bàn.

Hồ Tứ ngồi ở một bên gần người.

Một quán gia bộ dạng nam nhân trung niên đã ngũ tuần, vội vàng đi vào quán, nhìn xem tờ giấy mà Phan Ngọc viết, hướng hần ôm quyền, hỏi:

- Không biết công tử liệu có thể theo ta một chuyến được không?

Phan Ngọc đứng lên cười nói:

- Không biết tôn giả là ai? Tìm ta có chuyện gì?

- Tiểu nhân họ Lưu, là quản gia của Lưu viên ngoại, công tử nhà ta từ nhỏ đã mắc bệnh. Trong thành này danh y đều đã mời đến hết, lại không có hiệu nghiệm, nay lão gia nghe nói trong thành có một vị thần y, liền sai tiểu nhân đến mời tiên sinh tới phủ.

Phan Ngọc ra vẻ do dự:

- Theo lý là ta hần phải đi, nhưng mà ở nơi này...

Lưu quản gia vội nói:

- Tiên sinh có yêu cầu gì xin cứ nói, chỉ xin ngài nhất định phải cứu công tử nhà ta!

Một tòa nhà to lớn, trải dài xuất hiện trước mặt bọn họ.

Tường viện không quá cao, đi vào cửa chính, đình thai lầu các, đẹp không thể nào tả xiết. Đôi mắt Hồ Tứ cơ hồ rất hoảng hốt, hai con mắt nhìn ngó khắp nơi.

Phan Ngọc không khỏi bật cười, xem ra Hồ Tứ này đầu óc rất đơn thuần.

Nàng nhanh như vậy liền đã quên chuyện của mấy ngày hôm trước, nàng như vậy nhưng lại là một tiểu hồ ly đơn thuần, thật sự là thế gian hiếm thấy.

Lưu viên ngoại có vẻ ngoài lão bá hiền lành, một thân lam đoạn trường bào, thân mình to béo, nhắc tới con bệnh, không khỏi lão lệ tung hoành, tự mình mang theo Phan Ngọc cùng đoàn người đi vào phía sau viện, tới một chỗ u tối.

Nước hồ trong suốt, hoa lan nở yêu kiều, mộc hoa thấp thoáng hiện ra một góc của tiểu lầu.

Chẳng thấy ai ra vào, cũng không hề nghe thấy nửa điểm tiếng vang.

Vừa mới bước vào cổng, một âm thanh yếu ớt vang lên, tựa hồ có bệnh nhân nằm lâu ngày, nhìn thấy Lưu viên ngoại đã đến, mấy vị đại phu liền vội vàng đi tới.

Lưu viên ngoại hướng tầm mắt nhìn, thấp giọng hỏi:

- Hiện tại có đỡ hơn chút nào không?

Một vị đại phu râu tóc bạc trắng, ngẩng đầu nói:

- Công tử hiện tại đã ngủ. Lão đã xem qua, chỉ cần ngủ được, bệnh này còn có thể trị được.

- Không cần thiết. Công tử đây là đang mê man chưa tỉnh, theo ta thấy, công tử nên dùng thuốc bổ.
- Thuốc bổ? Mạch tượng của công tử sợ là nếu dùng thuốc bổ quá nhiều sẽ nguy hiểm, ý ta nói...
Mỗi người một ý?

Lưu viên ngoại lắc đầu, cười khỏ một tiếng, hướng Phan Ngọc nói:

- Tiên sinh mời theo lão vào trong.

Dọc theo thang lầu mà lên, tới lầu hai, còn chưa vào phòng, một mùi kì hương liền xông vào mũi.

Hồ Tứ dùng khứu giác ngửi, phát hiện mùi này rất quen thuộc, đã được ngửi thấy ở nơi nào đó.

Miên man suy nghĩ, đã rảo bước đến một phòng ngủ yên tĩnh.

Ở trong này, nàng tìm được nơi mùi hương ấy phát ra...

13. Chương 13: Thiếu Phu Nhân Cổ Quái

Đối diện cửa nội thất là một tấm đại bình phong rất cao, trên đó khảm một bức “Du Xuân Đồ”, nhân vật tú lệ, đường cong lưu loát.

Nghe đồn đá Ngọc Thạch là tinh phẩm, hoa văn xuất xứ từ thiên nhiên, càng làm người ta lấy làm kì lạ là, bình phong này phát ra từng đợt hương khí kỳ dị, càng ngửi càng thấy mùi hương thơm ngào ngạt, khiến người ở trong đó trở nên say mê, nghe thấy dục vọng của chính mình.

Phan Ngọc đối với tấm bình phong làm như không thấy, nhìn qua tấm bình phong, hé ra là một chiếc giường lớn được điêu khắc tinh xảo, có rèm hoa cuốn lên.

Một nữ tử thân vận tố y, ngồi ở bên giường, ôn nhu cẩn thận chăm sóc.

Nghe thấy tiếng bước chân, nàng liền ngẩng đầu lên, hé ra dung nhan chim sa cá lặn, thần thái ôn nhu, da ngọc trơn nhẵn, trông như tiên tử.

Toàn thân toát ra sinh khí, mặc dù không cài trang sức, nhưng vẫn thanh tao thoát tục.

Hồ Tứ nhận ra được dung nhan khuynh quốc khuynh thành này, cho dù nàng có gặp qua hàng nghìn khuôn mặt, đều sẽ không quên gương mặt này.

- Phụ thân.

Nữ tử khẽ đứng dậy, nhìn thấy Phan Ngọc và Hồ Tứ, sắc mặt khẽ biến, cuống quýt cúi đầu.

Lưu viên ngoại từ ngoài bước vào, đi đến trước giường, vén màn trướng lên, thấp giọng kêu:

- Phong nhi, Phong nhi... Đợi một chút, cha lại tìm cho ngươi một vị đại phu khác.

Một hồi lâu, nam nhân trên giường ừ một tiếng, ngay lúc đó liền ho khan kịch liệt.

Lưu viên ngoại liếc mắt Phan Ngọc một cái, trên mặt hiện rõ vẻ ưu sầu sâu sắc.

Hốc mắt thâm quầng, lông mi thật dài mở ra, sắc mặt tái nhợt. Hồ Tứ nhận ra được khuôn mặt này, đêm trước thấy hần, gương mặt có chút tái nhợt.

Không ngờ chỉ qua ba ngày, hần đã gầy yếu tới vậy, hô hấp mong manh, giống như mỗi một lần hô hấp, đều phải cố gắng lắm mới được một hơi.

Chỉ còn thiếu chút nữa, thời điểm nào cũng có thể tử vong.

Phan Ngọc để tay trên mạch của hần, nhắm mắt lại, tập trung tinh thần. Sau một lúc lâu, đứng dậy đi ra bên ngoài, Lưu viên ngoại đã muốn chờ đến lo lắng, liền hỏi Phan Ngọc:

- Phan đại phu, Phong nhi tình trạng sao rồi? Có gặp nguy hiểm gì không?

Phan Ngọc cười nói:

- Lưu viên ngoại đừng lo. Lệnh lang bệnh mặc dù nặng, nhưng không phải là không cứu được.

Lưu viên ngoại lão lệ tung hoành:

- Ta cuối cùng cũng tìm được danh y! Phan đại phu, Lưu gia ta ba đời nay, chỉ có mỗi mình Phong nhi, nếu người có thể trị khỏi bệnh cho Phong nhi, lão nguyên đưa một nửa gia tài! Chỉ cầu ngài có thể chữa khỏi cho Phong nhi!

Một nửa gia tài!

Hồ Tứ lòng dạ đã muốn nhảy múa, đưa mắt vụng trộm liếc nhìn Phan Ngọc.

Liếc mắt một cái, thấy mặt Phan Ngọc không có thay đổi hay nổi sắc tâm gì, vẫn tươi cười như trước.

Khách sáo vài câu, kê cho vài vị thuốc, Lưu viên ngoại liền sai người đi bốc thuốc, còn lại sai người đưa Phan Ngọc cùng Hồ Tứ tới phòng nghỉ dành cho khách.

Đến phòng, Hồ Tứ đặt mông ngồi ngay trên giường, ôm lấy một cái gối đầu, gác chân lên:

- Uy, một nửa gia tài nha! Lần này kiếm được rất nhiều. Người như thế nào không đáp ứng? Thật là một cơ hội tốt, bỏ qua rất đáng tiếc!

Hồ Tứ nói vài câu nhưng lại không có nghe thấy hồi âm, nghi hoặc liếc mắt dò xét Phan Ngọc một cái, Phan Ngọc đang ngơ ngác ngồi trên chiếc ghế hoa lê, biểu tình đại ra, hai mắt mở to.

Hồ Tứ thấy vậy từ trên giường nhảy xuống, xòe năm ngón tay ra, ở trước mặt Phan Ngọc quơ quơ:

- Nè, thần kiếm tiền, làm sao vậy?

Cổ tay bỗng trở nên căng thẳng, Phan Ngọc bắt lấy cổ tay Hồ Tứ, hưng phấn tới mức loạn choạng, thanh âm run lên:

- Một nửa gia tài! Lão thiên gia, hần thưởng cho ta một nửa gia tài, ta không có nghe sai đi!

Hồ Tứ tay bị nắm mạnh sinh đau, dùng lực thật mạnh thoát ra khỏi móng vuốt của Phan Ngọc, nước mắt lưng tròng trốn sang một bên, đưa tay lên thổi thổi:

- Đúng vậy, lỗ tai của người không có vấn đề. Đúng là đồ quỷ tham tiền!

Phan Ngọc ở trong phòng đi tới đi lui, miệng cắn nhằn to nhỏ gì đó, Hồ Tứ có điểm sợ hãi:

- Uy, người không sao chứ?

- Không có việc gì, ta vẫn tốt.

Phan Ngọc đầu óc đang tỏa sáng, ánh vàng rực rỡ của bảo bối, loại hưng phấn này đã lâu lắm rồi không được trải nghiệm nha.

Hồ Tứ bĩu môi, đối với bản tính ham tiền như diên của Phan Ngọc nàng đã thấy qua.

Ngáp một cái, trong người cảm thấy mệt mỏi, mí mắt càng ngày càng nặng, đầu cúi hạ thấp xuống.

Ngay tại lúc đầu chạm tới ngực...

Bang.

Trên đầu bị trúng một gậy thật mạnh.

Hồ Tứ thiếu chút nữa không thể ngẩng đầu lên, hai cặp mắt nở toàn hoa, ôm đầu nằm lăn trên giường.

Hơn nửa ngày mới hết đau, tập trung nhìn lại, Phan Ngọc đang cười túm túm trừng mắt nhìn nàng, trong tay hần đang cầm một cây gậy.

Nhất thời nộ khí xung thiên, lập tức đứng dậy, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Phan Ngọc, miệng mếu máo nói:

- Làm cái gì mà lại đánh ta?

Phan Ngọc bày ra một khuôn mặt vô tội, giống như vừa rồi đánh Hồ Tứ không phải hẳn vậy:

- Tứ nhi, ở trong này ngươi cũng có thể ngủ được sao? Nếu là trong chốc lát có chuyện gì, ta một người không thể chống đỡ nổi đi.

- Có chuyện? Có thể có chuyện gì? Ta xem đầu óc của ngươi có vấn đề mới đúng! Cả ngày bắt nạt ta, sai ta làm việc, cũng không có tiền công. Còn ăn hiếp ta, không cho ta ăn no mặc ấm, nghỉ ngơi chứ.. Ô ô..

Phan Ngọc một tay che miệng Hồ Tứ, một bên nghiêng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Một lúc lâu chẳng nghe thấy gì, xác định không có người nghe lén mới buông tay. Tay vừa buông, đã bị Hồ Tứ bắt lấy đưa lên miệng ngoạm một cái.

Phan Ngọc thân mình cứng đờ, đem cánh tay Hồ Tứ bắt lấy, bóp chặt lại, thế này mới khiến cho Hồ Tứ nhả ra.

Phan Ngọc ôm cổ tay đau lòng thối thối, dấu răng hồng hồng xuất hiện trên cổ tay trắng như ngọc, nàng cắn thật sự rất đau nha.

Trùng mắt nhìn Hồ Tứ một cái, đang muốn nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng vang. Một thanh âm thanh nhã thoát tục truyền đến:

- Xin hỏi, Phan đại phu ở đây sao?

Hồ Tứ không tình nguyện châm ly trà, đứng sang một bên, Phan Ngọc ngồi đối diện với con dâu Lưu viên ngoại, vị đại mỹ nhân kia, không nói gì, nhưng đôi mắt thì đỏ hồng:

- Xin hỏi tiên sinh, tướng công của ta sinh bệnh, có thể cứu sao?

Phan Ngọc biểu tình lạnh nhạt, không thể nhìn ra đang suy nghĩ gì.

Hắn nhìn chăm chăm vào Lưu thiếu phu nhân, cho tới khi Lưu thiếu phu nhân mặt hơi phỉm phỉm hồng mới chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Nếu Hồ Tứ không biết tính Phan Ngọc, khẳng định sẽ nghĩ Phan Ngọc là một tên đại sắc lang, cứ nhìn chăm chăm người thiếu phu nhân như vậy.

Lưu thiếu phu nhân một mình tìm đến, bên người không mang theo hầu gái, nàng ho nhẹ một tiếng, ngón tay dài ôn nhu mân mê vạt áo, đôi mắt thu thủy mở to có chút kinh hoàng.

Liếc mắt Phan Ngọc cùng Hồ Tứ một cái, ánh mắt bất an liền bộc lộ ra ngoài:

- Phan đại phu, người, người nên nói xem, tướng công bệnh có thể cứu chữa được nữa không?

- Thiếu phu nhân, người gả vào đây chỉ sợ thời gian chưa lâu đi?

Phan Ngọc đột nhiên hỏi một cái vấn đề tuyệt không liên quan, Hồ Tứ đứng bên cạnh không hiểu chút nào.

Lưu thiếu phu nhân có điểm sợ hãi, gật gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta thành thân quả thật chưa lâu, thời gian mới chỉ có nửa năm. Không biết, việc này cùng bệnh của tướng công có quan hệ như thế nào?

- Ngươi thật không biết sao? Không thể nào, thiếu phu nhân, ngươi như thế nào lại không biết!

Phan Ngọc cố tình tăng thêm giọng điệu, hờ hững nhìn chăm chăm vào sắc mặt đang tái nhợt của thiếu phu nhân.

Lưu thiếu phu nhân nhìn chăm chú vào hai mắt Phan Ngọc, cặp mắt kia trong suốt như nước, sáng ngời, giống như có ánh sao trong mắt vậy.

Lại cảm tưởng có một đầm nước thật sâu, nhất lũ cường quang, chiếu vào linh hồn của nàng ở sâu bên trong, làm cho nàng không còn chỗ nào để che giấu.

Thân thể bắt đầu phát run, môi cũng bắt đầu run rẩy, nàng định đứng lên, hai chân vô lực, cả người giống như khí lực đều bị hút đi mất.

Qua mất một lúc lâu, cơ thể mới hòa hoãn lại, nàng không dám nhìn Phan Ngọc, vội vã đứng dậy mà đi. Ngay cả nghi thức tiếp đón cũng không cần.

- Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân!

Hồ Tứ cầm chiếc khăn lụa để trên bàn đuổi theo. Một lúc sau mới trở về, biểu tình rất là buồn bực.

Liếc mắt một cái, thấy Phan Ngọc đang không có việc gì, nhàn hạ ngồi uống trà, liền nổi giận đùng đùng, vài bước nhảy đến trước mặt Phan Ngọc.

Ba!

Hất ly trà trong tay hất, ly trà cách mặt đất còn không đến một tấc thì bị Phan Ngọc đón được.

Ngay sau đó liền phi thân trốn sang một bên, thầm ai oán nói:

- Có biết hay không, bộ ấm chén này rất đắt tiền, đánh vỡ rất đáng tiếc nha.

- Đáng tiếc? Chén trà gì chứ, người như thế nào lại đối với người ta, đường đường là thiếu phu nhân nhìn chăm chăm không dứt, còn một hồi tỏa ra âm dương quái khí, kết quả đem người ta dọa chạy mất! Người có thể hay không đừng giống như đại sắc lang, thật làm cho ta mất mặt quá!

Sắc lang!

Phan Ngọc thân mình cứng đờ, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên hắt bị gọi là “sắc lang”.

Phan Ngọc hắt ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, cho tới bây giờ đều là các cô nương đuổi theo hắt.

Từ khi nào hắt bị mang cái danh “sắc lang” này chứ?

- Người nói cái gì?

Hồ Tứ thấy sắc mặt Phan Ngọc âm u, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, trên đầu lấm tấm mồ hôi:

- Người tốt, người là một người rất tốt!

Nói xong, Hồ Tứ liều mạng phỉ nhổ chính mình sao lại kém tới vậy, như thế nào vừa thấy ánh mắt Phan Ngọc liền tự động sửa lại, vừa rồi dùng khí lúc này đi đâu mất rồi a?

Không thềm để ý tới Hồ Tứ, Phan Ngọc đi tới ghế ngồi, lấy tay xoay xoay cái chén, sau một lúc lâu mới nói:

- Đuổi kịp sao?

- Không có đuổi kịp. – Hồ Tứ gãi gãi đầu.

- Không ngờ, thiếu phu nhân thoát nhìn yêu kiều mảnh mai, cước bộ lại rất nhanh, chỉ chớp mắt liền không thấy bóng dáng.

- Nga, nàng như thế nào mà không thấy?

Hồ Tứ nghĩ nghĩ, cuối cùng ôm cái đầu nhỏ ngồi xồm xuống bên góc tường:

- Oa, ta như thế nào lại không nghĩ ra! Thật sự là việc lạ!

- Nghĩ không ra?

Phan Ngọc ngược lại cảm thấy hứng thú, chạy đến trước mặt Hồ Tứ

- Như thế nào nghĩ không ra? Là khi nào nghĩ không ra? Rốt cuộc là như thế nào nghĩ không ra?

Hồ Tứ đột nhiên nộ khí xung thiên, quát:

- Ta làm sao biết, ta muốn người đừng nói nữa! Ta cho dù là dễ quên, cũng không có khả năng gặp tình trạng như thế này!

Sau đó nhéo vạt áo Phan Ngọc:

- Điều là người không tốt, đem người ta dọa đi rồi, người còn định lấy của người ta một nửa gia tài! Tưởng công người ta ốm đến mức này, người vốn không có chút động tâm sao?

- Hắc, bởi vì ta không có đồng tình, mới có thể làm như vậy. Ngẫm lại, cũng có chút vui vẻ, một nửa gia tài đó!

Hồ Tứ tức giận đến nói không ra lời, trừng mắt nhìn một lúc lâu, ôm cái đầu nhỏ, không thềm để ý tới Phan Ngọc nữa.

Sắc trời mau biến đổi, phòng ngoài chính là một mảnh Bích Thủy, lá sen xanh ngắt, hoa sen nở rộ.

Gió thổi vi vu qua, một mùi hương thần nhiên đi vào trong phòng, mùi hương thơm ngát.

Phan Ngọc tay khẽ nhúc nhích, khăn lụa ở trên bàn nhẹ bay lên không trung, nhẹ nhàng xoay tròn.

Một sợi tóc trắng, giống như băng như ngọc, mặt trên là một đóa hoa sen mới nở, đường thêu tinh xảo, cho dù thật sự đứng xa, vẫn là mùi hương kỳ dị xông vào mũi.

Phan Ngọc dùng sức nín thở, thở dài:

- Quả nhiên là trời sinh kì hương. Đáng tiếc, đáng tiếc!

Cũng không thấy hắc có động tác gì, khăn lụa ở trên không trung đột nhiên toát ra một ngọn lửa màu đỏ, thiêu đốt mùi hương trong phòng, khăn lụa cũng biến thành tro tàn.

Bụi bay phấp phới trong không trung, một trận gió thổi qua, liền biến mất vô tung vô ảnh.

Cuối cùng thì tích dương màu đỏ cũng biến mất, nhường chỗ cho ban đêm trở lại.

Phan Ngọc tinh thần hưng phấn, đuổi thất lực một cái, hắc xoa bóp cổ, chậm rãi đi ra ngoài, đối với nữ tử ở đằng xa kia, ý vị thâm trường mỉm cười:

- Thiếu phu nhân, người rốt cuộc cũng tới đây.

14. Chương 14: Ngã Bất Đáp Ứng (ta Không Đáp Ứng)

Lá sen xanh biếc trong hồ trông thật giống như ngọc phỉ thúy, cánh hoa sen yêu kiều khẽ nở trong mặt hồ, trông cảnh vật thật giống như cực phẩm tiên giới.

Một bóng người đứng ở trên bông hoa sen chưa nở, mũi chân tinh xảo đặt lên trên cánh hoa, sa y trắng như tuyết ôm lấy thân mình kiều mị duyên dáng ấy.

Mái tóc dài thả trong không trung, vạt áo trắng khẽ lay động theo cơn gió lạnh, giống như tinh linh của rừng sâu chợt thức tỉnh, tao nhã, thoát tục.

- Ở trên đó lâu như vậy, có muốn xuống dưới hay không? – Phan Ngọc ân cần hỏi han, trên môi tươi cười rạng rỡ.

Sương mù màu phấn hồng dần dần bốc hơi lên từ mặt hồ, từ từ khuếch tán đến dưới chân Phan Ngọc, cứ như vậy mà hướng về phía trước.

Phấn bụi tưởng chừng như vô hại này quả nhiên là có mùi hương thơm thật lạ lùng.

- Phan công tử, ta khuyên người, tốt nhất đừng có lộn xộn. – tiếng nói nhu hòa, tươi cười diễm lệ.

Phan Ngọc cười đáp lễ:

- Thiếu phu nhân, bộ dáng của người hiện tại đã có người nhìn thấy, chỉ sợ...

- Chỉ sợ cái gì?

- Lấy trí tuệ của phu nhân như thế nào lại không hiểu ý tứ trong lời nói của ta?

Trầm mặc một lúc lâu, Lưu thiếu phu nhân lại càng cười thêm tuyệt mỹ, ngón tay khẽ chuyển động, nguyên bản sương mù vô hình lúc này đã ngưng tụ lại, khóa trụ chặt chẽ tay chân Phan Ngọc, làm cho hắn rốt cuộc không thể động đậy.

Giống như một đám mây trắng từ phía chân trời bay xuống, Lưu thiếu phu nhân giống như tiên tử hạ phàm, đôi chân khẽ chạm nhẹ trên mặt đất.

Thước tha tiêu sái phía Phan Ngọc tiến đến, đôi mắt đen nhánh lúc này bỗng lóe lên tia dữ tợn, biến thành hồng quang, môi đỏ mọng hé mở, buông lời lạnh nhạt:

- Người là người phương nào, ta là người phương nào, lòng người và ta đều biết rõ. Ta sẽ không truy cứu, người không ở lại thêm ở chỗ này. Ta tha cho người một con đường sống, chính là, từ nay về sau vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt ta cùng tướng công lần nữa!

Sương mù chợt tản ra, nàng phi thân bay tới một khoảng cách khá xa Phan Ngọc, định xoay người bỏ đi.

Phan Ngọc thấy chân tay đã được tự do, quay đầu nhìn bóng dáng tinh tế kia, ý cười lúc này đã biến mất, bên môi toát ra lãnh ý:

- Thì ra, người cũng không quan tâm sống chết của Lưu công tử!

Bước chân chợt dừng lại, thân mình vẫn chưa quay lại, thanh âm yêu kiều lại vang lên:

- Chàng là tướng công của ta, ta sẽ tìm biện pháp chữa khỏi cho chàng. Ta cũng không muốn phải đại khai sát giới, người vẫn là sớm đi thôi.

- Sát giới?

Phan Ngọc làm bộ như không hiểu được ẩn ý bên trong, bật cười nói:

- Trên người của người căn bản không hề có sát khí, cũng không có mùi máu tươi. Đại khai sát giới sao? Uy, tiểu cô nương, làm như vậy là mau già lắm đó.

Lưu thiếu phu nhân thân thể run rẩy, sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt, trừng đôi mắt đen thật to, chỉ tay vào Phan Ngọc, nói:

- Người, người, người nói bậy! Ta, ta đã giết rất nhiều người!

Phan Ngọc cười đi đến bên cạnh nàng:

- Như vậy thật hung dữ, nếu bị tướng công của người nhìn thấy, chỉ sợ sẽ lập tức hưu người!

Nàng nhăn mặt nhíu mày, vừa giận vừa thẹn, chân đi chuyển dịch về phía sau:

- Người, người đừng qua đây. Nếu không, nếu không ta, ta thật sự sẽ...

- Sẽ như thế nào? Giết ta?

Phan Ngọc gương mặt vẫn bình thản như cũ

- Nếu người thẳng tay giết ta, chỉ sợ mệnh của tướng công người cũng sẽ không được lâu nữa đâu.

Gương mặt tuyết trắng vì cười quá nhiều mà đỏ bừng, đang muốn nói chuyện tiếp, bỗng tiếng bước chân loạn xạ theo phía sau Phan Ngọc truyền đến.

Còn chưa chờ Phan Ngọc kịp phản xạ, đầu đã bị đánh thật mạnh một cái, đánh mạnh tới mức làm cho hai mắt hắn chỉ toàn nhìn thấy kim tinh.

Cơn tức giận không biết từ đâu kéo tới, xoay người đang muốn chửi ầm lên, Hồ Tứ đã di chuyển tới phía trước người Lưu thiếu phu nhân, lông mi cong vút cơ hồ đã dựng thẳng, ánh mắt hình viên đạn, mở miệng mắng té tát:

- Tốt lắm, vừa mới xoay người, người liền ở trong này đùa giỡn thiếu phu nhân nhà người ta! Ta nói đâu có sai, trong lòng của người, trừ bỏ tiền, chính là đại sắc quỷ!

Hồ Tứ nâng cổ tay thiếu phu nhân lên, an ủi việc lúc này đã làm mỹ nhân sợ, bên ngoài mang bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống Phan Ngọc mới hả giận.

Phan Ngọc dở khóc dở cười, tức giận ngồi xổm xuống bên góc tường.

Hồ Tứ khi tỉnh dậy liền thấy hắc ở trong đêm minh nguyệt trên hoa ghẹo nguyệt, nàng tiến lên phía trước, định đánh xuống đầu của hắc.

- Trừ bỏ bắt nạt người, người còn có thể bại hoại như vậy sao?

- Dừng!

Phan Ngọc không nhịn được nữa, lớn tiếng quát:

- Cái gì cũng không biết, thì đừng ở đây mà nói hươu nói vượn!

- Ta không biết, ta không biết! Ta biết được nhiều hơn mà thôi. Hừ, đừng tưởng người có chút bản lĩnh, ta cái gì cũng sẽ nghe theo. Người nghĩ rằng ta sẽ không biết trong lòng người đang có mưu ma chước quỷ gì sao? Bất quá cũng chỉ là thuốc mê hạng nặng, người đã lấy của họ một nửa gia tài, hiện tại ngay cả thê tử của người ta người cũng không buông tha! Ta, ta thật không nghĩ tới, trên đời này có người không biết xấu hổ như vậy, lại có thể là người!

Hồ Tứ càng mắng càng cảm thấy trôi chảy, ngay cả chính nàng cũng không ngờ, nàng có năng lực trời cho là mắng chửi người.

Xem ra, nàng đã phát hiện sở trường hạng nhất của mình, đó là mắng chửi người!

Nhất là mắng Phan Ngọc!

Đang mắng chửi vui vẻ, Hồ Tứ phát giác chính mình chỉ có thể mở miệng, nhưng lại không thể phát ra tới nửa điểm thanh âm.

Nàng cuống quýt ôm lấy yết hầu, ra sức khụ khụ.

Tự nhiên, một tiếng cười lạnh vang lên bên tai, Hồ Tứ mạnh mẽ ngẩng đầu.

Chỉ thấy khoe môi Phan Ngọc đang lộ ra tia lạnh lùng hàn ý, trong lòng nhất thời sáng tỏ, cơn tức giận càng thêm lớn, xông lên muốn đánh cho Phan Ngọc một trận.

Phan Ngọc đã biết nàng sẽ động thủ, sớm chuẩn bị tốt biến ra một cái dây thừng, đem tay chân Hồ Tứ trói thật chặt lại, ném sang một bên.

Thật là một tiểu hồ ly ngu ngốc mà!

Thở dài một hơi, mới nhớ ra còn Lưu thiếu phu nhân ở đây.

Quay đầu lại, người đã biến mất từ lúc nào...

Sắc trời đã tối muộn, có mấy người hầu tới mời Phan Ngọc cùng Hồ Tứ đi dùng cơm.

Phan Ngọc nhìn Hồ Tứ một tia xem thường, tức giận bỏ đi tới sảnh chính, để lại Hồ Tứ một mình một bóng đứng ở góc tường, một người sinh hồn đổi.

Lưu viên ngoại thấy Phan Ngọc chỉ tới có một mình liền có chút nghi hoặc, nhưng dưới miệng lưỡi ngọt ngào của Phan Ngọc liền tin ngay.

Hắc nói Hồ Tứ chỉ cảm thấy buồn ngủ, còn dặn phòng bếp đưa tới cho nàng một ít thức ăn.

Phan Ngọc lấy lý do không hợp khí hậu, do từ nơi khác tới đây.

Lưu viên ngoại cũng không nghi ngờ hắc, đối với nơi mà Phan Ngọc sinh ra, nhắc tới Lưu viên ngoại liền hết lời khen ngợi.

Lưu công tử được cho uống thuốc đều đặn, sau vài lần đầu có chút thổ huyết, nhưng về sau cả tinh thần lẫn sức khỏe đều dồi dào hơn trước.

- Phan đại phu, y thuật của người thật diệu thủ hồi xuân, cứu tiểu nhi một mạng. Nào, đến đây. Đây là rượu mật bách hoa, là do lão già ta tự tay ủ, không có nhiều rượu ngon như vậy đâu. Người nên uống vài chén.

Màu rượu vàng óng ánh, trông giống như mật, mùi thơm lạ lùng lan tỏa tới cánh mũi. Phan Ngọc vẫn là nghe, chưa uống:

- Đa tạ Lưu viên ngoại. Ta sẽ không uống rượu, thỉnh thứ lỗi.

Lưu viên ngoại liền phá lên cười to:

- Khách khí làm chi? Rượu này sẽ không say lòng người, nhưng không thể dừng lại.

Nói xong đem ly tới, đem ly rượu sóng sánh để bên cạnh:

- Phan đại phu, lão đã muốn mời, người cũng uống đi.

Phan Ngọc lắc đầu:

- Ta xem rượu này, tốt nhất vẫn là đừng uống.

Lưu viên ngoại còn đang muốn hỏi, lại cảm thấy máu như bị nghịch chuyển, sau giây lát liền nằm úp sấp ở trên bàn, bất tỉnh nhân thế.

Phan Ngọc thở dài:

- Ta đã sớm nói rượu này không thể uống, là chính người không tin.

Chỉ nghe trong phòng liên tiếp có tiếng vang lên, tất cả mọi người trong phòng đều ngã xuống đất, ngủ say như chết.

Bỗng từ đâu một làn sương mù dày đặc len lỏi vào trong phòng, hương thơm quyến rũ nhưng đầy âm lạnh quanh quẩn trong màn sương đang dần dần dày hơn.

Bất tri bất giác đã bao phủ toàn bộ phủ đệ.

- Xem ra, người nhất định phải đuổi ta đi.

- Không sai!

Một thân mi bạch, bóng dáng từ đằng sau bình phong đi ra, dung nhan tuyệt mỹ, đúng là Lưu thiếu phu nhân.

Phan Ngọc cầm lấy ly rượu nồng, ở trong tay thưởng thức:

- Ta cứu trượng phu của người, người vì cái gì mà nhất định phải cùng ta đối địch?

- Cứu chàng? Hừ.

Một tiếng cười lạnh vang lên, mặt cười trắng bệch

- Cứu chàng nhưng vì sao lại hạ trung hạ phù chú?

- Hắc hắc bệnh, nếu không có đạo phù kia, chỉ sợ đêm nay lúc canh ba, hắc bạch vô thường sẽ bắt hồn hắc đi. Ta đây là muốn cứu hắc, người không cần hiểu sai ý của ta.

Thân thể mềm mại khẽ run:

- Ta cùng chàng thành thân đã nửa năm, vô cùng ân ái, nay người ở trên người chàng hạ chú, chẳng phải là chia rẽ chúng ta sao!

Phan Ngọc mở to đôi mắt sáng như sao, không hiểu chút nào:

- Uyy, chẳng lẽ người còn muốn ở bên cạnh hắc mãi mãi sao? Phải biết rằng, người với hắc vĩnh viễn không thể ở cùng một chỗ.

- Nhưng ta yêu chàng!

- Không thể. Người cùng hấn căn bản là hai loại khác nhau. Yêu ma cùng người phàm ở cùng một chỗ, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt. Hiện tại hấn còn có khả năng cứu, chỉ sợ đợi thêm ba ngày nữa, dù là Đại La Kim Tiên cũng không thể cứu hấn. Ta khuyên người, sớm nên dứt bỏ tình duyên này đi.

Sắc mặt Trầm Hương trở nên tái nhợt, đôi môi xinh đẹp đỏ mọng chảy ra một chút tơ máu:

- Người, người không rõ, ta, ta không thể đi...

Phan Ngọc sờ sờ cái trán, cười nói:

- Luyện tiếc? Nhìn không ra, người thật sự hữu tình như vậy.

- Tùy người nói như thế nào, dù sao ta cũng không thể đi.

- Không đi! Ha ha, Phan Ngọc ta không muốn gặp nhất chính là tình yêu tai họa giữa người và yêu ma. Ta có thể cùng người nói chuyện vô nghĩa một lúc lâu như vậy, đã là nể mặt mũi của người lắm rồi. Không cần rượu mời không uống lại uống rượu phạt. Chộc giận ta, ngàn năm tu hành của người hủy hoại trong chốc lát! Đến lúc đó muốn cũng không cứu được!

Bùm!

Lưu thiếu phu nhân quỳ trên mặt đất, thân thể mềm mại khẽ run:

- Pháp sư, ta biết người đạo hạnh cao thâm. Nhưng mà, ta thật sự không thể rời đi khỏi hấn!

Phan Ngọc mỉm cười, tay nâng cái cằm trơn bóng của nàng lên, khẽ cười nói:

- Đáng tiếc, có bộ dạng như vậy mà. Chỉ sợ, người luyện tiếc là...

- Người, người nói cái gì, ta, ta không rõ!

Lưu thiếu phu nhân ánh mắt chột lóe, giống như đang trốn tránh vậy.

- Không rõ? Thật không rõ sao? Được, người muốn hay không ta tự tay lột da của người, cái cảm giác này nhất định là không tồi!

Phan Ngọc bấm vào hai vai nàng, hạ thấp thanh âm xuống, thì thầm vào tai chỉ đủ có hai người nghe thấy,

Lưu thiếu phu nhân bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt to tròn tràn đầy kinh hoàng:

- Không cần, không cần. Van cầu người, ta, ta không muốn như vậy!

- Vậy hãy rời đi nơi này. Chỉ cần người rời đi, ta liền cam đoan sẽ không làm tổn thương người. Phan Ngọc ta nói được thì làm được!

Sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng cắn nát đôi môi đỏ mọng, thẳm hạ quyết tâm:

- Được! Ta đáp ứng...

- Ta không đáp ứng!

Một giọng nói suy yếu nhưng vô cùng kiên định rơi vào tai hai người.

Thiếu phu nhân sắc mặt càng trắng hơn, thân mình run rẩy lợi hại, không dám ngẩng đầu.

Lưu công tử thân mặc nguyệt sắc trường bào, bấm vào bờ tường chậm rãi đi tới, vừa đi vừa nói.

Đi tới gần, nâng thê tử đứng dậy, ôn nhu lau đi nước mắt của nàng, ánh mắt hướng tới Phan Ngọc:

- Ta không đáp ứng.

15. Chương 15: Động Phòng Huyết Quang.

Phan Ngọc hứng trí, nhìn 2 người trước mặt, cười khanh khách mà nói:

- Người cũng nên biết mình đang nói cái gì?

- Ta biết ta làm gì!

- Ha ha, thì ra người cam tâm tình nguyện, ta không còn gì để nói.

- Trầm Hương là thê tử của ta, là thanh mai trúc mã của ta. Ta đã thề kiếp này trọn đời này không phụ nàng.

- Lưu lang...

Đôi mắt ướt đầm nhòe đi, nàng thâm tình kêu một tiếng.

- Trầm Hương? Ha ha. Quả nhiên người yêu mị như tên của mình. Lưu Phong, ta căn bản không thêm quản chuyện của người nhưng mà phụ thân người tìm ta giúp đỡ, đặt số tiền lớn như vậy, chuyện này ta không thể không làm. Đó là ... trừu yêu!

Lưu Phong sắc mặt đại biến, đem thê tử bảo hộ phía sau.

- Người nói cái gì? Ta không hiểu.

Phan Ngọc tay khẽ nhúc nhích, một trận gió thổi qua.

Bỗng có một bóng người xuất hiện, người kia chính là Lưu viên ngoại.

Hắn mở to mắt trông Lưu Phong, giận dữ tát cho Lưu Phong một cái vang dội

- Nghịch tử! Nếu không có Phan công tử chỉ sợ ta tưởng người còn chưa biết gì, hóa ra người đều biết hết!

Lưu Phong quỳ phịch xuống đất, ai oán kêu một tiếng:

- Cha!

Lưu viên ngoại lôi kéo Lưu Phong, nói:

- Pháp sư, cầu người mau mau giết yêu tinh này trừ hại cho Lưu gia ta.

Lời còn chưa dứt, một chùm ngọn lửa màu lam nhanh chóng lan tràn, hình thành nên ngọn lửa dữ dội đem Trầm Hương vây bên trong.

Nàng từ kinh hoảng lại dần trấn định, lộ vẻ sâu thẳm, không hề trốn tránh.

Nàng chậm rãi ngược nhìn Lưu Phong:

- Tướng công, thiếp nhất định đợi chàng kiếp sau, tìm chàng ân ái trọn đời.

- Không cần!

Lưu Phong liều mạng giãy giụa khỏi người đang kiềm chế mình, không biết hấn lấy đâu ra khí lực, gạt hết tất cả gia đình mà lao vào lửa ảnh, không để ý đau đớn mạnh mẽ, đem Trầm Hương đi ra.

Cổ tay vừa lật, một đạo kiếm sáng loáng tỏa ra trong tiếng kinh sợ xung quanh, mang theo Trầm Hương chạy khỏi Lưu phủ.

Lưu viên ngoại vừa giận vừa hận, mang theo gia đình đuổi theo, còn Phan Ngọc thì bình tĩnh như đoán trước được mọi việc, chậm rãi quay trở lại phòng khách.

Mới tiến đến vào trong, lập tức có sợi dây thừng đánh đến mặt.

Phan Ngọc nghiêng người trốn thoát, cầm lấy sợi dây.

Sợi dây kia là Hồ Tứ ra chiêu.

Mặt nàng đầy giận dữ, một đạo ám lục hỏa diễm dọc theo dây thừng thẳng tiến đến ngón tay của Phan Ngọc. Nếu không phải hắn nhanh nhẹn tránh được thì có thể đã thành miếng thịt nướng rồi. Phan Ngọc không giận mà cười :

- Khá nhanh, xem ra tiến bộ không nhỏ. Đừng trừng ta, nếu không, ta khiến cho ngươi cả đời đều câm điếc.

Cẩn rằng, Hồ Tứ giận trừng mắt nhìn một lúc lâu, thế nhưng nhận thấy sự uy hiếp từ Phan Ngọc, liền ngoan ngoãn cúi đầu.

- Ngoan.

Phan Ngọc ra vẻ hảo tâm vỗ đầu Hồ Tứ, nàng bị đánh hoa cả mắt.

- Đau chết cái đầu của ta!

Kêu to một tiếng, Hồ Tứ mới phát hiện ra giọng nói của mình đã nói được, chỉ là đối với Phan Ngọc biến thái, nàng vẫn thấy kinh sợ.

Sương mù dày đặc bao phủ khắp khu rừng nguyên thủy, không có thú rừng chuyển động, cũng không có tiếng động của côn trùng, cả khu rừng rậm giống như rừng chết.

Lưu Phong đi không vững, nếu không phải Trần Hương giữ , hắn chỉ sợ đã ngã không dưới chục lần.

Trần Hương đau lòng lau mồ hôi trên trán Lưu Phong:

- Tướng công, chúng ta qua bên kia nghỉ ngơi chút đi.

Ngồi xuống thở hổn hển, Lưu Phong giọng lo lắng:

- Hương nhi, bọn họ không biết có thể đuổi kịp hay không?

- Tướng công, nếu không phải vì ta, chàng sẽ không bệnh nặng như thế này. Chàng cũng sẽ không mang danh bất hiếu, ta...ta cảm thấy thật có lỗi, thật có lỗi.

- Hương nhi, đến nước này nàng còn nói thế sao. Chúng ta là phu thê, ta phải bảo vệ nàng, không ai có thể chia rẽ được chúng ta!

Trần Hương gục đầu, nàng nhắm mắt gói đầu lên đùi Lưu Phong.

Thật ấm áp, nếu như không có tướng công, liệu nàng có thể lưu luyến cuộc sống vô nghĩa như thế này hay không?

- Tướng công, chàng làm sao biết thân phận của ta?

Nghi vấn của nàng, nếu không có đáp án, nàng thực không cam lòng rời đi.

Ôn nhu vuốt khẽ mái tóc nàng, khẽ hít một hơi hương thơm quanh quẩn trên tóc nàng, ánh mắt trong trẻo:

- Nàng muốn biết sao?

- Vâng.

Nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Trần Hương, hắn si mê ngắm nàng.

Khuôn mặt tinh tế này khiến hắn không thể rời mắt, làm hắn chìm đắm, hắn si ngốc nhìn nàng:

- Trước khi nói cho nàng biết, ta có một thỉnh cầu.

Trần Hương tâm khẽ run, dự cảm bất an khiến nàng không thể đáp ứng, nhưng tình cảm chiến thắng lý trí, nàng thốt ra:

- Được.

Lưu Phong hít một hơi, giọng điệu khôi phục bình tĩnh :

- Ta muốn nhìn hình dáng thật sự của nàng!

Vừa dứt lời, ấm áp trong tay liền biến mất, tâm như rơi xuống vực thẳm.

Trầm Hương liếc mắt nhìn, ánh mắt tràn đầy sợ hãi giống như trước mắt nàng là yêu quái:

- Chẳng sao lại có ý tưởng này? Chẳng lẽ chàng không tin ta có hình dạng này sao, không phải chàng vẫn yêu ta sao?

- Ta yêu hình dáng này, ta yêu nàng.

Lưu Phong gương mặt chợt buồn rầu, nói:

- Nhưng Trầm Hương, nàng thật sự còn tồn tại ở thế gian này sao?

Trầm Hương thân mình run rẩy:

- Sao lại thế, không phải người yêu nàng sao?

- Ta cùng Trầm Hương từ nhỏ đã quá quen thuộc. Chẳng lẽ người cho rằng ta nghĩ người chính là nàng sao?

- Thực xin lỗi, ta không cố ý, ta chỉ không đành lòng...

- Không đành lòng nhìn ta thương tâm sao?

Nàng kinh sợ nhìn Lưu Phong :

- Chàng biết sao?

- Đúng! Ta yêu nàng, không thể là giả nhưng mà....nàng lại không yêu ta, ta biết rất rõ.

Bổ nhào dưới chân Lưu Phong, Trầm Hương tràn đầy kinh hãi:

- Không phải, người đừng nghĩ lung tung, nàng thực thích người, rất thích người, ta biết...

- Ha ha. Hương nhi, người không thể giải thích như vậy được. Trầm Hương, một nữ nhân không yêu, không thương một nam nhân nào hết. Ta cũng nhìn ra được, là nàng không thương ta. Từ đầu tới cuối cũng không thương, là ta thực tâm khổ sở vọng tâm yêu nàng ấy.

Trầm Hương.

Hiện tại cái tên này, nữ nhân này, Lưu Phong đột nhiên cảm thấy mình không còn đau như trước, là do nữ nhân trước mắt này sao?

Tuy rằng nàng lừa hắn, thậm chí còn là yêu quái.

- Nói cho ta biết, tên thật của người?

- Không biết.

- Sao lại không có tên?

- Thật sự là không có...

Nhìn khu rừng rậm trước mắt, nàng khẽ cười, nói:

- Nơi này là nhà của ta.

- Nơi này sao?

Lưu Phong ngăn người nhìn cây to trước mắt hắn.

Đan tay vào bàn tay của Lưu Phong, đưa tay lên vuốt ve trên mặt thân cây:

- Ta chính là cây Trầm Hương.

- Khó trách trên người người luôn có một hương thơm lạ lùng, hóa ra thê tử của ta lại là một thần mộc (thần cây), xem ra ta vẫn may mắn!

Lưu Phong nhìn khuôn mặt thê tử, hắn mỉm cười khoái hoạt.

- Ở trong này, ta trải qua một ngàn năm hấp thụ tinh hoa đất trời, không phải muốn thành tiên mà là muốn tu luyện qua ngày. Đến một ngày, có người đến chặt ta. Bởi vì ta là một gốc cây Trầm Hương lâu năm hiếm

thấy. Ta đem hết biện pháp ngăn họ lại thế nhưng vẫn không thoát khỏi, ngã xuống lại còn bị họ hóa phù chú trên người ta.

Trí nhớ như nước lũ tràn về. Nhìn nàng ưu tư, Lưu Phong vẫn trầm mặc:

- Nếu ta không phải bị biến thành tấm bình phong, chỉ sợ vĩnh viễn ta cũng không nhìn đến chàng.

Hình ảnh tiểu nam hài lay động, nụ cười tinh tú, như ánh mặt trời chiếu sáng cuộc đời nàng.

Thời gian qua mau, tiểu nam hài chậm rãi trưởng thành trở thành thiếu niên anh tuấn, dáng người phiêu dật thoát tục.

Nhìn hần đọc sách bên đèn, dưới ánh trăng ngâm thơ, không biết từ khi nào, nàng thích nhìn hần đọc sách, nhìn hần vui mừng, ưu sầu, đau thương, hưng phấn, tất cả những gì thuộc về hần.

Không biết bắt đầu lúc nào, nàng chỉ để ý đến hần, hần mà thôi.

Nhưng không biết từ khi nào, bên người hần xuất hiện một nữ hài tử, mỹ lệ thoát tục, tao nhã phiêu dật, nàng ta cùng hần ở một chỗ, cùng hần câu cá, đánh đàn...

Nàng xem hần càng ngày càng lộ ra một loại tình cảm không đơn thuần ngây thơ với cô gái kia.

Nàng. thực đau lòng.

Chính lúc đó, nàng thực đã biết nàng có tâm, cảm giác thực muốn lấy mạng người con gái kia.

Một đêm kia, chiêm trống vang trời, đông người, thật đông người náo nhiệt.

Hần đứng ở kia, khoát một thân đồ rực chói mắt, làm điên đảo tâm hồn nàng.

Một khắc đó, nàng biết hần muốn thành thân với nàng ấy, cùng nữ hài tử đó.

Tâm đột nhiên đau, thật đau, nàng chết lặng.

Tân nương đón vào phòng, nàng đứng nơi đó đối mặt.

Thê tử của hần chính là nàng ta, quả thực đẹp tựa thiên tiên.

Cái loại phong tư tuyệt mỹ này muốn đâm thủng mắt nàng.

Nàng nhụt chí, nàng khổ sở, muốn nói ai biết đây?

Đau! Tâm như bị khoét, huyết nhục mơ hồ.

Khăn voan tung ra, hé một thiên kim tuyệt đại mỹ nữ, nhưng khuôn mặt kia không một chút vui mừng, nàng ta liếc mắt nhìn tân phòng:

- Người muốn đại hôn với ta? Ha ha, được, ta gả cho người!

Một dòng máu đỏ chảy xuôi, Trầm Hương ngã xuống....

16. Chương 16: Sinh Mệnh Luân Hồi.

Nàng nhìn Trầm Hương ngã xuống, linh hồn nàng ấy theo cửa sổ mà ra đi không một chút lưu luyến.

Nàng thực lo lắng, nàng sợ Lưu Phong về nhìn thấy như vậy, sợ hần đau lòng, liền rời khỏi thân xác trói buộc.

Nghe tiếng người nhanh chân bước về tân phòng, nàng thực vội vã nhập vào thân thể của Trầm Hương, linh hồn nàng hòa thành một thể với nàng ấy.

So với lúc trước còn thống khổ hơn, nàng không biết, yêu tình muốn dung nhập thân người phạm lại đau khổ như thế.

Nhưng cho dù thế nào, nàng vẫn nhìn được, vì hắn.

Đúng vậy, là vì hắn.

Lưu Phong trở về mặt đầy tươi cười, hắn khẽ vén khăn voan.

Thực vui sướng, hắn vui vẻ đã có thể kết phu thê cùng với Trầm Hương.

Thân xác Trầm Hương bị nàng nhập vào, nàng bỗng cảm thấy không hề có chút khổ sở nào nữa. Đột nhiên nàng phát hiện ra, nàng có chân tay, có thân thể, có linh hồn.

Huyết mạch lưu động, trái tim đập đập, làm nàng cảm thấy sinh mệnh thật kỳ diệu.

Nàng có thể ôm hắn, có thể cảm thụ tình yêu của hắn, chẳng sợ tình yêu đó không dành cho nàng thì nàng vẫn chấp nhận.

Nàng say mê hắn đã không thể thoát ra được nữa rồi.

Lệ không thể kìm nén được trào ra, rơi trên bàn tay hắn.

Hắn cả kinh, không tự chủ được ôm nàng, ôm ôn hương nhuyển ngọc vào lòng, trí nhớ trong hắn dần dần tái hiện.

Hắn biết Trầm Hương không thương hắn, cho dù là ở cùng với hắn một chỗ suốt đời này.

Nhưng hắn yêu nàng, yêu tới mức điên, yêu tới cuồng si.

Hắn biết người Trầm Hương yêu là ai.

Lần đầu tiên, hắn sử dụng tiền tài, quyền thế của Lưu gia để chiếm lấy nữ nhân hắn thương mến.

Đêm tân hôn, hắn vén khăn trùm đầu đỏ thắm lên, vào khoảnh khắc ấy, có cái gì đó không giống trong trí nhớ của hắn.

Ánh mắt trong suốt vô tà, giống như hoa hải đường, vẻ mặt ngượng ngùng diễm lệ.

Hắn chưa bao giờ thấy Trầm Hương có vẻ mặt này, nay trong nháy mắt toàn bộ đều đang xảy ra.

Không có cảm giác ngọt ngào, hắn thậm chí có loại cảm giác sợ hãi.

Trực giác nói cho hắn, nàng không phải là Trầm hương!

Là một người khác!

Một nữ nhân hoàn toàn xa lạ.

Không có cảm giác quen thuộc, nhưng hơi thở lại rất quen.

Mùi hương này quanh quẩn chớp mũi hắn, sớm đã in sâu vào trong linh hồn hắn.

Mở mắt ra, nhìn ngắm khuôn mặt của nàng, nhìn cơ thể nàng không có gì khác biệt. Hắn đưa tay chạm vào mái tóc nàng, hai má, cảm thụ được tình yêu của nàng đối với hắn.

Tình yêu?

Lưu Phong đáy lòng cảm thấy trào phúng.

Vì sao?

Trầm Hương chân chính đối với hắn đều không bao giờ có loại cảm giác yêu?

Còn nữ nhân xa lạ kia, loại cảm giác này phát ra từ nội tâm, vô luận như thế nào cũng không thể là giả được.

Đêm hôm đó, hắn giống như đang trong cảnh mộng vậy.

Hắn trầm luân cùng cơ thể Trầm Hương, chiếm đoạt nàng hết lần này tới lần khác. Thân thể nàng toát ra một cỗ hương khí kì dị, hắn cũng không truy vấn, không truy cứu.

Về sau ở cạnh nàng vài ngày, hắn phát hiện tâm tư nàng đơn thuần giống như tờ giấy trắng, như tiên tử không nhiễm bụi trần.

Tâm của hắn đối với nàng dần dần có cảm tình, không nồng cháy mê luyến như lửa cháy lan trên đồng cỏ, nhưng lại giống như ánh sáng vĩnh cửu, nhu hòa êm dịu.

Hắn cũng không hiểu rõ, rốt cuộc là hắn yêu Trầm Hương?

Hay nữ nhân vô danh này đây?

- Bình phong? – Lưu Phong cũng không kinh ngạc.

- Khó trách ta cảm thấy người quen thuộc, thì ra là mộc bình phong Trầm Hương.

Nữ nhân kia hóa ra là ở trong tấm bình phong, quanh năm tỏa ra mùi thơm, loại hương khí này, trấn an ít nhiều sự xao động trong linh hồn hắn.

- Thực xin lỗi, là ta lừa người.

- Không, người không gạt ta. Ta chỉ muốn biết, Trầm Hương chân chính đang ở nơi nào?

Nghe hắn nhắc tới, trái tim của nàng ở nơi sâu nhất vang lên âm thanh vỡ nát, nội tâm đau đớn khiến cơ thể nàng run run từng trận.

Đây hẳn là cái mà nhân gian thường gọi: đau lòng.

Chỉ là, trước kia nàng không có tâm, cho dù là đau, cũng chỉ là vô tri vô giác đau mà thôi.

- Nàng trong đêm tân hôn tự vẫn, dùng chủy thủ trong tay áo chấm dứt sinh mệnh của chính mình.

Từng chữ, như dao cứa xuống.

Chân tâm của nàng, một chút, một tắc lại một tắc, khe vỡ nát.

Trái tim bỗng nhiên bị bóp chặt, sớm đã đoán biết được kết cục.

Hắn nhắm mắt lại, mở ra, kéo nàng vào trong lòng:

- Nàng không thương người.

- Ta biết.

- Nàng yêu là một người khác.

- Ta biết.

- Nàng ôm hận với người cả đời này.

- Ta biết.

- Người tất cả đều biết?

- Ừ!

Bởi vì tất cả đều biết, cho nên nếu là lúc trước hắn sẽ đau lòng, nhưng giờ khắc này, toàn bộ đều biến thành hờ hững,

Hắn thật sự vô tình tới vậy sao?

Tình yêu nồng cháy trước kia không phải nói không có là không có. Nhưng quả thực, hắn không thể lừa chính mình được nữa.

Trầm Hương không yêu hắn, chuyện tàn khốc này đã hiện rõ ngay trước mắt.

Mà cùng hắn đi qua trong thời gian đó, chính là nữ nhân này.

Trong trí nhớ ngọt ngào, tất cả đều là thời gian ở cùng một chỗ với nàng, còn ở cùng Trầm Hương chân chính, chỉ có vô tận thống khổ mà thôi.

Trong lòng bỗng thấy trống rỗng, hần kinh ngạc phát hiện nàng đã muốn thoát khỏi cái ôm của hắn, khuôn mặt tỉnh xảo vương vài giọt nước mắt chưa khô:

- Người đã biết hết tất cả, vậy cũng tốt. Ta là yêu, không hẳn là do ta sai, bắt quá ta sai ở chỗ yêu thương một người trần thế.

Hắn giữ chặt ống tay áo của nàng, loại cảm giác đột nhiên rời đi này làm cho tâm hắn nhất thời không hiểu:

- Không, nàng đừng nói như vậy. Yêu cũng được, người cũng vậy, ta sẽ không nghĩ nhiều. Trong lòng ta, nàng vẫn là thê tử kết tóc trăm năm, không có gì thay đổi. Ta sẽ mãi mãi giữ nàng ở bên mình!

Nàng che mặt mà khóc, hai vai nhu nhược run rẩy trong cơn gió, như lá rụng mùa thu:

- Nếu không phải do ta, người sẽ không bị loại bệnh này, là ta hại người!

Hắn rất tức giận, tiến đến ôm nàng vào lòng, mặc cho nàng giãy dụa, mặc cho lệ của nàng làm ướt đầm bờ vai của chính mình:

- Ai nói? Là do bản thân ta kém cỏi. Bệnh của ta cùng nàng có quan hệ gì đâu!

- Ai nói bệnh của người cùng nàng không quan hệ? Tên tiểu tử ngốc, là quan hệ khá lớn đó!

Thanh âm lười biếng vang lên trong khu rừng âm u, lộ ra một chút bất đắc dĩ.

Lưu Phong ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Phan Ngọc cười hì hì đang đứng trên ngọn một cây liễu. Thân mình theo ngọn cây rung động, lên xuống cao thấp.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, một vật thể không rõ từ chỗ Phan Ngọc rơi xuống dưới tàng cây, dọa hai người bên dưới suýt nhảy dựng lên.

Bụi đất bay lên, một bóng người từ trên đất bò dậy, chỉ vào ngọn cây kêu to:

- Có như vậy mà cũng ném người ta sao? Ngã chết ta rồi đó!

- Ai bảo người dám chọc giận bốn thiếu gia!

Vụt một tiếng, Phan Ngọc tiêu sái từ trên ngọn cây phi thân xuống, đứng trước mặt hai người, mắt phượng cũng không thềm liếc người đang đầy bụi đất Hồ Tứ lấy một cái.

Phan Ngọc nhìn Lưu Phong cơ thể run rẩy, dung nhan tái nhợt, khóe môi tươi cười chậm rãi mở rộng, nghiêng đầu lướt qua vai Lưu Phong, đối với Trần Hương phía sau nói:

- Uy, tướng công của người bảo hộ cho người như vậy, phúc khí của người cũng không nhỏ đâu!

Trần Hương sắc mặt trắng bệch, đỡ lấy cánh tay Lưu Phong.

Ánh mắt như hồ thu khẽ chuyển động, nước mắt lại rơi xuống.

Đem Lưu Phong tới dưới gốc cây ngồi nghỉ, quay lại thì lễ với Phan Ngọc:

- Tiểu nữ thân là ngoại tộc, bản thân không dám trèo cao, cũng không dám mộng tưởng. Pháp sư, ta van cầu người cứu tướng công ta một mạng!

Phan Ngọc liếc mắt một cái nhìn sắc mặt tái nhợt của Lưu Phong, cười nói:

- Người thật muốn cứu hắn?

- Đúng vậy.

- Hương nhi, không cần cầu xin hắn ta! Ta căn bản là không có việc gì. Hắn thậm chí muốn chia rẽ phu thê chúng ta! Thiên sư cái gì chứ, chính là hạng người tham tiền mới đúng!

Phan Ngọc đối với ngôn ngữ của Lưu Phong vờ như không thèm để ý, đang muốn nói chuyện, Hồ Tứ đã tiếp lời:

- Đúng vậy, hấn chính là muốn chia rẽ các người, sau đó lừa lấy tiền tiêu xài. Đây mới là ý tưởng thật sự của hấn! Ồi! – Hồ Tứ ôm đầu, nước mắt lưng tròng trốn sang một bên.

Phan Ngọc cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười, trong lòng thì hung hăng mắng tiểu Hồ Tứ một trận:

- Lưu công tử, bệnh của người rất không tầm thường. Vốn Lưu phu nhân thân là ngoại tộc, cùng người kết hợp, đã là phạm vào Thiên Quy. Huống hồ là nàng chiếm được người thân mình có âm khí rất nặng. Không phải là người chết vì bệnh tật, mà là đột tử. Phải biết rằng người đột tử, âm khí nặng hơn bình thường rất nhiều, huống chi cùng yêu hợp thể. Nàng cùng người ở chung lâu ngày, nay càng bệnh nặng hơn nữa. Phương pháp giải cứu không phải không có, chỉ là Lưu phu nhân có muốn dùng hay không?

Câu cuối cùng này là đối với Trầm Hương mà nói.

- Vì tướng công của ta, phương pháp gì ta cũng làm! Pháp sư, xin mời nói!

- Kỳ thật, phương pháp ấy rất đơn giản, chính là...

- Chính là người đem nội đan cho hấn, bệnh hấn liền khỏi! Kỳ thực, đây là chủ ý cuối cùng, ta khuyên các người vẫn nên chạy nhanh đi, Lưu viên ngoại sắp đuổi tới rồi! Má ơi!

Phan Ngọc không thể nhịn được nữa rồi.

Sau một lúc, trên đầu Hồ Tứ không biết đã bị cốc bao nhiêu cái, khiến Hồ Tứ sợ không dám mở miệng nữa.

Thấy nàng như vậy, Phan Ngọc mới vừa lòng quay đầu lại.

Lưu Phong không biết nội đan là cái gì, nhưng chỉ bằng trực giác, hấn biết vật kia đối với Trầm Hương nhất định rất quan trọng.

Hấn không muốn thế tử bị bất cứ tổn thương gì, đang muốn nói chuyện, ngón tay mềm mại của Trầm Hương khẽ vuốt khuôn mặt hấn, nước mắt rơi xuống tràn đầy thâm tình:

- Ha Ha, thì ra là nội đan. Thì ra, cứu chàng, lại đơn giản tới vậy.

- Hương Nhi, người không cần...

Đôi môi nàng đột nhiên áp xuống, đặt nụ hôn lạnh tới tâm can vào môi hấn.

Mùi thơm quanh quẩn, quẩn quýt say mê, chiếc lưỡi thơm tho của nàng len lỏi vào trong khoang miệng của hấn, vẽ một vòng tròn.

Ừc!

Một vật tròn nhỏ nhấp vào cổ họng, theo yết hầu lọt vào bụng, một đường thông suốt.

Khuôn mặt kinh ngạc ngơ ngác nhìn người trước mắt, trên mặt chợt lạnh, một giọt nước mắt rơi trên mặt hấn:

- Tướng công, hãy quên ta đi!

Thanh âm mềm mại như gió, nhưng ở trong tai hấn, lại như một âm thanh mỏng manh, đập thật mạnh vào trái tim hấn.

- Hương nhi!

Trầm Hương thân thể dần dần trong suốt, Lưu Phong giang đôi tay muốn ôm lấy nàng.

Đang muốn nói chuyện, đột nhiên trong không trung hương khí nồng đậm, khác với mùi hương thơm ngào ngạt, trong bụng đột nhiên đau đớn, đau như giao cắt, khiến hấn phải cúi gập người xuống.

- Dừng.... Tướng công!

Vụt, vừa dứt lời, một đạo hồng quang bay tới phía 2 người.

Trước mắt Hồ Tứ là một mảnh màu đỏ, máu tươi làm cho ánh mắt của nàng mơ hồ, mà quanh quẩn bên mũi là mùi thơm lạ lùng làm nàng không thể hô hấp, không tử chủ được che mắt lại.

Qua một lúc lâu, mới chậm rãi mở ra.

**

Trên cao, tiếng chim hót líu lo, nghe vào trong tai giống như thiên âm vậy.

Ở trong khu rừng rậm âm u, dưới gốc cây đại thụ, từng tia nắng len lỏi qua tán cây chiếu xuống dưới mặt đất.

Ánh sáng loang lổ chiếu tới khuôn mặt của Lưu Phong, hần mở to mắt, quan sát cảnh vật trước mắt.

Giật giật tay chân, chợt kinh ngạc phát hiện mình đang nằm dưới đất.

Tuy rằng dưới thân là dây thảo mềm mại, nhưng không phải là nơi hần thường nằm. Hoảng hốt đứng dậy, đột nhiên đầu thấy choáng váng, quơ quơ hai tay.

- Thiếu gia, cẩn thận!

Lưu Phong quay đầu, thấy là quản gia, nghi hoặc hỏi:

- Ta như thế nào lại nằm ở chỗ này, đã xảy ra chuyện gì?

Quản gia cười lấy lệ, đáp:

- Thiếu gia, người vừa rồi đi nhất thời mệt mỏi, nói là choáng váng đầu, liền kiểm chỗ nghỉ ngơi. Lão nô vẫn luôn luôn đứng hầu người tại đây!

Lưu Phong gật gật đầu, mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng quản gia nhìn hần lớn lên, là người hần vô cùng tín nhiệm.

Không nghi ngờ nữa, hần vỗ vỗ đầu, có một chút đau, có một chút mơ hồ.

Trong lòng có cảm giác gì đó rất khác thường, đang muốn nói với lão quản gia, bất giác phát hiện trên cổ tay phải có một chiếc vòng được làm bằng gỗ, có màu xám, lại tỏa ra hương khí.

Hương khí?

Hương khí kia giống như đã từng quen thuộc, thân quen vô cùng.

Hần để sát tai vào chiếc vòng lắng nghe, nhắm mắt, như thể trong sâu thẳm bên trong tâm hồn hần, có cảm giác rất quen thuộc, cảm giác này thực quá sinh động.

Nhưng dù cố gắng như thế nào cũng không nhớ nổi đã từng gửi qua ở đâu?

Thật giống như sinh mệnh của hần đã mất đi một đoạn hồi ức quan trọng vậy.

- Quản gia. Ta như thế nào lại không nhớ ra chuyện bị ngắt chứ? Rốt cuộc chuyện này là sao?

- Thiếu gia à, có một số việc, nghĩ không ra chính là nghĩ không ra, đó cũng không phải là chuyện quan trọng gì đâu.

Quản gia tươi cười hòa ái, an ủi nội tâm Lưu Phong.

Không phải là chuyện quan trọng?

Vậy cũng được.

Không muốn nghĩ miên man nữa, hần thư giãn gân cốt, cảm thấy khí lực đã tốt hơn, liền nói:

- Quản gia, chúng ta hồi phủ thôi.

- Dạ. Thiếu gia.

Đoàn người càng lúc càng xa.

Từ trong tán cây trống không lúc nãy bỗng xuất hiện một cái bóng máu đen.

Râm.

Một người ngã nhào xuống đất, tuy rằng có lớp cỏ dày đỡ lấy, nhưng vẫn là ngã không nhẹ.

Vặn vẹo vài cái, liền vụt đứng lên.

Trên người nàng quần áo hỗn độn, tóc rối tung, miệng có vài ngón cỏ bám vào, khuôn mặt tuyết trắng lúc này đã dính đầy bụi đất, con người linh động phần nộ dị thường.

Chỉ vào Phan Ngọc đang từ phía sau cây cổ thụ đi ra, lớn tiếng trách mắng:

- Vì cái gì không cho ta cứu hần? Người dựa vào cái gì mà ngăn cản ta? Người cho là các người là thể ngoại cao nhân cao cao tại thượng là có thể tùy ý xử trí yêu ma chúng ta sao? Người nghĩ người là ai cơ chứ?

Một cây gậy hương đầu Hồ Tứ chuẩn bị giáng xuống, Phan Ngọc ra tay không hề nhẹ, thậm chí là tăng thêm lực đạo nữa kia.

Âm thanh vun vút rơi vào trong tai, Hồ Tứ sắc mặt ngày càng tái nhợt, cắn chặt khớp hàm, vươn tay bắt lấy tay hần, ánh mắt biểu thị dù chết cũng không buông tay!

Phan Ngọc nhẹ nhàng cười, tươi cười như gió thổi hoa rơi, lùi người lại, dùng sức đánh bay Hồ Tứ về phía trước.

Hồ Tứ ngã đau, sau một lúc lâu cũng chưa đứng dậy nổi.

Phan Ngọc sờ sờ cằm, khẽ cười một tiếng:

- Như thế nào? Không cam lòng?

Hồ Tứ toàn thân đau nhức không thôi.

Nàng biết mình không thể chống lại được Phan Ngọc ác ma này, nghĩ tới tình cảnh của chính mình, càng nghĩ càng thêm khổ sở, mắt to chớp chớp, trước mắt hiện lên một tầng sương mù.

Lấy tay áo xoa xoa, ai ngờ càng lau càng nhiều, nước mắt lớn, nước mắt nhỏ từ khóe mắt của nàng thi nhau trào ra.

Đang lúc khóc lớn, một chiếc khăn tay lụa trắng tinh với mùi hương thơm ngát xuất hiện ở trước mặt:

- Như thế này không giống với bộ dạng không sợ trời, không sợ đất của người? Như thế nào liền giống như nữ tử nhân gian, dễ dàng khóc như vậy chứ?

Đoạt lấy khăn lụa, lau lung tung trên mặt, lại phát hiện mùi hương này rất là quen thuộc.

Mắt thỉnh linh nhìn xuống, khăn lụa thật giống như băng như ngọc, như đá phù dung trong veo:

- Đây... Đây...

- Đây là nàng đưa cho người. Giữ đi!

Thì ra lúc nàng trao nội đan cho hần, do nội đan của nàng là yêu khí kết tinh nên làm cho cơ thể Lưu Phong biến đổi.

Phan Ngọc nhìn thấy liền biết nội đan đang muốn trở về với bản thể, liền phóng tới một đạo hồng quang, chặt đứt bản thể vốn có của nó.

Máu đỏ bắn trên nền đất, Trần Hương nở một nụ cười yếu ớt, ánh mắt cố gắng ghi nhớ hình ảnh đã cùng nàng thề non hẹn biển kia:

- Chỉ trách mệnh trời chẳng thể để ta ở cùng chàng tới đầu bạc răng long. Nhưng ta không hối hận vì đã yêu chàng, chưa bao giờ hối hận...

Nước mắt khẽ rơi xuống lòng bàn tay Lưu Phong, bóng dáng nàng dần dần biến mất, chỉ còn lại chiếc khăn tay bằng lụa kia.

Lưu Phong sau đó cũng liền ngất đi, trước đó vẫn lẩm bẩm cái tên của nàng.

Trước mặt là cọc gỗ trên mặt đã được khắc hai chữ “Trầm Hương”, giống như đang tưởng niệm tới cố nhân, chỉ là bất quá không lâu sau, cọc gỗ này sẽ bị rêu xanh bao phủ, sẽ chẳng ai nhớ tới tại nơi này, đã từng có gốc cây cổ thụ che trời.

Tất cả, đều theo gió lãng quên đi.

Tuy rằng không ai nhớ rõ ràng, nhưng hương khí u nhã kia, sẽ làm bạn bên người Lưu Phong, cho tới ngày sinh mệnh của hắn kết thúc mới thôi.

- Hắn có thể nhớ tới nàng ấy hay không?

Hồ Tứ nhìn chiếc khăn tay, sợ hãi hỏi Phan Ngọc, nàng gần như đã dự đoán được câu trả lời đó.

- Không biết. Bất quá, không nhớ rõ, đối với hắn mà nói, cũng là một chuyện tốt. Nếu hắn nhớ lại tất cả, nói không chừng sẽ không thể sống sót. Có khi, mất trí nhớ lại là bài thuốc tốt nhất cho hắn.

Ai biết được, nội tâm của nữ tử kia cũng hy vọng hắn không bao giờ nhớ lại đoạn hồi ức đó...

- Nếu là ta, cho dù phải thống khổ nhớ lại, còn tốt hơn là không nhớ ra cái gì! – Hồ Tứ lau nước mắt, thấp giọng nói.

Phan Ngọc nhú nhú mày, không nói gì, dắt Hồ Tứ rời khỏi khu rừng âm u này, bỏ lại sau lưng bao mê luyện tình si.

Từng cơn gió nhẹ khẽ thổi qua.

Không ai chú ý tới, ở nơi cọc gỗ cắm xuống, có một mầm cây ở trong đất ngoi lên.

Một gốc cây nho nhỏ, cây cố gắng hết sức mình từ đất chui ra.

Dưới ánh mặt trời, giãn ra những chiếc lá non mềm, nghênh đón tân sinh.

Lại một lần nữa, sinh mệnh luân hồi...

17. Chương 17: Kim Tử Một Hữu (Vàng Không Có)

Mưa, mịn nhẵn như tơ, không tiếng động khẽ rơi trên mặt đất, bất tri bất giác nhấn chìm cả không gian.

Phía dưới vạn vật nhu hòa, tầng mây xám phía trên như cổ hạ xuống chạm tới đỉnh núi xa xa, mưa bụi tinh tế phiêu diêu tự tại bay trong không trung, tạo cho người ta cảm giác áp lực rất lớn.

Xuyên qua làn sương mù trong mưa, xa xa thanh sơn giống như một bức tranh bằng lụa mỏng, mất đi vẻ sống động xanh tươi của ngày thường, trở nên mông lung huyền ảo.

Tường trắng như bạch ngọc, hai bên là lá trúc xanh tươi, hạt mưa trong suốt rơi xuống trên lá trúc, cảnh trúc khê rử, dung nhập vào đất.

Giang Hạo Nhiên tới bên cửa sổ, hắn không thích mưa.

Hắn thích những ngày nắng, bầu trời trong xanh không mây trắng, nhưng Trúc Quân của hắn lại yêu thích thời tiết như hôm nay.

Nàng luôn luôn vào thời điểm mưa rơi, ngồi trước cửa sổ nhìn mưa tới xuất thần.

Chính mắt nhìn thấy nàng như vậy, hắn bỗng có cảm giác ghen tị không thôi.

Đối mặt với ánh mắt cố tình gây sự kia, Trúc Quân cầm ly trà Long Tỉnh lên, ly trà gồm màu thiên thanh, lá trà xanh biếc phiêu du trong nước trà bích ngọc, hương khí quanh quẩn, sâu kín mùi hương thơm ngát.

Mà hắn, lúc này đã sớm chìm đắm trong tươi cười ôn nhu của nàng mất rồi.

Nước trà đã lạnh, nô tỳ muốn đổi lại ly trà cho hắn, lại bị hắn vẫy lui.

Uống một hớp trà lạnh, nước trà mất đi độ ấm cũng mất đi mùi hương thơm ngát ban nãy, lạnh tới cả trong lòng hần, đóng băng tâm hần.

Tới khi một bóng người cao gầy từ ngoài cửa sổ nhảy vào, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngoan tuyệt.

- Thường huynh, đã lâu không gặp.

Giang Hạo Nhiên cười ôn hòa, tự mình châm trà, hai tay đưa tới Thường Mục đang đứng trước mặt.

Thường Mục cầm lấy chén, khẩu khí lạnh nhạt, nhíu mày nói:

- Giang đại nhân, người tìm ta đến đây có chuyện gì?

Giang Hạo Nhiên mỉm cười:

- Chẳng lẽ không có việc gì, cũng không thể mời Thường huynh đến tệt xá uống ly trà sao?

Choang!

Cái chén phóng tới trên chiếc bàn mộc hoa lê, phát ra một tiếng thanh thúy. Thường Mục ngoài cười nhưng trong không cười, nói:

- Không dám, ta bắt quá cũng chỉ là một kẻ thường dân, làm sao dám để đường đường tri huyện đại nhân quý phủ mời tới. À, không đúng! Chỉ sợ qua vài ngày nữa, ta nên sửa miệng gọi ngài là phủ đài đại nhân mới đúng.

Giang Hạo Nhiên đối với giọng nói đầy châm chọc của Thường Mục cũng không thêm để trong lòng:

- Thường huynh tại sao lại nói lời này? Người ta đã thấy năng lực từ lâu, lần này ta có thể thăng nhiệm, công lao của người, ta ghi tạc trong lòng, mãi mãi không quên.

- Ha, thật không dám nhận. Giang đại nhân là nhân tài hiếm có, ta làm sao dám nói có công lao? Không biết hôm nay tìm ta tới có chuyện gì?

- Ai, lại nói tiếp, chuyện của ta đã muốn phiền toái Thường huynh lâu nay, nay đại sự đã thành, muốn mời huynh tới tệt xá cảm tạ, nhưng ta cũng không biết Thường huynh không muốn gặp ta. Ta biết huynh không thể uống rượu, vậy xin Thường huynh xem trà là rượu, từ nay về sau, ta không bao giờ làm phiền Thường huynh nữa.

Nói xong, trình trọng đứng lên, hai tay chấp chén, cung kính nhìn Thường Mục.

Thường Mục nghĩ một lúc, đứng lên cười nói:

- Giang đại nhân, thảo dân nào dám để đại nhân nhọc công.

Nói xong uống một hơi cạn sạch, đem chén trả lại cho Giang Hạo Nhiên.

Khóe môi Giang Hạo Nhiên hiện lên vẻ tươi cười, chậm rãi ngồi xuống:

- Thường huynh, ta ít ngày nữa sắp tiền nhiệm, mà sự việc kia...

Thường Mục cười nói:

- Giang đại nhân không cần lo lắng, chỉ cần ẩn kia theo như lời ta làm, tất vô hậu cố chi ưu (không có hậu họa cũng không phải lo nghĩ gì).

- Như thế rất tốt, ta cũng yên tâm. Hôm nay từ biệt, không biết ngày nào tái kiến. Nào, Thường huynh, thêm một ly nữa.

Qua hai ba ly trà, Thường Mục thấy sắc trời đã tối, đứng lên cáo từ. Giang Hạo Nhiên cũng không giữ lại.

Thường Mục vừa mới xoay người đi được hai bước, bỗng gặp người xuống, một tay ôm bụng, quay đầu lại, tay kia run run chỉ vào Giang Hạo Nhiên, trong miệng khẽ rung động, nhưng nửa câu cũng nói không nên lời.

Tơ máu từ trên khóe miệng chảy xuống, thân mình chao đảo, suy sụp ngã xuống đất, liên tục run rẩy, khóe miệng máu càng trào ra nhiều hơn.

Ở chỗ tối lóe ra hai người, khom người thì lễ đối với Giang Hạo Nhiên, miệng gọi chủ nhân.

Khoát tay áo, Giang Hạo Nhiên ôn hòa cười nói:

- Dem người này mang ra ngoài đi. Nhớ kỹ, phải làm thần không biết quỷ không hay!
- Dạ, tiểu nhân tuân mệnh.

Trong phòng khôi phục im lặng.

Giang Hạo Nhiên cầm ly trà lạnh trên tay, từ trong lòng rút ra một cái lụa trắng như tuyết, cẩn thận lau khô cái chén.

Đưa tới bên chóp mũi ngửi, cảm thấy mùi vị không khác đi, lúc này mới an tâm. Mỗi khi hẩn giải quyết một đại sự, tâm tình đặc biệt tốt.

Đứng lên, vuốt vạt áo, nhìn quanh trong phòng, không lộ chút sơ hở nào.

Bỗng nhiên thấy tỳ nữ lúc nãy châm trà trốn ở ngoài cửa, sắc mặt tái nhợt, hẩn vẫn ôn hòa như trước, nâng cầm tiểu nha hoàn lên nhìn thẳng:

- Nếu có người hỏi đến, biết trả lời sao không?

Nha hoàn này cũng là hạng người thông minh, nhìn thấy tình cảnh vừa rồi, nào dám nói nửa câu. Nghe được hỏi, cười hòa nhã nói:

- Đại nhân yên tâm, tiểu nhân sẽ thận trọng, quyết sẽ không để lọt ra ngoài.

Giang Hạo Nhiên vừa lòng gật đầu.

Đi xuống dưới hành lang, một chiếc khăn che mặt được đeo lên, khuôn mặt liền trở nên nghiêm nghị. Nha hoàn đi xuống sau, liền mau chóng ly khai khỏi Tiêu Vi cư.

Chiếc xe màu đen im ắng đứng ở ngoài, hai con ngựa đen cùng người xa phu im lặng ở trong mưa chờ.

Xa phu mặc đồ đen, đầu đội mũ rộng vành, ngồi ở trên xe, thấy hẩn đi ra, liền vén màn xe lên.

Cúi người xuống, hẩn tiến vào trong xe, gỡ khăn che mặt xuống, kêu lên:

- Giang Lập.
- Gia, tiểu nhân ở đây. – Giang Lập khom người hầu hạ.

Dừng lại, Giang Hạo Nhiên hòa nhã nói:

- Ở nơi kia, ta không yên tâm lắm, người hiểu chứ?
- Gia yên tâm, tiểu nhân đã xử lý.
- Phải sạch sẽ.
- Dạ.

Giang Hạo Nhiên lúc này mới yên tâm, nhắm mắt lại, dựa vào trên đệm mềm mại, thích ý giãn ra hai chân.

Trong đêm, màu rượu trong suốt lóe lên, theo yết hầu khẽ trôi xuống.

Xe thật sự đi rất bình yên, lộ trình rất tốt.

Nhớ tới Thường Mục vẽ mặt phấn nộ tuyệt vọng cùng khóe miệng vương tơ máu, khuôn mặt tuấn tú hiện lên ý cười hờ hững, tùy ý ngấm ly rượu, uống một ngụm, thanh âm lãnh như đao giết người:

- Chỉ có người chết, mới có thể giữ được bí mật!

**

Hồ Tứ cũng không chán ghét ngày mưa, chỉ là trong hoàn cảnh này, không ghét không được.

Đá vào hòn đá nhỏ trên đường, đầu đội nón rơm, thân mặc áo tơi (áo mưa kết bằng rơm đó), ở trong mưa chậm chậm cất bước đi.

Ba!

Trên đầu hung hăng bị một cái đánh, Hồ Tứ nhất thời đang mơ hồ kinh sợ tỉnh lại, sờ sờ đầu. Khóe miệng méo xuống, nước mắt đọng đầy hốc mắt, nhưng lại không dám rơi xuống a!

Đi theo Phan Ngọc, nàng không học được việc gì giỏi giang, nhưng nhịn khóc chắc đã thành sở trường.

- Quả là không sai mà. Tứ nhi, đúng là một mũi tên trúng hai đích!

Phan Ngọc vừa lòng nhìn vẻ mặt ủy khuất của Hồ Tứ, trò đùa dai ở trong đầu hẳn hẳn nhiên nghĩ tới.

- Ta nào có thấy một mũi tên trúng hai đích? Người có kỳ mã, để làm gì chứ? Còn bắt ta vác bao vàng này, rất nặng đó!

Hồ Tứ không thể nhịn được nữa, trừng mắt nhìn người cười trên con ngựa cao to kia là Phan Ngọc lên án.

Phan Ngọc không phải không thể lấy một nửa gia tài của Lưu viên ngoại, không phải là hẳn không muốn, mà là không thể chịu nổi Hồ Tứ kia ở bên cạnh châm chọc khiêu khích.

Lưu viên ngoại thấy bảo bối nhi tử của mình vui vẻ xuất hiện trở về, liền rất cao hứng, nhưng thiết nghĩ cũng biết mình phải giữ lại một nửa gia tài này mới được.

Hắn cũng không bạc đãi Phan Ngọc, tặng năm ngàn lượng hoàng kim đưa cho Phan Ngọc, mặt khác tặng hai con Đại Uyên Lương, giá tựa ngàn vàng.

Hồ Tứ rất vui mừng, nàng trước kia chưa từng cười qua ngựa nha!

Lần này liền được cười, loại cảm giác thích thú trong lòng liền nảy sinh, rất muốn cười thử.

Phan Ngọc cũng không ngăn cản, đến khi Hồ Tứ lần thứ sáu té rớt, hẳn mới cười hì hì đi tới, đem mặt mũi bị ngã bầm dập của Hồ Tứ kéo lại:

- Tứ nhi, ta có biện pháp, có thể cho người không thể ngã ngựa nữa.

Hồ Tứ nghe như thế không khỏi vui mừng vạn phần, liên tục gật đầu.

Kết quả Phan Ngọc đem ngựa đến cửa hàng buôn ngựa, ngã giá mà bán trao tay.

Hồ Tứ trợn mắt, há mồm hết cỡ, cơ hồ không thể tin được vào mắt mình nữa. Cho tới khi đại bao vàng ném tới trên lưng nàng, thiếu chút nữa đem cơ thể Hồ Tứ ngã sấp xuống.

Phan Ngọc xoay người lên ngựa, đối mặt với Hồ Tứ vẫn còn đang ngẩn người kia, cao giọng nói:

- Thế nào, Tứ nhi? Biện pháp của ta không sai đi. Như vậy, người sẽ không bị ngã ngựa nữa.

Dựa theo tính tình của Hồ Tứ, nàng không nên cứ như vậy nghe lời Phan Ngọc a!

Nhưng mà, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Hồ Tứ đã lĩnh hội đủ đau khổ từ Phan Ngọc, biết chính mình trừ bỏ ngoan ngoãn nghe lời, hoặc là ra đi.

Chỉ có thể cố nén nước mắt, đem vàng vác lên trên lưng, yên lặng theo Phan Ngọc hướng ngoài thành mà đi.

Vài ngày qua, Hồ Tứ đã muốn xùi bọt mép, tới cuối cùng cơ hồ đã muốn bất động.

Này cũng thôi đi, nay ông trời lại cùng nàng đối nghịch.

Mặt trời tốt đẹp đang chiếu sáng, trong nháy mắt trời bỗng u ám, không bao lâu trời liền mưa nhỏ. Chỉ còn vài ngày đường nữa thôi, nàng đúng là họa vô đơn chí mà.

Trong lòng rửa thắm Phan Ngọc, bấp chân lúc này đã ần ần đau.

Vừa rồi nàng ở trên sườn núi trượt chân một cái, hơi xước ngoài da một chút. Phan Ngọc làm bộ như không phát hiện, vẫn như cũ ở phía trước cười kỳ mã đi không nhanh không chậm.

Nhìn thấy hấn trên người mặc áo tơi, ngồi trên lưng kỵ mã, Hồ Tứ lại càng tức, nói cái gì sợ gia tăng gánh nặng cho nàng, rõ ràng là đang tra tấn nàng, sợ nàng chết chậm đó.

Hồ Tứ đang mắng hăng say, bỗng nhiên dưới chân hụt một cái, còn chưa chờ nàng kịp phản ứng, chỉ nghe Phan Ngọc kêu to:

- Tứ nhi!

Xoạt!

Tay áo bị Phan Ngọc kéo rách một mảng lớn, lộ ra cánh tay bạch ngọc. Cả người như mất thăng bằng, hướng phía dưới vực mà lặn xuống.

Hồ Tứ thầm kêu xong rồi, thật sự là gặp xui xẻo mà.

Xem ra, Hồ Tứ nàng nhất định phải chết trong tay Phan Ngọc, chỉ là nghĩ đến không thể gặp lại người nhà một lần nữa, trong lòng không khỏi đau lòng.

Bất quá nghĩ lại, dù sao đến lúc đó nàng không qua nỗi thiên kiếp, giống nhau đều là chết mà thôi.

Lúc này chỉ là chết sớm vài năm, chỉ là chết có chút uất ức, đã đánh mất mặt mũi của cửu vĩ hồ ly.

Thân mình bay lên, nàng mở mắt ra, phát hiện thì ra đang ở ngoài khoảng không, Phi Thiên chú lúc này đã vút lên chín tầng mây, trong đầu trống rỗng, gì cũng không nghĩ tới, chỉ đang chờ chết.

Bỗng nhiên, có vật gì đó ầm ập nắm chặt lấy tay nàng, ngăn trở nàng rơi xuống.

Tập trung nhìn lại, Phan Ngọc đang bám vào một cành cây của gốc cây khô mọc ở vách vực, tay kia thì cầm lấy tay nàng, vẻ mặt lo lắng.

Trong lòng khê xao động, nàng chưa bao giờ gặp qua vẻ mặt như vậy của Phan Ngọc, chưa kể là vì nàng mới như vậy.

Rắc rắc!

Cành cây không chịu nổi sức nặng của hai người, bắt đầu gãy. Phan Ngọc vẫn chưa dùng tới Phi Thiên chú, chính là làm cho Hồ Tứ không cần lộn xộn, hấn liền có thể đem nàng kéo lên.

Hồ Tứ đang cảm động, nước mắt lưu ly khê rơi, nhìn Phan Ngọc đang cố gắng hết sức, nàng lập tức nhớ tới trên lưng đang đeo bọc vàng, vội vàng cởi bỏ dây buộc ở trước ngực.

Phan Ngọc còn chưa kịp lên tiếng, nàng tiêu sái đem năm ngàn lượng hoàng kim ném xuống thâm cốc.

Mãi cho tới thật lâu, mới nghe được phía dưới truyền đến tiếng vang bùm nhỏ, từ đó về sau không có âm thanh gì nữa.

18. Chương 18: Nhập Phủ Vì Nô [Vào Phủ Làm Nô]

Phù! Phù!

Hồ Tứ ngoi lên từ dưới mặt nước, thở hổn hển, đang muốn tiến đến phía bờ sông, vừa muốn ngoi người lên, một cảnh trúc xé gió vun vút lao tới trên đầu nàng, thiếu chút nữa đánh nàng chết đuối dưới nước vì đau.

Hồ Tứ vuốt vuốt đầu, trừng cặp mắt to tròn, phun ra nước miếng, tay ném một khối vàng lên bờ, cảm giận lại lần nữa tiến vào trong nước.

Phan Ngọc tựa như thần chết, ngồi xổm bên bờ sông, ánh mắt phiếm hồng đầy hung quang hiểm ác!

Hấn giờ chỉ muốn bóp chết Hồ Tứ luôn cho rồi, năm ngàn lượng vàng!

Nàng liền coi như không là gì ném xuống vực, lại còn rơi xuống lòng sông nữa.

Phan Ngọc tới bây giờ cũng không thể nghĩ, khi hắn bắt lấy tay Hồ Tứ, thuần túy là vì năm nghìn lượng vàng trên lưng nàng, không ngờ tới là Hồ Tứ bình chân như vại đem vàng vứt đi, cơ hồ như muốn đoạt mạng của hắn!

Không nói hai lời, hắn đem Hồ Tứ đi xuống vực tìm, hóa ra ngay bên dưới là một con sông chảy xiết, Phan Ngọc liền ném tiểu hồ ly Hồ Tứ kia xuống sông vớt vàng.

Sờ sờ mấy khối vàng trên bờ, Phan Ngọc lửa giận càng tăng lên.

Tuy hắn bắt nàng đi vớt vàng cho hắn, nhưng cũng không thể dễ dàng tha thứ cho hồ ly ngu ngốc này được! Trong đầu hắn giờ chỉ có vàng mà thôi!

Qua thật lâu sau, Hồ Tứ lại một lần nữa nổi lên từ mặt nước, nhưng không mang theo khối vàng nào.

Mặc kệ gậy trúc của Phan Ngọc, nàng liều mạng đi lên bờ, miệng thở hổn hển, liên tục lắc đầu:

- Dù ngươi có đánh chết ta, ta cũng không vớt nữa! Thật sự là không có mà!

Phan Ngọc đang chuẩn bị phóng gậy tới, bỗng nhiên Hồ Tứ giơ lên một ngọc bội:

- Đừng đánh. Ta nhặt được miếng ngọc bội này, hắn là có thể bồi thường đi?

Ngọc bội màu lục trên mặt khắc hai con chim ưng, chạm trổ tinh mỹ, mặt ngọc trơn bóng.

Tuy rằng không phải là thượng đẳng, nhưng trông cũng là vật quý khó tìm.

Hồ Tứ ôm đầu, chờ Phan Ngọc phát hỏa. Không nghĩ tới, hắn bỗng dưng không đánh?

Vụng trộm nhìn lên, thấy Phan Ngọc đang cầm ngọc bội ngơ ngẩn cả người, ánh mắt đại ra.

Nàng bỗng có điểm buồn bực, chưa bao giờ thấy Phan Ngọc lộ ra vẻ mặt như vậy nha.

- Uy. Ngươi không sao chứ?

- Tứ nhi, ngọc này, ngươi lấy được ở chỗ nào?

- Ở trong lòng sông đó. Mấy tảng đá dưới đó kẹp lên nó, ta trong lúc kiếm vàng liền nhìn thấy. Như thế nào? Vật này không đáng tiền sao?

Phan Ngọc nhẹ nhàng vuốt ve ngọc bội, thần sắc biến đổi không ngừng, nhắm mắt trầm tư.

Hồ Tứ không dám quấy rầy hắn, đang nhìn toàn thân bị ướt nhẹp, bỗng vật áo bị kéo, nhìn sang nàng đang bị Phan Ngọc dắt đi.

- Uy, ngươi làm cái gì vậy? Ta không xuống nước lần nữa đâu!

Hồ Tứ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Phan Ngọc cũng không để ý tới nàng, trong đầu đang nghĩ, nếu may mắn một chút, sẽ đến chỗ sơn động trước khi trời tối.

Sơn động bị mấy cây tử đằng bao trùm, nếu không nhìn kĩ, nhìn từ ngoài vào nhất định không thể nhận ra.

Phan Ngọc dắt Hồ Tứ vào trong sơn động, mùi máu tươi tanh tưởi từ trong động tỏa ra.

Hồ Tứ khi bước vào động, không thấy gặp trở ngại gì, cũng như loại phong ấn gì đó tồn tại, đều bị Phan Ngọc dễ dàng gỡ bỏ.

Trong động ánh sáng mờ nhạt, Phan Ngọc đã đốt lên một đám lửa nhỏ.

Động này không sâu lắm, nhưng Hồ Tứ bỗng thét lên một tiếng kêu kinh hãi.

Trong sơn động, chiều theo ánh sáng rọi vào, có một kẻ người không ra người cũng chẳng ra quỷ đang nằm đó, mùi máu tươi tanh tưởi đó từ hắn mà bốc ra, trên người kẻ đó đều loang lổ máu, thịt cơ hồ đã bắt đầu thối rữa.

Hồ Tứ nhịn không được che hai cánh mũi lại, nhưng Phan Ngọc lại có thái độ hoàn toàn khác hẳn.

Bỏ Hồ Tứ sau lưng, bước ba bước lại gần người đó, ngồi cạnh xuống, nhẹ giọng gọi:

- Sư huynh? Thường sư huynh?

Hồ Tứ cả kinh, không nghĩ tới người này lại là sư huynh của Phan Ngọc.

Bất quá, nếu là sư huynh của hắn, như vậy bản lãnh cũng không tầm thường đi. Nhưng sao lại rơi vào hoàn cảnh như hiện tại, thật khiến người ta đoán không ra mà.

Tiếng rên rĩ từ trong miệng Thường Mục truyền ra, hắn đã dựa vào khí lực còn sót lại để ngoi lên từ lòng con sông kia.

Nếu không phải hai người kia lười nhác, không muốn đào huyết, lại thấy Thường Mục đã ngừng thở, liền đem hắn từ trên vực ném xuống.

Nếu không vì như vậy, chỉ sợ Thường Mục đã làm cô hồn dã quỷ, cuộc đời này sẽ không thể thấy được lại khuôn mặt của Phan Ngọc.

- Sư đệ...

Có thể trước khi chết nhìn thấy Phan Ngọc, Thường Mục vô cùng ghen ngào xúc động.

- Tứ nhi, người coi chừng bên ngoài, không được tiến vào!

Phan Ngọc cố gắng giữ bình tĩnh, trầm giọng phân phó Hồ Tứ.

Hồ Tứ muốn được giải đáp câu hỏi trong lòng, tuy rằng nàng muốn ở lại, nhưng lại khiếp sợ uy thế của Phan Ngọc, chỉ có thể phần nộ đi ra bên ngoài động chờ đợi.

- Phan Ngọc chết toi, đồ đầu heo! Ta cầu cho người không được chết tử tế, cầu cho người đối với ta phải cung kính lễ phép, không được sai bảo ta! Hừ! Cầu ắt người trở nên vô cùng xấu xí, về sau không thể thú (cưới) được lão bà, chính mình ở vậy cả đời! Đi chết đi! Đi chết đi!

Phan Ngọc đi ra ngoài động liền nhìn thấy cảnh Hồ Tứ đang bứt cỏ bên cạnh đầm nát tới bời, miệng chửi rủa mình không thôi.

Ho khan một tiếng, Hồ Tứ nghe được tiếng động, quay đầu lại, nhìn thấy nam nhân mà nàng đang rửa thật cao hứng đang đứng ở trước mặt, con người tối đen hung hăng trừng mắt nhìn nàng, chỉ thiếu nước tức quá mà chết thôi nha.

- Người thực hy vọng ta chết sao?

Lời nói tuy rằng rất ôn nhu, nhưng vào tai Hồ Tứ giống như cữu thiên sét đánh, bên tai ù ù rung động.

- Sao, như thế nào chứ? Ta, ta nào có loại ý tưởng này!

Hồ Tứ sợ tới mức chạy thật nhanh tới, cười làm lạnh với hắn:

- Sư huynh người thế nào? Sẽ không chết chứ?

Phan Ngọc mặt càng tối sầm lợi hại hơn, Hồ Tứ nuốt nuốt nước miếng, sợ quá không dám mở miệng nói nữa.

Phan Ngọc đứng im một lúc lâu, đưa tay ném ra một đạo lửa cháy, đem tất cả mọi thứ trong động đốt hết sạch.

Từ đầu tới cuối, Phan Ngọc cũng không nói một câu, trong lòng bàn tay chỉ nắm chặt miếng ngọc bội kia, ánh mắt trở nên tối tăm hơn trước.

Hồ Tứ không dám cùng hắn nói chuyện, chỉ có thể im lặng đi theo phía sau hắn.

Phan Ngọc như vậy làm cho nàng cảm thấy thật kì quái, trước kia Phan Ngọc dù rất đáng giận, luôn trêu cợt nàng, nhưng hắn sẽ không bao giờ có khuôn mặt âm trầm như vậy.

Đi ra khỏi cốc một đoạn xa, Phan Ngọc đột nhiên nói:

- Tứ nhi, ta cầu người một việc.

Từng hạt mưa bụi nhẹ nhàng rơi xuống mái hiên cổ kính, thấm vào trong lòng đất.

Khắp cả rừng trúc chìm trong cơn mưa phùn, phiến lá xanh biếc hòa lẫn với màu trời ảm đạm, trong không khí tràn ngập mùi ẩm thấp, trông thật u sầu, thê lương.

Chuyển tầm nhìn qua góc hành lang gấp khúc, có thể nhìn thấy sắc mặt của nàng – sắc mặt của Hồ Tứ cũng không tốt giống như thời tiết hôm nay vậy.

Chỉ qua có vài ngày, gương mặt nhỏ nhắn tuyết trắng đã đổi màu, chuyển thành màu xám, đôi mắt thâm quầng, xương sống thắt lưng đều đau.

Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, phồng hai má phúng phính đang tỏ vẻ bất mãn, miệng nhếch lên đầy đau khổ.

Bịch!

Một đồng khăn lau nặng trĩu được thả thật mạnh vào mộc lý (chậu để giặt quần áo), khiến nước bắn bắn đầy mặt Hồ Tứ.

Hồ Tứ đôi lông mày lá liễu dựng thẳng, khuôn mặt nhuốm đầy vẻ phẫn uất, vừa muốn phát hỏa. Ngắc đầu nhìn người mới tới, thoáng chốc trên mặt chợt cứng đờ, lập tức cười nịnh nọt nói:

- Hoa Xuân tỷ tỷ.

Ngón tay trắng nõn chỉ thẳng vào cái trán của nàng, Hoa Xuân nghiêng răng nghiêng lợi, cười nhếch mép, nói:

- Tiểu tiện nhân, chỉ trong chốc lát không gặp, trong đầu ngươi đã dám nghĩ tới chuyện xấu rồi. Nói! Làm ra cái bộ dạng này là muốn quyến rũ ai hả?

Chuyện xấu?

Hồ Tứ nghe xong thiếu chút nữa là phát hỏa.

Nàng chẳng qua chỉ là đứng lên đuổi cái thắt lưng, cái gì mà quyến rũ ai cơ chứ?

Hồ Tứ lúc này chỉ muốn đem bản mặt đáng ghét Hoa Xuân béo phì kia đem tới trên bàn chà, chà ấy cái, phải làm ị ta uống vài ngụm nước bẩn, khiến cái miệng đó không thể mở miệng nói những lời chanh chua, độc ác với nàng được nữa, hừ.

Ngẫm nghĩ lại, mong muốn này của nàng cũng không thể thực hiện được đi.

Trong hiện thực, nàng chỉ có thể nịnh nọt chạy tới đâm lưng cho Hoa Xuân đáng ghét kia, dùng lời lẽ hết sức tiểu nhân nịnh nọt mụ ta:

- Hoa Xuân tỷ, người lại mắng oan uội rồi, muội nào dám. Lại nói, toàn bộ trong phủ này ai chẳng biết, Hoa Xuân tỷ của chúng ta là nha hoàn thông minh nhất, lợi hại nhất. Nam nhân nào không nhìn tới người như tỷ quả thật là có mắt như mù đó!

Hoa Xuân bĩu môi, gương mặt hiện vẻ cực kì hưởng thụ:

- Hừ, ngươi cũng là kẻ thúc thời đấy. Tứ Nhi, cái miệng nhỏ nhắn của ngươi ngọt như vậy, không uống công phu nhân mua ngươi về.

- Dạ. Là phu nhân chuộc muội ra, phúc đức này chắc do đời trước muội tu kiếp mới được, muội như thế nào lại có ơn không báo chứ?

Hồ Tứ vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi thâm mắng, bất quá, trên mặt vẫn tươi cười nịnh nọt như cũ.

- Ủ. Nhìn ngươi coi như cũng chịu khó, cũng không ỷ vào có nhan sắc mà cầu thê vọng thiếp. Phu nhân nhờ ta nói với ngươi, kể từ hôm nay, ngươi có thể chính thức hạ hạ phu nhân được rồi.

- Dạ. Muội có ngày hôm nay ít nhiều cũng nhờ có Hoa Xuân tỷ tỷ giúp đỡ ạ.

- Ngươi phải lưu ý, thượng phòng của phu nhân không như những nơi khác. Phu nhân tính tình không tốt lắm, bưng trà cần phải cẩn thận, không phải chỉ nhìn mà học được đâu.

- Dạ. Hoa Xuân tử, muội sẽ lưu ý.

Hồ Tứ cơ hồ muốn ngay lập tức nhảy căng lên, mưa dầm liên miên cũng không thể ngăn cản được hưng phấn của nàng.

Có thể lại gần được mục tiêu, nàng liền vui vẻ không thôi.

Giang phu nhân là một nữ nhân rất đẹp, chỉ là tính tình có chút khác thường.

Chỉ hơi không vừa ý, liền ném chén đập bàn.

Nghe Hoa Xuân nói, nha hoàn bên cạnh của Giang phu nhân đã thay đổi vài nha đầu, nha đầu nào cũng không ở lại quá nửa năm. Không phải bị bán, thì cũng là mất tích.

Hồ Tứ còn nghe nói, những người mất tích này, kỳ thật là đã chết.

Ngay cả Hoa Xuân, nô tỳ hồi môn của Giang phu nhân cũng phải tặc lưỡi, nói tiểu thư nhà nàng trước kia không phải là người như vậy, từ sau ngày gả vào đây, tính cách liền thay đổi hoàn toàn.

Đưa tay áo xanh miết lên, đôi tay ngọc cầm lấy ly trà từ Thanh Hoa, tay kia khẽ mở nắp, môi hồng nhẹ nhàng mân mê, thổi thổi sắc trà màu hổ phách.

Nhẹ nhàng nhấp vào một ngụm, nhú mày.

Choang!

Chén trà ném từ trên cao văng xuống dưới mặt đất, chiếc chén vỡ làm đôi, nước trà bắn văng khắp nơi. Một tiểu nha hoàn áo xanh cuống quýt quỳ xuống, thân mình gầy yếu run lên nhè nhẹ.

- Trà hôm nay, như thế nào uống không đúng vị? Tiểu Thanh, trà của người pha càng ngày càng tồi tệ.

- Phu nhân, nô tỳ vẫn làm theo cách người dặn pha trà.

- Đây là loại trà Huyết Dụ Bào?

- Vâng, là Huyết Dụ Bào.

- Nước đâu?

- Dạ, là nước suối ở tuyền sơn, đã lọc qua tới tám lần mới dùng để pha trà.

- Người là dùng tay lấy lá trà? Nếu là như vậy, để ta chặt tay người đem cho chó ăn!

Tiểu Thanh cơ hồ muốn khóc, liên tục lắc đầu:

- Phu nhân, nô tỳ là lấy bằng thìa đồng, không dám lấy bằng tay.

Mây liễu càng nhú lại:

- Kia như thế nào trà hôm nay cùng vị xưa bất đồng được?

Trong lúc vô ý liếc mắt Tiểu Thanh một cái, sắc mặt khẽ biến:

- Người quả nhiên dám dùng hàn lộ hương!

- Phu nhân, nô tỳ vô tội, chỉ là trong lúc hầu hạ phu nhân trang điểm, không cẩn thận nên bị rơi trên người. Phu nhân, thật sự là nô tỳ vô tội!

Đối với tiếng kêu khóc của Tiểu Thanh, Giang phu nhân không kiên nhẫn phát phát tay.

Ngay lập tức, hai ma ma lớn tuổi trắng kiện xuất hiện, mặt đầy tàng nhang, mắt ánh lên nụ cười giả hoạt tăn độc, đem Tiểu Thanh giống như một con gà sắp chết đánh đập, ra tay không nương tình.

Chỉ trong chốc lát, Tiểu Thanh nhất thời tóc mai toán loạn, khuôn mặt tuyết trắng xưng vù, khóe miệng liền chảy xuống tia máu tươi.

Thân mình nhu nhược té ngã trên mặt đất, dù gắng gượng tới nửa ngày cũng không đứng được lên.

- Hừ, người cho rằng nhân tâm của người ta sẽ không biết gì sao?

Giang phu nhân vươn tay nhẹ nhàng mân mê tóc mai, nhìn ngắm mình trong gương.

Duy trì sắc đẹp đã trở thành thói quen của nàng, đôi mắt nhìn chăm chú vào dung nhan của chính mình, mặt hoa da phấn, nói cười xinh đẹp.

Nhìn trước nhìn sau, thấy thế nào, đều chẳng phải là một tiểu giai nhân đó sao?

Nhưng vì sao chính mình lại không thể chiếm được tâm hần?

Hần không quan tâm nàng, ngược lại người khác lại có thể lọt vào mắt xanh của hắn.

Thật không cam tâm!

Vừa nghĩ đến đây, nàng không chỉ cảm thấy hận hần, hận hần vô tình, hận nữ nhân ti tiện kia đã dụ dỗ hần:

- Nghe nói hôm trước, lão gia khen người có hai bàn tay tài hoa, phải không?

Tiểu Thanh thân mình run run, bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên:

- Phu nhân, ngày đó lão gia trong lúc vô tình tưởng nô tỳ là phu nhân trong phòng ngủ mới nắm lấy tay nô tỳ. Cho dù đánh chết nô tỳ, nô tỳ cũng không dám quá phận!

- Không dám? Ha ha, ta xem người không phải là không dám. Ngày đó là nắm tay người, chỉ sợ quá hai ngày, nên nắm lấy thân mình của người, phải không? Ai, nói vậy thì không bao lâu nữa, người liền có thể cười trên đầu của ta rồi!

- Phu nhân, nô tỳ không dám! Cầu phu nhân khai ân, cầu phu nhân khai ân! Nô tỳ không dám nữa! – Tiểu Thanh dập đầu liên tiếp xuống nền đất.

- Nói khai ân gì chứ, lão gia đối xử với ta như vậy, còn không phải do lũ yêu tinh các người tác quái sao?

Chuyện vừa chuyển, Giang phu nhân cười duyên:

- Tiểu Thanh à, người cũng đã theo ta thời gian không ngắn. Như vậy đi, hôm qua Lưu bà ở thành nam nói, con dâu của người vừa mới chết, đang muốn xem xét một người khác. Ta thấy người tuổi cũng không còn nhỏ, nha đầu lớn thì phải lấy chồng, ta cũng không nỡ bán người đi. Sáng mai ta sẽ mời Lưu bà đến đây, người liền cùng bà ấy đi thôi, cũng không uổng chúng ta đã từng là chủ tớ.

Tiểu Thanh nước mắt lăn lăn rơi xuống:

- Phu nhân, ta không dám nữa, chỉ xin người đừng bán Thanh nhi đi. Thanh nhi làm trâu làm ngựa cũng nguyện ý!

- Lưu người? Ha ha, Tiểu Thanh, người cho rằng lão gia sẽ cứu người sao? Nên chết tâm đi, ngoan ngoan đi cùng Lưu bà, nếu người ở lại, đừng trách ta không niệm tình cảm chủ tớ trước đây!

Nói xong liền sai hai vị ma ma lôi Tiểu Thanh đang khóc lóc thảm thiết ra ngoài.

Hồ Tứ theo Hoa Xuân tới tiền viện, chính là thấy cảnh này, lòng của nàng liền run rẩy kịch liệt.

Âm thầm oán hận Phan Ngọc, nhìn xem hần đem cho nàng chuyện tốt gì đây?

Ai, chỉ mong nàng có thể qua ải!

19. Chương 19: Biệt Hữu Động Thiên (Động Thiên Khác)

Phải quỳ xuống “bất động thanh sắc” đã lâu, Hồ Tứ trên tay vẫn phải cố gắng xoa bóp không dám dừng lại.

Đá cảm thạch lạnh lẽo, mặc dù là qua lớp thảm dày, nhưng cái lạnh vẫn hướng tới lớp da của nàng.

Hơn nữa Hồ Tứ quỳ đã lâu, nay đau đớn từ đầu gối đã truyền thẳng tới đùi rồi.

Giang phu nhân tà mị mỹ nhân nằm trên tháp thượng, mái tóc đen nhánh xỏa tung trên chiếc gối, bên cạnh là chiếc trâm cài có hình đoá Bạch Ngọc Lan, mùi lan hương quanh quẩn bên người.

Đồng đỉnh lư hương bỏ bạch hợp hương vào, khói trắng lượn lờ bay lên, trông càng thêm vẻ mờ ảo, mộng mị.

Ném qua đồ điểm tâm, Giang phu nhân có thói quen là ngủ trưa, mà nhiệm vụ trăm luân gian khổ này liền như vậy vinh quanh rơi xuống trên đầu Hồ Tứ.

Giang phu nhân đã quen sống có kẻ hầu người hạ, có tật xấu là bắt nha hoàn phải xoa bóp ỳnh để ngủ, cho dù họ có phải quỳ tới nửa ngày cũng chẳng sao.

Hồ Tứ là người mới, nguyên bản việc này sẽ không thể rơi xuống trên đầu nàng được, nhưng Hoa Xuân chẳng biết là thật hay giả lại nói là bị đau bụng, liền giao lại việc này cho Hồ Tứ.

Những nha hoàn đứng hầu đằng sau Giang phu nhân đều nhìn Hồ Tứ với ánh mắt đồng tình, thương hại.

Hồ Tứ đã xoa bóp được nửa canh giờ, xương sống, thắt lưng đều giống như là sắp bị rút gân, nhưng nàng không dám dừng lại.

Vì Hoa Xuân kia có nói qua, từng có một nha hoàn đã dừng tay lại trong lúc phu nhân đang ngủ, phu nhân liền lập tức tỉnh dậy, hạ lệnh chặt đứt hai tay của nha hoàn đó không chút lưu tình.

Thiết nghĩ so với không có tay, hồ ly ta đây nguyện ý chân tay đầy đủ hoàn thành nhiệm vụ Phan Ngọc giao cho.

Chẳng qua người luôn luôn có giới hạn về sức lực, cho dù là Hồ Tứ cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng nàng có thể dùng pháp thuật, nhưng dù sao cũng sợ bị người khác nhìn thấy, như vậy thân phận sẽ bị bại lộ mất.

Lại nói tiếp, Phan Ngọc lúc này đang vòng vo tính toán, chẳng những không hề đối xử không tốt với Hồ Tứ, hơn nữa lại còn nhiệt tình dạy thêm cho nàng những pháp thuật hay sử dụng nha.

Nguyên bản Hồ Tứ tính tình là lười học, nhưng nghe lời hấn hứa hẹn rất mê người, nào là học pháp thuật sẽ có thể dễ dàng tránh qua thiên kiếp, nào là học pháp thuật có thể đứng ngang các vị tiên nhân trên thiên giới,...

Chỉ cần mới nghĩ tới thôi, Hồ Tứ tinh thần hăng hái lên gấp trăm lần, cũng cố gắng nhiệt tình học tập.

Trong khi học, nàng mới cảm giác mình ít nhiều cũng được trời trao cho chút ít năng khiếu về pháp thuật, chỉ là ngày thường rất lười biếng mà thôi.

Xem ra, chỉ cần nàng quyết tâm muốn khổ luyện, vượt qua thiên kiếp cũng không phải chuyện quá khó gì đâu.

Nghĩ thì nghĩ, nhưng tay Hồ Tứ vẫn không dám dừng lại, trộm nhìn xem Giang phu nhân, tựa hồ như đang ngủ rất say.

Nàng xê dịch người về phía sau, đang muốn đứng lên thư giãn gân cốt rồi lại quỳ xuống, nhưng ý định còn chưa kịp thực hiện thì đã bị đánh nát.

- Tứ nhi.

Âm thanh tuyệt vời đó rót vào trong tai Hồ Tứ giống như một tia sét đánh vậy.

Nữ chủ nhân xinh đẹp của nàng mở to đôi mắt như nước hồ thu, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng. Hồ Tứ cười gượng hai tiếng:

- Phu nhân, ngài đã tỉnh.

- Đã sớm tỉnh.

Giang phu nhân thấy thân mình Hồ Tứ đang run run, buồn cười nhìn gương mặt hoảng loạn của nàng.

Chẳng biết từ bao giờ, nàng thích xem vẻ mặt của bọn hạ nhân khi đứng trước mặt nàng không biết phải làm sao.

Bộ dạng kinh sợ đó, làm cho nàng có cảm giác mình chính là nữ vương của tòa nhà này.

Thường thức đủ bộ dạng quần bách của Hồ Tứ, mới chầm rãi nói:

- Được rồi. Người quỳ hầu ta cũng đã đủ lâu, đứng lên đi.

Hồ Tứ phụng mệnh đứng lên, nhanh nhanh chóng chóng đứng dậy, nàng chỉ sợ Giang phu nhân phút chốc đổi ý thì xong đời.

Một nha hoàn khác đem tới một chén canh táo đỏ hạt sen, hạ đầu gối quỳ xuống, giơ chén canh qua đỉnh đầu, thật cung kính đưa đến trước mặt Giang phu nhân, tới thở mạnh cũng không dám.

Giang phu nhân nhìn chén canh trước mặt, khẽ nhíu mày:

- Hai ngày nay ngực vẫn có cảm giác khó chịu, không muốn ăn.

Đem bát ném tới trên bàn, nàng đột nhiên hỏi:

- Lão gia hồi phủ sao?

Hồ Tứ biết lão gia mà nàng đang nói là ai, chính là chủ nhân của tòa nhà này, Giang Hạo Nhiên – bản huyện thái gia.

Nha hoàn kia cung kính trả lời:

- Lão gia vừa mới hồi phủ thưa phu nhân. Từ lúc trở về lão gia luôn luôn ở tại thư phòng phê duyệt công văn.

- Ừ.

Giang phu nhân gật gật đầu.

- Bảo phòng bếp chuẩn bị làm mấy thứ điểm tâm chàng thích, ta tự mình đưa qua thư phòng.

- Phu nhân, lão gia phân phó, bất luận kẻ nào cũng không gặp.

Tiểu hoàn kia thanh âm rất thấp, đầu cơ hồ đã muốn cúi sát mặt đất.

Hồ Tứ nghĩ Giang phu nhân nhất định sẽ rất giận dữ, nhưng không nghĩ tới Giang phu nhân vẫn chưa phát hỏa, chỉ xuất thần nhìn chằm chằm vào đôi giấy thư long phượng của mình.

Phòng trong im lặng, chỉ nghe thấy tiếng mưa phùng ngoài kia gõ trên mái hiên nhà, đập vào khung cửa gỗ.

- Hừ, không gặp, bất luận kẻ nào cũng không gặp. Tốt lắm! Đứng lên đi, đừng đứng đây thêm chướng mắt ta nữa, đều đi ra ngoài cả đi.

Vẫy lui mọi người, Giang phu nhân lại lần nữa nằm trên tháp thượng, móng tay sắc nhọn bấm thật sâu vào lòng bàn tay, khuôn mặt tinh xảo cọ trên mặt gối.

Tách!

Từ trong miệng Giang phu nhân khẽ kéo ra một tiếng thở dài, trong lòng càng nẩy sinh oán hận, nhắm mắt lại, khúc mắt đầy sự ghen tuông, một giọt lệ khẽ rơi xuống.

Hồ Tứ sau khi rời khỏi phòng cũng không trở về phòng dành cho hạ nhân.

Miệng niệm chú ẩn tự khẩu quyết, ẩn thân hướng thư phòng mà đi.

Xuyên qua một mảnh rừng trúc, tiếng lá trúc hòa trong gió mưa, xào xạc, xào xạc.

Rừng trúc này chính là ở mặt sau của thư phòng Giang Hạo Nhiên.

Yên lặng tuyệt đối, tường trắng như tuyết, cửa sổ khắc mục nửa khép, thỉnh thoảng phát ra tiếng vang. Hồ Tứ thấy phòng ngoài không có ai, nhẹ nhàng trốn dưới khung cửa sổ.

Nhìn vào trong phòng, đồ vật trong đó không nhiễm một hạt bụi nào, giá sách để rất nhiều sách ở đó, một loạt bút lông Hồ Châu được đặt ở trên bàn.

Trên giấy trắng Tuyên Thành, có một tấm giấy mặc ngọc, hình như mặt trên có một bức họa đang vẽ dở.

Hồ Tứ không nhìn rõ lắm, lại đang gấp trong phòng không có người, nàng nhanh chóng nhảy qua cửa sổ, rón ra rón rén bắt đầu tra tìm.

Tủ sách không có, dưới bàn không có, phía sau bình phong lại càng không có!

Nhìn căn phòng rộng lớn này tìm mãi nhưng không thấy, Hồ Tứ đem tất cả hi vọng nhìn tới chỗ bức tranh treo trên tường, nhưng vẫn là không có a.

Đang muốn tìm tiếp, một âm thanh rất nhỏ rơi vào tai nàng.

Hồ Tứ nhanh chóng phi thân nhảy ra ngoài cửa sổ, núp bên dưới, cố gắng nhìn lại vào bên trong.

Chỉ thấy tủ sách lúc này nàng tìm kiếm đứng yên bất động thì lúc này lại mở ra, mặt sau là một cái cửa ngầm, theo bên trong đi ra là một người.

Khuôn mặt tuấn mỹ, dáng vẻ tao nhã, thanh cao, không phải Giang Hạo Nhiên thì là ai.

Nhìn dáng vẻ của hắn lúc đi ra khỏi mật đạo, tựa hồ tâm tình đang rất vui vẻ, trong ánh mắt thoáng qua nét cười thâm tình, ôn nhu.

Ở trên thư án, có một hình họa khắc hình chim hạc có cái mỏ được tạc tách rời ra, khe xoay tròn cái mỏ, tủ sách không tiếng động khép kín lại.

Giang Hạo Nhiên đi tới trên bàn, cầm bút lông Hồ Châu tiếp tục phác họa.

Hồ Tứ cố gắng nhìn lướt qua từ ngoài cửa sổ, hắn đang vẽ bức họa một nữ nhân, chỉ vẽ có nửa người trên mà thôi.

Tuy nhiên, không phải là Giang phu nhân, mà là một nữ nhân khác hoàn toàn xa lạ.

Nụ cười diễm lệ như tuyết liên, ánh mắt long lanh phản chiếu như hồ thu, chỉ là một bức họa, cũng đủ thấy vẻ phong hoa tuyết đại của nàng ta – dáng vẻ trăm người chỉ có một, so với Giang phu nhân thì chỉ có hơn chứ không kém.

Hồ Tứ đã nhận định được nơi mà Phan Ngọc muốn tìm kiếm, nàng đang mong ngóng Giang Hạo Nhiên nhanh nhanh chóng chóng rời đi khỏi thư phòng.

Nhưng lại không nghĩ tới, hắn vẽ không nhanh không chậm, không có chút ý tứ nào muốn rời đi cả.

Trong lòng Hồ Tứ không khỏi vạn phần lo lắng, phải biết rằng Phan Ngọc cho nàng thời gian có giới hạn, như mấy ngày nay ở đây không thể tìm ra được, hắn cơ hồ đã muốn nổi điên dùng lửa thiêu rụi nơi này rồi.

Hồ Tứ ngồi xổm ngoài cửa sổ, trên người bị gió lạnh tạt qua khe rùng mình, cơ thể nhỏ bé ôm gối ngồi im ở đó.

Cũng không biết trải qua bao lâu, mới thấy Giang Hạo Nhiên vừa lòng thối thối bức họa au khô mực, hắn vươn người duỗi thắt lưng, vươn tay lắc chuông bạc gọi người tới.

Hồ Tứ ngồi ngoài, biết Giang Hạo Nhiên đang gọi người hầu tới, quả nhiên không bao lâu, Giang Hạo nhiên phân phó người nam nhân che mặt chuẩn bị xe ngựa rời đi.

Hồ Tứ nhìn theo hai người không thấy bóng dáng quay lại lần nữa mới dám trở vào trong phòng.

Nhớ lại động tác của Giang Hạo Nhiên, hướng bên phải của mỏ chim là đóng cửa, vậy hắn bên trái là phía mở mật thất ra.

Phan Ngọc nếu nhìn thấy cái đầu mơ hồ của Hồ Tứ rốt cuộc cũng có chút thông minh vào lúc máu chốt như thế này chắc hẳn vui mừng không thôi nha.

Nhìn tủ sách mở ra một chút, Hồ Tứ âm thầm đắc ý.

Cửa ngầm bên trong tối om, Hồ Tứ cũng không hề do dự, lập tức đi vào.

Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con!

Lời này hình như là Phan Ngọc nói, tuy rằng Hồ Tứ không hiểu hết ý nghĩa của nó, nhưng nàng cũng có thể đoán ra mục đích của câu nói là gì.

Bên trong mật thất thấp một số cây đuốc treo hai bên tường, xuất hiện trước mắt là một đoạn cầu thang dẫn thẳng xuống phía dưới, Hồ Tứ vừa bước xuống mấy bậc thang, bên tai bỗng truyền đến tiếng nước chảy, nhưng chỉ tiếc là nghe không rõ cho lắm.

Đi xuống không biết bao nhiêu bậc, bên tai tiếng nước càng lớn hơn nữa. Xuống tới nơi, Hồ Tứ bị cảnh sắc trước mặt dọa cho sợ ngây người.

Một thác nước màu bạc từ trên đang đổ xuống, bên dưới tạo thành một bích thủy hàn đàm, dù Hồ Tứ đã đứng cách xa nơi đó nhưng vẫn có thể cảm nhận được hàn khí toát ra.

Một cây Bạch Ngân Quế ở ngay giữa hàn đàm, trên cây nở rất nhiều hoa quế, phủ dày đặc cả tán cây, tỏa ra không gian xung quanh toàn hương quế cùng hàn khí dày đặc.

Ở dưới này, trừ bỏ âm thanh của dòng nước, thì tuyệt đối không hề có chút tạp âm nào khác.

Hồ Tứ đáy lòng cơ hồ đã muốn chạy trốn, nhưng còn nhiệm vụ của tên Phan Ngọc kia nha.

Nàng thật cẩn thận di chuyển về phía trước, nơi này làm cho nàng có một cảm giác âm trầm quỷ dị, phi thường quỷ dị.

Rầm!

Cái cây kia bỗng chuyển mình, đột nhiên phóng ra bao nhiêu đóa hoa hướng tới trên người Hồ Tứ, tựa như băng châu, làm cho nàng cảm thấy rất đau đớn.

Từ dưới hàn đàm, một nữ nhân lóa xích từ đó đi lên.

Lụa mỏng trong suốt dính sát vào trên thân thể của nàng, không hề có một chút tác dụng nào là che lấp, nhưng ngược lại đem cho nàng tăng thêm vài phần mỹ hoặc khôn cùng.

Tóc dài ướt sũng được xỏa tung, có chút hải tảo ở trên đó, được trải dài trước ngực và phía sau lưng của nàng.

Theo hơi thở mềm nhẹ kia, khe thấy bộ ngực tròn trịa no đủ khe phập phồng, xương quai xanh tinh xảo, vòng eo thon nhỏ, độ cong hoàn hảo yêu mị, nhẹ nhàng nhảy lên trên mặt nước.

Trong cuộc đời Hồ Tứ đã từng gặp mỹ nhân đẹp nhất, nhưng nữ nhân đang đứng trước mặt của nàng, từ hơi thở cho đến da thịt, đều khiến cho hô hấp của Hồ Tứ muốn ngừng lại.

Thăm nghĩ, nàng là nữ nhân còn như thế, huống chi là nam nhân.

Nhưng ánh mắt của Hồ Tứ không chỉ tập trung ở nữ nhân kia, chính là ánh mắt của nàng, từ đầu đến cuối đều đặt ở chỗ cây quế và hàn đàm kia.

Bàn tay ngọc khe vuốt tán cây quế, động tác tao nhã của nàng kia rất tùy ý.

Hồ Tứ chợt phát hiện, tuy rằng nàng chưa nhìn rõ gương mặt nữ nhân kia, nhưng cũng bị một cái nhấc tay bình thường của nàng ta làm cho hấp dẫn thật sâu mất rồi.

Ở trong cây quế, một cái tinh mỹ san hô ánh vào mi mắt, ở giữa xuất hiện một viên đại minh châu ánh lên màu đỏ ma quái, tỏa mát ra châu quang khắp bốn phía.

San hô này cùng viên dạ minh châu quả thật là vô giá, nhưng thứ chân chính hấp dẫn ánh mắt của Hồ Tứ không phải dạ minh châu, cũng chẳng phải san hô, mà là thứ ở trong hàn đàm kia.

Hồ Tứ trừng thiếu chút nữa tròng mắt muốn rớt xuống.

Bát quái Hàn Thiết!

Tản ra hàn khí thấu tới tận xương, xung quanh là đạo quang gì đó bao tỏa phía trên mặt hàn đàm.

Hồ Tứ cao hứng tới mức thiếu chút nữa hờ hét nhảy múa, thật sự là không uống công chịu khổ mà, liền thuận lợi như vậy tìm được thứ mà Phan Ngọc yêu cầu.

Hồ Tứ mặc kệ nữ nhân kia, nhấc váy chạy tới hướng bát quái kia.

Vừa chạy tới gần, bắt chập hàn thiết hàn khí, thân thủ đã muốn bắt lấy bát quái, nhưng ngón tay vừa mới tới gần, còn chưa chạm vào, toàn thân giống như bị sét đánh, một cỗ đại lực đem Hồ Tứ trực tiếp bắn ra bên ngoài.

Phía sau lưng đụng vào cây quế, đánh rơi rất nhiều đoá hoa, đều rơi xuống trên đầu của nàng.

Phía dưới hoa rơi đầy mặt hồ, thì cái đầu nhỏ của nàng cũng đã đau muốn chết, hai mắt của nàng trở nên tối xầm, mắt tỏa toàn kim tinh.

Hồ Tứ muốn đứng lên, nhưng vừa mới động tay, đột nhiên trong đầu xuất hiện một loạt cảnh tượng hỗn độn, rất nhiều người, rất nhiều việc, lập tức thoáng xuất hiện trong đầu của nàng, tựa như hồng thủy, thao thao bất tuyệt đánh xuống đầu óc của nàng.

Hồ Tứ lắc lắc đầu, đợi cho đầu óc thanh tỉnh lại. Vừa định đứng lên lần nữa, một đôi chân tuyết trắng bỗng xuất hiện ở trước mặt.

Da trắng như tuyết, cơ hồ có thể thấy được mạch máu nhỏ màu xanh ở bên dưới da thịt. Móng chân màu hồng nhạt, tựa như mười đoá hoa nhỏ nhỏ đang khoe sắc, lẳng lặng nở rộ.

Hồ Tứ cố gắng ngẩng đầu lên, một đôi mắt có con ngươi đen yêu dị, lóe sáng, bình tĩnh nhìn nàng.

Oành!

Trong đầu Hồ Tứ bỗng trở nên trống rỗng...

20. Chương 20: Lãnh Loại Diện Mục (Khuôn Mặt Khác)

Hồ Tứ biết bản thân mình chính là yêu quái, mà nàng sinh ra ở núi Đồ Sơn lại gặp rất nhiều loại yêu ma quỷ quái, nếu nói Hồ Tứ nàng mà biết sợ, chỉ sợ là không ai là dùng cảm hết.

Ở Đồ Sơn, từ nhỏ tới lớn, tiếng nàng hồ ly nhỏ sống ba nghìn tuổi không sợ trời không sợ đất đều đã vang danh khắp cả ngọn núi.

Lá gan cơ hồ đã được luyện thành gan trời, cho dù là đối mặt với Lôi Thần thị uy, Hồ Tứ đều không chút hoảng sợ.

Cho dù là đối mặt với Phan Ngọc, dưới đáy lòng, nàng cũng chưa bao giờ xuất hiện một chút sợ hãi nào.

Nhưng hiện tại, đối mặt với cặp mắt đẹp lạnh như băng mà vô tình này, Hồ Tứ lần đầu tiên biết đến tư vị của sợ hãi là như thế nào.

Hai tròng mắt hắc bạch phân minh rõ ràng, con ngươi trong suốt tối đen như mực chột lóe sáng, trông thật giống như ánh sáng của viên dạ minh châu, trong trẻo mà lạnh lùng.

Ánh mắt có thể nói lên nội tâm của mỗi người.

Hồ tứ tuy biến hóa hình người chưa lâu, nhưng cũng có thể cảm nhận được điểm ấy.

Nhưng khi nàng nhìn tới ánh mắt của nữ nhân này, yêu và hận, tình và thù, bi thương, phẫn nộ, vui sướng, u buồn, tất cả những gì về tình cảm đều không có.

Nàng nhìn cái gì cũng không ra, nữ nhân này tựa như bước ra từ một tảng băng ngàn năm vậy.

Đôi mắt to xinh đẹp không hề có chút loại tình cảm nào của nhân tình thế thái hết.

Cái lạnh từ đáy lòng dâng lên, Hồ Tứ lấp bắp không nói lên nổi một chữ.

Nàng cơ hồ đã quên mất rằng, nàng đang dùng ẩn thân chú, nhưng vì sao nữ nhân này vẫn nhìn thấy được nàng?

- Người muốn vật kia?

Nữ nhân kia mở miệng, âm thanh như chuông bạc toát ra hàn ý, trực tiếp làm cho Hồ Tứ cảm thấy lạnh gáy tại đó.

Bất quá, Hồ Tứ phải công nhận, giọng nói của nàng ta là âm thanh hay nhất mà nàng đã từng nghe, so với Trầm Hương thì còn dễ nghe hơn nhiều.

Hồ Tứ nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng ta, bất chợt phát hiện nơi đó dường như có một thứ gì đó, trực tiếp bắt lấy lòng của nàng, làm cho nàng không thể nhìn đi nơi khác.

Hồ Tứ cảm thấy rất kì quái, một mỹ nhân vô tâm như vậy, lại có loại yêu dị năng lực như thế này.

Hồ Tứ không tự chủ được gật đầu:

- Đúng, ta muốn vật kia.

Hồ Tứ cảm thấy nữ nhân này có chút quen thuộc.

Nàng đã gặp qua không ít mỹ nhân, nhưng nếu đã gặp qua mỹ nhân đứng trước mặt đây, không có khả năng là quên đi.

Nàng nghiêng đầu đánh giá nữ nhân kia, bỗng nhiên một giọt nước mắt từ trong ánh mắt nàng ta rơi xuống, dọa Hồ Tứ nhảy dựng lên.

- Người như thế nào lại khóc? Là ai bắt nạt người?

Nhìn đến giọt lệ thủy tinh kia, không hiểu sao trong lòng Hồ Tứ chợt cảm thấy bị ai mãnh liệt, nhin không được muốn hỏi một chút.

Càng nhiều nước mắt theo tròng mắt nữ nhân trào ra, quý dị là nước mắt của nàng ta vẫn không có gì khác thường giống như quý cả.

Cảnh tượng kỳ quái trước mặt làm Hồ Tứ cảm thấy hoảng loạn, nàng có chút không biết phải làm sao.

Hồ Tứ có một điều cảm kỵ nhất, đó chính là không thể thấy mỹ nhân rơi lệ.

Nữ nhân kia ngồi xổm xuống, bắt lấy bàn tay Hồ Tứ, tay nàng ta so với băng cơ hồ còn muốn lạnh hơn, móng tay sắc nhọn bấm thật sâu vào trong da thịt, Hồ Tứ đau muốn hét chói tai, nhưng lại không dám hét.

- Ta đã thật lâu không có gặp người ngoài. Người là ngoại nhân đầu tiên ta thấy. Thân mình của người rất ấm, không cần kêu, tiểu muội muội, ta sẽ không tổn thương muội.

Hồ Tứ sợ tới mức cả người run run, nữ nhân lúc này rơi lệ liền tiến tới gần nàng hơn:

- Tiểu muội muội, người thật đáng yêu nha. Yên tâm, ta sẽ không hại người, ta chỉ là một người phải sống ở nơi quá tĩnh mịch, muốn tìm một người ở cùng ta, không phải sợ, không phải sợ.

Đôi môi tái nhợt chậm rãi tới gần cổ của Hồ Tứ, ở trên da thịt mềm mại nhẹ nhàng cọ sát, đầu lưỡi khéo léo liếm liếm trên đó.

Hồ Tứ run rẩy, chỉ cảm thấy nói không nên lời, nàng muốn trốn nhưng lại trốn không thoát. Nữ nhân kia hít vào một hơi:

- Tiểu muội muội, người thật đẹp, người thực thơm... ta nghĩ, máu của người, nhất định sẽ rất ngon!

Hồ Tứ liền cảm thấy trên cổ đau dữ dội, máu toàn thân như muốn bị hút cạn, lập tức đẩy nữ nhân kia đi ra xa.

Lấy tay sờ sờ trên cổ, liền cố gắng tập trung nhìn, toàn bộ tên tay đều là máu!

Chỉ sợ nếu nàng không phản ứng, cổ của nàng đã bị cắn đứt rồi.

Nữ nhân kia té nhào trên mặt đất, tóc dài tán loạn tạo đường cong duyên dáng ở trên lưng, ngực nhẹ nhàng phập phồng.

Trong chốc lát, nàng ta ngẩng đầu lên, trên đôi môi anh đào trắng bệch toàn vết máu đỏ tươi đang tràn ra, tơ máu từ khóe miệng chảy xuống.

Nàng ta đưa tay lên lau khóe miệng, cẩn thận thưởng thức máu của Hồ Tứ.

Tựa hồ nhận ra điểm gì đó, mắt to thẳng tắp trừng Hồ Tứ.

Hồ Tứ trên người lông tơ đều dựng đứng, lui lại sau mấy bước, lập tức nhảy lên cây quế, toàn thân run run, không dám xuống dưới.

Nhìn nữ nhân đang trừng mình trong chốc lát, Hồ Tứ nghĩ mặc dù đã trèo lên cây nhưng cũng nên nghĩ kế tiếp nên làm gì bây giờ.

Vô luận như thế nào cũng không thể ngờ được, chuyện lần này lại khó giải quyết tới vậy.

Đảo mắt nhìn lại, ai bảo nàng suy tâm vọng tưởng, ham cái lợi trước mắt, bị Phan Ngọc tiểu yêu tinh hại người kia lừa gạt.

Vừa nghĩ đến việc này, Hồ Tứ trong lòng trào lên lửa giận, liền muốn nâng tay cho chính mình một cái bạt tai, càng nghĩ càng hận.

Còn chưa kịp đánh, trong tai chợt truyền đến tiếng bước chân đang từ xa vọng tới.

Tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng giác quan của Hồ Tứ lúc này lại hết sức mẫn cảm nên nàng có thể nghe thấy được.

Lập tức dừng tay lại, núp vào trong chỗ sâu nhất.

Cũng may quế thụ này rất lớn, vòm cây để một người trốn không thành vấn đề.

Hồ Tứ chọn nơi này rất tốt, người dưới không nhìn thấy nàng, nhưng nàng lại có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện phát sinh ở bên dưới.

Hồ Tứ vừa chuẩn bị chỗ ẩn thân tốt xong, người kia liền đi tới dưới tàng cây. Khuôn mặt nàng bỗng trở nên tái nhợt, chỉ sợ bản thân mình sẽ bị phát hiện ra mất.

Hồ Tứ nhìn chăm chú vào người kia, lại phát hiện ra thân hình đó thực quen mắt, lại nhìn kĩ lần nữa, người tới quả nhiên chính là Giang Hạo Nhiên!

Khi Hồ Tứ thấy Giang Hạo Nhiên theo cửa mật thất đi ra, đã hoài nghi vạn phần.

Nhưng mà nàng đã tới đây nhiều ngày, Giang Hạo Nhiên đối xử với hạ nhân tốt lắm, cũng không như Giang phu nhân cay nghiệt kia, là một vị chủ tử tốt.

Nàng chợt nghĩ ra một vài ý tưởng, lại nhìn nữ nhân biến thái bên dưới, nàng nghĩ có khi nào hắn có nỗi khổ nên mới đem nàng kia tới đây giam lại?

Dù sao, một người điên thích uống máu người tới vậy, chứ nên thả ra nha.

Giang Hạo Nhiên không phải tới vì chính mình, trong tay của hắn còn kéo theo một túi bao tải lớn nữa.

Túi bao tải đó không ngừng vụn vụn.

Cởi bỏ miệng túi, dùng sức đẩy ra một cái, một tiểu hài tử từ trong túi lăn ra, trên người quần áo rách mướp, cơ hồ trông rất khổ sở.

Quần áo như vậy, thân thể lộ ra phần da thịt phần nộn, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng tràn đầy nước mắt, ánh mắt hoảng sợ mở to.

Nhìn thấy cảnh vật trước mắt, tiểu hài tử bị dọa cho ngây ngốc ngồi im một chỗ.

Giang Hạo Nhiên xách áo của nó lên, bước tới gần nữ nhân ở trước mặt, hơi khom người xuống, đưa tay còn lại lên xoa nhẹ cằm nàng ta, đem hài đồng kia quẳng xuống trước mặt nàng:

- Trúc Quân, xem ta mang đến cho nàng thứ tốt gì đây.

Trúc Quân trừng đôi mắt to, bối rối chăm chú nhìn vào nam hài nhi, có chút không biết phải làm sao.

Giang Hạo Nhiên thấy thế, từ tay áo lấy ra một thanh tiểu loan đao, lộ ra ánh sáng như tuyết đao phong.

Ánh đao chợt lóe, trên cánh tay của nam hài kia liền xuất hiện một vết cắt khá sâu.

Rất nhanh.

Máu đỏ tươi từ miệng vết thương nhanh chóng chảy ra, chậm rãi thấm ướt cánh tay áo của nó.

Trúc Quân lập tức sửng sốt, yết hầu nhin không được co giật liên hồi, con mắt nhìn chăm chăm vào miệng vết thương kia.

Nam hài kia đã sợ tới mức không dám khóc, kinh hãi trừng mắt nhìn Trúc Quân, không biết vì sao, nữ nhân không giống với người phàm này làm hắn cảm thấy sợ muốn chết.

Trúc Quân không kiềm chế được, máu tươi kia như đang dụ hoặc nàng vậy.

Cầm lấy cánh tay tiểu nam hài, không để ý tới tiếng hét chói tai của hắn, há miệng cắn mạnh xuống.

Máu tươi nóng bỏng theo miệng một đường trượt xuống dưới dạ dày, tiếng bụng đói kêu vang đã được giảm bớt.

Cầm đột nhiên đau đớn, miệng bỗng dưng không thể khép kín lại được. Giang Hạo Nhiên lấy tay nắm lấy hai má của Trúc Quân, đem khuôn mặt đang nhiễm đầy máu tươi của nàng quay về phía hắn.

Không để ý tới kháng nghị cùng phản đối của Trúc Quân, cúi đầu nhẹ nhàng mở ra đôi môi anh đào, bên trong vẫn còn máu tươi chưa kịp nuốt xuống.

Mút, máu tươi cuốn vào trong miệng Giang Hạo Nhiên, một loại cảm giác đột nhiên kích thích hắn, nhiệt ý quen thuộc từ dưới bụng dâng lên, tay hắn bắt đầu không an phận vuốt ve thân mình của Trúc Quân.

Lực ở tay càng lúc càng thêm nóng bỏng, Trúc Quân cau mày, ngón tay nhanh chóng cầm lấy cánh tay nam hài kia.

Nàng không thích như vậy, hơn nữa nàng còn chưa ăn no mà, nhú mi muốn tách khỏi nụ hôn nồng nhiệt của Giang Hạo Nhiên.

Sự trốn tránh của nàng không làm trong lòng Giang Hạo Nhiên có chút hờn giận nào, hắn nhâm nhi cái miệng anh đào nhỏ nhắn, tay thì mạnh mẽ đem nam hài đoạt lại, tươi cười ác độc nổi lên trên khóe miệng, thanh âm mềm nhẹ như mưa phùn:

- Ngoan, có phải nàng muốn ăn no hay không?

Trúc Quân gật đầu, tay muốn đoạt qua:

- Cho ta, cho ta!

- Tốt lắm, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ cho nàng ăn no.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng di chuyển trên da thịt trắng nõn của Trúc Quân, ánh mắt càng ngày càng trở nên nồng cháy:

- Chỉ cần nàng khẳng định sẽ ngoan ngoãn.

Tơ máu từ đáy mắt nàng đều hướng về phía trước, biểu hiện gần như điên cuồng:

- Cầu người, cho ta, ta rất đói.

Phập!

Trúc Quân lại một lần nữa cắn mạnh lên chiếc cổ non nớt của tiểu nam hài kia, trên người nàng lựa mông trong suốt đều bị Giang Hạo Nhiên dùng sức kéo, lộ ra thân thể hoàn mỹ ngọc ngà.

Bởi vì đã được uống máu, thân mình lạnh như băng khôi phục một chút ấm áp, từ trên da thịt nổi lên một tầng mỏng manh ửng đỏ.

Giang Hạo Nhiên không thể nhẫn nhịn dục vọng mãnh liệt hơn được nữa, bản năng trỗi dậy, người liền trở thành dã thú.

- Ừm!

Trúc Quân phát ra âm thanh kêu đau đớn, liều mạng vịn vẹo thân mình, muốn ngăn cản hành vi dã man này lại.

Chỉ tiếc rằng năng lực của nàng quá nhỏ bé, nàng còn đang luyện tiếu huyết mĩ thực kia, cuối cùng cũng đánh chịu khuất phục, mặc cho hắn làm gì thì làm, biến chính mình trở thành nô lệ của hắn.

Tất cả những hành vi dã thú kia đều lọt vào mắt của Hồ Tứ, đối với hành động của Giang Hạo Nhiên, nàng cảm thấy phần nộ lạ thường.

Nếu không phải Phan Ngọc có dặn dò trước, Hồ Tứ đã sớm nổi nóng rồi.

Nhưng một màn trước mắt này quả thật nằm ngoài dự liệu của Hồ Tứ, nàng chứng kiến cảnh Giang Hạo Nhiên ở mặt ngoài quần áo chỉnh tề, lại gắt gao nằm ở trên người Trúc Quân, miệng phát ra âm thanh gầm rú, thân mình không ngừng kích thích.

Ở dưới thân của hắn, Trúc Quân giống như chiếc thuyền nhỏ gặp phải bão tố, răng nanh trắng bạch của nàng cắn chặt vào cổ tiểu nam hài nhi kia, máu từ khóe miệng chảy xuống lướt qua đường cong duyên dáng, đầy đặn.

Đôi lông mày lá liễu của nàng nhíu chặt lại, hàng mi dày khê run rẩy, hiển nhiên, nàng cũng không thoải mái khi ở cùng hắn.

Giang Hạo Nhiên đối với sự im lặng của nàng cũng không hài lòng, bắt buộc nàng phải mở miệng bỏ đứa nhỏ đã chết kia ra:

- Mở to mắt ra cho ta, nữ nhân chết tiệt!

Trúc Quân thân mình nhẹ nhàng run rẩy, không chỉ vì thấy hắn đột nhiên trở nên hung ác hơn, còn vì thanh âm của hắn nữa.

Tay nhanh chóng đoạt lấy đứa nhỏ ném sang một bên, Giang Hạo Nhiên đưa hai tay từ đằng sau ôm lấy nàng, ma sát vật mềm mại của nàng.

Đôi môi nóng bỏng để lại dấu hôn trên cổ nàng, khê cắn vành tai, ngực của nàng.

Trúc Quân không muốn như vậy, nhưng lại không thể thoát khỏi người Giang Hạo Nhiên, hạ thân của hắn chôn sâu trong cơ thể của nàng, vô luận nàng giãy dụa như thế nào cũng không thể thoát khỏi.

Ngược lại, sự giãy dụa của nàng càng khiến cho hắn trở nên hưng phấn, càng thêm cuồng bạo mãnh liệt.

Nàng thống khổ trừng mắt Giang Hạo Nhiên, móng tay tái nhợt của nàng bỗng hiện ra một luồng sáng màu đen, đột nhiên dài ra thêm mấy tấc, sắc nhọn đâm vào phía sau lưng của Giang Hạo Nhiên.

Rất nhanh, quần áo sau lưng hắn biến thành màu đỏ thẫm, nhưng mà, hắn cũng không giống như những gì Trúc Quân nghĩ là sẽ buông tha nàng, ngược lại càng thêm hưng hân công kích.

Giang Hạo Nhiên dần dần đắm chìm trong loại cảm giác khoái cảm điên cuồng kia, trong chốc lát, trên cổ bỗng đau nhức vô cùng.

Thân mình cứng đờ, máu trong cơ thể theo một đường ở cổ mà chảy xuống, hắn nghĩ có thể nhịn xuống được, nhưng là người thì làm sao có thể chịu đựng được loại đau đớn cắt da cắt thịt này.

Hắn quát to một tiếng, mạnh mẽ đẩy Trúc Quân ra, tay phải run run sờ sờ cổ, trên tay toàn là máu.

- Người dám cắn ta!

21. Chương 21: Dụ Dữ Phản Dụ (Dụ Cùng Phản Dụ)

Da tiếp xúc với hàn khí thoàng chốc co rúm lại, trong lòng Giang Hạo Nhiên vừa sợ lại vừa giận.

Thật không nghĩ tới, nữ nhân trước kia không dám giết chết một con kiến nay lại dám cắn hắn.

Nhưng giận nhất chính là, nét mặt của nàng giống như chẳng quan tâm đến hắn.

Trúc Quân cũng không thèm để ý tới thân thể lỏa lồ của mình, gương mặt xinh đẹp nay đã có chút hồng nhuận, cái lưỡi màu hồng liếm một vòng dọc theo bờ môi.

Đang định mở miệng nói chuyện, bỗng Trúc Quân đột nhiên biến sắc.

Hai tay nắm chặt cổ họng, cố gắng nôn ra thứ gì đó.

Từng giọt, từng giọt màu đỏ yêu diễm của máu chảy xuống nền đất, nàng cơ hồ đem tất cả chỗ máu vừa hút phun hết ra, cho tới khi không còn gì nữa, mới chán nản nằm lăn trên mặt đất, thở hổn hển, sắc mặt trắng bệnh.

- Làm sao, bụng đau à?

Gương mặt hắn tỏ rõ thái độ xem thường.

Kéo vạt áo xuống, băng lung tung ở trên cổ. Miếng vải chạm vào vết thương, khiến hắn phải nghiến răng nghiến lợi vì đau.

- Máu của ngươi, khô, hự!

- Hừ, khô? Ha ha, ta nói cho ngươi biết, máu của ta chẳng những khô, mà là đen, tâm cũng đen! Ha ha!

Tiếng cười điên cuồng vang vọng khắp thạch thất, làm chấn động cây hoa, hoa quế bay xuống như mưa.

- Ta mười năm gian khổ học tập kinh thư lễ nghĩa, kết quả chiếm được cái gì? Chèn ép! Xem thường! Lạnh nhạt!

Thần sắc của hắn đột nhiên kích động, hắn vươn tay nắm chắc bả vai của Trúc Quân, mặc cho nàng đánh đả, hắn mang theo nàng hướng đi ra phía ngoài.

- Buông, buông!

- Thả ngươi! Hừ, vì sao ta phải thả ngươi, Trúc Quân?

Tiếng nói của hắn bất chợt trở nên nhu hòa:

- Đừng chọc giận ta. Nếu không, cũng đừng trách ta làm tổn hại đến nàng!

Lôi kéo Trúc Quân tới thư phòng, vừa mới đi ra khỏi cửa ngẫm, Trúc Quân bỗng quát to một tiếng, giơ tay che kín hai mắt, ý nghĩ muốn lui vào trong mặt đạo tối tăm kia.

Nhưng một khí lực to lớn nắm chặt lấy cánh tay của nàng, kéo đến cạnh bàn.

Eo nhỏ mềm mại của nàng hung hăng đập vào góc bàn, tóc dài bay trên không trung, nhẹ nhàng rơi xuống, xoa tung ở trên mặt bàn.

Một bàn tay nắm chặt lấy eo nhỏ của nàng, mạnh mẽ áp đảo thân hình nàng xuống mặt bàn.

Sống lưng chạm vào bức tranh, hàn khí cùng hơi ẩm xuyên thấu qua tờ giấy Tuyên Thành mỏng manh, thấm vào da thịt của nàng.

Trúc Quân vặn vẹo eo, đang muốn trở mình đứng dậy, bỗng có một đôi môi mỏng điên cuồng hạ xuống cắn nuốt bờ môi của nàng, không cho nàng phát ra bất cứ thanh âm nào.

Quần quýt si mê, hành động nóng bỏng quen thuộc lúc này lại lần nữa chiếm cứ tâm của hắn.

Thân thể Trúc Quân theo động tác của hắn mà trước sau loạng choạng, phía dưới chiếc bàn phát ra âm thanh kéo kẹt, kéo kẹt.

Vào lúc nàng sắp không thở nổi nữa, hắn mới thả môi của nàng ra. Dán chặt bờ môi vào vành tai, mỗi lần ra vào đều nhẹ giọng gọi tên của nàng:

- Trúc Quân! Trúc Quân! Trúc Quân!

Khi nghe tiếng hắn liên tiếp gọi tên mình, đôi mắt đen nhánh của nàng nhanh chóng phủ lên một làn sương mỏng, vẻ mặt dần dần bình tĩnh lại.

An tĩnh nằm trong lồng ngực của hắn, từ người nàng hàn khí tỏa ra khắp nơi.

Hắn ôm nàng tựa như ôm một khối tượng đá, rét lạnh thấu xương, làm cho hắn không tự chủ được nhớ lại nàng của trước kia.

**

Trúc Quân rất sợ lạnh, thể chất lại yếu ớt.

Một năm bốn mùa, tay chân của nàng luôn luôn lạnh như băng.

Mỗi khi nàng lạnh không chịu được nữa, sẽ dỡ trò đùa dai, đem tay vươn vào bên trong vạt áo của hắn. Cho tới khi hắn quát to một tiếng, nàng liền bật cười khanh khách, làm không khí trong căn nhà bỗng trở nên ấm áp lạ thường.

Khi đó bọn họ không giàu có, chỉ dựa vào vài mẫu đất khô cằn do tổ tiên để lại, cố gắng cùng nhau trồng lúa, trồng rau.

Xa xa hoàng hôn khẽ buông xuống, dưới ngọn nến, hắn ngồi trước cửa sổ cố gắng dùng mài kính sử, nàng thì an tĩnh ở một bên thêu áo.

Tiếng guồng quay tơ lạch cạch xen lẫn với âm thanh lật sách xào xạc, ở trong tai của hắn nghe vô cùng hài hòa, thân thiết.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, đã thấy đôi mắt đen nhánh của nàng, để lộ ra vô vàn ôn nhu trong đó.

Hắn khẽ vươn vai, cảm thấy cơ thể mệt mỏi vì ngồi đọc sách đã quá lâu.

Bỗng một tách trà xanh tỏa hương thơm mát nhẹ nhàng được đặt trên bàn, nàng mỉm cười ôn nhu nhìn hắn, vô vàn thâm tình.

Tinh thần trở nên phấn chấn lạ thường, lại vội đầu vào đọc sách tiếp.

Hắn không dám lười biếng một khắc nào, bởi vì tại thời điểm đêm đông phòng hoa chúc, hắn trịnh trọng thề rằng sẽ cho nàng một cuộc sống thật tốt.

Mặc dù đã qua mấy năm, nhưng lời hứa hẹn vẫn luôn lặp đi lặp lại trong đầu của hắn.

Vì Trúc Quân, vì tương lai của hai người, hắn phải nỗ lực tiến lên.

Nhưng thật đúng là vận mệnh trêu đùa, hắn lần lượt thi rớt, lần lượt nhận châm chọc cười nhạo, lần lượt nản lòng thoái chí.

Hắn thậm chí không dám về nhà, không dám đối mặt với tha thiết chờ đợi của Trúc Quân.

Chỉ có thể ở trong tửu quán uống say, uống tới tê dại đầu óc.

Khi hắn uống xong không có tiền trả cho trưởng quầy, liền bị bảo kê dùng quyền cước đánh bay ra khỏi tửu quán.

Nằm trên mặt đường lạnh như băng, cơn mưa bất chợt kéo đến đổ xuống trên người hắn.

Cả người toàn bùn lầy, vào thời điểm đó, trên đỉnh đầu xuất hiện một cái ô che cho hắn, hơi thở quen thuộc quanh quẩn ở chóp mũi:

- Về nhà nào, tương công.

Tới lúc này, hắn giống như một tiểu hài tử biết mình đã làm sai chuyện, đi theo phía sau nàng, tùy ý nàng lôi kéo tay của hắn.

Trong đêm mưa lạnh, đôi bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng ở trong lòng hắn trở nên ấm áp.

Nước mắt của hắn, sầu muộn của hắn, cũng chỉ có vào thời khắc này mới hoàn toàn được bộc phát ra ngoài.

Danh tiếng xa gần nổi danh là tài tử, thế nhưng trong cuộc thi có tài mà lại chẳng có tên trên bảng vàng.

Vào lúc hắn lần thứ tư thi rớt, một đồng môn dẫn hắn đi gặp một người, chính là quan chủ khảo chính lần này.

Khi hắn kích động nghe được vị chủ khảo kia nói, dựa vào văn chương của hắn, hoàn toàn có thể nổi danh bảng vàng.

Tim của hắn cơ hồ muốn bay lên chín tầng mây, nhưng khi nhìn lại bảng kết quả, tâm của hắn tuyệt vọng, thống khổ. giống như chìm xuống vực sâu muôn trượng vậy.

Một đêm kia, hắn hoàn toàn đắm chìm trong men rượu. Trúc Quân đứng bên cạnh đau lòng nhìn hắn.

Đôi bàn tay nhỏ bé ôn nhu của nàng nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên trán hắn.

Bất chợt, hắn mở to mắt nhìn nàng, nhìn thật sâu vào đôi mắt ôn nhu đó, đã từng gắn bó với hắn suốt bao năm tháng cực khổ kia.

Hắn khẽ nhếch mép lên cười – cười nhạo chính bản thân mình. Trong đầu không ngừng quanh quẩn câu nói cùng ánh mắt kì dị của vị chủ khảo kia.

Giang Hạo Nhiên khẽ rung mình một cái, từ trong kí ức đã khảm sâu trong tâm hắn mà tỉnh lại.

Khẽ cúi đầu xuống nhìn, thấy Trúc Quân vẫn đang ở dưới thân hắn, gương mặt băng lãnh lúc trước của nàng giờ đã thay đổi không ít.

Hai gò má thoảng ửng hồng, cánh môi mỏng mím chặt lại, ánh mắt xa xăm tựa như nàng đang thả hồn mình vào khoảng không nào đó xa lạ – nơi không có hắn tồn tại.

Nhìn người nữ tử này, hắn chợt nghĩ, nàng dường như đã thay đổi thật rồi.

Không còn là tiểu cô nương ngày nào vẫn đi theo hắn, cần hắn che chở, cần hắn quan tâm, bảo bọc nữa.

Cởi chiếc áo bào bên ngoài ra, hắn dịu dàng khoác lên thân thể nàng, bế nàng đi về phía giường.

Y phục rộng thùng thình khoác trên thân mình đơn bạc của nàng trông thật nhu nhược, đôi bả vai gầy khẽ run lên vài cái.

Giang Hạo Nhiên thương tiếc nhẹ vỗ về Trúc Quân, lòng sớm đã quên chuyện nàng đã không còn là nữ tử yếu đuối ngày nào nữa:

- Ngoan. Ta đi có chút việc, lát nữa ta lại tới thăm nàng.

Đem Trúc Quân nhẹ nhàng đặt xuống nệm, tay khẽ buông màn gấm màu hồng xuống, hắn lo liệu cho nàng cẩn thận mới lưu luyến rời đi.

Qua thật lâu, sa trường màu hồng được vén lên. Mười ngón tay trắng như tuyết khẽ nâng rèm, lộ ra dung nhan băng lãnh, đôi mắt đen của nàng không ngừng chuyển động:

- Người đã suy nghĩ cả nửa ngày, không thấy mệt mỏi sao?

Trong không gian khẽ truyền tới âm thanh oán giận của một nữ tử khác:

- Hừ! Biện pháp tốt hơn có hay không, ta tự mình chuẩn bị!

Thì ra lúc Giang Hạo Nhiên mang Trúc Quân ra khỏi mật thất, Hồ Tứ từ trên cây đã lên đi theo họ, chỉ là nàng núp mãi ở bên trong cánh cửa mật đạo kia, không dám di chuyển vì sợ bị hắn phát hiện.

Hồ Tứ hai tay niệm chú, dùng hết sức lực tập trung vào đối sức với Hàn Thiết bát quái dưới hàn đàm.

Lần này nàng đã khôn ngoan hơn, không trực tiếp giao tranh với nó, mà dùng vật mà Phan Ngọc đưa cho là một tiểu bát tử*, có thể dễ dàng tiếp cận Hàn Thiết bát quái mà không sợ bị sát thương nữa.

Hồ Tứ dùng hết sức giao tranh, toàn lực muốn kéo bát quái kia ra, tiếng xèo xèo vang vọng khắp cả thạch thất.

(*Tiểu bát tử: theo như bối cảnh của truyện, mọi người có thể hiểu đây là một loại găng tay đã được Phan Ngọc niệm chú, có thể tiếp xúc với Hàn Thiết bát quái mà không sợ bị kinh lực của nó đánh văng ra)

Ấy vậy nhưng Thiết bát quái kia nửa phân cũng không suy chuyển, tựa như thiên cân đỉnh vậy.

Mặt Hồ Tứ bỗng chốc méo mó, nàng quay đầu lại muốn hỏi xem Trúc Quân có ý kiến nào hay hơn không.

Nhưng Hồ Tứ lại càng không thể ngờ rằng, phương pháp lại đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn.

Trúc Quân nhẹ nhàng tiêu sái đến trước mặt nàng, ưu nhã gơ cổ tay của Hồ Tứ lên. Cái lưỡi đỏ hồng khẽ liếm liếm trên da Hồ Tứ, miệng khẽ nhếch, lộ ra một hàm răng trắng bóng, hung hăng cắn xuống da thịt non mềm của nàng.

Hồ Tứ cất tiếng kêu la thảm thiết, thoáng chốc khuôn mặt của nàng trở nên trắng bệch, nước mắt lưng tròng, thân mình không ngừng run rẩy, sợ hãi.

Nàng vùng tay muốn thoát khỏi kiềm chế của Trúc Quân, chợt thấy Trúc Quân đem máu của Hồ Tứ bôi lên trên Hàn Thiết bát quái.

Một luồng sáng lạnh bỗng lóe lên, máu thấm vào trong bát quái.

Ầm!

Bát quái từ mặt hàn đàm bắn lên không trung rồi rơi ầm thật mạnh xuống đất. Trúc Quân nắm lấy tay Hồ Tứ, lôi đến bên đó.

- Người. Người làm sao biết, biết làm như vậy?

Hồ Tứ hoảng sợ, nàng chợt phát hiện ra, nữ tử trước mặt này nguy hiểm hơn nàng tưởng, thậm chí còn rửa thắm bản thân mình thật ngu ngốc, sao lại có thể hợp tác với nàng ta được chứ?

Trúc Quân mở to hai mắt, đầu có chút choáng váng, lắc đầu nói:

- Ta, ta làm sao mà biết được nhỉ?

Làm bầm lều bầu, hoàn toàn đã quên mất Hồ Tứ đang đứng bên cạnh. Cánh tay ngọc ôm lấy đầu, đôi mi thanh tú nhú chặt lại.

- Người nên nằm xuống đi. Không cần phải nghĩ ngợi khổ cực như vậy đâu.

Hồ Tứ lặng lẽ lui về phía sau, vừa đi vừa nói:

- Ngủ một giấc, có lẽ người sẽ liền nghĩ ra việc đó cũng nên nha.

Nàng ôm lấy cổ tay của mình, thềm thở phào khi thấy máu đã ngừng chảy rồi.

Hồ Tứ sợ hãi trừng mắt với mỹ nhân băng tuyết kia, vừa rồi khi tiếp xúc với nàng ta, Hồ Tứ lặng lẽ đưa ra một kết luận: nàng ta không phải là người sống, cũng không phải là người chết, mà là một loại gần giống như sinh vật ma quỷ có khi chất giống như Ngạ Quỷ* vậy, điều này làm cho Hồ Tứ càng thêm sợ hãi.

(*Ngạ Quỷ: Theo như truyền thuyết của Phật Giáo, Ngạ Quỷ là những sinh vật xấu xí, bề ngoài của chúng luôn thể hiện bản ngã của bản thân chúng. Nhưng trong truyện chúng ta có thể hiểu Trúc Quân là một loại sinh vật đứng giữa ma và quỷ, bản ngã của cô gần giống bản chất Sân Hận của Ngạ Quỷ – vẻ mặt hung dữ, quái dị, sẵn sàng đe dọa và tấn công.)

Nhớ tới truyền thuyết do trưởng lão kể cho nàng nghe trước đây, thân mình không khỏi run rẩy kịch liệt hơn nữa.

Qua một lúc lâu, Hồ Tứ bỗng giật mình nhớ ra điều quan trọng hơn, tay chân vội vàng đem cái bao Phan Ngọc đưa cho nàng, đem Hàn Thiết bát quái đem bọc lại bên trong rồi vội vàng rời khỏi mặt đạo.

Vừa đi cái đầu nhỏ của nàng vừa suy tư, Phan Ngọc này quả thật là kì quái, vô cùng kì quái a.

Sao hẳn lại có thể chuẩn bị sẵn cả bao bọc lẫn tiểu bát tử cho nàng được nhỉ?

Từ đầu tới cuối, Trúc Quân không hề mở mắt ra nhìn Hồ Tứ.

Ánh mắt nàng ngơ ngác nhìn các hoa văn trên nóc động kia, ngay cả khi Hồ Tứ đi lúc nào cũng không thêm để ý.

Vừa ra khỏi cửa ngầm, Hồ Tứ liền phi thân ra bên ngoài cửa sổ, đôi chân nhanh chóng rời đi khỏi căn phòng đó.

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, vừa lúc này nàng cảm thấy thật hoảng sợ đến mức mồ hôi cũng không thể thoát ra nổi.

Vỗ vỗ ngực, nàng tự khen bản thân mình thật gan dạ mới có thể trải qua được truyện nguy hiểm như vừa rồi.

Sắc trời nhuộm tối, Hồ Tứ vội vàng đem Thiết bát quái trở về phòng mình, thả vào dưới giường, lúc này nàng mới cảm thấy an tâm tuyệt đối.

Đang muốn lau mồ hôi, bỗng ngoài cửa có bóng người chợt lóe, Hoa Xuân mang theo khuôn mặt đầy oán khí tiến vào phòng của nàng.

Vừa thấy Hồ Tứ, ba bước gộp làm hai bước, đưa tay lên nhéo thật mạnh vào gương mặt nàng. Hồ Tứ bị đau kêu to la hét, Hoa Xuân liền mắng:

- Nha đầu chết tiệt kia, ngươi vừa nãy đi nơi nào hả? Biết bao nhiêu người đang chia nhau đi tìm ngươi đó!

Hồ Tứ nghe vậy chợt co người lại.

Nàng cho rằng mọi người đang đi tìm nàng như vậy đúng ra là đang tìm bắt nàng thì đúng hơn đó. Vừa nghĩ tới ý tưởng này, Hồ Tứ càng hận kẻ đã đẩy mình vào tình thế “tiến thoái lưỡng nan” này.

Hoa Xuân liền lôi kéo Hồ Tứ đến trước cửa phòng của Giang phu nhân, bắt nàng quỳ dưới đất hai canh giờ.

Giật giật đầu gối, Hồ Tứ vừa muốn đứng thẳng dậy thì...

Ba!

Phía sau lưng của nàng bị trúc côn đánh tới, vừa rát lại vừa đau, nhưng cây trúc kia cũng không mấy may bị gì.

Thật đúng là dụng cụ chuẩn bị tra tấn người đây mà.

Hồ Tứ ngậm nhếch nhếch miệng, ngẩng đầu lên, khuôn mặt cố gắng tươi cười hết cỡ:

- Phu nhân.

Giang phu nhân đổi trang phục màu vàng nhạt thêu văn sam như ý, trên váy hoa văn tinh xảo càng tôn lên khuôn mặt hoàn mỹ của nàng ta.

Nhẹ liếc mắt Hồ Tứ đang quỳ trên mặt đất, thấy Hồ Tứ đang toát mồ hôi vì sợ mình, nàng ta chậm rãi nói:

- Sau này còn tái phạm nữa không?

Hồ Tứ rất nhanh hiểu ý, liền cười rất nịnh nọt, nói:

- Phu nhân, nô tỳ thật không dám nữa đâu ạ.

Giang phu nhân tựa tiểu phi tiểu* nói:

- Đứng lên đi. Đừng quỳ nữa, đỡ khiến cho có kẻ vì người mà đau lòng.

(*tựa tiểu phi tiểu: cười mà như không cười.)

Hồ Tứ ngẩn ngơ, còn chưa kịp phản ứng....

Ba!

Âm thanh đĩa cùng mặt bàn va chạm vào nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy, đôi lông mày nhíu lại không vui:

- Phu nhân!

Thì ra Giang Hạo Nhiên đang cùng Giang phu nhân ở trong phòng dùng bữa. Vừa nghe lời nói kia, hắn liền nổi cơn thịnh nộ, đập đôi đĩa thật mạnh xuống mặt bàn.

Giang phu nhân thấy vậy càng nở nụ cười kiêu mị hơn, giơ tay lên cầm lấy chén bạch ngọc, đưa tới gần miệng.

- Tướng công, người sao vậy? Chẳng lẽ ta nói sai cái gì rồi sao?

Dứt lời nâng chén uống một hơi cạn sạch, đôi tay vỗ về gò má ửng hồng của mình, cười nói:

- Hôm nay là đêm xuân*, như thế nào là phá lệ say lòng người đây?

(*đêm xuân: đêm xuân ở đây không mang nghĩa là đêm của mùa xuân, mà mang nghĩa “đêm xuân đáng giá nghìn vàng” đó.)

- Phu nhân, người say!

Giang Hạo Nhiên cố gắng áp chế sự tức giận trong lòng ngực mình xuống, nghiêng răng nói.

- Say? Ha ha, ta say khi nào?

Giang phu nhân cười liên mấy tiếng, sau đó thân thể mềm mại cơ hồ đã nằm gục sát trên mặt bàn. Giang Hạo Nhiên thở dài, sai nô tỳ đem Giang phu nhân đưa vào trong nội thất (phòng ngủ).

Hồ Tứ cùng Hoa Xuân một trái, một phải dìu Giang phu nhân vào trong phòng.

Làm ướt khăn vải, Hồ Tứ nhẹ nhàng đắp lên trán Giang phu nhân.

Giang Hạo Nhiên một mực lặng yên ngồi ở một bên ghế. Cho đến khi Hồ Tứ cùng Hoa Xuân đã thu dọn phòng xong, hắn liền vẫy lui mọi người, bên trong chỉ còn lại hai người phu thê bọn họ.

Lặng yên ngồi một hồi lâu, Giang Hạo Nhiên đột nhiên cười một tiếng:

- Phu nhân, còn muốn đóng kịch bao lâu nữa?

- Giả bộ!

Đôi bàn tay trắng nắm chặt vào màn lụa, cho tới khi gân xanh lộ rõ trên bàn tay, thể hiện rõ hắn đang rất kích động vì tức giận.

Đôi tay chợt dùng lực, màn trướng bay xuống, lộ ra dung nhan kiêu diễm kia.

Chỉ có điều, gương mặt kia sắc lạnh như đao, ánh mắt lạnh thấu xương sống, khe vuốt tóc mai, thản nhiên cười:

- Tướng công, người làm ta cảm thấy oan uổng quá.

Giang Hạo Nhiên đứng lên, đi tới bên giường.

Từ trên cao nhìn xuống, đôi tay nhẹ nhàng cầm lấy mái tóc của Giang phu nhân, bỗng nhiên nắm chặt lại, mặc cho Giang phu nhân thét lên đau đớn, đem thân thể nàng ta quăng đến trước mặt.

Một cánh tay khác nhẹ vỗ về dung nhan tựa phù dung kia, bờ môi nhếch lên một nụ cười lười biếng, nói:

- Nếu như còn muốn người ta gọi người là phu nhân, tốt nhất đừng có giám thị ta nữa, hừ!

- Giám thị? Thật là buồn cười. Ta làm sao có gan dám giám thị tướng công của mình chứ?

Mặc dù da đầu bị kéo đau, Giang phu nhân nụ cười trên mặt không hề giảm bớt đi chút nào.

Ngược lại cười càng thêm kiều mị, đầu ngón tay đưa tới cánh tay Giang Hạo Nhiên, thân thể mềm mại dính sát vào người hắn, nhẹ nhàng cọ:

- Tướng công, hôn nhẹ một cái đi tướng công. Không cần mạnh tay như vậy, người ta thực rất đau nha. Chạm một chút, buông ra chút, để cho người ta hít thở chút không khí, được không?

Mặt dán lại trên ngực hắn, khẽ nhắm mắt lại, thanh âm lười biếng giống như say lại vang lên:

- Tướng công, tối nay ở lại đây được không? Sao? Có được hay không?

Nhìn Giang phu nhân kiều mị như vậy, y phục lộ ra một mảnh đồi tuyết trắng. Giang Hạo Nhiên chột cười, cúi đầu nhẹ cắn chiếc cổ bạch ngọc của nàng ta, tham lam hít lấy mùi thơm từ thân thể mềm mại đó.

Trong căn phòng thoáng chốc truyền ra tiếng thở dốc của nữ nhân, gấp gáp, mờ ám.

Rất nhanh, vạt áo bên ngoài được cởi ra, lộ ra bộ ngực trơn bóng, Giang phu nhân khẽ động thân mình, liên tục thở gấp, tựa như muốn nhiều hơn nữa từ nàng.

Trên đầu trâm cài tóc được gỡ xuống, mái tóc đen nhánh xõa tung ra, nổi bật trên chiếc gối trắng muốt.

Nhìn tới gương mặt hồng nhuận kia, khiến cho lòng người say đắm, Giang Hạo Nhiên ngón tay ở trên thân thể nàng khiêu khích, chạm lên từng đốm lửa dục tình trên cơ thể nàng ta.

Đột nhiên, Giang phu nhân thân mình kịch chấn, cầm lấy cổ tay Giang Hạo Nhiên, móng tay bấm sâu vào trong da thịt, tơ máu từ trên thân mình nàng ta chảy xuống tấm nệm, gương mặt phẫn nộ, quát:

- Tướng công, ngươi đang làm cái gì?

22. Chương 22: Vũ Quá Thiên Tình [Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng]

Giang Hạo Nhiên đầu ngón tay nắm chặt một cây Ngưu Mao Tê Châm (1), châm thẳng vào huyệt kỳ môn (2) của Giang phu nhân, không chút lưu tình.

Dưới ánh nền nhu hòa, tình cảnh này thật khiến người ta cảm thấy châm chọc.

Chỉ trong chốc lát, Giang phu nhân từ một mỹ nhân kiều diễm, gương mặt hồng nhuận giờ đã bị biến đổi thành một kẻ đang phải chịu đau đớn tới tột cùng, sắc mặt chuyển thành màu xám trắng.

Thật chẳng còn gì bị thương hơn khi bị chính phu quân của mình – người mà nàng dốc hết tâm can chờ đợi, dốc hết sức lực để hắn có được ngày hôm nay ám toán.

Đúng vậy, chỉ cần là hắn muốn, nàng nhất định sẽ không từ chối, không tiếc bất thứ gì mà giúp hắn vô điều kiện.

Đôi môi anh đào kiều diễm khẽ mấp máy, đôi mắt oán hận phủ một lớp sương mờ lung nhìn hắn:

- Vì cái gì? Vì cái gì lại làm như vậy? Ta rốt cuộc đã làm sai việc gì? Ngươi muốn ta phải van lạy, cầu xin người tha thứ sao?

Chậm rãi đứng lên. Giang Hạo Nhiên cẩn thận đem cây châm cất vào bọc da hươu, đôi mắt sắc lạnh liếc nữ nhân đang nằm trên giường thở khó nhọc kia:

- Đừng lo lắng. Không phải độc. Chỉ là một chút thuốc tê cho ngươi không thể náo loạn được nữa.

Vỗ nhẹ trên gương mặt nàng, nói tiếp:

- Yên tâm, ta còn luyện tiếu chưa muốn để ngươi chết đâu.

Giang phu nhân gương mặt chấn động:

- Chết? Người tên cầm thú này lại dám đối xử với ta như vậy!

- Cầm thú? Ha ha ha. Phu nhân...

Giang Hạo Nhiên hạ thấp giọng xuống, tròng mắt lóe lên sát khí:

- So với người nhà của người, ta có đáng là gì? Hơn nữa chúng ta chẳng phải người một nhà sao, phu nhân?

Giang phu nhân cố gắng nâng thân mình dậy, nâng gương mặt trắng bệch đối diện với tầm mắt của hắn, gần giọng nói:

- Chúng ta là người một nhà? Hừ, Giang Hạo Nhiên, chớ quên, là ai đã để cho người bò đến vị trí này, là ai đã giúp người có được tất cả ngày hôm nay!

Giơ tay lên nắm chặt lấy chiếc cầm nhỏ nhắn của nàng, tăng thêm lực đạo. Hắn hài lòng nhìn đến sắc mặt thống khổ của mỹ nhân, cúi đầu nhẹ nói bên tai Giang phu nhân:

- Ta dĩ nhiên biết mọi thứ bây giờ là công lao của ai. Bất quá, ta cũng sẽ không cảm kích một chút nào! Nên biết rằng, có hồi báo, sẽ có trả giá. Ta đã trả giá quá nhiều, tự nhiên sẽ có hồi báo tốt. Chỉ là cái giá phải trả quá nhiều, quá nhiều, ha ha ha!

Giang phu nhân hừ lạnh một tiếng:

- Người hiện tại đứng ở trước mặt ta mà điệu võ dương oai. Hừ, nên nhớ trước đây gương mặt của người thật đáng thương. Là ai quỳ xuống đất cầu xin phụ thân ta? Là ai quỳ ở trước mặt ta, hèn mọn giống như là chó nhà có tang vậy!

Lãnh ý bức người toát ra từ Giang Hạo Nhiên tỏa ra khắp căn phòng. Mày kiếm hơi nhú, sắc mặt giận giữ chợt lóe qua, lạnh lùng cười:

- Hiện tại người cứ việc nói đi. Chỉ sợ không bao lâu nữa, người tới nửa điểm khí lực cũng không có mà nói! Tốt, nói tận tình đi.

Giang phu nhân đôi mi thanh tú dựng đứng, mắt hạnh trợn tròn:

- Tính Giang Đình(3), rốt cuộc là người muốn làm cái gì?

Phủi phủi quần áo lúc này bị làm cho hỗn loạn, hắn thả mình tự tại ngồi trên ghế, bưng lên một ly trà, nhấp một ngụm rồi hắng giọng nói:

- Ta chán ghét màu đỏ!(4)

Giang phu nhân nghe vậy, đột nhiên thất thanh cười rộ lên.

Mặc dù âm thanh lúc đầu rất nhỏ, nhưng nàng cười càng lúc lại càng lớn hơn trước, nụ cười mang theo phần hận, tủi nhục.

Giang Hạo Nhiên thấy vậy, vẻ thờ ơ lạnh nhạt lúc này chợt biến mất, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Giang phu nhân:

- Có cái gì buồn cười sao?

Giang phu nhân cười khanh khách, cơ hồ cười tới mức không thể thở nổi nữa.

- Ta cười người, Tính Giang Đình! Cho tới bây giờ, thì ra người vẫn thương nhớ tới con tiện nhân kia! Ha ha, tiện nhân!

- Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa!

Giang Hạo Nhiên âm thanh đột nhiên chuyển biến nhẹ nhàng, nhưng ở trong tai của Giang phu nhân thì nó chính là ma âm đòi mạng. Nhưng lúc này nàng đã chẳng màng tới thứ đó nữa rồi.

- Ta nói tiện nhân! Người nghe không rõ sao, tướng công? Việc người làm trong thư phòng kia, kẻ mà người coi như trân bảo chính là tiện nhân!

Giang Hạo Nhiên không thể kiềm chế được nữa. Một cái tát như trời giáng đánh xuống mặt Giang phu nhân:

- Câm miệng! Không cho người nói năng như vậy! Người cho rằng bản thân mình cao quý lắm sao?

Gương mặt tuyết trắng hiện rõ năm đầu ngón tay, một tia máu tươi từ miệng khe chảy xuống.

- Hừ. Ta tất nhiên chẳng dám nhận bản thân có chút gì cao quý. Nhưng đáng tiếc, người mà người che chở chẳng qua chỉ là một kẻ ngàn người gối, vạn người ngủ (5) mà thôi!

Giang Hạo Nhiên không nổi giận. Ngược lại cười càng thêm rạng rỡ:

- Người muốn chết sao? Nếu như muốn chết, ta có thể thành toàn cho người! Nhưng người đã nói như vậy, vậy ta sẽ khiến người sống cũng không được, chết cũng không xong!

Giang phu nhân trong mắt rốt cuộc cũng lộ ra vẻ sợ hãi. Điều này làm cho Giang Hạo Nhiên cảm thấy có được chút thỏa mãn.

Đang muốn nói chuyện, bỗng ngoại nhân bên ngoài thanh âm bỗng trở nên ồn ào.

Đột nhiên, vang lên tiếng gõ cửa, Giang Lập tức tốc chạy vào, hốt hải nói:

- Lão gia, lão gia, lão gia! Việc lớn, việc lớn không xong rồi!

Mở cửa phòng ra, Giang Lập trên mặt một nửa thì trắng bệch, một nửa lại đen tuyền đầy u ám, y phục thì lộn xộn, trông thật là chật vật.

Giang Hạo Nhiên có chút không vui, mặt trầm xuống:

- Giang Lập, ai cho phép người tự tiện xông vào đây? Chẳng lẽ lời ta nói người coi đó là gió thoảng bên tai?

Giang Lập thấy sắc mặt chủ tử không tốt, vội vàng quỳ xuống :

- Chủ nhân, có việc lớn xảy ra rồi. Tiểu nhân không dám chậm trễ nên mới xông vào!

- Nói! Nếu như quả thật không phải là việc quan trọng, coi chừng đôi chân của người!

- Chủ nhân, tiểu nhân không dám dối gạt nửa câu. Thư phòng, thư phòng bị phóng hỏa!

Giang Hạo Nhiên nghe được hai chữ “thư phòng” liền quay mặt hướng nhìn về thư phòng.

Ở phía xa, chân trời bao la xuất hiện lên ánh đỏ.

Màu đỏ của lửa hòa cùng nắng chiều hợp thành màu đỏ yêu diễm như máu, khiến con mắt người khác giống như muốn đui mù vì nó.

Khói bốc lên nghi ngút, hạ nhân ở trong phủ đều trở nên nhốn nháo, thất thanh kêu thêm người đi dập lửa.

Thân mình hần chột run rẩy liên tục, trong lòng chỉ có hai chữ “Trúc Quân” đang không ngừng gào thét.

Đôi mắt sắc lạnh nhìn lướt qua Giang Lập đang đứng trước mặt, trong lòng bỗng nhiên bộc phát cơn giận, nhắc chân đá hần một cước:

- Còn không mau đi cứu hỏa, còn đứng đó làm gì!

Giang Hạo Nhiên thân mình khe lúi lại phía sau. Lúc này, hần cảm giác bầu trời đang chao đảo, mặt đất như rạn nứt.

Hần ngậy người đứng đó, dường như đã không còn biết mình đang ở chỗ nào nữa.

Bỗng, một tràng cười oán hận vang lên thu hút sự chú ý của hần.

Giang phu nhân cười không ngừng, nước mắt thi nhau lăn trên khuôn mặt đẹp tựa phù dung kia:

- Ha ha, tâm can của người, bảo bối của người, ha ha. Trận hỏa thiêu này tới thật đúng lúc. Cháy to lên, cháy mạnh lên, cháy sạch thì càng tốt! Nếu không, ta sẽ không để ả ta sống thêm một khắc nào nữa! Á...

Giang Hạo Nhiên đôi mắt đỏ ngầu, dùng tay bóp chặt chiếc cổ của nàng:

- Câm miệng, tiện nhân! Người câm miệng cho taaa!

Giang phu nhân thần sắc trắng bệch, tay chân khua loạn xạ, liều mạng muốn thoát ra. Nhưng dù nàng cố gắng hết sức như thế nào cũng không thể thoát ra đôi tay cứng như thép ấy.

Không biết trải qua bao lâu, Giang Hạo Nhiên phát giác người hẳn đang bóp cổ kia không hề nhúc nhích mới cả kinh buông tay.

Giang phu nhân hai mắt trợn tròn, đầu lưỡi vươn ra. Run rẩy duỗi ngón tay dò xét mũi, đã không còn thấy hơi thở nữa rồi.

Giang Hạo Nhiên ngẩn ngơ, ý nghĩ trong đầu thoáng chốc bị đảo lộn lung tung.

Hắn vội nhắm mắt lại, cố gắng áp chế lại cảm xúc của bản thân. Quay đầu nhìn thi thể của Giang phu nhân, một chủ ý liền xuất hiện trong đầu hắn.

Cạch cạch.

Tiếng mở cổng địa đạo ở trên vách tường vang lên, bên trong có vô số điểm sáng lơ lửng, ánh sáng màu xanh nhàn nhạt chiếu lên trên mặt của Giang Hạo Nhiên, trông thật dọa người.

Tay hắn kéo thi thể Giang phu nhân đi vào địa đạo, tay còn lại khẽ ấn cơ quan ngầm đóng cửa lại. Hắn không thể di chuyển nhanh được, vì địa đạo này vốn chỉ đủ để một người đi lại.

Chẳng mấy chốc, đã đi tới cái động ở dưới thư phòng của hắn. Thì ra trong phủ chỗ nào cũng có địa đạo, mà mọi đường đều tương thông nhau.

Thả thi thể trong tay ra, hắn bước nhanh đến hàn đàm, tiếng nước chảy róc rách vang vọng khắp không gian.

Bóng cây hoa quế vẫn cô độc đứng đó, ngoài nó ra, không còn một bóng hình nào khác tồn tại nơi đây nữa.

Không thấy bóng dáng Trúc Quân, trong lòng hắn thoáng rung mình. Ngay sau đó, hắn liền phát hiện Hàn Thiết bát quái dưới hàn đàm đã không cánh mà bay.

Giang Hạo Nhiên cả kinh, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh sống lưng.

Xoay người lại nhìn thi thể kia, hắn tức khí nghiến răng kèn kẹt, lấy từ trong lồng ngực ra một viên linh đan đen nháy.

Hắn đi tới bên cạnh thi thể, đỡ thi thể dậy, cạy mở hàm răng rồi thả viên linh đan đó vào trong miệng nàng.

Ngón tay còn đang muốn rút ra từ trong khoang miệng, đột nhiên miệng khép lại, hàm răng hung hăng cắn xuống ngón tay hắn.

Cơn đau thấu xương lan truyền khắp thân thể. Mặc cho hắn dùng mọi cách cố gắng thoát ra nhưng dứt mãi cũng không ra được.

Thi thể bỗng mở to mắt ra, đôi mắt đó giờ chỉ còn lại sự vô hồn lạnh lẽo tới cùng cực, từ cái miệng phát ra tiếng rít gào điên loạn, biểu hiện tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn hắn chằm chằm.

Nàng đưa mười đầu ngón tay như sứ giả câu hồn đoạt phách từ địa ngục Diêm La, một tay chế trụ tay hắn, một tay dùng móng tay cắm thật sâu vào lồng ngực hắn.

Roẹt!

Vạt áo cùng với một mảnh da thịt bị Giang phu nhân cào liền rơi xuống đất.

Giang Hạo Nhiên đau đớn thét lên một tiếng.

Vì sao lại biến thành ra như vậy chứ? Mười ngón tay giống như ma trảo, chế trụ không cho hắn động đậy.

Hít vào một ngụm khí lạnh, hắn trở mắt nhìn cái miệng nhỏ nhắn từng ngụm, từng ngụm xé tan da thịt mình, đau đớn không khác gì bị lột da xé thịt.

Cảm giác này thật khiến hắn muốn nổi điên, cuồng nộ.

Thân thể đã không thể động đậy, Giang Hạo Nhiên không biết lấy khí lực từ đâu ra, dùng hết sức vùng tay lên thoát ra khỏi trói buộc, mau chóng rút ra thanh chủy thủ hộ thân luôn mang theo mình, mạnh mẽ đâm xuống thì thể Giang phu nhân.

Một đao, hai đao, ba đao, từng giọt máu tươi bắn văng lên mặt hắc, trên người hắc.

Hắc dùng toàn lực đâm tiếp, đâm cho tới khi thì thể ngã xuống cũng không chịu dừng tay.

Khí lực toàn thân dường như đã cạn, hắc suy sụp ngã xuống đất, trừng mắt nhìn thì thể huyết nhục mơ hồ kia.

Ba ba ba.

Tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên ở bên tai, Giang Hạo Nhiên thân mình đột nhiên run lên, không tự chủ nắm chặt thanh chủy thủ hơn nữa.

- Đặc sắc! Thật sự rất đặc sắc!

Quay đầu lại nhìn, một nam tử thanh niên từ phía sau cây quế đi ra.

Tuy y phục thô sơ, nhưng cũng không thể che lấp vẻ tuyệt đại tao nhã của người kia.

Sát ý lạnh như băng từ trong đôi mắt người đó tỏa ra khắp nơi, khiến cho người đối diện có cảm thấy như bị đông cứng lại vậy, mặc dù đôi môi hắc vẫn luôn nở nụ cười tuyệt mỹ.

Giang Hạo Nhiên bỗng cảm thấy lạnh toát sống lưng.

- Thế nào? Cảm giác tự tay giết người có tốt không?

Âm thanh trong trẻo vang lên nhưng hàm chứa băng tuyết hàn ý

- Có phải so với chiêu mượn đao giết người hoặc là sai người khác giết lại càng thêm thực tại? Càng thêm thống khoái? Phải không?

Giang Hạo Nhiên lui về phía sau hai bước:

- Người là người phương nào? Dám xông vào bản phủ, thật to gan!

- Ha ha. Huyện lệnh lão gia diễn xuất đúng là mười phần vẹn mười. Đáng tiếc, thứ gọi là quy củ đó đối với bản thiếu gia không có tác dụng.

Phan Ngọc vừa nói vừa ngồi xuống xem xét thì thể nhầy nhụa kia, trong miệng không ngừng khen ngợi:

- Xuống tay rất được. Nhất dạ phu thể bách dạ ân(6). Dù nói như thế nào các người cũng đồng sàng cộng chẩm(7) qua, lại có thể hạ thủ tàn nhẫn như vậy. Bội phục, bội phục!

- Hừ, tự tiện xông vào bản phủ, theo luật sẽ bị bỏ tù. Người muốn rời đi sao? Không thể!

Giang Hạo Nhiên dơ cao chủy thủ lên, hướng Phan Ngọc mạnh mẽ đâm xuống.

Vụt!

Toàn thân hắc đột nhiên kịch chấn, cố gắng định thần chăm chú nhìn lại.

Nơi hắc đâm xuống là gốc cây quế khổng lồ kia, tuyệt nhiên không có người nào hết.

Chủy thủ đâm vào cây quế, à không, chính xác mà nói là đâm vào một khối Hàn Thiết bát quái ở trong thân cây, bát quái đó lại bé vừa cân xứng với thanh chủy thủ của hắc.

Hắc dùng hết sức muốn nhổ chủy thủ ra, nhưng vô luận thế nào cũng nhổ không được.

Bên tai nóng lên, một luồng khí ấm thổi tới bên tai. Giang Hạo Nhiên kinh hãi, đột nhiên xoay người lại.

Nơi đó không có bóng người, nhưng trong không trung lại truyền đến tiếng cười:

- Giang đại nhân, tư vị này không phải rất tốt sao?

Một cơn gió lạnh thổi qua, Giang Hạo Nhiên run rẩy một lúc lâu.

Con mắt lóe lên nhìn lại, thì thể Giang phu nhân vẫn nằm trên mặt đất, hoàn hảo không tổn hại gì. Sờ sờ khuôn mặt, cũng không có máu tanh nào hết.

Dường như tất cả mọi thứ vừa xảy ra chỉ là ở trong mộng vậy.

- Người là ai? Là người hay quỷ, mau lăn ra đây cho ta! Âm toán người khác, còn gì là nam tử hán nữa. Đi ra, lăn ra đây!

Thanh ảnh chuyển động, Phan Ngọc lại lần nữa xuất hiện trước mặt Giang Hạo Nhiên, gương mặt tươi cười đã không còn, gờ mảnh ngọc bội trên tay lên, nói:

- Giang đại nhân, chắc còn nhận ra khối ngọc bội này chứ?

- Thì ra người là đồng bạn của Thường Mục! Khó trách vì sao người lại có mặt ở đây!

Tới lúc này, Giang Hạo Nhiên mới bừng tỉnh hiểu ra mọi chuyện, nhưng hiểu ra thì tất cả đã quá muộn.

- Thường Mục giúp người làm cái gì, ta không muốn hỏi nữa. Người vì tư lợi ỉn, nhẫn tâm đuổi cùng giết tận y, ta quyết không tha cho người!

- Vậy sao? Ha ha. Chỉ bằng người cũng giết được ta sao? Đừng quên, ta là quan huyện của triều đình. Nếu thật sự đấu, hãy xem là người thắng hay là ta thắng?

- Quan? Hừ. Quả nhiên rất uy phong, rất lắm liệ. Đáng tiếc nha. Người thoát được hình phạt của dương gian, nhưng làm sao thoát khỏi hình phạt của chốn U Minh(8) đây?

- Hình phạt chốn U Minh ? Ta dương thọ chưa hết. Ta vẫn còn ba mươi năm lộc hưởng nơi nhân gian, cõi U Minh kia làm sao có thể gây khó dễ cho ta?

Giang Hạo Nhiên gương mặt trào phúng, chẳng thềm để ý tới lời nói của Phan Ngọc.

- Thật sao? Thật sự không thể làm gì được người. Nhưng mà, còn nàng thì sao?

Lời nói chưa dứt, một bóng người từ phía sau cây cổ thụ đã đi ra.

Dung nhan thanh lệ thoát tục, xinh đẹp tuyệt trần ấy đã không còn vô hồn như trước nữa. Đôi mắt to trong suốt của nàng tràn đầy nước mắt.

Nhìn thấy Giang Hạo Nhiên, nước mắt dường như không thể kiềm chế được nữa, khê rơi xuống hai gò má của nàng.

Nước mắt rơi trên vạt áo, rơi xuống cánh tay như hạt ngọc trong suốt, lặng lẽ hòa mình vào đất.

- Trúc Quân!

Hắn gọi tên của nàng tha thiết, giọng nói ẩn chứa sự hoang mang xen lẫn vui mừng khi được nhìn thấy nàng.

Hắn tiến đến một bước, Trúc Quân lui lại một bước.

Chỉ là một bước nhưng lại tựa nghìn trùng xa cách.

Nàng sẽ không còn vùi đầu vào lồng ngực hắn, không còn gọi tên hắn, không còn vì hắn mà nở nụ cười hạnh phúc nữa sao?

Giang Hạo Nhiên gắt gao nhìn Trúc Quân, không bỏ sót bất cứ biểu hiện nào trên khuôn mặt nàng. Giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Người cùng Thường Mục có quan hệ gì?

- Thông minh!

Phan Ngọc vỗ tay một cái, cười nhếch miệng, nói:

- Thường Mục là đồng môn sư huynh của ta. Người cho rằng thuật hoàn hồn – loại cấm thuật đó bất luận kẻ nào cũng có thể thi hành được sao? Quá ngây thơ rồi! Người thi triển thuật này sẽ bị giảm thọ, mà người để hắn thi thuật, cũng sẽ không thể có cuộc sống như người bình thường được.

- Thì sao?

Giang Hạo Nhiên sắc mặt bình tĩnh, giọng nói có chút khàn khàn.

- Thì sao? Lời nói thật nhẹ nhàng. Nhiều mạng người như vậy, há có thể một câu nói là coi như xong. Người vì vinh hoa phú quý, không tiếc bán đứng thể tử của mình. Ha ha, người đọc sách lại có nhân phẩm như vậy, thật là uống công đọc sách thánh hiền.

Giang Hạo Nhiên lặng lẽ lui một bước:

- Nói tiếp.

Phan Ngọc cười cười, đôi mắt lưu ly bắn ra ánh mắt tựa đao phong bén nhọn:

- Vì muốn thăng chức, người cười Thượng Quan chi nữ(9), chiếm được chức quan tri huyện đại nhân này. Sau đó, người dựa vào tướng mạo khôi ngô của mình, một lần nữa lọt vào mắt xanh của Tổng đốc đại nhân chi nữ(9). Nhìn vị phu nhân đã chết ở đây, hẳn cũng nằm trong kế hoạch của người, ta nói không sai chứ? Giang đại nhân, loại quan hệ núp váy đàn bà này của người, quả là vận dụng rất thỏa đáng.

Trúc Quân thân mình chao đảo, hai mắt đầm lệ vẫn nhìn Giang Hạo Nhiên.

Đây là phu quân của nàng sao?

Thống khổ quay đầu đi chỗ khác, nàng không muốn nhìn hắn nữa.

- Ta vẫn rất ngạc nhiên. Mạng người trong mắt người chỉ là chuyện vặt như giết một con kiến sao? Giết người tàn độc như vậy, người không sợ báo ứng sao?

- Báo ứng! Ha ha, người có thể hiểu tư vị mười năm gian khổ học hành, người được ca ngợi đầy một bụng tài hoa. Vậy mà lần lượt đều thi rớt, không người hỏi thăm, bị thiên hạ châm chọc khiêu khích. Loại cảm giác này người sẽ không hiểu, càng không bao giờ biết ta chịu tủi nhục như thế nào! Người sinh ra đều được hưởng giàu sang phú quý, làm sao có thể lý giải thống khổ này? Chưa từng trải qua cảm giác này, sẽ không thể đánh giá những việc ta làm là đúng hay sai!

- Có lẽ ta thực không có chịu qua khổ cực nào hết. Nhưng mà, người hy sinh thể tử của mình, đã bao giờ nghĩ qua cảm thụ của nàng chưa? Một nữ nhân lương thiện bị hủy trong tay người. Người có bao giờ nghĩ qua?

Phan Ngọc còn định nói tiếp, Trúc Quân đã đi lên phía trước, trong tay nắm chặt một tấm thanh trúc, đau đớn nói:

- Tất cả những gì người làm, ta không muốn hỏi nữa. Nhưng người đem ta nhốt ở chỗ này, là vì sao? Tại sao muốn đem ta biến thành một tượng gỗ vô tri vô giác chứ? Tướng công, người có biết trong lòng ta đau đớn biết bao không?

Ngón tay mềm mại nắm chặt lấy vạt áo trước ngực, ở trong đó mơ hồ truyền đến tiếng gào thét từ trái tim nàng.

Mỗi lần uống máu, mỗi lần bị hắn thô bạo đối đãi, lòng của nàng đã rướm máu.

Mỗi lần đụng chạm đều khiến tim nàng nhiều vết rạn hơn.

Và tới hiện tại, nàng dường như đã tan nát cõi lòng.

Giang Hạo Nhiên lão đảo vội chạy tới trước mặt nàng, run run vươn tay ra:

- Trúc Quân!

Tha thiết gọi tên, phảng phất nhu tình nồng đượm.

Trúc Quân sắc mặt đau đớn, thần môi giật giật muốn nói chuyện...

Bỗng Giang Hạo Nhiên bắt lấy cánh tay nàng, hung hăng kéo đến trước mặt hắn. Trên mặt, nụ cười lạnh như băng vô cùng tà ác, ghé sát vào tai nàng, khẽ cười:

- Ha ha. Trúc Quân, ta làm sao bỏ được nàng? Nàng là bảo bối của ta, là bảo bối mà ta trân quý nhất. Ta sẽ không để cho nàng rời đi, chết cũng không buông!

Vừa nói dứt lời, hắn vung chủy thủ trong tay lên, hướng Trúc Quân đâm xuống.

Xoẹt!

Một tiếng động nhỏ khê vang lên, Giang Hạo Nhiên run rẩy, không thể tin cúi đầu xuống nhìn.

Trên ngực của hắn, một thanh chủy thủ cắm sâu vào đó. Sâu tới mức không thấy lưỡi dao, chỉ thấy cán của nó.

Giang Hạo Nhiên thân thể ngã nghiêng, từ từ ngã xuống đất.

Máu đỏ tươi theo miệng vết thương từ từ chảy ra, thấm đẫm vào những mảnh hoa quế trắng muốt dưới đất.

Trong khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy thật buồn cười.

Thì ra, máu của hắn vẫn là màu đỏ.

Vươn tay hướng tới khoảng không trước mắt, hắn muốn nắm lấy tất cả.

Tài phú, danh lợi, địa vị, tình yêu, tất cả những thứ đó, nhưng lại phát hiện cuối cùng hắn cái gì cũng không có được.

Đôi tay run rẩy...

Ba!

Đôi tay rơi xuống mặt đất lạnh như băng.

Đôi mắt mở to, không ai có thể biết phút lâm chung cuối đời đó, hắn rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Là tội ác khi hắn còn sống, hay là áy náy đối với Trúc Quân?

- Táp táp thu phong sinh,

Sầu nhân oán ly biệt.

Hàm tình lưỡng tương hướng,

Dục giọng điệu tiên yết.

Tâm khúc thiên vạn đoạn,

Bi lai khước nan thuyết.

Biệt hậu duy sở tư,

Thiên nhai cộng minh nguyệt(10)

Tiếng nói thê lương vang vọng khắp thạch thất, ngón tay nhỏ nhắn mềm mại khê đưa đến trên khuôn mặt hắn, nhẹ nhàng vuốt xuống đôi mắt đang mở kia.

Nước mắt trong suốt rơi xuống trên mặt hắn, từng giọt từng giọt, như thể đó là ký ức hạnh phúc của nàng, từng yêu say đắm một nam nhân.

Nắm chặt trong ngực thanh trúc kia, đó là thứ đang phong ấn linh hồn của nàng.

Không có tức giận, không có oán hận, nàng lặng lẽ phá bỏ nó.

Khoảnh khắc này, cho dù phải hồn phi phách tán, nàng cũng không hối hận.

Có thể chết cạnh hắn, còn gì nuối tiếc đây?

Hồ Tứ nước mắt rơi đầy mặt.

Lần đầu tiên, nàng không có ra mặt, chỉ lặng lẽ đứng ở trong kết giới Phan Ngọc tạo ra, chứng kiến tất cả.

Nhìn Giang Hạo Nhiên đối đáp cùng Phan Ngọc, nhìn hắn muốn giết Trúc Quân, nhìn Trúc Quân tự tay khép lại ánh mắt người mình yêu nhất, nhìn nụ cười yếu ớt của nàng dần dần biến mất.

Nhắm mắt lại, nàng gập người ngồi xuống, nước mắt rơi càng nhiều hơn trước.

Nàng không dám nhìn lại, không muốn nghe gì hết, càng không muốn gặp bất cứ kẻ nào. Cho tới khi Phan Ngọc gỡ bỏ kết giới, nàng vẫn ngồi như vậy.

- Tứ Nhi?

Ngẩng đầu, hai mắt nàng mơ hồ đắm lệ, nhìn sâu vào đôi mắt tịch liêu của hắn:

- Vì cái gì muốn cho ta nhìn thấy kết cục như vậy? Người rõ ràng có thể chính mình động thủ, vì cái gì lại không giúp nàng? Vì cái gì lại muốn mượn tay ta giết hắn?

- Mỗi người đều có số mệnh riêng. Sư huynh có, ta cũng có. Đây là thiên quy. Cho nên, chỉ có thể nhờ người phá vỡ thế cục. Cho dù ta có nhúng tay vào, chỉ càng thêm thối.

Nàng cúi đầu, chôn mặt vào giữa hai đầu gối, khóc không ra tiếng.

Một cánh tay kéo Hồ Tứ đứng dậy, Phan Ngọc kéo nàng vào lòng, bàn tay ôn nhu lau đi những giọt lệ đang rơi trên mặt nàng.

Một cơn gió thổi qua, những đóa hoa tuyết trắng hỗn loạn phiêu diêu rơi xuống, phủ lấp khung cảnh tang thương trong mắt đạo.

Rùng mình một cái, Hồ Tứ lúc này mới thanh tỉnh lại.

Chợt phát hiện mình đã bị Phan Ngọc đem ra ngoài phủ, cách đó không xa là một khoảng rừng thông. Trong gió phát ra âm thanh lật phật, giống như đang muốn khóc.

- Nàng là một người tốt. Dù có uống máu, cũng là bắt đắc dĩ mà thôi.

- Ừ.

- Nàng sẽ đi tới nơi nào?

Chân bước lên phía trên ngọn núi, Hồ Tứ quay đầu nhìn.

Xa xa, một làn khói dày đặc đang bốc lên, thiêu đốt tất cả ân oán tình trường.

Phan Ngọc có chút ngạc nhiên, thần sắc bình tĩnh nhìn Hồ Tứ. Suy tư một lúc, hắn cảm thấy trả lời chân thật sẽ giúp Hồ Tứ trưởng thành hơn.

- Vô Giá Địa Ngọc.

Hồ Tứ sửng sốt, lần nữa quay đầu lại nhìn nơi đó.

Im lặng, nhưng vẫn đi theo Phan Ngọc rời khỏi chỗ này.

Đa tình chỉ hữu xuân đình nguyệt,

Do vị ly nhân chiếu lạc hoa. (11)

[Chú thích:

(1) Ngưu Mao Tê Châm: theo như mình hiểu là cây châm này màu đen, thường dùng để châm cứu hay phòng thân.

(2) Huyết Kỳ Môn: Khi bị điểm trúng, đập vào gan, lá lách, chấn động cơ xương, khí huyết ứ đọng

(3) Tính Giang Đình: đây là tên thật của Giang Hạo Nhiên. Sau khi lấy Giang phu nhân, hắn đã thay tên đổi họ.

(4) Câu nói “Ta chán ghét màu đỏ!” mang nghĩa hắn căm ghét ngày cưới Giang phu nhân.

(5) Câu “ngàn người gối, ngàn người ngủ” có nghĩa ám chỉ người phụ nữ lăng lơ, lăng loạn

(6) Và (7) “Nhất dạ phu thê bách dạ ân, đồng sàng cộng chẩm ”câu này đầy đủ là:

“Nhất dạ đồng sàng chung dạ ái.

Nhất nhật phu thê bá dạ ân.” có nghĩa là:

Một đêm cùng chăn gối suốt đời yêu thương.

Một ngày chồng vợ trăm năm ân nghĩa.

(8) U Minh: ở đây mang nghĩa là địa ngục

(9) Thượng Quan chi nữ: con gái của Thượng Quan. Tổng đốc đại nhân chi nữ : con gái của Tổng đốc đại nhân.

(10) Dịch:

Gió thu dồn dập thổi,

Người buồn hận chia phôi.

Nhìn nhau tình chan chứa,

Muốn nói tiếng ghen rồi.

Tấm lòng nghìn vạn mối,

Sầu ngập khôn thốt lời.

Xa nhau còn nhung nhớ,

Trăng vàng chung ngắm thôi. (theo Phụng Hà dịch).

(11) Nghĩa là:

Chỉ trăng xuân vẫn đa tình

Vì người ly biệt rọi cảnh hoa rơi.]

23. Chương 23: Tri Liễu Biến Ách Ba.

Tiếng nước sông róc rảnh chảy vang vọng trong đêm yên tĩnh.

Ánh trăng màu bạc trải dài trên mặt nước, thật giống như đôi mắt thu ba của thiếu nữ.

Một chiếc thuyền hoa lệ lẳng lặng đậu vào bụi cỏ lau gần đó, làm lũ vịt trời đang trốn trong đó hoảng loạn giương cánh bay xa.

Thuyền hoa thực tình xảo, cảnh vật khắc trên mạn thuyền thật sinh động, huyền hoặc.

Trong khoang thuyền, một giọng nói mềm mại phá tan yên tĩnh của đêm.

Màn trướng màu đỏ khẽ lay động, bên trong, y phục của nam tử và nữ tử phân tán trên nền gỗ, thỉnh thoảng có tiếng cười khanh khách vang lên, tràn ngập xuân ý.

- Ai nha, công tử. Không cần như vậy, ha ha.

Nam nhân kia giống như hổ đói vồ lấy mỹ nhân, hôn lên má nàng.

- Bảo bối, cẩn thận kéo lạnh!

Mái tóc dài đen nhánh khẽ vung lên, rơi xuống che kín hơn phân nửa khuôn mặt nàng.

- Tâm nô tì mới lạnh. Thiếu gia, người làm thế nào để ta cảm thấy ấm áp hơn đây?

- Bảo bối, bốn công tử hôm nay sẽ làm cho lòng của ngươi, cùng thân thể đều nóng!

Nam nhân kia đem nàng áp dưới thân, ngón tay di chuyển không ngừng trên da thịt nàng, muốn đưa nàng lên đỉnh cao hoan ái.

Mĩ nhân kia khẽ cười đẩy hắn ra, từ từ đem mái tóc dài buộc lại. Chuyển ánh mắt sang nhìn người kia, gương mặt ửng hồng, hô hấp dồn dập.

Nàng càng cười tươi hơn, mị hoặc kinh người. Thản nhiên xuống giường, mặc thêm ngoại bào nhưng không dùng thắt lưng. Thân mình lúc ẩn lúc hiện, lại càng thêm hấp dẫn.

Nam nhân kia hai mắt tối sầm, đuổi cánh tay muốn bắt nàng lại nhưng lại bắt hụt.

Nàng giống như một chú cá nhỏ, dễ dàng thoát khỏi bàn tay hắn. Nàng mỉm cười quay lại nhìn hắn, lộ ra tư thế mê người. Hắn chỉ hận không thể nuốt nàng vào bụng ngay lập tức.

Nàng chạy ở phía trước, hắn đuổi ở phía sau.

Chạy đuổi trong khoang thuyền, hắn bắt được nàng, hôn thật sâu vào đôi môi anh đào của nàng.

Hắn hôn tới khi nàng thở gấp liên tục, sắc mặt hồng hào. Đôi bàn tay lại không yên phận, di chuyển trên cơ thể nàng.

- Nàng thật là một tiểu yêu tinh!

Khẽ cắn vành tai ngọc, thân thể nàng run rẩy không ngừng. Đang tới thời khắc then chốt, nàng bỗng đưa tay ra bắt lấy tay hắn, mị nhãn như tơ, nói:

- Công tử, không cần nóng nảy như vậy. Nô tỳ là của người mà. Chẳng qua ta nghĩ nên hỏi trước một chuyện.

- Chuyện gì? – không để ý tới lời nói của nàng. Hắn cúi đầu hôn xuống cái cổ trắng ngần kia.

- Công tử đã từng nghe qua ta tấu (đánh đàn) tỳ bà?

Nam nhân cười khẽ, đưa tay nhẹ véo chóp mũi xinh đẹp, nói:

- Nếu như không phải nghe thấy tiếng đàn của nàng, ta vì sao lại phải tới tìm nàng chứ? Đây không phải là biết rõ còn cố hỏi sao?

- Ồ. Vậy công tử cảm thấy tiếng tỳ bà của ta như thế nào?

Nam nhân sắc mặt trầm xuống. Hắn cảm thấy giờ khắc này bàn luận về đàn tỳ bà rất mất hứng, nhưng là lời của mỹ nhân, không nói không được, hàm hồ nói:

- Dĩ nhiên là rất dễ nghe. Mỹ nhân, tối nay khó lắm mới gặp được nàng, chúng ta đừng nói chuyện nhàm chán này nữa. Nào tới đây, chúng ta làm chuyện thú vị, có được không?

Nữ nhân túm mực hơi nhăn lại, nói:

- Công tử cho rằng việc này nhàm chán?

Hắn không để ý tới sự thay đổi trong lời nói của nàng, vẫn tươi cười đáp lời:

- Mỹ nhân, đừng nói những lời mất hứng này. Đêm xuân đáng giá nghìn vàng, chúng ta không nên chậm trễ thời gian.

- Ha ha, xem ra trong mắt công tử, thân thể ta so với tiếng tỳ bà ta tấu càng hấp dẫn chú ý của công tử hơn, phải không? – nàng bất động thanh sắc đẩy nam tử kia cách xa mình một chút.

- Tư sắc mỹ nhân cùng tỳ bà, ta đều thích, ta đều yêu. Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, sắc trời không còn sớm nữa. Nàng mặc quá ít, coi chừng cảm lạnh đó.

Nam nhân giọng nói ôn tồn, thâm nghĩ mau chóng đem nàng vào khoang thuyền tiếp tục triền miên.

- Ai nha!

Nữ nhân thân hình mềm nhũn, lả lướt ngã vào trong lòng nam nhân. Vạt áo rộng thùng thình lúc này hơi trượt ra, để lộ xương quai xanh xinh đẹp của nàng.

- Chân ta đau quá. Công tử ôm người ta vào khoang thuyền được không?

Nam nhân kia tất nhiên cầu còn không được, nhẹ nhàng ôm lấy mỹ nhân. Thân hình kiều mị làm cho hắn không khỏi cất lời khen ngợi:

- Chỉ sợ Triệu Phi Yến (1) cũng không hơn được.

- Triệu Phi Yến là hoàng hậu. Công tử dùng để so sánh với ta, vậy quá đề cao ta rồi.

Ánh mắt nàng khẽ lóe lên tia sáng lạ thường, mùi hương u lan từ cơ thể nàng phảng phất trong khoang thuyền.

Một cơn gió thổi làn hương ấy đánh úp lại vào nam nhân kia, hắn đầu óc choáng váng, không tự chủ được ôm chặt người trong lòng hơn.

- Người nàng lạnh quá. Lát nữa ta sẽ giúp cơ thể nàng ấm hơn.

- Công tử lúc nào cũng chỉ khen mỹ mạo, nhưng lại không hề đề cập tới tiếng tăm bà của ta. Thực làm cho ta có chút thất vọng.

Nam nhân nhú nhú mày, mặt cổ giãn ra, cười nói:

- Mỹ nhân, việc bàn luận về đàn mai nói cũng không muộn. Tối nay trước hết để hai người chúng ta cùng có khoảng thời gian tốt đẹp đi.

- Ha ha. Ta cũng thật có chút thất vọng.

Ngón tay ngọc khẽ vuốt mái tóc đen của hắn, khuôn mặt nàng làm người đối diện cảm giác muốn say.

- Công tử à, ta thật sự rất thất vọng, rất thất vọng đó.

Bùm!

Một vật nào đó rơi mạnh xuống mặt nước. Sóng bạc nhấp nhô trên mặt sông, chiếu sáng dung mạo nàng ta.

Hai gò má nhẵn mịn như ngọc, tóc dài đen buông xuống, phiêu diêu trên mặt nước. Đôi mắt đầy tà mị liếc nhìn mặt nước lay động kia, khẽ liếm đôi môi đỏ mọng, mỉm cười tao nhã.

Đêm, lại trở nên yên tĩnh.

**

Ánh mặt trời gay gắt chiếu xuống vạn vật nhân gian.

Vạn dặm không có một đám mây nào, cây cối bên đường gần như đã héo rũ xuống.

Động đậy cổ họng, Phan Ngọc gần như muốn bùng nổ gào thét nhưng chỉ tiếc là đã không còn sức mà nói nữa rồi.

Liếm liếm bờ môi nứt nẻ, Phan Ngọc đưa tay lấy túi nước ở bên hông. Cầm túi nước đã cạn kiệt, hắn cố gắng lấy ra dù chỉ một giọt nước, nhưng nhận ra là mình đang phí sức mà thôi.

Nhìn quanh bốn phía, trừ bỏ đất đai khô nẻ ra thì không có bất cứ bóng người nào hết. Nhiệt khí bốc hơi lên làm lu mờ tầm nhìn, cảnh vật nhìn mờ mờ ảo ảo.

Phan Ngọc cảm thấy bản thân giống như kiến bò trên chảo nóng, không thể tìm thấy chỗ nào để nghỉ chân.

Trộm nhìn xem xét phía sau, cách đó không xa, Hồ Tứ vẫn như hai ngày trước, im lặng không nói tiếng nào.

Nếu là lúc bình thường, nàng sớm đã không ngừng la hét, không ngừng quở trách Phan Ngọc thì cũng nguyên rửa ông trời. Nói tóm lại, sẽ không ngừng náo loạn với hắn.

Vậy mà lúc này, nàng chỉ trầm lặng đi phía sau Phan Ngọc, không oán hận, không dài dòng, im lặng giống như vô thanh vô tức vậy.

Tình huống này tính tới nay đã kéo dài ba ngày.

Khi từ trong Giang phủ bước ra ngoài, Hồ Tứ vẫn trầm mặc ít nói.

Ban đầu, Phan Ngọc còn âm thầm cảm thấy may mắn, cho rằng Hồ Tứ như vậy hẳn càng thấy nhàn hạ. Nhưng sau này hẳn chợt phát hiện ra chuyện không hề đơn giản như đã nghĩ.

Hồ Tứ tâm tư rất đơn thuần.

Trước đây, mỗi khi đến những nơi mới lạ, nàng thường mỗi ngày chạy lung tung khắp nơi hỏi cái này cái kia. Hỏi cho tới khi Phan Ngọc mất đi tính nhẫn nại, rống to lên bắt nàng ngừng hỏi mới chịu im lặng trong giây lát.

Nhưng nhìn lại hôm nay, mặc cho Phan Ngọc đùa giỡn thế nào, nàng cũng chỉ nâng đôi mắt trong suốt lên nhìn nhìn, khẽ đảo vài vòng rồi cụp mi xuống, coi Phan Ngọc như không khí vậy.

Điều này làm cho Phan Ngọc thấy buồn phiền.

Trước kia hẳn cho rằng Hồ Tứ quá om sòm, thật muốn đem miệng của nàng vá lại để bên tai được thanh tĩnh chốc lát. Vậy mà bây giờ, bên tai đã không có thanh âm phiền phức kia nữa, hẳn cảm thấy bản thân không được thoải mái.

Chẳng lẽ hẳn đã bị Hồ Tứ làm cho thay đổi rồi?

Phan Ngọc lắc lắc đầu, gạt suy nghĩ đáng sợ ấy đi.

Bất quá hẳn trở lại thời kì độc lai độc vãng (2) như trước, chẳng phải tốt hơn sao? Nghĩ tới đây, Phan Ngọc bỗng trở nên hưng phấn.

Đang suy nghĩ, phía sau bỗng truyền tới thanh âm của trực xe.

Phan Ngọc quay đầu lại, thấy một con lừa gầy kéo một chiếc xe. Ngồi trên xe đó có một lão đầu, quần áo cũ kĩ, trên đầu đội một chiếc mũ rơm đã rách nát.

Trong miệng ông ngân nga một khúc hát, một tay thì cầm cây roi đen bóng, một tay còn lại cầm một bình hồ lô màu vàng. Thỉnh thoảng nhấp một ngụm, rồi lại hát một câu trông cực kì khoái hoạt.

Phan Ngọc như thấy vật cứu mạng, ngay lập tức ngan cản xe, khom người nói:

- Lão trưởng, có thể cho chúng ta đi nhờ đoạn đường được không?

Nhảy lên xe, Phan Ngọc ngồi phía sau ông lão cũng không thoải mái.

Đưa tay sờ sờ túi tiền bên cạnh, thậm chí: “Lão hồ ly!”.

Bất quá chỉ là thuận đường kéo một chuyến, lại muốn hẳn chi ba lượng bạc.

Phan Ngọc mặc dù rất xót tiền, nhưng chân lại đang đau, chỉ có thể nhượng bộ ông lão đó. Đem tiền đưa cho ông lão, hẳn không tình nguyện leo lên phía sau xe ngồi.

Cho đến khi vào thành, lão đầu kia cười càng giống hồ ly hơn.

Đem Phan Ngọc cùng Hồ Tứ ném ở cổng thành, đánh con lừa trắng tiền rồi đi.

Phan Ngọc muốn chửi thề, nhưng lại cảm thấy quá thô tục, muốn chửi lão Thiên, lại sợ bị trời phạt. Muốn mắng Hồ Tứ, nhưng nhìn bộ dạng ngây dại của nàng lại không đành lòng.

Cuối cùng, chỉ có thể đem chính mình hung hăng mắng một trận.

Nếu biết chỉ cần đi thêm một đoạn nữa là tới cổng thành, hẳn sẽ không xuất tiền xe dễ dàng như vậy.

Phan Ngọc chỉ muốn hét to lên, không ngờ Phan đại thiếu gia như hẳn lại phải vì tiền mà khổ, tính toán dù chỉ là ba lượng bạc.

Nếu người nhà của hắn biết, chỉ thiếu nước cười đến rụng răng.

Bỏ lại suy nghĩ sẽ bị mọi người cười chê, việc quan trọng nhất bây giờ là nên nghĩ về thực tế.

Nước trong bụng sớm đã biến thành mồ hôi, lương khô cũng đã hết, tiền trong túi lại chỉ đủ hai bữa cơm mà thôi.

Phan Ngọc mặt nhăn mày nhú, lục soát trên người xem có vật gì đáng giá không. Đột nhiên, hắn thấy trên người Hồ Tứ có một cái bọc nhỏ liền mặt mày hớn hở đi tới.

Phan Ngọc cầm số lượng bạc trong tay, muốn thể hiện niềm hân hoan vui sướng ở trong lòng hắn. Thầm khen mình thông minh, cũng may hắn đã dự kiến trước không vứt gương đồng đã không còn là yêu kính kia đi.

Nhờ vào kinh nghiệm lần trước, lần này Phan Ngọc đi thẳng tới cửa hàng đồ cổ chứ không vào tiệm cầm đồ nữa.

Chủ tiệm nhìn gương đồng nghiên cứu hồi lâu, sau đó cùng hắn cò kè mặc cả mãi mới định giá được. Phan Ngọc cảm giác mình quả là thiên tài buôn bán, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Bạc có, vấn đề cơm nước đều dễ giải quyết.

Phan Ngọc lần này không tìm quán cơm xa hoa nữa. Hắn tìm một quán tuy nhỏ nhưng sạch sẽ, thuê hai gian phòng hảo hạng.

Ở trong phòng rửa qua mặt, Phan Ngọc mới cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng. Đi xuống dưới lầu, gọi một số món khác biệt cùng hai chén cơm, thêm một bầu rượu nữa.

Tự rót ỉnh một chén, Phan Ngọc gương mặt dương dương tự đắc, Hồ Tứ an tĩnh ngồi đối diện ăn cơm.

Tay cầm chén cơm, cúi đầu ăn.

Đối với thức ăn, nàng cũng không hề lên tiếng oán hận, tựa như một thiên kim tiểu thư đã được huấn luyện vậy.

Phan Ngọc đang cao hứng, nhưng thấy bộ dạng của nàng liền trừng mắt nhìn Hồ Tứ, lắc đầu, cúi xuống dùng cơm.

Nằm ở trên giường, hai tay để sau đầu, Phan Ngọc nhìn chằm chằm vào trần nhà.

Không rõ vì sao Tứ Nhi om sòm là thế nay lại chuyển biến rõ rệt như vậy?

Hắn vốn muốn yên tĩnh nhưng bây giờ lại phát hiện ra rằng, hắn muốn cãi nhau với nàng như trước.

Phòng hắn ở trên lầu hai, trở mình, Phan Ngọc ngáp một cái, mơ mơ màng màng chìm vào mộng đẹp.

Cũng không biết ngủ bao lâu, bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm nào đó rất dễ nghe, cùng với đó là tiếng người ồn ào không dứt.

Phan Ngọc lấy tay che đầu cũng không thể ngăn cản thanh âm truyền tới.

Không thể nhịn được nữa, Phan Ngọc vén chăn lên, đặng đặng sát khí đi tới bên cửa sổ. Mạnh mẽ đẩy cửa sổ ra, ánh mắt nhìn xuống phía dưới xem chuyện gì đang xảy ra.

Nay vừa thấy, Phan Ngọc không khỏi ngẩn ngơ.

[Chú Thích:

(1) Triệu Phi Yến: là một trong hai đại mỹ nhân của triều đại nhà Hán. Hoàng hậu của Hán Thành Đế.

(2) Độc lai độc vãng: Ý nói là đi lại ngao du một mình một bóng.]

24. Chương 24: Thanh Lâu Nhất Nhật Du [Một Ngày Dạo Thanh Lâu]

Quán trọ này tuy nhỏ nhưng đồ đạc trong phòng khá đầy đủ, sạch sẽ.

Hồ Tứ đi vào trong phòng, rửa mặt, nằm trên giường lăn qua lăn lại không tài nào ngủ được. Những kí ức kể từ khi xuống núi lần lượt hiện lên trong đầu nàng.

Mạc Sầu nét mặt ôn nhu, ôm chặt câu đặc kính xông vào biển lửa, quyết tuyệt cùng trời đất.

Trầm Hương thống khổ yêu thương một người, chỉ có thể từ xa ngấm nhìn người đó.

Trúc Quân với đôi mắt bi ai đưa tay vuốt mắt phu quân của nàng.

Từng khuôn mặt không ngừng xoay chuyển trong kí ức.

Đồng thời, những khuôn mặt dữ tợn cũng hiện lên sau đó.

Mạc lão gia với khuôn mặt nham hiểm đáng sợ. Lưu viên ngoại gào thét đuổi Trầm Hương rời xa Lưu Phong. Giang Hạo Nhiên gương mặt không cam tâm trước khi chết.

Nàng khẽ nhắm mắt lại, thì ra đây mới là nhân gian đích thực chứ không phải giống như trong quyển sách nàng đã đọc.

Nhân gian trước đây mà nàng biết không có những con người như vậy, không có âm toán, không có mưu mô.

Xem ra những thứ nàng biết, đều chỉ là lừa gạt mà thôi.

Nàng chợt nhếch miệng lên cười.

Từ lúc ra khỏi Giang phủ, nàng chỉ một mực suy tư, không nghe, không thấy lời nói của Phan Ngọc. Hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện đã qua, Hồ Tứ đã biết cách nhìn nhận lại con người.

Chỉ có điều, nàng sẽ không còn vô lo vô nghĩ như trước nữa rồi.

Đây có phải là trưởng thành mà Phan Ngọc nói tới không?

Nếu như trưởng thành mà phải như vậy, nàng tình nguyện vĩnh viễn không lớn lên.

Bất chợt ngoài hành lang có tiếng bước chân dồn dập tiến tới phòng của nàng. Cửa cũng không gõ, trực tiếp đẩy cửa phòng ra.

Ba!

Tiếng cửa va đập mạnh vào tường vang lên. Trên người chợt thấy lạnh, Hồ Tứ còn chưa kịp phản ứng đã bị Phan Ngọc lôi ra khỏi phòng.

**

Hồ Tứ ngồi ở trên ghế, vẻ mặt ngây ngô nhìn xung quanh.

Một khắc trước, nàng vẫn còn đang thanh tịnh ở trong quán trọ.

Một khắc sau, xung quanh nàng xuất hiện một lũ oanh oanh yến yến chuyện trò uống rượu, quả là có sự khác biệt lớn nha.

Đưa mắt lên nhìn kẻ đưa mình tới thanh lâu, bộ dạng huênh hoang của hắc lộ ra chút vui vẻ hiềm thấy, chẳng lẽ với hắc lộ việc này vui tới vậy?

- Ai nha, vị công tử này trông thật anh tuấn nha. Nào, uống ly rượu này đi!

Giọng nói lả lơi kia bất giác làm Hồ Tứ rùng mình nổi da gà, nhịn không được xoa xoa hai cánh tay.

Bên cạnh, một nữ nhân khác đã lột vỏ quả nho đưa vào miệng Hồ Tứ, dọa nàng nhảy dựng muốn hét lên.

Một cánh tay ngọc khác khoát lên vai nàng, đôi mắt tựa tiểu phi tiểu nhất mực si tình nhìn nàng chăm chú. Hồ Tứ trong lòng sợ hãi, nói:

- Người, người muốn làm gì?

- Ha ha, vị công tử này thật biết nói đùa. Ta chỉ muốn đưa quả nho cho công tử mà thôi. Đây là nho Tây Vực, Trung Nguyên rất khó tìm được. Nào, hé miệng ra, để ta cho chàng ăn.

Tới lúc này, Hồ Tứ thật hết nhịn nổi.

Vứt lại hoảng sợ ra phía sau, nàng đập bàn đứng dậy, nhìn chăm chăm vào kẻ đang ngồi hưởng thụ kia.

Trái một cô, phải một cô, hừ.

Sau mấy ngày im lặng, rốt cuộc hôm nay Hồ Tứ cũng phát tiết hết tất cả tức giận trong lòng. Chạy tới hất đổ ly rượu của Phan Ngọc, nàng đứng trước mặt hắn, chỉ tay quát:

- Họ Phan kia, nói cho rõ ràng đi. Đem ta tới nơi này, rốt cuộc người đang có mục đích gì?

- Có mục đích gì?

Phan Ngọc vô tội nhìn Hồ Tứ, đôi mắt quay sang nháy nháy với đám nữ tử bên cạnh.

- Ta bất quá là thấy người không vui, nên mới kéo người tới nơi này thả lỏng tâm tình. Gần đây trông người quá lo lắng đó.

Hồ Tứ trừng mắt nhìn hắn, đúng là bịa đặt mà!

Đưa tay lên ôm đầu, nàng trốn vào một góc, nhắm mắt làm ngơ.

Nàng có thể ngăn cản tầm nhìn, nhưng làm sao có thể ngăn cản được thanh âm truyền tới đôi tai?

Cảm thấy bực bội, Hồ Tứ vừa muốn đứng lên quát lớn, lại nhìn thấy cảnh tượng vô cùng kinh dị. Mấy nữ nhân kia túm tụm lại vây quanh Phan Ngọc, người thì đề lên vai hắn, kẻ thì đưa ly rượu mời mọc.

Đang muốn quát Phan Ngọc, nhưng nhìn thấy bộ dạng đó, nàng cảm thấy giống với Giang Hạo Nhiên.

Trong dạ dày bỗng cảm thấy khó chịu, nàng bất ngờ nôn hết tất cả những thức ăn cùng rượu lúc nãy ra. Mà trùng hợp lại nôn đúng trên người những mỹ nhân kia.

Đêm hôm đó, tất cả khách làng chơi trong Diễm Xuân lâu đều được chứng kiến một màn trăm năm khó gặp.

Mười cô nương nổi tiếng nhất của Diễm Xuân lâu hôm nay đều mặc trang phục trong suốt tới mê người.

Quần sa mỏng màu đỏ, dung nhan kiều mị thật khiến cho người ta như say như mộng. Một màn pháo hoa được tung lên, mười cô nương theo đó mà nhảy múa, tiếng vỗ tay vang vọng cả một phương.

- Ối!

Hồ Tứ bị người ta đẩy ra lề đường. Bả vai nàng đụng trúng mặt đường, cảm giác như sắp bị gãy tới nơi vậy.

- Hừ, lần sau đừng để ta gặp được người. Nếu không ta gặp một lần đánh một lần!

Tú bà thân mình mập mạp, ngón tay chỉ thẳng vào nàng, hiển nhiên là đang rất tức giận. Nghĩ tới một màn vừa rồi của Hồ Tứ bị không ít người nhìn thấy.

Như vậy Diễm Xuân lâu chẳng phải biến thành trò cười cho mọi người sao? Không phải vì thấy nàng nhỏ nhắn không nở ra tay, nếu là kẻ khác thì đã bị đánh cho bầm dập rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Tứ suy sụp cúi mặt xuống dưới đất.

Vừa muốn đứng lên, một đôi giày liền xuất hiện ở trước mắt.

Ngẩng đầu, thấy đôi mắt hoa đào của Phan Ngọc, miệng cười hì hì nhìn nàng. Trong lòng nổi lên tức giận, nhanh chóng đứng dậy quay đầu rời đi.

Vừa mới đi được nửa bước, cổ tay nàng đã bị gắt gao nắm lấy. Dùng sức giật ra, nhưng dù có cố gắng thế nào cũng không dứt ra được. Quay đầu cười lạnh, nói:

- Như thế nào, Phan đại thiếu gia? Muốn tìm ta mua vui sao?

- Chắc chắc chắc. Tứ Nhi, xem ra phương pháp trị liệu của ta đã có tác dụng. Nhìn người lanh lợi hoạt bát, hơn hẳn mấy ngày trước nha. Lại nói, người phải cảm tạ thể nào đây?

- Vì cái gì muốn dẫn ta tới nơi hạ lưu như vậy?

- Hạ lưu? – Phan Ngọc phe phẩy đầu, vẻ mặt không cho là đúng.

- Sai rồi, Tứ Nhi. Phải biết rằng, chỉ có ở trong này, nam nhân mới có thể hoàn toàn thoải mái, hoàn toàn không phải lo lắng cái gì là trách nhiệm, không có điều cố kỵ nào hết.

Càng nói, Phan Ngọc càng đưa mắt nhìn về phía đó. Ở chính giữa cửa lớn, một tấm bảng đề Diễm Xuân lâu sơn son thiếp vàng, trông rất là khí khái.

Hai bên treo đèn lồng màu đỏ, dây đỏ kết nối vòng quanh tòa nhà.

Các cô nương xinh đẹp trang điểm kĩ càng, sắc sỡ như những bông hoa đang nở rộ, đứng ở cửa đại môn mềm mại lôi kéo nam nhân vào trong.

Thật vất vả mới quay đầu đi, Phan Ngọc phát hiện vẻ mặt Hồ Tứ rất kì quái, dường như vẫn muốn ói.

Hắn sợ hết hồn, vội vàng đem Hồ Tứ ném qua một bên.

Quả nhiên, Hồ Tứ lại ói một lần nữa.

Lần này nôn ra, nàng cơ hồ đã muốn đem cả mật ói ra ngoài, cho tới khi không còn gì để ói nữa, mới dựa vào tường thở hổn hển. Phan Ngọc che lỗ mũi, cọ cọ tay nàng:

- Tứ Nhi, hay là người trở về quán trọ tắm rửa đi. Hôi quá!

Hồ Tứ đỏ bừng mặt, lông mày cơ hồ dựng đứng lên:

- Người đuổi ta có phải vì muốn đi tìm cái gọi là “việc vui” kia đúng không? Nói cho người biết, chỉ cần còn ta ở đây một ngày, người đừng hòng mơ tưởng tới nơi kia!

- Cái gì gọi là việc vui? Sao khó nghe vậy? Ta là phong lưu không phải hạ lưu.

Phan Ngọc đảo tròn đôi mắt, vui vẻ ra mặt, tiến tới gần nàng:

- Tứ Nhi, sợ ta đi thanh lâu như vậy, người có phải có ý gì với ta không?

Ba!

Một cái tát như trời giáng nện xuống mặt Phan Ngọc. Hắn quay đầu lại nhìn chằm chằm Hồ Tứ, trên mặt vẫn in nguyên năm ngón tay.

Hồ Tứ ngơ ngác đứng đấy nhìn hắn. Rốt cuộc nàng bị sao vậy?

Sao lại đánh hắn chứ? Chỉ vì lời giải thích lúc nãy của hắn về thanh lâu kia sao?

Phan Ngọc nghiêm mặt đi ở phía trước, Hồ Tứ cẩn thận đi theo phía sau.

Cuộc nói chuyện giữa hai người kết thúc bằng một cái tát, chẳng biết là nên buồn hay nên vui đây?

Nhìn Phan Ngọc sưng lên một bên má trái, trên mặt vẫn còn hồng hồng một dấu tay, Hồ Tứ cảm thấy ngượng ngùng, âm thầm muốn chui xuống dưới đất.

Tới cửa quán trọ, Phan Ngọc bất chợt đứng lại. Hồ Tứ do không chuẩn bị nên chiếc mũi nhỏ đập vào lưng hắn.

- Lên đi!

- Vậy còn người? – Hồ Tứ thành tâm hỏi.

- Ta đi chỗ nào còn chưa tới phiên người quán!

Phan Ngọc giọng nói thô lỗ, lạnh lùng đáp trả. Hồ Tứ bị làm cho sợ đến mức không tự chủ được lui về phía sau hai bước, nhỏ giọng nói:

- Người, người đừng kích động. Ta biết sai rồi mà. Ta chỉ muốn hỏi một câu thôi.

- Nói đi.

- Lần trước ta lấy được Hàn Thiết bát quái, lời hứa của người bao giờ thực hiện đây?

Phan Ngọc nhân châu chuyển động, mặt mày hớn hở đáp:

- Hứa hẹn cái gì? Ta không nhớ rõ.

Hồ Tứ thiếu chút nữa tức tới hộc máu, nhưng nàng không dám đắc tội với Phan Ngọc vào lúc này nha. Chỉ có thể tiếp tục ăn nói khép nép:

- Người đã nói, nếu như ta lấy được Hàn Thiết bát quái, người sẽ thả ta đi. Người đạo hạnh cao thâm – thiên sư vô địch, chắc sẽ không quên lời hứa hẹn này chứ?

- À, thì ra là lời hứa đó!

Phan Ngọc vỗ nhẹ một cái lên đầu. Hồ Tứ thấy vậy âm thầm vui mừng, nghĩ bụng sắp được thoát khỏi hấn rồi. Ấy vậy nhưng hấn nói một câu làm cả người nàng lạnh như băng.

- Trừ phi ta chết!

- Người, người nói cái gì? Cái gì mà trừ phi người chết?

Phan Ngọc bước từng bước một đi tới trước mặt Hồ Tứ, vẻ mặt kỳ quái. Hồ Tứ nuốt nuốt nước bọt, khẽ nói:

- Người, người muốn làm gì? Người muốn đổi ý sao?

Vụt.

Phan Ngọc vươn hai cánh tay ra phía trước, đem Hồ Tứ giam cầm trong lòng mình. Cúi đầu xuống, hấn hài lòng khi thấy khuôn mặt nàng từ từ ửng hồng.

Khóe môi treo lên một nụ cười tà ác, từ từ tiến đến bên tai Hồ Tứ, thấp giọng nói:

- Nói cho người biết. Cách giải trừ huyết khế chỉ có một, đó là ta chết. Chẳng có cách thứ hai nữa đâu. Hoặc là giết ta, hoặc là ngoan ngoãn nghe lời. Nếu không, ta sẽ cho người muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!

Cho tới khi Phan Ngọc đã đi xa, chân tay Hồ Tứ vẫn còn run run, trái tim trong lồng ngực đập cuồng loạn.

Nguyên nhân không phải do dung mạo phong hoa tuyết đại trước mắt rời đi, mà là do lời nói lạnh như băng của Phan Ngọc có chứa đựng hàn ý, khiến cho Hồ Tứ không thể phản kháng nổi dù chỉ là một chút.

Hồ Tứ không phải không thừa nhận dung mạo của Phan Ngọc thật diên đảo chúng sinh. Nhưng phải ở gần hấn, mới có thể hiểu hết những thói hư tật xấu của hấn. Nếu không nhất định sẽ lầm tưởng hấn là người ôn nhu như ngọc nha.

Vịn tường, Hồ Tứ miễn cưỡng đi lên lầu.

Vừa mới vào tới phòng, liền ngã nhào trên giường không bò dậy nổi.

Nằm một lúc lâu, mới miễn cưỡng đứng dậy đi rửa mặt.

Súc miệng, lau khô cơ thể sạch sẽ vừa mới tắm xong, nàng cảm thấy vô cùng khoan khoái. Đang muốn thổi nến tắt đèn, bỗng một thanh âm từ xa du dương bay vào trong phòng, tiến vào trong tai Hồ Tứ, làm nàng chú ý.

Lắng tai nghe trong chốc lát, Hồ Tứ nghe cảm thấy rất chân thực.

Đẩy cửa sổ ra, xác định phương hướng là đông nam, nàng tung mình từ trên lầu phiêu nhiên rơi xuống, hướng thanh âm đó mà đi.

Gió đêm hun hút thổi qua, Hồ Tứ cảm thấy trong người nhẹ nhàng khoan khoái lạ thường.

Hít lấy không khí trong lành, mọi chuyện không vui vừa rồi nàng liền ném lên chín tầng mây.

Ven đường liễu rủ lay động, hoa thơm bốn phía.

Ngẩng đầu lên, bầu trời đêm một vầng trăng tròn treo lơ lửng trên cao, tỏa ánh sáng nhu hòa khắp vạn vật chúng sinh.

Trên đường đi, người dần thưa thớt, sau đó chỉ còn lại một mình Hồ Tứ.

Rất nhanh sau đó, Hồ Tứ liền tìm được nơi phát ra thanh âm đó.

Hồ nước lay động, một chiếc thuyền hoa tinh xảo đang đậu ở gần bờ. Khác với viễn cảnh lúc nãy người đi đường thưa thớt, thì ở đây đang tụ tập rất nhiều nam nhân. Ai nấy đều cười nói náo nhiệt, hô to:

- Nương tử hoa khôi, mau đi ra ngoài ọi người trông thấy đi!
- Chúng ta đã nghe tới nửa đêm, cũng không thể trông thấy sao?

Hai chữ “hoa khôi” truyền tới tai Hồ Tứ.

Lông mày khẽ cau lại, thật không nghĩ màn trình diễn kinh động lòng người như thế là của thanh lâu nữ tử. Hồ Tứ thất vọng quay đầu, muốn rời đi nơi này.

Đột nhiên trên thuyền vang lên tiếng rèm che được vén lên, phía sau lưng thuyền đến một trận hút không khí.

- Tiểu nữ Ngọc Tỳ Bà xin ra mắt chư vị công tử.

Thanh âm như châu như ngọc vang lên, giống như băng thanh lãnh khiết vang vọng trong đêm tối, trong sáng mà thanh cao.

Hồ Tứ vừa nghe thấy, cước bộ giống như bị vật vô hình nào đó trói buộc, không thể nhấc chân rời đi.

25. Chương 25: Sơ Kiến Hoa Khôi [Mời Gặp Hoa Khôi]

Ánh hồng xuân sắc, bạch ngọc thanh cao, lục liễu ôn nhu hiền hòa.

Ba dạng sắc này đều là cực phẩm khí chất, thật không thể nghĩ lại có thể hòa hợp trên cùng một người như vậy.

Mái tóc đen dài óng mượt, làn da trắng như bạch ngọc, thân mình mặc một bộ quần áo màu hồng phấn trông thật mê hoặc.

Trong màn đêm yên tĩnh, gió đêm thổi bay mái tóc của nàng, mắt đẹp nhẹ chuyển, đôi môi đỏ mọng nhẹ bĩu một cái, làm tất cả nam nhân đứng ở đó đều ngây dại, tới cả Hồ Tứ lòng cũng như si như say.

Núp ở cây liễu cách đó không xa, Hồ Tứ mang theo gương mặt mơ mơ hồ hồ nhìn về mỹ nhân đang đứng trên thuyền hoa kia.

Những nam nhân đứng vây quanh nàng lúc này đều vì nhất cử nhất động của mỹ nhân mà điên dại. Hoa khôi lại chuẩn bị trình diễn thêm một màn tấu tỳ bà nữa.

Hồ Tứ đối với nhạc khí không hề am hiểu.

Bất quá, Hồ Tứ lại rất thích nghe.

Phải biết, đến ngay cả pháp thuật nàng còn lười học, huống chi là nhạc khí. Có điều tiểu muội của Hồ Tứ lại là cao thủ trong lĩnh vực này, hơn nữa đặc biệt am hiểu đàn tỳ bà.

Tiểu muội của nàng được khen tặng là Đồ Sơn nhất tuyệt mỹ nữ, được đi cùng các ca ca và trưởng lão – đại diện Đồ Sơn tộc đi chúc thọ Tây Vương Mẫu.

Trong yến tiệc, tiểu muội hiến tặng cầm nghệ, từng náo động cả thiên cung. Mà người nhà lại sợ Hồ Tứ đi quấy rối, cho nên cha mẹ nàng quyết định đem nàng nhốt ở nhà, cho tới khi họ trở lại mới thả nàng ra.

Mặc dù Hồ Tứ không muốn nhớ lại. Nhưng giữa quang cảnh này, lòng của nàng có chút xao động.

Châm dứt suy nghĩ mông lung, nàng quay đầu lại nhìn chiếc thuyền hoa kia.

Mĩ nhân kia lúc này đang đưa tay lướt nhẹ trên dây đàn, từng âm nhận vô hình vang vọng khắp không gian.

Tiếng đàn lưu loát lúc trầm lúc bổng, lúc ai oán thê lương, lúc thì tràn đầy sức sống. Bức họa khung cảnh được tiếng đàn vẽ hết sức chân thực.

Mười ngón tay ngọc phiêu diêu gảy đàn, nhẹ nhàng thoát tục, làm tất cả mọi người gần như đã quên cả hô hấp.

Tiếng đàn dừng lại một lúc lâu, đám người mới bùng phát tiếng vỗ tay vang dội.

Hồ Tứ vẫn chìm đắm trong tiếng đàn đó.

Nàng thật không nghĩ tới, cõi đời này lại có người gảy đàn còn hay hơn tiểu muội của nàng. Nhất thời mê mẩn, không để ý đám nam nhân đứng bên cạnh đang “chiến tranh” oanh liệt để dành được mỹ nữ.

Đợi đến khi Hồ Tứ tỉnh lại, mới thấy thuyền hoa đã rời bến.

Nàng nhìn trông theo, thấy một bạch y nam tử kéo hoa khôi vào trong khoang thuyền.

Bùm!

Hồ Tứ lặn xuống dưới hồ nước. Không hiểu sao nàng nảy ra ý định muốn đuổi theo chiếc thuyền hoa đó.

Nước trong hồ này thật khác biệt.

Rõ ràng thời điểm này đang là mùa hạ, khí hậu oi bức. Vậy mà khi nhảy xuống hồ, nhiệt lượng kia dường như tan biến hoàn toàn, chỉ còn lại cảm giác lạnh buốt.

Hồ Tứ tay niệm chú, tạo một vầng sáng mềm nhẹ bao xung quanh thân mình.

Hồ Tứ cảm thấy rất vui vẻ khi nhìn thấy cảnh tượng dưới lòng hồ. Từng đàn cá nhỏ bơi lội tung tăng, ánh trăng chiếu xuống làm cảnh vật dưới nước càng thêm lung linh huyền ảo.

Thỉnh thoảng, bên dưới có mấy củ sen cản trở đường đi của nàng, hoặc là một bụi tảo mềm mại nào đó. Nàng ham vui giống như một hài tử mới lớn vậy.

Trước đây, khi có người hỏi Hồ Tứ đã bao nhiêu tuổi, Hồ Tứ luôn luôn giơ nanh múa vuốt với họ. Có khi phồng mồm trợn má, xù lông dựng ngược lên quát:

- Chúng ta thử so tài một chút?

Lời vừa nói xong liền hù dọa đuổi theo người kia, khiến họ sợ mất mật.

Hậu quả sau này đó là nàng bị mẹ đánh ột trận lóc da lóc thịt. Hồ Tứ không ngừng la hét, không ngừng khóc lóc.

Nàng la hét tới khi mẹ đã không còn khí lực để đánh, cho tới khi tiểu muội muội cưỡi trời cho nàng, cho tới khi cha đem Hồ Tứ ném vào lò chữa thương.

Lò? Đúng, các vị không nghe lầm đâu.

Bất quá, cái lò này không giống như lò ở phạm trần dùng để nấu cơm, mà là bí mật của Cửu Vĩ Hồ Tộc.

Nếu hồ ly nào bị ngã bệnh hay bị trọng thương nặng, chỉ cần dùng cái lò này, dùng Thiên Hỏa đốt ba ngày ba đêm đảm bảo sẽ lành lặn trở ra ngoài.

Hồ Tứ trước đây đã từng hỏi cha mẹ vì sao lại vậy, chỉ tiếc là không có ai chịu nói cho nàng biết.

Đang mải ngao du hạ thủy, dưới chân Hồ Tứ chợt có thứ gì đó giữ lại.

Hồ Tứ kéo kéo, lại bị nó lôi xuống dưới đáy hồ. Trong lòng hoảng sợ, liền uống phải mấy ngụm nước liền.

Định thần nhìn lại, thì ra chân nàng bị một túm rong biển quấn lấy. Nhẹ nhàng bơi xuống dưới, nàng rút trong giày ra một thanh chủy thủ, vung lên cắt đứt rong rêu.

Đang muốn bơi lên, bỗng một luồng bạch quang bay thẳng tới trước mặt nàng. Hồ Tứ kinh hãi, bị dọa cho hồn phi phách tán, dùng hết toàn lực nhảy lên phía trước.

Ánh trăng sáng lúc này đã bị che khuất, xung quanh là một mảnh u ám.

Hồ Tứ luống cuống không cần xác định phương hướng, liều mạng đi về phía trước.

Cho tới khi đầu đụng phải một cái gì đó mới dừng lại.

Bịch!

Tiếng va chạm này thật lớn, làm đám bạch hạc đang yên tĩnh nghỉ ngơi bị hù dọa, giương cánh vội vã bay đi.

Rất nhiều vàng, rất rất nhiều nha.

Hồ Tứ vui mừng phát hiện trước mắt chứa đầy vàng, sáng loáng, vàng óng.

Nàng trở nên hưng phấn cực kì. Những thứ này đủ để đền bù cho Phan Ngọc rồi nha, như vậy nàng có thể khôi phục được sự tự do của mình, tiếp tục cuộc sống vô lo vô nghĩ.

Hồ Tứ cười giống như thần tài, miệng không khép lại được.

Đưa tay đang định vớ lấy mỏ vàng đó. Ngẩng người, nàng đem tay đưa về phía đó lần nữa.

Sao không lấy được nhỉ?

Hồ Tứ gấp đến độ muốn ngửa mặt lên trời gào khóc.

Mắt đã thấy vàng, nhưng sờ cũng không sờ được, chẳng phải là khổ hình sao?

Cảm thấy tình thế cấp bách, nàng liền há miệng hướng tới rương vàng kia cắn xuống.

Cộp!

Hồ Tứ mở to mắt ra, kinh ngạc phát hiện răng của mình đang cùng thân tàu “thân mật tiếp xúc”. Thân mình kịch chấn, cơn đau tê buốt từ trên răng lan truyền tới não, rồi tới thân thể, làm cho Hồ Tứ phải ôm lấy miệng, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

Sau chốc lát, cảm thấy cơn đau đã thuyên giảm, Hồ Tứ lúc này mới miễn cưỡng thanh tỉnh lại.

Lau sạch nước mắt trên mặt, nhìn lướt qua khoang thuyền một vòng.

Không có ai cả.

Cúi đầu nhìn xuống dưới chân, thấy dưới chân vẫn còn một đoạn hồ tảo bám vào.

Dụi dụi mắt nhìn lại lần nữa, con thuyền này sao quen thuộc vậy?

Điều khác tinh xảo, đèn lồng màu đỏ, trướng lụa màu hồng, không phải là thuyền hoa của mỹ nhân kia sao?

Sờ sờ đầu, Hồ Tứ cố gắng đứng dậy.

Quang cảnh xung quanh đều là một màu đen của màn đêm vô tận, bốn bề đều là nước, không một bóng người. Nàng liền rời gót hướng khoang sau đi tới.

Sau màn trướng màu hồng, ở trên chiếc giường cách đó không xa, có thể thấy hai bóng người đang dây dưa triền miên trên đó.

Bạch y nam nhân lúc này đã mất đi vẻ ưu nhã, gần như đã biến thành dã thú, cắn xé đoạt lấy con mồi trong ngực. Ánh mắt hắc đỏ bùng, vội vã chinh phục nữ nhân ở dưới thân mình.

Hoa khôi kia mái tóc dài xỏa tung ở trên gối. Trắng cùng đen, hai tông màu giao tranh mãnh liệt trên giường.

Y phục bị cởi mất một nửa, vai lộ ra. Váy dài bị vén lên, lộ ra cặp đùi trắng tinh tẽ, ánh mắt trở nên mờ lung, giống như sóng triều dập dờn mệnh mang.

Bờ môi nàng ta khẽ phát ra tiếng rên rỉ kiều diễm. Nhìn biểu hiện của nam nhân kia, khóe miệng hiện lên tia cười mập mờ yếu ớt.

Hồ Tứ cả kinh, không nghĩ tới mình sẽ đụng phải một màn xuân sắc như vậy.

Vội vàng lắc mình núp ở phía sau cây cột, tim đập loạn xạ.

Hình ảnh Giang Hạo Nhiên cùng Trúc Quân dưới tàng cây bỗng ập đến trong đầu, thanh âm cùng cảnh tượng lúc này dung hợp lẫn nhau, làm mặt nàng càng lúc càng đỏ, không biết phải làm sao.

Cũng không biết đã trốn bao lâu, cơ hồ Hồ Tứ đã ngủ quên mất. Đột nhiên bên tai bỗng truyền đến tiếng khàn khàn kêu thảm thiết, thanh âm không lớn nhưng ngay sau đó liền bị cắt đứt.

Mùi máu nhàn nhạt bay tới trong mũi Hồ Tứ, nhất thời làm cơn buồn ngủ của nàng tiêu tán.

Đứng dậy quay đầu lại, nam nhân kia đã té ngã ở trên giường, trên cổ có một vết cắt lớn.

Máu đỏ chảy ra ồ ạt, dần dần nhuộm đỏ cả chiếc giường, nhuộm đỏ cả sàn nhà.

Hoa khôi kia tao nhã đem bàn tay di chuyển đến miệng vết cắt, từ từ đưa sâu vào trong da thịt, nửa âm thanh kinh sợ cũng không phát ra từ miệng nàng ta.

Từ trên cánh tay bạch ngọc của nàng, bỗng xuất hiện những đường huyết mạch li ti, chạy suốt từ cánh tay hướng đến cổ.

Gương mặt hoàn mỹ lúc này đã biến mất, thay vào đó là một gương mặt với làn da xấu xí vô cùng.

Chỉ có thể nhận ra đôi mắt và đôi môi anh đào đang tươi cười ma mị. Đôi mắt khép hờ, thần thái này dưới ánh trăng thật làm cho người ta kinh hãi.

Từ từ, nam nhân phía dưới đã biến thành thi thể quắt khô, nhiều nếp nhăn bao quanh chặt lấy xương, trông chẳng khác gì cái xác của một ông lão tám mươi tuổi.

Máu đen từ miệng trào ra, mang theo mùi tanh tưởi. Lốp da của hoa khôi kia đã khôi phục lại vẻ láng mịn như trước. Năm ngón tay tinh tẽ đưa tay lên khóe miệng, cái lưỡi hồng liếm một vòng, vẻ mặt rất là thỏa mãn.

Hồ Tứ chỉ cảm thấy đại não một trận mê muội. Những động tác ghê người kia, cùng với máu tanh trên đất làm nàng hoảng sợ tới phát run.

Trong hoảng hốt, loáng thoáng phảng phất thứ gì đó trong kí ức nàng.

Người kia chẳng lẽ là...?

Không, không phải là người đó.

Nàng lắc đầu, đuổi đi suy nghĩ hỗn loạn kia. Lại chợt phát hiện hoa khôi kia chẳng biết đã đứng lên từ lúc nào, bình tĩnh nhìn thẳng vào nàng.

Hồ Tứ bị làm cho sợ hãi đến mức mặt trắng bệch, hai chân không thể cử động được, chỉ có thể ngồi im ở đó. Nàng trở mắt nhìn mũi nhân kia ung dung tự tại đi tới chỗ mình, từng bước, từng bước một.

Ngồi xổm người xuống, Hồ Tứ thấy cảm mình chợt lạnh.

Đầu ngón tay lạnh như băng của nàng kia nhẹ nhàng nâng cằm Hồ Tứ lên, hai đồng tử lẳng lẳng nhìn nàng.

Đôi mắt của hoa khôi kia không phải là đen nháy, mà là màu đỏ sẫm, tựa như hồng bảo thạch vậy.

Nhìn bộ mặt sợ hãi của Hồ Tứ, nàng ta cảm thấy đây là chuyện khôi hài nhất thiên hạ.

Ánh mắt chuyển động, liền ghé sát vào mặt Hồ Tứ.

Hồ Tứ chỉ cảm thấy trên mặt ảm áp, giống như bị nàng ta liếm một cái vậy. Cơ thể co rúm lại, tròn tròn mắt nhìn, kinh hãi không thôi.

Nàng đột nhiên cảm thấy mình giống như thức ăn cho nàng ta vậy.

- Người, người đừng đụng vào ta. Ta, ta cũng là yêu đó!

Hồ Tứ thanh âm trở nên gay gắt, trái tim đập loạn xạ không ngừng, cơ hồ đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Một mùi hương nhàn nhạt từ người hoa khôi kia tỏa ra, xen lẫn mùi vị của máu, tạo ra một mùi vị cổ quái, trên trọc thánh giác của Hồ Tứ.

- Nga, người nhìn ra ta là yêu sao?

Hoa khôi trong mắt tinh quang lóe lên, thoáng qua một nụ cười ngọt ngào.

- Xem ra, lớp ra này vẫn có sơ hở.

Hồ Tứ liều mạng lui về phía sau, né tránh ngón tay của nàng kia.

- Sơ hở, sơ hở cái gì? Ta bất quá chỉ là cảm nhận được yêu khí của người mà thôi.

- Sợ? Sợ cái gì? Ha ha, ta chẳng phải cũng giống như người sao?

Móng tay nhẹ nhàng cọ trên mặt Hồ Tứ, trên mặt không thể nhìn ra nàng ta đang nghĩ gì.

- Cái gì giống ta chứ? Vị tỷ tỷ này, ta và người hôm nay mới lần đầu gặp nhau! – Hồ Tứ không hiểu vì sao nàng ta lại nói vậy, vội vàng giải thích.

- Lần đầu.... gặp nhau?

Tâm trạng của Hồ Tứ đang khấn trương muốn rời đi, nàng căn bản không hề nghe thấy câu nói nhỏ đầy vẻ nghi ngờ kia.

Hoa khôi kia chỉ một ngón tay lên trán Hồ Tứ, vẽ một đường.

Một luồng hồng quang từ đầu ngón tay tiến vào trong đầu Hồ Tứ.

26. Chương 26: Họa Phẳng Giai Nhân [Giai Nhân Trên Thuyền Hoa].

Hồ Tứ thường rất hay nằm mơ. Nàng thường bị trưởng lão mắng là hay nằm mộng ban ngày (1).

Trưởng lão nhìn nàng lúc nào cũng thờ dài, bộ dạng chỉ hận rèn sắt không thành thép a. Những tiểu hồ ly khác đều cần cù chăm chỉ, nỗ lực học pháp thuật.

Chỉ có mỗi Hồ Tứ, rảnh rỗi là lại ngủ hoặc có thức cũng đỡ trò quậy phá, khiến cho Đồ Sơn tộc gà bay chó sủa không lúc nào yên.

Cả tộc Đồ Sơn thấy nàng như thấy tiểu khắc tinh, sợ hãi không dám dây vào.

Bất quá, bởi vì Hồ Tứ không có pháp lực gì nên “tội ác” cũng chỉ có thể dừng lại ở giới hạn như đập vỡ một vài thứ đồ, lén lấy bảo ngọc, cướp trang sức của người khác.

Kết quả “hậu chiến” của nàng là bị mẫu thân véo lấy cái tai nhỏ, nhắc nàng đem tới nhà người ta nhận lỗi.

Nhưng mẫu thân của Hồ Tứ đâu ngờ, đem nàng đi thỉnh tội với họ chẳng khác nào “nâng cấp” năng lực quậy phá của nàng.

Cứ mỗi lần đi “thỉnh tội”, Hồ Tứ đều lén lút quay trở lại nhà đó, đập phá hết tất cả những thứ gì quý giá mà nàng nhìn thấy.

Từ đó về sau, cho dù nàng làm hỏng hay lấy thứ gì, người ta cũng không dám để nàng “thỉnh tội” nữa.

Hậu quả của nó thật đáng sợ hơn trước nha.

Chỉ trong một khắc, nàng còn đang đứng trên thuyền hoa tinh xảo, đối mặt với yêu tinh đáng sợ kia.

Một giây sau, Hồ Tứ lại thấy mình ở một nơi xa lạ, không biết là phương trời nào hết.

Xung quanh nàng, chỉ có lớp sương mù dày đặc, ngoài ra không thấy gì cả.

Hồ Tứ đưa tay về phía trước sờ soạng, nhưng cũng vô ích.

Bởi vì không nhìn thấy, Hồ Tứ có dùng cách nào cũng không thăm dò được, nàng cố gắng áp chế tinh thần để bình tĩnh lại.

Vẫn tiếp tục đưa tay dò đường, chỉ một phút không để ý, đôi chân bước hụt vào khoảng không. Nàng mất thăng bằng ngã thẳng xuống dưới bậc thang sâu hun hút.

Ba!

Lăn tới bậc thang cuối cùng, đầu Hồ Tứ rơi xuống một dòng nước âm ẩm.

Lỗ mũi bị sặc nước, nàng cố gắng đứng dậy ho khan mấy tiếng.

Cảm thấy hơi thở của mình đã lưu thông, Hồ Tứ mới ngẩng đầu lên nhìn nơi vừa mới rơi xuống.

Núi đá ngổn ngang, sơn linh hiểm trở.

Lúc này, lớp sương mù đã mỏng dần, nàng có thể nhìn thấy mọi cảnh vật.

Dưới chân ngọn núi này có một dòng ôn tuyền (2) bao quanh, không có người đi lại nơi này.

Thì ra dòng suối đó chính là nơi mà nàng vừa rơi xuống. Hồ Tứ men theo một con đường hẹp dài từ từ đi về phía trước.

Trên tay tiếp xúc với lớp rêu xanh trên vách núi, trơn bóng, ẩm ướt.

Cảm giác này thực sự rất quen thuộc. Quen thuộc tới mức dường như nàng đã từng gắn bó với nó, nhưng dù có cố gắng như thế nào cũng không thể nhớ ra đoạn kí ức đó.

Hồ Tứ không thêm nghĩ nữa, nàng đi theo bản năng hướng về phía trước. Chẳng biết đi được bao lâu, bỗng trước mắt có một luồng bạch quang lóa mắt, khiến nàng không thể nhìn thấy gì nữa.

Phải mất khá lâu mắt mới thích ứng trở lại, Hồ Tứ phát hiện trước mặt đã không còn con đường đá lúc trước. Thay vào đó là một bích động, có một tấm Bạch Ngọc ở trong đó, bên cạnh có một cái hồ nhỏ.

Thì ra luồng sáng lúc nãy là từ bạch ngọc phát ra. Chẳng qua đã không còn chói mắt như trước, ánh sáng dường như đã trở nên nhu hòa bao bọc lấy nàng.

Yên tĩnh.

Giờ phút này trong lòng Hồ Tứ chỉ có cảm giác như vậy.

Tìm một tảng đá trơn nhẵn ngồi xuống, bỗng có một cơn gió mang theo mùi hương nhàn nhạt u lan thổi tới:

- Tỷ tỷ!

Hồ Tứ quay đầu lại. Chỉ thấy một hồng y nữ tử đi tới trước mặt nàng, nhẹ nhàng kéo tay nàng rất thân mật, ngồi xổm xuống bên người, nói:

- Tỷ tỷ, ta không nỡ để người rời đi nha!

Hồ Tứ nâng tầm mắt lên nhìn nét mặt thanh mảnh của người mới tới.

Nhưng chỉ tiếc dung nhan của tiểu nữ tử kia đã bị một tấm lụa mỏng như cánh ve che mắt, chỉ để lộ đôi mắt đen tròn to lay láy.

Bên trong đôi mắt đó có cô đơn, có đau thương, có buồn bã.

Sự ưu thương nhàn nhạt trong đôi mắt đó tựa hồ tác động đến tâm trạng của Hồ Tứ. Nàng đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt tóc hồng y nữ tử kia:

- Không nên khổ sở, tiểu hài nhi. Đây là thiên mệnh, là số mệnh của ta. Người hẳn nên cao hứng cho ta mới đúng. Chỉ cần qua cửa ải này, ta đã có thể lên trời, thoát khỏi lốt thú.

Hồ Tứ bất giác trả lời, cứ như đây là lời nàng muốn nói với đứa nhỏ vậy.

- Nhưng mà, cửa ải này không thể vượt qua, không thể hoàn thành. Tỷ tỷ, người cùng người trong thiên hạ đều là kẻ địch, người sẽ bị người trong thiên hạ ganh ghét, phỉ nhổ. Không nên đi!

Hồng y nữ tử khóc nức nở, nước mắt dần dần thấm đẫm tay áo của Hồ Tứ. Trên nóc động, một giọt nước khe khẽ rơi xuống mặt hồ, tạo nên từng đợt sóng rung động.

- Đáp ứng ta, tỷ tỷ. Lúc này không nên rời khỏi, không nên đi!

- Nhưng đây là một cơ hội tốt, nên ta không thể đáp ứng.

- Nếu như người cố ý rời đi, vậy hãy ở thêm một lúc nữa. Lần sau gặp lại, cũng không biết là năm nào tháng nào.

Nhìn cảnh vật xung quanh, không chút do dự, Hồ Tứ thản nhiên gật đầu.

- Được rồi.

Cảm nhận được làn gió mát thổi vào trong động, Hồ Tứ trong lòng chưa bao giờ cảm thấy yên tĩnh như vậy. Có cảm giác như nàng đã từng ở nơi này rất lâu, giống như nàng luôn luôn ở tại nơi này.

Đêm tĩnh lặng, nguyệt trải nhân gian.

**

Phan Ngọc đi dạo đến đêm khuya mới trở lại quán trọ. Vốn định trực tiếp trở về phòng mình nghỉ ngơi, nhưng bước chân không khỏi tự giác tiêu sái đi tới trước cửa phòng Hồ Tứ, giơ tay gõ cửa.

- Đã ngủ chưa, Tứ Nhi?

Không thấy tiếng người đáp trả, Phan Ngọc liền áp tai lên cửa cố gắng nghe ngóng.

Bên trong phòng không có chút động tĩnh gì.

Lại gõ gõ, thanh âm đề cao lên chút.

- Tứ Nhi!

Ba!

Cửa phòng va đập mạnh vào tường. Phan Ngọc một bước phi thân bay tới bên giường.

Trên giường trừ chăn đệm gối ngang ra, không có bóng người nào hết.

Cửa sổ mở lớn, gió đêm ôn nhu thổi vào trong phòng.

Ánh mắt chợt lóe, Phan Ngọc phi thân từ trên cửa sổ nhảy xuống.

Cơn gió lạnh lạnh thổi tới, Phan Ngọc dùng sức hít vào một hơi.

Hơi rượu lúc này đã bị thanh tẩy chút ít, nhưng ngọn lửa trong lòng hẩn lại đang cháy dữ dội. Mặt mày nhần lại, âm thầm nghiêng răng.

Lần này mà bắt được Hồ Tứ, nhất định phải giáo huấn nàng một trận.

Thiên sư cùng yêu tinh lập huyết khế, vào thời khắc đó, hai người có thể cảm ứng được sự tồn tại của đối phương, thậm chí cả suy nghĩ, cảm tình đều có thể cảm nhận được.

Chỉ là Phan Ngọc quá phúc hắc, Hồ Tứ lại vô cùng lười biếng.

Hai người nhìn nhau liền không thấy vừa mắt, vì vậy, Phan Ngọc thường không dùng đến khả năng này.

Mà lúc này, hẩn phải dùng tới phép thuật đó may ra mới tìm được Hồ Tứ.

Phan Ngọc cũng không hiểu, vào thời khắc nàng đánh mình một cái tát, vì sao hẩn còn muốn tự mình đi tìm tiểu phiến toái đó chứ?

Lắc lắc đầu, đem ý niệm trong đầu áp chế xuống, nhắm mắt niệm pháp quyết.

Bên hồ, liễu xanh rủ xuống mặt nước, chỉ có mấy chiếc thuyền nhỏ đậu ở gần bờ.

Hôm nay không phải là ngày rằm, vì vậy du khách rất thưa thớt. Chỉ có mấy kẻ say rượu đang đi siêu vẹo qua lại, trong miệng ồn ồn ào ào nói những điều mơ hồ gì đó.

Phan Ngọc đi lại bên hồ vài vòng cũng không phát hiện cái gì hết.

Cảm ứng về Hồ Tứ tới bên mạn hồ, sau đó giống như hơi thở bị chặn đứt, vô tung vô ảnh mà biến mất.

Lo lắng tăng dần lên, dần dần Phan Ngọc cũng mất đi tính kiên nhẫn.

Hắn lo sợ Hồ Tứ đã gặp phải nguy hiểm rồi chẳng?

Tuy rằng nàng là hồ ly, nhưng là tiểu hồ ly ngu ngốc a.

Phan Ngọc không ngừng cố gắng tự an ủi chính mình.

Nếu nàng xảy ra chuyện thật, Phan Ngọc cũng tự cảm thấy không nên nhìn mặt mình nữa.

Ngay cả thủ hạ cũng không bảo vệ được, làm sao có thể đứng trong giới giang hồ – thiên sư nữa.

Phan Ngọc thở dài. Hắn nhớ tới bản lãnh bốc quẻ bói của sư phụ.

Phan Ngọc học pháp thuật rất nhanh, nhưng đối với thuật bói toán thì dường như không hứng thú nên rất lười tập. Mà lúc này, hắn không ngừng cảm thấy hối hận.

Đây là lần đầu tiên Phan Ngọc thấy hối hận như vậy.

Đứt bỏ tạp niệm trong đầu, Phan Ngọc lần nữa niệm pháp quyết, cố gắng tìm Hồ Tứ.

Phải biết rằng, máu của hắn ở trong cơ thể nàng, nếu nàng có chuyện, hắn nhất định cảm nhận được.

Đột nhiên, Phan Ngọc cả người chấn động, khí huyết trong lồng ngực dâng lên cuộn cuộn. Thân mình lao đảo lui về sau mấy bước, đụng phải gốc cây liễu ở phía sau. Ho khan mấy tiếng, mãi mới có thể thuận khí trở lại.

Phan Ngọc kinh ngạc phát hiện, hắn dò xét mấy lần nhưng đều bị vật gì đó cản trở. Nhưng nhờ có vậy, hắn mới có thể xác định nơi Hồ Tứ đang ở, mặc dù tương đối mơ hồ.

Àm!

Bọt nước rẽ sóng bắn lên quần áo của Phan Ngọc, hắn cũng không thèm để ý.

Trong lòng chợt nghĩ, chẳng biết bao lâu rồi không ngự phong mà đi?

Lần trước là từ khi nào nhỉ?

Hơi hơi nhắm mắt lại, gió trong hồ lành lạnh thổi trên gương mặt hắn.

Phan Ngọc nhớ tới sư huynh Thường Mục của y. Trước kia ở trên núi học nghệ, hai người thường xuyên vụng trộm rủ nhau đi uống rượu. Phan Ngọc là tiểu sư đệ, Thường Mục là nhị sư huynh.

Y đối với Phan Ngọc hết sức ân cần, nuông chiều.

Nghĩ tới việc này, Phan Ngọc không tự chủ được đưa tay lên sờ sờ ngọc bội ở trong lòng.

Ở trên mặt của ngọc bội có linh lực của Thường Mục, vẫn chưa vì chủ nhân chết mà biến mất. Ngọc bội này nhắc nhở hắn, đừng phạm sai lầm giống như sư huynh.

Phan Ngọc nhẹ nhàng bay lên khỏi mặt hồ, giống như một chiếc lông vũ khẽ khàng rơi trên mặt thuyền.

Thuyền hoa cực kì tinh xảo, lồng đèn màu đỏ đu đưa trong gió, rèm cửa màu phấn hồng, cửa trên khoang thuyền lộ ra ánh sáng trong suốt như thủy tinh.

Roẹt!

Phan Ngọc đẩy mạnh tầm rèm ra, tùy tiện cất bước vào trong khoang thuyền.

Vừa tiến vào trong, một mùi hương thoang thoảng lướt qua chóp mũi. Phan Ngọc nín nhịn không được, rung mình một cái, quay đầu đi hắt xì liên tục.

- Quá môn (3) là khách, mời vào!

Lời nói mềm nhũn như tơ lụa kia khê truyền tới, thanh âm như vương vấn trong lòng người nghe. Phan Ngọc lộ ra gương mặt hiểu ý mỉm cười đáp lễ, hẳn hiển nhiên sẽ không cự tuyệt.

Cây đàn tỳ bà được đặt trên chiếc bàn gỗ màu đen, bên trong thấp một ngọn đèn lung linh mờ ảo.

Giai nhân đưa lưng về phía cửa khoang.

Tóc dài đen nhánh trải dài quá ngang lưng, nổi bật với chiếc áo của nàng – hắc bạch phân minh.

Tay áo bông bành, mềm mại như nước. Quần hồng để lộ ra đôi chân mảnh khảnh trắng như ngọc, tựa như được điêu khắc vậy.

Gân xanh trên da thịt như ẩn như hiện, làm cho người khác không nhận được muốn yêu thương nàng thật tốt.

Giai nhân vẫn không xoay người lại, vẫn đưa lưng về phía Phan Ngọc.

Bất quá, thân thể mềm mại của nàng khê run lên. Bởi vì, Phan Ngọc tay đã nắm lấy đôi chân của nàng, bàn tay vuốt ve nâng niu, tựa như đối đãi với người mình yêu.

Động tác hết sức ôn nhu, sợ làm mỹ nhân hoảng sợ.

- Công tử, làm sao người có thể đối xử với ta như người nhà vậy?

Thân thể mềm nhũn, yếu ớt tựa vào trong ngực Phan Ngọc. Đầu đặt trên vai hắn, thanh âm kiều mỹ tựa như đang làm nũng vậy.

Phan Ngọc khê cười một tiếng, giơ tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của nàng lên.

Dung nhan chôn giấu dưới mái tóc đó thật khiến cho người ta khó quên được.

Phong tình vô hạn, thu ba lưu chuyển, nụ cười của nàng thật giống như một loại rượu làm say lòng người.

- Công tử, vì sao người nhìn ta như vậy?

Nhuyễn ngọc ôn hương nhẹ cọ trong ngực Phan Ngọc, khóe môi ẩn chứa một tia lạnh nhạt.

- Mỹ nhân, người tên là gì?

Phan Ngọc xoa nhẹ cằm của nàng, từ tốn lại gần sát mặt nàng. Động tác vô cùng chuẩn xác, giống như một công tử phong lưu có hạng nhìn thấy mỹ nữ độc nhất vô nhị.

Bàn tay trắng nõn khê đẩy Phan Ngọc ra.

Đảo mắt một cái, nữ nhân kia đã ở phía xa. Tay nàng chạm vào cây tỳ bà kia, một chuỗi âm nhận réo rất vang lên.

Giai nhân nghiêng đầu cười một tiếng, sắc mặt hồng hào, thâm tình vạn ý nói:

- Tiểu nữ tên là Ngọc Tỳ Bà.

[Chú thích:

(1) Nằm mộng ban ngày: ý nói là Hồ Tứ rất hay mơ mộng.

(2) Ôn tuyền: suối nước nóng.

(3) Quá môn là khách: khách qua đường cũng là khách.]

27. Chương 27: Bích Ba Ý Rủ [Bích Ba Kinh Diễm]

- Ngọc Tỳ Bà – Phan Ngọc nhắc đi nhắc lại trong miệng hai tiếng.

Lông mi nhướn lên, khoe miệng mang chút ý cười. Ánh mắt hần càn rỡ đánh giá nữ nhân đứng trước mặt, cười cười nói:

- Quả là giai nhân, người đẹp tên cũng đẹp.

Ngón tay nàng khê động, âm nhận vô hình từ đầu ngón tay vang vọng khắp bốn phía, réo rắt du dương. Nàng nở nụ cười khiến rung động lòng người, điềm đạm nói:

- Công tử tự tiện xông vào thuyền hoa của ta là vì nguyên cớ gì?

Lững thững đi tới khoang thuyền bên, đôi mắt thủy tinh lạng lẽ ngấm bầu trời đêm cô tịch.

Bầu trời đêm nay trắng sáng, gió đêm khê lướt qua gương mặt tuần tú của Phan Ngọc, vài sợi tóc bay bay trong gió. Hần khê ngâm nga:

- Hoa gian nhất hồ tửu.

Độc chúc vô tương thân

Cử bôi du minh nguyệt

Đối ảnh thành tam thân. (1)

Ngón tay nhẹ nhàng thông thả lướt trên mặt nước.

Từng giọt nước lạnh như băng giống như những viên châu trong suốt bám lấy ngón tay hần, có lúc lại giống như chú cá nhỏ vội vàng chạy trốn, ẩn vào mặt hồ sâu không thấy đáy.

Khúc nhạc hơi đổi, đầu lông mày chau lên, mắt đẹp nhẹ liếc Phan Ngọc:

- Công tử dáng vẻ đường đường anh tuấn lỗi lạc, không thể ngờ lại tinh thông văn chương tới vậy.

- Không dám nhận hai chữ “tinh thông” cô nương nói. Bất quá tại hạ chỉ đọc qua vài cuốn sách để giải khuây, cũng nhớ được một vài câu thơ ngâm lúc nhàn rỗi. Nào dám nói là kẻ đọc sách thánh hiền.

Phan Ngọc quay người lại, nhanh chóng trở lại chỗ ngồi lúc trước. Tầm mắt mang vẻ trêu chọc, cợt nhả nói với người trước mặt:

- Tiểu thư có phải không cho tại hạ ở đây đây chứ?

- Làm sao ta dám? Công tử là khách quý, ta hà cớ gì lại dám đuổi khách đây?

- Tiểu thư lúc nãy hình như đàn là khúc “Xuân giang hoa nguyệt dạ”? – Phan Ngọc nâng ly rượu lên, gật gù hỏi.

- Công tử quả thật là người tinh thông cầm nghệ, đúng là ta đàn khúc “Xuân giang hoa nguyệt dạ”.

Khoe miệng mỉm cười, nàng khê vuốt nhẹ mai tóc. Đôi mắt đẹp đen láy không ngừng chuyển động, phong tình vạn chủng:

- Công tử thật là bậc kì tài. Ta đã gặp qua không ít người, nhưng người có thể vừa mới nghe tiếng đàn liền có thể đoán ra như công tử thì chưa có duyên gặp mặt.

- Tiểu thư đã quá khen tại hạ rồi.

Nhẹ nhàng đặt cây tỳ bà xuống, đôi chân nhẹ nhàng di chuyển tới phía bàn.

Bàn tay trắng nõn nhắc bầu rượu thiên thanh lên, rót rượu vào chiếc chén ngọc cùng màu hướng Phan Ngọc đi tới. Mùi rượu thơm nồng lan tỏa khắp thuyền hoa. Phan Ngọc cười cười, nói:

- Rượu này màu sắc trong suốt nhưng mang lại chút thanh bích, hương khí độc đáo, hương thơm ngào ngạt...

Hần nâng chén lên nhấp một ngụm, nhắm mắt tinh tế thưởng thức

- Vừa vào miệng liền thấy có chút đắng, nhưng sau đó liền trở nên ôn hòa, ngọt ngào vô cùng. Quả thật để lại dư vị khó quên.

Ngọc Tỳ Bà tay áo che miệng, ánh mắt như trăng non liếc nhìn Phan Ngọc, trong trẻo nhưng lại vô cùng mênh mông, câu hồn đoạt phách:

- Công tử liệu có đoán ra đây là loại rượu gì?

Phan Ngọc cười cười lộ ra hàng răng trắng như tuyết. Dưới ánh nến, nụ cười càng thêm mông lung, sóng mắt nhộn nhạo:

- Ba tháng đầu của mùa xuân là Trúc Thanh tửu, Bách Hoa Tửu. Loại rượu này nhất định là Trúc Thanh tửu. Hôm nay tại hạ được thưởng thức loại rượu này đều là do tiểu thư ban tặng,

- Công tử quả thật rất tinh tế. Ở đây ta có mấy bình Trúc Thanh tửu, nếu công tử không chê có thể uống tận hứng. Tiểu nữ xin được làm bạn đối ẩm cùng công tử, có được không? – âm thanh mềm mại, nhu nhược đáng yêu khẽ vang lên.

Một đêm tuyệt đẹp.

Có trăng bầu bạn, có giai nhân cùng đối ẩm, bất kì nam nhân nào cũng không thể cự tuyệt nổi.

Phan Ngọc liền đáp ứng, Ngọc Tỳ Bà mặt cười ửng đỏ, mừng rỡ vô hạn.

Bỗng ở phía xa xa, hướng trên bờ có thứ gì đó đang phát sáng. Ngọc Tỳ Bà thấy vậy liền vui vẻ reo lên:

- Là đèn hoa đăng! Báo trước tối nay có lễ hội.

Phan Ngọc uống tới mặt đỏ ửng, lơ đãng hỏi:

- Không biết tiểu thư đang có chuyện gì vui? Có thể nói ra cho tại hạ hưởng chút hỉ khí được không?

- Công tử, việc khiến ta vui chẳng lẽ công tử không rõ sao?

Nhuễn ngọc ôn hương chậm rãi tiến sát vào trong lòng Phan Ngọc. Tú mục yêu kiều diễm lệ, chăm chú nhìn sâu vào mắt hắn.

Phan Ngọc đưa tay lên xoa xoa huyệt thái dương, tay còn lại muốn đẩy Ngọc Tỳ Bà ra khỏi lòng mình. Tay vừa chạm vào thân thể của nàng ta, cơ thể Phan Ngọc khẽ run lên, sắc mặt đột biến.

Lập tức rút tay lại, Phan Ngọc gượng cười nói:

- Không thể tưởng tượng được rượu này tác dụng nhanh tới như vậy.

Bàn tay mềm mại trắng như ngọc của Ngọc Tỳ Bà nhẹ nhàng vuốt vuốt cái trán của Phan Ngọc, nói:

- Công tử, vì sao ngươi lại toát nhiều mồ hôi vậy? Để ta lấy nước lau mặt cho ngươi nhé?

Phan Ngọc nằm trên giường lắc đầu, cầm tay Ngọc Tỳ Bà cười cười nói:

- Tiểu thư không cần làm vậy, ta không sao. Chỉ là uống rượu vào có chút choáng váng nên mới vậy. Ở trước mặt tiểu thư lại bất nhã như thế, thật là mất mặt.

- Làm sao có thể nói vậy được? Công tử say ở trên thuyền của ta, ta sẽ phụ trách.

Nói xong, nữ tử xoay người đi ra khoang thuyền. Bất quá, chỉ trong chốc lát nàng ta đã quay lại, trên tay cầm một chiếc thau bằng đồng, bên cạnh đắp một chiếc khăn vải.

Tay ngọc làm ướt khăn, sau đó nhẹ nhàng lau gò má của Phan Ngọc.

Bởi vì trời nóng, nữ tử mặc cũng không nhiều y phục.

Bên ngoài chỉ khoác một chiếc sa mỏng màu hồng phấn, có chỗ gần như trong suốt, lộ ra da thịt trắng như ngọc, mắt ngọc mây ngai.

Một mùi thơm nhàn nhạt từ trên cổ tay của nàng phát ra, nhẹ nhàng bay vào khoang mũi Phan Ngọc.

Phan Ngọc bỗng có chút run sợ, trừng mắt nhìn chăm chăm vào Ngọc Tỳ Bà, nhìn cho tới khi nàng đỏ mặt e thẹn, khẽ hỏi hần:

- Người sao lại trừng mắt nhìn ta như vậy?

Không để ý tới vẻ mặt e ngại của nàng, Phan Ngọc bắt lấy tay Ngọc Tỳ Bà, nhẹ nhàng xoa:

- Tiểu thư thật là rất đẹp. Quả thực là khuynh quốc khuynh thành !

- Khuynh quốc... khuynh thành...

Câu nói này bất kì nữ nhân nào nghe được cũng sẽ cao hứng, nhưng đối với Ngọc Tỳ Bà lại không hề có hiệu quả.

Mây liễu chau lên, miệng khẽ mân mê, nàng nhẹ nhàng đẩy Phan Ngọc ra, quay thân ngồi ở bên cạnh giường.

- Công tử, ta bất quá chỉ là một nữ nhân cơ khổ, nào đáng để người nói vậy.

U oán nhìn ánh trăng ở ngoài trướng, nàng thở dài:

- Chúng ta chỉ là nữ tử chốn yên hoa, vận mệnh vốn không thể thay đổi. Chỉ có thể than thân trách phận bạc mệnh, dù có gặp người tâm đầu ý hợp với mình, cũng không thể ở chung một chỗ.

- Tiểu thư đã gặp người tâm đầu ý hợp với mình?

Nhẹ nhàng đứng lên, Ngọc Tỳ Bà nâng tay ngọc vén màn thủy tinh, vô số hạt châu từ trong tay nàng rơi xuống.

Châu quang cùng làn da bạch ngọc của nàng dưới ánh trăng như hợp làm một, bao quanh người nữ tử một cảm giác mờ mờ lung lung, mờ ảo. Trông nàng giống như nguyệt minh tiên tử, xinh đẹp, kiều diễm.

Ánh mắt lưu ly lẳng lẳng nhìn mặt hồ. Bên tai chỉ có âm thanh thanh thúy của hạt châu, vang vọng khắp bốn bề im lặng.

Ngay tại lúc Phan Ngọc nóng lòng, không nhịn được muốn hỏi, nữ tử lại đột nhiên mở miệng:

- Có.

- Cái gì?

Phan Ngọc kinh hãi thốt lên, sau đó hần mới ý thức được nàng đang nói điều gì.

- Có thể được tiểu thư ngưỡng mộ trong lòng, xem ra người này là nhân tài bất phàm. Ta thật có chút ghen tỵ với hần!

- Ghen tỵ?

Ngọc Tỳ Bà bật cười, liếc nhìn Phan Ngọc.

- Nam nhân các người, trước mặt nữ tử chúng ta nói là đẹp, nhưng sau lưng lại nói thành... xấu.

- Ta không phải loại người như vậy. Thịnh tiểu thư nói tiếp.

- Nói gì đây? Bất quá là chuyện cũ năm xưa, nhắc tới hần làm gì?

Xoay người lại, đang muốn tiến vào trong khoang thuyền, bỗng nhiên thân thuyền trở nên nghiêng ngả.

Ngọc Tỳ Bà thân mình loạng choạng, đứng không vững. Mắt thấy chuẩn bị té ngã, nàng sợ tới mức nhắm chặt mắt lại. Bỗng một vòng tay ấm áp ôm lấy eo nàng, ôm vào trong lồng ngực.

Bên tai truyền đến tiếng tim đập hữu lực, nàng nhắm mắt lại, cảnh vật năm xưa bỗng tái hiện trước mắt.

Đêm đó minh nguyệt sáng ngời, nàng lần đầu tiên nhìn thấy đình viện to lớn như thế.

Tòa lâu kia, quả thực là do châu báu cất lên, không có nửa phần tục khí.

Nàng đông sờ tây mó, hết nhìn chỗ nọ đến chỗ kia, đôi mắt tròn to không ngừng quan sát xung quanh.

Bỗng sau lưng nàng truyền đến tiếng cười khúc khích, nàng khẽ quay đầu lại nhìn.

Đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn.

Dưới nguyệt nha lạnh lẽo, một trận cuồng phong nổi lên, thổi bay vạt áo của hắn, thổi bay tóc dài của nàng.

Khoảnh khắc đó, nàng thầm nói với chính mình đã tìm được tri kỉ kiếp này.

Nàng vô số lần nói với chính mình, nếu tỷ tỷ không gọi nàng, nếu nàng không đáp ứng tỷ tỷ, nếu nàng không đi vào trong đó.

Nếu....

Nếu thời gian có thể trở lại, nàng liệu có dẫm lên vết xe đổ năm xưa hay không?

Nàng biết chính mình bất trị.

Vào thời khắc nhìn thấy nụ cười của hắn, nàng đã khắc vào sâu trong tâm khảm, biết rõ đó là cấm kỵ, biết rõ sẽ làm tỷ tỷ mất hứng, biết rõ... hắn không thương nàng...

Giống như trước đây, dù nàng có cố gắng vẫn chỉ là vô nghĩa.

Nàng tan nát cõi lòng, chịu đựng thống khổ, trong lòng chỉ có duy nhất một tâm nguyện, hy vọng hắn có thể nhìn đến mình.

Nhưng một lần rồi lại một lần, sự thất vọng như thủy triều đánh sâu vào lòng nàng, không ngừng đem hy vọng của nàng dập tắt.

Nàng từng đi tìm tỷ tỷ, đổi lấy khuyên bảo cùng tức giận.

Nàng từng đi tìm hắn, nói ra tình ý trong lòng.

Chỉ cần một khắc nhớ tới thời điểm đó, cũng khiến tâm nàng chìm trong tuyệt vọng, sâu không thấy đáy.

Đêm đó, minh nguyệt vẫn sáng như vậy.

Nàng cố lấy dũng khí, một mình đối mặt với hắn.

Cánh tay ngọc run lên, nhẹ nhàng cởi bỏ y phục trên người.

Lụa mỏng rơi xuống đất, lộ ra thân thể hoàn mỹ của nàng. Trong một thoáng chớp mắt, sâu trong mắt hắn giống như có cái gì đó hiện lên.

- Ta thích ngươi – Mặt nàng ửng hồng vì xấu hổ, bên lên nói.

- Nói tiếp. – hắn tựa hồ không có gì ngạc nhiên, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng.

- Ta muốn sống cùng ngươi, vĩnh viễn kết duyên ương. – lấy hết dũng khí, nàng nói ra những lời này.

Nàng nhớ rất rõ ràng, ánh trăng lạnh bạc lúc đấy trải dài khắp đại điện.

Ánh trăng không chiếu tới khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, thay vào đó nàng nghe được tiếng cười chế nhạo của hắn.

Hắn cười.

Thấy hắn cười, chân tay nàng trở nên luống cuống. Hắn nhìn vào chiếc bóng nhỏ bé, hèn mọn của nàng, ngừng cười lại, nói:

- Đáng tiếc, ta không thích ngươi. Tuy rằng ngươi là một tiểu mỹ nhân, nhưng trong tâm ta chỉ có một người. Từ trước tới nay, cũng chỉ có nàng ấy, không bao giờ có thêm ai khác. Cho dù là muội muội của nàng, cho dù là người xinh đẹp, cũng không thể thay đổi.

Khiếp sợ, xấu hổ, tuyệt vọng, phẫn nộ.

Tất cả cảm xúc thay nhau đánh sâu vào trái tim nàng.

Nàng nghiêng ngả, lão đảo đi ra ngoài đại điện. Nàng thầm nghĩ muốn chạy trốn, nhưng không ngờ lại đẩy chính mình vào hoàn cảnh nguy hiểm, đánh đổi bằng cả sinh mạng của mình.

Lần nữa nhìn thấy bọn họ, nàng đang ở trong biển lửa.

Tam vị chân hỏa thiêu cháy thân thể nàng, thiêu đốt linh hồn của nàng.

Không biết bản thân đã làm những gì, nói những gì, chỉ biết là lửa cháy bùng bùng xung quanh mình.

Nàng không tiếp tục phản kháng, lẳng lặng đứng trong biển lửa nhìn bọn họ.

Nước mắt từ khóe mắt lặng lẽ rơi xuống...

Nàng biết, người hấn toàn tâm toàn ý là tỷ tỷ.

Mà tỷ tỷ, đang không ngừng khóc, gọi tên nàng.

Nàng cho rằng khi gặp lại, tâm sẽ không còn vì hấn mà cảm thấy đau đớn, nhưng lại không ngăn cản được trái tim mình luyến tiếc hấn, yêu thương hấn.

Sâu trong đôi mắt hắc ưng của hấn là hình ảnh nàng trong biển lửa.

Hấn ôm lấy tỷ tỷ, nhìn nàng như một người xa lạ.

Lẳng lặng nhìn ngọn lửa liếm lên y phục của nàng, tóc của nàng, da thịt của nàng, linh hồn của nàng...

Nàng vươn tay, rút chủy thủ trong tay áo, bình tĩnh đâm vào ngực, từ trong lồng ngực lấy ra trái tim của mình.

Trái tim đỏ rực đắm máu ở trong lòng bàn tay trắng muốt...

Tỷ tỷ ánh mắt đầy lệ, đau xót gọi tên nàng.

Còn hấn, con người đầy lãnh khốc, ngoan tuyệt.

Đây là ấn tượng cuối cùng của nàng.

Ánh trăng bên ngoài chiếu lên khuôn mặt trắng nõn, tuyệt mỹ như bạch ngọc của Ngọc Tỳ Bà, nàng vỗ về gò má Phan Ngọc, nói:

- Công tử, trong lòng ta cảm thấy thật trống rỗng, không biết làm cách nào để bổ khuyết đây?

Da thịt trắng ngọc nhuộm một tầng mây đỏ, hàng lông mi thật dài khẽ run rẩy, đôi mắt lưu ly phủ một lớp sương mù mỏng manh. Ngọc Tỳ Bà bộ dáng mười phần mê người, tựa vào lòng Phan Ngọc.

Phan Ngọc xoay người, đem nàng đặt ở dưới thân, nhẹ nhàng cởi ra lụa mỏng trên người nàng.

Xương quai xanh kiêu diễm, bộ ngực sữa sau chiếc yếm hồng không ngừng lên xuống, làn da bạch ngọc phản chiếu dưới ánh nến thật khiến nam nhân không thể kìm lòng, không tự chủ mà rơi vào dục tình cạm bẫy.

Trắng, càng sáng.

Đêm, tĩnh lặng.

[Chú thích:

(1) Dịch thơ:

Tay ôm vò rượu bên hoa,

Một mình một chén gần xa không người.

Kìa trăng, nâng chén xin mời.

Thêm này chiếc bóng, ba người cùng nhau.]

28. Chương 28: Nguyệt Ảnh Thanh Ba.

- Công tử, không cần như vậy!

Âm thanh nhu nhược, kiêu mị càng khiến nam nhân kia trở nên điên cuồng hơn.

Mềm nhẹ hôn lên đôi môi căng mọng của nàng, dần dần đưa xuống dưới xương quai xanh, nụ hoa trước ngực.

Ánh trắng sáng chiếu lên thân thể bạch ngọc của nàng. Hai đóa hồng mai trên ngực thật mê người, giống như những bông hoa hải đường đỏ tươi, dẫn dắt người xa xứ.

Phan Ngọc sớm đã muốn trầm mê vào ôn nhuận cùng hương nhụy của nàng.

Mà hắn không hề hay biết, phía sau lưng có một đôi tay ngọc đang chậm rãi đưa lên lưng mình, dừng lại ở nơi bộ phận trái tim, nhẹ nhàng vuốt ve, giống như tình nhân đang âu yếm nhau vậy.

Bỗng nhiên, ngón tay thon dài của Ngọc Tỳ Bà đột nhiên dài ra, lóe lên sắc đen, đâm thẳng xuống tâm lưng của hắn.

Phập!

Một tiếng vang nhỏ...

Phan Ngọc run rẩy, trờ mắt như không thể tin nhìn Ngọc Tỳ Bà. Tay vội vàng nắm lấy bả vai nàng, dồn hết sức tung ra một chưởng.

Oành!

Một tiếng nổ đinh tai vang lên. Ngọc Tỳ Bà bị đánh mạnh vào mạn thuyền cứng rắn, tằm gổ phía sau do bị va đập vào đã vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.

Ngọc Tỳ Bà xoa xoa bả vai, chậm rãi đứng lên.

Nàng nhìn biểu tình thống khổ của Phan Ngọc, cười khanh khách:

- Không thể ngờ được, người lại có thể tránh thoát nhất kích của ta. Xem ra, người cũng không hề đơn giản. Bất quá, tối nay người đừng vọng tưởng rời khỏi con thuyền này!

Phan Ngọc tựa vào cột buồm, thở hổn hển. Sắc mặt trắng bệch, thân mình run lên nhè nhẹ.

- Nghe nói xung quanh nơi đây có rất nhiều người mất tích. Tất cả đều là những nam tử trẻ tuổi. Những nam nhân này đều mất tích từ khi đi thanh lâu, chẳng lẽ là do người?

Máu đỏ tiên diễm từng giọt, từng giọt theo ngón tay của nàng rơi xuống mặt sàn.

Tử hồng nổi sắc trên mặt gổ, nếu không nhìn kĩ thì không thể nhận ra.

Có lẽ, sàn này đã bị máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng.

- Ha ha. Chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu chút nữa, ta có thể moi tim của người ra!

Nàng nắm chặt đôi tay phẩn lại, tóc đột nhiên dài ra vài thước. Gương mặt bỗng trở nên trắng bệch như tuyết, đôi mắt diễm lệ như máu.

- Người không phải là người. – Phan Ngọc đồng tử co rút, nháy mắt khôi phục lại thái độ bình thường.

- Không sai. Ta xác thực không phải là người. Ha ha, ta là yêu, là yêu ma mà nhân sinh khiếp sợ!

Tiếng cười ma quái không ngừng vang lên. Một trận kinh phong tạt vào mặt Phan Ngọc.

Một luồng khí đen nhanh chóng bao vây lấy hắn, cuốn chặt lấy chân tay rắn chắc của hắn. Phan Ngọc gắng sức muốn thoát ra nhưng chỉ là hoài công vô ích.

Đợi một lát, đánh giá canh giờ một lúc, Ngọc Tỳ Bà đưa tay ra niệm chú, hung ác hướng về phía Phan Ngọc.

Trong không gian hắc ám đầy, bỗng có một đạo phù từ trên không rơi xuống, khinh mạn xoay vòng trong gió, phiêu diêu rơi xuống mặt thuyền.

Ngọc Tỳ Bà giật mình, đột nhiên thấy phía sau thuyền truyền đến tiếng cười khê.

Tiếng cười kia tuy nhẹ, nhưng ở trong tai nàng, giống như là sấm giữa trời quang, đủ để làm nàng cảm thấy lạnh sống lưng.

Trong khoang thuyền âm u, ở một góc khuất không ai để ý tới, có một bóng người chậm rãi từ bóng đêm đi ra, khóe mắt mang theo ý cười như đêm mùa hạ, khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, lại khiến cho họ cảm thấy phải đề phòng.

Thân thể hần giống như một làn gió, phiêu diêu tự tại, lại có khi trông giống như một vị tiên tử, không nhiễm một hạt bụi trần.

Ngọc Tỳ Bà ngăn ngó, lão đảo lui về sau hai bước.

Nàng đột nhiên cảm thấy lòng bàn chân trở nên chao đảo, không đứng vững nổi. Nàng nhịn không được bỗng đưa tay lên ngực.

Vì cái gì?

Rõ ràng đã không có tâm, đã không còn cảm giác đau...

Vì cái gì nàng lại...?

- Quả là một nơi thắng địa du lãm, hồ nước thanh lương. Thật không ngờ bên dưới hồ này lại có nhiều vong linh tới vậy. Người nói, nếu mọi người biết dưới đáy hồ có thứ gì, liệu có thể tới đây nữa hay không?

Miễn cưỡng ổn định lại tinh thần, Ngọc Tỳ Bà nhíu mày, nhếch miệng cười:

- Bọn họ xứng đáng bị như vậy. Gặp sắc sinh lòng tham, không thể trách ta được!

- Đương nhiên là gặp sắc sinh lòng tham. Bất quá, không phải nam nhân nào cũng vậy. Chẳng lẽ đáy hồ này chất đầy bạch cốt của họ, người cũng không định trả cho nhân thân bọn họ sao? Không tới mức vậy đi!

- Như thế nào? Người muốn nhận ta sao, xá nam nhân? – Ngọc Tỳ Bà có chút kinh ngạc.

- Thu người? – Phan Ngọc bỗng bật cười.

- Ta cũng không muốn làm việc không công cho người, trừ phi là có lợi. Nếu không cho dù là quỳ xuống cầu xin ta, cho dù chết trước mặt ta, ta cũng sẽ không động dù chỉ đầu ngón tay.

- Một khi đã như vậy, người vì gì mà phải gây chuyện trên thuyền của ta. Chuyện đã vậy, chỉ bằng ở trên thuyền của ta, một đêm mộng đẹp.

Ngọc Tỳ Bà vừa dứt lời, tay đưa lên vạt áo bên trên, lựa mỏng thấp thoáng hạ xuống, thân mình mạn diệu linh lung.

Đôi mắt Phan Ngọc thủy chung trong suốt như làn nước, mang đầy ý cười. Hần mang theo ánh mắt thưởng thức nhìn ngắm Ngọc Tỳ Bà, không có nửa phần dâm loạn:

- Nếu người đối xử nhu thuận với ta như vậy, không chừng ta sẽ lo lắng đó. Bất quá, kiến thức thủ đoạn của người, ta nghĩ, vẫn nên học hỏi cho thỏa đáng đi.

- Ha ha, công tử, ta chính là căm ghét lũ nam nhân chỉ biết mê đắm trong tửu sắc. Bọn họ vừa thấy ta liền nghĩ tới chuyện hoan ái tìm vui, đối với tiếng tỳ bà của ta, họ không hề có chút thưởng thức nào. Nếu bọn họ có thể chú ý tới tiếng đàn của ta dù chỉ một ít, có lẽ, ta có thể cho họ một con đường sống.

Nói xong, con người đen liếc Phan Ngọc một cái, căn cứ đôi môi đỏ mọng.

- Nếu công tử nguyện ý nghe ta đàn một khúc, ta liền hoàn thành tâm nguyện của công tử, như thế nào?

Phan Ngọc trên mặt nét cười càng sâu, đáp:

- Được. Trước nghe đàn tỳ bà, ta sẽ xem người đàn một khúc.

Y phục phiêu diêu bay trong gió, hắn dựa lưng vào khoang thuyền, vươn tay:

- Thỉnh(mời) !

Tiếng đàn réo rất cất lên, làn điệu quyến rũ tới cực điểm, sâu kín ôn nhu, giống như tiếng thở dài, rên rỉ vang vọng khắp mặt hồ.

Hàng mi dài khê chớp, nhiếp đoạt hồn người.

Ngọc Tỳ Bà vốn đang ngồi đàn, sau bỗng chậm rãi đứng lên, tiến gần về phía Phan Ngọc, cười tươi còn hơn cả ánh trăng. Sóng mắt giống như mặt hồ này, sâu không thấy đáy.

Đáy mắt nàng sáng lên một điểm quang nho nhỏ, câu hồn đoạt phách.

Phan Ngọc có chút thất thần, trên người đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn.

Đau đớn này khiến hắn trở lại với hiện tại, cúi đầu trông xuống, đã thấy dưới sàn thuyền truyền tới một làn thanh nhận vô hình, sắc bén như dao cuốn lấy thân thể hắn.

Tơ máu tinh tế không ngừng chảy ra trên y phục của hắn. Thân thể bị những âm nhận vô hình đó không ngừng siết chặt, muốn động đậy dù chỉ một chút cũng không thể.

Máu chảy ra khắp y phục, trên mặt Phan Ngọc ý cười vẫn không giảm nửa phần. Ngọc Tỳ Bà đang dương dương đắc ý, lại thấy Phan Ngọc tươi cười như vậy, khuôn mặt trở nên biến sắc:

- Tới lúc này, người vẫn còn cười được?

- Cười không được, chẳng lẽ muốn ta khóc sao?

Phan Ngọc bình thản đáp lời, không thêm để tâm tới vết thương trên người.

- Ta nghe cũng đã nghe rồi. Người nên thả người đi.

- Thả người? Ta không hiểu ý tứ của người.

- Ha ha. Người không biết? Vậy ai biết? Từ lúc ta lên thuyền, người đã biết ý tứ của ta đi.

- Ha ha ha ha.

Tay ngọc khê vuốt ve khuôn mặt, phong tình vô hạn.

- Vì một tiểu hồ ly hạ lưu, đáng giá sao?

Nàng cố ý đem từ “hạ lưu” nhấn mạnh, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Phan Ngọc nhú nhú mày, trong lòng tỏ rõ không vui. Hắn có thể mắng Hồ Tứ, lại không thích người khác vũ nhục nàng.

- Có đáng giá hay không, trong lòng ta hiểu rõ. còn không tới phiên người quản chuyện của ta!

- Phải biết rằng, hiện tại là người tới cầu ta, không phải là ta đến cầu người. Nói chuyện cẩn trọng một chút, không chừng ta sẽ cao hứng.

Trong khoang thuyền bỗng chốc trở nên im lặng.

Ngọc Tỳ Bà hưng phấn dạt dào nhìn Phan Ngọc, mang theo biểu tình giống như “mèo vờn chuột”. Trong lòng dâng lên một cảm giác tàn khốc cùng khoái ý, Phan Ngọc chậm rãi nói:

- Xem ra, người không muốn thả?

Đầu ngón tay mân mê lọn tóc đen bóng, thưởng thức bộ mặt của hắn:

- Đồ chơi tốt như vậy, ta thật luyện tiếc đó!

Câu nói vừa kết thúc, đột nhiên, bàn tay Ngọc Tỳ Bà lập tức dừng lại.

Âm nhận vô hình trên người Phan Ngọc bỗng dưng tỏa ra ánh hào quang, làm cho Ngọc Tỳ Bà không dám lại gần, không ngừng kêu lên đau đớn.

Nàng chỉ nhìn thấy người Phan Ngọc tỏa ra vô số kim quang, càng ngày càng dày đặc, bắn ra khắp bốn phía xung quanh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ánh hào quang tỏa tới đâu, mọi vật bị phá nát tới đó.

Ngọc Tỳ Bà bị một lực thật lớn đánh mạnh về phía khoang thuyền, thân thể va đập vào mặt sàn khiến cho nàng hít thở không thông, cơ hồ như bị rút hết không khí vậy,

Nàng kinh ngạc phát hiện, âm nhận trên người Phan Ngọc sớm đã bị phân tán, tuy rằng trên người hắn vẫn có vết máu, nhưng ở trong mắt nàng, kim quang phát ra từ trên người Phan Ngọc giống như của một vị thần tiên vậy.

- Bằng yêu quái như ngươi cũng có thể làm thương tổn đến ta. Xem ra, ta đã xem thường ngươi.

Phan Ngọc đối với vết thương trên cơ thể không thêm để ý, thanh âm lạnh như băng, nói:

- Thả người.

- Vì cái gì muốn ta thả? Ngươi là của ta, ta vì cái gì phải nghe ngươi?

Ngọc Tỳ Bà lơ đãng đáp, trên mặt vẫn cười ngọt ngào như trước.

- Đừng nói, ngươi thích tiện tỳ hồ yêu kia! Thật nực cười!

Phan Ngọc híp mắt lại, tức giận dâng lên, độ ẩm trong khoang thuyền tức tốc bị hạ xuống:

- Chẳng lẽ còn muốn ta nói lại lần thứ hai sao?

Trên người lụa mỏng rơi xuống, lộ ra hai bắp vai thon tuyệt sắc. Nàng cười khanh khách, ưỡn ngực đáp:

- Nàng chính là ta, ta chính là nàng! Ngươi muốn ta làm thế nào để phóng?

- Nga, điều kiện là gì?

- Điều kiện!

Đôi môi đỏ mọng cong lên, lộ ra hàm răng trắng như ngọc, dưới ánh trăng lộ ra ánh sáng nhàn nhạt.

- Nếu ta nói là ngươi?

- Ta?

- Không sai, ta muốn ngươi.

Ngọc Tỳ Bà an nhàn ngồi xuống mặt thuyền. Nàng không sợ hắn sẽ động thủ, chỉ còn chờ hắn ngoan ngoãn buông tha ý định, thủ phục dưới chân nàng.

- Thả nàng, ta có thể tha cho ngươi một mạng. – Trầm ngâm thật lâu, Phan Ngọc lạnh lùng nói.

- Tha ta? Bằng ngươi? Ha ha. Phải biết rằng, mạng của nàng đang nằm trong tay ta.

Khuôn mặt âm trầm của Phan Ngọc đột nhiên mỉm cười.

- Ngươi thật nghĩ bằng ngươi có thể khống chế ta sao? Ta sẽ cho ngươi đại khai nhãn giới (mở rộng tầm mắt)!

- Thật không?

Ngọc Tỳ Bà lơ đãng, cười mỉa mai.

Nàng chỉ cần động nhẹ một cái là có thể lấy đi mạng nhỏ của tiểu hồ ly kia, nàng sợ cái gì chứ!

Thật lâu sau, khuôn mặt Ngọc Tỳ Bà bỗng trở nên cứng đờ.

Phan Ngọc lấy ra trong người một tấm bùa chú, nhìn nàng, lạnh nhạt nói:

- Vì cái gì mà không động thủ?

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ mặt Ngọc Tỳ Bà.

Hiện tại nàng dù muốn động, cũng không thể động được, dù chỉ là đầu ngón tay cũng không thể. Huyết mạch toàn thân giống như bị đông trụ lại, thân thể bỗng chốc trở nên cứng đờ.

- Rất khó chịu sao?

Phan Ngọc tay khẽ nhúc nhích, lướt dần từ yết hầu của Ngọc Tỳ Bà đi xuống, chạm đến nơi vị trí trái tim nàng.

Bỗng, bàn tay Phan Ngọc tỏa ra ánh sáng, xuyên thấu qua người Ngọc Tỳ Bà, giống như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó quý giá trong người nàng.

Ngọc Tỳ Bà nhíu mi lại.

Mỗi lần ngón tay Phan Ngọc di chuyển trong cơ thể của nàng, nàng liền cảm thấy đau như cắt thịt, thống khổ vô cùng.

Như tìm thấy vật cần tìm, Phan Ngọc chậm rãi lôi một bóng người từ trong cơ thể Ngọc Tỳ Bà ra.

Tóc dài tùy ý rơi xuống, đôi mắt nhắm chặt lại – không phải Hồ Tứ thì là ai?

Hồ Tứ thân mình khẽ run, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt Phan Ngọc ở trước mắt, nàng giật mình mở to hai mắt.

Đem Hồ Tứ đặt qua một bên, bạch quang trên tay hần ngưng tụ lại thành kiếm, mũi kiếm chỉ vào Ngọc Tỳ Bà:

- Đây chính là do người tự chuốc lấy, không trách ta được.

Nói xong, mũi kiếm hướng yết hầu đâm tới. Ngọc Tỳ Bà sợ hãi nhắm chặt mắt lại, chỉ còn chờ kiếm đâm xuống.

Thật lâu sau, nàng cũng không nghe thấy động tĩnh..

Mở mắt ra, liền thấy bóng dáng một người che ở trước mặt nàng. Mũi kiếm cách nhãn tâm rất gần, gần tới nỗi Hồ Tứ có thể cảm nhận thấy đau nhức cùng băng hàn lạnh buốt ở nơi đó.

- Tránh ra!

- Không được!

Phan Ngọc không nổi giận, nhưng nụ cười mang đầy lãnh ý:

- Được! Ta cứu người, người liền báo đáp ta như vậy sao?

- Nàng không có thương tổn tới ta, ta không cho người giết nàng!

Hồ Tứ rất sợ. Nhưng nàng càng sợ nếu Phan Ngọc làm tổn thương Ngọc Tỳ Bà ở phía sau.

Tuy yêu tình này rất đáng sợ, nhưng lại đem cho nàng một cảm giác rất quen thuộc, giống như đã biết từ rất lâu rồi. Nàng không muốn làm cho nàng ta bị tổn thương, nhất là người đó là Phan Ngọc.

Thật sự là kỳ quái.

- Nàng khiến ta bị thương, không thể khinh địch như vậy được. Người tránh ra!

Cầm trụ mũi kiếm, khí lạnh từ mũi kiếm tản mát ra khắp nơi, khiến người trước mặt không khỏi run sợ. Hồ Tứ mặt không nhả mày không nhíu, nói:

- Nếu người dám giết nàng, vậy giết luôn cả ta đi!

Sau một lúc lâu...

- Tứ nhi, ngộ nghịch với ta, ngươi biết kết cục là gì rồi chứ? Ngươi cam chịu nổi sao?

Nhìn thẳng vào ánh mắt Phan Ngọc, Hồ Tứ bỗng cảm thấy bản thân hôm nay thật là liều mạng nha.

- Ta biết, cho nên ta không sợ.

- Ha ha ha ha!

Ngọc Tỳ Bà bật cười khiến cho Hồ Tứ hoảng sợ, quay đầu lại nhìn nàng. Nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt kiều diễm.

- Ai cho ngươi cứu ta? Nếu để ngươi cứu ta, ta thà chết còn hơn!

Ba!

Một thanh âm thanh thúy vang lên.

Ngọc Tỳ Bà giật mình trừng mắt nhìn Hồ Tứ, trên mặt nàng bỗng xuất hiện “dấu ấn” năm ngón tay hồng hồng, lẫn lên gò má.

Hồ Tứ nổi giận, nàng hung tợn nói:

- Ngươi cầm miệng cho ta! Nói thêm câu nữa, ta không ngần ngại tiếp tục tát vào miệng ngươi đâu. Ta nói được làm được!

Nhìn cặp đồng tử vô tà của Hồ Tứ, Ngọc Tỳ Bà bỗng thấy bóng dáng của mình trong đó.

Nàng lập tức im lặng, cứ như vậy ngơ ngác nhìn Hồ Tứ.

Gió nhẹ lướt qua, trong chớp mắt, bóng dáng người xưa thoáng chốc hiện về như trong cõi mộng....

Hồ Tứ cảm thấy hàn khí xung quanh đã không còn, nàng xoay người lại liền thấy cây kiếm trên tay Phan Ngọc đã biến mất từ lúc nào.

Gió đêm thổi lướt nhẹ trên mặt hồ, ánh trăng tỏa sáng khắp cả bầu trời đêm.

Nàng chăm chú quan sát trên người Phan Ngọc, bỗng thấy trên người hắn có những chấm màu đỏ, không nhận được nhú nhú mảy:

- Ngươi bị thương.

- Cầm miệng! – Phan Ngọc hung dữ quát, mắt gần như phun ra lửa.

Hồ Tứ thức thời không dám mở miệng hỏi thêm điều gì.

Qua lúc lâu sau, Ngọc Tỳ Bà mới lấy lại được ý thức.

Khi ngẩng đầu lên, đã thấy Phan Ngọc bế Hồ Tứ, tung mình nhảy xuống mặt hồ, ngự gió mà đi.

Nàng suy sụp ngã trên mặt thuyền, rồi đột nhiên cười thật lớn, tiếng cười của nàng đầy oán hận đan xen với sự thống khổ trong lòng.

Thật không ngờ, người cứu nàng lại là Hồ Tứ.

Ôm chặt cây đàn tỳ bà, nàng ngừng cười....

Tách.

Một giọt lệ nóng bỏng rơi xuống mặt đàn, một giọt tiếp một giọt, không ngừng rơi xuống.

Bao lâu nay, nàng vẫn nghĩ không còn tâm thì sẽ không còn đau, vậy mà, đây là lần đầu tiên nàng khóc.

Một khắc kia trấn trụ được Hồ Tứ, nàng quả thật đã nổi lên sát tâm, nhưng cái gì đã ngăn cản nàng lại, thì nàng không biết...

Nàng vốn tưởng sẽ dồn Phan Ngọc vào chỗ chết, nhưng kết cục lại đi theo một hướng mà nàng không hề suy tính tới.

Nhìn lên thương thiên (bầu trời), minh nguyệt đang trải rộng khắp thế gian.

Tay đặt lên ngực, nơi này vốn đã không có tâm, nay sao nàng lại cảm thấy đau.

Cảm thấy... thương tâm?

Gắt gao nắm chặt lấy vạt áo, khóe môi bị cắn nát, tơ máu chảy ra theo khóe miệng.

Không có tâm còn thống khổ hơn là lúc có!

Ngọc Tỳ Bà ngã trên mặt thuyền, tay ôm chặt lấy đầu.

Nàng không muốn nhớ lại! Không muốn nhớ lại chuyện trước đây nữa.

Hắn muốn giết nàng, nàng ta lại cứu nàng, tất cả sự việc này, đều giống như trở về lúc ban đầu vậy.

Dù cho có chuyển thế luân hồi, cho dù có tam sinh thất thế, cũng vô pháp lí giải được mọi chuyện.

Mặt hồ gợn sóng, gió thổi, bạc nước mơ hồ.

Tới bên bờ, Phan Ngọc vung tay ném Hồ Tứ qua một bên, giận dữ đi đến dưới tàng cây liễu.

Đang vận công trị thương, đột nhiên cảm thấy miệng vết thương được một cái gì đó ẩm ẩm mềm mềm liếm.

Cúi đầu xuống, liền thấy Hồ Tứ đã biến trở lại nguyên hình.

Hai cái chân nhỏ trắng muốt của nàng nhẹ nhàng đặt lên trên người hắn, nàng mở to hai mắt to tròn, vô tội nhìn hắn chăm chú.

Phan Ngọc trừng mắt với nàng, đưa tay đẩy nàng ra.

Chẳng được bao lâu, nàng lại tiến tới gần hắn.

Phan Ngọc lại tiếp tục đẩy nàng ra, cứ vài lần như vậy, cho tới khi nhìn thấy bản mặt tươi cười đơn đả của Hồ Tứ, Phan Ngọc không nhịn được nữa cười rộ lên, xoa xoa đầu Hồ Tứ.

- Về sau còn dám chạy loạn nữa không?

- Không dám.

Hồ Tứ nháy nháy đôi mắt to, đột nhiên nói:

- Đa tạ người.

Phan Ngọc ngẩn ra.

- Cảm tạ ta vì cái gì?

- Cảm ơn người vì không có giết nàng.

- Ta không giết nàng, là vì ta không muốn giết một tiểu yêu tinh tay không tác sát. Đây là quy định của bản môn.

Phan Ngọc nói năng lộn xộn, ngay cả hắn cũng không rõ, vì sao lúc đó lại buông tha cho Ngọc Tỳ Bà nữa.

Là vì Hồ Tứ? Hay còn là vì nguyên nhân khác?

- Để bồi thường, ta sẽ làm cơm thật ngon mời người ăn. – Hồ Tứ mừng rỡ, ánh mắt mang theo ý cười, cong cong giống như ánh trăng non, trong trẻo mà ấm áp.

- Tốt. Ta muốn ăn cá Tây Hồ chua ngọt.

- Ta sẽ không làm.

- Cá Tây Hồ chua ngọt ngon lắm nha.

- Sẽ không.

- Bạch trăm kê.

- Đổi cái khác đi.
- Hồ Tứ! Người rót cuộc muốn cái gì!
- Hì hì, không cần nổi giận như vậy. Ta sẽ nấu cơm trúc, người là bệnh nhân, ăn thứ đó là tốt nhất.
- Người, người thực biết nấu sao?
- đương nhiên. Chưa ăn qua thịt heo chẳng nhẽ chưa thấy heo chạy sao?
- Người chưa nói với ta, người từ trước tới nay còn có thể làm cơm.
- Ha ha, ta có thể học. Ta có ưu điểm lớn nhất là hiếu học.
- Da mặt dày.
- Đa tạ.
- Ta đói bụng.
- Ân. Này xung quanh bốn bề toàn là nước, hơi lạnh chút thôi, “ăn” cũng không sao.
- Hồ Tứ!!!!!!

29. Chương 29: Tiểu Hồ Ly Biến Quai Liễu [Tiểu Hồ Ly Biết Nghe Lời].

Trăng trên bầu trời không còn sáng ngời như trước nữa, một đám mây đen lặng yên không tiếng động kéo đến che khuất từ lúc nào.

Phương lão bản vừa đi vừa uống mấy ngụm rượu trắng để làm ấm người, tay thì kéo kéo vạt áo, thời tiết đang lạnh như vậy, nếu không phải còn đi cầm canh gỗ mớ thì hẳn sớm đã trở về nhà ôm thê tử ngủ một giấc ngon lành rồi.

Đông! Đông! Đông!

Phương lão bản lấy mõ đập vào cái canh, phát ra âm thanh đơn điệu.

- Cẩn thận củi lửa, coi chừng dễ cháy!

Đi đến cuối con đường, trước mắt Phương lão bản bỗng xuất hiện bức tường của một trạch viện thật to màu xám.

Gió thổi mạnh vào những chiếc đèn lồng màu đỏ được treo ở trước đại môn khiến chúng lắc lư, lão Phương lại cất tiếng kêu lên:

- Cẩn thận củi lửa, coi chừng dễ cháy!

Vừa nói vừa xoa hai tay lại với nhau, khi đi đến trước cửa đại môn thì trong giây lát, có một bóng đen bay qua người lão Phương khiến hắn sợ tới mức giật mình, lão đứng tại chỗ, cố gắng mở to hai mắt nhìn lại.

Trừ bỏ đại môn cùng tường viện cao lớn thì chẳng có gì khác.

Hắn tự mình an ủi trong lòng, chắc chỉ là một con chim to tình cờ bay ngang qua mà thôi.

Tiếp tục đi về phía trước, chân còn chưa kịp hạ xuống, lại có một bóng trắng hiện ra, nhẹ nhàng như gió xẹt qua một tiếng.

Tóc gáy toàn thân Phương lão bản đồng loạt dựng lên, liên tục lui về sau mấy bước, phải mất một hồi mới có thể trấn định lại được.

Dụi dụi hai mắt, có cái gì đâu chứ!

Đừng nói là người, đến cả một bóng ma cũng không thấy.

Những hạt mồ hôi từ trên trán chảy xuống, thầm nghĩ đến những vong linh của người đã chết, lão Phương không dám đi tiếp.

Hắn nhớ tới những chuyện xảy ra gần đây ở trong thôn, còn có những lời đồn sau đó, trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi.

Bỗng một trận gió thổi qua, sau lưng liền cảm thấy lạnh lẽo.

Hắn cố gắng lấy lại tỉnh táo, lắc lắc đầu, chăm chú nhìn lại một lần nữa.

Trăng thanh gió mát, có chớp quang dịch chuyển, thầm nghĩ là tà môn nên vội vàng xoay người bỏ chạy, động tác dưới chân nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Trong Vạn Đào Sơn Trang, đèn đuốc sáng trưng, nha hoàn đã từng trải qua huấn lệnh nên dù có ra ra vào vào nối liền không dứt cũng không có nửa điểm rối loạn.

Bọn nha hoàn ngày thường vốn là những người có quy củ, tối nay lại càng không dám nói chuyện, ai cũng biết tâm tình hôm nay của đại tiểu thư không tốt, không ai có lá gan to dám đi vuốt râu hùm.

Nếu có một chút phạm lỗi chỉ sợ là chán sống rồi.

Phi Nhi lấy tay thử nước trong bồn, hơi có chút nóng, đúng thứ đại tiểu thư yêu thích.

Bọn nha hoàn mau chóng lui ra ngoài, Phi Nhi đi kiểm tra cửa phòng xong liền đi tới sau bình phong, lặng lẽ bước đến bên cạnh đại tiểu thư đang chống má ngẩn người, nói nhỏ:

- Tiểu thư, nước được rồi, Phi Nhi hầu hạ ngài cởi y phục tắm rửa.

Áo đơn mỏng manh được làm bằng tổ sa, đại tiểu thư tùy ý giơ cánh tay lên, y phục giống như một áng mây phiêu phiêu lặng yên không một tiếng động treo ở trên tấm bình phong.

Một cánh tay đưa vào trong nước thử độ ấm, vì có chút nóng nên cánh tay hơi đỏ lên, chân trước chậm rãi bước tới, thân thể liền chìm vào trong bồn.

Tâm bỗng cảm thấy tĩnh lặng như nước, một chút một chút vây quanh lấy nàng.

Rốt cuộc, nàng thoải mái thở dài, tâm tình phức tạp cả ngày nay cũng buông xuống được.

Những cánh hoa cúc từ từ được thả vào trong bồn nước.

Nước này được lấy từ sơn tuyền ở phía sau núi, rất khó khăn mới lấy được nó, nên sau khi đun nóng lên rồi dùng cho tắm rửa thì có thể dưỡng nhan sắc rất tốt.

Những giọt nước trong veo theo khe hở của bồn tắm mà tràn ra ngoài, rơi xuống dưới đất tạo ra gợn sóng nhỏ.

Đột nhiên, nàng chú ý tới cánh hoa bị dính lên trên mu bàn tay của mình.

Cánh hoa ở trong tay, sắc màu kiều diễm, vốn không thể xuất hiện tại mùa hoa này nhưng có lẽ được dùng phương pháp bí truyền để chăm sóc, hơn nữa còn diễm lệ y như lúc ban đầu. Thậm chí khi đem đến gần, có thể ngửi được một cỗ hương thơm nhẹ nhàng.

Nàng thích bỏ chúng vào một ít mỗi khi tắm, hòa hợp với dòng nước mát lạnh của sơn tuyền, rất tốt đối với làn da.

Nàng không muốn tự bạc đãi chính mình, những chuyện này đối với nàng mà nói chỉ là chuyện thường tình.

Vậy nên, khi đại tiểu thư nhìn thấy nô tỳ Hoa nhi kia biến sắc vì chuyện này thì rất muốn phát tác, nhưng sau khi suy tư một lúc thì không nói gì hết.

- Phi Nhi, nước này không quá nóng, đổ thêm nước đi. – Đại tiểu thư không quay đầu lại, thản nhiên phân phó.

Phi Nhi từ nhỏ đã đi theo nàng, tất nhiên là hiểu được tính tình của nàng.

Nhẹ nhàng đem nước một chút, một chút đổ vào trong bồn, đại tiểu thư thoải mái dựa lưng vào vách bồn, đầu tựa trên thành bồn.

Vào thời điểm này, ở phía sau của đại tiểu thư chính là nơi có tính cảnh giác thấp nhất.

Lúc này, nàng đã không còn tỉnh táo như bình thường, những suy nghĩ trong đầu hoàn toàn được thả lỏng.

Nâng đầu lên, nàng nhắm mắt lại, dịch chuyển thân thể một chút, Phi Nhi thức thời đi tới cửa, đứng ở bên gian ngoài, chỉ chờ đại tiểu thư nghỉ ngơi xong thì phân phó.

Ngay tại lúc đại tiểu thư giống như đang ngủ say thì cửa phòng trong giây lát đột nhiên bị mở rộng.

Rầm!

Cửa phòng đập mạnh vào vách tường, gió mạnh mẽ thổi bay y phục nằm trên tấm bình phong rồi rơi xuống bồn tắm của đại tiểu thư.

Nàng cả kinh hét to một tiếng, lập tức đứng dậy bước ra ngoài, lấy áo ngoài vội vàng mặc vào người.

Thật là trùng hợp, cũng không biết tại sao mà một góc của ngoại bào bị kẹt, “xoẹt” một tiếng, rách một mảnh vải thật lớn.

Lúc này, đại tiểu thư cũng bất chấp lễ nghi, bước ra bên ngoài, không nghĩ tới đầu lại vừa đúng đập vào lồng ngực của một người, làm cái mũi của nàng trở nên đau đớn.

Ôm lấy cái mũi, cảm giác ê ẩm khiến cho nàng muốn khóc. Ngẩng đầu lên muốn hỏi ai thật to gan, dám xông vào khuê phòng của nàng, nhưng lúc nhìn thấy người tới thì không khỏi chấn động.

- AAA!

Một tiếng thét cực kì chói tai vang vọng khắp nơi trong Vạn Đào Sơn Trang, khiến cho con quạ đen đang đậu trên cây bỗng giật mình, hoảng sợ kêu a a khắp bốn phía, vỗ cánh bay đi.

Phan Ngọc lau mồ hôi trên trán, miệng vết thương của hắn có chút đau nhưng khả năng khôi phục cũng không tệ lắm.

Sờ sờ mặt, cũng may Ngọc Tỳ Bà không làm mặt hắn bị thương, nếu không, hắn nhất định sẽ làm ra vài chuyện không có lý trí, cho dù có là Hồ Tứ cũng không ngăn được hắn.

Liếm liếm môi, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên có một túi nước xuất hiện trước mặt.

Phan Ngọc liếc mắt nhìn nàng, giơ tay muốn lấy thì Hồ Tứ lập tức lắc lắc đầu, cầm túi nước ra xa.

Phan Ngọc thấy thế thì thả tay xuống, tùy ý Hồ Tứ cầm túi nước để ở bên miệng hắn, đem chút nước đổ vào trong miệng mình.

Dòng nước thanh mát chảy vào trong bụng, có một ít chảy ra ngoài, Hồ Tứ liền cầm chiếc khăn trắng vì Phan Ngọc mà lau sạch, hầu hạ thật chu đáo.

Phan Ngọc vừa lòng gật gật đầu.

Thật không nghĩ tới, hắn tha cho Ngọc Tỳ Bà một con đường sống lại có thể làm cho Hồ Tứ trở thành dạng người lấy lòng như thế này, không còn giống như trước đây, luôn cãi nhau với hắn.

Nghĩ đến đây, Phan Ngọc không nhịn được lộ ra tươi cười, lưỡi biếng xoa xoa thắt lưng, hít sâu một hơi.

Bầu trời xanh trong không giống như màu sắc tươi sáng của khối ngọc bích, tinh thuần không tỳ vết mà lại tản ra hơi nóng, vầng thái dương đem hơi nóng trải khắp mặt đất, vài ngọn gió thổi qua làm cho những cành cây tạo ra một trận xôn xao.

Ngửi thấy trong gió đưa tới có mùi khói bếp, Phan Ngọc nhắm mắt lại, từng trận gió nóng thổi đến trước mặt. Có điểm nóng nhưng không quan tâm.

Phan Ngọc nghĩ, đã bao lâu rồi không có ngồi nhàn nhã, thư thái như thế này.

Không có bất yêu, không có phiền não, chỉ đơn thuần hưởng thụ ánh nắng mặt trời, hưởng thụ gió mát, hưởng thụ bầu trời xanh trong.

Phan Ngọc suy nghĩ đến nỗi đang muốn ngủ một giấc thật ngon thì khuôn mặt tươi cười của Hồ Tứ lại xuất hiện ở trước mặt của hắn, miệng cười lớn, lộ ra hàm răng vừa trắng vừa ngay ngắn.

Ánh mặt trời chiếu sáng ở phía sau nàng tạo thành một vầng sáng màu vàng, Phan Ngọc híp mắt, trái tim không tự chủ được nhảy lên vài nhịp, có loại dự cảm không tốt, khoé miệng hơi hơi nhếch:

- Làm gì vậy?

- Đói bụng không?

Phan Ngọc đang muốn nói không đói thì đúng lúc này, cái bụng không chịu thua kém ai kia “ọc ọc” kêu lên một tiếng, mặt hắn lập tức đỏ lên không phải vì xấu hổ mà là vì tức giận.

Hồ Tứ cười càng thêm sáng lạn:

- Ta thấy ngươi khẳng định là đói bụng rồi, xem ra ta hỏi thật là đúng lúc.

Phan Ngọc khóe miệng co rút lợi hại hơn, chẳng những khóe miệng mà ngay cả mặt cũng bắt đầu co rút:

- Ngươi... Hắc hắc, ta không đói bụng, ta không đói bụng.

Phan Ngọc sẽ luôn luôn nói dối, hơn nữa có thể nói vô cùng tự nhiên.

Đây là điểm đáng kiêu ngạo nhất của hắn, dù cũng phải tùy lúc hắn mới có thể nói dối trơn tru tới vậy.

- Không đói bụng?

Hồ Tứ nghi hoặc trừng mắt nhìn Phan Ngọc, di chuyển tầm mắt nhìn xuống bụng của hắn, đang muốn lên tiếng thì lại nghe thấy tiếng lúc này, rốt cuộc bụng của Phan Ngọc cũng bán đứng hắn.

Phan Ngọc tức giận nhìn Hồ Tứ đang ôm bụng cười to không hề giữ hình tượng, trong lòng âm thầm nghĩ rằng nghiêng lợi mắt Hồ Tứ đang cười đến đau cả bụng.

Phốc, Hồ Tứ lập tức che miệng lại, không dám cười ra tiếng nhưng vẫn làm Phan Ngọc nghe thấy được. Hắn ngồi nghiêm chỉnh trước bàn cơm, cầm lấy đũa, đối với bàn đầy đồ ăn lại chậm chạp không có gấp.

- Ngươi như thế nào còn chưa ăn? Ngươi nhìn đã được nửa ngày rồi đó!

Tiểu Hồ Tử tò mò nhìn Phan Ngọc, không hiểu vì sao đối với bàn đầy đồ ăn này trên mặt hắn lại có biểu tình rất đau khổ.

**

Đây là tiểu viện của một nhà nông điển hình, tường được làm bằng đất, sân đầy cỏ dại, trong viện thì có một cây táo thật to.

Tiểu Hồ Tử nói khi đến mùa thu thì trên cây sẽ ra quả táo vừa ngọt vừa lớn.

Tiểu Hồ Tử chính là nhi tử của chủ nhân ngôi nhà này.

Khi Phan Ngọc bị thương, vốn cũng không phải rất nặng nhưng do miệng vết thương lại trúng phải yêu độc, nên một khi được băng bó thì sẽ bị độc phát công tâm, đến lúc đó, Phan Ngọc chỉ có thể chết nhanh hơn mà thôi.

Vì vậy, để Phan Ngọc được dưỡng thương cho thật tốt, Hồ Tứ xung phong nhận việc đi ra ngoài tìm nơi có thể thu lưu bọn họ.

Mãi cho đến khi Phan Ngọc nghĩ mình sẽ chết ở trong động thì Hồ Tứ mới quay trở lại, chẳng những chính mình trở về mà còn dẫn theo một tiểu hài tử.

Đến tận bây giờ, Phan Ngọc vẫn còn nhớ rõ câu nói đầu tiên khi tiểu Hồ Tử nhìn thấy hắn, cũng bởi vì câu nói này mà làm cho Phan Ngọc thiếu chút nữa thì hộc máu.

Phan Ngọc nhớ rất rõ, ngày đó hắn nằm ở trong sơn động, cửa động đã được Hồ Tứ dùng phong ấn che lại, dưới thân là lớp cỏ thật dày, hắn nằm lên cũng không cảm thấy khó chịu.

Im lặng trong chốc lát, ánh mắt có chút mệt, vừa mất máu vừa trúng độc nên làm cho tính cảnh giác cùng thân thủ của Phan Ngọc thấp tới cực điểm, cũng không biết từ chỗ nào truyền đến âm thanh tí tách, giống như của giọt nước rơi xuống mặt hồ.

Lắng nghe âm thanh này, Phan Ngọc đột nhiên nghĩ tới Thường Mục.

Lúc ấy trong sơn động, Thường Mục cũng nằm như thế này.

Nhưng nếu đem Phan Ngọc cùng Thường Mục ra so sánh thì thật sự giống như trời trên và dưới đất.

Phan Ngọc đột nhiên hiểu được tâm trạng lúc đó của Thường Mục.

Không có bằng hữu, không có thân nhân, chỉ có một mình im lặng chờ chết.

Chết cũng không sao, đáng sợ nhất là chờ chết.

Phan Ngọc cũng không có lo lắng cho lắm, không biết vì sao, hẳn đối với Hồ Tứ rất có lòng tin.

Hắn tin Hồ Tứ sẽ đến cứu hắn.

Phan Ngọc luôn thích một thân một mình, cho dù hiện tại bên người có thêm Hồ Tứ cũng không cảm thấy có gì khác, nhưng chính vào lúc này, có lẽ là do bị thương, có lẽ là do xung quanh rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim đập “thình thịch, thình thịch” thật nhanh của hắn.

Thân thể không có chút sức lực nào, tròng mắt nhìn hờn đỏ màu xám ở trên đỉnh đầu, trong lòng bỗng có cảm giác thật thanh tĩnh, một loại thanh tĩnh đã lâu không xuất hiện vây quanh lấy hắn.

Đã không còn cường ngạnh như xưa, cũng không còn vẻ ngoài mạnh mẽ, hắn chỉ thầm nghĩ được lẳng lẳng nằm ngủ một lát.

Đang buồn ngủ, đột nhiên một trận tiếng bước chân hướng đến vị trí sơn động mà hắn nằm.

Trong lòng căng thẳng, Phan Ngọc yên lặng cầm lấy miếng ngọc bội mà Thường Mục lưu lại.

Tay vừa mới tiếp xúc thì có một cỗ linh lực từ ngọc bội truyền đến tay của Phan Ngọc, sau đó yên lặng nằm trong tay hắn.

Tinh thần rung lên, hắn lặng lẽ đứng dậy nấp sau lưng một khối đá to.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần, tim của Phan Ngọc cũng chậm chậm mắc nghẹn ở cổ họng.

Từng bước, từng bước.

Hai bước, ba bước.

Phan Ngọc đếm bước chân của người tới, ngón tay cầm lấy thanh chuỷ thủ được giấu ở trong giày...

30. Chương 30: Bi Thảm Đích Liệu Thương Sinh Hoạt [Công Việc Chữa Bệnh Bi Thảm].

Tiếng bước chân dừng lại ở trước cửa động.

Bỗng nhiên, có một trận gió lớn thổi vào mặt khiến cho vài sợi tóc của Phan Ngọc trở nên lộn xộn.

Hắn biết phong ấn đã được giải trừ, có thể giải trừ phong ấn này trừ bỏ hắn cũng chỉ có Hồ Tứ, tâm dần dần thả lỏng.

Mọi thứ trước mắt bỗng biến thành màu đen, hắn biết đây là kết quả của việc mất máu quá nhiều.

Miễn cưỡng chống đỡ thân thể, miệng vết thương trên người tuy nhỏ nhưng lại không ngừng chảy ra máu đen, phát ra mùi tanh hôi, Phan Ngọc cắn chặt khớp hàm, cố gắng nhịn xuống để không phát ra tiếng kêu đau đớn.

Tai nghe thấy tiếng thét kinh hãi của Hồ Tứ, Phan Ngọc hít một hơi, Hồ Tứ liền chạy tới bên cạnh đỡ lấy hắn.

Nhìn sắc mặt của Phan Ngọc do mất máu mà trở nên cực kì tái nhợt, ánh mắt thì nửa khép nửa mở, hơi thở mỏng manh, ngón tay cùng thân thể lạnh giống như một khối hàn băng vậy.

Nhờ ánh sáng ngoài động chiếu vào, Hồ Tứ có thể thấy được máu đen mang theo mùi tanh dính ở trên tay của nàng. Hồ Tứ nhíu nhíu mày, quay đầu lại nói vọng ra bên ngoài:

- Uy, còn đứng ở đó làm gì? Mau vào đây!

- Đến đây, đến đây! Thật là phiền toái mà!

Là âm thanh của một tiểu hài tử.

Phan Ngọc dựa vào người Hồ Tứ, nghiêng đầu nhìn thoáng qua, tiểu hài tử có mái tóc lộn xộn đang bước vào động với vẻ mặt mất hứng.

- Thật sự không biết là ta điên hay là người điên nữa, để cho ta đi đến nơi quỷ quái như thế này.

- Uy, ta dẫn người đến đây cũng không phải là không công. Người cầm tiền của ta thì phải thay ta làm việc. Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể nói mà không giữ lời chứ!

Hồ Tứ có chút mất hứng, nói:

- Người suy nghĩ cũng đã được nửa ngày, rốt cuộc có được hay không?

- Được rồi, được rồi. Người cũng thật phiền toái, có tiểu Hồ Tử ta ở đây, không có vấn đề gì là không giải quyết được!

Tiểu hài tử vỗ vỗ bộ ngực gầy gò, muốn đem mình trở thành một hảo hán, tròng mắt chống lại cặp mắt nửa khép nửa mở của Phan Ngọc.

Bởi vì bị thương và phát sốt nên khuôn mặt của hắn bị chuyển thành màu hồng, đôi mắt sáng ngời lại có chút long lanh nước, thật mê hoặc quyến rũ động lòng người.

Tâm giống như bị một cái búa tạ đập vào làm cho rung động, hai mắt không tự chủ được mà phát sáng, hai tai thì “ù ù” giống như nghe thấy hàng ngàn tiếng sấm đồng thời nổ ra.

Miệng lưỡi khô khốc, trái tim giống như có cọng lông không ngừng vuốt ve. Tim cậu ta đập nhanh như chớp, tâm loạn như ma, từ cổ cho đến mặt đều biến thành màu đỏ, mồ hôi từ trên trán không ngừng chảy xuống.

Hồ Tứ chờ ở bên cạnh trở nên nóng lòng, vừa quay đầu lại đã thấy bộ dáng này của tiểu Hồ Tử, nhất thời tức giận đánh vào đầu của cậu ta một cái.

- Nhìn cái gì mà nhìn, không có cái gì đẹp mắt ở đây hết, hắn là nam nhân!

Nam nhân?

Tiểu Hồ Tử nghi ngờ nhìn Phan Ngọc từ trên xuống dưới, có vài sợi tóc đen dính ở trên mặt, mái tóc đen tuyền, thật xinh đẹp.

- Không thể nào, rõ ràng đây là một mỹ nhân tỷ tỷ!

Phốc, Phan Ngọc phun một ngụm máu ở trên vạt áo, còn có vài giọt chảy xuống, ngực kịch liệt phập phồng, hai mắt trừng đến trắng dã.

- Cậu ta là cô ý, nhất định là cô ý.

Phan Ngọc trong lòng thâm mắng, miệng vừa động liền có máu chảy ra bên ngoài.

Đến tận bây giờ, ngay đến cả khí lực nâng cánh tay lên cũng không có, miệng vết thương thoát nhìn thì không có gì nghiêm trọng, ít nhất thì hắn còn có thể di chuyển, không nghĩ tới việc trúng phải yêu độc lại lợi hại đến vậy, lấy công lực của hắn thì miễn cưỡng còn có thể giữ lại được mạng sống.

- Ôi! Mỹ nhân tỷ tỷ bị học máu kia! – Tiểu Hồ Tử kinh hô dẫn đến việc bị Hồ Tứ xem thường.

Hồ Tứ âm thầm khấn ông trời, như thế nào lại khiến cho nàng gặp được một tiểu hài tử như vậy chứ?

Nhịn xuống cảm giác đau đầu, Hồ Tứ nói:

- Tiểu Hồ Tử, mau đem cái cang lại đây, hắn không di chuyển được.

Hồ Tứ trợn mắt há hốc mồm nhìn cái “cang” trước mặt.

Hai cái gậy để khiêng tuy có nhưng tuyệt đối giống cây gậy trúc, ở giữa có cái bao, thôi thì kêu là mảnh vải đi, cuộn lại với nhau thành một đồng hồ dẹt.

Một giọt mồ hôi chảy xuống, Hồ Tứ cảm thấy khắp người đều lạnh, quay đầu lại muốn phát hỏa thì chẳng thấy người đâu, đang nghi ngờ thì nghe thấy tiếng nói truyền đến từ bên kia.

- Vị tỷ tỷ này, người yên tâm, có tiểu Hồ Tử ta ở đây, người tuyệt đối sẽ không có việc gì đâu, hi hi!

Hồ Tứ cảm thấy tiểu Hồ Tử thoát nhìn chính là không được thông minh, nhưng không ngờ cậu ta lại thật sự ngốc như vậy, giống như tạt vào nàng một chậu nước lạnh từ trên xuống dưới, thật sự là lạnh đến tận xương.

Hồ Tứ thấy mình nhanh chóng bị đông lạnh thành tuyết luôn rồi.

Mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng có quy củ đến như vậy đâu nha. Tất cả còn không phải vì bên cạnh có vị “Mỹ nhân” vẫn luôn trừng mắt nhìn nàng sao?

Kể từ lúc Hồ Tứ cùng tiểu Hồ Tử nâng cang lên, để tránh cho tiểu Hồ Tử lại hồ ngôn loạn ngữ, nói những lời không nên nói, Hồ Tứ cứng rắn bắt cậu ta nâng cang ở phía trước.

Cho nên lúc này, Hồ Tứ liền phải đối diện với đôi mắt lạnh như băng của Phan Ngọc.

Nếu hỏi Hồ Tứ, khi nào là lúc nàng vui vẻ nhất thì khẳng định Hồ Tứ đôi mắt sẽ biến thành hoa đào, hai con ngươi trở thành đào tâm, tiểu móng vuốt hưng phấn cào cào:

- đương nhiên là lúc ngắm mỹ nhân cùng với lúc bị mỹ nhân ngắm, ngốc!

Ánh mắt của Phan Ngọc rất đẹp, hơi hơi nheo lại đến khi khóe mắt có chút nhỏ, lông mi thật dài lại cong vút, giống như có ý cười toát ra, bảy phần bướng bỉnh, ba phần giả hoạt, cho dù là lúc tức giận thì ánh mắt cũng giống như mang theo ý cười vui vẻ.

Hiện tại, Hồ Tứ cũng không được thoải mái gì cho lắm.

Nhất cử nhất động của nàng, thậm chí lúc nhìn thấy khuôn mặt của hắn dẫn đến rung động trong lòng cũng bị Phan Ngọc nhìn hết ở trong mắt, đều che giấu không được, toàn thân giống như bị con gài cắn nhưng không dám đi bắt.

Cả người Hồ Tứ cứng ngắc, âm thầm cắn chặt răng.

Bất quá là trừng mắt nhìn nàng mà thôi, sợ cái gì, cũng không có mất đi khối thịt nào nha.

Nghĩ đến đây, Hồ Tứ lấy thêm can đảm trừng mắt nhìn lại.

Đại khái là qua một nén hương, Phan Ngọc miễn cưỡng nâng lên ngón tay, xoa xoa huyết thái dương, mí mắt giật lợi hại, chưa từng mệt mỏi như vậy.

Nằm trên cang, hắn nhìn chằm chằm vào tiểu viện rồi nhìn chiếc giường đơn sơ trước mặt.

Ánh mắt Phan Ngọc chưa từng mệt mỏi như lúc này, hắn trừng mắt nhìn thẳng, dưới đáy lòng dâng lên sự bội phục đối với Hồ Tứ.

Lần đầu tiên có người dám cùng với hắn trừng mắt nhìn lâu như vậy, nhưng lại là một yêu quái, chẳng những là một yêu quái mà còn là một hồ ly cổ quái không hề có chút pháp lực gì.

Nghĩ đến đôi mắt to tròn trừng mắt với hắn thật lâu, Phan Ngọc cảm thấy đầu càng ngày càng đau. Bất quá, so với “phương pháp giết người bằng ánh mắt” của Hồ Tứ thì “Ma âm xuyên thủng lỗ tai” của tiểu Hồ Tứ càng nguy hiểm đến sinh mạng của Phan Ngọc hơn.

Trong mắt của thiếu niên ngây ngô kia là tràn đầy tình cảm ái mộ khiến cho Phan Ngọc cực kì đau đầu.

Lần đầu trong cuộc đời, vì tránh mặt một tên sai vặt mà hắn chỉ dám trốn ở trong phòng không dám ra ngoài, cũng không dám cùng với tiểu Hồ Tứ nói chuyện dù chỉ một từ.

Tiểu Hồ Tứ đối với việc “Phan Ngọc là nam nhân” giống như không bao giờ nghĩ tới.

- Có lẽ là không quan tâm đi!

Vào buổi tối một ngày, Hồ Tứ ra vẻ trả lời đầy chắc chắn thiếu chút nữa làm cho Phan Ngọc tức chết.

Phan Ngọc căn bản là không dám nghĩ tới loại tình huống như thế, hắn sợ chính mình nhịn không được phát điên, một ngày nào đó sẽ đem tiểu Hồ Tứ ra đánh cho đã tay.

Tuy rằng Phan Ngọc hắn là người ham tiền tài nhưng vẫn là người biết tri ân thì phải báo đáp, loại hành động vong ân bội nghĩa như thế, như thế nào hắn cũng không làm được.

Vì cái gì người không cần lương tâm lại có thể phát tài?

Vì cái gì có những người da mặt so với tường thành còn dày hơn?

Lúc Phan Ngọc ngồi ở bàn cơm liền hoàn toàn có thể hiểu được.

Hắn nhìn Hồ Tứ đang nhếch miệng vui vẻ cười ở bên trái, liếc mắt một cái nhìn tiểu Hồ Tứ đang ngây ngô cười ha ha ở bên phải, trong lòng cảm thán thật lâu, Phan Ngọc thật muốn ngửa mặt lên trời gào to vì cái gì bất hạnh gặp phải hai kẻ dở hơi này chứ.

- Ăn đi, ăn đi. Đây chính là cá do hai chúng ta tự tay bắt được, Hồ ca ca làm hơn nửa ngày mới xong, người nhanh ăn đi, còn có canh cá nữa này, rất bổ đó!

Bởi vì hưng phấn nên tiểu Hồ Tứ nói năng có chút lộn xộn, đã từng được cha mẹ nhắc nhở qua trong lời ăn tiếng nói. Nhưng khi nó đối mặt với Phan Ngọc thì sớm đã ném mọi thứ lên chín tầng mây, làm sao còn nhớ rõ cái nào nên nói, cái nào không nên nói chứ.

Phan Ngọc lẳng lặng nuốt một ngụm nước miếng. Hắn chưa từng biết sợ hãi, cũng không có trốn tránh qua ai nha.

Phải biết rằng hắn là Ngọc Diện La Sát nổi danh trong giang hồ, những yêu quái có hiểu biết chỉ cần nghe thấy tên của hắn thì sẽ lựa chọn ình một con đường, đó là trốn.

Trốn đến nơi không còn thấy bóng dáng tăm hơi của hắn.

Nhưng hiện tại, bên trái của hắn là một tiểu hồ ly ngu ngốc, bên phải...

Haiz, hắn không muốn nhìn lại.

Phan Ngọc nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt cực kì tập trung trừng món được gọi là cá trước mặt mình.

Ừ, so với cá của vài ngày trước đây thì đã tiến bộ lên rất nhiều, ít nhất, ít nhất thấy được là hình con cá.

Hồ Tứ có chút lo lắng đề phòng, bởi vì trước kia Phan Ngọc có nói qua là muốn ăn cá dầm chua Tây Hồ cùng với cá đường dầm chua, hơn nữa canh cá cũng rất bổ nên nàng quyết tâm nấu món cá sao cho thật ngon.

Ai bảo Phan Ngọc bị thương là do cứu nàng cơ chứ?

Về tình về lý thì nàng đều phải đối xử với hắn thật tốt. Nhưng nhìn lại thành tích từ khi nấu ăn của nàng cho đến nay, thì hình như nàng đánh giá quá cao trù nghệ của mình rồi thì phải.

Lần thứ nhất, bởi vì là lần đầu nhóm lửa nên nàng thiếu chút nữa đốt cháy nhà bếp của người ta, còn làm ật mày cháy đen.

Lần thứ hai, mẫu thân của tiểu Hồ Tử tốt bụng đem cá giết, rửa ruột sạch sẽ chỉ chờ nàng động thủ mà thôi. Kết quả con cá đáng thương đó lúc đi vào thì có hình cá nhưng lúc đi ra đã muốn biến thành cá trụi, cơ hồ là thay đổi hoàn toàn.

Lần thứ ba, cũng chính là lần này, Hồ Tứ cảm thấy thật hài lòng bởi vì lúc đi vào là cá, lúc đi ra cũng vẫn là cá.

Tay Phan Ngọc có chút run run, hẳn không biết khẩu vị của chính mình còn muốn bị trù nghệ kém cỏi của Hồ Tứ tra tấn bao lâu nữa.

Nhớ tới lời của chính mình từng nói qua, nhịn không được liền hối hận, hối hận đến mức muốn khâu lại cái miệng của chính mình.

Ai bảo hẳn muốn ăn cá dầm chua Tây Hồ, ai bảo hẳn tham ăn cá đường dầm chua làm chi?

Không nghĩ tới tiểu mợ mòng Hồ Tứ lại có thể nhớ kỹ lời nói của hẳn như vậy a.

Vì sao những lời nói hữu dụng của hẳn thì nàng không chịu nhớ kỹ lại cố tình nhớ kỹ câu nói này?

Không chịu nổi sự thúc giục của Hồ Tứ và tiểu Hồ Tử, Phan Ngọc đành cầm đôi đũa hướng về phía con cá trên bàn, thật là không thể giữ bình tĩnh nổi mà.

Đôi đũa mới cắm vào đã có miếng thịt cá rơi ra.

Phan Ngọc nhẹ nhàng thở ra một hơi, so với trước kia thì đã mềm hơn rất nhiều.

Phan Ngọc nhìn sang bên cạnh, bị món thịt bò thơm ngon hấp dẫn tầm mắt, dự hoặc hẳn lấp đầy cái bụng đang trống rỗng. Tầm mắt vừa chuyển, đôi đũa đã chạm tới chiếc đĩa.

Vừa bỏ miếng thịt bò thứ nhất vào trong miệng, cái mũi của Phan Ngọc bắt đầu lên men, hốc mắt chậm rãi biến hồng.

Cái gì gọi là nhân sinh, cái gì gọi là ngũ vị tạp trần, chỉ cần ăn một miếng thịt này liền hiểu được tất cả, không còn gì để bàn cãi, lần đầu tiên trong đời hẳn hy vọng chính mình sẽ không có vị giác.

- Đây là canh cá, mau uống đi nếu để nguội sẽ không ngon.

Tiểu Hồ Tử nhìn thấy Phan Ngọc sau khi ăn được một miếng thì sắc mặt không được tốt cho lắm, nghĩ đến chắc món này ăn không ngon liền thật cẩn thận múc canh bỏ vào trong chén, hai tay đưa đến trước mặt của Phan Ngọc.

Nếu không phải Phan Ngọc phản ứng nhanh thì chỉ sợ chén canh này đã trực tiếp đổ vào trong miệng hẳn.

Nước canh cá có màu trắng, phía trên có vài cọng hành, tuy nhìn thật đơn giản nhưng thật ra cũng rất đẹp mắt.

Hiện tại, hẳn đã trở thành như vậy, thôi thì đành phải vội vàng uống một ngụm canh.

Một mùi vị cổ quái lan tràn ở trong miệng của Phan Ngọc, cực kì khó chịu, nước mắt của Phan Ngọc nhịn đã lâu rốt cuộc không nhịn được mà chảy xuống dưới.

Ánh sáng mặt trời sau buổi trưa là nắng như vậy, vàng óng ánh cực kì sáng lạn, chiếu sáng một phòng, chiếu cả lên người của hẳn nhưng hẳn lại cảm thấy trước mặt chỉ có một mảnh tối tăm mù mịt, không thấy một chút ánh sáng nào.

Chuyện này đối với Phan Ngọc là một đả kích to lớn trước nay chưa từng có, thế cho nên hẳn cuối cùng cũng không dám lại để cho Hồ Tứ tới gần phòng bếp dù chỉ là nửa bước.

**

- Thịt Đông Pha, Tôm hấp Long Tỉnh, Bạch trảm kê, cá chua ngọt Tây Hồ, chân giò hun khói,... À còn nữa, nhớ mang cho ta loại trà Long Tỉnh ngon nhất tới đây.

Rầm!

Hồ Tứ thiếu chút nữa là chui xuống dưới gầm bàn, không nghĩ tới thương thế của Phan Ngọc vừa mới lành, hấn liền khẩn cấp rời khỏi nhà nông kia.

Hơn nữa sau khi vào thành còn gọi nhiều món ăn như vậy, phải biết rằng, đây chính là tửu lầu lớn nhất trong thành đó.

Sờ sờ túi bạc, trong lòng Hồ Tứ bắt đầu trở nên bồn chồn, lo lắng, nhưng mà ánh mắt Phan Ngọc cũng không có nhìn đến đây.

Nhất là lúc món ăn đầu tiên được bưng lên là thịt Đông Pha, ăn liền một lần hai khối thịt, cơ hồ là nhét đầy vào trong miệng, hoàn toàn đã không còn hình tượng vân đạm phong khinh như trước đây.

Một lúc lâu sau...

- Uy, người có khỏe không vậy? Không khỏe cũng vẫn muốn ăn?

Hồ Tứ có chút lo lắng, sợ cách ăn không muốn sống này của Phan Ngọc có thể dẫn đến mất mạng của hấn nha.

Phan Ngọc xoa xoa cái bụng căng tròn, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cái chân gà còn lại, nhịn không được “ợ” lên một tiếng.

Phan Ngọc nhanh chóng che cái miệng lại, trừng mắt tức giận nhìn Hồ Tứ đang không ngừng cười ha ha, cầm chiếc đũa gỗ lên đầu của nàng để làm cho nàng im miệng.

Đang lúc đùa giỡn, đường cái náo nhiệt đột nhiên trở nên hỗn loạn.

Hồ Tứ tai thính liền cúi đầu nhìn xuống thì vừa thấy, vội vàng kéo Phan Ngọc đang gặm chân gà nhìn xuống phía dưới.

Không ngờ tới, vừa nhìn thấy rõ là gì thì mặt của Phan Ngọc liền biến sắc, miệng há to, cái chân gà mới ăn được một nửa cứ như vậy mà rớt xuống dưới lầu, rơi ngay trên đầu của một người.

Người bị trúng liền tức giận ngẩng đầu lên muốn chửi, nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy Phan Ngọc thì ánh mắt liền sáng rực lên.

- Ta đã tìm được người rồi, tiểu sư huynh!

31. Chương 31: Nhân Sinh Vô Xử Bất Tương Phùng [Đời Người Có Nơi Nào Không Gặp Lại].

Tên của Phan Ngọc là có từ lúc còn trong bụng của mẫu thân, sinh ra đã có tính cách to gan lớn mật.

Trời đã cho hấn có đôi mắt âm dương nhưng cũng không có vì vậy mà sinh ra phiền muộn, ngược lại hấn còn đem điều này trở thành một loại thú vui. Chính hấn đã nói:

- Có thể cùng bọn ma quỷ chơi đùa, không phải rất tốt sao?

Cũng bởi vì loại dị năng này mà lúc năm tuổi, hấn liền báỉ Phong Tùng Phong phái Nhật Dương làm sư phụ, chính thức trở thành đệ tử thứ mười một.

Trời sinh Phan Ngọc có dị năng, đầu óc lại cực kì thông minh, vô luận học cái gì cũng đều dễ như trở bàn tay. Kiến thức mà mọi người phải mất ba tháng mới hiểu được thì hấn chỉ cần nhìn sơ qua liền biết.

Sư phụ đối với hấn khen ngợi không dứt, ở trên có vài vị sư huynh cũng đối xử với hấn càng thêm trân trọng, sư huynh đệ trong lúc đó đều hòa thuận vui vẻ.

Phan Ngọc vẫn thường nghĩ là mình sẽ ở nơi có bầu không khí hài hòa này, tiếp tục học hành, cho tới ngày hần học xong, rồi khỏi sự môn.

Nguyện vọng nho nhỏ này của hần bởi vì sự xuất hiện của một người mà nhanh chóng tiêu tan.

Đó là một ngày có thời tiết rất tốt, Phan Ngọc ở trên núi hít thở bầu không khí mát mẻ, mới ra ngoài chạy một vòng trở về nên mặt có chút hồng, trên trán là tầng mồ hôi mỏng.

Cửa phòng khép hờ, Phan Ngọc giống như mọi ngày đẩy cửa ra, đang muốn đi phòng bếp ăn cơm thì bị Thường Mục nhị sư huynh gọi lại, nói là sư phụ muốn giới thiệu đệ tử mới nhận, bắt tất cả bọn họ đều phải đến chính điện.

Phan Ngọc tất nhiên là không có vấn đề gì nên liền đi theo nhị sư huynh.

Ánh nắng mặt trời lúc sáng sớm có phần chói mắt nhưng cũng không có làm cho nụ cười rạng rỡ của người đứng bên cạnh sư phụ tắt đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi con ngươi như viên bảo thạch cực kì thuần khiết lại hoạt bát linh động, trong nháy mắt khi nhìn thấy Phan Ngọc, tươi cười cơ hồ muốn làm lóa mắt hần.

Nhất thời Phan Ngọc có ấn tượng rất tốt đối với tiểu hài tử này, lại không thể tưởng tượng được đây là bắt đầu năm năm ác mộng của hần.

Vậy cho nên trong khoảng thời gian sống ba năm phía sau núi, hầu như mỗi đêm đều nằm mơ thấy ác mộng.

Hần từng âm thầm cắn răng thề, trừ phi tất yếu không còn con đường nào khác, hần sẽ không bao giờ muốn gặp lại tiểu yêu tinh đó.

Nhưng thật không ngờ, trên đời này khó đoán trước được tương lai, số phận trùng hợp khiến cho Phan Ngọc gặp lại nàng.

Những khách nhân trong Hồng Nhạn lâu đều đồng loạt tò mò nhìn hướng bàn ăn ở bên cửa sổ, nguyên nhân không phải vì hần hấp dẫn ánh mắt của mọi người mà là vì một người tuổi trẻ đang ngồi bên cạnh hần.

Tuy rằng hai người đều thật xuất sắc nhưng không có ai hấp dẫn bằng người trẻ tuổi này.

Trường bào trắng như tuyết, đai lưng được làm bằng ngọc bích xanh như nước mùa xuân, tóc dài đen được vấn lên cao bởi ngân trâm bằng vàng, vài sợi tóc đen rơi ở hai bên gò má trắng nõn, trong tay nhẹ nhàng lay động thanh chiết phiến, trên quạt là bức vẽ đoá hoa đào diễm lệ.

Vạn đại tiểu thư tuy rằng lúc này đang mặc nam trang nhưng khi cười lên vẫn là nụ cười sáng lạn như vậy, cầm ly rượu trên tay xoay xoay, đôi mắt to đen bóng tỏa sáng nhìn chăm chăm vào Phan Ngọc.

Đánh giá Phan Ngọc từ đầu đến chân lại từ chân đánh giá lên lại, vẫn không nói câu nào mà nở nụ cười.

Vốn là Phan Ngọc ngồi ở trên ghế rất thoải mái, phải biết rằng Hồng Nhạn lâu nổi tiếng là ở món ăn cùng đồ dùng, có thể khiến cho khách nhân cảm thấy như đang ở nhà, đây chính là lời nói của lão bản nơi đây.

Mới đầu Phan Ngọc vắt chéo chân, đứng đưa qua lại, thật tự tại thoải mái.

Hần cố ý không nhìn đến Vạn đại tiểu thư, ánh mắt tùy ý nhìn xung quanh cùng với khách nhân trong lâu.

- Khụ khụ, tiểu sư huynh... – Đại tiểu thư thấy Phan Ngọc không chịu để ý đến nàng, đành phải chủ động lên tiếng.

- Haiz, không dám nhận, không dám nhận. Ta so với người chỉ hơn có vài tuổi nên không dám đương nổi vị trí sư huynh này. – Không chút lễ phép, Phan Ngọc đánh gãy lời của nàng, nói xong ánh mắt tiếp tục nhìn đi nơi khác.

Đại tiểu thư cười càng thêm sáng lạn, miệng cười toét đến tận mang tai, không thèm để ý đến lời nói của Phan Ngọc.

- Tiểu sư huynh, tại sao huynh có thể nói như vậy? Từ khi nào mà chúng ta trở nên xa lạ như thế? Hay là huynh vẫn còn tức giận tiểu muội, bây giờ tiểu muội hướng huynh nhận lỗi được không? – Nói xong còn thực sự đứng lên, làm bộ như muốn quỳ xuống.

Phan Ngọc giống như một lão thần khó tính vẫn ngồi im một chỗ không nhúc nhích, vững như Thái Sơn, nhưng Hồ Tứ thì không có thoải mái như vậy mà có chút đứng ngồi không yên.

Chuyện kể rằng, lúc Phan Ngọc đánh rơi cái chân gà lên trên đầu của người nọ, tóc gáy của Hồ Tứ liền cả kinh đều dựng thẳng đứng lên, vốn trên người đã không có nhiều tiền cho lắm, Phan Ngọc lại còn gọi nhiều món ăn như vậy, nếu đi thanh toán tiền cơm chắc chắn sẽ không đủ.

Bây giờ lại đụng phải người khác, vạn nhất người nọ đòi bồi thường, Hồ Tứ liền không dám tiếp tục tưởng tượng.

Đang suy nghĩ có nên nhảy lầu chạy trốn hay vẫn là quỳ xuống xin lỗi rồi đem Phan Ngọc trói lại giao cho người nọ xử lý, vài ý tưởng vừa mới xuất hiện trong đầu còn chưa kịp thực hiện thì người nọ đột nhiên ngẩng đầu lên, đúng lúc đối diện với ánh mắt của Hồ Tứ.

Một ánh mắt đen thật đẹp, giống như ánh nắng sáng chói mùa hạ, khiến cho người ta có cảm giác kinh tâm động phách, không gì có thể so sánh được.

Chỉ là một cái liếc mắt đã có thể khiến cho Hồ Tứ đỏ cả mặt.

Chân của đại tiểu thư mới nâng lên được một nửa, khoe mắt liếc một cái nhìn về phía Phan Ngọc, hy vọng hắn có thể ngăn nàng lại.

Nhưng nhìn mãi mà hắn ngay cả động cũng không động lấy một cái, không khỏi thầm mắng trong lòng, thật muốn đem cái bàn đập lên mặt của hắn mà.

Nàng giận dữ trừng mắt nhìn hắn nhưng sau khi nghĩ đến mọi người trong nhà đang rối loạn cùng với việc kinh doanh buôn bán đang gặp khó khăn, đại tiểu thư không thể không hướng hắn cúi đầu.

Sự thật đúng là tàn khốc, vô cùng tàn khốc, đại tiểu thư thống khổ phát hiện ra dưới chân của nàng là nơi thật không thích hợp để mà quỳ xuống.

Một đồng xương gà, có cái còn sót lại vài miếng thịt, đại tiểu thư thật muốn đi đến chỗ khác nhưng Phan Ngọc đang còn ngồi ở trước mặt, nàng không muốn bị hắn khinh thường nha.

Quyết tâm cắn chặt răng, bất quá chỉ là đồng xương gà mà thôi, cũng sẽ không mất đi khối thịt nào, tuy rằng nhìn qua xác thật có chút gớm.

Khi y phục tuyết trắng sắp bị làm bẩn, thì đột nhiên có một bàn tay vươn ra giữ chặt lấy thân, không cho nàng tiếp tục quỳ xuống, bên tai vang lên âm thanh trong trẻo:

- Không cần quỳ, ở đây thật bẩn.

Đại tiểu thư được cứu dưới tình huống này, xem ở trong mắt của nàng chẳng khác nào cứu nàng ra khỏi cái chết, cảm kích ngẩng đầu nhìn ân công đã cứu nàng, không ngờ lại nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, đúng là tiểu hài tử vẫn luôn đi theo bên người Phan Ngọc.

Không giống với những nam nhân bình thường vẫn hay dùng oản kế mà là dùng sợi dây màu xanh, đem mái tóc dài cột lên cao, dây cột tóc rất dài, nhẹ nhàng phất lên phất xuống.

Vài sợi tóc đen giống như lông chim, từng đợt từng đợt nhẹ chạm vào khuôn mặt như ngọc, nụ cười để lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ, đôi mắt cong cong biết cười.

Tâm của đại tiểu thư đột nhiên rơi vào hồ nước xuân ấm áp, nhu hòa, lo lắng khôn cùng luôn vây quanh lấy nàng chậm rãi biến mất, nhện không được cầm lấy cánh tay ấy mà đứng lên.

Không thể để cho Hồ Tứ gặp được những người yếu đuối, bởi vì nếu mạnh mẽ thì nàng tuyệt đối sẽ không sợ, nhưng nếu người ta biến thành yếu đuối, nàng liền so với người ta còn muốn yếu đuối hơn.

Cảnh này ở trong mắt nàng, đại tiểu thư tuyệt đối là ở thế yếu, so với sự đáng thương của đại tiểu thư thì Phan Ngọc có tới mười phần giống với đại ác bá, chẳng những xấu xa, mà còn là người cực kỳ xấu xa.

Hơn nữa, lúc nhìn thấy bộ dạng chực khóc của đại tiểu thư thì tâm địa hiệp nghĩa, trừ kẻ bạo giúp kẻ yếu của Hồ Tứ bắt đầu nổi lên, chỉ tay vào Phan Ngọc, nói:

- Người như thế nào lại có thể để ột nữ hài tử quỳ xuống? Lương tâm của người vẫn còn hay là đã cho cầu ăn mất rồi!

Lời vừa ra khỏi miệng, liền làm cho đại tiểu thư nhìn Hồ Tứ với cặp mắt khác xưa, phải biết rằng danh tiếng của Phan Ngọc rất cao nha.

Nhất là vài năm nay, hắn đã đi qua rất nhiều nơi, người đến nịnh bợ hắn nói liền không dứt.

Tuy rằng tính cho đến hiện tại, đại tiểu thư đã làm ra vài chuyện đáng giận đối với Phan Ngọc nhưng cũng chưa từng lên tiếng mắng chửi hắn, nhìn Hồ Tứ mắng Phan Ngọc cực kì điều luyện, như vậy bình thường chắc đã có mắng qua.

Tâm của đại tiểu thư liền có xu hướng nghiêng về phía Hồ Tứ, phải biết rằng tuy nàng dám đối nghịch Phan Ngọc nhưng cũng chưa từng dám mắng Phan Ngọc dù chỉ một từ, ai cũng biết Phan Ngọc hận nhất chính là người khác mắng hắn.

Phan Ngọc ho khan một tiếng, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Hồ Tứ một cái, phá lệ không có ra tay đánh nàng.

Để tránh cho Hồ Tứ tiếp tục nói ra những lời bất lợi đối với hắn, Phan Ngọc lần đầu trở nên nghiêm túc:

- Vạn sự muội, người tìm ta có việc gì?

Sau khi nói xong, Phan Ngọc phát hiện Vạn đại tiểu thư lại không có chú ý tới lời nói của hắn, ánh mắt thậm chí còn không có nhìn đến hắn, đôi mắt luôn nhìn chăm chăm vào Hồ Tứ.

Ánh mắt to của nàng tràn đầy sự cảm kích cùng bội phục, điều này không khỏi làm cho hắn cảm thấy tức giận.

Cho đến khi đại tiểu thư phục hồi lại tinh thần mới chậm rãi nói ra mục đích đến tìm hắn lần này.

- Thì ra là thế.

Phan Ngọc gật gật đầu, biểu tình nghiêm túc thở dài.

Tâm của đại tiểu thư lo lắng đập mạnh. Nàng không muốn bỏ dở giữa chừng.

Phải biết rằng, nàng thật vất vả mới tìm thấy được Phan Ngọc nha. Câu nói tiếp theo vang lên khiến cho nàng mừng rỡ như điên.

- Việc này tuy có hơi khó nhưng vẫn có thể giải quyết được.

Chỉ còn thiếu nước ôm lấy Phan Ngọc hôn mạnh một cái mà thôi, nàng hưng phấn đến mức khua tay múa chân, lập tức muốn ra ngoài chuẩn bị xe ngựa.

Phan Ngọc thì không có vội vàng như vậy, phát tay làm cho chính nàng an tâm một chút, đại tiểu thư liền nghi hoặc nhìn Phan Ngọc, không biết hắn còn có chuyện gì? Phan Ngọc cười cười:

- Vạn sự muội, tuy rằng ta và người là sư huynh muội đồng môn, nhưng ta cũng không thể bởi vì vậy mà làm trái với quy củ của ta, vậy... – Hắn cười càng thêm vui vẻ.

- Người là đứa hiểu được lòng người, hắn là hiểu được ý tứ của ta đi.

Hồ Tứ thiếu chút nữa là quên cả thở, nàng hiểu được ý tứ của Phan Ngọc nha.

Đến lúc này mà hắn vẫn còn muốn dùng công phu sư tử hạm, nghiêm túc mới có một chút đã muốn hiện nguyên hình. Đúng lúc nàng đang muốn phát tác thì đại tiểu thư lại nở nụ cười, cười đến thật sáng lạn.

- Tiểu muội đương nhiên biết quy củ của tiểu sư huynh. Như vậy đi, sau khi tiểu sư huynh giúp muội giải quyết xong vấn đề thì tiểu muội sẽ có một phần lễ vật.

Đồng ý sáng khoái như vậy làm cho Phan Ngọc đang muốn nói ra những lời độc ác cũng phải ngẩn người, nhìn vẻ mặt tươi cười của đại tiểu thư, nhìn như thế nào cũng không giống như là có âm mưu quỷ kế.

- Chẳng lẽ muội ấy đổi tính?

- Người có bệnh sao? Vì cái gì phải đưa tiền cho hắn?

Hồ Tứ không thể kiềm lòng được, nói:

- Người là sư muội của hắn, hắn giúp người là điều hiển nhiên. Hắn mà tìm người đòi tiền thì sẽ bị thiên lôi đánh chết!

Nói xong, Hồ Tứ quay đầu sang nói với Phan Ngọc.

- Người đã quên sư huynh mà người từng gặp rồi sao?

Trong chớp mắt, không khí bỗng trở nên trầm trọng, nhiệt độ lập tức giảm xuống.

Mặt của Phan Ngọc tuy chưa biến sắc nhưng ánh mắt đã bắt đầu âm u. Hồ Tứ có chút sợ hãi, nằng sợ nhất là lúc Phan Ngọc không nói lời nào, chính là như bây giờ.

Nàng cũng biết lời nói của mình đã gây ra họa, đang không biết làm sao thì đại tiểu thư đã mở miệng:

- Muội biết tính cách của vị sư huynh này, chuyện của Thường sư huynh, muội đã sớm biết được. Nếu Thường sư huynh còn sống, muội cũng sẽ không làm phiền đến tiểu sư huynh, nhưng mà, tiểu muội thật sự cùng đường rồi. Nhìn khắp thiên hạ, chỉ có tiểu sư huynh mới có thể giúp được muội, còn nhờ tiểu sư huynh không cần để ý đến những chuyện mà tiểu muội đã làm ngày xưa, niệm tình sư huynh muội đồng môn, xin giúp muội lần này.

Phan Ngọc trầm mặt sau một lúc lâu, trong lòng thầm nghĩ, dù sao cũng phải về nhà, cùng nhau đi với nàng có thể tiết kiệm không ít sức lực, cho dù là trên đường có xảy ra chuyện gì, hắn cũng không cần lo lắng.

Nghĩ như thế, Phan Ngọc liền trở nên thoải mái, thể xác và tinh thần đồng thời trầm tĩnh lại, trên mặt nở nụ cười không hề giả dối, thống khoái đáp ứng yêu cầu của đại tiểu thư.

**

Tuy rằng ánh nắng mặt trời nóng như lửa, người phơi nắng đều nhanh chóng bị tróc da, cây cối ven đường vô lực ngảng đầu, lá cây cũng bị héo rũ nhưng tâm tình của đại tiểu thư vẫn là cực kì thoải mái, không chỉ vì Phan Ngọc đồng ý cùng nàng về nhà, càng bởi vì bên người có thêm Hồ Tứ.

Biết Hồ Tứ không cưỡi được ngựa, nàng liền đi đến chuồng ngựa tìm một con ngựa ngoan ngoãn, kiên nhẫn dạy Hồ Tứ cách cưỡi ngựa.

Bất quá không lâu sau, Hồ Tứ đã có thể thành thạo cưỡi ngựa khiến cho nàng luôn miệng khen giỏi, quay sang thì gặp phải ánh mắt cực kì khinh thường của Phan Ngọc đang đứng nhìn ở một bên.

Hắn nói cái gì mà sợ mệt, bắt nàng tìm cho hắn một cỗ xe ngựa, các nàng cưỡi ngựa còn hắn thì ngồi trong xe.

Nhìn thấy Hồ Tứ cùng với Vạn đại tiểu thư không ngừng nói nói cười cười, Phan Ngọc ghen tị đến mức không biết phải làm sao.

Hắn thật sự không hiểu, rõ ràng nàng ta nhìn ra được Hồ Tứ vốn không phải là người, tại sao còn có thể thân nhau đến như vậy chứ? Còn luôn miệng gọi cái gì mà “Hồ ca ca”, kêu thật thân thiết mà.

Không để ý tới sự buồn bực của Phan Ngọc, một đường này đối với Hồ Tứ mà nói thật là vui vẻ.

Từ khi biến thành người đến nay, lần đầu tiên nàng được đối xử tốt như vậy, hảo cảm trong lòng đối với Vạn đại tiểu thư không ngừng gia tăng.

- Đại tiểu thư... – Hồ Tứ vừa mới mở miệng đã bị đại tiểu thư đánh gãy.

- Đừng có gọi ta là đại tiểu thư gì gì đó, Hồ ca ca cứ gọi ta là Đào Nhi là được rồi.

- Đào Nhi. – Hồ Tứ không chút do dự liền lên tiếng gọi.

- Dạ. – Vạn đại tiểu thư đáp lại một tiếng thật sáng khoái, nở nụ cười ngọt chết người.

Phan Ngọc ở phía sau vẫn luôn chăm chú nhìn hai người bọn họ, vừa thấy cảnh này thì không nhịn được nổi da gà. Hắn thà rằng đi ngủ còn hơn ngồi đây nghe hai người ngu ngốc này nói chuyện với nhau.

Một đường đi lại phải liên tục dừng lại nghỉ ngơi, kết quả ba ngày sau, mọi người cuối cùng cũng đến nơi.

Xa xa đã thấy trường thành quen thuộc, đại tiểu thư có chút kích động, nhanh chóng thúc giục con ngựa.

Không bao lâu sau liền vào thành, trong thành người đến người đi, ồn ào náo nhiệt, không hổ là thành Giang Nam nổi tiếng.

Hồ Tứ gặp cái gì cũng đều cảm thấy mới mẻ, thỉnh thoảng hỏi đông hỏi tây, đại tiểu thư nhưng thật ra rất có tính nhẫn nại, luôn miệng giải thích.

Đột nhiên, Hồ Tứ chỉ vào tửu lâu đối diện, hỏi;

- Đào Nhi, tửu lâu đó bán cái gì vậy?

Đại tiểu thư tùy ý nhìn thoáng qua, vừa thấy tên của tửu lâu liền lập tức biến sắc, mày liễu cơ hồ dựng thẳng lên, một tay nắm lấy tay áo của Hồ Tứ kéo đi, quay lại gượng cười với Phan Ngọc đang cười đến cực kì bí hiểm, nói:

- Tiểu sư huynh, Hồ ca ca, nhà của muội không còn xa, chúng ta đi nhanh đi!

Vừa mới đi không được hai bước, phía sau đột nhiên truyền đến một trận ồn ào, mùi hương hoa đào thanh nhã nhẹ nhàng bay vào trong mũi của bọn họ.

Cùng lúc đó, một âm thanh hô to tuy vội vàng, kích động nhưng rất trong sáng, dễ nghe vang lên.

- Hoa Hoa!

32. Chương 32: Kim Tử! Kim Tử! [Vàng! Vàng!]

Âm thanh trong sáng mà tình tứ, rất dễ làm cho người nghe nghĩ đến những thứ kỳ quái. Hồ Tứ muốn quay đầu, lại bị đại tiểu thư thấp giọng lên tiếng ngăn cản:

- Không cần quay đầu, đi mau!

Đại tiểu thư không có dừng lại mà còn đi nhanh hơn trước.

- Hoa Hoa!

Âm thanh ở phía sau bọn họ lại một lần nữa vang lên, đại tiểu thư vẫn tiếp tục đi về phía trước, không quan tâm đến vẻ mặt không hiểu của Hồ Tứ cùng với khóe miệng cười gán của Phan Ngọc.

- Uy, là gọi người đấy, sao không trả lời người ta? – Phan Ngọc bị đại tiểu thư kéo đi này giờ rốt cuộc mở miệng còn cười đến thật gian.

Đại tiểu thư đi như gió, giả vờ như không nghe thấy, Hồ Tứ không hiểu gì, hỏi:

- Sao có thể là gọi nàng được, nàng kêu là Đào Nhi mà!

Đại tiểu thư cũng không đáp lời, bước đi càng nhanh.

Chỉ là nàng đi quá nhanh nên không có nhìn rõ con đường ở phía trước. Hồ Tứ chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một trận gió nhẹ thổi qua, trước mắt lóa lên.

Nếu không phải nhờ vào Phan Ngọc tay mắt lanh lẹ đem Hồ Tứ lui về phía sau hai bước, chỉ sợ cái mũi của nàng sẽ đụng trúng vào người ta.

Chỉ là đại tiểu thư đi ở phía trước liền trở khổ rồi, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng “phanh”, một tiếng “bùm” vang lên. Ở trên đường, đại tiểu thư cứ như vậy ngã ngồi dưới đất trước mặt mọi người.

Đau!

Cái mũi đau, mũi cũng đau. Đại tiểu thư xoa xoa cái mũi bị sưng đỏ.

Trong cơn giận dữ liền nhảy dựng lên định chỉ vào mũi của người gây họa đang không ngừng cười hi hi ha ha trước mặt để mà chửi ầm lên.

Nhưng nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng có chửi qua ai cho nên dù có tức đến mặt mũi đỏ bừng, ngón tay giờ ở phía trước đều run lên nhưng một câu cũng không có mắng được.

Những lời mắng chửi ở trong lòng đến bên miệng liền chạy đi mất, không thể nói ra câu nào.

Đột nhiên, có một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay của nàng, ngay sau đó, cảm liền bị một thanh chiết phiến nâng lên, thanh chiết phiến mang theo hơi lạnh làm cho thân thể của nàng run lên, ánh mắt không tự chủ được chống lại đôi mắt mang theo ý cười ở đối diện.

Bên tai lại một lần nữa vang lên âm thanh làm cho nàng muốn giết người:

- Hoa Hoa! Ta rất nhớ nàng!

Đại tiểu thư lập tức phát điên, Hồ Tứ thì ngẩn người, mà nguyên nhân khiến cho nàng ngẩn người cũng là do nam nhân đã làm cho đại tiểu thư phát điên kia.

Hồ Tứ gặp qua không ít người xinh đẹp, ba người ca ca cùng với muội muội của nàng chính là nhờ vào xinh đẹp mà nổi tiếng khắp Đồ Sơn tộc.

Lúc hạ sơn, nàng lại gặp phải Phan Ngọc tiếng tăm lừng lẫy, nghiêm túc mà nói thì đã thỏa mãn được tâm nguyện nhỏ nhỏ của Hồ Tứ là tiếp xúc với mỹ nhân.

Chỉ là “mỹ nhân” này có tính cách hơi khó chịu, hầu hạ không dễ tí nào, quả thật đã làm cho Hồ Tứ nhận không ít đau khổ.

Hồ Tứ nhìn “mỹ nhân” cao cao trước mặt, ở trong mắt của nàng, cực phẩm chân chính không có mấy người, giống với Phan Ngọc có vẻ ngoài cực phẩm thì bên trong cũng là một mảnh “cực phẩm” hắc ám, được xem như là một ngoại lệ đi.

Bên dưới hàng mi dài cong vút là đôi mắt trong suốt sáng ngời rực rỡ như dòng nước suối chảy róc rách, hai đồng tử đen đặc giống như được tắm bên trong suối nước lạnh ở Thiên Sơn, mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhuận hơi mím lại, độ dày vừa phải làm cho người ta nhìn không được muốn dùng tay chạm vào.

Hồ Tứ cẩn thận theo dõi cặp lông mi dài đang nhẹ nhàng run run, gió nhẹ thổi qua làm bay trường bào của hắn.

Vạt áo màu trắng rung động, trường bào nổi bật với hình hoa đào màu hồng phấn được thêu thật tinh xảo, nhìn rất sống động.

Hồ Tứ ánh mắt si mê nhìn nam nhân kia, cổ tay đột nhiên truyền đến từng trận đau nhức, nhìn không được kêu lên một tiếng.

Về mặt Phan Ngọc vẫn bình tĩnh như thường, chính là đau đớn trên cổ tay của Hồ Tứ lại không ngừng tăng lên, thấy Hồ Tứ mở to mắt nhìn chăm chăm vào hắn ta, trong mũi liền hừ lạnh một tiếng:

- Có cái gì đẹp mắt chứ! Cúi đầu trông mắt rớt ra ngoài đó!

Dùng sức vùng ra nhưng không thoát được, Hồ Tứ nâng mắt lên, cắn răng nói:

- Đẹp mắt chính là đẹp mắt, cho dù có nhìn tới một trăm lần, một ngàn lần hay một vạn lần đi nữa thì vẫn đẹp! Thật đẹp đó!

Cùng lúc đó, bên kia rốt cuộc cũng xảy ra biến hóa.

Không biết đại tiểu thư đã dùng chiêu thức gì mà có thể làm cho nam nhân thoát nhìn vô cùng, vô cùng tao nhã kia lại đột nhiên cúi gập người xuống, hành vi “đùa giỡn” đại tiểu thư cứ như thế mà dừng lại.

Hồ Tứ thổi thổi cổ tay, trên cổ tay mảnh khảnh in hằn năm dấu tay đỏ sẫm, nước mắt ẩn hiện trong đôi mắt to tròn, giận dữ trừng mắt nhìn tên đầu sỏ đang ngồi ở đối diện.

Phan Ngọc hoàn toàn không còn sự phẫn nộ như vừa rồi mà đang cười đến thật tao nhã, hành vi, cử chỉ phong phạm đúng nghĩa của một đệ tử nhất phái.

Nguyên nhân không phải là do hấn mà là do hiện tại, bọn họ đang ngồi ở trong Vạn Đào Sơn Trang, đối diện với trang chủ Vạn lão gia.

Vạn lão gia đã gần sáu mươi, ngày thường thân thể mập mạp nên bộ dáng lúc cười trông giống như tượng phật Di Lặc ở trong miếu thờ.

Hồ Tứ trái xem phải xem, chính là nhìn không ra Vạn lão gia cùng với Vạn đại tiểu thư giống nhau ở điểm nào.

Lúc trở về sơn trang, thái độ của Vạn đại tiểu thư cũng đã khôi phục lại như bình thường, đối với những chuyện xảy ra lúc này không hề nói gì, mà một bên Phan Ngọc lại cười đến bí hiểm, chỉ có một mình Hồ Tứ là không hiểu gì hết.

- Phan hiền đệ, chúng ta cũng đã ba năm không gặp, lệnh tôn và lệnh đường vẫn khỏe chứ? – Vạn lão gia ôn hòa hỏi Phan Ngọc.

- Đa tạ Vạn lão bá đã quan tâm, thân thể của gia phụ và gia mẫu vẫn khỏe mạnh.

Nhìn thấy ánh mắt của Vạn đại tiểu thư, khóe miệng của Phan Ngọc mỉm cười, nói:

- Lần này Vạn sư muội kéo cháu đến đây có hơi vội vàng nên không kịp chuẩn bị hậu lễ, mong Vạn lão bá thứ tội cho.

Vạn lão gia thở dài:

- Từ biệt ba năm, các người đều đã lớn, chúng ta cũng già đi. Người già không còn làm được gì, hiền đệ này, nếu cháu đã đến đây thì ở lại mấy ngày đi, thật ra Đào Hoa vẫn thường hay nhắc đến cháu đó, ha ha ha! – Vừa nói vừa vỗ nhẹ lên đầu của đại tiểu thư.

- Đào Hoa, con thay ta chiêu đãi khách nhân, cha còn có việc phải làm, các con cứ tự nhiên!

Hồ Tứ chú ý tới lúc Vạn lão gia gọi tên của đại tiểu thư, biểu tình của nàng ấy không được tự nhiên cho lắm.

Tiến bước Vạn lão gia, bọn hạ nhân một lần nữa đổi ly trà mới.

Cốc trà sứ men xanh có màu lục nhạt như nước, mở nắp ra, trên mặt nước trà có đóa hoa diễm phần, một mùi hương giống như hương hoa theo không khí mà tiến vào trong mũi.

Hồ Tứ dùng sức ngửi, hương thơm thanh nhã nhập vào trong lòng liền cảm thấy vui vẻ, thoải mái, đầu thì nhẹ nhàng, khoan khoái.

- Thơm quá đi! – Hồ Tứ khen từ đáy lòng.

Vạn đại tiểu thư, cũng chính là Vạn Đào Hoa, nghe được lời khen của Hồ Tứ thì liền trở nên vui vẻ, đang muốn nói chuyện đã bị Phan Ngọc mở miệng nói trước:

- Ta nói Vạn sư muội, người không cần phải đem nước trà dành cho nữ nhân đem đến cho ta uống có được hay không? Mùi hương thật kỳ dị mà, ta muốn uống trà Long Tĩnh!

Ba!

Đôi mi thanh tú của Vạn Đào Hoa dựng thẳng, tay cầm lấy cốc trà dùng sức để mạnh lên trên bàn:

- Tiểu sư huynh, đây chính là loại trà mới ra của chúng ta. Bình thường ở bên ngoài không có để mà uống, so sánh với trà Long Tĩnh thì ngon hơn nhiều lắm!

Phan Ngọc cũng không thèm để ý, vẫn như cũ cười hì hì, nói;

- Trà mới gì chứ? Người là đang nói giỡn với ta đi. Tốt lắm, đừng có nói nhiều nữa, người muốn ta làm gì đây?

Vạn Đào Hoa nhíu nhíu mày, làm đồng môn với Phan Ngọc vài năm cũng biết được vài phần thực lực của Phan Ngọc, nhìn hắn nói thoải mái như vậy, trong lòng liền nghi hoặc:

- Nhưng hắn rất lợi hại đó!

Mi mắt Phan Ngọc nâng lên, ý cười bên khóe môi càng mở rộng:

- Sư muội, có từng nghe qua câu núi cao còn có núi cao hơn chưa? Ta nếu đã đồng ý thì tự nhiên có thể giúp được người, quan trọng chính là giá cả. Sư muội, chúng ta cũng nên tính toán sổ sách thôi!

Vạn Đào Hoa bắt đầu nhớ đến một ngày kia, đang trên đường đi thì bị Phan Ngọc bắt đóng dấu ký tên vào một tờ giấy. Nếu không phải vì Vạn Đào Sơn Trang, vì cha thì nàng đã không nhẫn nhịn như thế, cắn răng vươn năm ngón tay ra đóng dấu.

Phan Ngọc lấy tờ giấy ra, phỉu phỉu vạt áo, chậm rãi vươn một bàn tay, liếc mắt nhìn nàng.

Tâm Vạn Đào Hoa thiếu chút nữa chịu hết nổi, cơ hồ muốn nổi trận lôi đình, cũng may nàng cố gắng nhẫn nhịn xuống được.

Phan Ngọc xòe ra bàn tay năm ngón, dần gấp từng ngón xuống một.

Một ngón, hai ngón, ba ngón.

Cuối cùng cũng chỉ còn một ngón tay, trên mặt hắn rốt cuộc cũng nở nụ cười, trong lòng Vạn đại tiểu thư âm thầm kêu khổ, tin đồn không thể tin được mà.

Ai nói Phan Ngọc nhận thức tiền nhưng không tiếp thu người? Ai nói hắn yêu tiền tài như yêu sinh mệnh?

Vạn Đào Hoa cơ hồ nước mắt lưng tròng, vài năm tình nghĩa sư huynh sư muội không chỉ nói không.

- Một vạn lượng...

Nhìn thấy Hồ Tứ cùng Vạn Đào Hoa đều ngóng dài cổ chờ hắn nói, Phan Ngọc cười đến càng thêm vui vẻ.

- Vàng!

Vừa dứt lời...

Rầm! Cả người Vạn Đào Hoa té ngã trên mặt đất.

Ong, ong, ong!

Mấy con ruồi bọ bay ở bên tai, không ngừng bay, không ngừng kêu, những ai bên ngoài biết chuyện cũng kêu, hai cổ âm thanh hỗn hợp cùng một chỗ vây quanh ở bên tai của Vạn Đào Hoa.

Hiện tại nàng cái gì cũng đều nghe không được, cái gì cũng đều nhìn không thấy, vờn quanh trong đầu nàng bây giờ chỉ có những thổi vàng óng ánh, một vạn lượng!

Một vạn lượng! Một vạn lượng!

Miệng Hồ Tứ khê nhúc nhích đã nhìn thấy Phan Ngọc ngẩng đầu lên, miệng giật giật, khẩu hình kia...

Hồ Tứ lập tức hiểu được những gì hắn nói, khuôn mặt trở nên trắng bệch, trong lòng vừa dâng lên ý niệm nói giúp Vạn Đào Hoa liền biến mất.

Hôm nay, nhóm người hầu trong Vạn Đào Sơn Trang được nhìn thấy đại tiểu thư mà bọn họ kính yêu cùng với Hồ Tứ ngồi song song nhau trên tảng đá, trừng mắt nhìn cây hoa thạch trúc ở dưới đất đến gần người.

Cành lá xanh tươi, đóa hoa nho nhỏ màu hồng phấn, bọn họ nhìn đến không chớp mắt.

Bên cạnh có cây hoa trân quý cũng không thể so sánh được, lại có một cơn gió nhẹ lướt qua làm cho cành lá bị che phủ, nhưng cảnh sắc đẹp như vậy vẫn không thể làm cho Vạn Đào Hoa cùng Hồ Tứ cao hứng lên được.

Một vạm lượng vàng, Vạn Đào Hoa gãi gãi đầu, lời nói của Phan Ngọc làm cho nàng cảm thấy đã gặp phải trở ngại.

Tâm tình của Phan Ngọc thì vô cùng tốt, mới nói một mỗi đã khiến cho thị nữ Phi Nhi của nàng vui vẻ dẫn hẳn đi tới phòng dành cho khách để nghỉ ngơi.

Ánh mắt của Phi Nhi khi nhìn Phan Ngọc làm cho từ đầu đến chân của Vạn Đào Hoa giống như bị chìm trong bồn nước lạnh, nàng thật muốn hét to:

- Không cần bị vẽ bên ngoài của hắc lừa!

- Hắc có thể ăn tươi nuốt sống, là ăn tươi nuốt sống đó!

Tin đồn sở dĩ là tin đồn bởi vì khẳng định sẽ có chỗ không chính xác, nhưng mà hiện tại, nàng hoàn toàn tin tưởng những tin đồn kia.

Hồ Tứ cũng đang vò đầu, vốn định nói giúp cho Vạn Đào Hoa, lại không nghĩ tới yêu tinh Phan Ngọc kia chỉ cần một cước liền dẫm nát tử huyết của nàng.

Ngẫm lại, việc nàng vứt bỏ năm ngàn lượng vàng cùng với việc đem chiếc xe kia ra đổi thành ngân phiếu, Hồ Tứ cũng không có lo lắng quá.

Ai biểu nàng thiếu Phan Ngọc làm chi? Vỗ vỗ bả vai của Vạn Đào Hoa, Hồ Tứ thở dài:

- Đào Nhi, ta chỉ có thể nói, ta ủng hộ ngươi, nhất định sẽ nghĩ cách giúp ngươi giải quyết chuyện này.

Vạn Đào Hoa thân mình chấn động, không thể tin nhìn Hồ Tứ, khóe mắt có ý cười:

- Ngươi không có trách ta việc không nói tên thật của ta cho ngươi sao?

Nàng nhớ tới tên của mình, rốt cuộc có chút không được tự nhiên.

Từ nhỏ đến lớn, bởi vì tên này mà nàng cùng với cha mẹ đấu tranh không biết bao nhiêu lần, chán ghét cái tên tục khí này, chán ghét người khác khi nghe thấy tên của nàng liền đau khổ nhin cười.

Hồ Tứ nhếch miệng cười, lộ ra hai hàm răng trắng nõn như ngọc, tươi cười giống như thanh tuyến làm tâm của Vạn Đào Hoa trở nên ấm áp, câu nói kế tiếp lại làm cho nàng cảm động:

- Tên của ngươi rất êm tai mà, nghe thật hay, thật đấy!

Sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Vạn Đào Hoa mới nghe được người khác khen tên của mình.

Biểu tình của Hồ Tứ cực kì chân thành, ánh mắt lại trong suốt, người có ánh mắt như vậy sẽ không biết nói dối.

Nhìn thấy nụ cười ấy, nàng cũng không tự chủ được mà vui vẻ cười rộ lên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hồ Tứ mới rửa mặt chải đầu xong đã bị hạ nhân của Vạn Đào Hoa phái tới nói rằng đại tiểu thư đang ở đại sảnh, có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Mới đi đến hành lang đã gặp phải Phan Ngọc.

Hôm nay, Phan Ngọc không mặc những bộ quần áo bằng vải thô mà là mặc thanh sam phiêu phiêu, thứ trang sức duy nhất trên người là chiếc đai lưng được làm bằng ngọc, môi hồng răng trắng, mặt như quan ngọc, trong tay phe phẩy chiết phiến, tiêu sái lồi lạc, giống như một vị công tử nhà giàu.

Rõ ràng nhìn thấy Hồ Tứ nhưng ngay cả liếc mắt cũng không nhìn nàng lấy một cái, ngẩng cao đầu bước qua nàng tiến vào đại sảnh.

Nàng vốn định gơ tay lên chào hỏi, không nghĩ tới con người của Phan Ngọc giống như thay đổi, làm như không quen biết đến nàng.

Trong lòng có chút buồn bực, gãi gãi đầu, chỉ có thể im lặng đi theo phía sau lưng hắn.

Vừa mới tiến vào trong, chỉ thấy nét mặt của đại tiểu thư đang tỏa sáng, khác xa với sự suy sụp của ngày hôm qua mà có chút hưng phấn, có chút kích động nhất là lúc nhìn thấy hai người bọn họ.

Không chờ hai người bọn họ ngồi xuống, đại tiểu thư đã cầm tờ giấy trong tay giờ giờ lên, để ở trên bàn:

- Không nghĩ tới, hẳn lại là người thiếu kiên nhẫn trước.

33. Chương 33: Đào Hoa Công Tử.

- Từ phương xa có bằng hữu tới chơi, giờ tỵ hôm nay ở thác nước Tây Sơn, đệ hãy quét dọn giường chiếu cho sạch sẽ rồi xông hương để gian phòng trở nên thanh nhã hơn.

Giấy viết trắng như tuyết, chữ viết thì tiêu sái hữu lực, phía dưới bên góc trái chỉ vẽ một bông hoa đào mà không có ký tên.

Vài chữ ít ỏi càng làm nổi bật tờ giấy trắng. Hồ Tứ cầm tờ giấy lên, để bên mũi ngửi ngửi, hít một hơi thật sâu:

- Thơm quá đi!

Đang định ngửi lại một lần nữa thì tờ giấy trong tay đột nhiên biến mất, nhìn lại bỗng thấy tờ giấy đã nằm trong tay của Phan Ngọc, Hồ Tứ liền kêu lên:

- Tại sao ngươi lại cướp tờ giấy của ta chứ?

Phan Ngọc cười lạnh một tiếng, giờ tay đẩy Hồ Tứ đang định cướp lại ra.

Đột nhiên từ dưới tờ giấy có một ngọn lửa màu lam nhạt nổi lên, chỉ trong chớp mắt, tờ giấy liền hóa thành tro bụi. Một ngọn gió thổi qua, tro bụi liền theo không khí mà biến mất, Phan Ngọc vỗ vỗ tay:

- Tờ giấy gì đó của người đâu, ở nơi nào, sao ta lại không thấy nhỉ?

Hồ Tứ nắm chặt tay lại, mắt trừng trừng mở to, tức giận đến nỗi nói không ra lời.

Nếu không có Vạn Đào Hoa ngăn cản, chỉ sợ nàng đã nhảy dựng lên xông đến đánh Phan Ngọc rồi.

Nàng phát hiện ra, mấy ngày nay, Phan Ngọc luôn khiến cho người ta chán ghét.

Nàng chẳng qua là cảm thấy mùi hương kia rất dễ chịu nên muốn ngửi lại một lần nữa mà thôi. Không ngờ một chút nguyện vọng nho nhỏ như vậy đều không thể thực hiện được, nhân sinh thật không thú vị mà!

Hồ Tứ hận Phan Ngọc đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng suy nghĩ của đương sự so với Hồ Tứ thì hoàn toàn tương phản.

Vạn Đào Hoa nhìn Phan Ngọc trước mặt mọi người đốt tờ giấy kia đi, trong lòng có một loại sung sướng nói không nên lời.

Mấy tháng nay có một cỗ tức giận đặt ở trong lòng rốt cuộc cũng được phát tiết mà biến mất. Từ mi đến mắt đều hàm chứa ý cười, nghĩ rằng không hổ là sư huynh của nàng, liền cất giọng nói:

- Tiểu sư huynh, huynh nghĩ chúng ta có nên đi hay không đây?

Ba một tiếng, Phan Ngọc mở chiết phiến ra, khẽ cười nói:

- Đi! Như thế nào lại không đi chứ? Người ta đã mời khách, chuyện tốt như vậy, tất nhiên là phải đi.

Mùa hạ ở Tây Sơn một màu xanh tươi, đi trên con đường nhỏ trong rừng, ánh mặt trời bị những cành cây rậm rạp che khuất làm cho thời tiết mát mẻ đi rất nhiều, cơn gió nhẹ thổi qua khiến cho người ta cực kì thoải mái.

Phan Ngọc vừa tiêu sái bước đi vừa thưởng thức cảnh sắc ven đường.

Vốn bọn họ cưỡi ngựa mà đến đây nhưng lúc tới chân núi, con ngựa liều chết cũng không muốn đi tiếp lên núi, cho dù Phan Ngọc sử dụng bất kì cách nào đi nữa, nó nửa bước cũng không chịu đi.

Không còn cách nào khác, bọn họ chỉ có thể tự mình bước đi. Cũng may núi không có cao cho lắm, đi một chút là đến nơi.

- A!

Một tiếng thét chói tai dọa cho Hồ Tứ nhảy dựng lên, còn chưa phản ứng lại đã có một thân hình mềm mại nhào vào trong lòng của nàng.

Vạn Đào Hoa nắm chặt vạt áo của Hồ Tứ, đến cả âm thanh cũng đều thay đổi, tay chỉ vào cách đó không xa hét to:

- Con chuột kia! Có con chuột!

Vỗ vỗ vai của nàng, Hồ Tứ có chút bất đắc dĩ.

Đại tiểu thư cái gì cũng tốt, chỉ có điều là rất sợ chuột, chỉ cần nhìn thấy nó liền luống cuống mà kêu to lên. Phan Ngọc hừ lạnh một tiếng, giơ chân ra đuổi con chuột đi:

- Có cái gì ngạc nhiên chứ? Ta nói này, âm thanh của người càng khiến cho người ta sợ hãi hơn đấy.

Đại tiểu thư run run, hung hăng trừng mắt nhìn Phan Ngọc. Nếu không phải còn có việc cầu hấn, nàng đã sớm không chịu được tính khí này của hấn rồi.

- Không có việc gì, Đào Nhi, đừng sợ, con chuột đã chạy mất rồi!

Nghe thấy tiếng an ủi đầy ôn nhu của Hồ Tứ, tâm bị dọa cho chấn kinh của đại tiểu thư mới dần dần bình tĩnh lại.

Đi không được bao lâu, bọn họ đã đến chỗ thác nước.

Thác nước cao tới trăm thước, đầm thủy trong suốt, bên trong du động bạch ngư, không lớn cho lắm. Xung quanh tỏa ra hơi nước, ánh sáng mặt trời phản chiếu mặt đầm thủy.

Hồ Tứ cùng đại tiểu thư trái xem phải xem, ngoại trừ bọn họ cũng chỉ có âm thanh của thác nước, không còn tiếng động nào khác.

- Tại sao không có ai hết?

Hồ Tứ có chút không hiểu, đại tiểu thư cũng gật đầu phụ họa, chỉ có Phan Ngọc một chút cũng không kinh ngạc.

Gập chiết phiến lại, tay phải ở giữa không trung vẽ vài nét bút, hai tay giơ ra như động tác đẩy cửa. Sau đó chỉ thấy có một cơn gió mạnh thổi quét vào mặt làm cho ống tay áo bay bay.

Một dải cầu vồng xuất hiện ở dưới chân ba người, Phan Ngọc ở phía trước dẫn đường, Hồ Tứ cùng đại tiểu thư theo sát ở phía sau.

Hồ Tứ chỉ cảm thấy cực kì thú vị, trước kia, đại ca cũng từng mang nàng đi giữa không trung để đuổi theo dải cầu vồng xinh đẹp.

Loại cảm giác tuyệt vời cùng cảnh sắc đẹp đẽ này luôn luôn khắc thật sâu trong lòng nàng. Thật không ngờ, tình cảnh tương tự lại có thể xuất hiện tại đây, khiến cho nàng kinh ngạc không thôi.

- Không thể tưởng tượng được, người lại lợi hại như vậy, dải cầu vồng này thật đẹp!

Hồ Tứ giơ bàn tay ra chạm vào dải cầu vồng, cảm giác lúc chạm vào dải cầu vồng cũng giống như những lần khác.

Phan Ngọc nhìn nàng liếc mắt một cái, gương mặt lạnh nhạt rót cuộc lộ ra tia mỉm cười, vẻ mặt có chút đắc ý:

- Đây tính là cái gì! Khả năng của ta còn cao hơn nhiều!

Rốt cuộc cũng đi đến cuối dải cầu vồng, trước mắt là một mảnh hư vô, không còn đường để đi tiếp, Phan Ngọc cười khê:

- Chút tài mọn!

Động tác trên năm ngón tay nhanh vô cùng.

Ầm, ầm, ầm.

Không gian hư vô bị xé ra một mảnh lớn, ánh sáng từ khe hở phóng ra làm cho mắt của Hồ Tứ cùng đại tiểu thư không tài nào mở ra được.

Một hồi lâu sau miễn cưỡng mới có thể mở ra, lúc mở mắt ra, ánh mắt liền chớp cũng không có chớp lấy một cái.

Hoa đào được trồng đầy ở khắp núi, hồng phấn, tuyết trắng, mùi hương kiều diễm.

Hồ Tứ hít sâu một hơi, lồng ngực liền tràn ngập hương hoa.

Gió nhẹ thổi làm cho những cánh hoa bay bay, cuốn đến giữa không trung rồi mềm nhẹ rơi xuống đất.

Vài cánh hoa màu hồng phấn rơi xuống mặt nước trong suốt dẫn đến vài đợt gợn sóng, dòng nước có màu ngọc bích nhợt nhạt.

Hồ Tứ nhịn không được ngồi xổm người xuống, bàn tay chạm vào mặt nước, lạnh lạnh thanh thanh, thoải mái đến nỗi muốn nhảy xuống không muốn lên.

Trên mặt nước chiếu ảnh ngược của Hồ Tứ, nàng thú vị nhìn, nhịn không được nhìn đôi mắt nhiều một chút, càng nhìn càng thích, càng nhìn càng luyến tiếc.

Dần dần thân mình hướng tới mặt nước, bất tri bất giác đã nghiêng xuống hơn phân nửa, đợi đến lúc nàng phát hiện ra thì đã không còn kịp.

Dưới tiếng kêu sợ hãi của đại tiểu thư, Hồ Tứ nghĩ lần này mình chắc chắn sẽ chết ở dưới nước rồi.

Đột nhiên, từ phía sau có một cánh tay vươn tới ôm lấy Hồ Tứ, đem toàn thân cứng ngắc của Hồ Tứ kéo lên bờ.

Một cổ chân khí từ sau lưng chạm rãi tiến vào trong cơ thể của Hồ Tứ làm cho nàng cảm thấy thật ấm áp. Mặt nước trở lại sự yên tĩnh như lúc đầu, qua một hồi lâu, chân tay của Hồ Tứ miễn cưỡng mới có thể hoạt động tự nhiên lại được.

Nhớ lại vừa rồi, nếu không có Phan Ngọc nhảy xuống cứu, chỉ sợ nàng đã chết đuối ở dưới nước.

Cảm kích ngẩng đầu lên đang muốn nói chuyện, lại lơ đãng nhìn thấy một người, lập tức nói không ra lời.

Phan Ngọc ôm Hồ Tứ đến chỗ an toàn, truyền chân khí cho Hồ Tứ để giữ ấm tay chân. Đang muốn răn dạy nàng thì bỗng có một cổ áp lực to lớn yên lặng đánh úp lại.

Phan Ngọc mặt nhăn mày nhíu, quay đầu lại nhưng đúng vào lúc này, từng trận cơn gió nhẹ thổi qua, những đóa hoa trên cây đều bay xuống.

Cánh hoa đầy trời, người kia đứng ở đó, mỉm cười.

Hồ Tứ không thể không thừa nhận, từ lúc sinh ra cho đến nay, đây là cảnh đẹp nhất mà nàng nhìn thấy.

Cũng là nụ cười ôn nhu, thật ôn nhu, thật xinh đẹp, hoàn mỹ đến nỗi giống như không mang theo nửa điểm khói lửa nhân gian.

Cho dù là cảnh tiên ở Cửu Thiên Linh Tiêu hay Dao Trì, chỉ sợ cũng không thể có được một nụ cười như vậy. Nàng hoàn toàn chìm đắm trong nụ cười đẹp nhất thiên hạ kia.

- Người là người phương nào?

Phan Ngọc nhìn thấy biểu tình say mê của Hồ Tứ, lửa giận trong lòng ngực đột nhiên nổi lên. Hấn hung hăng trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, quay đầu lại lạnh lùng hỏi.

Ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt đẹp như thủy tinh, trong sáng, rạng ngời. Khí chất tao nhã, ngón tay thon dài cảm nhẹ chiết phiến, nhắc tay lên ôm quyền, cúi người thi lễ:

- Tại hạ Bạch Chức, ra mắt Phan công tử.

- Bạch Chức!

Phan Ngọc cả kinh, trên mặt có chút không được tự nhiên.

- Người là “Đào Hoa công tử” ?

- Đúng là như vậy, không thể tin được Phan công tử cũng biết biệt danh này của tại hạ.

Phan Ngọc nhẹ nhàng cười:

- Đại danh của “Đào Hoa công tử” có người nào mà không biết, có ai mà không hay? Ta cũng chỉ là được nghe qua mà thôi, nay mới được gặp mặt, quả nhiên là may mắn.

- Phan công tử quá khen, tại hạ không dám nhận.

- Nhưng mà đạo đãi khách của Bạch công tử, hắc hắc, Phan mỗ không dám gạt đầu khen ngợi.

Bạch Chức nhẹ lay động chiết phiến, cười đến là vui vẻ:

- Ngay cả phía trước có một thủ thuật che mắt nho nhỏ mà cũng không nhìn ra được thì sẽ không còn là “Ngọc Diện Tu La” nữa. Phan công tử, người nói có phải hay không?

Phan Ngọc nhú mi lại, muốn phát hỏa nhưng khi nghĩ đến số vàng kia, không khỏi cố gắng giữ bình tĩnh lại.

Hắn sẽ không bao giờ cùng vàng đối nghịch, vì vàng, hắn liền nhẫn.

Hồ Tứ không nghe được bọn họ đang nói cái gì, chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mắt đúng là trăm năm khó gặp.

Tay áo của công tử áo trắng bay bay, vẻ mặt thì ôn nhu như nước, giống như hoa đào được trồng ở khắp núi vậy, thật khiến cho con người ta kinh diễm.

Mà thanh sam công tử thì phong độ có thừa, ánh sáng trong đôi mắt giống như dòng nước thanh lạnh này vậy, sáng ngời hữu thần, quả nhiên là một cặp đôi mỹ nhân.

Hồ Tứ chỉ cảm thấy linh khí trời đất trong lúc này đều tập trung ở bên cạnh hai người bọn họ. Mà nàng thật may mắn khi có thể nhìn thấy cảnh này, hưng phấn đến nỗi thiếu chút nữa là hoa chân múa tay sung sướng rồi.

Ngược lại, Vạn Đào Hoa không có tâm tình như Hồ Tứ.

Nhìn thấy Bạch Chức, nàng chỉ thấy càng thêm tức giận.

Nhìn ngọn núi đầy hoa trước mặt, nàng còn tưởng đây là cảnh sắc phía sau núi của nhà nàng, nhưng đáng tiếc là không phải.

Thấy Phan Ngọc nói chuyện cùng với hắn câu được câu không, lòng có chút vội vàng, vài lần muốn chạy đến đánh nhau với hắn nhưng lại nghĩ đến lời dặn của Phan Ngọc trước khi lên núi, chỉ có thể kiềm chế lại cảm xúc nôn nóng ở trong lòng.

Cuối cùng, bốn người vào chỗ sâu nhất trong rừng hoa đào mà ngồi xuống.

Bước vào ngôi nhà tranh được trang trí giản đơn, phía trước có một cái bàn nhỏ tinh xảo được làm bằng gỗ lim, trên bàn có một bộ ấm trà bằng ngọc.

Bạch Chức tự mình rót ra bốn cốc trà, hương cam từ trong trà liền bay ra xông vào mũi, lại không phải là mùi hoa. Phan Ngọc liếc mắt nhìn nước trà, thở dài:

- Bạch công tử cũng thật biết hưởng thụ, chỉ sợ cốc trà này có giá trị cực phẩm.

- Có gì đâu, bất quá cũng là vật để tiêu khiển mà thôi, Phan công tử quá khen rồi.

- Cục phẩm này cũng được gọi là tiêu khiển, ha ha, Phan mỗ thật không dám tưởng tượng.

Trong lòng Phan Ngọc thầm mắng đồ xa xỉ. Lúc ở nhà hắn cũng không thường xuyên uống loại trà quý giá này.

Yêu vật chính là yêu vật, tùy tiện đến đông tây lấy đồ so với hắn liền tốt hơn nhiều.

Haiz, ai bảo hắn rất yêu tiền không dám dùng chứ.

Hồ Tứ ngồi ở phía trên, rất là thoải mái. Đối với cuộc nói chuyện của Phan Ngọc cùng với Bạch Chức cũng không có hứng thú.

Đông sở tây mó mấy đồ vật, còn nâng lên chậu hoa để đến bên mũi ngửi ngửi. Nhìn thấy Bạch Chức nở nụ cười sáng ngời với mình, nàng cũng liền cười lên làm lộ ra cái răng nanh trắng nõn như ngọc:

- Hoa này thật thơm quá đi! Nhà của Bạch ca ca có thật nhiều hoa nha!

Phan Ngọc giật mình nổi lên từng trận da gà, cảm thấy rằng mình có điểm tê tê, hắn đột nhiên rất muốn đánh người.

Bạch Chức ôn nhu cười cười:

- Nếu thích, ta cho người.

- Thật chứ?

Hồ Tứ cực kì vui vẻ, cao hứng muốn chạy ra ngoài tìm vật đựng hoa. Bạch Chức từ trong lòng lấy ra vài thứ, không nghĩ tới lại lấy ra một tấm vải dệt trắng như tuyết, mặt trên có thêu vài đóa hoa đào.

Tấm vải mỏng trong suốt, đóa hoa diễm lệ. Sắc mặt của Bạch Chức khẽ biến, đang muốn bỏ vào lại trong áo, không nghĩ bị Hồ Tứ một phen lấy đi.

- Oa, thật đẹp, ha ha. Tấm vải xinh đẹp như vậy vừa đúng lúc đem đi bọc đóa hoa lại.

Vạn Đào Hoa một phen đoạt đi tấm vải, khi đã nhìn kĩ, khuôn mặt một trận hồng một trận trắng, đôi mày liễu dài nhỏ cơ hồ dựng thẳng lên:

- Người...người...người là tên đại hỗn đản!

Đứng dậy liền hướng về phía Bạch Chức ném qua, nếu không phải có Hồ Tứ tay mắt lanh lẹ, chỉ sợ đã ném trúng vào khuôn mặt phong hoa tuyết đại kia của Bạch Chức.

Hồ Tứ có chút đau lòng, cầm tấm vải lên trái xem phải xem.

- Cũng may không có bị gì.

Mặt Bạch Chức trở nên xanh mét, đuôi lông mày nhấc lên, sắc mặt ẩn hiện sự tức giận.

Hồ Tứ đang cao hứng, kết quả chỉ trong chớp mắt vật trong tay đã biến mất. Bạch Chức vội ho khan một tiếng, không để ý đến sự ảo não của Hồ Tứ, vỗ nhẹ tay.

Một gã sai vặt mi thanh mục tú đang cầm hộp gấm bước đến, kính cẩn để trên bàn ở trước mặt bọn họ.

Mở nắp hộp, thật cẩn thận lấy ra một vật đặt ở trên bàn, rồi lặng yên lui ra không một tiếng động.

Phan Ngọc vốn định không nhìn, không nghĩ tới vừa liếc mắt nhìn một cái ánh mắt liền khó dời đi chỗ khác.

34. Chương 34: Diệu Thủ Giải Liên Hoàn [Cao Thủ Tháo Liên Hoàn].

Chín viên hoàn bộ tinh xảo xanh biếc đặt trên bàn, xanh lục như màu Bích Thủy, trong ngày hạ chói chang này, bảo bối tỏa ra hàn khí nhẹ nhẹ.

Dần dần khí nóng quanh họ tản bớt đi, thay vào đó là khí mát rất dễ chịu.

Hồ Tứ cảm thấy rất dễ chịu, nghĩ rằng Phan Ngọc cùng đại tiểu thư cũng thấy như thế, nếu không họ sẽ không yên lặng như vậy, tuy rằng có kinh hô rất nhỏ, nhưng Hồ Tứ nghe được rõ ràng.

Bạch Chức nhẹ nhàng vuốt ve cửu liên hoàn, ánh sáng xanh biếc xuyên thấu qua đầu ngón tay thon dài, nhìn đến bàn tay xinh đẹp này, nàng lại nhớ tới đại ca, tay đại ca cũng là như thế này.

Mỗi lần nàng bị ủy khuất hoặc gặp họa, đại ca đều tới ôm nàng, trấn an nàng.

Đôi bàn tay ấy luôn xoa nhẹ lưng nàng, cũng là xoa đi muộn phiền trong lòng nàng.

Tính tình ôn nhu ấy của đại ca lại bất đồng với Nhị ca và Tam ca.

Hồ Tứ không rõ vì sao đại ca tính tốt như vậy, nhưng một số người lại rất sợ hải huynh ấy, ngoại trừ nàng. Nghĩ đến đây, nàng lại có chút thương cảm, không biết kiếp này có thể gặp lại huynh ấy được không?

Bạch Chức đưa cửu liên hoàn tới trước Phan Ngọc, trên mặt hắn là nụ cười thâm sâu. Đại tiểu thư đã có chút bất an, nàng vụng trộm liếc nhìn Phan Ngọc, lại thấy sắc mặt hắn trầm như nước.

Phan Ngọc im lặng một lúc lâu, sau đó mới khẽ đẩy cửu liên hoàn ra:

- Bạch công tử, đây là ý gì?

Bạch Chức cười khê:

- Bạch mỗ có thể có ý gì chứ? Chỉ là vô tình kiếm được món bảo bối lạ, muốn cùng Phan công tử thưởng thức qua mà thôi. Bất quá.....nếu Phan công tử yêu thích vật này, Bạch mỗ nguyện ý đem tặng.

Lời còn chưa dứt, đại tiểu thư đã bật dậy, đập tay xuống mặt bàn một cái thật mạnh, làm cho cửu liên hoàn hơi rung, mày liễu dựng thẳng, mắt hạnh trợn lên:

- Họ Bạch, người có ý tứ gì?

Bạch Chức biểu tình rất vô tội, vội mở hai tay, đau khổ nói:

- Hoa Hoa....

- Câm miệng! Ai cho phép người gọi ta như vậy!

Đại tiểu thư tức giận đến độ cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Phan Ngọc ho khan một tiếng, ý nhắc đại tiểu thư bình tĩnh chớ nóng vội:

- Đa tạ ý tốt của Bạch công tử, Phan mỗ tuy rằng rất thích, nhưng món bảo bối trân quý nhường này, thật không dám nhận.

Bạch Chức lấy quạt che miệng nhẹ nhàng cười, con mắt hẹp dài sáng lên thành một độ cong hoàn mỹ, con ngươi đen bóng ánh lên hồng quang, thản nhiên đáp:

- Như thế nào? Phan công tử không vừa mắt sao?

- Không hẳn như vậy, Phan mỗ cũng không phải vô công rồi nghề, bảo bối như này, Phan mỗ không có phúc sử dụng.

Bạch Chức nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lại lần nữa đem cửu liên hoàn tới trước mặt Phan Ngọc:

- Cũng được. Phan công tử, ý đồ của người ta hiểu được, mà ta, ha ha, muốn cho ta rời khỏi, Bạch mỗ bất quá không thể tuân mệnh. Bất quá, Bạch mỗ có một giải pháp, nếu Phan công tử có thể trong thời gian nhanh nhất tháo bỏ được cửu liên hoàn này, thì thương hội lần này, Bạch mỗ sẽ không tham gia.

Đại tiểu thư kinh hãi, đang định đứng lên, đúng lúc này “ba” một tiếng, Phan Ngọc thu hồi quạt, vẻ mặt nghiêm nghị:

- Bạch công tử nhất ngôn cửu đỉnh, lời đã nói chớ thu lại.

- Đường nhiên, quân tử nhất ngôn, khoải mã nan truy, Bạch mỗ sẽ không đổi ý. Phan công tử chuẩn bị tốt đi, Bạch mỗ cho ngài mười giây, sau mười giây mà Phan công tử không tháo rời được cữu liên hoàn, hắc hắc, đến lúc đó đừng trách Bạch mỗ vô tình.

Đại tiểu thư thực sốt ruột, nhưng nhìn thấy bộ mặt chắc thắng của Phan Ngọc lại im lặng không dám nói gì, lặng lẽ kéo tay Hồ Tứ. Hồ Tứ biết lo lắng của nàng, cười nói:

- Đào nhi đừng vội, hấn đã nói làm được, liên nhất định có thể cởi bỏ, yên tâm đi.

Đại tiểu thư có chút hoài nghi:

- Người tin tưởng hấn như vậy sao?

Hồ Tứ vỗ vỗ bả vai nàng, không chú ý tới động tác thân mật này của nàng làm Vạn Đào Hoa đỏ mặt, gật đầu tin tưởng:

- Tin tưởng hấn.

Nhìn hai mắt tỏa ra thần thái sáng ngời của Hồ Tứ, Vạn Đào Hoa không tự chủ gật đầu, như ánh mắt ấy có một loại ma lực khiến nàng không hề có cảm giác lo lắng.

- Một.

Bạch Chức khẽ nhếch đôi môi, nhẹ nhàng phun ra một chữ.

Phan Ngọc không động, từ đầu đến giờ hấn chỉ ngồi im, mắt chăm chú nhìn vào cữu liên hoàn.

Đại tiểu thư lại bất an, mặc dù Hồ Tứ đã cam đoan, nhưng Phan Ngọc ít nhất cũng nên động một đầu ngón tay đi chứ, không cần ngồi yên như bàn tọa thế kia.

- Hai

Hồ Tứ cũng không nóng nảy, nàng tin tưởng Phan Ngọc.

Trước kia Phan Ngọc cứu nàng mấy lần, đều là tình huống nguy cấp vạn phần, hấn có thể không sợ nguy hiểm, lần này cũng không ngoại lệ

- Ba.

Phan Ngọc vẫn như cũ không động đậy, đuôi lông mày đại tiểu thư nhăn lại, miệng khẽ mở, lại nhớ tới lời nói của Hồ Tứ, miễn cưỡng nhịn xuống.

- Bốn.

Bạch Chức có chút kinh ngạc, gặp bộ dạng yên tĩnh của Phan Ngọc, không nghĩ tới hấn ngay cả một đầu ngón tay cũng không thêm động.

Trong lòng nổi lên vài suy nghĩ, không biết chủ ý của Phan Ngọc là gì, dù sao việc này cũng chẳng ảnh hưởng gì, hấn cũng vui vẻ xem Phan Ngọc sẽ làm như thế nào.

- Năm.

Hồ Tứ cũng có chút đứng ngồi không yên, cho dù nàng rất tin tưởng Phan Ngọc, hấn vẫn như cũ không làm gì cả, như vậy thì làm sao cởi bỏ được cữu liên hoàn phức tạp đó chứ.

- Sáu.

Đại tiểu thư cảm thấy nàng sắp ngất tới nơi rồi, nàng thà rằng vác đao ra đánh nhau một trận, cũng không muốn chờ đợi như vậy.

Chờ đợi không phải tác phong của nàng, dù sao cũng chết, Phan Ngọc không làm, nàng làm là được rồi.

Cánh tay vừa động, nàng đang muốn lấy cữu liên hoàn, khoe miệng Phan Ngọc khẽ nhếch.

Cũng không thấy hấn có động tác gì, quạt đặt trên tay đại tiểu thư, thần thái tươi cười như nước, chậm rãi mở ra. Ý cười trên mặt như hoa đào, làm người ta khó có thể nắm bắt lấy.

- Ha ha, ta thật có chút luyện tiếc.

Lời này lọt vào tai đại tiểu thư, khiến nàng gần như tuyệt vọng.

Cái gì mà kêu luyện tiếc chứ? Nếu luyện tiếc này có thể khiến nàng đổi mặt với bộ mặt xem thường của Bạch Chức, thì nàng cũng cam tâm tình nguyện nha.

Trước mắt Vạn Đào Hoa biến thành màu đen, thiếu chút nữa ngã quy.

Choang! Rầm!

Hồ Tứ không tin vào mắt mình, dụi dụi mắt, chăm chú nhìn lại, miệng mở to, khó có thể ngậm lại.

Một khắc trước, vẫn là cửu liên hoàn tinh xảo khiến Hồ Tứ vô cùng ngưỡng mộ, một món bảo bối vô giá, ngay sau đó, trên bàn không còn là cửu liên hoàn nữa, mà bị một đồng mảnh vỡ thay thế.

Phan Ngọc vỗ vỗ tay, cực kì thoải mái, cười nói:

- Bạch công tử, Phan mỗ đã phá giải cửu liên hoàn đúng hẹn.

Trong mắt Bạch Chức hiện lên một tia kinh ngạc, giấy lát liền khôi phục bình thường:

- Bội phục, bội phục, phương pháp tháo bỏ của Phan công tử thật là, à, kì lạ.

- Kỳ lạ cũng tốt, cổ quái cũng thế, tóm lại tháo bỏ được cửu liên hoàn. Bạch công tử nhất định phải giữ lời.

Bạch Chức gật gật đầu:

- Bạch mỗ tất nhiên giữ lời, thương hội lần này ta sẽ không tham gia.

Vạn Đào Hoa âm thầm thở phào, sau lưng ướt đẫm toàn mồ hôi lạnh:

- Bất quá Bạch mỗ có một yêu cầu quá đáng, mong Phan công tử thành toàn.

- Chuyện gì, không ngại nói ra, xem tại hạ có thể giúp hay không?

Bạch Chức im lặng nhìn đại tiểu thư, cười đến vô cùng vui vẻ. Vạn Đào Hoa bỗng nhiên cảm thấy Bạch Chức cười như này chẳng có gì tốt đẹp, nội tâm thầm thấy không ổn.

- Bạch mỗ ngưỡng mộ đại tiểu thư đã lâu, muốn bái kiến trang chủ, không biết Phan công tử có thể dẫn đến hay không?

Không chờ Phan Ngọc nói chuyện, đại tiểu thư không thể kiềm chế được, ghen nửa ngày bực tức rốt cuộc cũng phun trào, một phen nhéo vạt áo trước ngực Bạch Chức, kêu lên:

- Họ Bạch, người đừng được một tắc lại muốn tiến một thước, ta, ta sẽ liều mạng với người!

Vạn Đào Hoa mặt đỏ bừng, thật sự đây là lần thứ hai Bạch Chức được nhìn khuôn mặt nàng gần đến vậy, da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, hai tròng mắt to tròn trong sáng.

Mặc kệ là nhìn nàng theo góc độ nào đều làm cho hần không nhin được gấp gáp.

Nhớ tới lần trước gặp nàng, nhin không được nở một nụ cười xấu xa.

Nhìn thấy Bạch Chức tươi cười đầy hàm súc, cùng với ý tứ thâm uẩn trong mắt hần, Vạn Đào Hoa đáy lòng khẽ run rẩy, chân thiếu chút nữa nhũn ra.

Nhớ tới hoàn cảnh lần trước gặp, nàng hận không thể giết hần ngay lập tức.

Thời gian đó nàng đã không muốn nhớ tới, nhưng giờ phút này nhìn ánh mắt Bạch Chức, đoạn kí ức kia lập tức xuất hiện, từng chi tiết, từng động tác, từng ánh mắt, tất cả đều hiện lên rõ mồn một.

Bất quá, chuyện đó khác, chuyện này khác, đại tiểu thư sẽ không để mình mất hết mặt mũi.

Nếu thua, cũng phải thua ở chỗ không người, vì nghĩ vậy, nên nàng cũng không dám hàm hồ.

Một phen ngăn chặn quyền đánh tới, Bạch Chức cười đến méo cả miệng:

- Hoa Hoa, dùng cùng một chiêu với ta không có tác dụng đâu, đổi chiêu khác đi.

Vạn Đào Hoa hận đến nghiêng rằng, lại không thể làm gì hấn.

Muốn vung tay tát một cái vào khuôn mặt tuấn tú khuynh tuyệt nhân gian của hấn, là một đại nam nhân, mà bộ dáng lại còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân. Cùng hấn ở chung một chỗ, nàng luôn có cảm giác muốn đập vỡ đầu hấn.

Đối mặt với Vạn Đào Hoa nổi giận lôi đình cùng Bạch Chức chẳng thèm để ý, Phan Ngọc cảm thấy vô cùng đau đầu.

Dù sao Bạch Chức chịu thua hấn, coi như là cho hấn chút mặt mũi.

Phải biết rằng “Đào Hoa công tử” ở yêu giới nổi danh cũng không kém gì “Ngọc diện Tu la”, cho dù Phan Ngọc có cuồng ngạo, cũng không nên khơi mào tranh chấp.

Huống hồ, Phan Ngọc đã từng nghe qua phẩm hạnh của hấn.

Bạch Chức tuy rằng rất lợi hại, nhưng cũng coi là tốt tính, mặc dù hành tẩu ở nhân gian, nhưng chưa từng truyền ra tin tức hấn giết người vô tội.

Phan Ngọc cảm thấy chuyện này hấn không nên xen vào, loại sự tình này càng trở loạn thì càng hay. Hấn muốn nhân lúc hai người còn tranh chấp mà bỏ trốn.

Hồ Tứ cũng nhìn không ra phương diện này, nàng chỉ cảm thấy Bạch Chức tựa hồ không nên đối với Vạn Đào Hoa như vậy:

- Bạch ca ca, có chuyện gì từ từ nói, đại tiểu thư là một nữ nhi đó.

Ý tứ nhắc hấn buông tay Vạn Đào Hoa ra.

Bạch Chức lưu luyến buông tay, Vạn Đào Hoa được tự do lập tức dắt Hồ Tứ ra xa.

Hồ Tứ mở miệng giải vây khiến trong đầu Vạn Đào Hoa chợt lóe linh quang, một ý niệm lập tức xuất hiện:

- Nói cho người biết, ta đã có người thích rồi, cho nên, người hãy chết tâm đi.

Bạch Chức cùng Phan Ngọc kinh hãi, hai người nhìn nhau, gãi gãi đầu, Phan Ngọc thử hỏi:

- Tiểu sư muội, người trong lòng muội là ai?

Bạch Chức mặc dù không nói gì, nhưng cũng lắng tai nghe.

Không thể tưởng tượng được trong thiên hạ này còn có người giỏi hơn hấn tồn tại. Nhưng ngoài dự kiến của Bạch Chức, Vạn Đào Hoa giơ tay lên đầu, cao hứng kiêu ngạo, hừ mũi một tiếng:

- Người này các người cũng quen, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt, chính là hấn.

35. Chương 35: Hạnh Vận Dữ Môi Vận [Vận May Cùng Vận Rủi].

Hồ Tứ từ khi sinh ra đến giờ, gặp rất nhiều chuyện xui xẻo, điển hình là phải làm nô lệ của Phan Ngọc, nàng đương nhiên không biết đến từ “may mắn”

Một bàn tay ấm áp nâng cằm Hồ Tứ lên, “cách” một tiếng vang nhỏ, Hồ Tứ cảm thấy đầu lưỡi đau xót, không ngừng che miệng lại, mặt nhăn mày nhú vì đau, bên tai lại truyền đến tiếng cười khanh khách của đại tiểu thư:

- Ha ha, Hồ ca ca, huynh cũng thật buồn cười.

Buồn cười?

Hồ Tứ không tiếp thu được có cái gì “buồn cười”, bất quá chỉ có muốn khóc thôi.

Đau xót làm ý nghĩ của nàng hỗn độn, sự tình sao lại biến thành như thế này?

Khi ngón tay tuyết trắng kia chỉ vào nàng, Hồ Tứ trong đầu trống rỗng, như thế nào rời đi khỏi rừng đó, nàng cũng không có ấn tượng.

Chân như dẫm vào đám mây mềm nhũn, nếu không phải đại tiểu thư đỡ nàng, chỉ sợ nàng sẽ té ngã trên đất không đứng dậy nổi.

Hồ Tứ mặt mày đau khổ:

- Đào nhi, đừng náo loạn, không nên đùa như vậy, sẽ làm ọi người sợ hãi đấy

Nhớ tới sắc mặt Bạch Chúc cùng Phan Ngọc đại biến, Hồ Tứ cảm thấy sau lưng như có luồng khí lạnh, hai người này nàng đặc tội không nổi.

Vạn Đào Hoa cười đến vô cùng vui vẻ, ánh mắt lóe liên diễm ba quang:

- Hồ ca ca, cái gì mà náo loạn? Lời đó ta không thích nghe, ta nói đều là thật tâm đấy.

Chu miệng lại, đại tiểu thư có chút mất hứng.

Cái gì?

Hồ Tứ thiếu chút nữa ngã xuống ghế, miễn cưỡng nắm tay vịn, Hồ Tứ gượng gạo nói:

- Đào nhi, người.... Người nói cái gì? Ta, ta không thích hợp đâu.

Vạn Đào Hoa lơ đãng:

- Ta nói, ta thích huynh, ta liền thích huynh! Huynh không phải người, là hồ yêu, điểm ấy ta đã sớm biết, thì sao chứ? Ta thích đấy, chẳng lẽ họ Bạch kia là người chắc? hừ!

Nhìn ánh mắt Vạn Đào Hoa, nơi đó lóe lên cảm xúc vô cùng chân thật.

Hồ Tứ vừa sợ hãi, còn có một chút đặc ý nhỏ nhỏ.

Đặc ý bởi vì Bạch Chúc mạnh nhường ấy mà đại tiểu thư không để vào mắt, ngược lại đi coi trọng nàng. Hồ Tứ không có hoài nghi ánh mắt có tia xấu xa của đại tiểu thư, làm ra vẻ tuyệt thế mỹ nam không cần, ngược lại thích nàng.

Hắng giọng, Hồ Tứ hỏi:

- Đào nhi, người rốt cuộc coi trọng ta ở điểm nào? Luận tướng mạo, Bạch Chúc kia hơn ta cả trăm lần. Luận thân gia, lại thắng ta ngàn lần, vì cái gì người lại không thích hẳn?

Không hỏi cho rõ ràng thì Hồ Tứ không thể yên lòng được

Nhắc tới Bạch Chúc, đại tiểu thư lại nóng nảy, tay đập bàn, thiếu chút nữa dọa tới Phi Nhi đang châm trà.

Vạn Đào Hoa vung tay lên, Phi Nhi mang theo chúng hạ nhân lần lượt lui ra, chỉ còn lại hai bọn họ ở tiền sảnh.

Lúc này không còn ai, Vạn Đào Hoa mới hăm hừ nói:

- Thân gia cái gì chứ? Vạn Đào sơn trang ta tất nhiên không bằng hẳn, Hồ ca ca không cần để ý. Về phần tướng mạo, ta khinh! Hẳn là cái gì vậy? Bất quá là mang bộ mặt đó suốt ngày đi gây chuyện, trêu hoa nguyệt. Ta, ta hận nhất chính là loại nam nhân như vậy! Nghĩ mình hơn người, hận không thể đem tất cả nữ nhân ôm vào lòng. Hừ, ta... Không, Hồ ca ca, huynh không biết, nếu ta gả cho hẳn, trời ơi, nhìn khuôn mặt hẳn, lúc ta đứng bên cạnh thì tình hình sẽ ra sao, huynh tưởng tượng được không?

Hồ Tứ nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Bạch Chúc kia có khuôn mặt phong hoa tuyệt đại như vậy, lại nhìn ánh mắt đầy oán giận của đại tiểu thư, không tự chủ được gật gật đầu.

Đại tiểu thư thấy cái nhìn đồng ý của Hồ Tứ, nổi lên cảm giác tri kỷ, uống một ngụm trà:

- Cho nên, nếu cho ta chọn vị hôn phu, liền nhất định không thể yêu loại nam nhân xinh đẹp hơn ta.

Mắt to nhanh chóng nhìn sang khuôn mặt nhợt nhạt của Hồ Tứ:

- Hồ ca ca đối với người nhiệt tình, tâm địa thiện lương, thời khắc mấu chốt giúp đỡ Đào nhi, tất cả Đào nhi đều ghi tạc trong lòng.

Hồ Tứ lấp bắp hỏi:

- Chẳng lẽ chính vì bộ dáng ta không bằng người, đây mới là căn nguyên vì sao người tuyển ta?

Nàng thật hi vọng đây chỉ là Vạn Đào Hoa vui đùa, nhưng nghĩ đến đại tiểu thư thật sự nghĩ như vậy, Hồ Tứ đột nhiên cảm thấy có điểm tuyệt vọng.

Vạn Đào Hoa vỗ vỗ vai Hồ Tứ:

- Hồ ca ca, nói thật ra, ta rất không thích nam nhân có bộ dáng xinh đẹp, ta ghét lắm, thật sự ghét lắm.

Nói đến đây, lại thản nhiên cười, mị hoặc còn hơn trăm hoa đua nở:

- Nam nhân trong lòng ta chính là loại như Hồ ca ca vậy.

Lại lần nữa vỗ vỗ Hồ Tứ:

- Đúng, chính như huynh vậy, ha ha.

Hồ Tứ luôn luôn cho rằng Vạn Đào Hoa là nhất đẳng mỹ nữ, dáng người cao, khuôn mặt xinh đẹp, nhưng hiện tại, nàng nhìn như thế nào đều không thấy vừa mắt.

Từ ánh mắt yêu mị kia, cho đến hơi thở nhẹ nhàng bách hợp thản nhiên, tất cả nàng đều thấy chán ghét.

Câu nói kia vẫn quanh quẩn trong tai, cái gì kêu “Ta trong lòng nam nhân chính là Hồ ca ca” rùng cả mình.

Nghĩ tới việc nàng ta nói bộ dạng Hồ Tứ nàng không bằng Vạn Đào Hoa, chỉ cần như vậy là nàng liền nhịn không được muốn cắn khuôn mặt xinh đẹp kia một cái.

Không thể tưởng tượng được diện mạo hồ ly nàng mà còn không bằng phạm nhân (sự thật như thế).

**

Bây giờ Hồ Tứ rất muốn đi tới một chỗ nào đó có thể ngủ, ánh nắng tây tà, thời điểm bóng cây ngoài cửa sổ càng trở nên âm đậm.

Hồ Tứ kiểm không được, đứng dậy khỏi giường, không thể ngồi chờ chết được, là ai khiến nàng rơi vào hoàn cảnh trở trêu này, nàng phải tìm kẻ đầu sỏ tính chuyện.

Bên tai gió vù vù thổi qua, Hồ Tứ liền cảm thấy rất khoái hoạt, nàng niệm phi ấn chú, dễ dàng bay lên một đám mây.

Chỉ một lúc sau, sẽ đến một chỗ thế ngoại đào nguyên, rất nhiều đóa hoa như bông tuyết, trải rộng toàn sơn cốc, thật sự là hương tuyết cực phẩm.

Hồ Tứ nhìn đến ngẩn ngơ, đầu đột nhiên đâm vào một vật.

- Ôi!

Nàng ngã xuống khỏi đám mây, kết giới ở đây thật dày nha.

Hồ Tứ lắc lắc đầu, phẩy hết đất đá trên người, quan sát xung quanh.

Quả nhiên, ở đây nhìn qua tường không có gì, nhưng thật ra lại cất giấu gì đó.

Cố gắng nhớ lại niệm chú hắc dục mình, cũng may đầu óc nàng cũng không đến nỗi tồi, chú ngữ ngay lập tức có hiệu nghiệm, rất nhanh Hồ Tứ phá giải phong ấn, tiến vào nơi căn bản không thể vào này.

Đập vào mắt trừ bỏ hoa ra còn có hương khí nhẹ nhẹ, bất quá nàng lại không hề chú ý đến việc đó.

Theo khí hương như ẩn như hiện từ giữa sườn núi mà đi, một đường đi tới, cũng không gặp người ngoài, trừ bỏ hoa, vẫn là hoa.

Chạy tới gần đại môn đóng chặt, tường không cao, cho nên nàng không thèm gõ cửa, mà trực tiếp trèo vào.

Sân trước được trang trí rất đẹp, đình viện to lớn, đẹp như trong tranh, nàng khẽ ngửi ngửi để phân biệt phương hướng, liền lập tức chạy tới hậu viện.

Một mảnh rừng đào, hiện ra hành lang gấp khúc.

Bên cạnh hành lang là hồ nước trong xanh dập dờn, trong suốt thấy đáy. Ở giữa có rất nhiều cá nhỏ đang bơi lội, từng cánh hoa thả xuống, tô thêm sắc ật hồ trong xanh.

Một bạch y nhân đứng bên bờ hồ, gió nhẹ thổi tóc dài của hắn, mềm nhẹ phất trên mặt.

Tịch dương chiếu lên khuôn mặt hắn, ánh sáng trong suốt trong mắt, thật sự là họa trung thần tiên.

Đáng tiếc, Hồ Tứ nhìn thấy hắn, trong đầu hoàn toàn không có ý tứ thưởng thức gì hết, phi thân một cái, liền vọt tới trước mặt người nọ.

Chỉ cần một cú nhảy đã có thể treo lên vai của hắn, móng vuốt định chạm vào mặt hắn, ngay tại lúc cái chân nhỏ của nàng sắp đụng đến da mặt của hắn thì thân mình bị một bàn tay ấm áp nắm lấy:

- Tiểu Tứ, tật xấu này không tốt, hồ tộc nhìn thấy Bạch ca ca, đều bắt người phải ra mặt.

Dưới tình thế cấp bách, Hồ Tứ đành phải trở về nguyên hình, vừa giận dữ giãy dụa, vừa mắng:

- Mau thả ta ra, đại phối đản!

Bạch Chức rất là vô tội, vẻ mặt đau khổ nói:

- Tiểu Tứ, người phải có lương tâm chứ, ta sẽ cho người ăn ngon, không bạc đãi người mà, như thế nào người không chịu nói chuyện với ta?

- Nếu không có người, ta sẽ được Đào nhi coi trọng. Nếu không có người, ta chắc chắn sẽ bình yên rồi, hiện tại, hiện tại, nàng xem thường ta.

Nhớ tới ánh mắt đại tiểu thư sáng lên, Hồ Tứ thấy nhân sinh hắc ám, đang rất vui vẻ, bỗng dừng lại xảy ra chuyện này. Cái mũi đau xót, nàng nhin không được khóc lớn lên:

- Vậy phải làm sao bây giờ? Đều là người làm hại, là tại người!

Bạch Chức nhẹ vỗ đầu Hồ Tứ, oán hận nói:

- Tứ Tứ, ta cũng không nghĩ sẽ biến thành như vậy! Không cần khóc, để ta nghĩ đã nào.

Vốn là hắn ôm ấp mỹ nhân nhưng bây giờ mỹ nhân này lại không để cho hắn chút mặt mũi nào, đến khi nghe Hồ Tứ nói nguyên nhân nàng ấy không để ý hắn.

Hắn không khỏi càng thêm bức tức, âm thầm nắm chặt tay lại.

Nữ nhân chết tiệt, đến lúc hắn bắt được nàng, nhất định phải trừng phạt nàng mới được.

Hồ Tứ nhăn cái mũi, nước mắt đã ngừng, không dám kêu khóc quá to, tuy rằng Bạch Chức thoát nhìn rất ôn hòa, tính tình cũng tốt, nhưng khi hắn tức giận, ngay cả đại ca Hồ Tứ cũng không dám trêu chọc hắn.

Đã từng nhìn thấy bộ dáng tức giận của Bạch Chức, Hồ Tứ cũng sợ, chỉ có thể ngồi trong một góc, nhìn chằm chằm Bạch Chức đi tới đi lui:

- Ta còn thấy nàng hận người đến nghiêng răng nghiêng lợi, rốt cuộc người đã làm cái gì để nàng hận đến như thế hả? Thành thật nói ra đi.

Nghe nói thế, Bạch Chức đột nhiên dừng bước, trừng mắt liếc Hồ Tứ một cái, khiến Hồ Tứ sợ phát run, nhanh chóng ngậm miệng.

Nhìn đến vẻ mặt đáng thương của nàng, Bạch Chức thở dài, đem sự tình trước đó kể qua. Hồ Tứ càng nghe càng đáng sợ, càng nghe càng lo lắng, tới cuối cùng nói với Bạch Chức:

- Bạch ca ca, hắn đáng giận như vậy, người đến bắt hắn đòi lại trong sạch ỳnh đi. Nếu không, đại tiểu thư sẽ hiểu lầm người càng sâu đấy.

Nhìn trắng thở dài, Bạch Chức bắt đầu nói:

- Nếu có thể bắt được, ta còn chờ đến lúc này sao? Chỉ có thể nói hắn rất giảo hoạt, đã thoát khỏi tay ta ba lần rồi...

- Đó là người quá ngu ngốc!

Lời Hồ Tứ thốt ra, thấy Bạch Chức sắc mặt khó coi, nuốt nước miếng, cười trừ:

- Là vận khí không tốt, mới để hắn thoát. Bạch ca ca không cần sốt ruột, có Phan Ngọc ở đây, nhất định có thể bắt được hắn, người yên tâm.

Nhắc tới Phan Ngọc, sắc mặt Bạch Chức càng khó coi, một phen nhìn Hồ Tứ, nhíu mày nói:

- Tiểu Tứ, người như thế nào lại quen hắn? Mấy ngày trước đại ca người còn dặn ta chú ý đến người, nhất định phải đem người mang về Đồ Sơn, người trước kia chưa biến thành hình người được, đúng không?

Hồ Tứ há hốc miệng, vừa muốn khóc tiếp.

Đây chính là chuyện thương tâm của nàng, liền kể lại, tuy rằng lộn xộn, nhưng Bạch Chức vẫn hiểu được, con người chuyển động, nảy ra ý hay, hòa nhã nói:

- Tiểu Tứ, chuyện này không phải đại sự gì. Huyết khế sao? Dễ dàng thôi, chỉ cần người chịu giúp ta giải quyết chuyện Vạn Đào sơn trang cùng đại tiểu thư, ta sẽ giúp người giải quyết huyết khế.

**

Ánh trăng mờ lung, gió khe thổi bên người, Hồ Tứ cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nghĩ đến huyết khế có thể giải trừ, liền nhịn không được hưng phấn.

Lời của ai không thể tin, nhưng lời của Bạch Chức thì hoàn toàn có thể, dù sao người ta cũng là đào yêu sống vạn năm rồi, tất nhiên hiểu biết rộng rãi hơn tiểu hồ ly mới sống ba ngàn tuổi như nàng.

Hồ Tứ với tâm trạng thoải mái trở lại Vạn Đào sơn trang.

Đương nhiên nàng không đi cửa chính, mà trèo tường vào, nhảy xuống sân gian nhà của Phan Ngọc, nàng đi thẳng vào trong.

Chỉ nghe bên trong truyền ra tiếng vang, Hồ Tứ tò mò, liền không tiếng động đi vào xem thử, vừa nhìn thấy, nàng liền vui vẻ ngay lập tức.

Phan Ngọc cơm chiều cũng chưa ăn, ngồi trong phòng, càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng bức tức, đi qua đi lại, liền đâm sầm vào tường, cảm thấy mắt hoa hết cả lên.

Bên tai chợt truyền đến tiếng cười khúc khích, không cần quay đầu, cũng biết Hồ Tứ đang đứng bên ngoài, phi từ cửa sổ vào, ngồi lên ghế, cười nói:

- Chẳng lẽ người muốn xem thử đầu người với tường, cái nào cứng hơn sao?

Mặt Phan Ngọc đỏ lên, phất tay áo, ngồi ở sườn giường, cười lạnh:

- Chuyện của ta, không cần người quản.

Nghĩ đến chuyện phát sinh ban ngày, Hồ Tứ âm thầm bật cười. Rõ ràng thích muốn chết, nhưng cố giả làm anh hùng hảo hán, lúc này nổi hứng lên, nàng thật muốn chọc hắn, lơ đãng nói:

- Thật không? Ta còn tưởng người đánh nát cửa liên hoàn kia, sau đó hối hận, thì ra không phải, là ta đoán lầm.

Trong lời nói của Hồ Tứ như có dao, từng chút một cắt lòng Phan Ngọc.

Nếu không đáp ứng Vạn Đào Hoa rồi, hắn đã sớm ôm cửa liên hoàn bỏ chạy, đó là bảo vật vô giá đấy!

Phan Ngọc thâm mắng trong lòng, trên mặt vẫn cứng rắn chống đỡ, ngoan cường nói:

- Cửa liên hoàn kia cũng chẳng phải đồ thần kì gì, hơn nữa ta đã đáp ứng sự muội, thì phải làm cho bằng được, không thể vừa thấy tiền là nổi máu tham.

Hồ Tứ ôm bụng cười trộm, rõ ràng tiếc đứt ruột, lại còn sĩ diện.

Nàng cảm thấy bộ dáng Phan Ngọc đặc biệt buồn cười, còn đang muốn nói chuyện, Phan Ngọc đã giành trước hỏi nàng:

- Hừ, người còn có thời gian mà nói ta sao? Chi bằng ngấm lại thân đi, để đến lúc sư muội biết thân phận của người, xem người làm thế nào!

Nghe hần nhắc tới, Hồ Tứ mới nhớ đến chuyện này, không khỏi phát sàu, khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp:

- Hầy, ta cũng chẳng biết làm thế nào. Người có vẻ hiểu biết Đào nhi, người nói xem, nếu nàng biết, sẽ phản ứng như thế nào?

Ba.

Phan Ngọc mở quạt, tiêu sái tiến đến, liếc liếc Hồ Tứ một cái:

- Còn có thể sao nữa, bắt quá là xử trảm, chôn sau núi.

Hồ Tứ run run một chút, sờ sờ cổ.

Nghĩ đến Vạn Đào Hoa tay cầm đao vung xuống, không khỏi sợ hãi vạn phần.

Đang cân nhắc có nên cầu Phan Ngọc hay không, đột nhiên cách đó không xa truyền đến tiếng kêu tê tâm liệt phế:

- Người tới! Người đâu mau tới! Chết người!!!

36. Chương 36: Thâm Đàm Bí Bảo [Bí Bảo Dưới Đàm Sâu].

Ban đêm yên tĩnh, trăng sáng trên cao, Phan Ngọc cùng Hồ Tứ đuổi tới chỗ có tiếng kêu.

Đại tiểu thư đã dẫn người tới hiện trường.

Một xác chết khô xầu xí vắn vẹo nằm ở trong vườn hoa. Xiêm y chỉnh tề, cách đó không xa rơi một chiếc đèn lồng, có thể nhận ra hần là hạ nhân trong sơn trang, đang tuần tra ban đêm, không nghĩ đến xảy ra tai họa bất ngờ này.

Hồ Tứ chỉ nhìn thoáng qua, cũng không dám nhìn lại.

Vẫn là bộ dạng con người, nhưng trong thân thể không còn chút máu nào, da đều nhăn nhúm hết lại, huyết quản hơi lộ ra, miệng há to, lộ ra mấy cái răng nanh đã bị gãy, trong mắt cũng không có tròng mắt.

Hồ Tứ cảm thấy hai đôi mắt trắng dã ấy cứ nhìn chằm chằm nàng, liền chạy nhanh trốn sau lưng Phan Ngọc.

Đại tiểu thư có chút tức giận.

Không thể ngờ được trong sơn trang lại xảy ra chuyện này. Mắt lạnh nhìn đến bọn hạ nhân vẻ mặt lo lắng, không khỏi cảm thấy bức tức, đối với tiểu tỷ sợ tới mức mặt tái nhợt, hỏi:

- Người phát hiện ra như thế nào?

Tiểu tỷ trúc trắc thuật lại, mặc dù có chút lộn xộn, nhưng đại tiểu thư vẫn nghe được rõ ràng.

Không nghĩ đến “hần” to gan như vậy, không khỏi giận dữ, tức đến cả người run run, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hừ, không thể tưởng tượng được, hần lại kiêu ngạo đến tận đây! Sư huynh, người nhất định phải bắt được hần rửa hận cho vài mạng người trong sơn trang này.

Phan Ngọc ngồi xổm xuống chỗ thi thể, cẩn thận lật qua kiểm tra, suy tư một lát, trầm giọng nói:

- Sư muội, người dựa vào cái gì nhận định việc này là “hần” làm?

Mấy bông hoa đào rớt xuống trước mặt Phan Ngọc, mềm mại uyển chuyển, diễm lệ dị thường. Đuôi lông mày Vạn Đào Hoa giương lên, quơ quơ hoa đào:

- Chỉ bằng này, mỗi lần giết người xong, hắt đều lưu lại hoa đào, như sợ người khác không biết hắt làm, hừ.

Càng nói càng bực, ném hoa đào xuống, lấy chân dùng sức di di:

- Dám làm loạn ở Vạn Đào sơn trang ta, sư huynh, ngươi phải chủ trì công đạo cho ta!

Hồ Tứ lẳng lẳng nghe bọn họ đối thoại, đột nhiên lờ lờ nói:

- Không đâu, không có khả năng là hắt!

Ý thức được ánh mắt mọi người nhìn nàng, ho khan một tiếng, che dấu sự luống cuống vừa rồi:

- Ta nói, không thể chỉ bằng hoa đào liền nhận định là hắt làm, phải có chứng cứ, không thể đổ tội lung tung cho người tốt.

Mi tâm Vạn Đào Hoa hơi nhú:

- Hồ ca ca, ta biết ngươi là người tốt, nhưng là ta đã từng giáp mặt hắt, hắt cũng không thể phủ nhận đây là hoa đào nhà hắt, chứng cứ vô cùng xác thực, chỉ còn bắt ngay tại hiện trường thì hết đường chối cãi.

Nhìn Vạn Đào Hoa gấp đến độ mặt mũi đỏ bừng, Hồ Tứ cũng không dám nói thêm gì nữa, đành để lại trong lòng.

Phan Ngọc tìm một lúc sau cũng không thấy manh mối, phân phối hạ nhân đem thi thể dọn đi.

Trong đại sảnh tráng lệ, ánh nến lóe lên, ánh mắt mọi người âm tình bất định, cuối cùng vẫn là Phan Ngọc mở miệng, ọi người lui xuống nghỉ ngơi.

Cứ chờ đợi mãi cũng không làm được gì, chỉ dặn dò phải tăng thêm người tuần tra ban đêm.

Đợi đến khi mọi người đều đi hết, trong sảnh chỉ còn lại ba người bọn họ, Phan Ngọc mới chậm rãi bưng lên ly trà ở trên bàn, nhẹ nhàng thổi hơi trà trên mặt, uống một ngụm, liếc mắt nhìn Vạn Đào Hoa còn đang tức giận:

- Tiểu sư muội, ngươi còn muốn ta ở đây đến bao giờ nữa?

Vạn Đào Hoa cả kinh, cười nói:

- Bao lâu? Cái gì bao lâu? Ta không rõ sư huynh có ý tứ gì?

Phan Ngọc không để ý tới nàng, tiếp tục uống trà, thanh âm vài phần lãnh khí:

- Nếu một người nữa chết, nghĩa là tổng đã có chín người chết rồi. Thử hỏi, ngươi còn có thể bình tĩnh uống trà như thế này sao? Chắc không đâu, ha ha, ta không có ý tứ nào khác.

Đại tiểu thư sắc mặt biến đổi, qua một lúc lâu, mới nói:

- Trời đã khuya, sư huynh nên trở về phòng nghỉ ngơi đi.

Hồ Tứ nghĩ Phan Ngọc kiếm cớ ra ngoài, không ngờ hắt thành thật trở về phòng:

- Hắt cũng không phải con Vạn Đào Hoa, sao nghe lời vậy?

Nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại ngủ không được, không có cơm ăn là một chuyện, thái độ lạ của Phan Ngọc lại là một chuyện khác.

Nàng đứng dậy, không hiểu rõ được, nàng quyết không bỏ qua.

Đêm yên tĩnh, trăng tròn xa xa phía chân trời, gió đêm táp vào người, mang theo khí lạnh.

Khác với ban ngày nóng bức, cái lạnh của màn đêm thấm vào thân thể càng rõ ràng.

Hồ Tứ hít thở, có chút hưởng thụ không khí yên lặng này.

Bất quá, nhìn thấy Phan Ngọc lén lút hành động, liền bước nhanh hơn.

Phan Ngọc thổi tắt nến, đóng cửa phòng, tất cả đều phải cẩn thận, sợ kinh động tới người bên ngoài.

Đột nhiên, trên vai bị vỗ nhẹ một chút, lực không lớn, nhưng lại khiến Phan Ngọc sợ đến nhảy dựng lên.

Xuất phát từ bản năng, một tay bắt lấy cổ tay người đằng sau, kéo trở lại, thuận thế đặt người đó dưới thân, khuỷu tay áp vào cổ họng đối phương, thấy rõ ràng gân xanh nổi lên trên tay hấn.

Hồ Tứ vuốt yết hầu, tuy rằng Phan Ngọc không chế lực, nhưng vẫn rất tức hòng, tức giận trừng mắt liếc Phan Ngọc một cái:

- Này, có cần dùng sức tới như vậy không? Muốn giết chết ta hả?

Phan Ngọc thật ra rất muốn giết chết Hồ Tứ nha.

Bình thường ngủ như heo cơ mà, sao hôm nay lại đi theo hấn góp vui làm gì?

- Người ngủ không ngủ, lại đi theo ta là sao?

- Ta đói ngủ không được.

Nghe thấy đáp án, Phan Ngọc thật muốn đập đầu vào tường, đành thở dài một tiếng, mang theo tiểu mớ hồ phía sau đi tìm bảo vật.

Nghe được ba chữ tìm bảo vật, Hồ Tứ hai mắt tỏa sáng, trong đêm tối lóe lên một vùng, nhìn chăm chăm Phan Ngọc, muốn xem hấn sẽ đến nơi nào.

Ánh mắt sáng quắc tựa hồ đã đem Phan Ngọc thành đại nguyên bảo, trong lòng hấn thầm nghĩ, khẳng định là như vậy.

Gió đêm thổi qua núi rừng, hai người kẻ trước kẻ sau xuất hiện ở một đầm nước.

Đứng ở đây gió càng lớn hơn nữa, Hồ Tứ gắt gao nắm vạt áo, có chút lạnh, hai mắt Phan Ngọc tìm kiếm, nhìn quanh nhìn lại không dưới ba lần.

Phan Ngọc nhìn đầm đầm đầm nước dưới ánh trăng, tựa như hấn gặp tình nhân trong mộng vậy:

- Tối nay chính là mười lăm, đêm trăng tròn, là năm âm, tháng âm, ngày âm, giờ âm khó gặp, tập trung tinh hoa trời đất. Người nói, nếu hấn tìm được bảo vật này, thử hỏi, thiên hạ còn ai có thể thắng “hấn” chứ?

Hồ Tứ càng nghe càng hồ đồ, bất quá có một việc nàng hiểu được, chính là trong Vạn Đào sơn trang có bảo bối, mà bảo bối này là nguyên nhân những vụ giết người gần đây.

Gió thổi vạt áo bay phấp phới, tóc phát trên mặt, Hồ Tứ lấy tay gạt sợi tóc:

- Cả sơn trang rộng lớn, sao ngươi biết bảo bối ở đầm nước này?

- Không biết.

- Không biết thì ngươi còn đứng đây làm gì?

Hồ Tứ mất kiên nhẫn.

Nhìn sắc trời, tính toán canh giờ, cũng không để ý tới Hồ Tứ, Phan Ngọc bình thản trải chiếu ngồi xuống.

Nhìn Hồ Tứ bị gió đêm thổi, khiến cho lạnh tới nhe răng nhếch miệng, ý cười hiện lên khóe môi, hấn vỗ vỗ khoảng trống bên người:

- Ngồi xuống chờ đi, không còn nhiều thời gian đâu.

Vốn không định ngồi, nhưng chân lại mỏi, Hồ Tứ đành phải nghe lời, ngồi cạnh Phan Ngọc.

Một lát sau, lại nhích lại gần người hấn, tìm vị trí ấm, có thể chắn gió, yên lặng đợi.

Phan Ngọc như cũ bất động, Hồ Tứ cảm thấy rất nhàm chán, nhàm chán đến độ chỉ còn việc quan sát sườn mặt Phan Ngọc.

Oa!

Không xem không biết, vừa thấy, quả nhiên rất dễ nhìn nha!

Cho dù trong lòng ghét Phan Ngọc đến thế nào, nhưng ngay lúc này, dưới ánh trăng, nàng thấy hắn thật đẹp.

Sống mũi thẳng, đôi môi nhu nhuận, hai mắt sáng quắc tinh tường, trong lòng chợt cảm thấy ông trời bất công, ban cho hắn khuôn mặt tuyệt mỹ đến vậy.

- Đẹp vậy sao?

Trong mắt Phan Ngọc thoáng ý cười.

Hồ Tứ gật đầu, cười nói:

- Rất đẹp!

Nói xong mới ý thức được chính mình bị trêu đùa, đang muốn bực, Phan Ngọc lại đẩy ngã Hồ Tứ, ép thân mình lên, khiến Hồ Tứ hoảng sợ.

Bất quá nữ tử bình thường gặp loại tình huống này mặt sẽ biến sắc, nhưng là Hồ Tứ cũng không phải nữ tử bình thường.

Đầu gối giơ lên, Phan Ngọc thấy bụng đau nhức nhưng hắn bất chấp, một tay che miệng Hồ Tứ phòng ngừa nàng hét to, tay kia niệm pháp chú.

Hồi lâu sau, khi xương hàn trên người chậm rãi rút đi, đến khi nguy hiểm được giải trừ mới đẩy Hồ Tứ không chút cảm kích ra.

Nhìn đến sắc mặt Phan Ngọc tái nhợt, thân mình hơi phát run, Hồ Tứ nhẹ nhàng đứng lên, tay sờ sờ trán hắn, thấy ướt đầm mồ hôi lạnh, trong lòng mới biết vừa rồi gặp nguy hiểm thật lớn, có chút cảm động.

Nhớ tới một cước kia, không khỏi cảm thấy hơi có lỗi:

- Ta đã đá thương người sao? Có nặng lắm không?

Phan Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn Hồ Tứ, thầm hận sao vừa rồi hắn không để tiểu hồ ly này bị yêu quái bắt đi.

Vì sao khi nhận thấy nguy hiểm lại vô thức bảo hộ nàng? Kết quả còn bị nàng lấy oán báo ơn, nhớ tới lúc đó, cơ hồ đau vô cùng, nghiến răng đáp:

- Không có việc gì.

Nha đầu ngốc Hồ Tứ đương nhiên tin, đứng thẳng dậy, cười nói:

- Không có việc gì là tốt rồi.

Xem bộ dáng vô tâm của nàng, Phan Ngọc đột nhiên cảm thấy bi ai, không để ý đến nàng nữa, tay bấm quyết, trong miệng lầm nhảm thần chú.

Chỉ thấy ánh trăng thản nhiên ngưng tụ thành một cột sáng, nổi thẳng tới giữa đầm.

Trong chốc lát, một cơn lốc nho nhỏ từ giữa đầm bốc lên, lốc xoáy càng lúc càng lớn, càng chuyển càng nhanh, lấy ánh trăng làm trung tâm mà xoay tròn.

Hồ Tứ không hiểu chuyện gì, cảm thấy thú vị, đang muốn hỏi Phan Ngọc, đột nhiên trở nên căng thẳng, đã bị Phan Ngọc nâng lên không trung, ra chỗ tâm lốc xoáy, nàng thấy đầu óc quay cuồng hết cả lên.

- A...A mau buông ta ra, ta không cần đi vào! A... A

Không để ý tới Hồ Tứ kêu to, Phan Ngọc hít một hơi thật sâu, theo trung tâm lốc xoáy chui vào trong đầm.

Bất đồng với ở trên mặt nước, dưới đầm rất yên tĩnh, tối đen một mảnh.

Hồ Tứ cảm thấy lạnh, một cỗ nhiệt khí truyền lên từ tay Phan Ngọc, thân mình dần ấm áp lên.

Phan Ngọc càng đi càng nhanh, độ ẩm hạ dần, rét lạnh càng rõ ràng hơn.

Hồ Tứ may mắn có nhiệt khí của Phan Ngọc, mới không đông cứng, không biết qua bao lâu, mới tới một chỗ tỏa ra hào quang xanh biếc nhợt nhạt, giống như một khối phi thủy, ở đáy đầm nước tản ra sâu kín lục quang.

Hồ Tứ nhìn qua, ánh sáng đó là từ trên một cái hộp tản ra.

Phan Ngọc không hề đi trước, lẳng lặng chăm chú nhìn vào, nước gợn ôn nhu phát trên khuôn mặt hắn.

Đầu ngón tay chỉ về phía trước, một đạo bạch quang theo tay hắn bắn ra, đụng vào chiếc hộp kia.

Nhưng dường như đòn của Phan Ngọc bị đánh ngược lại, Hồ Tứ há hốc mồm, sét đánh cũng không nhanh bằng đạo quang đang dội lại ngực Phan Ngọc.

37. Chương 37: Cứu Mệnh Đích Vãn [Cái Hôn Cứu Mạng].

Trong đầu Hồ Tứ thỉnh thoảng nghĩ như này, nếu Phan Ngọc chết, thì nàng sẽ ra sao?

Mỗi lần nghĩ đến đây, nàng kỳ thực vui đến hoa chân múa tay, nhưng lại bị một cái tát chụp tỉnh.

Mơ chỉ là mơ, chung quy là mộng tưởng hão huyền.

Nàng chỉ có thể than một tiếng bất đắc dĩ, cam chịu làm những công việc mệt nhọc.

Những lúc như vậy, nàng rất hối hận.

Vì sao lúc trước học phép thuật không học cho tới nơi tới chốn? Đến nỗi giờ phải nhận kết cục làm người nô dịch.

Chỉ đến khi nhìn bàn ăn đầy đồ ngon mới cảm thấy chuyển đi này cũng không tệ. Có khi nàng cũng nghĩ, Phan Ngọc dù lợi hại cũng chỉ là phàm nhân, là người thì sẽ có sinh lão bệnh tử, rồi sẽ có ngày nàng được tự do.

Nghĩ thế nàng vô cùng cao hứng (nàng đã quên mười năm nữa sẽ phải chịu Thiên kiếp, nếu không qua được thì nàng còn chết trước cả Phan Ngọc.)

Một dòng nước mãnh liệt đánh tới thân thể Hồ Tứ, đẩy nàng ra sau vài trượng mới dừng lại.

Nếu không vận khí hộ thể đúng lúc, chỉ cần để nước tràn vào mũi, nàng nhất định chết.

Trong lúc mơ mơ màng màng, mùi máu theo không khí xộc vào mũi nàng.

Hồ Tứ mở to mắt nhìn lại, thấy Phan Ngọc một tay ôm ngực, máu ồ ạt chảy ra.

Hồ Tứ vội vàng chạy lại, đúng lúc đỡ thân thể Phan Ngọc đổ xuống, bọt khí theo miệng sùi ra ngoài, chắc chắn bị thương không nhẹ, đến cả cường khí hộ thể cũng mất hiệu lực.

Phan Ngọc vô lực nhắm mắt lại.

Dưới tình thế cấp bách, môi Hồ Tứ dán tại môi Phan Ngọc, mạnh mẽ gắn chặt, đem chân khí của nàng truyền sang, đồng thời hai chân, hai tay cũng dùng sức, cố hết sức kéo Phan Ngọc từ giữa đầm trở lên.

Kéo được Phan Ngọc như người chết lên bờ, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy làm cho Hồ Tứ nghĩ tới tử thi.

Đưa tay kiểm tra hơi thở, không có khí, sờ trong ngực, lạnh như băng.

Hồ Tứ có chút hoảng hốt.

Hắn chết rồi thì huyết khí làm sao đây?

Không thể được!

Nhớ tới người ta sơ cứu người chết đuối bằng cách ấn bụng ép nước ra, nói liền làm liền, Hồ Tứ hành động luôn.

Ấn bụng Phan Ngọc, một...hai...ba...

Ấn đã mười lần mà vẫn như cũ không có hiệu quả. Hồ Tứ chưa từ bỏ ý định, ghé vào ngực Phan Ngọc nghe, thực giống như không có tiếng tim đập.

Hồ Tứ thở dồn dập, nàng vẫn còn nhớ mang máng lúc nãy ở trong nước hắt vẫn bình thường, hiện tại lại hoàn toàn giống như người chết.

Tay chạm vào da mặt Phan Ngọc, theo bản năng dùng sức捏, để lại trên da hằn hình móng tay, kiểm tra hơi thở, vẫn không có.

Hồ Tứ hít sâu một hơi, nắm cái mũi Phan Ngọc, mở miệng hắt, từ từ độ khí sang, đây không phải khí bình thường, mà là hỗn nguyên chân khí Hồ Tứ ngàn năm tu luyện.

Vừa độ khí vừa chú ý tình hình Phan Ngọc, sắc mặt tái nhợt dần chuyển hồng nhuận, Hồ tứ thấy một cỗ khí âm dần lan ra khắp người Phan Ngọc, lông mi hơi giật giật, xem ra có hiệu quả.

Lần nữa lại lần nữa, Hồ Tứ gia tăng độ khí, thấy thân thể hắt dần ấm lại, trong lòng thật cao hứng.

Mắt lóe sáng, muốn nhìn sắc mặt Phan Ngọc chuyển biến tốt không, cũng không tưởng hắt đang mở to đôi mắt đen nhìn nàng.

Hồ Tứ cả kinh, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, thậm chí còn quên đứng dậy.

Phan Ngọc một tay ôm lấy thắt lưng Hồ Tứ, một tay chống lên, nhẹ xoay người đem Hồ Tứ đặt dưới thân, cười như có như không:

- Người đang làm cái gì?

- Cứu người.

Phan Ngọc nhíu mày:

- Như thế này cũng kêu cứu người?

Hồ Tứ có chút mất hứng:

- Là cứu người mà. Ta đang dùng nguyên đan của mình, truyền hỗn nguyên chân khí của ta cho người đó.

Phan Ngọc cúi đầu xuống, cơ hồ gần chạm mặt Hồ Tứ.

Hồ Tứ đỏ mặt, liều mạng lui ra phía sau, bất quá sức lực không bằng Phan Ngọc, chỉ có thể cam chịu.

Nhìn khuôn mặt càng ngày càng gần, Hồ Tứ đột nhiên nghĩ hắt sẽ đánh nàng, bản năng liền ôm lấy đầu, cuộn tròn người:

- Đừng đánh ta!

- Đánh người?

Phan Ngọc dở khóc dở cười, không biết vì sao Hồ Tứ lại nghĩ như vậy.

- Đúng vậy, xin người, chớ đánh ta, ta biết sai rồi!

Hồ Tứ sợ tới mức nói năng lộn xộn, trong đầu vẫn nghĩ Phan Ngọc sẽ đánh nàng vì nàng cứu hắt bằng phương pháp cổ quái.

Phan Ngọc có chút mất hứng, chẳng lẽ cứu hắt là sai sao?

Xem ra tiểu hồ ly này đầu óc có vấn đề.

Bất lấy cổ tay mảnh khảnh nàng đang ôm đầu, Phan Ngọc nhíu mày, hỏi:

- Có ý gì? Chẳng lẽ người không muốn cứu ta? Muốn thấy ta chết bên trong sao?

- Là ...

Hồ Tứ thốt ra, nhìn đến ánh mắt Phan Ngọc muốn giết người, lập tức tươi cười:

- Không phải!.

Nuốt nước miếng một cái, Hồ Tứ vì cái mạng nhỏ của mình mà tiếp tục lẩm bẩm:

- Người đạo hạnh cao thâm như vậy, ta chỉ thừa dịp giúp người, không có ta, người chắc chắn cũng có thể tự tỉnh lại.

Lời nói lọt vào tai Phan Ngọc lại ra một ý nghĩa khác:

- Nói cách khác, có cơ hội, người sẽ không cứu ta?

Lời này làm cho Hồ Tứ giật mình không nhỏ, tròn tròn mắt:

- Đâu phải vậy đâu, lúc ta trên núi ngay cả tiểu miêu tiểu cẩu đều cứu, sao có thể không cứu người?

Phan Ngọc trừng mắt to, có chút bi ai, không nghĩ tới nàng so sánh mình với tiểu miêu tiểu cẩu:

- Không nghĩ tới, ta cứu người vô số lần, người lại đánh đồng ta với lũ súc sinh.

Hồ Tứ không rõ, vừa mới còn tốt, bây giờ Phan Ngọc liền trở mặt, giận nói:

- Cái gì súc sinh, sao người nói khó nghe vậy?

Phan Ngọc bực tức:

- Chẳng lẽ không đúng sao?

- Ồi

Hồ Tứ kêu một tiếng, hấp háy mắt to, tội nghiệp nói:

- Người làm đau ta.

Phan Ngọc cả kinh, vội thả tay, Hồ Tứ vừa được tự do, lập tức cầm cổ tay, liếc trộm Phan Ngọc mặt không chút thay đổi, trong lòng kinh nghi bất định, không biết mình đã nói câu nào đắc tội hắn, ngay sau đó sẽ chết không chỗ chôn cất.

Phan Ngọc đau đầu thật sự, so với thân thể đau, đầu của hắn càng đau, phương thức cứu hắn của Hồ Tứ thật làm cho hắn kinh hãi.

Nhưng trong nội tâm lại dâng lên một tia khác thường, tựa hồ mong muốn cái miệng nhỏ nhắn kia sẽ lại lần nữa đặt lên thân thể hắn.

Ý tưởng vừa nảy lên, lập tức bị hắn hung hăng phủ nhận, nàng là yêu, hắn là thiên sư diệt yêu, chẳng lẽ sau khi bị thương khả năng tự chủ hạ thấp, cho nên tà độc xâm nhập, tâm ma khuấy phá?

Phải, nhất định là tâm ma.

Nghĩ đến đây, Phan Ngọc lập tức buông Hồ Tứ, chủ động cách xa, cố gắng không nhìn hai mắt Hồ Tứ đắm lệt trong suốt cùng cổ tay sưng đỏ, bắt đầu che ngực vận khí chữa thương.

Hồ Tứ thấy thoải mái hơn, thối thối cổ tay, thăm mắng : “Bạo lực nam nhân, chết sớm đi nhá!”

- Tứ nhi.

Hồ Tứ nghe thấy tiếng gọi, thu hồi mắg chửi trong bụng, tươi cười, tuy rằng bị thương, nhưng Phan Ngọc công lực dù yếu vẫn giết chết nàng dễ dàng.

- Người đang mắg ta sao?

Hồ Tứ kinh hãi, cười đến thật ngọt ngào:

- Ta nào dám, tán dương người còn không kịp nha. Bảo vật ẩn ở đâu người đều biết, cái mũi của người..., không, người thật sự quá lợi hại!

Thiếu chút nữa nói mũi hần còn thính hơn cả mũi cẩu, chỉ sợ nói ra, nàng sẽ không toàn mạng.

Phan Ngọc hừ nhẹ một tiếng, không nói thêm gì, cho dù nàng thật sự đang mắng hần, hần cũng không để ý.

Điều quan trọng là hần không nghĩ bảo bối này lại lợi hại đến vậy, hần thiếu chút nữa mất mạng rồi, phải cẩn thận mới được.

Đột nhiên một trận âm phong nổi lên, thổi lá cây rụng sà sạt.

Phan Ngọc nhanh chóng ôm lấy Hồ Tứ, nhào lộn một cái, chỉ nghe mấy tiếng vang nhỏ.

Hồ Tứ vừa ngẩng đầu, đã bị dọa chảy đầy mồ hôi lạnh, chỗ bọn họ vừa đứng lồm xuong một mảnh nhỏ, tro ra đá trắng phau.

Dưới ánh trăng nhiều điểm u ám, Hồ Tứ định đứng dậy, Phan Ngọc vội vàng ngăn lại:

- Đừng nhúc nhích, trên kia có độc.

Hồ Tứ bĩu môi khinh thường:

- Thế gian này có lại thuốc nào độc được ta sao?

Động tác vung tay lại động đến miệng vết thương trước ngực Phan Ngọc, hần đau đến mồ hôi lạnh túa ra, miệng vết thương vốn đã ngừng chảy máu giờ lại bắt đầu chảy, hần chỉ hận không thể ngăn miệng Hồ Tứ lại.

- Ánh mắt được lắm, không hổ danh là Phan thiếu thành Lạc Dương.

Thanh âm rất êm tai, nhưng lại lộ ra vẻ gì đó âm trầm.

Hồ Tứ mặt nhăn mày nhíu, muốn thoát khỏi tay Phan Ngọc, đánh giá người suýt hại chết bọn họ.

Không, là yêu.

Hần có tướng mạo tuấn tú, cơ hồ tương xứng với Phan Ngọc và Bạch Chức. Bất gặp ánh mắt Hồ Tứ nhìn hần, mắt xéch lóe lên vẻ tà mị.

- Tại hạ Nhạc Hòe, không nghĩ tới Phan đại thiếu gia lại có sở thích là yêu huyết thống thấp kém này.

Huyết thống thấp kém!

Hồ Tứ tức điên lên mất.

Nàng, nàng tốt xấu gì cũng là cửu vĩ hồ, lại còn là thiên hồ, thân phận cao quý, huyết thống thuần khiết. Huống hồ diện mạo của nàng cũng không kém như vậy đi.

- Người đứng là có mắt như mù, dám gọi cô nãi nãi là huyết thống thấp kém! Nói cho người hay, ta so với loại chỉ biết đi ám toán người khác như người thì mạnh hơn nhiều! Hừ, xem ta làm cái gì, người cũng không biết vì sao thành yêu được, mà dám bảo cửu vĩ hồ chúng ta là huyết thống thấp kém, ý vào mình có hình người, liền nghĩ mình thật sự là người? Buồn cười, thật sự buồn cười! Còn có, người nhìn thế nào mà thành hần thích ta? Người cũng không nên hắt nước bẩn vào người ta chứ!

Hồ Tứ trời sinh võ mồm cực nhanh, vừa rồi đem tất cả bực tức trên người Phan Ngọc phát tiết hết ra. Cho nên mắng rất trôi chảy, một cổ gió lạnh thổi đến, khung cảnh xung quanh họ như giảm xuống vài độ.

Trên trán Nhạc Hòe nổi đầy gân xanh, không nghĩ tới tiểu hồ ly này không sợ chết, dám mắng hần.

Trong thiên hạ này, nàng là người đầu tiên.

Nhạc Hòe cười cười, nhưng trong lòng lạnh băng:

- Người huyền não to tiếng như vậy, Phan công tử, hay người thay ta giải quyết nàng đi, để bên tai thanh tĩnh chút.

Hồ Tứ nhất thời khó thở, thân thủ bình thường, cổ tay chậm chạp, khí lực của nàng so với người nhà chỉ như trứng chọi đá, thế nào cũng không được, chỉ mặt dày mong Phan Ngọc nói khéo thế nào để cứu nàng.

Phan Ngọc đứng lên, phủi phủi bụi trên đất, không nhìn qua Hồ Tứ tiêu sái cười nói:

- Các hạ là người phương nào? Vì sao vừa rồi muốn đẩy Phan mỡ vào chỗ chết? Mong các hạ vui lòng chỉ giáo.

Hồ Tứ á khẩu, muốn hung hăng mắng Phan Ngọc một phen, giờ là lúc nào rồi mà còn bày đặt nói chuyện tử tế chứ?

Hiện tại lại thị uy nàng vì người lạ, muốn cùng tên kia nói chuyện phiếm sao?

Ông trời ơi, đây là cái đạo lý gì thế này?

38. Chương 38: Gian Nan Đích Nhâm Vụ [Nhiệm Vụ Gian Nan].

Gió mát, trăng thanh.

Nếu như là hồi trước gặp khung cảnh như vậy, Hồ Tứ nhất định sẽ từ từ thưởng thức một ly rượu ngon.

Nhưng lúc này cảnh này, nguyệt thắm, ác ma, Hồ Tứ thật muốn khóc một trận.

Tuy rằng Phan Ngọc đối đãi nàng không được tốt lắm, nhưng cũng có thể chấp nhận được, cũng coi như không xấu.

Nhưng tại sao bây giờ lại trở thành một tên sát nhân độc ác thế này, nghĩ đến người thân, Hồ Tứ bi ai, nhịn không được khóc lớn:

- Van cầu người, thả ta đi! Nhà ta trên có trường bối, dưới có...

Nhạc Hòe vừa rồi còn thấy tiểu hồ ly này có cốt khí, không nghĩ tới lại thành như thế này, hấn trào phúng nói:

- Dưới có cái gì? Đừng nói với ta, người còn có đứa nhỏ nữa nhé.

Phan Ngọc thiếu chút nữa cười to lên, miễn cưỡng nín cười, chính là nhịn rất vất vả nha.

Hồ Tứ nghe thấy thanh âm cười khê khê của Phan Ngọc, âm thầm để ý, đang định quay đầu mắng Nhạc Hòe, nhưng lại không quay được, giờ muốn mắng Phan Ngọc một phen, nhưng miệng vừa động, lại căng thẳng, nhất thời không nói ra lời.

Bên tai nóng lên, Nhạc Hòe thổi nhẹ khí, thấp giọng nói:

- Tiểu hồ ly, người có con với tên này sao?

Hồ Tứ nghiêng răng nghiêng lợi, lúc nào rồi, nam nhân kia lại hỏi có phải con của Phan Ngọc hay không? Nàng tức giận, nói:

- Yêu quái, hỏi vấn đề nhàm chán này làm gì?

Phan Ngọc trong lòng thầm hờn giận, dám nói hấn nhàm chán sao?

Hấn nhất định phải trừng phạt Hồ Tứ mới được.

Nhạc Hòe cười cười, ngắt đầu hỏi Phan Ngọc:

- Phan công tử, người thích tiểu hồ ly này sao?

Mặt Phan Ngọc ửng đỏ, cau mày, tay áo vung lên:

- Thứ Phan mỡ không thể trả lời.

Hồ Tứ hét lớn:

- Mấy người thói tha, sao cứ hỏi những chuyện vô ích này?

Nhạc Hòe nhẹ nhàng cười:

- Đương nhiên có ích mà.

Lời còn chưa dứt, buông lỏng Hồ Tứ, tay Nhạc Hòe vừa rời đi, vừa hít một hơi sâu, thân hình gồng lên, mấy nhánh cây như những con rắn uốn lượn chui ra từ bàn chân hắn nhanh chóng quấn quanh người nàng.

Bất quá trong nháy mắt, đã trói chặt Hồ Tứ, nhắc bổng nàng lên không trung, Hồ Tứ kêu to:

- Yêu quái, thả ta ra, người tra tấn ta, không phải trang hảo hán.

Nhạc Hòe ngẩng đầu cười:

- Ta vốn không phải hảo hán.

Hồ Tứ chán nản, trên đầu, dưới chân đều cảm giác khó chịu, lắc lư vài cái là muốn buồn nôn.

Nàng hi vọng Phan Ngọc sẽ cứu mình, quay đầu nhìn hắn một cái, tan nát hi vọng nhỏ bé.

Phan Ngọc thật tốt nha, đứng yên đằng kia, ngọc thụ lâm phong, phong lưu tiêu sái, không thêm để ý Hồ Tứ, trừ bỏ sắc mặt hơi tái, nhưng không nhìn ra chỗ nào không ổn.

Hồ Tứ thật bội phục hắn, rõ ràng khắc trước vừa suýt chết, lúc sau đã khỏe như không có gì.

Không để ý tới Hồ Tứ đang bị dây treo, Phan Ngọc cố gắng kìm trụ khó chịu trong lồng ngực, không thể ở trước mặt kẻ địch tỏ ra yếu thế được, đạo lý này hắn biết, nên làm ra vẻ bình thường, nói:

- Vì Bích Ly châu kia, đáng giá hao tổn nhiều tâm sức như vậy sao?

- Phan công tử, Bích Ly Châu vật quý ngàn năm, được Li Long canh giữ. nay phong ấn mới có thể giải trừ, bảo vật hiếm thấy như vậy, ta tất nhiên không bỏ qua.

- Người giết nó lấy châu sao?

Nhạc Hòe có chút buồn cười, nghiêng đầu nhìn Phan Ngọc:

- Chẳng lẽ người nghĩ nó tự nguyện dâng ình sao? Không giết không chiếm được!

- Li long tu luyện qua ngàn kiếp, tiên hạc tu thành tới vạn năm. Đáng tiếc, thật sự đáng tiếc!

Phan Ngọc lắc đầu than nhẹ, tay trái vung lên không trung, chỉ nghe oành một cái, đoá yên hoa giữa không trung nổ tung.

Đoạn xoay thân kiếm, hướng tới Nhạc Hòe, Nhạc Hòe cũng không kém cạnh, vịn người di chuyển, kim thiết vang lên, một đen một trắng, giao đấu kịch liệt.

Hồ Tứ một bên xem, tuy rằng bị treo không thoải mái, cũng coi như nhìn được rõ ràng. Nàng nhìn đến kích động, nhin không được kêu to:

- Trời ạ, thiếu chút nữa trúng rồi, mau đâm thủng thứ hỗn đản này đi! Phan Ngọc, người chưa ăn cơm sao, không có lực gì hết! Công phu của người đâu? Pháp thuật đâu? Đừng chậm trễ nữa, xử lý hắn nhanh đi!

Nhạc Hòe vừa tránh thoát một kiếm của Phan Ngọc, tình huống nguy cấp cũng không quên châm biếm Phan Ngọc:

- Hồ yêu huyền nào ồn ào như vậy, người lại chịu đựng được, nếu là ta, đã sớm giải quyết rồi.

- Giải quyết cái gì, là chuyện của Phan mỗ, không cần người lắm miệng.

- Được, ta sẽ xem người giải quyết như thế nào.

Nhạc Hòe không giận mà cười, tay khẽ đưa lên, một lũ ô quang đâm thẳng tới Hồ Tứ đang lắc lư trong gió.

Hồ Tứ giật mình, xong rồi, nàng sớm muộn gì cũng bị cái miệng hại cái thân.

Oành!

Một tiếng vang thanh thúy, mấy vật đang bay về phía nàng bị kiếm Phan Ngọc ném ra ngăn lại, đồng thời, hấn cũng bị Nhạc Hòe đánh một chưởng vào ngực, máu tươi theo miệng Phan Ngọc phun ra.

Hấn lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống.

- Quả nhiên không hổ là kiếm khách lừng danh yêu giới, bội phục, bội phục!

Phong độ của Phan Ngọc không bị khước miệng vương tơ máu làm ảnh hưởng, thần thái tươi cười còn ôn nhu hơn ánh trăng.

Nhạc Hòe vẫn chưa thừa thắng xông lên, gió lạnh thổi bay hắc bào của hấn, lộ ra trung y màu đỏ, con người tối đen lóe lên hồng quang.

Thân hình cao to chậm rãi tới gần Phan Ngọc, nắm cầm Phan Ngọc, Hồ Tứ cảm thấy có chút quỷ dị.

- Khí phách như vậy không khỏi khiến nữ nhân say mê.

Liếm liếm môi, thanh âm càng thấp:

- Ta có chút luyến tiếc không nỡ ăn.

Ăn?

Hồ Tứ không tin vào tai mình, hét lớn:

- Người dám ăn hấn, lá gan lớn thật, không sợ tiêu chảy sao?

Phan Ngọc có chút buồn bực, tiêu chảy?

Hấn là đồ ăn không tốt sao?

Hầy, không còn gì để nói mà. Nhạc Hòe quay đầu trừng mắt liếc Hồ Tứ một cái:

- Chẳng lẽ ăn người sao?

Hồ Tứ cả kinh, người ta nói chần kinh quá độ sẽ dẫn tới không bình thường, Hồ Tứ bị một thời gian dài như vậy tính tình không thay đổi mới là lạ:

- Ăn ta? Người đại hỗn đản, ăn cô nãi nãi người, cho người tràng mặc bụng loét, mất hết vị giác, lục phủ ngũ tạng bị thối rữa, dưới chân không đi được, đỉnh đầu không có tóc, cho tới mười tám đời tổ tông nhà người!

Phan Ngọc thở dài, trầm nghĩ, nếu Nhạc Hòe không ăn sạch sành sanh Hồ Tứ, chỉ sợ hấn sẽ xin lỗi tổ tông mười tám đời đi.

Quả nhiên, Nhạc Hòe giận run người, không nghĩ tới tiểu hồ ly này ác độc như thế, tức giận làm hấn đưa ra quyết định sai lầm, buông Phan Ngọc ra.

Sai lầm này chính là cho Phan Ngọc một cơ hội.

Hồ Tứ đang mắng rất thống khoái, trong chớp mắt thấy khuôn mặt tuần tú của Nhạc Hòe xuất hiện trước mắt, sợ tới mức liều mạng lui về phía sau.

Bất quá, nàng đã quên thân mình đang bị trói chặt. Hồ Tứ khuôn mặt tái nhợt, cười đến mặt rút gân:

- Ngài đại nhân đại lượng, không cần so đo cùng ta. Ta không hiểu, hiểu, biết, ấy, ấy, ấy, đừng ăn ta, thịt ta dai lắm, kinh lắm, ăn không ngon đâu!

Mắt thấy răng nanh Nhạc Hòe càng ngày càng gần, nàng than oán, mắt nhắm tịt.

Đừng! Mỹ nữ, mỹ nam, mỹ thực, bao nhiêu thứ ta còn chưa thưởng thức a!

Đột nhiên một luồng nhiệt vây quanh Hồ Tứ, nóng hừng hực.

Hồ Tứ há to miệng, khó thở quá, cơ hồ có thể cảm thấy ngọn lửa liếm mặt của nàng, trong mũi thậm chí còn ngửi được mùi tóc bị thiêu cháy.

Nàng sợ tới mức không dám trợn mắt, cũng không biết qua bao lâu, mùi hương bạc hà thanh thanh tiến vào mũi nàng, Hồ Tứ ngửi ngửi, lớp vải cọ cọ mặt nàng, lạnh lạnh.

Hồ Tứ mở to mắt, phát hiện thân mình được một cánh tay rắn chắc ôm lấy, ngẩng đầu, dung nhan quen thuộc đập vào mắt, mũi Hồ Tứ xót xót, bổ vào lòng Phan Ngọc:

- Không nghĩ tới tên hỗn đản nhà người thấy ta chết mà mãi không cứu.

Đỉnh đầu bị đánh một cái, Hồ Tứ ăn đau, ngẩng đầu, hai mắt nhắm lệ bất gặp khuôn mặt tức giận của Phan Ngọc:

- Tứ nhi, không biết thì đừng nói lung tung, chẳng lẽ chịu giáo huấn chưa đủ sao?

Giáo huấn?

Nói lung tung?

Hồ Tứ có chút khó hiểu, đột nhiên nhiệt độ ấm áp dưới tay nàng truyền sang, tựa hồ nhắc nhở nàng, nhin không được ngoan nịnh một cái:

- Vì sao ta không đau?

- Ngu ngốc, bởi vì người đau là ta.

Hồ Tứ mở to mắt, nhanh chóng sờ sờ toàn thân, thật sự nàng không có chết?

Ha ha, nàng quả nhiên có phúc, gặp đại nạn không chết!

Đang lúc nàng nhếch môi cười hết sức ngây ngô, bên tai truyền đến tiếng Phan Ngọc:

- Tứ nhi.

- Gì vậy?

Hồ Tứ vui vẻ quay đầu hỏi.

Phan Ngọc cười đến cũng thực vui vẻ, thậm chí so với Hồ Tứ còn cười tươi hơn, ánh mắt nhu hòa sáng như trăng, nhìn thật sâu vào mắt Hồ Tứ, giống như nhìn nữ tử mình âu yếm, câu sau lại làm Hồ Tứ giật nảy mình:

- Tứ nhi, người đi mang Bích Ly châu về cho ta.

- Ta sao?

Hồ Tứ ngây ngô chỉ vào chính mình.

- đương nhiên.

Phan Ngọc sát mặt vào Hồ Tứ, ánh mắt nổi lên nhiều điểm sáng, nhìn thẳng đôi mắt sáng trong của Hồ Tứ:

- Trừ người ra, thế gian này không ai có thể mang về.

Xung quanh hồ quẹo trái quẹo phải, kỳ thật nàng cứ tưởng mình dùng tốc độ là có thể nhanh chóng tới nơi.

Nhưng nhìn xung quanh bốc lên tầng tầng kết giới, cùng kết giới bên trong khiến Nhạc Hòe cũng không vào được.

Hồ Tứ đau đầu, Phan Ngọc làm cho nàng nhin không được dự hoặc, gật đầu đáp ứng.

Nhớ tới bộ dáng mê trai lúc đó của nàng, Hồ Tứ hận không thể tát ình một cái.

Hận thì hận, oán thì oán, nhưng việc đã rồi, Hồ Tứ hối hận cũng chẳng làm được gì.

Phan Ngọc nói rất đúng, hấn ở lại ngăn trở Nhạc Hòe, nhiệm vụ đi lấy châu gian nan này chỉ còn nàng có thể làm.

Nếu không phải Phan Ngọc lời ngon tiếng ngọt, nàng nhất định không đồng ý.

Bất quá, làm được việc này, xem như nàng vẫn có ích.

Thử xem nhiệt độ nước, Hồ Tứ ngẩng đầu nhìn trăng, ánh trăng vẫn chiếu vào tâm đầm như cũ, lốc xoáy vẫn chảy xiết, chính là nhỏ hơn vừa rồi một chút.

Nửa canh giờ, nàng khê thở dài, quay đầu nhìn nhìn xem Nhạc Hòe ở bên ngoài kết giới, tính trẻ con nổi lên, lè lưỡi làm mặt quỷ, nghiêng đầu trừng mắt nhìn Nhạc Hòe.

Sau đó nàng quay đầu bỏ chạy, bên tai truyền đến tiếng hân rống giận, nàng vui vẻ cười ha ha.

Trong đầm nước băng hàn, Hồ Tứ bao quanh mình bằng hồ hoả.

Tuy rằng kết giới của nàng yếu ớt, không thể so sánh với Phan Ngọc nhưng vẫn nổi lên được hồ hỏa nho nhỏ.

Thỉnh thoảng có con cá bơi qua người không tiếng động, nếu bình thường chắc chắn nàng sẽ chơi đùa, nhưng hiện tại, trừ bỏ cái hộp tỏa ra hàn quang kia, nàng không để ý gì cả.

Nhìn kỹ hòm đựng một khối thủy tinh xanh biếc trong sáng, có Phan Ngọc giáo huấn, Hồ Tứ không dám lơ đãng.

Khi còn cách một bước, liền dừng lại cước bộ. khác với vừa rồi, có một lực ngăn cản nàng, vô luận va chạm như thế nào, đều không tiến tới được một bước. Hồ Tứ gấp đến độ rơi lệ:

- Rốt cuộc nên làm như thế nào bây giờ? Như thế nào mới có thể đi vào?

Lệ rơi xuống, không tiếng động chạm vào kết giới, tạo ra cuồng phong dưới hàn đàm.

Hồ Tứ lão đảo, ngã ở phía trước hòm, ánh xanh bao quanh người nàng, cùng lúc đó, bên tai vang lên một âm thanh ôn nhu:

- Người có thể giúp ta sao?

39. Chương 39: Na Nhất Dạ Địch Quang Mang [Hào Quang Đêm Đó].

Phan Ngọc mệt chết đi được, giống như trước nay chưa từng mỗi một đến như thế.

Vết thương ở ngực tuy rằng máu đã ngừng chảy, nhưng một chương kia lại làm cho hân bị thương càng thêm nặng, miễn cưỡng khởi động kết giới đã hao phí nhiều linh lực.

Nửa canh giờ, Hồ Tứ không biết có thể mang về Bích Ly châu hay không?

Hân không dám khẳng định.

Đáy nước kia tuy rằng nhất không nghiêm trọng, nhưng cũng làm cho hân cảm thấy chuyện không tầm thường.

Dựa vào vài lần kia, hân để cho Hồ Tứ đi, không thể không nói là một loại mạo hiểm.

Không biết vì sao, trước kia hân ít tín nhiệm bất luận kẻ nào, hiện tại, Hồ Tứ tựa hồ đã chậm rãi trở thành một người ngoại lệ.

Đang lúc hân suy nghĩ sâu xa, thanh âm Nhạc Hòe truyền đến, cách kết giới, nghe có chút khó chịu.

- Người đang đợi tiểu hồ ly kia sao? Phan Ngọc, người thật sự là đứa ngốc, đại ngốc! Dem hy vọng đại đột đặt lên người tiểu hồ ly không thể suy nghĩ, giá trị sao?

Tuy rằng không thể nhập vào, Nhạc Hòe đối với chuyện phát sinh trong kết giới cũng rõ như lòng bàn tay.

Nhớ tới chính mình sơ sẩy, lửa giận nổi lên, dần dần bắt đầu miệng không cẩn thận lời nói.

Đối với Nhạc Hòe đang tức giận mắng mỏ, Phan Ngọc từ chối cho ý kiến:

- Phan mỗ tín nhiệm một người, sẽ vẫn luôn tin tưởng. Đương nhiên, trong thiên hạ người có thể làm cho ta hoàn toàn tin tưởng , có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đôi mắt ngọc chuyển động, tươi cười:

- Người tựa hồ thực khấn trương.

Nhạc Hòe sừng sốt, cả giận nói:

- Ta có cái gì mà khấn trương? Hừ, người chống đỡ bất quá chỉ được nửa canh giờ nữa, tiểu hồ ly kia khẳng định sẽ không còn sống mà lên được!

- Vì cái gì khẳng định nàng nhất định không về như vậy?

Nhạc Hòe ngửa mặt lên trời cười to

- Chỉ bằng người và ta đều lấy không được, nàng là một hồ yêu nho nhỏ, không có vài phần bản sự, dựa vào cái gì đến lấy!

Phan Ngọc cười, lắc đầu:

- Có lẽ sự tình là kỳ quái như thế. Có người hao hết tâm tư cũng không lấy được, lại có người đến lấy không cần tốn nhiều sức.

Trong lòng run sợ, Nhạc Hòe nhìn chăm chăm hai mắt Phan Ngọc:

- Người quả thực nắm chắc!

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, lóc xoáy trước mắt dần dần thu nhỏ lại, Phan Ngọc trấn định như trước:

- Ta cũng không nắm chắc chuyện này, cứ đợi việc đến sẽ chắc, sẽ mất đi cơ hội tốt nhất. Nhạc Hòe, nếu là người lúc này ghìm ngựa, ta còn có thể thả người một con đường sống, bằng không người khẳng khẳng một mực, hừ.

Nhạc Hòe hừ lạnh một tiếng, lòng bàn tay hào quang ngưng lại.

Hắn miễn cảm đã cảm thấy được kết giới dần dần suy yếu.

- Như thế nào? Ha ha, người thấy ta như thế sao? Phan Ngọc, tự thân người khó bảo toàn, còn đồng dạng, ngày này sang năm, chính là ngày giỗ của người!

Nhìn Nhạc Hòe nâng cao cánh tay cùng bàn tay, Phan Ngọc động đầu ngón tay đều rất khó, nhưng vào lúc này, đàm thủy ở trước lóc xoáy biến mất vô hình.

Phan Ngọc trong lòng rung mình, còn chưa nói gì, Nhạc Hòe ngửa mặt lên trời cười to, chuông lập như đao:

- Họ Phan, đến đây nạp mạng đi!

Sau đó mạnh mẽ bổ kết giới ra, nhưng vào lúc này, một thanh âm truyền đến, tâm Nhạc Hòe cả kinh kịch chấn.

Mặt hắc thủy hàn đàm nháy mắt cuộn cuộn nổi lên cơn sóng gió động trời, cảnh hoa tuyết trắng không tiếng động xoay tròn trong bóng tối.

Trên cao, một người đang đứng, lục quang u ám, ánh sáng xanh biếc chiếu vào trên gương mặt tuyết trắng.

Nhạc Hòe vẫn chưa dừng tay, khe cắn môi, hướng về kết giới đưa tới.

Bàn tay sắp sửa gặp phải kết giới, một đạo lục quang bắn về phía hắn.

Phịch!

Nhạc Hòe tay phải ôm ngực trái, lão đảo lùi lại phía sau mấy bước, miễn cưỡng ổn định thân hình, miệng hé mở, một ngụm máu tươi phun ra.

Hồ Tứ ôm hòm chạy đến trước mặt Phan Ngọc, ngồi xổm xuống, lo lắng hỏi:

- Người không sao chứ?

Phan Ngọc ngẩn người, thốt ra:

- Người quan tâm ta?

Hồ Tứ ngẩn người, mày nhần lại, cả giận nói:

- Ta đương nhiên quan tâm người, người mà chết, ta...

Còn chưa nói xong, đôi mắt đã đỏ lên, vẻ mặt đáng thương này chưa bao giờ ở trên mặt của nàng xuất hiện qua.

Trong lòng Phan Ngọc mềm nhũn, đang muốn nói chuyện, không nghĩ tới nói một câu thiếu chút nữa đem hấn tức chết

- Người mà chết, huyết khê làm sao bây giờ? Có chết cũng phải đem huyết khê giải trừ nha!

Những lời này làm cho Phan Ngọc cảm thấy thật muốn chính mình học máu ra, mà không phải là Nhạc Hòe.

Thanh âm lạnh như băng từ phía sau truyền đến:

- Bắt nó cho ta!

Hồ Tứ mạnh mẽ xoay người, trừng đôi mắt đầy tơ máu nhìn miệng vết thương của Nhạc Hòe:

- Không cho! Nói cái gì cũng không cho, người, người làm hại nàng còn chưa đủ sao? Vì cái gì không buông tha nàng?

- Vì cái gì?

Nhạc Hòe vô ý thức lặp lại, chỉ chậm rãi cúi người.

Rắc rắc.

Một luồng khói trắng từ bàn tay bốc lên, trong mắt điểm hồng quang, áp lực vô hình chậm rãi áp bách ở trên kết giới.

Dần dần, Hồ Tứ cảm thấy khó thở, tựa hồ khí trong lồng ngực đang chậm rãi bị đè ép, thét lớn một tiếng, thân mình có chút lảo đảo, không tự chủ được tựa vào người Phan Ngọc.

Thân mình căng thẳng, bị một đôi tay ôm lấy cánh tay, bên tai truyền đến tiếng hô lo lắng của Phan Ngọc.

Nói cái gì, nàng lại nghe không được, chỉ cảm thấy trước mắt càng ngày càng mơ hồ.

Ánh mắt vô lực nhắm lại, duy có cái hòm trong tay không buông ra.

Giờ khắc này, Hồ Tứ trong đầu hiện ra bóng dáng ba mẹ, các ca ca, muội muội.

Chẳng lẽ nàng sẽ chết sao?

Không thể, nàng còn có thời gian rất dài, không thể chết ở chỗ này.

Nhiều điểm nhiệt khí từ đan điền truyền tới, bên tai chỉ nghe “ầm” một tiếng nổ, khí cực nóng thổi tới trên mặt của nàng, thổi bay tóc dài của nàng.

Hồ Tứ sợ tới mức nhanh chóng nhắm mắt lại, đột nhiên, trong mũi nhẹ nhàng bay tới hương ngọt, hương khí kia, rất quen thuộc, tâm niệm vừa động, nhớ tới một người, lập tức mở to mắt.

- Nhạc huynh, biệt lai vô dạng.

Ánh trắng màu bạc chiếu vào Bạch Chức, trên mặt, trên áo, che mặt tươi cười, tao nhã vô hạn, giống như tiên tử, bên người là đại tiểu thư khiếp sợ đầy mặt Vạn Đào Hoa.

Vạn Đào Hoa ngẩn người, ngay sau đó chạy đến phía trước Hồ Tứ, sờ sờ mặt của nàng, lo lắng vạn phần nói:

- Hồ ca ca, người không sao chứ?

Bạch Chức hừ nhẹ một tiếng, đối với lời nói và hành động của Vạn Đào Hoa làm như không thấy, quay đầu ôm quyền cười nói:

- Mấy ngày không thấy, Nhạc Huynh phong thái càng lẫm liệt hơn trước!

Khi xuất hiện Bạch Chức, trong mắt Nhạc Hòe không có những người khác tồn tại.

Trong mắt hồng quang như máu, đuôi lông mày khê nhếch, cũng không thấy có động tác gì, bàn tay hàn quang thoáng hiện, kiếm đi như điện, hướng Bạch Chức lao đi.

Một tiếng động, Bạch Chức lấy trường kiếm ra.

- Nhạc huynh, vì sao đối đãi tiểu đệ như thế?

- Vì sao? Người hỏi ra câu như vậy, người, đồ tiểu nhân này!

Ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, làm Vạn Đào Hoa hoảng sợ.

Thiên địa chấn động, mặt đột nhiên nâng lên.

Rễ cây to lớn dưới đất chui lên, nhánh cây màu đen uốn lượn như xà, Nhạc Hòe đứng ở ngọn cây, trong mắt quang mang đại thịnh, trường kiếm như tuyết.

- Hôm nay, các người ai cũng đều không được đi!

Dứt lời, ngàn vạn cành cây bắn ra, thẳng hướng đám người Bạch Chức phóng đi, hút máu hắc, công lực càng tăng lên.

Bạch Chức nghĩ rằng, cho dù là bọn họ đồng thời tạo kết giới, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn trở Nhạc Hòe tiến công, công hãm là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

- Uy, họ Bạch, mau nghĩ biện pháp, đừng chỉ ở chỗ này không có làm gì!

Vạn Đào Hoa bên trong kết giới hướng Bạch Chức kêu lên.

Bạch Chức mắt vừa chớp, tức giận đến thiếu chút nữa nói không ra lời.

Hắn không làm gì sao?

Không phải nhờ hắn, chỉ sợ kết giới sớm bị công phá, nhưng là nhìn thấy sắc mặt Vạn Đào Hoa trở nên trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi thấm thương, lại không đành lòng nói lời trách cứ, chỉ có thể dùng hết sức chống đỡ.

Chiếc hộp trong lòng Hồ Tứ bỗng lóe lên tia sáng kì dị.

Cạch, nắp hộp mở ra.

Một phi thúy châu tròn xoe lộ ra, xanh như nước, trong suốt trong sáng, chậm rãi bay lên, càng chuyển càng nhanh.

Chỉ nghe trong tiếng gió, từng đạo lục quang mũi nhọn mảnh khảnh bắn ra, chẳng những đánh nát cành cây chắc chắn, đem hóa thành tro bụi, lại trực tiếp đánh bại Nhạc Hòe.

Một khắc trước không ai bì nổi hắn, ngay sau đó đã có người xoay chuyển càn khôn.

Lục quang mũi nhọn xoay tròn, dần dần hóa thành hình người.

Một lục y nữ tử xuất hiện, tóc dài như mây, con ngươi đen bạch quang, vòng eo mảnh khảnh, nhiều điểm lục quang ở quanh thân lóe ra, tựa như ám dạ trung tinh linh.

- Người rốt cục cũng phải đi ra gặp ta!

Nhạc Hòe lộ vẻ cười sâu thẳm, phun ra một ngụm máu tươi.

Lục y nữ tử bình tĩnh nhưng trên mặt to gợn sóng:

- Hòe...

- Vô luận ta cầu khẩn như thế nào, người cũng không chịu đi ra gặp ta. Vô luận ta làm như thế nào, người cũng không chịu để ý đến ta, thậm chí còn không liếc mắt nhìn ta một cái. Người, người cũng thật ngoan cố!

Mây liễu nhú lại, lục y nữ tử tiến về phía trước hai bước:

- Hòe, ta, ta...

Đôi môi run rẩy không ngừng, lại nói không nên lời một câu đầy đủ.

Quay đầu không nhìn nàng, Nhạc Hòe lạnh lùng cười:

- Vừa lòng người rồi, ta rốt cục đã bị báo ứng! Nhiều năm trôi qua, ta như thế nào tới được, người cũng không muốn biết.

Đầu ngón tay lạnh như băng nhẹ vỗ về mặt hắn, thanh âm run run từ đôi môi tái nhợt phun ra từng chữ, tựa như đập vào trong lòng hắn.

- Ta đương nhiên biết, người như thế nào, ta như thế nào. Chỉ là, ta thật không ngờ người sẽ đi giết người. Hòe, không cần lại giết người, người tạo nghiệt còn chưa đủ sao?

Nhạc Hòe nghiêng đầu nhìn lục y nữ:

- Bích Ly, người vẫn không thay đổi, một chút đều không có thay đổi. Qua nhiều năm như vậy, người đại đột đến làm cho ta buồn cười.

Cúi đầu xem ngón tay chính mình, thon dài, phiếm ngọc bàn sáng bóng.

- Không giết người, ta sẽ không đủ mạnh. Không đủ mạnh, sẽ không thể bảo hộ người yêu trong lòng ta.

Ngẩng đầu lên, khóe môi tươi cười nhu hòa như nước :

- Chẳng lẽ không đúng sao?

- Ta thật ngốc. Nếu ta không ngốc, sẽ không phải một mình ở trong Long châu cô đơn sống lâu như vậy. Chẳng lẽ người còn không rõ sao, không rõ ta vì sao phải là sống cuộc sống cô độc này sao?

Khóe miệng Bích Ly khẽ run:

- Ta là vì người đó!

- Nếu không phải Bạch Chức, người sẽ rời ta đi sao? Vì cái gì không nói lời nào, không phải hắn, ta sẽ không đau khổ tìm kiếm nhiều năm như vậy! Bích Ly, ta tìm người suốt ba ngàn năm!

Lông mi Bạch Chức giương lên, miệng giật giật, cũng không nói chuyện.

Bích Ly nở nụ cười, khóe miệng oanh nhuận đỏ bừng, nước mắt rơi xuống.

- Nếu không phải hắn, cho dù là người tìm kiếm khắp tam giới, cũng sẽ không tìm được ta. Chỉ sợ ta đã hồi phi yên diệt, không bao giờ tồn tại trên đời này nữa.

Nhạc Hòe cả kinh, cầm hai vai nhu nhược của Bích Ly:

- Người lời này là có ý tứ gì?

Trong mắt Nhạc Hòe khó hiểu cùng kinh ngạc, xúc động thật sâu nhìn Bích Ly,

Nhưng có thể khiến nàng động lòng, vẫn là cặp con người đen thâm tình kia.

Đúng vậy, lúc trước, nàng đau khổ cầu xin.

Quyết tuyệt của nàng, đã tạo cho hắn thương tổn đến nay khó quên.

Nhưng mà, cho đến ngày nay, trong mắt hắn vẫn như cũ không có nửa điểm hận ý.

- Nếu không phải Bích Ly cam nguyện mất đi ngàn năm đạo hạnh, Nhạc Hòe, người cho là người có thể bình yên sống cho tới bây giờ sao?

Bạch Chức không thể nhịn được nữa, rốt cục nói ra.

- Bạch đại ca, không phải nói, đây là ta tự nguyện.

Nhẹ vồ về gương mặt Nhạc Hòe, hình dáng góc cạnh rõ ràng:

- Hòe, không cần lại cố chấp như vậy. Vì sự cố chấp của ngươi, ta đã mất đi tất cả, thậm chí còn.. ta, ta mất đi cốt nhục duy nhất của chúng ta, ta...

Lòng đau như một thanh đao sắc nhọn đâm xuống, một chút tâm oan ức của Nhạc Hòe vốn đã vỡ nát.

Huyết lạnh như băng một lần nữa bị thiêu đốt, từng chút, từng chút, tất cả chậm rãi nổi lên đáy mắt.

Tất cả đều là vì Li long châu kia, nghe đồn là bảo vật.

Cướp lấy long tinh bảo châu, không để ý Bạch Chức phản đối, hấn khư khư cố chấp.

Cây cối thành tinh khó hơn so với động vật một ngàn lần.

Hắn không có vận khí tốt như Bạch Chức, vậy chỉ có thể dựa vào chính mình.

- Hãy chờ xem, ta sẽ làm cho thiên hạ khiếp sợ, ta sẽ làm cho bọn họ nhớ kỹ tên Nhạc Hòe ta.

Hăng hái phát hạ lời thề, tâm kiên nghị ngoan tuyệt.

Lúc ánh mắt đơn thuần minh mị kia nhìn chăm chú, tâm đã sụp đổ, đã không còn có long châu, thế gian tựa hồ chỉ có sự tồn tại của nàng.

Một khắc kia, hấn thật cam tâm.

Sau là cái gì mê hoặc tâm hấn, làm cho hấn mất đi bình tĩnh, đánh mất lý trí, hấn thậm nghĩ muốn giết chóc, từ máu tươi chảy xuống tìm được khoái cảm.

Nếu không phải do lệ của nàng, chỉ sợ hấn sẽ hoàn toàn biến thành kẻ cuồng sát.

Trên hàn đàm, rồng nằm bên cạnh, máu tươi từ trên mình rồng hòa vào trong nước, lại theo suối nước chảy tới hạ sơn.

Trên trời đều là tiếng kêu oan hồn của Li Long.

Mà nàng, chân trần đứng ở trong nước lạnh như băng, mặt đầy nước mắt, thân mình đơn bạc run run, tựa như hiện tại.

Bạch Chức xuất hiện ngưng hấn giết chóc lại.

Rõ ràng là hấn đắc tội, cuối cùng lại là nàng gánh vác.

Bả vai gầy yếu như vậy phải gánh chịu tội nghiệt.

Hấn vốn tưởng rằng Ngọc Đế sẽ giáng tội, kết quả lại là nàng biến mất.

Tìm kiếm, ba ngàn năm tìm kiếm cơ hồ làm cho hấn đã quên mục đích tìm kiếm lúc ban đầu.

Trong biển người mờ mịt, bầu trời hạ hoàng tuyền, chờ đợi vô tận cùng truy tìm ma binh.

Lúc ban đầu oán hận, hấn rốt cục tìm được nàng, nhưng là Bích Ly châu cự tuyệt làm cho hấn lại lần nữa phát cuồng.

Bạch Chức là người hấn hận nhất, nếu không phải hấn xuất hiện cùng cản trở, có lẽ bọn họ đã ở cùng một chỗ.

Huyết tinh lại lần nữa chiếm cứ cảm quan của hấn, bị lạc trong đó, có lẽ là vì trả thù, có lẽ là vì theo đuổi vị ngọt trong nháy mắt kia.

- Hòe, giết người sẽ đền mạng, thiên địa có phép tắc, cho tới bây giờ cũng không thể thay đổi. Người giết Li Long kia, nhất định ta sẽ ở trong ngọc châu thay người chịu tội, nay người giết người...

Ánh mắt buồn long lanh, trên mặt Bích Ly hiện lên tươi cười

- Người hấn là biết hậu quả.

- Gần ba ngàn năm, pháp lực của ta tiêu hao gần hết. Thân hình này, cũng bởi vậy mà mất đi.

- Cùng ta ở một chỗ đi.

- Cùng một chỗ?

Hấn vô ý thức lặp lại, trong lòng nổi lên nhiều điểm gợn sóng.

- Đúng vậy.

- Lúc này đây, ngươi sẽ không lại gạt ta sao?

Tin tưởng nàng một lần, một lần nữa lừa gạt làm cho hấn chờ đợi ba ngàn năm.

- Sẽ không.

Một giọt nước mắt rơi trên mặt hấn, chảy dài đến khóe miệng.

Nhạc Hòe nhắm mắt lại, ấm áp đã lâu nay lại vây quanh hấn, lửa giận bị nước mắt dập tắt, chung quanh hấn chỉ có bình tĩnh như nước.

Lúc này đây, hấn rốt cục không hề cô độc.

Ánh sáng tỏa ra khắp một vùng.

Ánh đỏ thiên vũ, hào quang kia, chiếu sáng suốt một đêm.

[Giải thích:

Nhạc Hòe kia là muốn cướp lấy long châu của rồng để sớm tu thành chính quả.

Nhưng trong lúc tìm kiếm long châu, đã gặp Bích Ly Châu hóa thành hình người, được Li Long canh giữ.

Hấn đem lòng yêu nàng nhưng Bích Ly Châu do sợ thiên quy nên trốn tránh hấn, kết quả khiến hấn điên cuồng chém giết, giết chết Li Long.

Rốt cuộc về sau Bích Ly thay hấn gánh tội nghiệp, bị thiên đế giam cầm trong chiếc hộp dưới hàn đàm 3000 năm.

Còn cái kết của Bích Ly và Nhạc Hòe là một cái kết mở, họ sống hay chết là do người đọc tự quyết định ^^.]

40. Chương 40: Tối Khả Ái Đích Mẫu Lão Hồ [Cọp Mẹ Đáng Yêu Nhất].

Hồ Tứ thân mình lười biếng xoay thất lưng, há mồm ngáp một cái, ánh nắng ấm áp chiếu lên người, hơi ẩm dào dạt tràn quanh người.

Người thấy mùi hoa trong gió đưa tới, hít vào một hơi thật lớn, nhanh như chớp chạy đến chỗ Phan Ngọc.

Phịch!

Đẩy cửa phòng ra, như một trận gió bổ nhào vào trước giường.

- Uy, mặt trời đã lên cao lắm rồi, còn không dậy sao?

Thấy Phan Ngọc không có phản ứng, Hồ Tứ có điểm tức giận, một phen xốc chăn bông lên.

Trên giường không có người, chỉ có mấy cái gối đầu xếp cùng một chỗ, bộ dáng có điểm giống người. Hít sâu một hơi, vừa muốn kêu to, lại nghe bên cạnh có người nói chuyện:

- Này, mới sáng sớm, ngươi cũng không để cho ta thanh tĩnh một lát.

Đã thấy Phan Ngọc vẻ mặt bất khoái từ bên ngoài đi vào.

- Ta có ý tốt đến gọi người, còn không cảm kích.

Hồ Tứ quệt miệng ngồi ở trên ghế, nhếch chân lên vắt chéo.

- Ý tốt? A, đối với ý tốt của người, ta cũng không dám nhận.

Bưng cái chén lên, hét lên một tiếng, đột nhiên nhăn mi lại, dùng chân đá đá chân Hồ Tứ.

- Uy, nữ hài tử phải có bộ dáng thực nữ, người cái dạng này, mười phần giống nam nhân.

Hai tay ôm chân, Hồ Tứ cầm đặt ở trên đầu gối, mắt to chớp chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển nghiêm túc.

- Nói ta giống nam nhân, còn không phải do người tạo thành sao? Nói điều này, ta chỉ tìm người tính sổ.

Phan Ngọc uống xong nước một chút, lại sắc ho khụ khụ, khuôn mặt đỏ hồng, thở hổn hển:

- Vì cái gì tìm ta tính sổ?

Mắt ngọc chuyển động, tươi cười đầy mặt:

- Ta đã biết, người bị tiểu sư muội cuốn lấy .

- Còn nói, vì cái gì người không vạch trần ta? Vì cái gì chúng ta còn ở nơi này?

Nghĩ đến khuôn mặt Vạn Đào Hoa tươi cười, Hồ Tứ không rét mà run.

Phan Ngọc thở dài.

Nếu không phải vì một vạn lượng hoàng kim kia, hẳn cũng không nghĩ sẽ ở nơi này.

Dưỡng thương là một chuyện, chờ hoàng kim mới là mấu chốt.

Vốn tưởng rằng dựa vào Hồ Tứ có thể thuận lợi đến lấy, không nghĩ tới thương thế đều tốt mà hoàng kim còn không thấy đâu, vỗ vỗ đầu vai Hồ Tứ:

- Ta không vạch trần người, người không thể chủ động thừa nhận sao? Đối với tiểu sư muội, ta biết nàng ăn mềm không ăn cứng, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe người sai bảo, nàng nhất định sẽ bỏ qua cho người.

- Thật sự?

Hồ Tứ bán tín bán nghi.

Phan Ngọc vỗ ngực cam đoan:

- Đương nhiên là thật , ta chưa từng lừa gạt người.

Hồ Tứ sờ sờ đầu, tuy rằng từ trong mắt Phan Ngọc nhìn không thấy dối trá, nhưng tiểu tử này làm người ta không nghĩ hẳn nói lời chân thành.

Bất quá, nghĩ đến Vạn Đào Hoa, cũng chỉ có thể kiên trì đợi.

Đang suy nghĩ, nói Tào Tháo, Tào Tháo lại đến ngay.

- Hồ ca ca, tiểu sư huynh!

Vạn Đào Hoa cười đến vẻ mặt sáng lạn, thực như một bó hoa tươi.

Hồ Tứ nhẹ nhàng lắc mình, tránh thoát nhiệt tình của đại tiểu thư, cười nói:

- Đào Nhi, người tới thật sớm.

Đang suy nghĩ đối sách, trên mũi bay tới hương khí thanh nhã, hương khí quen thuộc lúc này liền như cứu mạng nàng, Hồ Tứ mừng rỡ, lại không nghĩ rằng Vạn Đào Hoa cùng Phan Ngọc đồng thời biến sắc.

- Bạch ca ca, người tới thực sớm!

Hồ Tứ nhanh kéo cánh tay Bạch Chức, dường như sợ hấn biến mất.

Bạch Chức bất động thanh sắc đẩy Hồ Tứ ra, lại liếc mắt một cái không ngờ được Vạn Đào Hoa làm bộ không nhìn thấy, trong lòng lập tức hiểu được.

- Uy, Bạch Chức, người đã xảy ra chuyện gì? Việc kia đã kết thúc, hơn nữa sư huynh đã tốt rồi, người như thế nào còn tìm tới nhà của ta!

Nhìn đến Bạch Chức ở trước mắt không hoảng hốt, Vạn Đào Hoa đánh tiếng.

- Như thế nào, không chào đón ta sao?

- Kia đương nhiên, tuy rằng người không có giết người, không có nghĩa là người hoàn toàn không có việc gì!

Nghĩ đến nhà mình sinh ý cùng phía sau núi vừa có khởi sắc, đại tiểu thư liền hận nghiêng rằng.

Đêm đó, Phan Ngọc bị thương rất nặng, được bình thường không cứu được, nhân cơ hội nói hấn có linh được, bảo đảm chữa khỏi vết thương của Phan Ngọc, liền cứ như vậy đường hoàng ra vào Vạn Đào sơn trang.

Cho dù đại tiểu thư hận, cũng không thể phát tiết.

Thừa dịp bọn họ đầu vô mồm, Hồ Tứ lặng lẽ đứng sang một bên.

Chỉ gần Bạch Chức, nàng mới có thể thoát khỏi dây dưa với đại tiểu thư, vừa muốn ra khỏi cửa, bỗng một giọng nói vang lên.

- Như thế nào, lại muốn chạy?

Hồ Tứ gấp đến độ muốn khóc, có thể không thể bình an thoát khỏi Phan Ngọc.

- Van cầu người, thả ta đi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Tứ nhanh chóng biến thành nhăn nhó, Phan Ngọc nhìn xem thú vị.

- Tứ Nhi, ta nghe tiểu sư muội nói ít ngày nữa sẽ cùng người thành hôn, chẳng lẽ người còn muốn tha đến lúc đó sao? Hoàn lương không bằng bạo lực, không bằng liền hôm nay đem nói cho rõ ràng, cũng đỡ phải để người luôn lo lắng đề phòng.

**

Hương lan thoảng chốc tràn ngập trong đình viện.

- Thơm quá!

Chén rượu bạc như tờ giấy, bạch ngọc, dịch rượu thanh thuần tựa như nước suối trong suốt.

- Tuyền nước Thiên Sơn không hổ là thiên hạ đệ nhất. Ta nghĩ, cho dù là Dao Trì cũng không hơn gì cái này.

Phan Ngọc thoải mái duỗi hai chân, khoát lên trên lan can, nhắm mắt lại hưởng thụ thanh tĩnh khó có được này.

- Ha ha, rượu của ta lại há có thể cùng tiên phẩm Dao Trì đánh đồng? Bất quá là hương đã sở chế, không thể không ở nơi thanh nhã.

Bạch Chức không chuyển mắt nhìn chằm chằm Phan Ngọc.

Tiêu sái phong lưu, ôn nhu đa tình, đây là Phan Ngọc làm cho người ta có ấn tượng đầu tiên.

Khóe miệng thoáng lộ ra ý thích mỉm cười, mắt phượng thon dài, mắt ngọc đen nhánh, thần thái bay lên, ngay cả Bạch Chức cũng thật sự chọn không ra được tật xấu của Phan Ngọc, thực tại cũng có chút không hạ thủ được.

- Bạch huynh, có chuyện thì nói thẳng, tiểu đệ không thích bị người xem kỹ như thế.

Bạch Chức âm thầm cả kinh, không khỏi lo lắng, không ngờ Phan Ngọc biết hấn quan sát mình, cảm giác sâu sắc như thế, làm hấn cũng có chút kinh ngạc.

Nhưng bất quá chỉ để ở trong lòng, lợi hại như thế nào, cũng chỉ là người phạm nhất giới.

- Nào có, ta chỉ là nhớ ra, người vì sao phải làm cho Tứ, khụ, làm cho Hồ Tứ ở cạnh Hoa Hoa, trực tiếp mang nàng đi không phải rất tốt sao?

Phan Ngọc cười:

- Có một số việc, nếu không đi giải quyết, chỉ một mực trốn tránh, cùng loại người nhu nhược có gì khác nhau? Ta cũng không để sự muội bị đuổi giết.

- Cho nên người khiến ột nữ hài tử chính mình đi đối mặt?

Bạch Chức có chút mất hứng, hần nhìn Hồ Tứ lớn lên, hần không thích Phan Ngọc thể hiện khẩu khí không sao cả.

Mày nhử mặt nhần, Phan Ngọc không biết vì sao, chỉ là không thích Bạch Chức dùng loại khẩu khí này nhắc tới Hồ Tứ, hần dường như biết nhiều điều về Hồ Tứ.

- Người yếu đuối đối mặt với sự thật, nếu không thể đối mặt, thì làm sao có thể lớn lên? Nàng không thể luôn làm tiểu hài tử.

- Tiểu hài tử!

Bạch Chức nghe được liền chê cười,

- Tiểu hài tử không đến ba ngàn tuổi, người ở trên đời này xem qua vài người sao? Hừ!

Phan Ngọc mặt đỏ lên, xác thực bỏ qua điều này.

Hồ Tứ bề ngoài trẻ con cùng hành động hồ nháo, chỉ bằng tuổi của nàng, quả thật không thể cho rằng tiểu hài tử, đang muốn phản bác, trong bụng đột nhiên đau nhức.

Chén rượu rơi xuống đất, nhìn Bạch Chức cười đến vô cùng đắc ý, nói:

- Người hạ độc!

- Đương nhiên, không hạ độc như thế nào kiềm chế được Phan Ngọc nổi tiếng thiên hạ? Không uống phí ta sống trăm năm ở nhân gian.

Đang nói, bỗng một tiếng thét chói tai cách đó không xa từ trong phòng truyền đến, chỉ chốc lát sau, một bóng dáng sôi nổi vào đình.

Hồ Tứ sờ sờ cái mũi, không thềm để ý vết thương trên mặt cùng y phục hỗn độn, hướng về phía Bạch Chức nhếch miệng cười.

- Bạch ca ca, kể tiếp liền xem người .

Bạch Chức dở khóc dở cười, chỉ thấy trên mặt Hồ Tứ đầy vết cào, tóc rối tung, vạt áo rời rạc, gật gật đầu:

- Xem ra, Hoa Hoa cho người ném mùi đau khổ.

Hồ Tứ lắc đầu, cười đến dị thường vui vẻ:

- Đau khổ ấy tính là gì? Chỉ cần không gả cho ta, cho dù là cào vài cái, ta đều cam tâm tình nguyện.

Bạch Chức huých vào miệng vết thương của nàng.

Ba! Hồ Tứ một chương đánh tới.

- Đau quá, không nên đụng nha!

Bỗng nhiên thấy sắc mặt Phan Ngọc tái nhợt, biểu tình thống khổ ôm bụng:

- Di, người làm sao vậy, bụng đau sao?

Không chờ Phan Ngọc trả lời, Bạch Chức cười đem Hồ Tứ đẩy lên phía trước Phan Ngọc:

- Tiểu Tứ, người để cho Bạch ca ca làm chuyện ta đã làm được, kể tiếp liền do người.

- Là ý tứ gì?

Hồ Tứ có chút không hiểu được .

- Đương nhiên là huyết khế.

Bạch Chức cười đến mười phần gian trá.

- Người không phải tâm tâm niệm niệm đều muốn giải trừ huyết khế sao? Ta đã làm được cho người.

Giải trừ huyết khế?

Hồ Tứ vạn phần kinh hỉ, chỉ là có chút khó hiểu:

- Hắn không thể động, có thể giải trừ huyết khế sao?

Cảm thán Hồ Tứ, Bạch Chức cổ tay vừa lật, đem một thanh chủy thủ tinh quang bắn ra bốn phía ở trên tay Hồ Tứ,

- Giết hắn, huyết khế tự nhiên giải.

Vỗ vỗ đầu vai của nàng,

- Tiểu Tứ, việc này phải chính người động thủ, Bạch ca ca không có thể giúp người.

Mắt thấy Bạch Chức rời đi, Phan Ngọc hận nghiêng rằng, thân mình mềm nhũn vô lực, thấy mắt Hồ Tứ lóe quang, biểu tình biến ảo, không khỏi âm thầm bồn chồn, không biết nàng tra tấn hắn như thế nào.

Trong lòng Hồ Tứ đang giao chiến.

Giết? Có điểm không đành lòng.

Nàng chưa bao giờ giết qua người.

Không giết, có điểm không cam tâm.

Chẳng lẽ nàng nhất định để Phan Ngọc bắt làm nô dịch chung thân sao?

Trong phòng, sau khi đuổi Hồ Tứ đi, đại tiểu thư nằm úp sấp ở trên bàn, thất thanh khóc rống.

Mối tình đầu của nàng, liền như vậy đã không còn, hơn nữa đối tượng vẫn là nữ nhân, điều này làm cho nàng cơ hồ mất như quét rác.

Càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng khổ sở, lên tiếng khóc lớn, khóc rất thương tâm.

Một đạo mùi thơm tiến vào trong mũi, ngón tay khẽ nâng cằm của nàng lên, khăn lụa mềm nhẵn lau nước mắt trên mặt, trong ánh mắt ôn nhu của Bạch Chức, Vạn Đào Hoa khóc càng thương tâm.

- Đây không giống người, nữ tử không sợ trời không sợ đất trước kia đâu?

- Người, người, người nhất định đang cười ta khờ! Đứa ngốc làm nhiều như vậy, ta, ta, ta chính là người ngốc nhất thiên hạ! Ô ô ô!

- Ha ha, đúng vậy. Người là nữ nhân ngốc nhất trên đời này. Bất quá, ta chính là thích người, thích người, đứa ngốc bất trị này!

Đem Vạn Đào Hoa đang khóc lóc ôm vào trong ngực, Bạch Chức nhẹ vỗ về lưng của nàng, ở bên tai của nàng nói hết tình ý của hắn.

Loại cảm tình này từ khi bắt đầu, đã không thể hiểu hết, chỉ biết là lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đã bị hoạt bát của nàng, vui vẻ của nàng, thậm chí còn phần nộ của nàng hấp dẫn.

Sống vạn năm, gặp qua vô số người, nghĩ đến chính mình chung quy có thể khai phá tình quan, không nghĩ tới, hắn lại thích chính là nàng.

Một giọt lệ chảy xuống gương mặt non mềm của nàng, Bạch Chức than nhẹ một tiếng, thần khí ôn nhu.

Trong gấn bó dây dưa, tâm Vạn Đào Hoa giống như rơi vào đám mây mềm mại, lại gian nan tự kiềm chế.

Bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, mạnh mẽ đẩy Bạch Chức ra, Vạn Đào Hoa nói:

- Không, không được.

Bạch Chức không hiểu chút nào.

- Vì cái gì?

Do dự một lát, Vạn Đào Hoa đỏ mặt nói:

- Ta là người, có thời điểm sẽ già, đến lúc đó, người vẫn tuổi trẻ như cũ, tất nhiên là sẽ không để ý đến ta.

Bạch Chức cười khẽ, lông mi dài cụp xuống, mắt ngọc sáng lấp lánh.

- Nha đầu ngọc, người vĩnh viễn cũng sẽ không so tuổi tác với ta.

Sau đó đem nàng ôm vào trong ngực.

- Nàng già đi, ta sẽ đi cùng nàng. Nàng chết, ta sẽ đi từ thương thiên xuống hoàng tuyền, ta nhất định sẽ tìm được nàng. Bạch Chức ta lúc này thề với trời, chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ, được không?

Ôn nhu nhìn chăm chú, Vạn Đào Hoa khẳng định sẽ phượng tâm đại động, không nghĩ tới khi Bạch Chức cúi đầu muốn hôn nàng, nàng nhảy phắt ra,

- Người như bây giờ, vì sao khi đó như vậy nói ta?

Bạch Chức kỳ quái,

- Ta gọi người là cái gì?

Mặt Vạn Đào Hoa đỏ lên,

- Người, người tên hỗn đản này, khi đó, khi đó bảo ta là mẹ, cạp mẹ!

Càng nói càng khổ sở, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

- Ta, ta lại làm sao giống cạp mẹ ! Người nói, người nói!

Bạch Chức cười lớn đem Vạn Đào Hoa trốn tránh ôm vào trong ngực, khẽ chạm vào chóp mũi xinh đẹp của nàng, mắt cười nói:

- Thì ra nàng mang thù, khó trách mặt vẫn bất bình khi thấy ta, ha ha.

Hắn cúi đầu, hôn đôi môi của nàng.

- Yên tâm, ở trong lòng ta, nàng là cạp mẹ đáng yêu nhất trên đời này. Trong thiên hạ, rốt cuộc tìm không thấy cạp mẹ nhỏ nhỏ thứ hai.

Khi hắn nhìn con mắt sáng trong suốt của Vạn Đào Hoa, cho dù là bị móng vuốt của nàng cào vài cái, cũng là vui vẻ chịu đựng.

Chỉ cần có thể ôm nàng trong ngực, tất cả đều không quan trọng.

Bên này ôn nhu triền miên, bên kia Hồ Tứ lại do dự không ngừng.

Chuyển thủ trong chốc lát đặt trên cổ Phan Ngọc, trong chốc lát do dự.

Rốt cuộc nên làm thế nào cho phải?

Đang bàng hoàng hết sức, Phan Ngọc bỗng nhiên mở miệng:

- Tứ Nhi, người đã sớm nhận thức Bạch Chức?

- Đúng vậy!

Hồ Tứ gật đầu,

- Nhưng hắn là bạn tốt đại ca của ta, ta từ nhỏ đã liền nhận thức hắn.

Khó trách!

Phan Ngọc âm thầm cắn răng, trên mặt lại cười đến vô cùng vui vẻ.

- Tứ Nhi, người tin tưởng theo như trong lời hắn nói sao?

Đồng ý thì liền muốn giết hắn, không đồng ý thì trong lời nói liền chứng minh nàng còn có vài phần lương tâm.

Phan Ngọc chỉ nhìn Hồ Tứ, xem nàng trả lời như thế nào.

Hồ Tứ cúi đầu trầm tư, không tin là giả.

Toàn tâm tin tưởng, nàng cũng không muốn giết Phan Ngọc, đang ở lúc lưỡng nan...

- Tứ Nhi, người thật muốn tin trong lời nói của hắn, giết ta sao?

Hồ Tứ lắc đầu, đang muốn nói chuyện, đã thấy Phan Ngọc mặt bỗng nhiên gần sát, trong tay không còn chủy thủ đã muốn rơi vào trong tay của hắn.

Không để ý tới Hồ Tứ trợn mắt há hốc mồm, Phan Ngọc hai tay bắt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Tứ, ngáp ngừng xoa nắn:

- Hừ, muốn giết ta, Tứ Nhi, còn rất sớm!

Cho đến khi Hồ Tứ bị chà xát nhẹ răng nhếch miệng, liên tục cầu xin tha thứ, mới dừng tay.

**

Thật là một núi vàng bạc nha!

Phan Ngọc mừng rỡ chảy nước miếng, ánh vàng rực rỡ, vàng óng nguyên bảo cơ hồ chìm trong mắt hắn.

Cầm lấy cái này, lại luyến tiếc cái kia, hận không thể ôm vào trong ngực, quả thực yêu thích không buông tay.

Đang đắc ý say mê, chỉ cảm thấy đỉnh đầu bị gõ mạnh một cái.

Cùng lúc đó, một thanh âm vô cùng quen thuộc vang lên bên tai:

- Xú tiểu tử, dám trốn đến nơi đây!

- Ôi, xin nhẹ tay, nương, xin nhẹ tay!

Phan Ngọc liều mạng xin tha, lỗ tai thủy chung bị bàn tay nắm chặt.

Chủ nhân tay ngọc dùng lực không vừa, mày liễu dài nhỏ, đôi mắt điểm nước, chưa nói trước mang ba phần diễm lệ, tướng mạo Phan Ngọc cùng nàng phi thường giống nhau.

- Tiểu tử, ta và cha người còn tưởng rằng người không trở lại! Nếu không có hiền chất nữ, chỉ sợ ta còn tìm không ra người!

Phan Ngọc thầm hận Vạn Đào Hoa nhiều chuyện, cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

- Nương, ta vốn đã nghĩ sẽ trở về nhanh, chỉ là có việc trì hoãn, tìm ta làm gì?

Phan phu nhân cười đến như hoa nở rộ, lời nói từ trong miệng nàng nói ra lại như sét giữa trời quang, làm cho Phan Ngọc cơ hồ đứng không vững, chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển.

Chỉ một thoáng trầm nghĩ, hắn liền chạy trốn chết, không trở lại nữa.

41. Chương 41: Sảo Khởi Lai Liễu [Phiên Nhiều Bắt Đầu Đến]

- Xuân tàn đào tử ti phương tận.

Lạp cự thành khô lệ thủy can.

(nghĩa là:

Con tàn đến thác tơ còn vương,

Chiếc nền chưa tàn lệ vẫn sa.)

Trong đình viện, người trên bàn đu dây nhẹ nhàng đong đưa, miệng lẩm bẩm, bàn tay mềm nắm đu dây, mi đẹp nhúu lại, có chút suy nghĩ.

Tịch dương đỏ bừng, đem gương mặt tái nhợt ánh lên vài phần huyết sắc.

Đột nhiên, từ bên ngoài viện truyền đến tiếng bước chân, thanh âm nhỏ vụn, nếu không cố ý lắng nghe, chỉ sợ là nghe không thấy.

Một lục y tiểu nha hoàn trong tay bưng một chén được tiến vào viên.

Trên bàn có một cái bát không lớn, trong chén được nước màu đen, dù cách thật xa vẫn có thể ngửi thấy được mùi đắng gay mũi.

Nàng liếc liếc mắt một cái, quay đầu đi.

- Đây lại là thuốc gì?

Tiểu hoàn nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, đây là Lưu đại phu vì tiểu thư kê khai được bổ dưỡng, dưỡng dục ta mỗi ngày đưa tới cho tiểu thư dùng.

Nghiêng đầu nghĩ nghĩ.

- Thôi được, đưa tới nơi này đi, ta lập tức uống.

Đợi đến khi tiểu nha hoàn rời đi, Đỗ Quyên cười khổ một tiếng,

- Được, dù có đem bao nhiêu được, ta cũng không dùng.

Nâng tay, đem được trút vào chậu hoa.

Đêm, sao sáng đầy trời.

Trên ngón tay ngọc có một chuỗi trong sáng quăn quanh ngọc châu.

Ngọc lưu ly vô sắc trong suốt, xuyên thấu qua hạt châu, chút quang cũng có vẻ ấm áp nhu hòa.

Đỗ Quyên vuốt ve, suy tư, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Gió đêm lượn qua khe cửa bay vào, thổi bay tóc dài của nàng, phất qua da thịt trong suốt, đưa tới mùi hoa thoang thoang.

Đỗ Quyên hít sâu một hơi, hai má khẽ cọ hạt châu, ngọc lưu ly mượt mà, mỗi lần nàng kề sát nó, trong lòng không hiểu sao liền yên tĩnh lại, ngay cả bệnh suyễn của nàng đều giảm bớt.

Khó trách Tiêu Mộ Vũ nói rất xứng, ngọc lưu ly châu này cùng Đỗ Quyên thật sự là tuyệt phối.

Nhớ đến lời hắn nói qua, cổ họng bỗng có một trận ngứa, không kìm được một trận ho khan.

Bàn tay ấm áp vỗ nhẹ lưng của nàng, thanh âm quen thuộc ở sau người vang lên,

- Quyên nhi, chưa uống được sao, như thế nào lại ho khan?

Đỗ Quyên ngẩng đầu cười nói:

- Uống rồi, bệnh cũ, chẳng cần gì phải ngạc nhiên!

- Vậy là tốt rồi. Đại phu nói, uống một đoạn thời gian, sẽ thấy được hiệu quả. Đến lúc đó, thân thể của nàng sẽ có khởi sắc.

Đỗ Quyên đang muốn nói chuyện, lại ngửi thấy trên người hắn truyền tới hương rượu.

- Tướng công, người uống rượu ?

Tiêu Mộ Vũ thuận theo, tùy ý để Đỗ Quyên đem áo khoác hắn cởi ra, sờ sờ mặt, cười nói:

- Tửu lượng ta tốt lắm, hôm nay cùng vài vị quân sự thương thảo, tính đưa rượu đến kinh thành, nơi đó là dưới chân thiên tử, nếu được thành đại sự, hồi báo sẽ khá lớn.

- Phải không?

Đỗ Quyên tựa hồ cũng không cao hứng lắm, xoay người đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy ly trà, rót đầy một ly trà nóng, đến bên miệng Tiêu Mộ Vũ.

- Đến, tướng công, uống ly trà giải rượu.

Tiêu Mộ Vũ vẫn chưa tiếp ly trà, mà là thân thủ nhẹ vỗ về hai má Đỗ Quyên, con người tối đen như màn đêm phiếm tăng thủy khí mỏng manh, hai gò má hồng nhuận.

- Quyên nhi, thời gian này, ta bận rộn với loại rượu mới, đối với nàng có chút sơ sẩy, nàng không giận ta chứ?

Đỗ Quyên cúi đầu, rồi lại nâng lên, cười nhợt nhạt:

- Không có.

- Vậy là tốt rồi, đợi khi ta xong việc, Quyên nhi, ta mang nàng đi du lãm một phen. Đến lúc đó, ta tất nhiên mỗi ngày đều có thể ở cùng nàng.

Thân mình run lên, Đỗ Quyên miễn cưỡng cười nói:

- Được, đến lúc đó chàng đừng không giữ lời nói.

Tiêu Mộ Vũ cười nói:

- Nàng như thế nào thật giống tiểu hài tử – ánh mắt sùng nịnh yêu thương nhìn Đỗ Quyên.

- Ở trong mắt ta, nàng vĩnh viễn đều là tiểu hài tử, một người ốm yếu, tiểu hài tử yếu ớt.

Làn da như bạch ngọc thoáng chốc ửng đỏ, Đỗ Quyên nghiêng đầu.

- Chàng như thế nào lại trêu ghẹo người ta? Chàng còn không mau uống, ta sẽ đem đi đó. – làm bộ sẽ đem trà đi.

Tiêu Mộ Vũ liền nhanh chóng tiếp nhận ly trà.

Uống một ngụm xong trà nóng, cảm giác như được giải rượu, hẳn cảm thấy có chút nóng, đưa tay đem vật áo kéo kéo.

Đột nhiên, trong không khí truyền đến một mùi thơm khác thường, lơ đãng nhìn bên cửa sổ.

Không nghĩ tới, liếc mắt một cái nhìn lại, khuôn mặt trở nên kịch biến.

**

Da khô vàng, thịt non mịn.

Cắn một miếng, thật là thơm nha!

Hồ Tứ miệng cắn một cái đùi gà, còn cầm một tay.

Nướng đang mỉm cười, gấp bỏ vào bát của nàng thịt nướng cùng tủy tôm.

Phụ thân cười hiền từ nhìn nàng, không ngừng khuyên nàng ăn thật nhiều.

Trong phòng, tiếng cười nói huyền ảo, Hồ Tứ trong lòng cảm thấy thật hạnh phúc nha.

Đang muốn cắn tiếp...

Rầm!

Cái trán không hiểu bị đập phải cái gì, cảm giác đau đớn lan truyền từ đỉnh đầu xuống toàn thân.

Đôi mắt trừng lên, chỉ thấy cha nướng, một bàn mỹ thực biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Hồ Tứ bị thương đứng đó, lên tiếng khóc lớn.

- Khóc cái gì, còn không mau xuống dưới giúp ta đẩy xe!

Phan Ngọc rống lớn động trời, nhưng thật ra lại là bài thuốc giúp hồi tỉnh, thiếu chút nữa đem Hồ Tứ ném xuống xe.

Chà xát khỏe miệng, chui ra xe, tay phải đỡ càng xe cũ nát, nhảy xuống.

Nghiêng nghiêng đầu, nằng đùng vào tảng đá phía trước, lập tức liền đau.

Nhéch miệng, lại nhìn thấy hung thần Phan Ngọc ánh mắt ác sát nhìn mình chăm chú, đành đem nước mắt ẩn nhẫn vào trong.

Mặt trời chói chang chiếu lên trên người, mồ hôi toát ra như mưa, Hồ Tứ dùng hết sức phụ giúp kéo xe, vừa làm vừa nguyên rửa cái hố chết tiệt này.

Vốn là một cái hố xấu xí bé nhỏ, vậy mà động mạnh một cái, bánh xe chết tiệt cố tình hãm ở bên trong, không thể ra được.

Đến lúc này, Hồ Tứ oán khí cơ hồ đang cùng oan quỷ so sánh.

Hồ Tứ xoa thất lưng, chỉ vào cái mũi Phan Ngọc chửi ầm lên:

- Vì cái gì ta muốn ngồi ở trên xe này phải xuống kéo xe mới được ngồi? Vì cái gì ta phải đi theo người chạy đông chạy tây? Vì cái gì ta lại bị người nắm mũi dắt đi?

Dù đây có phải liễu lĩnh ngoài ý muốn, Hồ Tứ cũng tình nguyện giảm thọ a.

Đáng tiếc, trong đầu nằng đùng là gặp ảo giác, sự thật là, nằng vẫn phải ngoan ngoãn đẩy xe.

Cuối cùng cũng đem xe đẩy ra khỏi hố, Hồ Tứ mệt kiệt sức, đang muốn lên xe, liếc mắt một cái nhìn sang liễu thụ ven đường.

Đón gió khe phất lên, cành nhỏ mềm mại, mắt ngọc chuyển động, có kẻ đang nhàn nhã ngồi ở trong đó.

Phan Ngọc không thể kiên nhẫn chờ Hồ Tứ đẩy bánh xe ra hơn được nữa, chậm rãi từ trong rừng đi ra, néch miệng cười, lộ ra một hàm răng trắng sáng.

- Đi thôi.

Hồ Tứ nhìn cảnh vật ngoài xe, một lát sau, cảm thấy có chút nhàm chán.

Cúi người bước đi đến bên người Phan Ngọc, nhìn hấn đánh xe, trong chốc lát, liền nói:

- Để cho ta đánh xe một lát đi, nhìn thật thú vị.

Phan Ngọc không nghĩ để cho nằng đánh xe, như vậy chỉ có cầm chắc cái chết nha.

Nhưng khi nhìn sâu trong mắt Hồ Tứ, lại không chịu nổi hình dáng nằng đau khổ, đáng thương cầu xin, đành phải đem roi cùng dây cương giao cho Hồ Tứ.

- Người nên cẩn thận, nếu làm không tốt, sẽ xảy ra việc lớn đó.

- Đã biết, đem xe giao trong tay ta, người đã tu được một trăm, một nghìn phúc đức rồi nha.

Hồ Tứ hưng phấn vung roi, đánh mạnh xuống móng con ngựa gầy trơ xương.

Con ngựa ăn đau, ngựa mặt lên trời kêu lên một tiếng, cất vó, hướng về phía trước chạy đi.

Rừng cây cứ như vậy liền chạy qua một mạch.

Trước kia Phan Ngọc một lòng muốn về nhà, nhưng nghĩ tới mẫu thân hung dữ như vậy, ý định về nhà nhất thời từ bỏ.

Hấn thâm nghĩ cách càng xa càng tốt, ở bên ngoài qua một năm rưỡi, đợi đến khi chuyện đó thoáng bình ổn, hấn sẽ tìm cơ hội về nhà.

Nghĩ như thế, Phan Ngọc lại vô tư làm việc của mình.

Chỉ là tiền túi trên người bắt đầu thâm thì rung động nhắc nhở hấn, tiền trên người không còn nhiều lắm .

Một vạn lượng vàng kia, hần chỉ có thể tự thấy vô duyên với nó.

Hiện tại nghĩ đến, có lẽ trong lòng Vạn Đào Hoa đã sớm quyết nợ.

Phải biết mẫu thân hần sớm không tới muộn không tới, cố tình đến vào thời điểm kia, thời gian vừa lúc, như thế tựa như đã có ai đó khổ công tính kế.

Có lẽ Vạn Đào Hoa không có tâm nhân, nhưng mà lão yêu Bạch Chức này quý kẻ đa đoan.

Nghĩ đến hần đắc ý, bộ dáng cười thực vui vẻ, Phan Ngọc còn có một loại cảm giác bị người tính kế.

Nhưng đây chỉ là đoán, không có chứng cứ rõ ràng, hần chỉ có thể ca thán không làm được gì.

Phan Ngọc cảm giác tâm hần thật mệt.

Tính kẻ người khác, hần cảm thấy khinh thường lão yêu kia.

Có lẽ trên đời này, trừ bỏ cha nương ra, người duy nhất không tính kế với hần chính là tiểu hồ ly bên cạnh đang dùng roi đánh xe này.

Nghĩ đến điều này, Phan Ngọc nghiêng đầu xem xét một cái, vừa thấy liền làm hần tức giận.

Hồ Tứ một tay nắm dây cương, một tay hướng miệng lấy trái cây không biết từ nào có được, cao hứng ăn.

Một bàn tay giữ người Hồ Tứ, chớp lên cướp trái cây đang ăn một nửa của nàng, hướng xuống đường ném đi.

Hồ Tứ trơ mắt nhìn trái cây lăn ở bên đường.

- Người như thế nào không phân rõ phải trái như vậy? Dem trái cây người ta khổ cực mới lấy được ném đi! Người trả cho ta, người trả cho ta!

Trên người Phan Ngọc bị Hồ Tứ đánh vài cái còn đau, không nghĩ tới tiểu hồ ly khí lực không nhỏ, cuối cùng không thể nhịn được nữa, hét lớn:

- Không trả lại! Người cũng không lo cái gì nên ăn, người có biết kia có phải trái có độc hay không? Như thế nào hành tẩu lâu như vậy, còn không biết lo lắng, cứ hồ nháo mà làm!

Hồ Tứ đang tức giận, cũng không quản trong tay là cái gì, hướng về phía Phan Ngọc ném đi.

- Người còn không biết xấu hổ nói ta. Từ khi ta biến thành người tới nay, ta có ăn no quá hay ngủ quá chừng sao?

Ba!

Trên người hần trúng một roi, Phan Ngọc lại vừa đau vừa tức, từ trong xe lấy ra một gói lương khô to, run rẩy đưa, cả giận nói:

- Còn nói? Được, người nói như vậy, lương khô này, thế nào chỉ có mình người ăn? Người nói, người nói! Là ai ngủ tới khi mặt trời đã cao tới ba sào, vẫn bất tỉnh, người nói đi!

Đối mặt với Phan Ngọc, cùng vẻ mặt phẫn nộ càng áp sát, cặp mắt xinh đẹp tràn đầy lửa giận, Hồ Tứ có điểm sợ hãi.

- Đây, đây... – Nói không ra lời.

Phan Ngọc không để ý buông người, hần lửa giận thời gian qua tích góp từng tí một đem xuống đều vào lúc này phát tiết ra.

- Ta thật sự là không rõ, vì sao ta muốn mang theo tiểu hồ ly như người? Cái gì cũng không biết! Phan Ngọc ta từ trước tới nay đều độc lai độc vãng, ta đi nơi nào đều gặp người tôn kính, chưa từng chịu nửa điểm xem thường. Từ khi gặp người, ta liền trở nên không hay ho, cho tới bây giờ đều không có quá một ngày yên ổn!

Vốn Hồ Tứ có chút đuôi lý, lại nghe được Phan Ngọc nói nàng như thế, nhất là nói nàng vô dụng, tính trẻ con của nàng phát ra, thân mình thoáng dịch chuyển, đến trước mặt Phan Ngọc.

- Nói ta vô dụng, nhưng lúc trước là ai cầu ta đi phá bát quái trận kia? Là ai nói ta đi lấy Bích Ly châu kia? Là người nào hữu dụng quỳ xuống đất cầu ta? Ta vô dụng, người càng vô dụng hơn! Cả ngày đứng lên không có việc gì làm, thậm chí gặt người lấy tiền tiêu. Nhìn thấy cô nương xinh đẹp, mặc kệ có phải là nữ tử đã gả cho người khác hay không, đều đi tới đùa giỡn một phen. Người – loại ác nhân này, Hồ Tứ ta thật sự là đại khai nhãn giới! Văn sở vị văn (*), từ xưa đến nay, người chính là thiên hạ đệ nhất ác nhân, ác nhân, đại ác nhân!

Vừa mừng vừa vui, hướng về phía đỉnh đầu Phan Ngọc phát qua.

Phan Ngọc đang định đoạt rồi...

Hí!

Chỉ nghe con ngựa kêu cổ quái một tiếng, lập tức tung khai bốn vó, giống như điên cuồng chạy vội về phía trước.

Phan Ngọc hoảng sợ, vội vàng lặc cượng, không nghĩ con ngựa lại mặc kệ, chỉ để ý chạy loạn.

Vốn là cách thành trì không xa, bắt quá trong chớp mắt, liền lủi vào cửa thành, chỉ nghe binh lính giữ thành kêu to:

- Mau ngăn cản ngựa điên kia, mau ngăn nó lại!

Trên đường, người đi đường nhìn thấy con ngựa, sợ tới mức chung quanh hoảng loạn trốn.

Chỉ có tiểu hài đồng bốn, năm tuổi đứng ở giữa đường, sợ tới mức không nhúc nhích, mở lớn miệng khóc kêu.

Phan Ngọc liều mạng giữ chặt cương ngựa, đem khoe miệng nó cửa chảy ra bọt máu.

Không ngờ vó ngựa càng lên cao, hướng đứa nhỏ đạp tới.

(*Văn sở vị văn: thành ngữ, có nghĩa là bất hợp lý)

42. Chương 42: Hồ Ly Ngộ Phi Trư. [Hồ Ly Gặp Heo Mập]

Phan Ngọc mắt thấy đứa nhỏ sắp bị mất mạng, bất chấp một chưởng đánh tới trên người con ngựa, một tay kia lao tới đứa nhỏ.

Không nghĩ tới trong khoảnh khắc đó, bỗng xuất hiện một người, giành lấy trước hân, từng bước đem đứa nhỏ ôm lấy.

Chỉ thấy người nọ mặc lam bào nhạt, ôm đứa nhỏ nhẹ giọng an ủi.

Chính vào lúc này, mẫu thân đứa nhỏ nghiêng ngã lao đảo chạy đến, một tay đón lấy đứa nhỏ ôm vào trong ngực, đối với người nọ đã cứu đứa nhỏ, khiến nó không bị tổn hại ngàn ân vạn tạ.

Phan Ngọc chế trụ con ngựa đang điên cuồng, ngượng ngùng tiêu sái đến trước mặt phụ nhân.

Đến nơi, vừa muốn nói chuyện, đã bị phụ nhân kia chỉ vào cái mũi, lớn giọng mắng:

- Người, hán tử lỗ mãng này! Đánh xe cũng không có mắt, lại mặc kệ ngựa của người chạy ở nơi có nhiều người! Mắt của người vừa bị bàn chân che sao? Nếu hôm nay con ta có nửa điểm tổn thương, ta tìm người liều mạng!

Phan Ngọc mặt đỏ đến cổ, đời này hân chưa từng có chật vật quá như vậy, bị một phụ nhân(1) bên đường quở trách, bên cạnh còn có phần đông người vây xem, hân tự biết mình đuối lý, chỉ có thể lặng im không nói gì.

Cũng may vị phu nhân kia mắng xong liền bước đi, người chung quanh không có nháo chuyện gì cũng tự phát tán dần.

Phan Ngọc đem ngựa buộc một bên, hấn không hiểu, rõ ràng con ngựa ôn thuần như thế, làm sao đột nhiên phát cuồng tính?

Khó trách là Hồ Tứ giở trò quỷ, bất quá ý tưởng này lập tức bị phủ quyết, bởi vì nếu là Hồ Tứ làm, hấn ở ngay bên cạnh, lại như thế nào không biết?

Hấn trầm tư, không thể giải đáp lúc này, phía sau vang lên một thanh âm:

- Chỉ sợ là vó ngựa bị cái gì, đến nỗi làm cho ngựa bị kinh hoàng.

Thanh âm thanh thấu, nhìn hướng theo giờ ngo, ắt sẽ thấy điều ẩn hàm bên trong .

Trong trường bào lam bố, một thân hình cao ngất, cả người tựa như một ngọn núi cao, trầm ngưng, không có khí thế bức người sắc bén mà ôn nhuận trên mặt một mảnh trầm tĩnh, quân tử như ngọc.

Phan Ngọc lần đến vó ngựa xem xét, hướng về phía ánh mặt trời.

Ô quang chợt lóe, cúi xuống dưới, quả nhiên là thấy một cái đinh dài cắm vào, trên đầu đinh nhọn có một chút vết máu.

Khó trách con ngựa nổi điên, thì ra là do đinh dài. Phan Ngọc đem vứt đi, ôm quyền cười nói:

- Việc hôm nay đa tạ huynh đài. Nếu không có huynh đài ra tay cứu giúp đúng lúc, chỉ sợ con ngựa đã làm bị thương đứa nhỏ kia.

- Bất quá chỉ nhắc tay chi lao(2), ta chỉ là vừa mới trải qua mà thôi.

Vừa nói vừa vuốt xích khê gọi con ngựa, thần sắc thương xót:

- Mã này chỉ sợ bị thương không nhẹ, ta xem, nên dưỡng thương một thời gian.

Phan Ngọc hơi bất ngờ, trên người hấn ngay cả tiền ăn cơm đều thành vấn đề, lại như thế nào có thừa tiền chữa cho ngựa?

Nam tử thấy sắc mặt Phan Ngọc khó coi, trong lòng hiểu rõ, than nhẹ:

- Nếu huynh đài bỏ được, liền đem ngựa này cho tại hạ đi.

Bắt nắm bạc trong tay, Phan Ngọc đối với bóng người màu lam càng lúc càng xa gần người.

Ba!

Sau lưng bị người mạnh mẽ đánh một cái, đau, hấn hít một ngụm khí lạnh, trở lại bắt lấy bàn tay còn muốn hạ thủ, cả giận nói:

- Đau chết mất! Chưởng của ngươi có phải không có kim sức hay không? Như thế nào người không lớn, sức lực lại không nhỏ?

Hồ Tứ liền nói:

- Ta xem ngươi có phải đầu óc bị đá hỏng rồi hay không, cùng con ngựa kia giống nhau! Nhưng người kia thật ra là người tốt, chẳng những cứu tiểu hài tử, còn đem con ngựa bị thương mua đi.

Phan Ngọc liếc mắt một cái, trong mũi lạnh lùng hừ một tiếng.

- So với mã, người ta mạnh hơn nhiều.

- Cái gì mà mã? Đem nói cho rõ ràng.

- Di? Ta cũng không nói rõ là ai, ngươi cũng đã biết?

Hồ Tứ cố ý mở to hai mắt, vẻ mặt cực vô tội.

Phan Ngọc lâm vào chán nản:

- Ta xem ta sớm muộn gì cũng bị người làm cho tức chết!

Hồ Tứ vừa chạy vừa quay đầu, cười nói:

- Ha ha, nếu ta có thể làm Phan Ngọc đại danh đại đỉnh tức chết, chỉ sợ ta sẽ lập tức trở thành hồ ly nổi danh nhất thiên hạ, ha ha! Đường đường là thiên sư bị cửu vĩ Hồ ta làm tức chết! Oa, thật sự là kỳ văn lớn nhất thiên hạ! Đến lúc đó, ta thành danh nhân rồi! Ôi, nương của ta ơi!

Chính cái gọi là vui quá hóa buồn, Hồ Tứ chạy về phía trước, nhưng không nhìn cho rõ ràng, đầu bị đụng vào một người, xác thực mà nói, là bị đau.

Hồ Tứ cảm thấy chính mình giống như đụng vào một nơi co dãn thật tốt, ngay sau đó liền đặt mông ngồi dưới đất, vừa muốn đứng lên, sau cổ căng thẳng, bị người nhắc lên.

Hồ Tứ kinh ngạc, phát hiện hai chân của nàng, người này khí lực thật lớn, dẫn theo Hồ Tứ, giống như chỉ dẫn theo con gà con.

Đang lúc nàng sợ hãi, than đối phương kia lớn vô cùng, một thanh âm sầm rền ở bên tai nổ vang:

- Cái gì vậy? Người dám chạm vào người ta!

Hồ Tứ bên tai ông ông bị chấn động, thanh âm người nọ giống như tiếng chuông đồng, lỗ tai nàng bị đâm đến đau.

Cơ thể đau đớn, lại chỉ có thể dựa lên vòm ngực rộng, hai chân Hồ Tứ khuỵu loạn:

- Mau thả ta, người mập mạp này!

Chỉ thấy người nọ không giận mà cười, thu nhanh áo Hồ Tứ, đặt tới trước mặt hắn.

Trong mũi hừ lạnh một tiếng, liền mở miệng rộng, lộ ra một hàm răng trắng tinh:

- Người tiểu yêu này, dám ở trước mặt gia gia lớn mặt như thế, không sợ gia gia phanh thây người luyện đan sao?

Hồ Tứ quá sợ hãi, không phải vì trong lời nói của hắn, mà là hắn chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra yêu thân của nàng:

- Người mập mạp nói bậy bạ gì đó? Cái gì tiểu yêu, ta xem người mới là yêu, là trư yêu!

Dù chết cũng phải chờ người cho đã, Hồ Tứ chính là loại điển hình này.

Phan Ngọc đề lại huyết thái dương, hắn hiện tại muốn tìm nơi thanh tĩnh không có người, chạy đến lại làm sao đều không thoát khỏi được người quen.

Người mập mạp nghe được lời Hồ Tứ nói, không khỏi giận dữ, bàn tay to lớn như cái quạt thuận thể đánh qua.

Mắt thấy sẽ bị đánh ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Tứ...

Ba!

Một bàn tay khác cầm lấy tay hắn, quay đầu xem là ai lớn như vậy, lại dám đối hắn như thế!

Kết quả vừa thấy, hắn mặt mày hớn hở.

**

Hồ Tứ trợn mắt há hốc mồm nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, không tin tưởng hai mắt của mình.

Trên đời này lại còn có chỗ hoa lệ như vậy nha!

Ánh sáng mặt trời chiếu trên nóc nhà, trước mắt Hồ Tứ đều là một mảnh kim quang.

Chỉ có trong đại nội hoàng cung mới phô ngói lưu ly màu vàng, lúc này tràn lan ở chính điện nóc nhà, cây lim tốt nhất chế thành cây cột với nước sơn đỏ tươi.

Hồ Tứ thấy qua nhiều vật, cơ hồ có thể chiếu tướng mạo con người.

Chính giữa đại điện, thờ phụng vị thánh Tu Hành.

Hồ Tứ thừa dịp không ai chú ý, đi đến bên người Phan Ngọc, nhỏ giọng hỏi:

- Người có bằng hữu có tiền như vậy, quả thực là rất giàu có.

Phan Ngọc đối với Hồ Tứ có chút khinh thường:

- Đây có đáng là gì. Dù cho nơi nào ta cũng đã gặp qua, đợi ngày nào đó, ta mang người về nhà, đến lúc đó, người sẽ biết cái gì là phú khả địch quốc.

Hồ Tứ vừa nghe lập tức cảm thấy dạt dào hứng thú, nắm tay áo Phan Ngọc, vội nói:

- Vậy người mau mang ta đến nhà người, ta muốn xem.

Kỳ thật Phan Ngọc nói xong liền hối hận, hấn hiện tại nào dám về nhà. Cũng may Hồ Tứ dễ dàng lừa, đến lúc đó, hấn nói vài lời nói dối, có thể qua chuyện.

Bọn họ vẫn chưa dừng lại ở chính điện, mà là trực tiếp đi đến phía sau núi.

Dọc theo tảng đá, liền tiến vào một đường nhỏ, trước mắt lúc đó, trừ bỏ một màu xanh vẫn là xanh, xanh thẫm, xanh đậm, bụi cây, xanh biếc, cơ hồ không có lặp lại cái khác.

Rừng cây xanh ngắt, xanh um tươi tốt, trong tai nghe tiếng chim chóc thanh thúy kêu, thỉnh thoảng có một con thỏ hoang chạy qua, một chút cũng không sợ người.

Dòng suối nhỏ trong veo, nhộn nhạo, có thể nhìn thấy cả đá cuội dưới nước.

Gió thổi đến trên người, thanh lương thoải mái, đem ánh sáng mặt trời hoàn toàn ngăn cách bên ngoài.

Hồ Tứ mấy lần liền thiếu chút nữa trượt chân, tay chân cùng chống xuống mới miễn cưỡng đứng lên được.

Đáng giận là con mắt Phan Ngọc cũng không xem đến nàng, tai nghe tiếng động bên cạnh thì cười nhạo, trong lòng thầm mắng:

- Tiểu tử mập mạp, phì thành như vậy ngã xuống sẽ biến thành thịt, mọi người đều thích.

Nàng đã quên vừa rồi nếu không phải Phan Ngọc đứng lúc ra tay cứu giúp, chỉ sợ biến thành thịt nát là nàng.

Thật vất vả mới đến đỉnh núi, trong cây cối thấp thoáng lộ ra một tòa nhà thanh tĩnh, phòng ở không lớn, sân sạch sẽ, so với nơi vừa mới nhìn thấy thật tương phản, giản dị tự nhiên.

Nguyên một đường đi tới, Hồ Tứ vẫn xem xét đông tây.

Đến nơi này, Phan Ngọc một bước tiến tới, nàng lại không có ý định đi theo.

Bị Phan Ngọc cầm lấy cổ tay, nàng liều mạng lui lại, có đánh chết nàng cũng không đi vào.

Phan Ngọc không rõ, tò mò nhìn Hồ Tứ.

Nàng không sợ trời không sợ đất, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn lại tái nhợt, ngay cả ánh mắt đều sợ tới mức run rẩy.

Hấn rõ ràng không có cảm thấy hơi thở tà ác gì đặc biệt, vì sao nàng e ngại như thế?

Chỗ thanh này thanh lương tao nhã như vậy cơ mà.

- Chúng ta vẫn là không cần vào đi!

Hồ Tứ cơ hồ là cầu xin, mắt to đáng thương long lanh nhìn Phan Ngọc, nước mắt trong suốt ướt át.

Phan Ngọc mày nhíu mặt nhăn, đang muốn nói chuyện, chỉ nghe người mập mạp kia mở miệng nói:

- Xem ra tiểu yêu người bản sự không nhỏ. Ngay cả nơi này cũng ngửi được, ha ha, không sai, thật không sai.

Ánh mắt toát ra tia ác độc, làm Hồ Tứ sợ tới mức run rẩy.

- Hạ huynh, nàng là người của ta, không được làm nàng sợ hãi.

Phan Ngọc bắt động thanh sắc che phía trước Hồ Tứ, bàn tay nhỏ đặt trong lòng bàn tay mình đều là mồ hôi lạnh, hiện tại còn run nhè nhẹ.

Tâm cứng rắn bị loại run rẩy này của nàng làm mềm mại.

Người mặt béo dừ tợn tên là Hạ Lan Hiên.

Người như vậy lại lấy một cái tên phong nhã như thế, nếu là bình thường, Hồ Tứ đã muốn cười đến lẩn lộn, nhất định phải giễu cợt một phen.

Nhưng mà khi hắn đem uy hiếp chặn đường lại, nếu không nói ít đi, chỉ sợ là thần quỷ sợ ác mà thôi.

Phan Ngọc âm thầm may mắn, cuối cùng có thể có người chân chính trì trụ Hồ Tứ, nhìn tình hình hiện tại, sợ hãi của nàng tuyệt đối là phát ra từ nội tâm.

Cái loại sợ hãi vô hình này khiến cho cả người nàng phát run, càng như thế này, Phan Ngọc càng muốn nhìn một chút rốt cuộc là cái gì có thể làm cho Hồ Tứ sợ thành như vậy.

Mà hắn, lại hoàn toàn không có cảm giác được cái gì.

Nhìn Hồ Tứ, Phan Ngọc lạnh lùng hừ một tiếng:

- Sợ cái gì, có ta ở đây, chẳng lẽ còn có người dám đả thương người?

Vừa nói, đồng thời ánh mắt vừa nhìn Hạ Lan Hiên, chỉ có hắn hiểu được, bộ dáng chân chính của nam nhân giống phật Di Lặc này.

Hạ Lan Hiên cười ha ha, bàn tay to vỗ vỗ bả vai Phan Ngọc:

- Đi vào rồi nói sau, nhìn người, mọi người vài năm không thấy, như thế nào càng đổi càng lạ!

Phan Ngọc nhún bả vai, bị một cái vỗ vai này mà ần ần sinh đau.

Không nghĩ tới sau vài năm, hắn xuống tay vẫn nặng như cũ.

Cho dù nói thật hay nói giỡn, cũng ngại một chút, một tay lôi kéo Hồ Tứ lui về phía sau.

Thấy nàng thật sự rất sợ hãi, trong lòng không đành lòng, vỗ nhẹ nhẹ khuôn mặt của nàng, chính mình không ngờ lại lấy thanh âm nhẹ giọng, an ủi nói:

- Chớ sợ, chỉ cần có ta ở đây, nhất định sẽ bảo hộ người chu toàn.

Hồ Tứ ngẩng đầu, ánh mắt Phan Ngọc giống như màn trời tối đen, lóe ra nhiều điểm tinh quang, bàn tay bị ầm áp vây quanh, lo lắng xuyên thấu qua bàn tay một đường hướng về phía trước, vẫn lan tràn trong lòng.

Ầm áp, cảm giác thực an tâm.

Tựa như bị mê hoặc, Hồ Tứ đã quên sợ hãi, đã quên cái loại sợ hãi thấm thấu đến cốt tủy này.

Trong lòng mặc dù vẫn sợ, nhưng không tự chủ được mà gật gật đầu.

Phan Ngọc mỉm cười, lôi kéo tay nàng hướng đến trong viện.

Chỉ là hai người đều không có chú ý tới, trong đôi mắt nhỏ của Hạ Lan Hiên, chợt lóe qua ánh sáng lạnh cùng khóe miệng hàm xúc ý cười không rõ ý tứ.

[Chú thích:

(1) Phụ nhân: ý chỉ phụ nữ đã có chồng.

(2) Nhắc tay chi lao: việc đơn giản, dễ dàng, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhắc tay.]

43. Chương 43: Vô Kiểm Chi Dạ.

Trong viện có rất nhiều loại thực vật, kỳ quái là chỉ dài lá mà không ra hoa, rất hiếm mới thấy mấy nụ hoa nho nhỏ.

Hồ Tứ nhìn cây cỏ nơi này, nội tâm đột nhiên nảy lên một loại cảm giác kỳ quái, bi thương giống nhau, giống như có vô số thanh âm hướng nàng khóc lóc kể lể.

Nàng che lỗ tai không nghe, nhưng mà tay bị Phan Ngọc cầm lấy, một bàn tay căn bản không thoát khỏi được.

Mắt mở to, liêm liếm môi, nhin không được nhìn thoáng qua Hoa nhi này.

Đột nhiên, trước mắt Hồ Tứ biến thành màu đen, cả người giống như lập tức rơi vào một vực sâu không đáy, bên tai thậm chí có thể nghe được tiếng gió thổi qua.

Vô số tiếng khóc quanh quẩn, thân thể giống như bị đông cứng thành một bức tường bằng vô hình.

Bang bang, bang bang.

Nàng thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, tiếng khóc hỗn độn, quanh thân tóc gáy cơ hồ dựng thẳng đứng.

Hồ Tứ không kiềm chế được, một quyền đánh ra, miệng hô to:

- Cút ngay!

**

Trong phòng bài trí phong cách cổ xưa tự nhiên, cây sần, cây kỷ trà, cành lá hương bồ trong đậm tùy , tường vách tuyết trắng, nhưng không có treo tranh chữ hoặc bảo kiếm.

Phía trước cửa sổ một chậu cây hoa nhài, nở ra mấy đóa màu trắng nhỏ, lại cùng bài trí trong phòng có chút không hòa hợp.

Hương hoa nhài phiêu phiêu bên trong, lơ đãng trên chốc khứu giác người khác.

Một tiểu hồ ngồi bên, tiểu đạo đồng ở bên phiến hỏa, Phan Ngọc thuận miệng nói:

- Vài năm không thấy, người vẫn là hưởng thụ yêu đời như vậy.

- Ha ha, nói cái gì hưởng thụ, bất quá là thiên vị vật ấy. Ta là người xuất gia, cùng người bất đồng, không thể tham luyến hồng trần, cũng chỉ có điểm ấy ham.

Đợi tiểu đồng xuất trà, nội tâm Phan Ngọc không khỏi thất kinh.

Như phi thủy tinh, trong sáng giống như ban ngày, lá cây thứ nhất nhỏ giọt thanh lộ, nhin không được thân thủ đưa tay sờ nhẹ nhẹ.

Sự thấm lạnh rót vào đầu ngón tay, đuổi đi nhục khí trong lòng, trong đầu nhất thời thanh tĩnh.

Đợi đến hướng phao lá trà, Phan Ngọc lại cả kinh, nước kim hoàng sắc trà, tản ra hương khí thanh tiên, lá giống như ngân châm, đứng thẳng, cao thấp không di động, xuyên thấu chén ngọc lưu ly.

Phan Ngọc đem tình cảnh này nhìn càng thêm rõ ràng.

- Đây chính là trà tiến cống, trừ bỏ hoàng đế, người bình thường không dễ dàng được dùng. Cũng chính là vì lão đệ ngươi tới, nếu không đổi lại là người khác, hắc hắc, còn không đáng để ta lấy ra đâu.

Hạ Lan Hiên há miệng rộng, cười ha ha có vẻ cực kỳ hiền lành. Phan Ngọc nhẹ nhàng cười:

- Hạ huynh khách khí, Phan mạo có đức gì có thể để Hạ huynh vì Phan mạo chuẩn bị trà quý như thế.

- Không mời tiểu bằng hữu của ngươi uống một chén sao?

- Nàng, ta đã xem rồi, nàng không khát.

Phan Ngọc khi định thần nói dối, mắt cũng không sợ hãi, tươi cười lại không chê vào đâu được, chỉ là trên mặt thanh thoát có tổn hại hình tượng.

Chính Hồ Tứ mắt tròn trắng lên, nghe nói như thế không khỏi giận dữ.

Nàng vừa rồi đã chứng kiến những gì đều là ảo ảnh, nhưng một quyền đánh ra là thật sự, hơn nữa lúc đó nàng đang ghì người thật sát trong lòng Phan Ngọc,

Nhìn mặt hắn, sờ sờ trên đầu bị Phan Ngọc đánh/

Canh bốn thật khó chịu, dựa vào cái gì hắn uống trà nổi tiếng, mà nàng chỉ uống loại trà Tây Bắc:

- Vì sao không uống, ta thật sự khát!

Thân thủ đang định lấy chén, không nghĩ nàng nhanh như vậy mà Phan Ngọc còn nhanh hơn, cũng không quản hắn giữ thế nào, cổ tay Hồ Tứ bị hắn chặt chẽ kiểm trụ.

- Tứ Nhi, ngươi, không, khát!

Lời này từ hàm răng đang cắn chặt thoát ra, Hồ Tứ chỉ cảm thấy cổ tay giống như bị một thiêu hồng quyền lửa vây quanh, trong lòng cũng bị một ngọn lửa mãnh liệt nảy lên, không dám nói nữa lời nữa.

Đêm, không trăng, sao đầy trời.

Hồ Tứ nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại như thế nào cũng không ngủ được.

Phan Ngọc không biết người bị sao, chẳng những không cho nàng uống trà, ngay cả cơm cũng chưa cho nàng ăn.

Cho dù là nàng đánh hắn một roi, đánh hắn một quyền, cũng không nên mang thù đến bây giờ.

Phải biết rằng, đói bụng đối với Hồ Tứ là khổ hình đáng sợ nhất trên đời này.

Cơm chiều đều là thức ăn chay, chén bần bát trần, tinh mỹ phi phạm, sắc hương vị quyến rũ người như dệt hoa trên gấm, cho dù là không đói bụng, cũng sẽ ăn liền ba bát lớn, huống chi là bụng Hồ Tứ đói kêu vang.

Mỗi khi nàng động vào chiếc đĩa, chiếc đĩa của Phan Ngọc theo đĩa nàng từng bước, vô luận nàng mau lẹ như thế nào, liền không cần nổi tốc độ của hắn.

Hồ Tứ chỉ có thể trơ mắt nhìn cơm ngon đồ ăn tốt trên bàn đều rơi vào trong bụng Phan Ngọc, nuốt nước miếng, chính là một ngụm cũng ăn không đến.

- Nàng mấy ngày nay bụng ăn bị phá hư, cho nên không có khẩu vị.

Phan Ngọc cười hì hì đối Hạ Lan Hiên giải thích, Hạ Lan Hiên ra vẻ một bộ đáng quan tâm:

- Nếu là không ăn được, nơi này ta có được, ăn một chút sẽ không có việc gì nữa.

Ánh mắt Phan Ngọc chợt lóe:

- Hạ huynh khách khí, chỉ cần đói bệnh đến mấy cũng không sao.

Hồ Tứ cảm thấy chính mình chỉ là một đứa ngốc.

Bắt đầu từ dưới núi đụng vào Phan Ngọc, nàng không có một ngày lành, thật vất vả gặp được Bạch Chức, vốn tưởng rằng có hi vọng về nhà, lại bị Phan Ngọc này ma tính bắt cóc.

Chẳng lẽ nàng nhất định phải cùng Phan Ngọc ở một chỗ?

Nghĩ đến điều này, trong mắt Hồ Tứ đau xót, nước mắt chảy xuống má, hiện tại nàng chỉ có thể mong đợi Bạch Chức hoặc đại ca có thể tới cứu nàng ra khỏi ải.

Chỉ cần có thể rời khỏi Phan Ngọc, huyết khê hay không đều không ở trong phạm vi lo lắng của nàng.

Nhiệt độ không khí trong núi có vẻ thấp, tuy rằng là giữa hè, cũng phải cần đắp chăn bông.

Hồ Tứ lui vào trong, cơ hồ cuộn thành một đường cong, cứ như vậy tay chân lạnh như băng.

Càng lạnh càng đói, càng đói tức giận càng lớn, vốn hồi hận, trong bụng cơ hồ biến thành bể lửa giận hùng hục thiêu đốt, uất ức không thôi.

Không cho nàng ăn, nàng không thể không tự mình đi tìm.

Đi tới cửa, nghiêng tai lắng nghe, im ắng, nửa điểm thanh âm gì đều không có.

Hồ Tứ cười đến vui vẻ, chậm rãi mở cửa ra, từ trong phòng ra bên ngoài xem, không thấy nhân ảnh nào, lúc này mới yên lòng, mở to cửa ra.

Tuy rằng không biết đường đi, nhưng mà tìm phòng bếp ở đâu vẫn không làm khó được nàng, ai bảo nàng có một cái mũi vô cùng linh mẫn chứ.

Ra cửa, Hồ Tứ lập tức sửng sốt, vừa mới ở trong phòng không có nhìn rõ ràng, tới ngoài phòng mới phát hiện, trong viện đã bị sương mù bao phủ.

Điều này trong núi cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng làm người ta kinh ngạc là sương này có lãnh có đậm, chậm rãi lưu động, giống như sinh mệnh hữu hình.

Hồ Tứ cả kinh, không biết vì sao, trong lòng của nàng dâng lên một loại cảm giác kỳ quái.

Trong lòng ê ẩm, nhện không được rơi lệ, chạy nhanh lác đầu.

Nàng vỗ vỗ mặt, an ủi mình, có lẽ là nàng đang đói, ảo ảnh xuất hiện.

Cái mũi cổ ngữ, không khí rầu rĩ, vô luận cổ ngữ như thế nào, đều không có hương vị.

Sắc mặt Hồ Tứ khê biến, bình thường thứ như thế nào mới có thể ngăn cản khứu giác của nàng, chẳng lẽ này điều này có vấn đề?

Nàng thủy chung đứng ở cửa phòng, phía dưới bậc thang chính là sân, sương trắng ở trong viện chạy phiêu đảng.

Nhưng vô luận chuyển động như thế nào, đều thủy chung đi không được, thật giống như hai thế giới bình thường.

Trong lòng Hồ Tứ bồn chồn, lui về phía sau nhưng bụng đang rất đói, không cam lòng, muốn đi xuống nhưng lại sinh ra ý sợ hãi.

Cuối cùng, đói khát chiến thắng sợ hãi, Hồ Tứ lấy lại tinh thần, ngẩng đầu, ưỡn ngực, bước xuống bậc thang.

Lạnh lẽo đến xương tủy, Hồ Tứ ôm hai tay, run run bước về phía trước.

Không nghĩ tới tại đây lại kì lãnh vô cùng, đáy lòng dâng lên nửa điểm hồi hận.

Đã xuống dưới, chẳng lẽ lại quay về?

Trong lòng nghĩ ngợi, Hồ Tứ chậm rãi quay đầu, cả người run lên.

Bất quá mới đi được vài bước, phòng ốc phía sau đều bị ẩn.

Hồ Tứ mở bàn tay ra, trong lòng niệm chú, muốn thấp sáng hồ hỏa để chiếu sáng cùng sưởi ấm.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, tay Hồ Tứ run lên, sợ hãi không ngừng.

Đây là chuyện chưa từng có!

Vô luận nàng niệm chú như thế nào, lòng bàn tay vẫn y nguyên, không có nửa điểm hỏa diễm sẽ xuất hiện.

Chẳng lẽ đầu óc của nàng bị đói bụng làm loạn, ngay cả điểm pháp thuật ấy cũng không có?

Hồ Tứ lắc lắc đầu, lại cúi cúi đầu, dùng sức nhắm mắt, lại đột nhiên mở ra, đã thấy trước mắt bỗng nhiên hé ra một gương mặt không có ngũ quan, kẻ sát ở trên mặt của nàng.

Hồ Tứ thất thanh hét chói tai, nhanh chân muốn chạy, đáng tiếc chân không nghe lời sai bảo, run rẩy không vững.

Khuôn mặt kia thật đáng sợ, chỉ có một đầu tóc đen thùi dài ở trong không trung bay phất lên.

Hồ Tứ chỉ cảm thấy trên mặt lạnh lẽo trầm trọng, một luồng khí tanh tưởi tiến vào lỗ mũi, làm người khác muốn nôn.

Hồ Tứ vội vàng đi cách xa khuôn mặt kia, người kia thu lại tóc, mặt lạnh như băng mềm nhũn, chỉ là nhẹ nhàng lướt qua tay nàng, ngay trên mặt lưu lại tơ máu.

Hồ Tứ chỉ cảm thấy chính mình tựa hồ đang cầm vạn kim châm, đồng loạt chui vào lòng bàn tay của nàng, nhanh chóng bắt lấy Hồ Tứ, tựa như chui sâu vào trong các huyết đạo.

Hồ hấp càng ngày càng khó khăn, trong bụng càng khó chịu, như có một ngọn lửa lớn, tả xung hữu đột.

Tim không thấy phát tiết, đột nhiên, một nhúm tóc như rắn chạy lên miệng Hồ Tứ, từ yết hầu một đường xuống phía dưới.

Hồ Tứ cất lực ho khan, nhưng vô luận dù có động như thế nào đều là phí công.

Nàng có chút hối hận với hành động lỗ mãng của mình, không nên vì đói bụng liền chôn vùi mạng nhỏ.

Ai, cái chết nhẹ tựa hồng mao, cũng lớn như Thái Sơn.

Người kia hé ra gương mặt cổ quái làm nghẹn chết, ngấm lại loại chết kiểu này cũng dọa người.

Đến lúc đó, chỉ sợ chuyện nàng đồ sơn tộc chết như vậy, thậm chí toàn bộ yêu giới đều chê cười, người nhà của nàng cũng sẽ biết.

Nghĩ đến điều này, Hồ Tứ cảm thấy chính mình thật buồn cười, lại nghĩ người trong nhà mất mặt.

Nàng rất lo, không thể để đại ca mệt mỏi, thanh danh vất vả mới có được đều mất hết.

Càng nghĩ càng có lý, Hồ Tứ càng cảm thấy nàng không nên chết ở chỗ này, phải chết cũng không thể là do tên quái vật này giết.

Trong đầu ý tưởng vừa mới thành hình, lửa nóng trong bụng lập tức hướng lên trên, một cỗ ngọn lửa lam nhạt theo trong miệng nhảy lên, tiến tới tóc dài trên miệng nàng.

Ngọn lửa diễm lệ như một con rồng, hướng về phía trước lan tràn, đốt thẳng tới quái vật không mặt.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết, ngăn ngủi mà bén nhọn, quái vật bị ngọn lửa vây quanh, bắt quá trong nháy mắt, hóa thành tro bụi.

Bùm!

Hồ Tứ đặt mông ngồi dưới đất, nước mắt rơi như mưa.

Vừa rồi thật sự là may mắn, trong thời gian ngắn ngủn, nàng ngay tại quỷ môn quan dạo qua một vòng.

Xem ra diêm vương lão gia vẫn là nhớ nàng, bây giờ còn không nghĩ lấy cái mạng nhỏ này của nàng, nếu không chỉ sợ nàng đã đến Sâm La điện báo danh.

Lấy tay áo lau lệ, còn chưa xoa cái trán, mông đau xót, giống như có cái gì chui từ dưới đất lên.

Hồ Tứ nhảy dựng lên, thì ra dưới sàn có một ít thực vật dài ra trời lên, bộ dạng nhanh nhẹn, chui từ dưới đất lên.

Nảy mầm, lá dài ra dần, kết quả, một loạt động tác này bất quá chỉ trong chớp mắt, phiến lá không phải màu lục, mà là màu đỏ quýt dị.

Hồ Tứ nhìn rõ ràng, tuy rằng không có mặt trời chiếu sáng, nhưng trên phiến lá này có điểm hào quang, ánh một mảnh màu đỏ, nụ hoa to như miệng bát.

Hồ Tứ thầm nghĩ, nụ hoa đã là như thế, nếu là nở hoa sẽ lớn hơn nhiều lắm.

Đang lúc ấy, chỉ nghe tiếng động ba ba, luân phiên thanh thúy vang lên.

Nụ hoa không thể triển khai tốc độ, đóa hoa kiều diễm ướm át màu đỏ, hoàn toàn duỗi thân mở ra, lớn chừng bằng mặt bồn nhỏ.

Nhưng làm cho Hồ Tứ cảm thấy sợ hãi nhất, là đóa hoa chính giữa, mỗi đóa hoa đều có cùng một gương mặt quái vật không mặt vừa rồi giống nhau, tóc bay rối như rắn xoay tròn, thẳng tắp hướng về phía Hồ Tứ mà đến.

Hồ Tứ cả kinh, mặt mũi trắng bệch, quái vật vừa rồi một cái đã thiếu chút nữa lấy mạng của nàng, lúc này lại rất nhiều quái vật này, chẳng lẽ ông trời đã định hôm nay nàng sẽ chết ở chỗ này?

Đang nghĩ tới, chân căng thẳng, lũ tóc dài triền ở trên đùi của nàng, lập tức càng nhiều tóc theo sát mà lên, một vòng một vòng giống như rắn, đem Hồ Tứ trói chặt lại.

Đừng nói động, cho dù là nghĩ muốn thoát ra, đều khó như lên trời.

Hồ Tứ hô hấp dồn dập, bên tai truyền đến vô số tiếng cười cùng tiếng động, thanh âm mơ hồ, có nam có nữ, nhưng đều là nói một câu:

- Lưu lại đi! Lưu lại đi!

Bên này Hồ Tứ bị trói chặt, đã sớm muốn ngắt, lại không biết tất cả biến cố đã bị người khác xem rõ ràng.

Thạch thất trống vắng, tượng đá cổ kính.

Trên thạch bích đốt đèn, ở chính giữa, phía dưới bị thiêu cháy, trong đỉnh đen như mực chất lỏng đen quay cuồng.

Bên cạnh có một người đang đứng, đúng là Hạ Lan Hiên.

Chỉ thấy ngón trỏ tay phải hần khê chỉ theo đường nước, chất lỏng hướng bên cạnh tản ra, một mặt kính thủy tinh từ trong đỉnh dâng lên, trong kính hiện lên đúng là Hồ Tứ đang giãy dụa, khoe miệng Hạ Lan Hiên mỉm cười:

- Hừ, Phan Ngọc, người của ngươi giống như quỷ, cũng muốn uống nước rửa chân của ta? Ngươi không phải bảo hộ tiểu yêu hồ này sao, ta càng muốn động vào nàng, càng muốn làm cho nàng chết ở trước mặt ngươi.

Nhìn Hồ Tứ phí công thoát khỏi đám tóc kia, hần cười càng thêm vui vẻ, nhện không được sờ sờ đồng đỉnh:

- Bảo bối, không nên gấp gáp, rất nhanh, ta khiến cho nàng đến cùng ngươi ở một nơi.

Đang nói, đột nhiên người trong kính không hề nhúc nhích, Hạ Lan Hiên nghĩ đến Hồ Tứ đã chết, cũng không nghĩ là, chuyện kể tiếp phát sinh hoàn toàn ngoài dự kiến của hần.

Hồ Tứ không biết chính mình bò lại vào trong phòng như thế nào, chỉ biết là một khắc trước nàng còn khó chịu muốn chết, mà ngay sau đó, nàng đã ghé vào bậc thang, sương mù, cái gì mặt quái, tất cả cũng không thấy bóng dáng đâu cả.

Từng ngôi sao khảm trên màn trời, lóe ra giống kim cương.

Giữa hè, gió đêm thổi tới trên mặt, ôn nhu, ẩm áp, hỗn hợp trong núi mộc Diệp Thanh, có một phen tư vị khác.

Mắt to nháy nháy, tinh quang lóe lên, Hồ Tứ cử động ngón tay, cử động như thường, cũng không gì xảy ra.

Chẳng lẽ chuyện trải qua vừa rồi đều là một giấc mộng?

Nhưng mộng nào chân thật đáng sợ như vậy chứ?

Nghĩ đến bộ mặt quỷ quái kia, lại làm nàng hít thở không thông.

Hồ Tứ liền không rét mà run, không dám nghĩ đến nữa, chỉ sợ nghĩ đến dù có vò đầu cũng sẽ không ra kết luận, chỉ có thể đợi cho ngày mai, đem giấc mộng này kể cho Phan Ngọc để hần giải thích.

Mong rằng hần có thể cho nàng đáp án.

Xoay xoay thắt lưng, dầm dài giường lạnh, thắt lưng còn có chút mỡ, chẳng lẽ nàng già đi?

Hồ Tứ đem ý niệm đáng sợ trong đầu này đuổi ra khỏi đầu.

Sờ sờ da thịt trắng mịn trên mặt, nàng là tiểu hồ ly đang tuổi lớn, thành lão còn cách xa vạn dặm nữa.

Đẩy cửa vào nhà, sờ soạng ngồi ở trên giường, vừa ngả đầu xuống liền ngủ.

Đột nhiên, ngón tay chạm đến một thứ gì đó mềm mềm lại lạnh, tựa hồ là tóc.

Hồ Tứ kinh hoàng, quả nhiên, tóc dài màu đen trên giường của nàng hướng ra ngoài, mà chung quanh trên vách tường cũng toát ra vô số bộ mặt.

Mặt trông một mảnh, không có ngũ quan, Hồ Tứ thét chói tai hoảng loạn, thân thủ mở cửa cướp đường mà chạy.

Vô luận chạy như thế nào, đều không thể thoát ra.

Mắt thấy mặt cùng tóc kia càng ép càng gần, Hồ Tứ sợ tới mức cơ hồ ngất xỉu trên mặt đất, ôm đầu khóc rống:

- Phan Ngọc, người ở đâu, mau tới cứu ta! Ta, ta không muốn chết, chỉ cần ta có thể sống, ta nhất định nghe lời người nói, ô ô ô!

Khóc lớn một lúc, một thanh âm ở ngoài cửa vang lên:

- Người thật sự nghe lời? Ha ha, ta cũng không tin!

44. Chương 44: Đồng Sàng Chi Tranh.

Nếu hỏi Hồ Tứ cao hứng nhất là lúc nào, nếu là trước đây, nàng nhất định sẽ nói:

- Chính là ăn! Ăn no tới không thể ăn no được nữa nha. Loại cảm giác này thực sự là rất tốt.

Vừa nói những lời này, nàng đồng thời còn có thể vỗ vỗ bụng, thích ý thở phào, híp mắt, ở dưới thái dương phơi lòng như con mèo nhỏ.

Tối nay, phải chịu một đêm kinh sợ, nàng lúc này nghe được thanh âm của Phan Ngọc, trong lòng cảm thấy vô cùng cao hứng, tay vội vàng đem cửa mở ra.

Mà cũng kỳ quái, vừa rồi nàng vô luận như thế nào cũng không thể kéo ra, vậy mà giờ đây một cái liền mở ra.

Hồ Tứ cũng không nghĩ nhiều, thấy Phan Ngọc đang đứng ngoài cửa, trong tay cầm ngọn nến, Hồ Tứ từng bước nhảy đến trước cửa, trốn sau lưng Phan Ngọc, chỉ vào trong phòng, run giọng nói:

- Kia, kia, có quỷ a!

Quỷ?

Phan Ngọc nhẹ giọng cười một tiếng, đột nhiên đưa tay cầm lấy tay Hồ Tứ.

Hồ Tứ cả người khẽ run rẩy.

Vì sao đôi tay bình thường vốn ấm áp, nay so với tay nàng còn lạnh hơn, giống như bị đóng băng vậy.

Đang nghi ngờ, Phan Ngọc từ từ quay đầu lại:

- Tứ nhi, quỷ là dạng gì?

Tiếng kêu sợ hãi nghẹn ở trong cổ họng nàng. Người đứng trước mặt nào phải Phan Ngọc, khuôn mặt tái nhợt, không có ngũ quan.

- Ha ha, có phải giống ta hay không?

Vừa nói, quỹ vô diện tóc dài ra, cuộn chặt lấy cánh tay Hồ Tứ, đem tiểu hồ ly đang liều mạng giãy dựa tiến lại gần.

- Sợ cái gì? Như vậy chúng ta có thể ở cùng một chỗ, người không cao hứng sao?

Cũng không biết khí lực ở đâu ra, ngay lúc cổ tử khí tới gần, Hồ Tứ trong lòng sợ hãi giống như là một mũi tên đã được lên dây cung vậy.

Bang.

Dây cung gãy, Hồ Tứ dồn hết sức, tay tụ lực, một chưởng đánh xuống sợi tóc còn cứng hơn thép đang trói buộc trên người nàng.

Năm ngón tay như ngũ trảo, liều mạng đâm về phía cổ họng quỹ vô diện, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hét lớn:

- Người! Tên khốn kiếp này, lại giả dạng hắc lừa gạt ta! Người so với hắc còn ghê tởm hơn!

Phịch!

Một tiếng vang nhỏ, chất lỏng đặc sệt chậm rãi chảy xuống nền đất.

Quỹ vô diện thân thể run rẩy, trong cổ họng vỡ nát dường như vang lên tiếng cười:

- Người, người lại vì hắc....

Lời còn chưa dứt, mặt đã tái nhợt màu xanh đồng, thân thể vụn vụn vài cái, giấy lát liền hóa thành một đám hắc bụi.

Gió thổi qua, phiêu tàn trong không trung.

Hồ Tứ ngẩn người, nhìn hai tay của mình.

Vừa rồi, tất cả đều quá đột ngột.

Đột nhiên nàng bỗng có suy tư đưa tay lên chế phục quái vật kia, động tác thông thuận, giống như đó là bản năng của thân thể nàng.

Lắc lắc đầu, một đêm phát sinh nhiều chuyện tình như vậy, không biết Phan Ngọc nay như thế nào?

Có thể xảy ra chuyện gì hay không?

Ý nghĩ này khiến tâm nàng như hỏa đốt, hận không thể lập tức nhìn thấy hắc.

Cố gắng phân biệt phương hướng, nàng hướng tới phòng Phan Ngọc chạy tới.

Chỗ ở của Phan Ngọc và Hồ Tứ cũng không có gần, chỉ là hơi yên tĩnh so với những chỗ khác.

Bên trong phòng là khoảng không đen như mực, trong lòng Hồ Tứ dâng lên dự cảm chẳng lành.

Đúng ra, nàng vừa rồi phát ra âm thanh đủ khiến cho Phan Ngọc đang ngủ có thể tỉnh lại, nhưng hiện tại, trong phòng lại không có bất cứ thanh âm gì của hắc.

Nhớ tới vừa rồi, quái vật kia cải trang thành Phan Ngọc, Hồ Tứ càng sợ hãi, một cước đá mở cửa phòng, nhào tới trước giường, ôm chặt cổ Phan Ngọc.

Phan Ngọc đang mộng đẹp, trong mộng, hắc lấy được một ngàn lượng vàng Vạn Đào Hoa thiếu hắc.

Đang định vươn tay tới lấy, bỗng năm ngàn lượng bỗng rơi xuống dưới nước, chỉ còn lại chồng ngân phiếu đang ở trong tay hắc.

Phan Ngọc tiếc nuối nhìn theo năm ngàn lượng kia, miệng vẫn không ngừng đếm ngân phiếu, hai mắt nhìn tới hai con ngựa tốt hắc lấy của Vạn Đào hoa.

Trong mắt đang tỏa kim quang, thì bỗng con ngựa kia nổi điên lên, đá hắc một cước.

Phan Ngọc trên ngực cảm thấy đau đớn, kêu lên một tiếng, bỗng bên tai truyền tới thanh âm nỉ non:

- Phan Ngọc, ô ô ô, người đừng có chết. Ô ô ô, Phan Ngọc, không được chết, mau ngồi dậy đi! Phan Ngọc! Phan Ngọc! Phan Ngọc!

Chất lỏng nóng hầm hập từ trên gương mặt chảy xuống, có vài giọt chảy tới bên miệng hắn.

Phan Ngọc lấy lưỡi liếm liếm, mặn mặn, ngay sau đó, trên mặt bị núm lấy, bên tai tiếng khóc không dứt.

Trong mộng vàng đã sớm không cánh mà bay, Phan Ngọc không thể kiềm chế được, mở mắt ra chột quát lên :

- Hồ Tứ, người có thôi đi không! Hơn nửa đêm, người không ngủ tới giường của ta nháo loạn, người chán sống rồi!

Vốn là Hồ Tứ vào phòng, thấy Phan Ngọc nằm thẳng tắp ở trên giường (đó là người ta tưởng ngủ tốt, không giống nàng), sắc mặt tái nhợt, thân thể khẽ run (trong mộng tìm được vàng, Phan Ngọc dĩ nhiên kích động vạn phần), hô hấp rất nhỏ.

Cho rằng hắn đã chết, không khỏi bi thương mà rơi lệ.

Ở nơi này, nàng chưa quen chốn phàm trần, cũng chỉ có Phan Ngọc ở bên cạnh, nay hắn xảy ra chuyện, Hồ Tứ thật không biết mình phải làm gì bây giờ.

Đang khổ sở hết sức, chợt nghe tiếng hô của Phan Ngọc, Hồ Tứ mừng rỡ, nước mắt không nhìn được lại rơi xuống.

Tại lúc này, thanh âm hắn tức giận mắng nàng, đối với nàng lại là thanh âm dễ nghe nhất thiên hạ.

Ôm cổ Phan Ngọc đang mơ mơ màng màng ngủ, Hồ Tứ đem khuôn mặt nhỏ nhắn dán chắc ở trên mặt hắn.

- Phan Ngọc, người không có chuyện gì là tốt rồi, ta thật sợ hãi! Ô ô ô! Người không có chết là tốt rồi!

Vàng không có, Phan Ngọc trong lòng đã là khó chịu, nay lại nghe thấy câu này, liền nộ khí xung thiên, đem bạch tuộc Hồ Tứ đang bám chắc trên người lôi xuống.

- Sống chết cái gì chứ? Người không ở trong phòng của mình mà ngủ, nửa đêm đến chỗ ta khóc, còn trách ta không đủ phiên sao!

Hồ Tứ bị Phan Ngọc quát lớn, nhất thời không cất nổi lên tiếng, cái miệng nhỏ nhắn ai oán chu lên, òa khóc:

- Người làm ta sợ, ta lo lắng gần chết, người còn muốn mắng ta! Ta, ta vừa rồi thiếu chút nữa là mất mạng, thật vất vả mới nhìn thấy người, sợ người gặp chuyện không may, không ngờ người lại mắng ta như vậy!

Phan Ngọc ngẩn ra, cao thấp xem xét Hồ Tứ.

Trừ bỏ khuôn mặt tái nhợt ra, trên người thật sự không có chỗ nào bị tổn thương. Trong bụng cảm thấy an tâm lại, vỗ vỗ bả vai của nàng, ngáp một cái:

- Tốt lắm, người không có việc gì, mau đi ngủ đi.

Hồ Tứ thân thể co rút lại:

- Không, ta không trở về

Phan Ngọc tung mình nằm xuống, đắp chăn lên, thanh âm buồn bực, nói:

- Nghe lời, trở về đi ngủ. Ta buồn ngủ muốn chết, không rảnh cùng người nháo loạn.

Đợi trong chốc lát, không nghe thấy thanh âm gì. Xốc lên chăn, tay trái đụng tới một thân mình ôn nhuận, Phan Ngọc hoảng sợ, có chút tức giận, thanh âm đề cao chút:

- Người như thế nào còn không đi?

Hồ Tứ lau lau cái mũi, thân thể cuộn thành một vòng, hai tay ôm chân, tội nghiệp nhìn Phan Ngọc:

- Cho ta ngủ lại đây một đêm đi.

- Không được! – Phan Ngọc nghĩ cũng không thèm nghĩ, lập tức từ chối.

Khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp, mắt to chớp chớp, nước mắt vòng quanh:

- Người ta rất sợ a. Trong phòng kia có quỷ, thật sự có quỷ, lại còn biến thành hình dáng của người, dọa ta sợ! Nên ta không dám ở đó...

Càng nói càng sợ, nước mắt như cơn mưa rào đổ xuống.

- Ta chưa từng hoảng sợ như vậy.

Nàng một tay nắm lấy tay áo Phan Ngọc:

- Van cầu người, để cho ta ngủ ở chỗ này.

Mặc kệ Hồ Tứ cầu khẩn như thế nào, Phan Ngọc quyết tâm không lưu nàng lại, đem Hồ Tứ đá tới cửa.

Đang muốn dùng sức đẩy nàng rời đi, tai nghe giữa không trung vang lên một tiếng nổ, ngay sau đó, không có bất kỳ sự báo trước nào, trời đổ cơn mưa tầm tã xuống thế gian.

Phan Ngọc ngẩn người, chỉ ngây ra một lúc, tới khi nghe thấy tiếng Hồ Tứ hét lên một tiếng mới hồi tỉnh lại. Đầu nàng chui vào trên giường, dùng chân đem mình bọc kín.

- Đi ra ngoài! – Phan Ngọc giật một góc chăn.

- Không ra! – Hồ Tứ quấn tròn mình thành một quả cầu.

- Đi ra ngay! – Phan Ngọc dùng hết sức.

- Không ra, không ra! Chết cũng không ra!

Vừa dứt lời, một đạo thiên lôi xé ngang bầu trời đen vô tận, tựa như một thanh đao nhọn hoắt, đâm thật mạnh vào trái tim lão thiên gia.

Hạt mưa không ngừng rơi trên mái hiên, phát ra tiếng lộp bộp, Phan Ngọc đứng ở trước giường, sắc mặt biến ảo không ngừng. Cuối cùng cũng đành thở dài, xoa trán.

- Người thật không đi sao?

Một cái đầu nhỏ từ trong chăn chui ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch:

- Đúng, không đi.

Hồ Tứ trừng mắt há miệng nhìn bốn đại gia Phan Ngọc đang dùng chân ném gối xuống cho nàng, giận đến nỗi muốn khóc:

- Người cũng nên cho ta một bộ chăn đệm chứ, này coi là gì!

- Coi là gì?

Phan Ngọc hai tay tựa sau đầu, nhếch miệng cười:

- Là ai ở trong phòng của ta nhất quyết không chịu đi? Ta có thể để cho người ngủ trên mặt đây, đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, những thứ khác, không bàn nữa!

- Người, người, là đại phối đản! Làm sao có thể ăn hiếp người khác như vậy!

Phan Ngọc từ từ nhắm hai mắt, đối với Hồ Tứ đang tức giận từ chối cho ý kiến:

- Mắng thêm một chữ nữa, lập tức đi ra ngoài!

Trên mặt sàn là sàn nhà được làm bằng gỗ mun, có cảm giác có sắc hồng trong đó, giống như là đọng lại máu tươi. Bên ngoài cửa sổ, tia chớp chiếu sáng cả một vùng, càng khiến Hồ Tứ thêm hoảng sợ.

Hồ Tứ không thích loại màu sắc này, mặc dù trên mặt sàn rất sạch sẽ, nhưng xương cốt nàng đau mỗi, lại do thời tiết đang mưa, cảm giác lạnh như băng này ngủ thật không dễ chịu.

Lăn qua lộn lại, như thế nào cũng không ngủ được.

Không thể nhin được nữa, nàng lặng lẽ đứng lên, nghiêng tai lắng nghe.

Phan Ngọc hô hấp đều đều, hơi thở nặng nề, hẳn là đã ngủ.

Nàng ôm lấy gối đầu, một chân leo lên trên giường, thấy Phan Ngọc không có phản ứng, trong lòng mừng thầm, định sẽ đưa nốt chân kia lên trên giường.

- Xem ra không đánh người, người không thể có được bài học!

Hồ Tứ nghe thấy câu này, trong lòng thầm kêu không ổn, quay đầu muốn chạy trốn, không nghĩ tới cổ áo bị một người túm lại.

Thân mình nàng tựa vào trên giường, trên mông bị đánh một cái thật đau, ngay sau đó, cánh tay đánh xuống càng nhiều.

Mặc cho Hồ Tứ hô hoán khản cả giọng, Phan Ngọc không có mềm lòng.

Khi đã đánh xong, hần ném Hồ Tứ đi, khiến nàng rơi vào góc giường:

- Còn không mau trở về phòng của người?

Hồ Tứ miệng mở lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng, đầu ngón tay run run chỉ, giống như là cánh hoa rơi vậy.

- Người, người, người lại đánh cái mông của ta! Ta, ta, ta liều mạng với người!

Vừa nói liền hướng Phan Ngọc đánh tới, năm ngón tay tạo thành ngũ trảo, hướng về cổ họng Phan Ngọc.

Vốn tưởng rằng Hồ Tứ tức quá nên nói vậy, không ngờ vừa nhìn tới, nàng ra tay thật.

Kinh hãi, may mà hần nhanh mắt nên móng tay bén nhọn mới sượt qua da hần.

Rát.

Cũng may Hồ Tứ công lực không cao, nếu không một chiêu vừa rồi quả thật có thể lấy mạng của Phan Ngọc.

Lấy tay đẩy lưng Hồ Té, xoay trụ cánh tay của nàng, hần không mất nhiều khí lực liền có thể chế ngự Hồ Tứ.

Hồ Tứ đầu chống đỡ ở trên gối, miệng vẫn không nhàn rỗi:

- Có bản lĩnh người đánh chết ta đi! Ta có thành quỷ cũng phải báo mối thù ngày hôm nay!

Hồ Tứ vốn nghĩ hôm nay mạng nhỏ của nàng cứ như vậy mà mất đi, nào ngờ Phan Ngọc bật cười, buông tay nàng ra.

- Ta đánh chết người thì được lợi gì chứ? Nháo loạn cả đêm, người không thấy phiền, nhưng ta thấy mệt mỏi.

Nói rồi hần đuổi thắt lưng nằm xuống.

- Người không muốn ngủ trên mặt đất? Ân, ta cũng thấy được.

Hồ Tứ nghe lời nói này trong lòng mừng rỡ, nhất thời đem việc khuất nhục lúc nãy ném ra sau đầu.

Phan Ngọc tay phải gối sau đầu, thân mình nằm nghiêng, ngón tay trái hướng Hồ Tứ ngoéo một cái, chờ đến khi Hồ Tứ vui vẻ tiến lại gần, hần lập tức đưa tay lên nắm lấy hai má của nàng, nhéo thật mạnh, khiến cho nàng kêu đau liên tục.

- Ở trong phòng ta, sẽ phải theo quy củ của ta. Nếu người không làm theo, liền lập tức đi ra ngoài!

Hồ Tứ đau tới nhe răng nhếch miệng, trong lòng giận dữ, vốn định lập tức quay người bước đi, nhưng nghe được tiếng sấm rền vang trời ở bên ngoài, còn có quái vật vô diêm ở trong phòng nàng nữa, trong lòng không khỏi vạn phần sợ hãi.

Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Hồ Tứ gặp phải Phan Ngọc, tựa như chuột gặp phải mèo vậy.

Nghĩ đến đây, Hồ Tứ cắn cắn vành môi.

Bất quá chỉ là một đêm, sợ gì chứ?

Chẳng lẽ hắn có thể “ăn” nàng sao?

- Được. Chỉ cần người không đuổi ta, ta nhất định sẽ ngoan ngoãn.

Phan Ngọc nghiêng đầu ngẫm lại:

- Giường chỉ có một cái, người không ngủ trên mặt đất, chẳng lẽ muốn để cho ta ngủ trên mặt đất?

Hồ Tứ khoát tay, đầu lắc như trống bỏi:

- Đây là gian phòng của người, sao có thể để người ngủ trên mặt đất? Ta đã nghĩ kỹ, giường rất lớn, đành chấp nhận một đêm, chúng ta ngủ cùng nhau trên đó.

Nói xong, không đợi phản ứng của Phan Ngọc, nàng ôm gối nhảy lên giường.

Lướt qua Phan Ngọc đang trợn mắt há miệng, bò đến giữa giường, đem gối ném xuống, ngã đầu đi ngủ. Nàng nghĩ, tuy ở dưới mái hiên, nhưng nàng vẫn chọc tức được Phan Ngọc nha!

Nhéo tai Hồ Tứ, Phan Ngọc tái mặt nói:

- Ta để cho người ở trong phòng, đã là thiên ân! Làm sao người da mặt dày như vậy hả?

- Nào có! Ta cảm thấy an bài như vậy là tốt nhất nha! Một đại nam nhân, sao lại giống kẻ nương như vậy?

Lời vừa nói ra, Hồ Tứ liền cảm thấy buồn ngủ.

Đúng, vẫn là nơi này tốt nhất, thực là an toàn nha – Hồ Tứ thật cao hứng.

- Này, nói cho rõ ràng, ta như thế nào là kẻ nương hả? Còn nữa, người là một nữ hài tử, như thế nào có thể tùy tiện lên trên giường của nam nhân như vậy!

Phan Ngọc thấy thái độ Hồ Tứ tùy tiện như vậy, càng nghĩ càng tức giận.

Hồ Tứ nhíu mày khó hiểu:

- Điều này sao có thể nói tùy tiện? Ta biết người, người biết ta, ta sao có thể là tùy tiện được!

Nàng lơ đãng nhìn đến gương mặt đỏ bừng của Phan Ngọc, nhãn châu chuyển động, tự cho là hiểu được, vỗ vỗ bờ vai hắn:

- Yên tâm, ta sẽ không thừa dịp người ngủ bắt nạt người.

Thấy Phan Ngọc tựa như không hiểu, Hồ Tứ lại cố gắng giải thích:

- Dù ta có gan lớn lắm, Hồ Tứ ta dù mỹ nam có đứng trước mặt mặt mà tâm bất động, cho nên, người sẽ tuyệt đối an toàn.

Sau đó đồng tình nhìn Phan Ngọc.

- Ta biết là người sợ, ta thề với trời, ta...

Hồ Tứ còn định nói thêm, nhưng cổ đã bị Phan Ngọc hai tay siết chặt.

- Người nói thêm câu nữa, ta nhất định sẽ bóp chết người!

Hồ Tứ chẳng những câm miệng, mà đối với yêu cầu của Phan Ngọc bắt nàng biến lại nguyên hình cũng đành tuân theo.

Mặc dù nàng không rõ nguyên nhân, nhưng trước sự đe dọa của Phan Ngọc, không đáp ứng không được, không trở lại nguyên hình nàng liền bị đuổi đi.

Hồ Tứ sau khi trở về nguyên hình, chỉ thấy Phan Ngọc nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, thái độ cũng mềm mại hơn trước.

Thời tiết có chút lạnh.

Tám cái đuôi của nàng ôm lấy cơ thể, xoa tung ra, đáng tiếc lại không thể hàn khí.

Bên cạnh có nguồn nhiệt ấm áp, có thể ngủ an ổn nha. Không bằng mượn chăn hần cũng chẳng sao.

Nghĩ là làm, Hồ Tứ lặng lẽ tiến vào trong chăn Phan Ngọc, nhích thân mình vào trong, thân thể liền cảm thấy thoải mái.

Về sau, Hồ Tứ dịch cả người tới trên người Phan Ngọc, lông mềm như nhung khê cọ, khuôn mặt nhỏ nhắn nằm trên ngực Phan Ngọc, lỗ tai nhỏ dán chặt vào lồng ngực hần.

Bang, bang, bang.

Tiếng tim đập trầm ổn truyền tới bên tai, phía ngoài tiếng sét lại vang lên, Hồ Tứ cũng không còn thấy sợ nữa. Cái mũi nhỏ cọ cọ trong ngực hần.

- Người cử động lần nữa, ta liền đem người ném ra ngoài. – không cần thương lượng, giọng nói đầy khẳng định.

Hồ Tứ mí mắt sụp xuống, mặc dù nghe nói như vậy, nhưng mà buồn ngủ kéo tới, trong tâm sợ hãi suy giảm, loáng thoáng giống như trở lại quá khứ trước đây.

- Mỗi lần trời giáng lôi, đại ca đều ôm ta, để cho ta nghe nhịp tim của hần. Hần nói: “Tiểu Tứ, đừng sợ, chỉ cần có đại ca ở đây, sẽ bảo vệ uội thật tốt.”

Phan Ngọc vốn định đẩy Hồ Tứ ra, lại nghe thấy câu nói liền dừng lại:

- Ta không phải đại ca của ngươi.

- Ủm, chỉ vì ta có tám cái đuôi nên không ai thích ta. Trừ bỏ trưởng lão, trong nhà chỉ ca là đối tốt với ta nhất. Ta biết, cho dù là đi khắp thiên hạ, đều là người chán ghét ta, cũng chỉ có đại ca trân trọng ta.

Thanh âm mỗi lúc một nhỏ.

- Không biết vì sao, hiện tại ta cảm thấy cùng ngươi ở cùng một chỗ, giống như là có đại ca ở bên người. Rất kỳ quái nha, kỳ thật ngươi luôn đuổi ta đi, đối với ta không tốt...

Tiếng ngáy rất nhỏ, Hồ Tứ ghé vào trên người Phan Ngọc đã ngủ.

Phan Ngọc rốt cuộc không ngủ được, ngón tay mềm nhẹ vuốt ve da lông mềm mại của Hồ Tứ, trong lòng có chút suy tư.

Đôi lời của editor: Cái chữ trong () của đoạn trên kia là của tác giả, không phải mình tự thêm vào đâu nhé ^^.

45. Chương 45: Châu Quang! Hồng Quang!

Đẩy cửa phòng, sau cơn mưa, không khí được thanh tẩy lừa vào trong phòng, Hồ Tứ đuổi thất lưng:

- Thời tiết thật thoải mái, thơm quá đi!

Nói xong, nàng chạy vào trong viện, kinh hỉ phát hiện vườn hoa một mảnh muôn hồng nghìn tía.

Hôm qua hoa chưa nở, hôm nay liền nở rộ.

Hồ Tứ xem đóa này, ngắm đóa kia, yêu thích không buông tay, hái mấy bông hoa thật đẹp, vui vẻ trở lại phòng, lớn tiếng nói:

- Xem này, hoa thật đẹp đó, mau đứng lên xem này.

Phan Ngọc không kiên nhẫn than thở, xoay người:

- Để ta ngủ thêm một lát!

- Trời sáng như vậy rồi, người còn ngủ gì nữa! Mau đứng lên, chúng ta đi xem có gì đẹp không. Mau đứng lên, Phan Ngọc!

Hắn ho khan hai tiếng:

- Không cần, ta muốn ngủ!.

- Thật kì quái, ta vừa tỉnh dậy khỏe mạnh như này, sao người lại bị bệnh?

Không hỏi thêm, liền vén chăn Phan Ngọc lên, hé ra khuôn mặt ửng hồng.

Tay sờ trán hắn, tay kia cũng đưa lên trán mình so nhiệt độ.

Hồ Tứ hoảng sợ, vội chạy đi, chỉ chốc lát sau, Hạ Lan Hiên bị Hồ Tứ lôi đến, nhìn cảnh tượng Phan Ngọc nhú mày, Hồ Tứ bên cạnh lo lắng hỏi:

- Thế nào? Hắn bị bệnh hay sao?

Hạ Lan Hiên gật gật đầu:

- Là buổi tối bị nhiễm lạnh, mắc phong hàn rồi. Bất quá, cũng may là không nghiêm trọng lắm. Ta có thuốc trị, người đi cho hắn xông hơi, đổ mồ hôi sẽ không sao.

Hồ Tứ có chút áy náy, nhớ tới sáng sớm tỉnh lại Phan Ngọc cuộn chặt chăn, nếu không phải tại nàng, Phan Ngọc cũng không bị bệnh:

- Ta sẽ chăm sóc hắn thật tốt.

Hồ Tứ bước nhanh chân, hướng hiệu thuốc bắc trong thành chạy tới.

Không nghĩ tới thuốc rất đắt tiền, Hồ Tứ chọn mấy gói thuốc, liền tốn của nàng ba lạng bạc.

Cũng không biết có phải ở với Phan Ngọc lâu ngày, nên nàng bắt đầu tính toán chi tiêu tiền bạc dần. Nhưng thôi, chủ là hắn ốm, xót tiền cũng được gì đâu.

“Chờ hắn hết bệnh rồi lại kiếm tiền”. Hồ Tứ nghĩ đến bản lĩnh kiếm tiền của Phan Ngọc, lại bắt đầu cao hứng.

Cổ mặc cả với chủ hiệu thuốc vài câu, rồi nàng liền bị đẩy ra khỏi cửa hiệu.

Trên đường lớn, có rất nhiều người chạy về phía trước, Hồ Tứ khó hiểu, bắt lấy tay một người, hỏi:

- Đây vị đại ca, các vị đi đâu vậy?

Người nọ đánh giá Hồ Tứ một phen:

- Tiểu huynh đệ, nghe giọng người chắc là người phương xa tới. Người không biết, hôm nay là ngày Hỉ Lạc cư khai trương.

Hỉ Lạc cư?

Hồ Tứ cảm thấy tên này rất êm tai nha.

Nhìn sắc trời vẫn còn sớm, chỉ trì hoãn thêm một lát được thôi.

Lòng hiếu kì nổi lên, Hồ Tứ đã sớm đem chuyện Phan Ngọc bệnh ném ra sau đầu, nếu hắn biết, nhất định sẽ mắng Hồ Tứ không có lương tâm.

Bộ dáng Phan Ngọc tức giận lóe qua trong đầu, nhưng sự tò mò vẫn chiến thắng, cho dù có chút sợ hãi, cũng biến mất không tăm hơi.

Hồ Tứ chậm chậm đi theo đám đông.

Ba chữ vàng “Hỉ Lạc cư” nổi bật trên nền bảng hiệu đen, hai bên đại môn lộ vẻ câu đối:

“Đông phong nhập hộ

Hỉ khí doanh môn”.

(nghĩa là:

Gió đông vào nhà

Khí lành đầy cửa.)

Bên trong bố trí thanh nhã, không mang nhiều vẻ nhục khí mà ngược lại. Khiến cho người ta có cảm giác thanh tao, dễ chịu.

Đại đường có rất nhiều người, chen lấn xô đẩy mãi mới thoát khỏi đám người.

Đang thăm thấy mình may mắn, không nghĩ phía sau có một người đẩy một cái, Hồ Tứ đứng không vững, ngã “bùm” trên mặt đất.

Nàng đau đến nhe răng nhếch miệng, nghĩ đến thuốc trong tay, cuống quýt xem xét, cũng may là không tổn hại gì.

Phủi phủi thân, miễn cưỡng đứng lên, cảm thấy lòng bàn tay đau đớn không thôi, vừa cúi đầu nhìn, không khỏi hoảng sợ.

Lòng bàn tay của nàng bị cắt một vết khá sâu, máu tươi chảy ròng ròng.

Thình lình bên cạnh truyền đến tiếng gọi duyên dáng, Hồ Tứ ngẩng đầu, đã thấy mấy người đang tiến lại, tiếng nói phát ra từ đó.

Đôi mắt to tròn trong suốt, thần sắc ôn nhu, tuy không phải mỹ nữ tuyệt thế, nhưng cũng là thanh tú hơn người.

- Vị cô nương này, người không sao chứ?

Thanh âm của nàng cũng rất dễ nghe, giống như tiếng chuông lạnh lót thanh thoát truyền đến trong gió.

Hồ Tứ cười nói:

- Không có việc gì.

Nói xong mới giật mình:

- Sao người biết ta là nữ?

Nữ tử lấy tay áo che miệng, cúi đầu cười khê:

- Người rõ ràng là một cô nương, tuy mặc nam trang, nhưng ta hoàn toàn nhìn ra được.

Vừa nói vừa nhìn đám người chen chúc bên kia, nhú mày:

- Thật sự thất trách, tiểu nhị trong quán không quản lý tốt, để cô nương bị thương.

Hồ Tứ nghe thế, trong lòng có chút khó hiểu:

- Chẳng lẽ người là tú bà?

Nữ tử lắc đầu, đang muốn nói chuyện, thì nha hoàn bên cạnh giành nói:

- Khách điểm này là lão gia mở, đây là tiểu thư nhà ta.

- Nói cách khác, người cũng có thể làm chủ?

Nữ tử gật đầu:

- Đại sự không dám làm chủ, nhưng việc nhỏ có thể.

Hồ Tứ thật cao hứng, tuy rằng trên tay bị thương, nhưng vì vậy mà đổi được rượu cùng đồ ăn ngon cũng đáng giá.

Nghĩ đến bộ dáng lo lắng của tiểu thư kia, nhìn nhìn vết thương sắp khép miệng trên tay, một phen tiền cũng không tốn, thật là đáng giá.

Gần đến giữa ngày, trời càng ngày càng nóng, thân hình Đỗ Quyên lão đảo, yếu ớt dựa vào cây cột. Không nghĩ tới một cánh tay nắm lấy tay nàng, ôm lấy thân hình lung lay sắp đổ của nàng.

Trong lòng Đỗ Quyên cả kinh, hơi thở quen thuộc truyền đến, trong lòng lập tức yên tâm, thuận theo Tiêu Mộ Vũ giúp đỡ, đi vào một phòng trong hậu viện nghỉ ngơi.

Khăn mặt ẩm áp nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán nàng, da thịt trắng như trong suốt, Tiêu Mộ Vũ nhận lấy nước ô mai nha hoàn dâng lên, thử xem độ ẩm, vừa đủ, uống một ngụm, từ từ truyền cho Đỗ Quyên.

Nước ô mai theo khóe miệng hai người chảy xuống. tuy rằng phu thê ân ái, nhưng không thích ứng hẳn trước mặt nhiều người làm như vậy.

Biết nàng thẹn thùng, Mộ Vũ khẽ nói:

- Quyên nhi, bọn họ đi xuống hết rồi.

Biết hẳn nhìn ra ý nghĩ trong lòng, mặt Đỗ Quyên càng hồng, đầu cúi thấp, hận không có cái lỗ nào cho nàng chui xuống.

Một ngón tay nhẹ nâng cằm nàng lên, môi Tiêu Mộ Vũ ôn nhu đặt một nụ hôn lên môi anh đào của nàng.

Đỗ Quyên nhin không được bắt lấy vạt áo hắn, hôn lại hắn.

Hôn, dần trở nên triền miên không dứt, hơi thở thanh lương độc đáo, Đỗ Quyên dần trầm mê trong ôn nhu của hắn, không thể kiềm chế.

Bóng cây đứng đưa, trong phòng hai người đang quấn quýt.

Đỗ Quyên phát ra một tiếng rên rỉ, mà tiếng rên này tựa hồ ủng hộ Tiêu Mộ Vũ, đôi đồng tử trong suốt thấm đượm một tầng sương mù, ôn nhu hóa thành cuồng nhiệt, lửa nóng vây quanh Đỗ Quyên, khiến nàng khó chống cự.

Ngoài cửa sổ, trời u ám.

Ngoài cửa sổ trời u ám, sấm rền vang, mưa to xua đi nắng nóng, lại không làm tan được nhiệt tình của đôi nam nữ trong phòng.

Đỗ Quyên kề sát ngực Tiêu Mộ Vũ, nghiêng tai lắng nghe tiếng tim đập vững vàng của hắn.

Mỗi lần làm như này, lòng nàng lại an tĩnh, không có phiền não, không có đau ốm, không có thống khổ.

Da thịt trắng nõn mềm mại nổi lên trên thân hình màu đồng rắn chắc của nam nhân, nhưng lại rất hài hòa.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng nước chảy, đây là nước ở suối phía sau núi, thân trúc rồng chảy xuống nước suối trong suốt ngọt lành, đặc biệt tươi mát.

Có khi hắn thích vừa pha trà vừa ngắm lá trúc xanh ngắt, mà nàng, khi pha trà sẽ rất tập trung, hắn thích nhất bộ dạng pha trà của nàng, trong mắt lấp lánh đã có tia quyến luyến rất sâu.

Tâm đau xót, như bị từng nhát dao đâm trúng, trên mặt nóng lên, nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt nàng, gò má nàng:

- Quyên nhi!

- Dạ?

- Nàng thoải mái không?

- Có, thiếp rất thoải mái

- Thật không?

Thanh âm tha thiết xao động lòng nàng, thân mình căng thẳng, một cánh tay ôm nàng, mặt kề sát mặt nàng:

- Là thật sao?

Dựa vào vai hắn, tâm an tĩnh:

- Đương nhiên, ta chưa từng lừa gạt chàng.

- Vậy vì sao nàng khóc?

Khóc?

Đỗ Quyên lấy tay lau mặt, miễn cưỡng cười:

- Một chàng quá, lúc nào cũng để ý hết vậy?

Ánh mắt nàng tràn ngập yêu thương.

- Đây là nước mắt hạnh phúc mà.

Con mắt Tiêu Mộ Vũ nhìn chằm chằm Đỗ Quyên, sắc mặt buồn bã, bi ai nổi lên:

- Nàng không nói thật! Tâm nàng bán đứng nàng đó! Vì sao không đem suy nghĩ nói ra?

Sắc mặt Đỗ Quyên tái nhợt, quay đầu không nhìn hắn, thanh âm run run:

- Chàng lại nói vậy tới ta, không phải sớm nói cho chàng rồi sao, không cần để ý ta quá làm gì.

Nàng nghĩ Tiêu Mộ Vũ chắc chắn sẽ tức giận, nhưng đợi thật lâu sau, thanh âm hắn cũng không có vang lên.

Bên tai truyền đến tiếng mặc quần áo, tiếng mở cửa, trong phòng lại lần nữa yên tĩnh.

Nhưng so với lúc này rất khác, khi đó nàng thấy trong lòng rất hạnh phúc, nhưng hiện tại trong phòng trống vắng, không còn hơi thở của hắn.

Nhanh cầm lấy góc chăn, trùm lên đầu, thất thanh khóc thành tiếng.

Vì cái gì mỗi lần ở thời điểm bọn họ đang hạnh phúc, biết rõ hắn không trách nàng, lại cố ý thương tổn hắn?

Nhưng mà nàng không rõ, vì sao mỗi lần nàng làm đau hắn, hắn luôn im lặng rời đi, lại là thời khắc nàng cần hắn xuất hiện nhất.

Rót một ly rượu, hắn có chút mệt mỏi.

Rượu tỏa ra ánh cam nhàn nhạt, xuyên thấu qua chén trong suốt, mỹ lệ như hổ phách.

Đẹp tựa trong tranh, nhưng chính nơi đó cũng giống cái chén lưu ly này,

Nhìn cực kì xinh đẹp, nhưng thật ra lạnh như băng, giấc mộng tiên cảnh, chính là lồng giam cầm hắn.

Nhẹ thở ra một hơi, trên ngọc lưu ly hiện ra văn tự cổ quái, linh khí cường đại từ từ tiến vào cơ thể.

Không vì năm tháng mà thay đổi, không vì tâm tình mà thay đổi, chẳng lẽ, đây là vĩnh hằng sao?-

Bắt đồ hoa ngọc chung liên tập, hà nhãn nhận hàng các tự phi (*). Khi nào người hiểu được đạo lí này, phiền não sẽ đi xa khỏi người.

- Ta không muốn tu luyện, không muốn thành tiên đắc đạo! Chỉ muốn âu ái cùng người mình yêu thương, cùng nhau vượt qua gian khó, nàng vui vẻ ta cũng sẽ như vậy, cầu sự phước thành toàn.

- Mang theo xuyên ngọc lưu ly này đi, sẽ có một ngày người dùng đến nó.

Đầu ngón tay khẽ vuốt ve ngọc lưu ly bóng loáng, mượt mà như trong mộng, nhẹ đụng một cái sẽ tan vỡ.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng sau người vang lên, ngay sau đó, một vòng tay dịu dàng ôm lấy hắn từ đằng sau, mái tóc nhẹ tỏa ra hương thơm, cọ xát mặt hắn:

- Thực xin lỗi.

Đỗ Quyên sững sốt, đáng nhẽ nàng nên nói xin lỗi, nhưng hấn lại nói trước.

Tiêu Mộ Vũ thở dài, kéo Đỗ Quyên đến trước người, làm cho nàng ngồi lên đùi mình, vuốt mái tóc dài đen:

- Thực xin lỗi.

- Nhưng mà, kia...

Ngón tay đặt lên môi nàng, đem lời nói còn lại trở về.

- Ta sẽ không cố tìm hiểu nội tâm nàng, ta sẽ cố gắng thích ứng. Cho ta ít thời gian, được không, Quyên nhi?

Nước mắt chảy xuống, Đỗ Quyên ôm lấy Tiêu Mộ Vũ, gật đầu:

- Ta hiểu được.

Nàng có thể cầu gì hơn đây?

Nam nhân ôn nhu như vậy là trượng phu của nàng, là người yêu nàng nhất, cũng là người nàng yêu nhất trên đời này.

- Là ta không tốt, ta không nên như vậy với chàng.

Ôm chặt Đỗ Quyên, Tiêu Mộ Vũ nhìn chân trời sau cơn mưa.

Ánh hồng quang chiếu vào ngọc lưu ly, châu quang, hồng quang cùng tỏa sáng, chữ màu vàng trên đó lại lần nữa xuất hiện, thoáng chốc càng hiện lên rõ ràng.

Đỗ Quyên cảm thấy cái gì, định ngẩng đầu lại bị Tiêu Mộ Vũ ấn lại trong ngực, kia không phải cảnh phạm nhân có thể nhìn.

Hấn không muốn dọa nàng, đợi ánh quang tiêu tán hết, hấn mới thả tay, Đỗ Quyên chậm rãi ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn hấn.

Tiêu Mộ Vũ mỉm cười, chỉ về phía chân trời:

- Nàng xem, hồng quang đẹp không?

[Chú thích:

*Bất đồ hoa ngạc chung liên tập

Hà nhãn nhận hàng các tự phi.

Nghĩa là:

Nào ngờ hoa cạnh lìa khỏi khóm

Sao nữ nhận bấy lẽ tự bay.]

46. Chương 46: Tổng Thượng Môn Đích Mỹ Nữ [Mỹ Nữ Đưa Đến Cửa].

Khi Hồ Tứ lần nữa xuất hiện trên núi, cả người dầm mưa ướt sũng.

Thời tiết ngày hè như tiểu hài nhi vậy, khi nắng khi mưa, biến đổi bất định.

Cũng may nàng bảo hộ tốt, mấy gói thuốc không bị ướt, coi như trong cái rủi có cái may.

Tình hình Phan Ngọc chưa biến chuyển tốt, còn có chiều hướng nặng hơn nữa.

Đã đắp trên người ba cái chăn bông, vậy mà vẫn kêu lạnh.

Hồ Tứ đem thuốc đến gặp Hạ Lan Hiên, chỉ chốc lát sau, nàng đã mang đủ dụng cụ sắc thuốc đến.

Hạ Lan Hiên nói cho nàng các bước sắc thuốc, bao nhiêu nước, sắc trong bao lâu, kể hết một lượt.

Hồ Tứ chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi vài câu chưa hiểu. Phan Ngọc mơ mơ màng màng nghĩ thấy vị thuốc, nhần mặt nói:

- Thuốc này khó uống lắm.

- Thuốc đắng dã tật, người không mắc bệnh, cũng không cần uống.

Tuy rằng đang bị bệnh, nhưng Phan Ngọc qua vị thuốc là biết ngay thuốc này là thuốc gì, lượng là bao nhiêu.

Thực ra không có vấn đề, chỉ là đối với Hạ Lan Hiên, hẳn vẫn có chút đề phòng.

Hồ Tứ cẩn thận đem thuốc bỏ ra bát, nâng Phan Ngọc dậy, làm cho hắn dựa vào mình, cầm chén đưa sát miệng hắn:

- Uống đi.

Phan Ngọc uống một ngụm, lông mi nhú hết lại, vội vàng đẩy bát ra, kêu lên:

- Ghê quá, ghê quá!

Hồ Tứ không vui nói:

- Vậy thì lần sau đừng có nhiễm bệnh! Nhanh, uống đi! Bệnh sẽ nhanh khỏi.

Thấy Phan Ngọc đánh chết cũng không uống, Hồ Tứ hơi bực:

- Người thế nào mới chịu uống đây?

Phan Ngọc hữu khí vô lực, nói:

- Người uống một ngụm thử xem, người nuốt trôi, ta sẽ uống.

Nhìn thuốc trong bát tối đen như mực, mùi thuốc gay mũi, Hồ Tứ thấy mồ hôi lạnh đầy lưng, lớn đến nhường này, nàng vẫn chưa phải uống thuốc lần nào.

Nhưng nàng không uống, còn lâu Phan Ngọc mới uống.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể miễn cưỡng uống một ngụm.

Vị đắng lập tức tràn ngập khoang miệng, nếu không phải trước mặt Phan Ngọc, chỉ sợ nàng sẽ phun hết ra rồi.

Ừng ực.

Cuối cùng cũng nuốt được xuống, cơ hồ hổng ruột nàng rồi.

Chớp chớp mắt to, Hồ Tứ thiếu chút nữa phát khóc, khó trách Phan Ngọc không uống, làm người thì không thể uống cái này.

Lát sau, Hồ Tứ đem bát thuốc lại, nói:

- Cái này bớt ghê rồi, người uống đi.

Phan Ngọc bịt mũi, uống hết bát, xong mở thật to miệng hít thở.

Hạ Lan Hiên khai thuốc cũng không vấn đề gì, nhưng cũng không nên khó uống như thế này chứ?

Nghĩ đến Hồ Tứ là người sắc thuốc, Phan Ngọc thầm kêu xui, chỉ cầu thần Phật phù hộ, ệnh hẳn thọ trăm tuổi, bách bệnh không bị.

Nếu không, uống vài lần thuốc Hồ Tứ sắc, hẳn cũng mất nửa cái mạng.

Vừa nằm xuống, hai tay Hồ Tứ cầm một cái bọc nhỏ, cười hì hì đưa tới trước mặt:

- Thấy người ngoan như vậy, ta thưởng cho người.

Phan Ngọc có chút sợ hãi, không biết Hồ Tứ lại nghĩ ra biện pháp gì tra tấn hắn.

Không đợi hắn nghĩ xong, Hồ Tứ mở bọc nhỏ ra, có trái cây đỏ rực, bên ngoài là một tầng nước đường:

- Đây là ta mua dưới chân núi, ăn đi, ngọt lắm. Nhanh ăn đi, ăn sẽ hết đắng đấy.

Mắt Hồ Tứ trong sáng trong suốt, tựa như tầng nước đường kia, Phan Ngọc cầm một quả, dùng lưỡi khẽ liếm, vị ngọt lan khắp miệng, tan đi cái đắng lúc nãy của thuốc.

Thấy Phan Ngọc ăn, Hồ Tứ thật cao hứng, ngồi bên giường, sửa sang lại góc chăn, cười nói:

- Ăn xong mút quả, người liền ngủ đi, ta đi sắc thêm bát thuốc nữa.

Phan Ngọc đang ăn, nghe thấy thế, suýt nữa mắc nghẹn, miễn cưỡng nuốt xuống, cười cười nói:

- Không cần! Ta, uống một chén như vậy là đủ rồi, dạ sẽ khỏi, không có việc gì. Ha ha, người không cần sắc thêm đâu.

- Thật sự không có việc gì sao? Ta thấy thuốc vẫn còn nhiều, đừng phí phạm thuốc chứ.

Hồ Tứ lại gần mặt Phan Ngọc, mắt to đánh giá một phen.

Thấy Phan Ngọc mặt càng ngày càng hồng, lấp bắp kinh hãi, sờ đầu hắn, xem còn nóng không.

Vừa động tay, đã bị hắn bắt lấy:

- Ta không ăn nữa, người đem đi đi, ta muốn ngủ một lát.

Hồ Tứ có chút khó hiểu nhìn hắn. Vừa nãy còn tốt lắm mà, bỗng dưng sao thế này?

Còn muốn nói, Phan Ngọc thấy nàng còn chần chờ, xua tay nói:

- Mau đi đi, ta là bệnh nhân, sẽ lây bệnh cho người.

Không chờ nàng nói gì, đã nằm xuống.

Lúc này đến phiên Hồ Tứ bực mình, vốn hì hục sắc thuốc, nhưng không ngờ lại thành kết quả này.

Nhưng nghĩ đến Phan Ngọc là bệnh nhân, bèn nhịn xuống, thu dọn đồ ra khỏi phòng, tìm chỗ phát tiết.

Phan Ngọc thấy trái tim đập “thình thịch” liên hồi, vừa rồi Hồ Tứ kề sát mặt, không biết vì sao tim đập nhanh hơn, hắn dường như không còn là chính mình.

“Nhất định là do bệnh, tâm ma quấy phá, chắc chắn rồi.”

Phan Ngọc tự an ủi mình, buồn ngủ dâng lên, mí mắt nặng trĩu, ngáp một cái, nhắm mắt ngủ.

Đợi đến khi tỉnh dậy, trời đã đầy sao.

Phan Ngọc dụi mắt mấy cái, cảm thấy toàn thân sảng khoái, động tay động chân, không có gì là không khỏe.

Hắn cao hứng, đột nhiên ngửi thấy mùi hôi hôi, hít hít mũi, quả nhiên từ thân thể tỏa ra.

Trên người ướt sũng toàn mồ hôi, khó tránh khỏi sinh mùi.

Phan Ngọc vốn ưa sạch sẽ, tất nhiên không chịu nổi.

Muốn gọi người đi nấu nước, nhưng dù sao chỗ này không phải nhà hắn, hắn không được tùy tiện.

Đang lo lắng, đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, trước kia từng thấy trong núi có một suối nước, không bằng đi tìm, sẽ giải quyết được vấn đề của hắn

Ban đêm, núi rừng tối đen, tuy có ánh trăng, nhưng không sáng lắm.

Phan Ngọc đốt đèn chiếu sáng, dựa theo trí nhớ mà đi.

Không biết đã đi bao lâu, trước mắt rộng mở trong sáng. Phan Ngọc hoảng sợ, không nghĩ tới mới mấy năm, mà lại biến thành bộ dáng như thế này.

Con suối đó vẫn như cũ, chính là cảnh vật xung quanh hồ làm cho hấn không thể tin được.

Từng đóa hoa đỏ thắm nở bên suối, theo gió lay động, Phan Ngọc tò mò tiến đến, ngồi xổm xuống quan sát.

Phiến lá mảnh khảnh, một số gần như trong suốt, đóa hoa đỏ tươi, mềm mại, hoa nở vào buổi tối thường không nhiều lắm.

Hoa này rất giống hoa lan, Phan Ngọc đã gặp qua rất nhiều hoa lan, nhưng chưa có gặp qua giống này, hương hoa thơm ngát quanh quần bên mũi, thật là dễ chịu.

Phan Ngọc có đôi mắt trời sinh nhìn thấy âm dương, còn có thể nhìn thấy độc vật, có độc hay không độc, vừa nhìn liền biết.

Hoa này không có độc, suy tư một lát, thôi giờ giải quyết vấn đề của hấn trước, lát sau đi nghiên cứu hoa lan.

Nhanh chóng cởi y phục, nhảy vào trong nước.

Nước hơi lạnh, Phan Ngọc thở một hơi, ở trong nước thoải mái rất nhanh khôi phục khí lực khỏe mạnh như ngày xưa.

Chà xát người, y phục đặt đằng sau, hương khí vương vấn, cũng là một loại hưởng thụ.

Đáng tiếc không có rượu, không có trà.

Phan Ngọc thực hoài niệm cuộc sống khi ở nhà, nhưng lời nói của mẫu thân như đổ cho hấn một chậu nước lạnh.

Thương cảm một lát, Phan Ngọc lấy lại tinh thần, hấn sống ở ngoài cũng rất ổn, hấn có bản lĩnh, sợ gì chứ?

Nghĩ đến đây, Phan Ngọc thấy toàn thân thư thái, mắt nheo lại, có chút muốn ngủ.

Đang lúc muốn chìm vào mộng đẹp, một đôi tay nhẹ nhàng đặt lên vai hấn.

Phan Ngọc cả kinh, muốn lên tiếng, một thanh âm ôn nhu huyền hoặc vang lên:

- Công tử, người một mình tắm rửa, có phải rất cô đơn, ta đến bồi được không?

Nếu đổi là người bình thường, trong rừng núi hoang vu gặp cảnh này, sẽ sợ chết khiếp.

Phan Ngọc kiến thức rộng rãi, con yêu này đã theo hấn từ lúc đầu, hấn biết nhưng không thể trách.

Vuốt ve tay trên vai, cũng không để ý người ta đau hay không đau, Phan Ngọc cười lạnh nói:

- Người tiểu yêu không biết điều, thật to gan, dám động vào ta, chán sống sao?

Vốn tưởng rằng tiểu yêu sẽ tự động biến mất, nhưng nào ngờ là ngược lại:

- Người ta ngưỡng mộ thiên sư ngài, núi hoang tịch mịch...

Chẳng những để tay lên vai hấn, mà thân hình cũng sát vào:

- Chẳng lẽ thiên sư ngài không thích ta sao?

Nước gợn nhộn nhạo, ôn nhuئين thân thể kề sát người hấn.

Nàng không mặc quần áo, Phan Ngọc cúi đầu, vừa lúc nhìn đến dung nhan nàng.

Mi cong cong, mắt to long lanh, cái mũi xinh đẹp, môi anh đào đỏ bồng ướn ắt, đôi mắt đẹp ẩn tình hững thú nhìn Phan Ngọc, răng nanh khẽ cắn đôi môi đỏ mọng, thật sự nam nhân nhìn thấy đều điên cuồng vì loại mỹ nhân này.

Phan Ngọc không có nổi điên, cũng không có động dục, một chưởng đánh xuống mỹ nữ kia, đem nàng đánh bay khỏi suối:

- Ta đã nói, ta không muốn thấy nữ nhân, càng không muốn thấy yêu, người tiết kiệm sức lực đi.

Xoa người, mỹ nữ không có tức giận, cười duyên như chuông bạc:

- Quả nhiên như lời đồn, mặt lãnh, tâm lãnh, bất quá, ta thích.

Mặt tươi cười, ánh trăng chiếu vào khuôn mặt nàng, da thịt trắng nõn dẹt hoặc:

- Đánh là thân, mắng là yêu, người đánh ta chính là thích ta, chỉ cần người thích, mỗi ngày đều đánh, ta cũng không oán hận.

Phan Ngọc chăm chú nhìn một lát, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười.

Tươi cười như xuân tới thổi bay cái lạnh của mùa đông, trăm hoa đua nở. Giơ tay kéo mỹ nữ vào lòng, nhìn xuống đôi mắt yêu mị của nàng:

- Thật sao?

Mỹ nữ mặt ửng đỏ:

- Thật sao gì chứ?

Thanh âm Phan Ngọc càng thấp, môi cơ hồ dán vào tai nàng:

- Người thật sự để cho ta đánh sao?

Khẩu khí ấm nóng thổi tới tai nàng, tê dại khiến toàn thân khí lực nàng đều mất hết, cơ hồ đã quên mục đích, thốt ra:

- Đương nhiên.

Cổ đau nhức, tay vừa rồi khiêu khích cổ nàng, giờ rần như sắt thép, thanh âm ôn nhu của Phan Ngọc thổi tới, nhưng nàng nghe thực giống ma âm đòi mạng:

- Ta thích nhất trên đời này là mỹ nhân. Nếu đây là ý nguyện của người, ta sẽ thành toàn. Đêm đẹp, mỹ nhân bên mình, thật không có gì hơn.

Mỹ nữ liều mạng rút tay ra, nhưng vô luận nàng làm như thế nào, đều là uống phí.

Nghĩ đến lúc phải chết, thân mình đột nhiên bị ném văng ra ngoài, ngã giữa bụi hoa, xa xa truyền đến tiếng cười đáng giận của Phan Ngọc:

- Tâm tình bổn thiếu gia hôm nay không tồi, tha cho người một mạng, mau cút đi!

Phan Ngọc chà xát đầu ngón tay trong nước, hẳn không muốn lây yêu khí, việc này đối với hắn là một loại vũ nhục.

Đang tẩy rửa, bên bụi hoa vang ra tiếng nói với Phan Ngọc:

47. Chương 47: Tiểu Hồ Ly Khí Bào Liễu [Tiểu Hồ Ly Tức Giận Mà Chạy].

Hồ Tứ đảo đảo con mắt, nhìn đến vẻ mặt khiếp sợ của Phan Ngọc, nhìn bụi hoa bên kia không còn động tĩnh, tiếc nuối nói:

- Ta còn tưởng có kịch hay để xem, người làm ta thật thất vọng.

Phan Ngọc kêu lên:

- Người, người, sao lại ở trong này?

Hồ Tứ gãi gãi đầu, vẻ mặt khinh thường nhìn Phan Ngọc:

- Ta thích ở đây, đây là nhà người sao? Vì sao ta không được ở đó?

Phan Ngọc có điểm bức bối:

- Cho dù không phải nhà ta, nhưng là núi hoang, người ở đây làm gì?

Hồ Tứ ngẫm lại:

- Ta vừa chạy một vòng trên núi, xem có gì ăn ngon không? Kết quả núi này thật là nhàm chán, trừ bỏ mấy bông hoa này, không có gì đặc sắc. Cho nên, ta ở chỗ này một lát, kết quả thấy người đến, cả mỹ nữ kia nữa.

Nhìn mắt Hồ Tứ sáng ngời, Phan Ngọc thấy choáng váng:

- Người, người, đều thấy hết được?

- Đương nhiên, từ lúc người tới, ta đã luôn ở chỗ này.

Về mặt Hồ Tứ đáng tiếc:

- Ai, mỹ nữ xinh đẹp như vậy, chủ động tìm người, người như thế nào lại không cần người ta? Chắc chắn, ta còn tưởng người lợi hại thế nào, không nghĩ tới.....

Nghĩ Hồ Tứ nhìn thấy hấn cởi quần áo, thật muốn đập đầu vào tường, mặt càng ngày càng hồng:

- Ta nói là, ta là, ta...

Gấp đến độ không biết nói như thế nào, Hồ Tứ nghi hoặc nhìn chăm chăm Phan Ngọc, một lúc sau mới hiểu được, ôm bụng cười lăn lộn, cười đến chảy cả ước mắt:

- Người còn cười! Người, người như thế nào còn cười được!

Nếu không phải còn ở trong nước, Phan Ngọc đã sớm giáo huấn nàng.

- Ta nấp trong bụi hoa, nên không thấy rõ ràng. Cho nên, người vẫn trong sạch.

Cười xong, Hồ Tứ nghiêm trang nói.

Phan Ngọc thẹn quá hóa giận, nghiêng răng nghiêng lợi, lại ở trong nước không làm được gì, cảm giác vô lực ập đến, với tay lấy y phục, nhưng lại không thấy gì.

Cả kinh, nhào người sang chỗ Hồ Tứ, hai chóp mũi thiếu chút nữa chạm vào nhau, Phan Ngọc hoảng sợ, xô dịch về phía sau:

- Y phục của ta đâu?

- Y phục? Y phục gì?

Hồ Tứ nháy mắt mấy cái, biểu tình vô tội lại không giấu được đáy mắt xảo trá.

- Đừng nói với ta, y phục có chân chạy nhé.

Kiểm chế tức giận trong lòng, Phan Ngọc tận lực làm cho chính mình bình thường.

- Y phục có chân, chuyện này mới mẻ, ta sao lại không thấy?

Đột nhiên néo vạt áo Hồ Tứ, đem nàng lại gần, Phan Ngọc cắn răng nói:

- Mau lấy ra! Nếu không, ta sẽ khiến cho người hối hận vì đã sinh ra trên đời này!

- Oa! Sợ quá nha!

Hồ Tứ khoa trương kêu lên:

- Bất quá, nếu người không có y phục thì làm thế nào? Hiện tại ta muốn người rõ ràng, là người cầu ta, không phải ta cầu người, cho nên thúc thời đi, nếu không ta bỏ lại người ở đây! Cảnh sắc chung quanh cũng không tệ lắm, nói không chừng lát nữa mỹ nhân kia còn quay lại, ha ha, ôi!

Bị Phan Ngọc đẩy, Hồ Tứ đứng không vững, ngã xuống đất.

- Nói, người muốn thế nào?

Kể thúc thời là trang tuần kiệt, Phan Ngọc luôn thúc thời.

Con mắt tinh ranh đảo quanh, Hồ Tứ ngồi dưới đất, nâng cằm, nhìn Phan Ngọc cười hì hì không ngừng, đem Phan Ngọc cười đến sợ hãi, cơ hồ lúc sắp phát điên, mới mở miệng nói:

- Ta muốn như thế nào, người rõ ràng hơn ta! Hừ, giải huyết khế, ta liền đem y phục cho người.

Trước mắt Phan Ngọc tối đen, cơ hồ than trong nước, tâm tình muốn khóc:

- Chỉ vì cái này mà người đối ta như vậy!

- Đúng vậy, còn có việc gì trọng yếu hơn việc này sao? Ta không nghĩ ra được.

Hồ Tứ có chút khó hiểu, Phan Ngọc không phải nàng, tự nhiên không thể hiểu được nỗi buồn khi phải làm nô dịch, không có một ngày tự do vui chơi.

Hồ Tứ có thể nhìn đến bây giờ, cũng nên thưởng cho bản thân một tràng vỗ tay.

- Y phục hay huyết khế, tự người cân nhắc đi.

- Ta là bệnh nhân, người không thể đối ta như vậy!

- Bệnh nhân?

Hồ Tứ cảm thấy Phan Ngọc thật buồn cười, nhất là vừa rồi:

- Ta thấy người rất là khỏe nha. Vừa rồi còn quăng được mỹ nhân kia ra ngoài, người có phải nam nhân hay không vậy, sao lại đối với nữ nhi như vậy? Bạch ca ca sẽ không bao giờ làm vậy.

Không nói tới thì thôi, nhắc tới Bạch Chức, Phan Ngọc lại tức giận:

- Bao giờ hấn rơi vào tay ta, ta làm cho hấn đẹp mặt!.

- Hừ, người đánh thắng được hấn sao? Bạch ca ca rất lợi hại, người có thể cùng đại ca ta bắt phân thắng bại, ta mới gặp qua hấn, người khẳng định không được.

- Yêu quái kia....

- Từ từ, ta vẫn muốn hỏi người một câu.

Hồ Tứ nghiêm mặt nói.

Phan Ngọc sững sờ:

- Người nói đi.

- Người thật chán ghét yêu quái cứng ta sao? Nói thật nha.

- đương nhiên, ta thân là thiên sư, diệt yêu là thiên chức của ta, người hỏi căn bản là vô nghĩa.

Sắc mặt Hồ Tứ ảm đạm, cái miệng nhỏ nhắn nhả lại:

- Vậy vì sao người còn muốn ta bên cạnh người? Người chán ghét chúng ta, hận không thể tiêu diệt hết, vì sao còn muốn lưu lại ta?

Những lời này như mũi tên, lập tức đâm vào tim Phan Ngọc, quanh quẩn trong óc hấn, là vấn đề mà mãi hấn không thể giải.

Hồ Tứ nói tiếp:

- Vừa rồi tỷ tỷ kia xinh đẹp như vậy, đối với người cũng tốt, người đối với người ta hung dữ như vậy, người căn bản là hận chúng ta.

- Nàng là nàng, các người là các người, không giống nhau.

Phan Ngọc miễn cưỡng nói.

Nước mắt trong mắt trào lên, Hồ Tứ khóc to:

- Ta với nàng có gì không giống nhau, người nói đi.

Nhìn Hồ Tứ đỏ bừng mặt, nước mắt rưng rưng, Phan Ngọc nhịn không được đưa tay lau nước mắt cho nàng, tay vừa muốn động, trong lòng một thanh âm khác bỗng vang lên:

“Nàng là yêu! Nàng là yêu! Nàng khác với người là người!”

Phịch!

Phan Ngọc đầm một quyền trên mặt đất, ngẩng đầu hung tợn, nói:

- Người cùng nàng có gì khác nhau? Được, ta nói cho người biết, trên đời này ta ghét nhất là yêu quái! Ta muốn giam cầm người bên người để tra tấn người, vừa lòng chưa? Còn huyết khế kia, người không phải rất muốn giải sao? Hừ, không phải người chết thì ta mất mạng, đây là cách giải quyết duy nhất, hiểu chưa?

Oa, Hồ Tứ lớn tiếng khóc lớn, từ trong bụi hoa ôm ra một đồng quần áo, đổ lên đầu Phan Ngọc:

- Đại hồn đản, ta hận người chết đi được!

Nói xong chạy vội mà đi, đảo mắt không thấy bóng dáng.

Phan Ngọc chậm rãi mặc xong quần áo, thân thể sạch sẽ cũng không làm hắn thoải mái, tâm tình còn trầm trọng hơn lúc nãy, rõ ràng cũng không quay về, mà ngồi dưới đất ngắm sao.

Trời đầy sao sáng nổi bật trên màn đêm tối.

Nhớ tới hồi nhỏ, từng hỏi qua mẫu thân, trên trời là gì, xinh đẹp sao?

Thanh âm mẫu thân thật êm tai, bà nói cho Phan Ngọc, trên trời có rất nhiều thần tiên, còn có tiên nữ xinh đẹp, tuyết trắng lâu các, chính là tiên cảnh, nơi ở của các tiên nhân đều thật vô tư.

- Là thật sao? Con cũng muốn thành tiên!

Từ nhỏ hắn đã có ước nguyện to lớn.

Mẫu thân cười đến chảy nước mắt:

- Hải tử ngọc, con cho rằng thần tiên tốt như vậy sao, thần tiên cũng có phiền não riêng!

- Bọn họ có thể có phiền não gì chứ?

Về mặt mẫu thân tươi cười khó dò, trong ánh mắt trào lên bi thương ẩn giấu:

- Đúng vậy, họ sống vui vẻ như vậy, làm gì có phiền não chứ!

Hắn đang muốn hỏi lại, mẫu thân cười vỗ về đầu hắn:

- Ngọc nhi, nghĩ như vậy thì phải đi học pháp thuật, học được rồi, con có thể hiểu được.

Đó là đêm duy nhất, mẫu thân giảng giải cho hắn về chuyện thần tiên.

Bà không nói nhiều, Phan Ngọc cũng không hỏi.

Thật lâu về sau, hắn bắt đầu học pháp thuật.

Hắn học tập rất siêng năng, việc người khác khó hiểu, hắn chỉ cần nhìn vài lần là có thể hiểu được, ngay cả sư phó cũng khen hắn là nhân tài nhiều năm khó gặp.

Từ khi xuất sư tới nay, nổi danh thiên hạ, hắn vốn không có địch thủ, cũng chưa bao giờ ném qua cảm giác mệt mỏi, cảm thấy vận khí thật là tốt.

Cho tới khi gặp Hồ Tứ.

Tiểu hồ ly từ trên trời rơi xuống này, mơ màng, tham ăn, cầu thả, khuyết điểm một đồng.

Phan Ngọc nhắm mắt lại, trời đầy sao sáng, tựa như đôi mắt Hồ Tứ.

Tiểu hồ ly kia chỉ đem lại cho hắn rủi ro, nhưng mà hắn vì sao không buông tha nàng?

Vì ánh mắt nàng yếu đuối, hay vì hắn mềm lòng đây?

Hắn chưa bao giờ kí huyết khế cùng hồ ly, cái trói buộc linh hồn bằng huyết khế kia, hắn khinh thường, cũng không muốn.

Vì linh hồn không thể bị ràng buộc, độc lai độc vãng là thói quen của hắn.

Cùng Hồ Tứ kí huyết khế, ban đầu hắn cực kì không thoải mái, lập khế ước sẽ có cảm ứng với nhau. Hồ Tứ rất sơ ý, căn bản không nhận ra phương diện này.

Phan Ngọc đau đầu thật sự vì suy nghĩ cổ quái của hắn về Hồ Tứ, cũng vì nàng mà suy nghĩ.

Tới sau này, hắn thông thả thích ứng, đã coi chuyện này là bình thường.

Thói quen im lặng của hắn, hiện tại lại thích nghe nàng cãi nhau, có khi nhìn khuôn mặt lo lắng đỏ bừng của nàng, thậm chí hắn cũng cho là một loại hưởng thụ.

Chẳng lẽ, hắn bắt đầu thích tiểu hồ ly mơ màng này rồi?

Phan Ngọc lắc đầu, đuổi đi ý tưởng đáng sợ này trong đầu.

Âm thanh kia lần nữa lại vang lên:

“Phan Ngọc, người không thật sự thích hồ ly kia, hết hi vọng đi, nàng là yêu, người là thiên sư, căn bản là đối lập! Hai người không có khả năng ở một chỗ, yêu mến nhau là trái với thiên luật.”

Vỗ về trái tim, Phan Ngọc vỗ mặt mê hoặc, trong đầu dần dần mơ hồ.

Một cỗ nhiệt khí trong bụng dâng lên, lan khắp toàn thân, hắn có chút phiền toái.

Ngồi xuống, không nghĩ vừa ngồi trước mắt tối sầm, hắn thấy chút kỳ quái, nghĩ rằng có thể do ngâm trong suối quá lâu.

Vừa muốn đứng lên, chân lại mềm nhũn, lần nữa ngã xuống.

Mặt nóng lên, lưỡi khô đắng, cổ vạt áo, gió núi lạnh như băng thổi vào, nhiệt cũng không chút giảm, thân thể như muốn nổ ra, lại tìm không thấy chỗ phát tiết.

Phan Ngọc âm thầm kinh hãi, hắn cũng không phải thiếu niên ngây ngô, tự nhiên biết đây là tình huống gì.

Thật là kỳ quái, sao lại thế này?

Lơ đãng liếc qua bãi hoa hồng bên cạnh, trong lòng kịch chấn, hắn đã biết chuyện gì xảy ra.

48. Chương 48: Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên

Ba!

Trên nền tuyết trắng xuất hiện màu máu đỏ tươi, thân mình nảy lên một cái, liền ngã xuống đất.

Hạ Lan Hiên phủ tay, mắt không thèm nhìn mỹ nữ dưới đất.

- Thực sự là phế vật! Cho người cơ hội tốt như vậy, lại không thể làm cho hắn mắc mưu.

Ngón tay tinh tế gạt sợi tóc, lộ ra khuôn mặt phù dung.

Từ khoe môi chảy ra máu tươi, đối với sự tức giận của Hạ Lan Hiên, nàng không thèm để ý, cười khanh khách:

- Tuy rằng không được việc, nhưng ta vẫn coi như tiếp cận được hắn! Ha ha, so với lời đồn càng anh tuấn hơn, ngay cả ta cũng động tâm!

Khuôn mặt Hạ Lan Hiên u ám, vuốt mái tóc dài:

- Người đúng là tiện nhân!

Mỹ nữ ngửa mặt, cười nói:

- Người ghen tị sao? Ai nha.

Ngón tay vuốt khuôn mặt béo phì của Hạ Lan Hiên:

- Nhẹ tay thôi, muốn người ta đau sao?

- Ta xem người bị họ Phan kia đánh thật vui vẻ, không phải sao?

Mỹ nữ cười duyên ngồi lên đùi Hạ Lan Hiên, nhẹ nhàng nói:

- Người đánh ta, ta càng vui vẻ! Ha ha, ngày xưa phong lưu anh tuấn vô song, giờ thành cái dạng này, người hận hấn lắm nhỉ?

Không nói tới thì không sao, nhắc tới việc này, sắc mặt Hạ Lan Hiên kịch biến:

- Nếu không phải hấn, ta sẽ không biến thành bộ dạng này! Bất quá, hấn cũng sẽ không hơn đâu. Bên suối là hoa Ngọc Lan, người bình thường không thể kháng cự, ha ha, chỉ sợ hiện tại hấn đã hối hận vì để người đi rồi.

Mỹ nữ cười quyến rũ nói:

- Nam nhân các người, đều không phải tốt, à.....

Câu nói kế tiếp bị chặn ở miệng, rốt cục không nói nên lời.

Cái gì gọi là kiến bò trên chảo nóng, hồi trước Phan Ngọc đùa dai, ấy con kiến bò trên chảo nóng, rồi cười nhạo bọn nó.

Bây giờ chính hấn trở thành con kiến đó, cả người đều nóng hừng hực.

Bất quá, hấn cũng không hối hận vì đuổi mỹ nữ kia đi.

Nếu cùng yêu nữ, Phan Ngọc chắc chắn không thể tha thứ cho chính bản thân.

Sơn đạo vốn không xa lắm, mà bây giờ hấn đi cũng thật gian nan.

Hấn mở hết hai vạt áo, gió đêm trong trẻo nhưng lạnh lẽo thổi tới ngực hấn, cũng không giảm bớt được nhiệt độ trong người.

Hấn cũng không có xuống núi, mà hướng ngọn núi đi.

Ngoài suối ra, nơi này còn có một chỗ không người biết, đi đến đó, hấn sẽ giải được độc trong người.

Đi bộ, hấn chưa bao giờ thấy khó khăn như này, trong đầu xuất hiện hình ảnh làm hấn mặt đỏ tim đập, quyết tâm vỗ mặt:

- Phan Ngọc không được nghĩ đến nữa, nhất định phải kiên trì.

Đột nhiên, chân trượt một cái, thẳm kêu không ổn, nhưng cả người đều lung lay.

Nếu là trước đây thì không sao, nhưng bây giờ hấn cước bộ phù phiếm, thân thể vô lực.

Điều duy nhất hấn có thể làm bây giờ là ôm lấy đầu, co người lại, giảm bớt một chút tổn thương.

Nước chảy róc rách, vừa nghe được tiếng nước thì...

Bùm!

Hấn liền chìm vào trong nước, cũng may nước không sâu, hơn phân nửa thân mình Phan Ngọc đều ở trong nước.

Nhanh chóng đứng dậy, hóa ra là một con suối.

Nước lạnh giảm bớt nhiệt độ trong người hấn, cảm thấy cảnh vật đều xoay tròn, mắt mờ đi, đầu nặng trĩu, Phan Ngọc ngất đi.

Bộp!

Có cái gì đập vào đầu hắn:

- Mau đứng lên!

Phan Ngọc bắt mãi lăm bắm, xoay người hằm hồ nói:

- Không cần, để yên ta ngủ.

- Phan Ngọc chết tiệt, người tính ngủ trong này sao? Còn không mau đứng lên!

Đỉnh đầu đau nhức, Phan Ngọc mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn nửa ngày mới ra người đứng trước mắt, nhe răng cười, ôm lấy nàng vào lòng:

- Tứ nhi, thì ra là người.

Toàn thân nổi da gà, nhếch miệng thè lưỡi, tay đặt trên đầu Phan Ngọc, hơi tức giận:

- Không phải ta còn ai? Người cho là đại mỹ nữ kia sao?

Tức giận vừa nãy của Phan Ngọc không biết biến mất lúc nào, hắn ôm Hồ Tứ, tựa cằm lên đầu nàng, nói một hơi:

- Thơm quá!

Da gà da vịt gì rồi cuộc rúng hết rồi, Hồ Tứ phát ói, dùng sức đẩy Phan Ngọc ra:

- Người nói cái gì đấy, đầu óc hồ đồ sao?

Vừa nói ra, Hồ Tứ mới để ý khuôn mặt Phan Ngọc hiện hồng nhuận dị thường. Mắt híp lại, khoe môi nở nụ cười ngọt ngào, bộ dáng tức giận tan biến.

Tay sờ trán hắn, rất nóng, nàng liền hoảng sợ:

- Người lại sốt rồi, bệnh thật khó lường! Xem ra về phải uống thuốc, ai, ta đã bảo người phải uống hết thuốc rồi, nhìn người, bệnh mà còn chạy lung tung, tốt lắm!

Phan ngọc nắm tay đang đặt trên trán hắn, nhẹ nhàng vuốt ve:

- Tứ nhi, ta hết bệnh rồi, không cần uống thuốc.

- Thật không?

Hồ Tứ không tin, nhìn hắn cầm tay mình, nhớ tới chuyện vừa rồi, sắc mặt trầm xuống, rút tay ra:

- Người không phải ghét ta nhất sao? Còn động vào ta làm gì? Nếu không bệnh, liền trở về đi! Hừ, lần sau người đừng mong nhìn thấy ta!

Phan Ngọc không nổi giận, lại lần nữa ôm chặt Hồ Tứ, hai tay ôm eo nhỏ của nàng, nhẹ giọng nói:

- Ai nói ta chán ghét người, ha ha, đó là lừa gạt người, không thấy người, ta có chút luyến tiếc, ôi!

Nói chưa xong, bả vai đau nhức, Phan Ngọc buông Hồ Tứ ra, vẻ mặt ủy khuất:

- Tứ nhi, sao lại cần ta?

Hồ Tứ chống nạnh, chỉ vào Phan Ngọc kêu:

- Đại hôn dẫn, người nghĩ rằng ta với người là gì? Muốn mắng cứ mắng, muốn đánh cứ tự nhiên, muốn ở lại là phải ở lại, người cho ta là gì hả? Ta còn phụ mẫu, đại ca, người làm tổn thời gian của ta!

Nếu là bình thường, Hồ Tứ mắng hắn như thế, chỉ sợ Phan Ngọc đã sớm tức giận, nhưng hiện tại lại khác, hắn cười hi hi:

- Ta không nổi mắng người, đánh người đâu, Tứ nhi, ta kỳ thực rất thích người. Chỉ vì người là yêu, ta là thiên sư, ta làm sao có thể thích yêu chứ?

Vừa nói vừa đem Hồ Tứ kéo vào trong lòng, khẽ cởi dây cột, mái tóc dài như mây của Hồ Tứ buông xuống vai. Phan Ngọc cúi đầu:

- Nhưng người hoạt bát, đáng yêu, là người thiện lương, lại không có ý nghĩ lợi dụng ta, ta thích, thật sự thích.

Đôi môi nóng bỏng nhẹ nhàng dừng trên mặt Hồ Tứ, da thịt non mềm như tơ lụa, làm cho hắn nhìn không được hôn sâu thêm, tay bắt đầu di chuyển, áp lực dồn nén đã lâu như đang phát tiết.

Cả người Hồ Tứ phát run, Phan Ngọc động thân một chút, nàng liền run rẩy.

Chú ý tới khác thường của nàng, Phan Ngọc an ủi nói:

- Không phải sợ, Tứ nhi, ta sẽ không thương tổn nàng.

Vỗ về tóc dài của nàng, tay kia bắt đầu cởi vạt áo, nói nhẹ vào tai Hồ Tứ, nhẹ giọng:

- Yên tâm, ta sẽ thực ôn nhu.

Hồ Tứ không thể kiềm chế được, thoát ra ôm ấp của Phan Ngọc, vừa chạy vừa kêu lên:

- Lão thiên gia, lão thiên gia, sao lại biến thành như vậy? Phan Ngọc đừng sợ, ta sẽ chữa khỏi cho người!

Thống khổ vừa được giảm bớt vì Hồ Tứ rời đi lại tăng thêm, Phan Ngọc chạy theo Hồ Tứ, mong nàng có thể dừng lại:

- Tứ nhi, dừng lại, ta không có bệnh.

Lời nói chưa dứt, Hồ Tứ lại kêu lên:

- Phan Ngọc, ta hiểu được, ta hiểu được! Yên tâm, trong chốc lát người sẽ không khó chịu nữa.

Phan Ngọc muốn kéo Hồ Tứ trở về, khí lực của nàng quả nhiên không nhỏ, hành động nhanh chóng, căn bản không cho hắn cơ hội.

Không bao lâu, hai người đến một cái sơn động, Hồ Tứ mệt mỏi, ngồi xổm xuống thở vù vù:

- Mệt, mệt.

Cửa động không lớn, nhưng cao tầm một trượng, từ trong phát ra hàn khí nhẹ nhẹ, càng tới gần, hàn khí càng nặng, quanh cửa động bị hàn băng bao trùm, không có một ngọn cỏ.

Phan Ngọc chưa kịp hiểu gì, thì bị Hồ Tứ kéo vào động, lực hơi lớn, khiến hắn đứng không vững, lão đảo, đồng thời ngã trên đất.

Xương cốt toàn thân Hồ Tứ rã rời, lại bị Phan Ngọc đè lên, nàng đẩy hắn ra, nặng nhọc nói:

- Mau đứng lên, nặng quá.

Cổ tay không kịp động, không chờ Hồ Tứ hiểu được, trên mặt nóng lên, hôn tới tấp, cuối cùng dừng lại trên môi nàng, đầu tiên khẽ liếm:

- Tứ nhi, để ta dạy nàng thế nào là hôn!

Nếu là người khác, chắc chắn kinh ngạc vì kỹ thuật hôn cao siêu của hắn, nhưng đối tượng lại không ai khác, mà là Hồ Tứ.

Hồ Tứ không những không bị hôn đến hoa mắt thần mê, mà ngược lại càng ngày càng hoảng sợ, nàng thừa nhận loại cảm giác này không tồi.

Phan Ngọc hôn cũng không làm cho nàng ghê tởm, không gian quanh quần mùi bạc hà, nàng thậm chí còn có điểm hưởng thụ.

Cơ thể hắn nóng bỏng làm cho Hồ Tứ có điểm sợ hãi, nghĩ đến khuôn mặt đỏ hồng, da thịt nóng cháy của hắn, Hồ Tứ trong lòng căng thẳng, liều mạng đẩy Phan Ngọc ra.

Nhưng Phan Ngọc đại lực kinh người, mãi nàng mới nhích ra được một chút.

- Tứ nhi, ta rất khó chịu, van cầu nàng đừng rời khỏi ta! Ta sẽ đối nàng thật tốt.

Phan Ngọc cơ hồ là đau khổ cầu xin, hấn nhấn nại đã lâu lắm rồi, thân thể như muốn nổ tung, Hồ Tứ luôn ở thời khắc đánh tan lí trí hấn.

Nếu là người khác, Phan Ngọc không cần, trong mắt chỉ có một người, cho dù là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, cũng không bằng tiểu hồ ly của hấn.

- Ta biết người không thoải mái

Vách tường u lam, tản ra băng khí lạnh lạnh.

Nước suối ồ ồ chảy vào trong một cái ao, ao xanh lam trong suốt như một khối thủy tinh xanh biếc thật lớn.

- Tứ nhi, lạnh quá, dừng lại đi!

Phan Ngọc kéo Hồ Tứ vào lòng, cúi đầu định hôn cái môi làm hấn thần hồn điên đảo, nhưng Hồ Tứ ngẩng đầu cười, giả mặt quỷ:

- Xin lỗi người!

Lời còn chưa dứt, người đã biến mất, Phan Ngọc đang nghi hoặc, sau lưng bị người đẩy mạnh, bên tai truyền tới tiếng Hồ Tứ:

- Vào đi thôi.

Lạnh lẽo xâm nhập vào cốt tủy, huyết mạch đều bị đông lại, nhiệt độ thân thể bởi vậy giảm bớt.

Lãnh nhiệt xung khắc, trời đất xoay chuyển, hấn đột nhiên nhớ tới một từ: băng hỏa lưỡng trọng thiên (*).

Trước khi hôn mê, vẻ mặt lo lắng của Hồ Tứ là trí nhớ cuối cùng của hấn.

[Chú thích:

Băng hỏa lưỡng trọng thiên: là một cụm từ dùng để chỉ về công pháp, nó cũng có nghĩa là một công pháp mà hàm chứa cả hai thuộc tính băng và hỏa đó.]

49. Chương 49: Hạ Lan Hiên Đích Âm Mưu [Âm Mưu Của Hạ Lan Hiên].

Chiêm chiêm, chiêm chiêm.

Tiếng chim hót thanh thúy cứ mãi quanh quẩn bên tai, Phan Ngọc xoa xoa lỗ tai, trách tiểu điều nhi đang hót kia.

Bất quá, chú chim kia càng hót lớn, càng hót càng trong trẻo.

Sau đó, lại có chú chim từ đâu bay tới, bắt đầu hót đối, nhưng lại chọc giận Phan Ngọc, hấn lập tức ngồi dậy, hét lớn:

- Con chim chết tiệt, kêu la cái gì! Còn không cho người ngủ sao!

- Người cuối cùng cũng tỉnh!

Đang muốn nằm xuống, vạt áo một phen bị người nhéo.

Thân mình một trận đau đớn, Phan Ngọc choáng váng, khó khăn chịu đựng, hấn trợn mắt hét lớn:

- Người véo cái gì, còn véo nữa, ta đánh người!

Hồ Tứ vừa mừng vừa sợ, ôm cổ Phan Ngọc, khóc nói:

- Phan Ngọc, người rốt cục cũng khôi phục lại bình thường! Tối hôm qua làm ta sợ muốn chết!

Tối hôm qua?

Phan Ngọc gãi gãi đầu, đem Hồ Tứ đẩy sang một bên:

- Tối hôm qua gặp cái quỷ quái gì?

- So với quỷ quái còn đáng sợ hơn đó! Phan Ngọc, người vẫn là cái dạng này mới tốt, tối hôm qua, người, một chút cũng không giống người! Đúng là hù chết ta! Thực sợ người không biến trở lại, đa tạ trời đất, người cuối cùng khôi phục! Xem ra biện pháp kia thật đúng là dùng được.

Khôi phục?

Phan Ngọc sờ sờ đầu, động động cánh tay, không có gì khác thường:

- Khôi phục cái gì? Ta không phải uống được sao? Đầu cũng không nóng.

- Di, người, người, người không nhớ rõ sao?

Hồ Tứ giọng the thé nói, giọng điệu lo sợ nghi hoặc.

Phan Ngọc bị hỏi hồ đồ, cố gắng suy tư, nhưng chỉ nhớ tới sau khi uống xong được, hẳn thật sự là rất mệt, vừa cảm giác tỉnh lại liền đến bây giờ, lắc đầu:

- Ta uống được xong liền ngủ, vẫn ngủ thẳng đến lúc bị người đánh thức.

Vật áo căng thẳng, còn chưa chờ Phan Ngọc kịp phản ứng, Hồ Tứ làm nhiều việc cùng lúc, giáng xuống trên mặt hắn hai cái bạt tai, trên khuôn mặt trắng trẻo nhất thời hiện lên hai dấu tay hồng hồng.

Hồ Tứ còn muốn đánh tiếp, cổ tay đã bị bắt được, Phan Ngọc giận dữ hét:

- Mới sáng sớm, người phát điên cái gì? Tại sao đánh ta!

Hồ Tứ toàn thân phát run:

- Ta, ta chỉ là muốn cho người nhớ tới, không có ý tứ khác.

- Nhớ tới cái gì? Làm vậy là giúp người ta nhớ sao? Người đánh ta một cái, ta liền đánh người mười, người thử xem!

Đối mặt với hung thần ác sát Phan Ngọc, nếu là trước kia, Hồ Tứ tất nhiên khóc lớn, nhưng hiện tại làm cho Phan Ngọc không dự đoán được là Hồ Tứ chẳng những không khóc, ngược lại vui mừng quá đổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cười như xuân hoa nở rộ:

- Người cuối cùng đã hiểu được! Không có việc gì, nghĩ không ra cũng không sao, quan trọng là người cuối cùng cũng đã khôi phục bình thường.

- Khôi phục bình thường, có ý tứ gì?

Lời nói Hồ Tứ làm cho Phan Ngọc không nghĩ ra được.

- Chuyện tối hôm qua, người thật sự một chút cũng không nhớ?

- Ta không phải đang nằm ở trên giường sao? Chẳng lẽ...

Phan Ngọc nhớ tới một chuyện:

- Chẳng lẽ ta mộng du?

Hồ Tứ khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, nghiêm mặt nói:

- Ai, Phan Ngọc, ta thực không nghĩ sẽ nói cho người biết. Bất quá, xem người hoàn toàn không có ấn tượng chuyện tối qua, ta sẽ nói. Kỳ thật, sự tình đêm qua là như thế này...

Trong viện có một loại hòe thụ cao lớn, có con chim nhỏ đứng ở trên cây đang khoải hoạt chải vuốt sợi lông chim, bỗng nghe trong phòng phát ra tiếng nổ, nó sợ tới mức vội vàng phát cánh bay đi mất.

Rầm!

Cửa phòng mở lớn, một người từ trong phòng đi ra.

Rầm!

Một cái chậu từ trong phòng bay ra, ở trên người người nọ

- Ôi, đầu của ta má ơi!

Hồ Tứ quát to một tiếng, không nghĩ tới Phan Ngọc tỉnh tình lại như thế.

Chẳng lẽ bị lời nói của nàng kích thích đến tình tình đại biến?

Bất quá, Hồ Tứ nhớ tới đêm qua Phan Ngọc thâm tình chân thành, bộ dáng ôn nhu vạn phần, nhin không được tằm tằm cười trộm.

Tuy rằng hiện tại hấn tình tình không tốt, nhưng so với đêm qua, thật là tốt hơn nhiều lắm.

Nhảy lên cây, Hồ Tứ từ trong cành lá rậm rạp ngó xuống phía dưới xem. Phan Ngọc đứng dưới tàng cây, vẻ mặt tức giận đến đỏ bừng, chỉ vào Hồ Tứ:

- Người xuống dưới!

Hồ Tứ bĩu môi:

- Xuống dưới làm cái gì, cho người đánh sao? Thiên tài mắc mưu! Hừ, ta nói cho Phan Ngọc người biết, người dám đụng đến một ngón tay của ta lần nữa, ta liền đi ra ngoài, đem bộ dáng đêm qua của người nói cho người trong thiên hạ nghe! Đến lúc đó, xem ai đẹp mặt!

Rắc rắc.

Phan Ngọc bẻ một nhánh cây, hai tay bóp nát, nhánh cây biến thành tro bụi :

- Người nói bậy! Đều là người nói dối! Người dám đi ra ngoài nói lung tung, ta cho người cùng nhánh cây này chung một kết cục!

Hồ Tứ vẫn chưa bị dọa, bẻ một nhánh cây, cười đến dị thường vui vẻ:

- Tiểu Phan Ngọc nha, tiểu Phan Ngọc, đường đường thiên sư tróc yêu, lại cởi sạch y phục nhảy nhót! Ha ha, người xem ta có dám nói hay không!

Phan Ngọc tức tới nghiêng răng nghiêng lợi.

Nếu không có cảm giác vừa tỉnh lại cả người vô lực, hấn đã sớm đem Hồ Tứ từ trên cây bắt xuống, thế nào còn để nàng nói hưu nói vượn.

Tuy rằng hiện tại khí lực đã hồi phục chút ít, nhưng muốn lên cây, lại phải mất chút công phu.

Nhìn thấu Phan Ngọc chỉ là con hổ giấy, Hồ Tứ thêm cao hứng, dựa lưng vào thân cây, nhếch chân lên vắt chéo, miệng ca tiểu khúc:

- Ta chỉ là một tiểu hồ ly, một tiểu hồ ly chỉ khoái hoạt.

Ta muốn nhìn mỹ nam mỹ nữ, lạp lạp lạp!

Hiện tại Hồ Tứ quả thực thật là rất vui, đáng tiếc, lão thiên gia nhất định không quen nhìn hình dáng cao hứng của nàng.

Răng rắc – nhánh cây gãy.

Rầm! Bịch!

Hồ Tứ đang cao hứng nhất thời từ trên cây rớt xuống.

Không nghĩ tới đau đớn, Hồ Tứ dè dặt mở mắt ra, cách trong gang tấc, một đôi con người bảo quang lưu động sáng ngời, trên mặt đó có hai bóng người nho nhỏ.

Hồ Tứ cẩn thận quan sát , bóng người trong con người không phải nàng thì là ai!

Chủ nhân của ánh mắt càng tới gần hơn, gần đến mức Hồ Tứ có thể cảm thấy nhiệt khí của hấn, đôi môi hồng nhuận đột nhiên làm cho nàng nhớ tới đêm qua đã hôn, mặt bất chợt đỏ lên.

Lúc ấy rất sợ hãi, đến nỗi hoàn toàn không cảm giác.

Hiện tại nhớ lại, liền trở thành cảm giác khó quên nhất hiện ra trong đầu của nàng, có muốn quên thế nào cũng đều không được.

- Haha, có biết ta sẽ đối với người như thế nào không?

Phan Ngọc cười tủm tỉm cực kì hiền lành, Hồ Tứ bị tươi cười của hắn biến thành tiểu hồ đồ, ngây ngốc lắc đầu:

- Không biết!

Phan Ngọc càng cười đến vui vẻ:

- Người nhất định không thể tưởng tượng được.

Bịch.

Mông bị ném mạnh xuống đất, một lát sau, Hồ Tứ thất thanh kêu to.

Nhìn nàng nhếch miệng nhe răng thống khổ kêu, Phan Ngọc cất tiếng cười to, vỗ vỗ đầu Hồ Tứ.

- Tiểu Tứ, cùng ta đấu, người còn kém xa lắm.

Chính thời điểm đó, một nha hoàn tiến vào viện, nói Hạ Lan Hiên thỉnh Phan Ngọc đi dùng đồ điểm tâm.

Phan Ngọc nói đáp ứng rồi cho người lui xuống dưới, trước khi đi sờ sờ đầu Hồ Tứ, lấy khăn tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Tứ:

- Ngoan ngoãn chờ ta. Chúng ta lập tức có thể rời đi khỏi người này, không được chạy loạn, nếu không, ta cũng không thể nào cứu được người.

Phan Ngọc tới đại sảnh, Hạ Lan Hiên chờ ở đó từ lâu, đã dùng xong đồ điểm tâm.

Hắn phân phó đồng tử dâng trà xanh, Phan Ngọc cầm ly trà lên, mùi thơm ngát phác mũi, có chút nồng, nhẹ nhàng thổi, nói:

- Hạ huynh, khuấy rầy mấy ngày, ta còn có việc trong người, không tiện ở lâu, ta...

Hạ Lan Hiên đánh gãy lời nói của hắn:

- Phan huynh phải đi, chẳng lẽ do tiểu đệ chiêu đãi không chu toàn, chọc giận khiến người không vui?

- Nào có, Hạ huynh đối ta vô cùng tốt, tiểu đệ khắc sâu trong lòng, chỉ là...

- Chỉ là vô luận ta lưu người như thế nào, người đều phải đi, đúng không?

Thấy Phan Ngọc gật đầu, Hạ Lan Hiên nhẹ nhàng cười, thân mình ngả về sau, biểu tình kỳ quái.

- Chúng ta đã bao nhiêu lâu không gặp?

Phan Ngọc giật mình, ý niệm trong đầu thay đổi thật nhanh, không biết vì sao hắn yêu cầu, nhẹ đáp:

- Ba năm.

- Thì ra lại nhanh như vậy, đảo mắt đã qua ba năm. Chắc người còn nhớ rõ ba năm trước đây đã có chuyện gì giữa đêm mùa hạ chứ?

Giữa đêm mùa hạ?

Từ này giống một đạo thiên lôi xoẹt qua trong đầu, Phan Ngọc đương nhiên nhớ rõ đêm đó.

Đêm đó, hắn luôn không muốn nhớ lại.

- Nhớ rõ lời đã nói. Người hắn là sẽ không quên lời người nói với ta!

Hạ Lan Hiên ý vị thâm trường cười cười, xem Phan Ngọc đáp lại như thế nào.

Thì ra là vậy, Phan Ngọc hít sâu một hơi, nói:

- Lời nói của ta đương nhiên có nghĩa.

- Được! Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh. Phan huynh, ta quả nhiên không có nhìn lầm người, tiểu đệ lúc này có một chuyện phải cầu người.

Nghe xong Hạ Lan Hiên nói, trên mặt Phan Ngọc liền trở nên tối sầm.

- Người lại muốn ta làm loại sự tình này?

- Như thế nào, rất khó xử sao? Ta biết người nhiều quy củ, thu bạc cũng nhiều, bất quá, ta hẳn là ngoại lệ đi.

- Ta không làm chuyện trái đạo trời!

- Điều này sao kêu trái ý trời được? Trảm yêu trừ ma, không phải là thiên chức của chúng ta sao? Huống hồ, ta biến thành bộ dáng như thế, người cũng phải chịu trách nhiệm, không phải sao?

Xiết chặt cái chén trong tay, khớp xương đều biến trắng, Phan Ngọc tức giận tới căng thẳng.

Nhưng vào lúc này, một tiểu đồng trên đường nhỏ cúi đầu tiến vào, trong tay cầm theo hồ lô, đổ vào trong ấm trà lục chút nước, sau đó đứng ở bên cạnh Hạ Lan Hiên.

Trầm ngâm thật lâu, sau đó Phan Ngọc lạnh lùng cười:

- Người làm như vậy, sẽ làm bị trời khiển trách.

- Trời phạt?

Hạ Lan Hiên ngạo nghễ cười lớn:

- Nhìn xem bộ dáng ta hiện tại, ta sợ gì trời phạt!

Tay kéo vạt áo, thân mình hiện ra ở trước mặt Phan Ngọc, Phan Ngọc cả kinh hít một hơi khí lạnh, sao vẫn là thân thể người?

Hạ Lan Hiên dường như không có việc gì, che áo lại, một lần nữa ngồi trở lại:

- Ta như vậy đã giằng co suốt ba năm, hiện tại còn chuyển biến xấu. Phan huynh, ta cũng không muốn bức người, làm hay không làm, phải xem ý tứ của người. Hắc hắc, nhân sinh trăm năm, ta bất quá là sớm chết vài năm, này cũng không có gì. người muốn làm hay không, là tự do của người, ta không có quyền can thiệp. Bất quá, đại danh Phan Ngọc nếu nói không giữ lời, chỉ sợ người... hắc hắc.

Cười lạnh mấy tiếng, cúi đầu uống trà.

Đi đến phía trước cửa sổ, cây hoa nhài bắt đầu nở hoa.

Đóa hoa trắng nõn tản mát ra hương khí ngọt ngào, ngón tay ngọc khê ôn nhu mềm mại chạm vào đóa hoa, cúi đầu thưởng thức.

- Hạ huynh, thú vui của người cũng thật đặc biệt.

- Thú vui? Là ý gì?

Thời điểm Phan Ngọc sờ đóa hoa nhỏ, Hạ Lan Hiên đã thực mất hứng.

Chỉ là hẳn tận lực khắc chế, thật vất vả mới không có phát hỏa, chính là thanh âm đã không còn bình tĩnh, mang theo một chút run run.

- Người xưa có câu: thứ của người, liền nhất định là của người, không phải của người, cưỡng cầu cũng không được.

Hạ Lan Hiên cười cười nói:

- Phan huynh lời nói thật là có lí.

- Hạ huynh thích hoa cỏ, điều này không có gì đáng trách. Chỉ là trăm hoa ngàn hương, tựa hồ có chút thiên vị.

- Cái gì thiên vị? Ta không rõ.

- Khuôn viên muôn hồng nghìn tía, Hạ huynh không chớp mắt nhìn bông hoa nhỏ, chẳng lẽ bông hoa này có vấn đề sao?

Phan Ngọc tươi cười, trông không có ý tốt:

- Chỉ sợ là thật có vấn đề.

Vừa nói, vừa cầm trà nóng trong tay đặt bên bông hoa nhỏ.

Nghe thấy một tiếng nữ tử thét chói tai, Hạ Lan Hiên ánh mắt nhú lại, tâm kêu không tốt.

Chớp mắt, trong phòng chỉ còn lại không gian yên tĩnh.

Phan Ngọc không thấy bóng người, xa xa truyền đến tiếng:

- Hạ huynh, tiểu đệ đáp ứng rồi, ha ha ha ha!

Hạ Lan Hiên ngón tay run run nâng lên đóa hoa đã biến hình, giọng cảm hận nói:

- Phan Ngọc, chờ việc này xong, ta nhất định phải tìm người báo mối thù hôm nay!

50. Chương 50: Tử Đằng Hạ Đích Quý Công Tử [Quý Công Tử Dưới Cây Tử Đằng].

Hồ Tứ nằm dưới tàng cây, miệng nhai nhai ít lá cây, ăn ăn, mặt nhăn nhú, phun ra, sờ sờ bụng, âm thầm mắng Hạ Lan Hiên cùng Phan Ngọc.

Có cơm cũng không cho nà^{ng} ăn, tuy rằng trong núi trái cây không ít, muốn ăn cũng không phải không có biện pháp, nhưng mà có thức ăn ngon vẫn tốt hơn nha.

Chính thời điểm đang phát sầu, thoáng nhìn bóng dáng nhoáng lên ở cửa một cái, Phan Ngọc đã trở lại.

Cũng không đứng dậy, Hồ Tứ ngẩng đầu nhìn trời.

- Ai, trên đời này thật sự là không công bằng nha. Có người đi ăn uống no say, có người lại đói bụng sắp không chịu nổi.

Phan Ngọc nhìn bộ dáng Hồ Tứ, nằm mềm mại trên cỏ, hơi nghiêng đầu, mùi lá cỏ thơm ngát, tâm tình có chút lo lắng.

Trên bầu trời xanh lam, mấy đám mây mềm trắng lững lờ trôi, ánh sáng mặt trời chiếu vào trên cây, loang lổ bóng lá.

- Chuyện trên đời, khó có thể đoán trước. Nếu ai cũng được như ước nguyện, người muốn tìm kiếm công bằng, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không có được.

Ánh sáng bị che khuất, bỗng xuất hiện khuôn mặt cười tươi như hoa của Phan Ngọc, Hồ Tứ giận dữ nói:

- Chẳng lẽ ngươi không cho ta ăn cái gì sao? Việc này ta trước đó cũng đã đoán được! Ngươi tâm địa như thế nào lại độc ác như vậy!

Phan Ngọc vẫn chưa tức giận, lạnh nhạt nói:

- Tứ Nhi, ngươi chừng nào thì mới có thể trưởng thành?

- Có ý tứ gì?

Hồ Tứ có điểm mơ hồ.

Nhắm mắt lại, Phan Ngọc chỉ cảm thấy vô lực.

- Ta mệt rồi, Tứ Nhi, thật sự, ta mệt tới chết mất!

Hồ Tứ chân tay luống cuống, sờ trán hần, run giọng nói:

- Người còn nóng phải không?

Ngón tay nhỏ bé mềm mại khẽ chạm vào hần, một cảm giác không hiểu rõ từ đáy lòng dâng lên.

Trên đời này trừ bỏ cha mẹ và sư phụ, thì không còn có người nào thiết tình đối với hần như vậy.

Trừng mắt, Phan Ngọc mỉm cười:

- Không, ta tốt hơn nhiều rồi.

Phan Ngọc cười tươi như dòng nước thu, Hồ Tứ không tự chủ được cười rộ lên.

- Thân thể tốt, tâm tình sẽ tốt, ta vốn là cho rằng như vậy.

Đột nhiên, bụng phát ra thanh âm nhỏ, Phan Ngọc cười lớn kéo vể mặt đỏ bừng của Hồ Tứ.

- Hôm nay thời tiết thật tốt, ta mang người đi ăn thứ tốt.

Không chút nghi hoặc, Hồ Tứ hưng phấn nhảy dựng lên, giữ chặt tay Phan Ngọc, một đường luôn miệng thúc giục hần đi nhanh xuống núi.

Ánh nắng tươi sáng, người đi đường đông vui, Hồ Tứ tò mò xem trái xem phải, tay cũng không nhàn rỗi, một hồi sau đã ôm một bao giấy thật to trong lòng, ngay cả Phan Ngọc cũng nói vài lời.

Hôm nay tính tình Phan Ngọc thần kỳ tốt, Hồ Tứ yêu cầu gì một mực đáp ứng.

- Mặt trời đang xuống phía tây rồi, bằng không chính là ánh trăng từ phía đông lên, tóm lại, hôm nay nhất định phải cẩn thận.

Phong độ giống như công tử khuynh thành cười, làm cho Hồ Tứ bắt đầu sợ hãi.

Nếu chỉ là Hồ Tứ trước đây vui vẻ khi nhìn thấy nhân gian, nàng cũng sẽ không để ý đến sự bất thường của Phan Ngọc ở trong đầu, trong lòng nghi ngờ cũng không có biểu hiện ở trên mặt, trước sau như một, nàng chỉ cao hứng mà thôi.

Đi nửa ngày, Hồ Tứ khát nước, đột nhiên thấy chiều bài phía trước, nàng lập tức hưng phấn, đối Phan Ngọc nói:

- Chúng ta đi vào trong đó ngồi.

Không cần nói nhiều, liền lôi kéo Phan Ngọc đi.

Hỉ Lạc cư, Phan Ngọc trong lòng mặc niệm.

Tường trắng ngói đen, giản dị tự nhiên.

Không giống như tửu quán bình thường, mà giống như nơi ở của ẩn sĩ.

Bên trong bố trí lại càng thanh nhã, bức họa phong thủy treo vách tường, phong cách cổ dạt dào, làm cho Phan Ngọc có một loại ảo giác, giống như ở trong này uống rượu không phải dân chúng bình thường, mà là các bậc vương giả, thánh hiền mới ở tại nơi này.

Hồ Tứ lại không biết chạy đi nơi nào, Phan Ngọc cười khỏ một tiếng,

Chẳng lẽ hần nhất định phải đi theo tiểu hồ yêu này chạy loạn khắp nơi?

- Oa, Phan Ngọc, người mau nhìn, ta lấy được cái gì?

Hồ Tứ tươi cười, cầm trong tay bầu rượu, đắc ý chạy nhanh tới bên bàn.

Phan Ngọc buồn cười nói:

- Tưởng là cái gì, bất quá chỉ là một bầu rượu, cũng không đáng cho người cao hứng như thế.

- Chỉ là một bầu rượu sao?

Hồ Tứ bĩu môi.

- Còn tưởng rằng kiến thức người rộng rãi, nhưng cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Này làm sao là rượu bình thường, là ta cố ý tìm lão bản nương đem tới.

Phan Ngọc có điểm tò mò.

- Người biết lão bản nương nơi này? Sao không thấy đi ra?

Nhớ tới lần trước uống rượu, Hồ Tứ đáng tiếc.

- Vốn khi ta xuống núi bốc thuốc cho người lại đi vào tửu quán mua cho người rượu, bắt quá, người không có lộc ăn, không đến uống được, thực đáng tiếc.

Trong lòng vừa động, Phan Ngọc hỏi:

- Người mua rượu cho ta?

- Đúng, ta cảm thấy người sinh bệnh rất đáng thương, cho nên mua rượu cho người, cho người cao hứng.

Phan Ngọc có chút buồn bực.

- Ta không thể uống, lại sau, ta cũng không phải quỷ rượu.

Vỗ vỗ bả vai Phan Ngọc, Hồ Tứ cười nói:

- Bệnh nhân sẽ có bộ dáng người bệnh, cũng không phải rượu bình thường, là rượu đối với thân thể có ích lợi tốt.

Đột nhiên nhớ tới cái gì đó vội vàng nói:

- Lại nói, người gọi món ăn, ta đi tìm người.

Không đợi Phan Ngọc trả lời, lác mình chạy đi.

Dịch rượu trong suốt, trong giống như nước suối, Phan Ngọc cũng không vội uống, suy nghĩ sâu xa.

Trong điểm, khách nhân không ít, lại lớn tiếng ồn ào.

Mọi người đều là thấp giọng nói giỡn, đột nhiên truyền đến một hai thanh âm tiếng cười.

Không lâu sau, Hồ Tứ chạy về, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hưng phấn dị thường, kéo tay Phan Ngọc, sau đó liền về chạy về phía sau viện, vừa chạy vừa quay đầu cười nói:

- Hôm nay đi ra ngoài thực đúng gặp may mắn nha, Đoán xem ta nhìn thấy ai? Ha ha, người cũng đoán không được đâu, đi mau!

Phan Ngọc cũng không có để ý Hồ Tứ cao hứng, cười khổ một tiếng, thanh âm thấp không thể nghe thấy.

- Có lẽ ta đã đoán được đấy.

Ánh sáng màu đỏ, lục quang tràn ngập, lục cùng đỏ, quang ảnh lần lượt thay đổi.

Giống như ở trên tiên cảnh, một người đứng ở dưới tàng cây hoa tử đằng, tươi cười ôn nhu.

Quả nhiên là công tử tuyệt thế, nhìn thấy Hồ Tứ cùng Phan Ngọc, ôm quyền cười nói:

- Huynh đài, thật là có duyên, chúng ta lại tái kiến.

Phan Ngọc hoàn lễ:

- Thì ra huynh đài là lão bản nơi này. Thất kính, thất kính!

Phân chủ khách ngồi xuống, giới thiệu tôn tính đại danh, Phan Ngọc nhìn quét chung quanh một lượt, ánh mắt chợt lóe, cười nói:

- Tiêu huynh, những loài hoa nơi này thật xinh đẹp.

Không đợi Tiêu Mộ Vũ mở miệng, Hồ Tứ tiếp lời nói:

- Đúng vậy, ta còn tưởng rằng là tiên cảnh, nếu không làm sao có nhiều loại hoa xinh đẹp như vậy.

- Tiêu huynh, chắc hẳn mất rất nhiều công phu.

Tiêu Mộ Vũ khẽ cười, nói:

- Nương tử ta thích hoa, ta liền trồng nhiều hơn, cũng không có mất cái gì.

Trong lúc nói, cước bộ nhỏ nhẹ, một tố y nữ từ sau bụi hoa đi ra.

Đi theo phía sau là một tiểu nha hoàn, trong tay bưng một bầu rượu cùng điểm tâm.

Tiêu Mộ Vũ đứng dậy, đỡ đỡ người mang tới, hướng Phan Ngọc cùng Hồ Tứ giới thiệu:

- Vị này là nương tử của ta.

- Nguyên lai là đại tẩu, Phan Ngọc hữu lễ.

- Phan công tử hữu lễ.

Hồ Tứ tiến lên, vô cùng thân thiết vỗ cánh tay Đỗ Quyên:

- Đỗ tỷ tỷ, vài ngày không thấy, ta rất nhớ người.

Đỗ Quyên hé miệng cười:

- Nhớ ta, chỉ sợ là muốn ta làm thức ăn ngon cho người!

Hồ Tứ kêu lên:

- Ta nào có, ta thật muốn thấy tỷ tỷ! Lại còn dẫn theo bằng hữu của ta nữa nha.

Nàng đối Phan Ngọc, nói:

- Đỗ tỷ tỷ là người tốt lắm! Lần trước chính nàng tặng ta rượu ngon, còn có đồ điểm tâm này, nhớ tới nó ta liền chảy nước miếng nha.

Vỗ nhẹ Hồ Tứ, Đỗ Quyên bưng chén bạch điệp lên, màu bánh phỉ thụy, hương khí bay lên, Hồ Tứ liếm liếm môi, cầm lấy một khối:

- Vậy ta không khách khí.

Đỗ Quyên lôi kéo Hồ Tứ, đối Tiêu Mộ Vũ nói:

- Chúng ta đi phía sau ngồi, các người chậm rãi hàn huyên.

Phan Ngọc cầm một khối bánh lên, đưa tới miệng ăn, mày nhíu mặt nhăn:

- Thật ngọt, như thế nào nữ nhân lại thích ăn loại này?

- Nếu như giống nam nhân chúng ta, thế giới này chẳng phải không còn thú vị sao?

- Lời này thật hữu lý, chỉ là, người xây dựng tất cả điều này, đến tốt cùng có đáng giá hay không?

Tiêu Mộ Vũ ngón tay thon dài, móng tay óánh nhuận màu phấn hồng, vững vàng cầm bầu rượu.

Châm hai ly rượu, hương rượu tỏa ra bốn phía.

- Thỉnh nếm thử rượu ta ủ.

Chén bạch ngọc, dịch rượu trong suốt đỏ sẫm, hương thơm nồng đậm. Tiêu Mộ Vũ uống một hơi cạn sạch, lộ ra đáy chén, nói:

- Ta uống trước, kính người.

Thấy Phan Ngọc chậm chạp chưa uống, cười nói:

- Như thế nào, sợ ta hạ độc sao?

Phan Ngọc nhíu mi.

- Chê cười rồi, ta sợ cái gì!

Bưng ly rượu lên một ngụm uống cạn, không ngửi mùi hương của rượu.

Thật là kì lạ, loại rượu kì quái này làm cho Phan Ngọc nuốt cũng không được, không nuốt cũng không được.

Tiêu Mộ Vũ một bộ dáng xem kịch vui làm cho Phan Ngọc có điểm tức giận, bất quá đây là canh bạc rượu, cần rằng nuốt xuống.

Không nghĩ vừa nuốt xuống, hương vị trong miệng chưa tản đi, một cổ cảm giác thơm ngon từ trong hầu dâng lên, chẳng những diệt hết suy tư, dư vị ngân nga, khiến người ta tâm tình thống khoái.

- Rượu này, quả thật kỳ lạ.

Cũng từng uống qua vô số rượu ngon, nhưng rượu quái dị như thế này vẫn là lần đầu uống đến, cho dù là Phan Ngọc, cũng không cầm lòng mà kinh ngạc.

Được khen ngợi, Tiêu Mộ Vũ có chút đắc ý:

- Đây là rượu ta gần đây ủ được, lấy tên là ‘lưu ly túy’.

Tay khéo léo cầm ly rượu, Phan Ngọc than nhẹ.

- Lưu ly túy, tên rất hay, rượu ngon xứng mỹ khí, mỹ danh vang thiên hạ.

- Đây là thú vui của ta.

- Thú vui?

Phan Ngọc không cho là đúng.

- Thú vui của người chỉ sợ không chỉ là một loại này.

- Vậy giống cái gì?

- Giống như tự mình chuốc lấy cực khổ, tự tìm phiền não.

Tiêu Mộ Vũ nhìn cây tử đằng trong viện, thần sắc suy tư.

- Người có phải cho rằng, ta hao khí công lực, duy trì cái dạng này không đáng giá, phải không?

- Nếu như vĩnh viễn không thực hiện được, liền viên mãn như cây tử đằng này!

Tựa hồ không muốn tiếp tục đề tài này, hoặc là có chuyện khác, Phan Ngọc cũng không có duy trì phong độ hoàn mỹ.

Vung tay lên, cây hoa tử đằng biến mất trong giây lát, sân này cũng khôi phục bộ mặt vốn có.

- Vì cái gì không cho nàng biết chân tướng, vì cái gì?

Tiêu Mộ Vũ vẫn chưa tức giận, lạnh nhạt nói:

- Ta biết ý đồ của người, từ lần đầu tiên gặp người, ta đã nghĩ tới ngày này.

- Người biết?

Phan Ngọc có chút giật mình.

Con người đen của Tiêu Mộ Vũ trở nên sâu thẳm.

- Đương nhiên. Người cùng Hạ Lan Hiên, cái các người muốn, đơn giản là mạng của ta.

Hai người giống như đang ngầm giao tranh, gió nhẹ thổi qua.

Một mảnh lá bám vào cành cây, từ từ bay xuống gần bọn họ.

Đột nhiên, lá cây dừng lại, như hơi nước bốc hơi, biến mất vô hình.

Phan Ngọc đột nhiên đứng dậy, lui về phía sau vài bước, miễn cưỡng ổn định thân hình.

Lau miệng, một tia đỏ tươi chiếu vào mu bàn tay, cười lạnh nói:

- Mạng của người? Ha ha, người liên tưởng thực sâu xa. Bất quá, cuối cùng cũng động thủ thật sự! Cũng tốt, đỡ phải để ta nói lời vô nghĩa!

Bàn tay ánh sáng thoáng hiện, một thanh trường kiếm trong suốt nắm trong tay, mũi kiếm chỉ vào Tiêu Mộ Vũ.

- Hiện hình đi!

Tóc dài màu lục, tóc thẳng mềm nhẵn, khẽ rơi xuống sau lưng.

Dung nhan tuấn tú, ánh mắt như ánh mặt trời trong ngày xuân chiều trên mặt hồ, gió nhẹ thổi bay tóc của hắn phát, hiện ra dấu mi tâm.

Sáu đạo hỏa diễm khởi sắc, dưới ánh mặt trời tỏa hào quang.

Cuồng phong nổi lên, vạt áo Phan Ngọc bị thổi bay phấp phới, thanh âm Tiêu Mộ Vũ trước sau như một, bình tĩnh:

- Ta chỉ muốn cùng Quyên nhi có cuộc sống yên tĩnh, nhưng các người thật sự khinh người quá đáng! Cho dù là người, ha ha, đại danh “Ngọc diện Tu La”, ta tuyệt không cho phép việc các người muốn phá hư cuộc sống của ta.

51. Chương 51: Ngộ Hội Đại Quá Thiên.

Trường kiếm dừng lại, Phan Ngọc tươi cười như trước.

- Còn tưởng rằng người sẽ hiện nguyên hình, bất quá cũng tốt, ai, kỳ thật người hiểu lầm, ta không nghĩ sẽ lấy mạng của người, ta chỉ muốn ngọc lưu ly của người.

Tiêu Mộ Vũ nói:

- Nếu muốn mạng của ta, ta còn tha thứ, nếu muốn ngọc, thứ cho Tiêu mỗ muốn vãn không thể tòng mệnh.

- Vì chuỗi hạt kia, cùng ta đối địch, đáng giá sao? Ta chỉ muốn mượn dùng một chút, dùng xong sẽ trả, người thật keo kiệt.

Tiêu Mộ Vũ nói:

- Dùng xong sẽ trả? Đừng cho ta là hài đồng ba tuổi, tin tưởng người sao?

Phan Ngọc nghiêm mặt nói:

- Ta tuy không phải chính nhân quân tử, nhưng là một lời nói đáng giá ngàn vàng! Đạo lý này vẫn là nên biết, chuyện ta đáp ứng với người khác, nhất định sẽ làm được. Người như vậy, cùng yêu giống nhau.

- Là Hạ Lan Hiên cho người đến lấy?

- Hạ Lan Hiên muốn mạng của người, ta cũng không nghĩ thế. Tuy rằng người là yêu, ta là thiên sư, nhưng ta cũng có nguyên tắc của ta, người không có làm việc trái ý trời, ta sẽ không thu người. Mà hắn, ta nợ hắn, cho nên, ta muốn người mượn ngọc lưu ly tới cứu mạng của hắn, chỉ là đơn giản như vậy.

Tiêu Mộ Vũ trầm ngâm, ánh mắt thâm trầm sâu thẳm, sau một lúc lâu mới nói:

- Người nói là thật?

Phan Ngọc nhún mày.

Câu hỏi vừa rồi tuy rằng làm hắn không vui, nhưng không cách nào thể hiện ra. Nếu hơi có ngăn cản, đã đem kiếm củi ba năm thiêu một giờ[1]! Mặt giãn ra, cười nói:

- Ta cũng không hề nói láo.

- Nói thật cũng tốt, lời nói dối cũng thế, vô luận như thế nào, người hôm nay đừng mơ tưởng từ ta lấy được ngọc lưu ly.

- Vì sao người cố chấp như thế? Cho dù đó là chi bảo, đối với người chỉ là mượn nhất thời, chẳng lẽ này cũng không được?

Khuôn mặt bình tĩnh nổi lên gợn sóng.

- Người nói tới, có lẽ hạt ngọc kia cũng không quý giá, nhưng đối với ta, là vô giá chi trân[2].

- Không thể ngờ được, Phan Ngọc ta thích báu vật, người lại càng sâu hơn ta. Nếu ta dùng vật này đổi lại?

Tiêu Mộ Vũ nói:

- Cho dù là bảo vật sở hữu cả thiên hạ ở trước mặt ta, cũng không bằng hạt châu này, người nên tỉnh mộng đi!

Lúc sau, hai người rút kiếm giao tranh, đại chiến hết sức căng thẳng.

Đột nhiên, Phan Ngọc cười vô cùng sáng lạn, thu hồi kiếm, đi đến bên cạnh bàn, cầm bầu rượu lên.

- Bất quá là câu vui đùa, người lại còn làm thực.

Tiêu Mộ Vũ chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, thì ra vừa rồi ra một thân mồ hôi lạnh.

Không nghĩ tới, nhìn Phan Ngọc cà lơ phát phơ, nhưng lại giống như đại hãn lực lưỡng, cho dù là hấn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản.

“Hắn thật ra là người sao?”

Trong đầu đột nhiên nảy ra ý niệm này, lập tức phủ quyết, điều này sao có thể?

Nghe danh thấy thiên hạ thiên sư, đường đường huyền môn đệ tử, lại như thế nào không phải là người?

Hắn vì ý tưởng cổ quái mà cảm thấy buồn cười.

Dáng người tuấn kiệt như thanh tùng thúy trúc, Phan Ngọc xoay người, tươi cười nhu hòa, giống như dương quang ấm áp [3].

Tiêu Mộ Vũ trầm tĩnh lại, ngay tại lúc hấn lơ lửng, bóng dáng người trước mắt không thấy nữa.

Cùng lúc đó, sườn thất lưng, bả vai đồng thời trúng đòn nghiêm trọng, thân mình tê dại, quỳ rạp xuống đất, trên cổ lạnh như băng.

Phan Ngọc chuyển tới trước người hắn, ngồi xổm xuống thân.

- Hừ, muốn cùng ta đấu, cũng không xem lại phân lượng của chính mình.

Khí lực đều mất, Tiêu Mộ Vũ chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ không ngã xuống đất.

- Người muốn như thế nào?

Một bàn tay nâng cằm hắn lên, hai mắt Phan Ngọc lóe sáng, miệng tiến đến bên tai Tiêu Mộ Vũ, nhỏ giọng nói mấy câu.

Cạch, Cạch.

Choang!

Hai người cả kinh, đồng thời quay đầu.

Chỉ thấy Hồ Tứ mở lớn miệng, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người, khay trên tay rơi xuống mặt đất.

Khay điểm tâm bị hỏng , ý thức được mọi người đều đang nhìn nàng, Hồ Tứ cười gượng hai tiếng:

- Người, các người tiếp tục, tiếp tục nha!

Nói xong, quay đầu chạy ra sân.

Hồ Tứ nhảy tường, thở hổn hển một trận.

Trường hợp vừa rồi đối với nàng mà nói thật sự rất quý dị.

Phan Ngọc cùng Tiêu Mộ Vũ gần nhau như vậy, hơn nữa biểu tình hai người lại rất quái lạ.

Ý niệm trong đầu thay đổi thật nhanh, Hồ Tứ lắc lắc đầu, điều này thật sự đáng sợ nha.

Trước kia nàng nghĩ Phan Ngọc thích nữ nhân, mà biểu hiện hắn cũng thật sự là như vậy, không nghĩ tới, vừa thấy Tiêu Mộ Vũ lại có thể biến thành như vậy.

Nhớ tới lúc bọn họ mới gặp, bộ dáng Phan Ngọc sững sờ, Hồ Tứ chỉ cảm thấy lạnh tóc gáy, há mồm thè lưỡi vì suy nghĩ của mình, đầu vai bị người nào đó vỗ, Hồ Tứ giật mình, nhảy lên ra xa mấy trượng.

Phan Ngọc nhú mày không vui nói:

- Làm sao vậy? Bộ dáng giống như gặp quỷ, ta có đáng sợ như vậy sao?

Gặp quỷ?

Vừa rồi thật là có điểm kỳ lạ, nhưng thấy Phan Ngọc buồn bực, Hồ Tứ ngẩng cao đầu quan sát.

“Hắn ăn phải cái gì vậy? Như thế nào trong chớp lát không thấy, liền đã thay đổi?”

Hồ Tứ thật cẩn thận quan sát, lại không ra kết luận.

“Chẳng lẽ, hắn cùng Tiêu Mộ Vũ trong lúc đó.... Không có khả năng! Người ta có phu nhân, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!”

Hồ Tứ đem hình ảnh không thuần khiết trong đầu nhanh chóng xóa đi.

Phu thê tiêu thị tốt như vậy, nàng như thế nào có thể nghĩ như thế?

Một bàn tay tiến tới, bắt lấy cổ tay nhỏ của Hồ Tứ.

- Tứ Nhi, ngươi làm cái gì đánh chính mình?

Bên tai nghe truyền đến thanh âm Phan Ngọc nói thầm.

Phan Ngọc rất nhiệt tình, cũng không giống nhiệt tình đêm đó.

Mỗi khi nhớ lại, đêm đó hình dung Phan Ngọc cơ hồ bị “thieu đốt”, nghĩ vậy, Hồ Tứ cảm thấy mặt có chút nóng, dùng sức vùng thoát khỏi.

- Ta đánh ta, cùng ngươi có quan hệ gì đâu?

Phan Ngọc có điểm tức giận.

- Như thế nào không quan hệ? Xem ngươi nói, thật giống như ta là không thể quan tâm đến ngươi!

- Đúng vậy, ngươi cùng ta là quan hệ gì? Hừ, vừa rồi ngươi làm cái gì?

Sờ sờ đầu, Phan Ngọc khó hiểu nói:

- Vừa rồi chúng ta vui vẻ cùng nhau uống rượu, sau đó ngươi liền chạy đến, ta tự nhiên không hề muốn ở lại nữa, cho nên cũng cùng đi ra.

Hồ Tứ lè lưỡi.

- Nói dối mặt cũng không đỏ. Thời điểm xuống núi ngươi mất hứng, hiện tại lại thành cao hứng như vậy, xem ra, hắc!

Phan Ngọc có điểm không rõ:

- Nói rõ ràng, không cần chỉ nói nửa câu. xem ra cái gì, ta làm sao vậy?

Mặt Hồ Tứ ửng đỏ, mếu máo:

- Ta không muốn nói cái gì, chỉ là muốn nhắc nhở người một câu, người ta có phu nhân, người cũng đừng quá phi tâm.

Phan Ngọc nghĩ đến Hồ Tứ đã biết chuyện của hắn:

- Yên tâm, ta chỉ là cùng hắn nói nói mấy câu, ai, nói đến, ta thật là có điểm luyến tiếc.

Lắc đầu thở dài, Tiêu Mộ Vũ tuy rằng là yêu, cũng là nam nhân hữu tình hữu nghĩa, cũng được so với nam tử hán đại trượng phu, huống hồ người cũng phong nhã, Phan Ngọc cũng muốn cùng hắn kết giao.

Hồ Tứ nôn nóng:

- Luyến tiếc cũng không được, Đỗ tỷ tỷ là người tốt, người làm như vậy thực làm chuyện có lỗi với phu thê người ta.

- Nói có lý. Tuy rằng ta là thiên sư, cũng không phải thị phi trắng đen chẳng phân biệt được. Ta có chừng mực, yên tâm đi. Tứ Nhi, lại nói tiếp, người bắt đầu suy nghĩ cho ta, thật là có tiến bộ.

Phan Ngọc rất cao hứng, vuốt nhẹ tóc đen của Hồ Tứ, trong mắt tràn đầy khen ngợi.

Hồ Tứ cười gượng hai tiếng, cũng may Phan Ngọc hiểu chuyện, bắt quá, tật xấu này của hắn cũng không quá lớn, nếu bị người khác biết, chỉ sợ sẽ bị cười nhạo báng.

Đột nhiên, nàng nghĩ tới một nơi, định có thể giải quyết vấn đề này, kéo tay Phan Ngọc, Hồ Tứ cười nói:

- Hôm nay đi ra ngoài, chúng ta còn muốn nhiều thứ tốt.

Phan Ngọc thấy Hồ Tứ đột nhiên cao hứng phấn chấn, nghĩ lại cũng không sao, gật gật đầu nói:

- Được rồi.

Đèn rực rỡ mới lên, buổi tối ngã tư đường so với ban ngày càng thêm ồn ào náo động.

Người chen chúc người, khiến Hồ Tứ thiếu chút nữa bị đám người làm ngã, may mắn Phan Ngọc ở bên bảo vệ, mới tránh khỏi nguy hiểm.

Hồ Tứ giữ chặt một người hỏi vì sao đêm nay nhiều người như vậy, thì mới biết thì ra trong thành mấy đại kỹ viện đêm nay cử hành chọn hoa khôi, không người nào không chen chúc tới.

Hoa khôi?

Hồ Tứ trong đầu nhất thời hiện lên khuôn mặt Ngọc Tỳ Bà, nhưng ngẫm lại, cũng không có khả năng nhìn thấy nàng lần nữa.

Bất quá, mắt ngọc chuyển động, Hồ Tứ nhìn trộm xem xét Phan Ngọc ở bên hưng trí bừng bừng, ý niệm trong đầu đã có dịp thể hiện.

- Tứ Nhi, kéo ta tới nơi này làm cái gì? Sắc trời đã tối, chúng ta vẫn là nên trở về đi.

Phan Ngọc bị Hồ Tứ kéo đi, miễn cưỡng dừng bước, khó hiểu nguyên nhân nhìn nàng chăm chăm.

- Uy, nếu đã đi ra, không vui đủ như thế nào có thể trở về? Huống hồ, ta nghe nói phía trước có sân khấu kịch, chúng ta đi xem nha, đi thôi, đi thôi!

Không chịu nổi Hồ Tứ năn nỉ, Phan Ngọc đành phải đáp ứng.

Hắn phát hiện, chính mình càng ngày càng khó cự tuyệt yêu cầu của Hồ Tứ.

Chỗ nhiều người nhất, đã khó có thể chen vào, Hồ Tứ có chút sốt ruột.

Xem trái xem phải, mắt sáng ngời, lôi kéo Phan Ngọc thẳng đến dưới một gốc cây đại thụ, nhảy lên, quả nhiên đó là một ý kiến hay.

Trên cây lại có tầm nhìn tốt, Hồ Tứ dào dạt đắc ý nhìn Phan Ngọc đi lên.

- Chủ ý này không sai đi, hắc hắc, cũng chỉ có ta mới có thể nghĩ ra được.

- Tiểu thông minh. – Phan Ngọc hừ một tiếng.

Cây rất lớn, nhánh cây mọc lan tràn, tại chỗ đứng có một chỗ hơi bằng phẳng, vừa lúc hạ người, Hồ Tứ liền hướng ra phía ngoài dò xét để thấy rõ hơn, Phan Ngọc thấy vậy vội bắt lấy cánh tay của nàng.

- Cần thận.

- Đã biết, ta sẽ để ý.

Hồ Tứ không cho là đúng, khoát tay, hết sức chăm chú nhìn về nơi chỗ đài cao sắc màu rực rỡ kia.

Cổ nhạc ti trúc hợp tấu, nhóm cơ vũ nhẹ nhàng chuyển động, lụa mỏng tung bay, như chim yến đang nhảy múa.

Trong đó một nữ tử mặc đồ trắng không giống người thường, vòng eo lá liễu múa xuất động, người vận luật, bằng phi vũ, như cửu thiên tiên nữ hạ phàm.

Da thịt trắng như tuyết, mi tâm một chút son ản, lông mày lá liễu, môi anh đào đỏ bừng như.

Mọi người bên dưới không ngừng hò hét, thậm chí có người hướng đi lên trên đài, mỹ nhân cười nhưng không nói, lụa mỏng lướt qua, làn gió thơm nhẹ đưa hương thoang thoảng.

Phan Ngọc chỉ nhìn thoáng qua, đột nhiên lắc đầu, quay đầu kêu lên:

- Hồ Tứ, đừng quá phạm!

Hồ Tứ cười hì hì không để ý.

- Người như thế nào không xem, trước kia người không phải thích nhất xem cái này đó sao?

Tựa người trên thân cây, Phan Ngọc lười biếng nói:

- Trước kia là trước kia, hiện tại là hiện tại, hiện tại ta không thích xem.

Hồ Tứ trong lòng càng thêm sợ hãi, cười cười nói:

- Mỹ nữ trong kia có xinh đẹp hay không?

- Có thể.

- Có thể? Không thể nào! Người nhìn lại kỹ xem, người xem ánh mắt của nàng sáng ngời, giống như sao, người xem môi của nàng, giống tiểu anh đào, không đúng, so với anh đào còn nhỏ, xem làn da của nàng, thật trắng thật mịn, giống trứng chim lột xác, người xem... Ừm...

Bàn tay to che miệng của nàng, Phan Ngọc hung tợn nói:

- Người có dễ yên hay không? Như thế nào nói nhiều như vậy!

Hồ Tứ suất nện, liều mạng bỏ tay hấn ra, lè lưỡi, nói:

- Nghẹn chết ta. Người đây là mưu sát, mưu sát! Ta là muốn tốt cho người, mang người xem mỹ nữ, người còn không hề cảm kích ta!

Xem mỹ nữ?

Phan Ngọc vẫn là không rõ, gãi gãi đầu.

- Người làm cái quỷ gì? Vì sao muốn xem mỹ nữ?

Hồ Tứ muốn phát cuồng, bình thường Phan Ngọc đều nhìn là thấu ngay, hôm nay lại hoàn toàn không hiểu lời của nàng.

Xem ra, bệnh cũng không nhẹ.

- Người, người xem y phục đỏ bên kia, xem được không?

Phan Ngọc xa nhìn, gật đầu nói:

- Bình thường đi, miễn cưỡng tính là xinh đẹp.

Này còn bình thường, miễn cưỡng?

Hồ Tứ rất sợ ý nghĩ của chính mình trở thành sự thật, tiếp tục ra sức đề cử:

- Cái người cầm cây quạt trong tay, hẳn là không xấu?

Phan Ngọc tính nhẩm nạy:

- Không phải nói xem diễn sao, như thế nào đều là nhảy múa? Buồn đến chết, vẫn là nên trở về đi!

- Nhiều mỹ nữ như vậy quanh người hầu hạ, người như thế nào còn cảm thấy buồn? Bất quá đừng lo, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp.

Phan Ngọc tà tà liếc Hồ Tứ một cái, khó hiểu nói:

- Biện pháp? Biện pháp gì? Vừa rồi người vẫn thần thần bí bí, hôm nay thật sự kì quái. Rốt cuộc làm sao vậy? Nếu không nói rõ ràng, đừng mơ tưởng ta buông tha người!

Hồ Tứ tâm nhất thời hoảng hốt, nói cũng chết, không nói cũng chết.

Nếu là về sau người khác nhắc tới, nhất định sẽ cho rằng Hồ Tứ nàng chết cũng đáng giá.

Hít sâu một hơi, Hồ Tứ cố lấy dũng khí lớn nhất từ lúc chào đời tới nay, ngẩng đầu đối mặt ánh mắt Phan Ngọc.

Vì thế, tại nơi kia, buổi tối kia, Hồ Tứ nói ra ý nghĩ trong lòng.

Bốn tưởng rằng Phan Ngọc sẽ tức giận, nàng cũng chuẩn bị tốt lắm, không nghĩ tới Phan Ngọc mày nhíu chặt, mặt đen thui như bầu trời đêm, mắt sang quắc phát ra ánh sáng kinh tâm động phách, đôi môi hồng nhuận mím chặt, cực tới độ cong hoàn mỹ.

Hồ Tứ rốt cục cũng thấy được lúc Phan Ngọc đẹp nhất, cũng tối dụ hoặc lòng người.

[Chú thích:

(1) Kiểm củi ba năm, thiêu một giờ: Ý nói công sức cố gắng bao nhiêu lâu trong một phút lâm lữ có thể bị hủy hoại.

(2) Vô giá chi bảo: Bảo vật vô giá]

52. Chương 52: Loạn Sai Trắc Đích Hậu Quả Thị Nghiêm Trọng Đích [Loạn Đoán Hậu Quả Là Nghiêm Trọng].

- Ta sai rồi!

Thanh âm khóc nức nở từ dưới núi truyền đến, Phan Ngọc ngoáy ngoáy lỗ tai, hướng về phía dưới nói:

- Nói lớn lên!

- Ta không nên hoài nghi người, ta mười phần sai ! Ô ô ô!

Gió đêm thổi qua, từ dưới vách núi đen phát ra thanh âm ô ô quái dị, khiến người khác dựng tóc gáy, thanh âm Hồ Tứ run lên:

- Mau đưa ta lên đi!

- Người đem loại ý tưởng kia loại bỏ hoàn toàn trong đầu ngay! Nếu không, ta quyết không đem người kéo lên!

- Người là người tốt, là ta hồ đồ, là ta hiểu sai, người cùng Tiêu Mộ Vũ là trong sáng minh bạch, là ta, là lỗi sai của ta, van cầu người, mau kéo ta lên đi!

- Nếu lại có loại ý nghĩ này thì sao?

Phan Ngọc truy hỏi một câu.

- Nếu ta có nửa điểm ý tưởng đó, ta, ta, ta sẽ không là người!

Phì!

Phan Ngọc bật cười.

- Tứ Nhi, người vốn không là người, lời này thật sự rất không có thành ý!

- Vậy để cho ta bị thiên lôi đánh chết!

Lời này vừa ra khỏi miệng, phía chân trời ầm ầm truyền đến một tiếng sấm rền, Hồ Tứ hét lên một tiếng, Phan Ngọc cười nói:

- Xem ra Tứ Nhi của ta cũng bắt đầu học được nói dối rồi, ai, người tiểu nói dối này, lúc này ông trời cũng không giúp người!

- Ta nói như thế nào người mới vừa lòng?

Nghe được tiếng sét, Hồ Tứ tâm nhất thời rối loạn, tay chân run run.

Rắc rắc.

Tảng đá bị vỡ thành khối nhỏ, mảnh vụn lăn xuống phía dưới.

- Được, Tứ Nhi, người nghe cho rõ, Phan Ngọc ta cho tới bây giờ cũng không thích nam nhân! Nhớ kỹ chưa?

Hồ Tứ liều mạng gật đầu, ngẩng mặt lên:

- Ta nhớ kỹ, người trước kia hay hiện tại, tương lai đều sẽ không thích nam nhân, mau đi ta lên đi!

Hai chân đặt trên mặt đất, Hồ Tứ lập tức liền quỳ rạp xuống, nói cái gì cũng không đứng dậy.

Nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, một khắc Phan Ngọc ôn nhu đến cực điểm kia sẽ làm ra hành động điên cuồng như thế, hai tay run rẩy.

- Nhìn người như bình thường mới là điều đáng sợ nhất, lời này một chút cũng không giả, thật sự là đáng sợ!

Bả vai trằm xuống, tay Phan Ngọc ôn nhu khoát lên vai Hồ Tứ, Hồ Tứ cả kinh, tóc gáy dựng thẳng.

- Chớ sợ, Tứ Nhi, ta chỉ là muốn nói cho người một bí mật.

Phan Ngọc vẫn ôn nhu như cũ, thanh âm như nước, Hồ Tứ nghe thấy giống như ma quỷ rống giận.

Hồ Tứ vốn có lòng hiếu kỳ rất lớn, nhưng đối với người như Phan Ngọc, ngay cả lòng hiếu kỳ cũng biến mất.

- Bí mật, ta không muốn nghe bí mật gì cả, buông tha ta đi!

- Thật vậy không?

Ngón tay đặt ở trên môi Hồ Tứ, nhẹ nhàng chà sát.

- Ha ha, Tứ Nhi, người không ngoan, chẳng lẽ, người còn muốn đi xuống nơi mát mẻ đó nữa sao?

Hồ Tứ lập tức ngẩng lên, mắt to chớp chớp.

- Không, ta không muốn đi!

- Vậy là tốt rồi, người muốn nghe cái bí mật kia không?

Hồ Tứ gật đầu lia lịa, cười khổ nói:

- Người nói, ta nghe!

Tiến đến bên tai Hồ Tứ, thanh âm Phan Ngọc ép tới cực thấp, khẩu khí ôn nhu đến thoải mái tới Hồ Tứ bên tai, ảm áp, có điểm nóng.

Nàng muốn cười, tưởng tượng đến thủ đoạn của Phan Ngọc lại ghen trở về, thấy bộ dáng Hồ Tứ muốn nói lại thôi, Phan Ngọc cười, nhẹ giọng nói:

- Bí mật chính là bí mật nha!

Trong núi yên tĩnh, gió lớn thổi, Hồ Tứ gắt gao túm vạt áo, đỉnh đầu đột nhiên phác qua một đạo bóng đen, bay nhanh mạnh mẽ quét gió, bay qua như cuốn cả Hồ Tứ theo.

Móng vuốt đen sắc nhọn sát lướt qua da đầu, nhưng vẫn chưa đụng thương đến nàng, cho dù là như thế, Hồ Tứ cũng sợ tới mức mặt không còn chút máu, sợ tới phát run.

Phan Ngọc thấy nàng sợ hãi, trong lòng thương tiếc, nhẹ nhàng an ủi nói:

- Đừng sợ, chỉ là một con cú đêm, làm bị thương đến sao?

Hồ Tứ lắc đầu, miệng run run, như thế nào cũng nói không nên lời.

Nàng sợ không phải cú đêm, mà là cặp mắt lợi hại tàn sát ra hàn ý thấu xương, nơi đó giống như phải chém nàng thành ngàn vạn mảnh nhỏ mới hả hận.

Trong đầu quay cuồng, thiên địa đều xoay tròn, mắt vừa nhắm, Hồ Tứ ngã vào trong lòng Phan Ngọc, mất đi tri giác.

**

Trên nền tuyết trắng thạch nhũ có một bồn bạch ngọc nhỏ.

Nhỏ giọt, một giọt ngọc lộ trong suốt ở trong bồn, tuyết trắng cùng ngọc minh châu mã não trên bốn vách tường, ánh sáng nhu hòa, Hồ Tứ mở mắt, nhìn trang sức trong động, nghi ngờ chính mình đã đến thiên cung.

Trên giường êm dày như da lông, sờ lên, ôn hương mềm mại, nhưng ở trong hương có một cỗ thiên khí thần nhiên, tinh tế ngửi thấy, lại ngửi không thấy.

Ý thức quen thuộc vậy đánh úp lại, thầm nghĩ nằm trên giường, ngủ một giấc thật tốt nha.

Đột nhiên, từ xa xa truyền đến tiếng người, Hồ Tứ cả kinh, còn chưa chợp mắt, một người mạnh mẽ đem tên còn lại kéo vào động, phúi ném tới trên giường, âm thanh lạnh lùng nói:

- Nhìn người đang tốt quá nhỉ, mặt của ta đều bị người làm ất hết rồi!

Người trên giường thẳng người dậy, ngẩng mặt, một đầu tóc đen tán loạn, vài sợi tóc đen còn bám trên mặt, ngón tay bạch ngọc thon dài mềm mại giống như bạch y trên người nàng, cơ hồ phân không rõ là tay.

Áo trắng như tuyết, mùi xạ hương tiến vào trong mũi Hồ Tứ, nhịn không được hít vào một hơi thật lớn.

Thơm quá, mùi rất quen thuộc.

Hai người kia tựa hồ nhìn không thấy Hồ Tứ, mà Hồ Tứ cũng không thèm để ý, ở trong này, có một loại cảm giác, tuy rằng cảm giác này có chút trầm trọng.

- Ta cái gì cũng chưa làm, ta cũng không làm người thất vọng!

Nữ nhân ương ngạnh đối đáp, không thèm để ý lửa giận của nam nhân.

Nam nhân khó khăn mới áp chế cơn tức lại bị những lời này một lần nữa đẩy lên, nắm cằm nữ nhân, tay liền giật sa y trên người nàng.

- Cái gì cũng chưa làm? Vậy người cùng hấn mặt mày đưa tình, coi ta là người chết sao? Đừng quên, ta mới là phu quân tương lai của người, mà hấn, cái gì cũng không phải!

- Là bởi vì ta không có quên, ta vẫn theo người, người như thế nào đối với ta? Trước mặt nhiều người như vậy, khiến ta khó xử, đả thương ta, chính là người!

Nữ nhân kêu lớn, liều mạng thoát khỏi sự kiềm chế của nam nhân.

Ba!

Một cái tát vang dội trên mặt nam nhân, cũng ngăn trở hành động điên cuồng của hắn.

Độ ẩm bên trong đột nhiên biến mất, Hồ Tứ sợ run cả người, thấy hoa mắt, cảnh tượng chuyển hoá.

Gió núi vù vù, mây trắng lượn lờ, sương mù bốc hơi tán mẫn trong sơn cốc.

Nữ nhân ngồi ở trên tảng đá khóc nức nở, một người nam nhân ở bên an ủi, tuy rằng cách khá xa, Hồ Tứ vẫn có thể cảm thấy nam nhân tản mát ra ôn nhu cùng sẵn sóc.

- Ta rốt cuộc chịu không nổi, dẫn ta đi đi!

- Đừng khóc, hắn đánh ngươi sao?

Nam nhân tiếng nói nhu hòa, thuần mỹ như rượu.

Nữ nhân lắc đầu, hai tay vây quanh lấy thắt lưng nam nhân, đem mặt dán trên tai hắn.

- Chỉ cần có thể cùng ngươi ở một chỗ, cho dù là địa ngục, ta cũng không sợ.

- Được, chúng ta cùng nhau đi, rời đi nơi này!

Hồ Tứ đột nhiên vô cùng hy vọng bọn họ có thể rời đi, ai ngờ trời không cho lòng người toại nguyện, vị hôn phu của nữ nhân đến đây.

- Ngươi, ngươi nhưng lại đối với ta như vậy!

Kim quang trên tay chợt động, một đạo diệu kim quang thẳng hướng hai người bay tới.

Hồ Tứ chỉ cảm thấy trước mắt kim quang đại thịnh, nhìn không được hô to một tiếng.

- A!

Hồ Tứ lập tức ngồi xuống, trước mắt mơ hồ, thanh âm Phan Ngọc ở bên vang lên:

- Ngươi làm sao vậy, gặp ác mộng?

Lộ ra sự quan tâm thần nhiên, Hồ Tứ nghe lời nói của Phan Ngọc lúc này, giống như âm thanh của trời.

Sợ hãi trong mộng chưa tản đi, dưới ánh trăng, khuôn mặt Phan Ngọc ẩn lộ lo lắng cùng sầu lo.

“Hắn lo lắng cho ta sao?”

Hồ Tứ nghĩ ra ý niệm này trong đầu, đột nhiên, bóng dáng người trong mộng lại hiện lên trong đầu, nàng không nhìn thấy mặt người trong mộng, chỉ là nữ nhân kia ai oán cùng nam nhân ôn nhu làm người ta khắc cốt minh tâm, cố xóa cũng không xong.

Tay ôm lấy thắt lưng Phan Ngọc, đầu dán trên ngực hắn, Hồ Tứ thấp giọng nói:

- Ta vừa gặp ác mộng, thực đáng sợ!

Phan Ngọc vỗ vỗ đầu của nàng, an ủi nói:

- Có thể là bị đêm đó dọa, lại nói, Tứ Nhi, lá gan của ngươi quá nhỏ. Ha ha, bắt quả chỉ là con chim nhỏ, cũng không phải ánh mắt chim ưng, ngươi sợ cái gì?

Ánh mắt chim ưng!

Hồ Tứ sợ run cả người, vùi đầu càng sâu, Phan Ngọc thấy Hồ Tứ trầm mặc, cảm thấy kỳ quái, ngực có điểm nóng lên lại ẩm ướt, vội vàng đẩy Hồ Tứ ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tràn đầy nước mắt.

Trước ngực cảm thấy ả ả mất mát, cảm thấy hoảng hốt, Hồ Tứ như vậy cùng trước kia quá khác nhau.

Trong mắt toát ra bi ai, Hồ Tứ che mặt, lắc đầu nói:

- Ta vừa rời trong mộng nhìn thấy ánh mắt ưng sáng quắc, Phan Ngọc, ta có phải hay không sắp chết?

- Phi phi phi, cái gì mà chết với sống? Bớt nói nhảm đi.

Phan Ngọc vội vàng giải thích, ánh mắt vừa động.

- A, đúng rồi, người có từng nghe nói những lời này chưa?

- Nói cái gì?

Hồ Tứ ánh mắt tò mò nhìn Phan Ngọc, khó hiểu hỏi.

- Người tốt sẽ không sống lâu, tai họa sẽ trải qua ngàn năm! Người nhất định sẽ sống được thật dài thật lâu, ôi, đừng đánh ta nha! Ta này cũng là vì tốt cho người!

Phan Ngọc ôm đầu bỏ chạy, Hồ Tứ ở phía sau đuổi theo, vừa đuổi vừa kêu:

- Ai là tai họa? Có người nói như vậy sao? Ta không đánh người thì đánh ai!

Đuổi theo sau, Hồ Tứ còn tiếp tục đánh, Phan Ngọc quay lại bắt được hai tay của nàng, cười nói:

- Cảm thấy khá hơn chút nào không?

Hồ Tứ sửng sốt, phiền muộn vừa mới tràn ngập trong lòng đã tan thành mây khói.

Minh nguyệt phản chiếu dưới bóng nước, Phan Ngọc tươi cười chiếu sáng tâm Hồ Tứ, lo lắng trong lòng không còn.

Dùng sức gật gật đầu, Hồ Tứ làm mặt quỷ, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn:

- Ta không sao.

**

Hạ Lan Hiên đang ngồi ở trong đình viện, trước mặt bãi phóng một đại đỉnh, đỉnh hạ xuống thiêu đốt, đã qua ba canh giờ, đỉnh vẫn lạnh như băng, không thấy có chút nóng nào.

Bất quá trên mặt Hạ Lan Hiên nhìn không ra lo lắng, tay cầm quạt nan, cực kỳ nhàn nhã, đến khi nhìn thấy Phan Ngọc, trên gương mặt béo phì mới ra vẻ tươi cười.

- Phan huynh, làm cho ta chờ thật lâu.

Cao thấp đánh giá một phen, gật đầu thở dài:

- Cũng chỉ có người, mới có thể ở trước thủ hạ của hãn toàn thân trở ra, xem ra, ta muốn người tìm gì đó, người cũng sẽ lấy đến?

Phan Ngọc gật đầu, từ trong áo lấy ra một chuỗi hạt ngọc:

- Ta nghĩ muốn thứ gì, trong thiên hạ còn không có cái lấy không được.

Hạ Lan Hiên vốn tâm trạng cực bình tĩnh, giờ lại nhìn thấy chuỗi hạt kia liền toát mồ hôi, thanh âm đều run lên:

- Phan huynh, lại gần chút, ta thấy không rõ lắm.

Hồ Tứ ở phía sau lặng lẽ kéo tay áo Phan Ngọc.

Nàng cảm thấy Hạ Lan Hiên không thích hợp, Phan Ngọc vươn tay trái ra đằng sau lưng, khua khua, đi lên phía trước, đưa tới trước mặt Hạ Lan Hiên.

- Hạ huynh, hãy nhìn cẩn thận, là ngọc người cần phải không?

Bạch quang chiếu sáng, Phan Ngọc nhanh chóng lui về phía sau, tay trái đặt tại cổ tay phải.

Hồ Tứ kinh hãi, máu tươi từ cổ tay chảy ra, tựa như đóa hoa màu đỏ, Phan Ngọc thần sắc như thường, đối với cổ tay bị thương không thèm để ý đến, nhưng thật ra Hồ Tứ có chút kích động, kéo vạt áo xuống lau vết thương cho hãn.

Phan Ngọc cự tuyệt ý tốt của Hồ Tứ, ngẩng đầu nhìn thẳng Hạ Lan Hiên, lạnh nhạt nói:

- Hảo kiên nhẫn, đợi cho lúc này mới động thủ, bội phục!

53. Chương 53: Xích Đan.

Hạ Lan Hiên cũng không để ý tới Phan Ngọc, nắm ngọc lưu ly, ngửa mặt lên trời cười to:

- Ta cuối cùng cũng lấy được, ha ha ha ha!

Vung tay áo lên, một cỗ ám lam hỏa diễm từ trong tay áo bay về phía đại đỉnh, trong chớp mắt, đồng đỉnh lạnh như băng bị hỏa diễm vây quanh, trong đỉnh toát ra nhiệt khí, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm.

- Đốt!

Hạ Lan Hiên một tiếng rống to, bạch khí ngưng luyện thành hình rồng, ẩn ẩn truyền đến tiếng sấm nổ mạnh.

Chỉ thấy con rồng kia vây quanh Phan Ngọc cùng Hồ Tứ, mỗi nơi đi qua, mặt đất đều rạn nứt, hỏa diễm màu xanh nhạt từ trong khe dâng lên.

Hồ Tứ cảm thấy chưa từng có cảm giác cổ quái như thế này, lạnh như băng cùng cực nóng, luân phiên ảnh hưởng đến nàng.

Lạnh đến run rẩy, lại nóng đến đốt người, Phan Ngọc vẫn bình tĩnh như trước.

- Người muốn lấy nó, nên đối với ta thế này?

Hạ Lan Hiên giọng căm hận nói:

- Phan Ngọc, người cho rằng người là ai? Ta vào cửa so với người sớm hơn, học nghệ so với người mau hơn, công phu so với người giỏi hơn! Vậy vì sao lão gia hỏa kia không đem bản sự dạy cho ta? Ngược lại dạy cho người, tiểu tử chưa dứt sữa này! Ta không phục!

- Sư phó vì sao làm như vậy, thân làm đệ tử, ta không dám đoán ý đồ lão nhân gia. Nhưng sư phó không dạy cho người, nhất định có chủ ý của lão nhân gia. Huống chi, sở tác sở vi(1) của người cũng khó trách lão nhân gia sẽ làm như thế.

Hạ Lan Hiên da mặt xanh tím, vừa hận vừa giận.

- Người còn có mặt mũi nói? Nếu không phải người giả trò, ta sẽ biến thành bộ dáng như thế này sao!

Phan Ngọc không giận lại cười, cười tươi như gió xuân phất qua, làm người ta vui vẻ thoải mái.

- Thì ra người vẫn canh cánh chuyện này trong lòng. Kỳ thật lấy bộ dáng này của người, hiện tại so với trước kia thuận mắt hơn nhiều lắm, ta xem không thay đổi cũng thể.

Hạ Lan Hiên lui về phía sau hai bước, hắc hắc cười lạnh:

- Phan Ngọc, người và ta tốt xấu cũng đồng môn một hồi, chuyện trước kia, ta xem như xóa bỏ, không hề truy cứu.

Nhìn hỏa diễm bốn phía càng ép càng gần, Phan Ngọc vẫn bình tĩnh tươi cười như cũ.

- Đây là người tha thứ? Ai, qua nhiều như vậy năm, tầm mắt của người không thể thoáng hơn một chút sao?

Trên mặt thịt béo run rẩy, Hạ Lan Hiên nói:

- Nếu là người biến thành bộ dáng như thế, còn có thể bảo trì bình tĩnh sao? Ta xem người nhất thời nửa khắc đều chờ không được!

- Bề ngoài bắt quá chỉ là thân xác thối tha, lời sư phó dạy bảo xem ra người nửa câu cũng không nghe vào, khó trách nhiều năm như vậy, người cũng không tiến thêm.

Hạ Lan Hiên mày nhíu lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người chỉ biết nói suông! Hừ, dù sao người cũng sống không được bao lâu nữa, hắc hắc, liền cùng tiểu hồ ly của người chết cùng một chỗ đi! Lại nói, ta đối với người cũng không bạc, cho các người chết cùng một chỗ, trên đường đến hoàng tuyền, cũng có bạn, ha ha ha ha!

Dứt lời, không hề để ý tới Phan Ngọc, thân mình to béo trong chớp mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Ôi, nương của ta, ai!

Phan Ngọc trên lưng căng thẳng, cánh tay rắn chắc bị Hồ Tứ ghì chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Tứ lúc trắng lúc hồng, thân mình run rẩy, chân không chạm đất, không ngừng nhảy lên:

- Phan Ngọc, mau nghĩ biện pháp, ta sắp chịu không nổi!

Phan Ngọc khê thở dài:

- Thật sự là hết cách, ta cũng không còn cách nào.

Trong đầu Hồ Tứ nhảy dựng lên, thấy bộ dáng Phan Ngọc không giống như là nói dối, Hồ Tứ có điểm hoảng hốt.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Như thế nào mới được? Ta không muốn cùng người chết ở chỗ này, ta còn muốn về nhà!

Vốn đang một mảnh tĩnh lặng nhàn nhạt, Phan Ngọc nghe thấy lời nói sau của Hồ Tứ, sắc mặt trầm xuống.

- Tứ Nhi, lời này là có ý tứ gì?

Hồ Tứ kéo lấy tay áo Phan Ngọc, mắt to tội nghiệp chớp chớp.

- Ta không muốn chết nha, mau nghĩ biện pháp, người luôn luôn có biện pháp mà!

- Ta hỏi người, người nói ra ý của người, rốt cuộc là không muốn chết ở chỗ này, hay là không muốn cùng ta chết ở chỗ này?

Phan Ngọc cảm thấy đây là một vấn đề thực nghiêm trọng.

Hồ Tứ có chút khó hiểu.

- Có khác nhau sao?

- Đương nhiên là có khác nhau, khác nhau lớn!

Phan Ngọc cơ hồ là rống lên.

Hồ Tứ nháy mắt mấy cái, nước mắt rưng rưng.

- Người làm gì hung dữ như vậy? Ta, ta nhất định phải chọn sao?

- Đương nhiên! Nếu người muốn tốt, chọn đúng là có thể đi ra ngoài, chọn không đúng, hừ hừ, chính người biết đến hậu quả!

Phan Ngọc đi đến một bên, đem vấn đề khó khăn ném cho Hồ Tứ.

Lại nhìn đến Hạ Lan Hiên, ngọn lửa trở lại thạch thất, trên tường nảy lên mấy ánh lửa, ngọc lưu ly trên tay phát ra bảy vầng sáng, tựa như một đạo hồng quang nho nhỏ, hắc vừa lòng gật gật đầu.

- Không hổ là thần vật thượng cổ, quả nhiên không giống bình thường.

Đột nhiên phía sau thân, một bàn tay trắng nõn đến gần, nhẹ lấy tốc độ sét đánh đem hạt lấy đi sang chỗ khác.

Hạ Lan Hiên đột nhiên trở lại, lấy tay bắt, bắt lại được, trong thạch thất trống rỗng tiếng cười duyên dễ nghe như tiếng chuông bạc vang lên, thân sắc Hạ Lan Hiên chợt tắt, không hề nói:

- Đến lấy!

Thanh âm ôn nhu như u linh mơ hồ:

- Lấy cái gì?

Ngón tay Hạ Lan Hiên co duỗi không chừng, khớp xương vang lên tiếng nhỏ.

- Ngọc lưu ly.

Gáy thổi tới một cỗ khí ẩm áp, thơm nhẹ nhẹ, cả người Hạ Lan Hiên run lên, lại động pháp đàn, thanh âm ở bên tai vang lên:

- Ngọc lưu ly? Không đúng đi, nó hẳn là còn có tên khác!

- Có ý tứ gì? Ta không rõ.

Nữ nhân cười duyên nhìn tới trước mặt Hạ Lan Hiên, môi đỏ mọng mấp máy, bàn tay mềm xẹt qua mặt hắn, đầu ngón tay lướt qua, vết máu đỏ sẫm.

- Ngọc Xích đại danh Xích Đan, trong truyền thuyết là bảo châu thượng cổ, nghe nói công hiệu phi phàm.

Hạ Lan Hiên bất động thanh sắc, nói:

- Công hiệu cái gì? Đây chỉ là một chuỗi ngọc bình thường thôi.

- Ha ha, nếu là ngọc bình thường, dùng khó khăn như vậy sao?

Rầm!

Hạt châu tán loạn, chỉ là vẫn chưa rơi xuống mặt đất, mà là bị một bầu không khí như có như không vây quanh.

Hạt ngọc rơi vãi, hồng quang chợt lóe, một viên bảo châu đỏ đậm huyết mướt mà xuất hiện.

Nữ nhân cười khanh khách, gạt tóc dài trên mặt ra, hé ra gương mặt thực đáng sợ.

Một nửa bóng loáng trắng sáng, một bên nước mắt khô vàng vẫn đang chảy, tản ra mùi tanh tưởi, cùng người đêm đó xinh đẹp, phẳng phất như là hai người.

Trên mặt Hạ Lan Hiên lộ ra thần sắc chán ghét, nữ nhân tựa hồ cũng không thèm để ý, cười vẫn rất đẹp như cũ, giống như trên đời này, nàng là người đẹp nhất.

- Như thế nào? Cảm thấy rất khó xem? Còn không phải là Phan tiểu tử ban tặng? Hừ hừ, hẳn ở trong trận đồ của người cũng không sống được bao lâu, là người, một đêm vợ chồng trăm ngày tình nghĩa, chúng ta tốt xấu cũng làm vợ chồng với nhau vài năm, người đã không kiên nhẫn như vậy. Ha ha, xem ra, tâm nam nhân chung quy là sẽ đổi thay.

Mắt to hắc bạch phân minh nhìn chằm chằm bàn tay ngọc hồng, ánh mắt nồng cháy.

- Cũng chỉ có người, mới là chân chính tồn tại.

Tà tà liếc Hạ Lan Hiên một cái, tươi cười như hoa lan.

- Ta thật ra cũng muốn thành toàn người, đáng tiếc, người không vì mình, trời tru đất diệt! Ta là yêu, càng nên vì chính mình suy nghĩ, thật có lỗi!

Dứt lời, ngửa đầu cười, nuốt ngọc vào.

Thần sắc Hạ Lan Hiên lạnh nhạt, khóe miệng mở ra, mang ra một ý cười không hiểu ý.

Nữ nhân nhú mày, móng tay khẽ động lên mặt Hạ Lan Hiên.

- Đáng tiếc, gương mặt lúc trước xinh đẹp như vậy, lại biến thành bộ dáng này. Ha ha, nếu là ta, cũng sẽ hận đời mạng, bất quá đừng lo, người rất nhanh sẽ không hối hận, bởi vì, chỉ có người chết mới không có oán hận.

- Thật không?

Hạ Lan Hiên tựa hồ cũng không thèm để ý.

Hắn hao tổn tâm cơ lấy được xích đan, liền như vậy bị người ăn, hẳn một chút cũng không nóng nảy.

Lạch cạch.

Một khối thịt đỏ búng rơi xuống, nữ nhân sững sốt, ngón tay run run sờ soạng mặt, giống như có cái gì từ trên mặt bóc ra.

Mở bàn tay ra, lòng bàn tay tuyết trắng tràn đầy máu.

Nàng há miệng kêu to, miệng vừa mở ra, còn chưa ra tiếng, Hạ Lan Hiên động năm ngón tay nhanh chóng kháp trụ yết hầu của nàng, tay phải dùng sức chụp phía sau lưng nàng, tay trái dùng một chút lực, bẻ.

Thanh âm xương cốt vỡ vụn làm tóc gáy người ta dựng đứng, đầu nữ nhân gục sang một bên, ánh mắt nửa mở nửa khép, tựa hồ còn dư hận.

Thân mình động cũng không động, Hạ Lan Hiên giơ tay lên, trên người nữ nhân dấy lên hỏa diễm xanh biếc, trong giây lát hóa thành một viên ngọc xanh biếc, nhẹ nhàng hạ xuống bàn tay Hạ Lan Hiên.

- Hừ, thượng cổ linh đan không phải là thứ loại dê tiện hoa yêu như ngươi có thể hưởng dụng, thật sự là không biết tự lượng sức mình!

Không chút do dự, đem lục đan nhập vào đỉnh đầu.

Ngọc lưu ly trong suốt trên chất lỏng trong chén, cây đuốc trên tường vẫn cháy không ngừng, quang ảnh lần lượt thay đổi.

Một màu tươi đẹp xuất hiện ở trong chén, thất sắc sáng lạn, hoa mỹ tới cực điểm, Hạ Lan Hiên nhìn chăm chú vào cái chén, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ngọc lưu ly lạnh như băng lại như một đạo lửa nóng làm bỏng hẩn, máu hẩn bắt đầu sôi trào, rột cục, hẩn đã đợi được cho đến ngày hôm nay .

Chất lỏng mát lạnh cùng xích đan nuốt vào bụng, Hạ Lan Hiên cảm thấy thật sự là một chuyện đáng chiêm chọc.

Một cái là từ trong tà ác dơ bẩn yêu khí nhất thế gian này thành được thủy, một cái khác là trong truyền thuyết chỉ có thượng cổ chân thần mới có thể có được vô thượng linh đan.

Hai loại này lại có thể đồng thời tồn tại trong bụng hẩn.

Mắt kính chuyển động, bảo quang lưu chuyển bóng người.

Hạ Lan Hiên không thể tin được vuốt mặt mình, cánh tay, người trong kính mặt mày phong lưu, nhìn quanh thân phi phong thái, còn có tuyệt thế tao nhã, rõ ràng là bộ dáng dễ nhìn, không sai chút nào.

- Ha ha ha ha, ta rột cục đã khôi phục lại bộ dáng , ha ha ha ha, phốc!

Cười to, một ngụm máu tươi không hề dự liệu phun ra.

Bụng đau như cắt, Hạ Lan Hiên ôm bụng, hạ thân thống khổ.

- Thượng cổ linh đan không phải là thứ loại dê tiện hoa yêu như ngươi có thể hưởng dụng, thật sự là không biết tự lượng sức mình!

Cơ hồ lời nói khinh đạm giống nhau như đúc vang lên, như búa tạ hung hăng đập vào lòng Hạ Lan Hiên.

Ngẩng đầu, vốn tưởng rằng là phải chết không còn nghi ngờ, vậy mà Phan Ngọc lại đến cùng Hồ Tứ.

- Người, ngươi có thể đào thoát!

- Người trong thiên hạ có thể vây khốn ta, cuối cùng không nhiều lắm. Tuy rằng khó khăn, nhưng ta còn có thể đi ra.

Phan Ngọc ngồi xồm xuống, có chút thương hại, có chút cáu giận, cuối cùng hóa thành bùi ngùi thở dài.

- Như thế nào, ngươi đáng thương cho ta?

Hạ Lan Hiên nhếch môi, máu từ khóe miệng chảy xuống trên mặt đất.

- Khôi phục tướng mạo sẵn có đối với người thật sự trọng yếu như vậy? Người không hiểu được dụng ý của sư tôn lão nhân gia sao?

Phan Ngọc đau lòng.

- Cái lão nhân kia, ta rõ ràng so với người cái gì cũng hơn, vì cái gì hắn cho tới bây giờ cũng không nhìn đến ta? Vì cái gì hắn muốn đem bạch quang kiếm này truyền cho người mà không phải ta? Vì cái gì? Ta không phục! Ta không phục! Khụ khụ!

Phan Ngọc đặt tay lên lưng Hạ Lan Hiên, vỗ nhẹ.

- Thực xin lỗi, sư huynh, không là của người, vĩnh viễn cũng sẽ không là của người.

Hạ Lan Hiên trở mắt nhìn Phan Ngọc lấy đi Xích Đan, trước mắt một màu đen, một ngụm máu phun ra, toàn thân như dục tẫn ra, thậm chí hắn có thể nghe được thanh âm khớp xương ma sát, ngũ tạng như thiêu đốt.

Roạt!

Ngón tay đem quần áo xé ra, da thịt tuyết trắng đều là vết máu, vết máu màu đỏ chậm rãi biến thành đen.

Hạ Lan Hiên miễn cưỡng xoay thân mình, đối với chính mình trong kính, phủ mặt cười khê:

- Ít nhất, ta chết còn có thể khôi phục tướng mạo sẵn có, này cũng đáng.

Hỏa diễm nhoáng lên một cái, Hạ Lan Hiên run run một chút, khí trong thạch thất đột nhiên dừng.

Một bóng đen vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mặt Hạ Lan Hiên, khăn đen che mặt, chỉ lộ ra ánh mắt.

Đó là đôi mắt kì dị, hai tròng mắt màu rậm nắng nhạt nhẽo trong suốt phủ một tầng kim phấn, lóe ra nhiều điểm sáng, ánh mặt trời chói mắt, đôi mắt hơi đổi, mê hoặc nhân tâm, cho dù là gặp qua Hạ Lan Hiên vẫn sững sờ như cũ, nháy mắt mê hoặc.

- Như thế nào, người cũng đến xem kết cục của ta sao? Vẫn là, người cứu ta?

Mắt dài nheo lại, Hạ Lan Hiên cười hỏi, lắc đầu.

- Ha ha, người ước gì ta chết, đây không phải hy vọng của người sao?

Không có trả lời, bóng dáng cao lớn trấn định, Hạ Lan Hiên vừa cười vừa ho:

- Đáng tiếc, người chậm một bước, vật kia đã không còn ở trên người ta, đáng tiếc, đáng tiếc, người bị Phan Ngọc lừa rồi, xem ra, người...

Đang nói ngưng hẵn, đầu gục ở trước ngực, ánh mắt mở lớn, giống như không thể tin được.

- Phan Ngọc...

Hắc y nhân thì thào nói, kim quang trong mắt đại thịnh, hỏa diễm tăng vọt, toàn bộ thạch thất nháy mắt đại hỏa lan tràn.

Hồ Tứ cảm thấy không thích hợp, trợn mắt há hốc miệng.

Đỉnh núi đã sắp lâm vào một biển lửa, ngọn lửa liếm đỏ nửa bầu trời.

Phan Ngọc vẫn không quay đầu, cước bộ dừng lại, cau mày, âm thầm nắm chặt tay nàng, dắt Hồ Tứ hướng dưới núi chạy đi.

[Chú thích:

Sở tác vi sở: Hành động đã thực hiện/làm]

54. Chương 54: Cáo Bạch [Tổ Tình]

- Đào, tiếp tục đào!

Bên ngoài kho thóc đèn đuốc sáng trưng, một lão nhân gia mặc y phục hoa lệ không ngừng đi tới đi lui đầy lo lắng.

Đúng lúc này, quần gia vội vàng chạy tới, ghé vào bên tai của lão nhân gia thấp giọng nói hai câu. Lão nhân gia sắc mặt đại biến, mồ hôi lạnh chảy xuống.

Quần gia thấy thế liền nhỏ giọng hỏi:

- Lão gia, việc này...

Cẩn chặt rằng, tâm loạn như ma, lão nhân gia tròng hai mắt, hét lớn với quần gia:

- Này cái gì mà này, đào, mau đào!

Quần gia hoảng sợ rời đi, lão nhân gia suy sụp ngồi ở trên ghế.

Tuy rằng gió đêm thanh mát, bầu trời đầy sao nhưng ông lại vô tâm thưởng thức, hai tay ôm đầu.

- Cha! – Giọng nói vang lên ở phía sau lưng.

- Sao con lại ra đây? – Nữ nhi mềm mại, yếu đuối của ông xuất hiện.

Đỗ Quyên một đường vội vàng bước tới, thở cũng chưa kịp thở, nhìn thấy mọi người đang bận rộn ở kho thóc, lòng của nàng thủy chung cũng không có buông xuống được.

- Cha, con rất lo lắng. Bất quá cũng chỉ là mở kho thóc cứu tế, sao lại điều động nhiều người như vậy? Không cần đào thêm nữa. – Hạ quyết tâm, nàng nói.

Tuy rằng nhìn thấy thần sắc của Đỗ lão gia không được tốt cho lắm, nhưng nàng vẫn to gan nói ra ý kiến của bản thân.

Đỗ lão gia mặt trầm như nước, cảm thấy hơi lạnh liền thản nhiên nói:

- Quyên Nhi, con tốt nhất là mặc kệ việc này. Đêm đã khuya, con về phòng nghỉ ngơi đi.

Dứt lời liền phân phó hạ nhân dẫn Đỗ Quyên về phòng.

- Không! – Đỗ Quyên vùng thoát khỏi tay của nha hoàn, bổ nhào tới trước mặt Đỗ lão gia.

- Cha, cũng đã quá nhiều rồi, không cần thêm nữa!

Vén vài sợi tóc tán loạn của Đỗ Quyên, lộ ra cái trán thanh tú. Đỗ lão gia nhẹ nhàng xoa mái tóc đen của nàng.

- Nhoáng một cái mà đã trôi qua nhiều năm như vậy, Quyên Nhi, con cũng đã trưởng thành rồi.

- Cha!

- Ngày xưa, lúc nương con sinh con ra là khó sinh. Là mẹ con dùng mạng của mình để đổi lấy sinh mệnh cho con. Từ đó trở đi, cha liền thề rằng tài sản cả đời này của cha đều sẽ để lại cho con. Cha muốn cho con một cuộc sống tốt nhất. Quyên Nhi, tất cả những gì cha làm đều là muốn tốt cho con!

Đôi mắt đỏ lên, đầu của Đỗ Quyên chôn ở trong lòng của Đỗ lão gia.

Nhớ tới cuộc sống của mấy năm nay không hề dễ dàng gì, trong lòng liền đau xót.

- Nữ nhi hiểu được. Cha, là nhi nữ bất hiếu, đã làm cho cha lo lắng.

- Quyên Nhi, việc này cùng với con không có liên quan gì. Là cha, là lỗi của cha! – Một phen đẩy Đỗ Quyên ra.

- Dem tiểu thư trở về phòng. Nghe được âm thanh gì cũng không được bước ra.

Đỗ Quyên hét lớn:

- Phụ thân, con gái nghe theo người. Chỉ cần người đừng nhốt con lại là được!

Đỗ lão gia nói:

- Quyên Nhi, không phải là cha không nghe theo con. Chính là việc này là lỗi của cha. Cha không thể mắc thêm lỗi lầm nào nữa. Ông ta muốn cùng cha đấu, cha liền cùng đấu với ông ta. Vương Thiên Sư, mời.

Lúc này, Đỗ Quyên mới phát hiện ra, cách đó không xa, có một bàn cúng tế.

Một lão đạo với chòm râu bạc trắng, lông mi cũng trắng đang nhắm nghiền hai mắt, trong miệng thì lẩm bẩm.

Cả người giống như từ trong hàn băng bước ra, từ trong xương phát ra hàn khí lạnh triệt tâm phế. Đỗ Quyên run run, chỉ vào lão đạo sĩ, hỏi:

- Cha, này là có việc gì? Tại sao lại có đạo sĩ ở đây? Chẳng lẽ...chẳng lẽ...cha, cha làm tất cả chẳng lẽ không phải là vì cứu tế lương thực sao?

- Quyên Nhi, con không cần quan tâm. Quyết định của cha đều là vì muốn tốt cho con!

Đỗ lão gia một phen đẩy Đỗ Quyên ra, quay đầu lại phân phó:

- Mau đưa tiểu thư trở về phòng!

Cả người Đỗ Quyên run run.

- Cha, chẳng lẽ cái gọi là nạn thiên tai kia đều là...

Nước mắt mạnh mẽ chảy ra ngoài, thanh âm dần trở nên nghẹn ngào.

Tâm của Đỗ lão gia không khỏi cứng rắn hẳn lên.

- Nếu con đã đoán ra được, cha cũng không gạt con nữa. Lần trước cha đưa thứ kia cho con, con đã cho cậu ta uống chưa? Chắc là chưa rồi đúng không?

Đỗ Quyên sắc mặt tái nhợt.

- Cha, huynh ấy là phu quân của con. Con...con sao có thể nhẫn tâm cho huynh ấy uống thứ thuốc đó được? Cha, con xin người!

- Không cần nói gì nữa! Đỗ gia ta không có con trai nối dõi, dưới gối chỉ có một đứa con là con. Lúc phụ thân chết đi, Đỗ gia ta sao có thể nuôi yêu nghiệt được?

Đỗ Quyên sợ hãi kêu lên.

- Cái gì yêu nghiệt chứ! Phụ thân, bản tính của phu quân là ôn hòa thiện lương. Huynh ấy...huynh ấy không phải như cha vẫn nghĩ!

Trong mắt của Đỗ lão gia xẹt qua một tia đau xót.

- Quyên Nhi, tuổi con còn nhỏ nên không thể biết được tâm tư hiểm ác của hắn! Người như hắn, yêu...ha ha...yêu không thể sống chung với người! Thiên sư nói rất đúng, chỉ có giết hắn, con mới có thể sống một cuộc sống bình thường được!

- Không cần. Buông, buông ta ra!

Nhìn thấy phụ thân không hề để ý tới lời của mình, trong lòng của Đỗ Quyên liền trở nên khẩn trương.

Chỉ thấy trong tay của lão đạo sĩ kia phát ra một tia hồng quang bay về phía kho thóc.

Hai mắt tối sầm, cả người nhuỵn xuống.

Những cảnh ở chung với Tiêu Mộ Vũ từng cái từng cái chậm rãi xuất hiện ngay trước mắt, khắc sâu vào trong lòng.

Nàng cố gắng gượng dậy, từ trong tay áo lấy ra một thanh chủy thủ.

- Cha, nữ nhi không dám xin người buông tha cho tướng công của mình, nữ nhi cũng không dám làm trái với ý người. Xin thứ cho nữ nhi bất hiếu, kiếp sau gặp lại sẽ trả ơn người!

Tay chuyển một cái, trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, máu tươi văng ra, vài giọt máu tươi dính vào trên áo, trên mặt của Đỗ lão gia.

Ấn tượng cuối cùng của nàng là cảnh phụ thân với hai mắt đầm lệ.

Đỗ lão gia ôm Đỗ Quyên đang hấp hối, trong mắt đầy nước nhưng vẫn chưa rơi xuống mà lẳng lẳng nằm bên trong.

Xa xa là hỏa diễm cao tới mấy trượng, nhưng ở đó lại im ắng không một tiếng động.

Xung quang đều yên lặng, cực kì quỷ dị.

- Người đứng là đồ đầu heo, kết quả đầu! Tại sao kết quả lại như vậy!

Tiếng thét chói tai của Hồ Tứ vang lên ở bên tai, trên mặt Phan Ngọc vốn đang đặc ý nhất thời hiện đầy hắc tuyến.

- Đồ tử tử, người tỉnh tỉnh, Đồ tử tử! – Hồ Tứ quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộ đến cực điểm.

- Vì cái gì lại biến thành như vậy? Đây là việc người đã đáp ứng với ta sao?

Không để ý tới Hồ Tứ, Phan Ngọc đi đến phía bên ngoài của hỏa diễm. Đầu ngón tay chậm rãi đưa vào trong hỏa diễm rồi lại chậm rãi lôi ra.

Bàn tay giống như là đang nắm cái gì đó, nhanh chóng bước đến bên người Hồ Tứ, cúi người xuống ôm lấy Đỗ Quyên.

Trong miệng niệm chú, xung quanh người xuất hiện từng trận bạch quang.

Bạch quang mở rộng, bao hấn cùng với Hồ Tứ lại, đảo mắt một cái liền biến mất trong không khí.

Đêm yên tĩnh, bên bờ sông, nước chảy xiết đánh tới từng đợt đá ngầm, một chiếc thuyền nhỏ đậu ở ngay bên cạnh.

Tiêu Mộ Vũ thở có chút gấp, sắc mặt tái nhợt.

Tiêu hao một lượng lớn pháp thuật thiếu chút nữa làm cho thân hình của hấn bị tiêu tan . Nếu không có Phan Ngọc tới kịp lúc thì chờ đợi hấn chỉ có con đường chết mà thôi.

Ngón tay run run, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt của Đỗ Quyên.

- Nàng đã từng nói, vô luận ta là yêu cũng tốt, ma cũng vậy, nàng nhất định sẽ không rời xa ta... Vì cái gì phải làm việc ngu ngốc như vậy, vì cái gì?

Hấn ngẩng đầu, thần sắc bình tĩnh, nói:

- Làm đi.

Phan Ngọc cười khê:

- Người tốt nhất là nên suy nghĩ kỹ lại, việc này cũng không phải nhỏ.

Tiêu Mộ Vũ bình thần nói:

- Quyên nhi vì ta có thể buông tha cho sinh mệnh của chính mình. Ta vì sao phải để ý đến việc này?

Mãi cho đến khi sáng lạn hồng quang xích đàn biến mất trong cơ thể của Đỗ Quyên, Tiêu Mộ Vũ mới nhẹ nhàng thở ra. Phan Ngọc xem xét sắc trời.

- Trời sáng, người phải đi sao?

- Không đi chẳng lẽ chờ người thu thập ta ư?

Phì một tiếng, Phan Ngọc cười vui vẻ.

- Không thể ngờ được lúc này người còn có thể nói đùa. Cũng đúng, có lẽ một ngày nào đó, ta nhàn nhã sinh ra nhàn chán, sẽ đi tìm người cũng không chừng. Đến lúc đó, người cũng nên cẩn thận một chút.

Cánh buồm nho nhỏ được gió thổi, chiếc thuyền dần dần đi xa.

Phía Đông, thái dương nhô ra, bên hông của Phan Ngọc bỗng trở nên căng thẳng, Hồ Tứ vui mừng ôm lấy Phan Ngọc.

- Người thật sự là người tốt mà. Vừa rồi ta còn đang lo lắng sợ người sẽ chia rẽ phu thê người ta nha. Ha ha, thật sự là quá tốt!

Nói xong liền ở trên mặt của Phan Ngọc hôn xuống một cái thật mạnh.

Phan Ngọc sửng sốt, Hồ Tứ chưa bao giờ đối với hắn làm ra loại hành động thân mật này.

Hắn không tự chủ được xoa xoa hai má của mình, chỗ được hôn có chút nóng.

Cảm giác nóng ấy chậm rãi lan rộng ra, thẳng đến toàn bộ khuôn mặt, thậm chí lan đến cổ.

Hồ Tứ vẫn chưa ý thức được hành động của mình có gì không ổn. Khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn, ôm má tưởng tượng, cười khanh khách, nói:

- Nguyên lai người sớm đã lên kế hoạch, hại ta khổ sở hơn nửa ngày. Nhưng bất quá vẫn hoàn hảo, cuối cùng vẫn cứu được, ha ha. Không nghĩ tới, người sẽ bỏ qua cho bọn họ, thật sự là không nghĩ tới mà! Haiz, người ta thật hâm mộ bọn họ nha! – Đúng đây lưỡi nhắc đuôi cái thất lưng.

- Ép buộc cả một buổi tối, ta có chút đói bụng rồi. Không bằng chúng ta tìm một tiệm ăn, ăn cho thật no, thế nào? Di!

Chỉ trong nháy mắt, trên cánh tay mảnh mai xuất hiện thêm hai cái tay mảnh khảnh, thanh âm êm ái giống như gió xuân vang lên ở bên tai.

- Vì cái gì làm như vậy?

Hồ Tứ không hiểu gì, gãi gãi đầu.

- Ta làm cái gì?

Cánh tay vội vàng rút lại, Hồ Tứ than nhẹ một tiếng nói.

- Lối suy nghĩ của người cũng thật nhanh, còn nhanh hơn cả không khí ấy chứ!

Giọng nói mang theo hơi lạnh của bạc hà thổi tới bên tai, Hồ Tứ không khỏi co rúm lại một chút.

- Không nhớ rõ sao? Trí nhớ cũng thật kém, vì cái gì lại hôn ta?

A!

Hồ Tứ bừng tỉnh đại ngộ, xấu hổ cười cười:

- Bởi vì tình hình lúc đó rất đặc biệt, khiến cho ta thật cao hứng mới làm ra hành động như thế. Người yên tâm, về sau ta sẽ không làm như vậy nữa!

Không ngờ câu nói kế tiếp của Phan Ngọc lại khiến cho nàng chấn động.

- Tuy rằng làm cho ta thật ngoài ý muốn. Nhưng mà, ta thích!

Nói chuyện thật tự nhiên như vậy.

Giờ khắc này, tình cảm trong lòng theo nụ hôn nhẹ ấy cứ cuộn cuộn bộc lộ ra bên ngoài. Giống như hồng thủy vỡ đê, ngăn cũng không ngăn lại được.

Cái gì thiên luật, cái gì nhân quả, thiên sư cùng yêu quái, toàn bộ ném ra sau đầu hết đi.

Hồ Tứ trong lòng hoảng hốt, đột nhiên trong đầu hiện lên tình huống đêm đó của Phan Ngọc.

Mặt không tự chủ được liền đỏ lên, ý đồ muốn giãy ra khỏi tay của hắn.

- Người...người sẽ không lại là không được bình thường nữa đi!

Thân mình vừa chuyển, lập tức sau đó, Hồ Tứ cùng với Phan Ngọc liền mặt đối mặt.

Nhờ vào ánh sáng của rặng đông, Hồ Tứ phát hiện ra khuôn mặt của Phan Ngọc lúc này vô cùng nghiêm túc. Giống hệt như đêm đó, trong lòng nàng liền bất an không yên.

- Ta rất thanh tĩnh, đồng thời cũng hiểu ra được. Tứ Nhi, ta biết chính mình đang nói cái gì.

Lúc này đến lượt Hồ Tứ choáng váng.

Nhìn thấy Phan Ngọc bấy lâu luôn cả lơ phất phơ nay lại trở nên đứng đắn như vậy, nhất thời có chút thích ứng không kịp.

Tay sờ sờ cái trán của hắn, lại bị tay Phan Ngọc nắm chặt lấy, giọng điệu có chút hờn giận.

- Tứ Nhi, ta không có bị ốm!

- Người uống nhầm thuốc?

- Không có!

- Đầu bị đập hỏng rồi?

Nghiến răng nghiến lợi.

- Nàng hy vọng đầu của ta bị đập hỏng sao?

Hồ Tứ vội vàng lắc đầu.

- Không. Ta chỉ hy vọng người sống sao cho thật tốt thôi!

Thở dài một hơi, Phan Ngọc nhẹ nhàng cười.

- Nàng thật hâm mộ Tiêu Mộ Vũ cùng với Đỗ Quyên?

Mạnh mẽ gật gật đầu, nghĩ đến kết cục hoàn mỹ của bọn họ, Hồ Tứ vui vẻ cười.

- Tứ Nhi, nếu có một người, có lẽ hắn không hoàn mỹ như Tiêu Mộ Vũ, tính tình thì có vài điểm không tốt nhưng là hắn rất thích nàng, nàng có thể ở cùng một chỗ với hắn hay không?

Phan Ngọc tim đập loạn nhịp, con mắt nhìn chằm chằm vào Hồ Tứ.

- Thích ta? – Hồ Tứ nghiêng đầu, khó hiểu nhìn Phan Ngọc.

- Vì cái gì mà thích ta? Ta lại không có quen hắn.

Phan Ngọc thiếu chút nữa là phun ra một ngụm máu, kiềm chế cơn tức giận, cố gắng nói với chính mình, không cần gấp, từ từ rồi cũng tới.

Nhìn thấy mặt Phan Ngọc đỏ mặt giống như muốn nhỏ ra máu. Hồ Tứ tựa hồ ý thức được điều gì đó, nhớ tới hành động kỳ quái của hắn mấy ngày hôm trước, có chút không thể tin, nói:

- Người kia sẽ không phải là người chứ?

Phan Ngọc sững sốt. Hồ Tứ thấy vậy liền khẳng định nói:

- Quả nhiên, ta đoán đúng rồi. Vì cái gì nha?

Lúc này đến lượt Phan Ngọc cứng họng. Hồ Tứ tiếp tục nói:

- Ta vừa không xinh đẹp, cũng không ôn nhu, còn là yêu nữa. Những điều này, người đều có thể chấp nhận được sao?

Mấy vấn đề này cũng luôn quanh quẩn ở trong lòng của Phan Ngọc.

Nhưng hắn lại không thể lừa gạt chính mình, thích chính là thích, không thích chính là không thích. Cùng người không thích ở cùng một chỗ, hắn không thể làm được.

Gật gật đầu, Phan Ngọc nghiêm mặt nói:

- Ta đều có thể chấp nhận.

Hồ Tứ giật mình. Ánh sáng thái dương mới nhô lên chiếu vào trên mặt của Phan Ngọc, nhuộm thành một tầng màu vàng nhạt.

Đôi mắt đen như mực phát sáng lấp lánh làm cho tim của Hồ Tứ đập nhanh vô cùng. Nàng gục đầu xuống, suy nghĩ một lát mới ngẩng đầu, nhếch miệng cười, nói:

- Ta ăn nhiều lắm.

- Ta có thể nuôi được.

Nháy nháy cặp mắt to tròn, ánh sáng trong mắt giống như được tắm trong mặt đường.

- Ta cũng thật lười.

Xoa xoa mái tóc đen của Hồ Tứ, Phan Ngọc cười nói:

- Chịu khó một chút là tốt rồi.

- Không được lại mắng ta, cũng không cho lại tức giận với ta!

- Chỉ cần nàng nghe lời, ta nhất định không mắng, không giận nàng. Nàng xem, Tứ Nhi, ta đã đáp ứng nhiều điều như vậy rồi, còn nàng thì sao? Đáp ứng hay không đáp ứng?

Hồ Tứ chưa bao giờ thấy biểu tình vội vàng như vậy ở trên khuôn mặt của Phan Ngọc, cùng với những hành động quái dị khi xưa, thật sự là hẳn đã thay đổi.

Những hình ảnh ở chung với Phan Ngọc dần dần hiện lên ở trong đầu.

Cẩn thận ngẫm lại, trừ bỏ quát tháo đối với nàng, hẳn nhưng thật ra luôn quan tâm che chở nàng.

Nghĩ như vậy, tâm của Hồ Tứ rốt cuộc buông xuống, đầu ngón tay trắng nõn điểm nhẹ ngực của Phan Ngọc.

- Dựa vào sự cầu xin đau khổ của chàng đối với ta, ta liền đáp ứng chàng vậy.

Đau khổ cầu xin?

Phan Ngọc cảm thấy chính mình giống như thiếu nợ, còn Hồ Tứ là chủ nợ.

Bất quá, có lẽ kiếp trước hẳn thực sự thiếu nợ nàng, nói cũng không chừng, kiếp này nhất định là để trả nợ.

Kéo bàn tay nhỏ bé của Hồ Tứ, Phan Ngọc đang muốn mở miệng nói chuyện. Đột nhiên cách đó không xa truyền đến một giọng nói lạnh như băng:

- Nàng không thể đáp ứng người được.

Một hắc y nam nhân che mặt lẳng lặng đứng ở bờ sông, từng trận gió thổi tới làm bay trường bào.

Tĩnh như nhạc, vững như núi, đôi đồng tử màu râm nắng như ánh kim đang không ngừng phun ra hỏa diễm, thiêu đốt tất cả mọi thứ.

Mi mắt nường lên, Phan Ngọc đang định phát hỏa, lại phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Tứ tràn đầy kinh hãi, bỏ tay hẳn ra, nhào vào trong lòng của hắc y nhân, vui mừng kêu to:

- Đại ca!

55. Chương 55: Mộng Trung Mê Vụ [Sương Mù Trong Mộng]

Editor: Ngược Ái, Kiều Nhi.

Beta: Ngược Ái.

Hồ Tứ bên kia vừa khóc vừa cười, còn Phan Ngọc bên này thì lại chần động.

Trong đầu không ngừng xoay chuyển nhiều tình huống, nhưng một cái cũng không thể thực hiện được, chỉ có thể cố gắng bước lên phía trước hai bước.

Ngượng ngùng mở miệng định nói nhưng hai chữ “đại ca”, còn chưa có ra tiếng đã bị đôi mắt màu râm nắng như ánh kim kia nhẹ nhàng liếc nhìn hắt một cái.

Phan Ngọc chỉ cảm thấy cổ họng căng thẳng, mở miệng nhưng không nói được nửa chữ, cũng không phát ra được nửa điểm âm thanh, thân thể giống như bị đóng đinh, không thể nào động đậy được.

Hồ Tứ vẫn chưa phát hiện ra sự khác thường của Phan Ngọc.

Nhìn thấy người thân nên nàng vui mừng không thể nào kể xiết, từng trận, từng trận cảm xúc đánh úp lại.

Không thể tin được đại ca lại có thể ở chỗ này, nàng giơ tay liền đem khăn che mặt màu đen kia tháo xuống, làm lộ ra tướng mạo thật sự của đại ca.

Hồ Tứ vui mừng hoan hô một tiếng, liền bổ nhào vào trong lòng của huynh ấy rồi gào khóc.

Nếu nói Phan Ngọc là mỹ nam chói sáng như thái dương, thì nam nhân kia lại giống như sự trong trẻo của mặt trăng.

Hai gò má mịn màng như ngọc, lông mi dài cong vút, cái mũi cao thẳng cùng với đôi môi đỏ mọng.

Như sự yên tĩnh của màn đêm, trắng sáng treo trên bầu trời cao, trong trẻo nhưng lại cao ngạo, lạnh lùng. Đôi mắt màu râm nắng như ánh kim nửa khép nửa mở, tản mát ra khí chất vương giả không gì sánh kịp.

Nhìn thấy Hồ Tứ, ánh mắt tràn đầy địch ý cùng lãnh ý biến thành sự lo lắng thần nhiên, vô nhẹ lúng của Hồ Tứ.

- Được rồi, Tứ Nhi, không khóc, có đại ca ở đây.

Còn chưa có nói xong, tuyến nước mắt của Hồ Tứ giống như bị cắt đứt vậy, nước mắt không ngừng chảy ra.

- Đại ca, Tứ Nhi rất nhớ huynh. Tại sao huynh lại không chịu tới tìm muội? Hu hu hu, Tứ Nhi rất muốn về nhà!

Nhẹ nhàng ôm lấy bả vai gầy yếu của Hồ Tứ, cẩn thận dùng ống tay áo lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy nước mắt, khoe môi của đại ca mang theo ý cười.

- Như thế nào lại càng lớn càng giống tiểu hài tử thế này? Đại ca không phải đã tới tìm muội rồi đấy thôi? Được rồi, được rồi. Cùng đại ca về nhà nào.

Hồ Tứ cực kì vui mừng, bắt lấy vạt áo của đại ca, vui vẻ nói:

- Thật sự? Vậy chúng ta đi thôi!

- Ợi đã!

Bỗng một tiếng hét to vang lên dọa cho Hồ Tứ giật mình.

Phan Ngọc không biết từ khi nào đã che ở trước mặt của bọn họ, sắc mặt trắng xanh, khoe môi còn dính vài tơ máu.

- Chàng bị làm sao vậy?

Hồ Tứ nhin không được giơ tay muốn lau đi vết máu trên mặt của hắn, bỗng nhiên cánh tay trở nên căng thẳng, một cổ sức mạnh kéo nàng lui về phía sau vài bước.

Cánh tay càng ngày càng đau làm cho Hồ Tứ khẽ rên một tiếng, nhúu mày ngẩng đầu, nói:

- Đại ca, huynh kéo muối đau quá!

Không để ý tới Hồ Tứ, ánh mắt của đại ca cong cong, trong mắt toát ra ý cười nhạt.

- Không thể ngờ được, bản lĩnh của ngươi cũng không nhỏ.

Không biết vì sao, Hồ Tứ bỗng nhiên cảm thấy đại ca có vài điểm không giống với trước kia.

Quanh thân tản mát ra hàn khí phát ra từ đáy lòng, tươi cười lạnh như băng làm cho nàng chịu không được mà phát run.

- Ta cũng không thể ngờ được, đường đường là một vương giả của Đồ Sơn tộc lại lấy khăn che mặt giống như một tên tiểu tặc, làm toàn chuyện không có phong thái của một bậc vương giả!

Hồ Tứ có điểm mắt húng.

- Chàng tại sao lại nói như vậy, huynh ấy là đại ca của ta đấy!

Phan Ngọc giơ tay ra, nắm lấy cổ tay của Hồ Tứ.

- Tứ Nhi, đi theo ta!

Đại ca bên này cũng không chịu buông tay.

- Muốn mang Tứ Nhi đi, mơ tưởng!

Bị kẹt ở giữa hai người, Hồ Tứ thật khổ, nàng đau đến nhe răng nhếch miệng, nhin không được mở miệng nói:

- Đại ca, Phan Ngọc, đừng kéo, ta đau quá!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ của Hồ Tứ, trong lòng của Phan Ngọc xẹt qua một tia không đành lòng, ánh mắt ảm đạm, đầu ngón tay liền buông ra.

Hồ Tứ thối thối cổ tay, cổ tay trắng như tuyết hiện lên năm dấu tay hồng hồng vô cùng rõ ràng.

Miệng méo mào, Hồ Tứ nhin xuống nước mắt sắp chảy ra, ngẩng đầu mềm giọng cầu xin;

- Đại ca, chàng là Phan Ngọc, là...là...là bằng hữu tốt của muối!

Nói xong, mặt của Hồ Tứ liền có chút hồng, không dám nhìn đến Phan Ngọc.

Nàng cho tới bây giờ đều là bộ dáng tùy tiện, giống như một tiểu hài tử, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này đang nhăn nhó lại có chút thái độ của một tiểu nữ nhi.

- Bằng hữu tốt? Tứ Nhi, ta thật sự còn không biết, lần này muối xuống núi còn có thể nhận thức loại “bằng hữu tốt” này đấy!

Hồ Tứ cười nói:

- Đại ca, huynh không biết đâu. Lần xuống núi này, muối gặp được rất nhiều người, rất nhiều việc, kể mấy ngày mấy đêm cũng không hết! Không bằng như thế này đi, chúng ta cùng nhau ăn cơm, ừm, để cho Phan Ngọc mời khách, được không?

Mời khách!

Phan Ngọc thiếu chút nữa là phát giận.

Bất quá, đối phương là đại ca của Hồ Tứ, vì tương lai sau này cũng chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi.

Nhưng trực giác của Phan Ngọc lại cảm thấy chuyện này sẽ không chấm dứt dễ dàng như vậy được.

Vị “đại ca” này đem lại cho hắn một cảm giác rất quái dị, giống như đã từng quen biết vậy.

Vào thời điểm gặp mặt, loại cảm giác này càng trở nên mãnh liệt.

Ở sâu trong nội tâm, hắn cực kì chán ghét “hắn ta”, nếu Hồ Tứ không có mặt ở đây, chỉ sợ đã sớm trở mặt.

- Tứ Nhi, muối đói bụng?

Hồ Tứ nghe nói như thế, nghĩ đến có chút hy vọng, liền vội vàng cười nói:

- Đúng vậy, muội đối bụng cũng đã được nửa ngày rồi nha! Đại ca, không bằng chúng ta...

Lời nói còn chưa có dứt, bên hông bỗng nhiên trở nên căng thẳng.

Đợi cho Hồ Tứ hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì nàng đã bị đại ca mang đi cách thật xa Phan Ngọc rồi.

Bay ở giữa không trung, nàng quay đầu nhìn lại thì thấy Phan Ngọc vẫn đứng yên tại chỗ, hình như không thể động đậy được. Kéo ống tay áo của đại ca, nàng run giọng hỏi:

- Đại ca, huynh đối với chàng làm cái gì vậy?

Đại ca lơ đãng nói:

- Không có gì. Chỉ là làm huyết mạch của hắc bị đông lạnh lại mà thôi.

Hồ Tứ sợ hãi vô cùng, huyết mạch bị đông lạnh, đừng nói là người, cho dù là nàng, chết cũng không còn xa nữa.

- Đại ca, đừng nói giỡn! Mau phá bỏ đi, bằng không chàng sẽ chết mất!

- Tứ Nhi, muội thật lo lắng cho hắc sao?

Giọng nói của đại ca thật bình tĩnh, nghe không ra nửa phần tức giận, nhưng khi Hồ Tứ nghe được, cũng biết đây là sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Cổ lấy dũng khí, Hồ Tứ ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của đại ca.

- Đúng. Đại ca, muội thật lo lắng cho chàng. Tuy năng lực của chàng không nhỏ, nhưng chung quy cũng vẫn là phàm nhân. Huynh không thể buông tha cho chàng được sao?

- Chỉ là đóng băng huyết mạch, làm sao có thể vậy khốn được thiên sư? Tứ Nhi, muội cũng quá xem thường hắc rồi, cũng quá xem thường huynh. Muội nhất định là mệt lắm rồi, nghỉ ngơi trong chốc lát đi! – Ngón tay khẽ vuốt mi mắt của Hồ Tứ.

- Ngủ một giấc, muội sẽ quên mất chuyện này.

Buồn ngủ dâng lên, mi mắt của Hồ Tứ càng ngày càng trầm trọng.

Cuối cùng nhìn Phan Ngọc liếc mắt một cái, đầu gục xuống, liền nhắm mắt ngủ.

Tí tách, tí tách.

Giọt nước rớt xuống mặt hồ phát ra âm thanh đơn điệu nặng nề.

Mở mắt ra, ánh vào mi mắt ngoại trừ trắng cũng chỉ có trắng.

Đỉnh trắng như tuyết, thạch nhũ trắng như tuyết, da trắng như tuyết.

Hồ Tứ nhắm mắt, lại mở mắt ra, vẫn như cũ là một màu trắng tẻ nhạt.

Lật người một cái, vuốt vuốt phần da êm dầy ở dưới người, như thế nào cũng ngủ không được?

Hồ Tứ sau khi tỉnh lại thì người đã ở chỗ này. Về phần đến đây như thế nào thì nàng một chút cũng không có ấn tượng.

Bầu trời xanh như màu ngọc bích, từng cơn gió thổi qua, cỏ mọc thật thấp, mặt nước chiếu sáng ánh mặt trời, phản xạ ra bảy sắc cầu vồng.

Hồ Tứ tùy tay nhổ đi một bụi cỏ nhỏ, bỏ vào trong miệng, nhai nhai, nhứu mảy phun ra, ngồi ở trên chiếu, hoàn toàn mặc kệ y phục có bị bẩn hay không.

Y phục trên người mềm mại tinh tế, màu trắng sạch sẽ, ống tay áo thì rộng thùng thình, gió thổi qua liền bay bay phấp phới.

Hồ Tứ thật không thích, nhìn ảnh ngược của mình ở trên mặt nước, nàng chỉ cảm thấy bộ y phục này thật không thích hợp với mình, cũng không thích hợp với nơi này, nhưng lại không nói ra được nguyên nhân.

Trong hồ nước có mấy con cá nhỏ màu đỏ bơi qua bơi lại. Hồ Tứ cầm cọng cỏ đùa giỡn với mấy con cá nhỏ. Hồ nước trong suốt thấy tận đáy chiếu ra bóng dáng của Hồ Tứ.

Trái xem phải xem, Hồ Tứ cảm thấy cũng thú vị, bàn tay nhỏ nhắn bỏ vào trong nước, lạnh lạnh.

Cả người phơi nắng có chút nóng, nhìn trái phải không có bóng người, liền vén ống tay áo, cởi ra đôi giày, nhấc vấy lên.

Trước tiên sờ sờ mặt nước, sau đó liền rảo bước tiến vào trong hồ.

Hồ Tứ cực kì vui vẻ, thỉnh thoảng lại có mấy con cá đụng phải chân của nàng, dưới bàn chân là những hòn đá nhưng đáy hồ vẫn thật bằng phẳng.

Nước không phải rất sâu, nàng đi đến giữa hồ, cả người của Hồ Tứ liền ngập vào trong nước.

Chiếc váy trắng thuần mở bung ra như một đóa hoa nở ở trong nước.

Ở dưới nước, Hồ Tứ mặt đối mặt với mấy con cá nhỏ.

Nàng thú vị phát hiện mấy con cá nhỏ sợ tới mức chạy loạn bốn phía, bộ dáng buồn cười làm cho nàng thật muốn cười.

Vừa mới cười, nước trực tiếp chảy vào trong mũi của nàng, Hồ Tứ khổ sở muốn khóc.

Cho đến khi có một cánh tay đem Hồ Tứ từ trong nước kéo lên. Khăn tay sạch sẽ lau mặt của nàng, Hồ Tứ khóc vô cùng thương tâm, không tự chủ được mà khóc, nàng khóc đến hai vai phát run.

- Được rồi, được rồi. Đừng khóc, nếu khóc nữa sẽ không đẹp.

Âm thanh ôn nhu không ngừng an ủi nàng, âm thanh làm cho con người ta vô cùng an tâm.

Chủ nhân của âm thanh này đã đem Hồ Tứ đến đây.

Từ lúc Hồ Tứ mở mắt, hắn liền nói cho nàng biết, nàng tên là Hồ Tứ.

Lúc nhỏ từng trải qua một trận bệnh nặng cho nên có một số việc nhỏ không nhớ được.

Hồ Tứ ngây thơ gật đầu, người nàng có thể dựa vào là hắn, ở trên đời này là người duy nhất có thể dựa vào.

Vài ngày đầu tiên, nàng luôn khóc đến tỉnh.

Trong mộng nàng vừa bất lực vừa mê mang, cả người luôn ở trong một không gian toàn màu đen, giống như là đang tìm kiếm người nào vậy.

Nhưng nàng tìm không thấy, cái loại cảm giác bất lực này cho dù là tỉnh ngủ cũng vẫn như cũ khắc sâu ở trong lòng của nàng.

Mấy ngày nay, mặc kệ Hồ Tứ tỉnh lại lúc nào đi chăng nữa, cũng sẽ luôn luôn có một đôi cánh tay ấm áp ôm lấy nàng, vỗ về nàng, khiến cho nàng cảm giác giống như là một hài tử nhu nhược cần được người bảo hộ vậy.

Nhưng Hồ Tứ cũng thật tham luyện cái ôm ấm áp kia, chỉ có tại thời khắc ấy nàng mới có thể quên đi cảm giác bất lực khi ở trong mộng.

Chính là lần này, mặc kệ là hắn an ủi nàng như thế nào, Hồ Tứ cũng không có cách nào ngừng khóc.

Giống như nước mắt kia đã tồn tại đời đời kiếp kiếp, vừa tìm được đường ra liền không ngăn cản được.

Hắn cũng có chút bất đắc dĩ, trầm mặc trong chốc lát, liền đứng dậy rời đi.

Tay áo bỗng trầm xuống, quay đầu liền nhìn thấy Hồ Tứ mở to hai mắt đầm lệ, cực kì đáng thương nói:

- Đừng đi!

Phòng tuyến trong lòng nháy mắt sụp đổ, ôm chặt lấy hai vai gầy yếu của Hồ Tứ, vỗ nhẹ lưng của nàng, ôn nhu nói:

- Tứ Nhi, ta không đi. Ta luôn luôn ở bên cạnh nàng.

Hồ Tứ kéo kéo tay áo của hắn, nước mắt không ngừng chảy.

- Ta thật sợ hãi.

- Sợ hãi? Vì cái gì? Có ta ở đây, nàng không cần sợ.

- Ta sống ở đây nhưng chỗ nào cũng không được đi. Hơn nữa, mỗi đêm ta đều gặp ác mộng, ta thật sự rất sợ.

- Ác mộng?

Nhíu mày, ánh mắt nhìn Hồ Tứ thật sâu.

- Tứ Nhi, ác mộng như thế nào, nói cho ta biết.

Hồ Tứ do dự một chút, chần chừ nói:

- Ở trong mộng, nơi nơi đều là màu đen, ta không thể nhìn thấy rõ mọi thứ xung quanh. Không có âm thanh, không có người, cái gì cũng đều không có! Ta cái gì cũng đều tìm không thấy.

- Nàng tìm cái gì?

Chớp chớp mắt, Hồ Tứ hoang mang lắc đầu.

- Không biết. Cho nên ta mới đau đầu, ta mới khổ sở. Nếu ta tìm được, có lẽ cũng sẽ không còn khó chịu như vậy. A!

Nguyên bản nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay của nàng đột nhiên tăng thêm lực đạo, Hồ Tứ đau đến nỗi kêu ra tiếng.

- Người làm sao vậy, nắm ta đau quá!

Ánh mắt trong trẻo xẹt qua tia ánh sáng khác thường.

Vốn dĩ là màu râm nắng như ánh kim dần dần trở nên đậm hơn, chậm rãi biến thành màu đen.

Mới chỉ trong nháy mắt, Hồ Tứ kinh ngạc phát hiện ra, ánh mắt của hắn lại liền biến thành một màu đen thuần.

56. Chương 56: Hư Giả Địch Kí Ưc [Trí Nhớ Giả Dối]

Editor: Ngược Ái, Kiều Nhi.

Beta: Ngược Ái.

Đôi mắt đó là như thế nào?

So với bầu trời đêm thâm thúy, giống như tinh quang vĩnh hằng.

Hồ Tứ dám thề đây là ánh mắt xinh đẹp nhất mà nàng từng nhìn thấy, chỉ là trong đôi mắt kia phát ra hàn ý làm cho nàng không rét mà run.

Run run một chút, Hồ Tứ nhận không được xô dịch về phía sau.

- A!

Còn chưa chờ nàng phản ứng lại, cánh tay đã hung hăng bị cầm lấy.

- Vì cái gì?

Thanh âm có chút khàn khàn.

- Cái gì vì cái gì?

Hồ Tứ không rõ, nàng chỉ là sợ hãi vì hắn đã rời khỏi nàng.

- Vì cái gì người không quên hắn? Vì cái gì?

- Đã quên rồi, ta không rõ!

Hắn cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi.

- Người, nữ nhân chết tiệt này! Qua nhiều như vậy năm, người vẫn không thể quên hắn! Chẳng lẽ người nhìn không rõ sự tồn tại của ta?

Khanh khách.

Hồ Tứ nghe được chính từ hàm răng của mình phát ra tiếng rất nhỏ.

- Người đang nói cái gì, ta không hiểu!

Hắn lạnh lùng cười.

- Không hiểu, hôm nay, ta sẽ cho người biết!

Miệng bị giữ chặt, khối băng dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng lưu tinh kì dị, còn chưa tới gần, đã cảm thấy băng hàn đến xương.

Hồ Tứ cơ hồ là bị tha đến nơi đây, ở nơi này đã rất lâu, nàng vẫn là lần đầu mới gặp người này.

Một chuỗi chú ngữ nghe không hiểu từ trong miệng của hắn niệm ra, mỗi một chữ niệm ra, Hồ Tứ liền run rẩy một chút.

Trong đầu quay cuồng, càng ngày càng thêm sợ hãi, chiếm cứ lòng của nàng.

Liều mạng gỡ bỏ cánh tay đang giữ chặt nàng ra, kêu to:

- Buông, mau thả ta ra!

Gạt cũng không ra, Hồ Tứ nóng nảy, cúi đầu cắn một cái trên tay hắn.

Máu đỏ tươi chảy ra, cổ tay hắt ra, Hồ Tứ lao đảo lui về phía sau, xoay người bỏ chạy.

Vừa đi được hai bước, một cổ lực lớn đánh úp lại, thân mình thẳng tắp đụng vào băng trên vách đá, lục phủ ngũ tạng giống như lệch hết vị trí đi.

Nàng đau đớn ho khan hai tiếng, cảm căng thẳng, ngẩng đầu lên, đối diện con người đen trong cặp mắt phần nộ kia. Hắn vỗ nhẹ Hồ Tứ:

- Như thế nào, sợ? Đây không giống người! Người không phải là không sợ trời không sợ đất sao? Ta còn chưa cho người xem, người như thế nào đã liền chạy!

- Thả ta!

Hồ Tứ sợ tới mức nói năng lộn xộn, nước mắt lã chã.

- Thả?

Thần quang trong con người đen biến ảo, thất thanh cười;

- Ta như thế nào bỏ được? Ta đã suy nghĩ lâu như vậy, như thế nào lại thả người ra được?

Ánh mắt sắc lạnh chuyển tối dần lại, cúi đầu, môi mềm mại đặt lên cánh môi của Hồ Tứ, nhẹ nhàng tiếp xúc, giống như gió xuân phất qua.

Hồ Tứ hoảng hốt, há mồm kinh ngạc, đầu lưỡi linh hoạt như rắn xâm nhập trong miệng của nàng, cùng đầu lưỡi của nàng dây dưa.

Hô hấp dần dần khó khăn, cho đến khi không thể hô hấp được nữa.

Ngay tại lúc nàng thống khổ vô cùng, đột nhiên một hình ảnh nhanh chóng lướt qua trong đầu.

Toàn thân ướt sũng, trong màn mưa chỉ có một tiểu hồ ly một mình cô độc, cuộn mình tròn lại.

Một đôi tay ấm áp ôm lấy nó, giúp nó lau thân, lau khô da lông, đem thân mình lạnh run của nó ôm vào trong ngực.

- Tứ Nhi, chớ sợ. Đại ca ở chỗ này, không ai dám ăn hiếp người nữa. Yên tâm, người bắt nạt người, ta sẽ làm cho bọn họ muốn sống cũng không thể, muốn chết càng không xong!

Nó an tâm lại, nằm im trong lòng người ấm áp kia, an tâm hưởng thụ tất cả những gì hân cho.

Mặt trời chiều ngả về tây, nó vui vẻ nghênh đón hân, bởi vì nó biết, đó là nơi vô cùng ấm áp.

Chỉ là vui sướng cùng thống khổ cùng tồn tại, nhưng nó chịu được.

Mọi người nhục mạ cùng trách mắng, nó không sợ, bởi vì có hân ở đó.

Môi run run, hai chữ giống như châm chọc, không ngừng bao vây lấy Hồ Tứ.

Nàng không dám kêu, không dám gọi, nhìn nam nhân này hôn môi của nàng, một chuỗi lệ trong suốt từ khóe mắt rơi lã chã xuống.

- Đại ca!

Thân thể cứng đờ, thanh âm khàn khàn:

- Người nghĩ tới?

- Đại ca!

Hồ Tứ chỉ rơi lệ, run run.

- Đại ca!

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cằm trơn bóng của Hồ Tứ.

- Không cần kêu nữa!

- Thả ta đi!

Run run nửa ngày, Hồ Tứ mới phun ra những lời này.

Cằm căng thẳng, lông mi đau hơi nhú lại, vì đau mà nàng không tự chủ được hít vào một hơi.

- Vì cái gì?

- Thả ta đi!

Hồ Tứ cầu xin.

Không hề để ý tới lời khẩn cầu của nàng, tiếp tục hôn xuống phía dưới, cái cổ mềm mại da thịt bóng loáng trắng nõn.

- Vì cái gì?

Thanh âm hân gần như nỉ non, giống như đôi tình nhân nói nhỏ với nhau.

Hồ Tứ nhắm mắt lại, cắn chặt răng, đột nhiên trợn mắt, một phen đẩy hân ra, quay đầu chạy như điên.

Vừa chạy được hai bước, đã bị dễ dàng bắt trở về.

Đập vào thân thể hân, rất đau, nhưng nàng không có hô lên, bên tai truyền đến thanh âm lạnh như băng của hân:

- Vì cái gì?

Không biết có phải ảo giác của nàng hay không, trong thanh âm lạnh như băng tựa hồ hỗn loạn một tia đau đớn.

Lướt qua hai gò má, môi Hồ Tứ gần như sắp hồng mất.

- Mau thả ta ra, ta muốn đi tìm hấn, người buông!

Mắt đen bỗng nhiên co rút lại.

- Người muốn tìm ai? Đã đến nơi đây, người còn muốn tìm ai?

Cái tên kia đọng lại trên lưỡi Hồ Tứ, run run, nàng nói ra, hấn dùng đôi môi kia tiếp tục hôn, không hề ôn nhu, không hề sẵn sóc, hấn cơ hồ nghiền nát nàng.

Đầu óc Hồ Tứ mê muội, cơ hồ nói năng lộn xộn.

- Ta là muội muội của người, ta là thân muội muội của người! Người như thế nào đối ta như vậy, người như thế nào có thể đối ta như vậy?

Cùng lúc đó, một khuôn mặt khác hiện lên trong óc nàng.

Hoạt bát, vui vẻ, tham tài, có điểm phúc hắc, có điểm đáng yêu.

Thời điểm sinh bệnh sẽ làm nũng, khi đùa nàng đặc biệt lúc ấy cười đến vui vẻ, sẽ ôn nhu ôm nàng, cũng sẽ tức giận với nàng.

Nhưng mà hấn từ đó cho tới bây giờ đều đã bảo hộ nàng, ngày ở bên người hấn, là quãng thời gian Hồ Tứ muốn có lại nhất.

- Muội muội?

Hấn đột nhiên cất tiếng cười to.

- Muội muội? Thật sự là buồn cười, thực rất buồn cười!

Bước đến gần Hồ Tứ, hấn cười lạnh, nói:

- Người, người thật sự nghĩ người là muội muội của ta sao?

Chưa kịp nói rõ ràng, chú ngữ lại lần nữa xuất khẩu, vừa vội lại vừa mau.

Sương mù tuyết trắng từ trong miệng động tràn ra, bay lan tràn.

Sương mù lạnh như băng hướng về bọn họ bay tới, rất nhanh vây quanh giữ chặt bọn họ, chỉ chớp mắt một cái, liền đi tới trong động.

Cùng thuần trắng ngoài động bất đồng, trên vách động được khắc kim cương đen như màn đêm, ánh sáng ngọc hoa mỹ.

Đặt mình trong đó, tựa như đặt mình trong ở dưới ngân hà, ngay cả dưới chân cũng là như thế.

Hồ Tứ bị kéo mạnh hướng vào trong động, càng chạy càng thêm sợ hãi, sợ hãi một câu nói không nên lời, giống như ở trong động có thượng cổ ác thú.

Cảm thấy Hồ Tứ kháng cự, đại ca cười.

- Không phải sợ, trong chốc lát, chỉ cần trong chốc lát, người liền không bao giờ sợ hãi nữa.

Cũng không biết đi đã bao lâu, rốt cục cũng đi vào cuối động.

Một quan tài khối đen kịt được đặt ở trong, trước quan tài trên bàn thờ có một bài vị nho nhỏ.

Hồ Tứ khóc nói:

- Đại ca, vì cái gì đối ta như vậy? Người làm ta sợ, người chính là làm ta sợ!

- Đại ca? Thật buồn cười, ta thật sự là đại ca của người sao? Xem ra, người thật sự là bị ngốc lâu lắm rồi.

Vuốt ve gương mặt Hồ Tứ, vỗ nhẹ nhẹ.

- Không phải sợ, rất nhanh người sẽ biết tất cả.

- Không! Ta không muốn biết! Ta cái gì cũng không muốn biết! Ta chỉ muốn rời đi khỏi nơi này. Van cầu người, để cho ta rời đi được không? Ta không muốn tiếp tục đi tới!

Tiếng thét chói tai, Hồ Tứ ra sức giãy khỏi bàn tay trói buộc của hắn, móng tay sắc nhọn đâm vào tay hắn. Ánh mắt buồn bã, lửa giận nổi lên, chỉ một lúc sau đã đem Hồ Tứ đặt ở trên vách động, khẽ cắn vành tai của nàng.

- Tứ Nhi, người thật sự không ngoan. Ta vốn không nghĩ dùng biện pháp này, nhưng là người bức ta! Đây là người bức ta, ta không còn cách nào!

Hồ Tứ không rõ, rõ ràng là hắn đem nàng bức đến điên cuồng, nhưng lại nói ra những lời này.

Là hắn cố tình, chỉ là trong ánh mắt hắn điên cuồng cùng tuyệt vọng, yêu say đắm cùng cuồng nhiệt, giống như dòng nước chậm rãi chảy qua nàng, giống như lửa, làm thân thể cùng tâm của nàng bị bỏng.

Một bàn tay nhẹ nhàng đặt ở trên mặt Hồ Tứ, không để ý tới nàng đang giãy dụa, một đạo cường quang xuyên thấu qua đầu, mạnh mẽ chiếu vào thân thể hắn.

Hồ Tứ liều mạng giãy dụa, bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp:

- Rất nhanh, Tứ Nhi của ta, người sẽ hiểu được.

Gió thổi ở trong động phát ra thanh âm đơn điệu nặng nề, trong thạch động trống vắng.

Trên ánh sáng hoa mỹ ngân hà, một nữ tử áo trắng dựa trên vách động.

Qua thật lâu sau, con mắt mê mông mới đảo qua một chút, nếu không có một chút ánh mắt động kia, nàng đã nghĩ đó là người chết.

Đột nhiên, tiếng cười thanh thúy bật ra, tựa như chuông bạc chạm vào nhau, dễ nghe thanh thoát.

Thanh âm càng cười càng lớn, cười đến hai vai run run.

- Người cười cái gì?

Nâng tay lau nước mắt vừa mới vì cười mà ra, cười khanh khách nói:

- Nguyên lai, nguyên lai tất cả bất quá chỉ là một truyện cười.

Mây nhú mặt nhăn.

- Vì cái gì nói như vậy?

Đôi mi thanh tú nhú lại, con mắt khẽ liếc qua.

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Đỡ vách tường, chậm rãi đứng lên, liếc mắt hắn một cái, ý cười càng sâu.

- Thì ra ta là kẻ đáng chê cười nhất trong thiên hạ này.

- Người không được nói mình như vậy!

- Như thế nào, người tức giận? Ha ha, thật sự là khó được! Người không cho ta nói, ta càng muốn nói! Cái gì phụ thân, cái gì nương, cái gì ca ca, tẩu tử, đều là người gạt ta! Đều là người gạt ta!

Nàng cơ hồ đem hết toàn lực mới rống ra tiếng, nước mắt lại xuất hiện, nhưng không có rơi xuống.

- Gạt ta rất vui vẻ sao, coi ta thành đứa ngốc sao?

Hai tay ôm đầu, nhăn lại nhăn, lại cuối cùng nhăn không nổi, tiếng khóc bật ra:

- Vì cái gì lại tàn nhẫn như vậy? Vì cái gì muốn cho ta biết? Người không biết là người rất tàn nhẫn sao? Trí nhớ của ta không phải đồ chơi của người, vì cái gì lại đối ta như vậy? Vì cái gì?

Nàng khóc ruột gan đứt từng khúc, không phải vì trí nhớ của mình là giả, mà là vì trí nhớ này đã mang cho niềm vui vĩnh viễn rời nàng mà đi.

Bóng người trở nên mơ hồ, tái nhợt, trí nhớ của nàng, chỉ còn mờ mịt một mảnh không gian.

Đôi mắt có chút hồng, đi lên phía trước, ôm lấy nàng, hai tay nhẹ vỗ về hai vai gầy yếu của nàng.

- Ta không nghĩ thế, nhưng đây là biện pháp duy nhất, ta chỉ có thể sử dụng loại phương pháp này để bảo hộ người! Đây là biện pháp tốt nhất ta nghĩ đến, chỉ có như vậy, mới có thể cho người rời xa thương tổn.

Ở trong lòng hần, hiện tại nàng, im lặng như nước.

Con người mơ hồ cố sức chuyển động, nhếch miệng cười, so với khóc còn khó coi hơn.

- Người còn gạt ta.

- Không, ta không có! Tin tưởng ta, ta không muốn thương tổn người! Ở trên đời này, người là người duy nhất ta không sẽ không làm hại.

Thanh âm hần nhẹ như gió đêm, ôn nhu thổi tới bên tai của nàng, tựa như gió núi, thổi miên ý chí của nàng.

Nâng tay lên, nhìn cổ tay trắng nuột, trên mặt bắt đầu hiện ra một tầng tro tàn thản nhiên.

- Phải không? Vì cái gì người lừa ta một lần lại một lần? Ta còn có thể tin tưởng người, tin tưởng người, lần này, sẽ không gạt ta?

Thanh âm trầm thấp, sa y tuyết trắng dần dần bị máu tươi tẩm hồng, cánh tay chậm rãi hạ xuống.

Ánh mắt khẽ nhắm, khóe môi nàng tươi cười ngọt mà thông dong, ẩn sau đó là nội tâm đau tới tê tâm liệt phế.

57. Chương 57

Editor: Ngược Ái, Trang Nhi.

Beta: Ngược Ái.

Đêm, không trăng, có sao.

Sương mù dày ở trong núi rừng sâu u ám, giống như một con cự thú mở miệng to đầy máu, tĩnh lặng chờ con mồi đưa lên để mau chóng cắn nuốt.

Giữa hè, những loài côn trùng nhỏ trong bụi cỏ kêu vang.

Trong không trung nhiều ánh quang chuyển động, truy đuổi chơi đùa với nhau.

Trong đó tựa hồ có thứ gì rơi xuống, muốn tham dự, tâm lại sinh ý sợ hãi, chỉ ở bên ngoài nhìn mọi vật vui đùa, còn mình thì lặng lẽ cô đơn.

Phan Ngọc nâng ngón tay lên, chỉ huỳnh hỏa trùng nho nhỏ chậm rãi phi đến gần.

Nó tựa hồ quá mệt mỏi, nhẹ nhàng vỗ cánh nhỏ, chậm rãi dừng ở trên đầu ngón tay Phan Ngọc.

Ngọn lửa phía đuôi chỉ là càng ngày càng yếu, Phan Ngọc nhíu mày, dùng một chút lực xuyên thấu qua.

Đầu ngón tay đưa vào trong cơ thể huỳnh hỏa trùng, chỉ một lát sau, vật nhỏ liền khôi phục tinh thần, vui vẻ bay vào bầu đàn.

Ngàn vạn huỳnh hỏa trùng bay lượn, hồ nước thanh u.

Gió đêm thổi làm mặt hồ lăn tăn bọt nước, dòng nước thông thả đập nhẹ vào bờ.

Trên trời đầy sao lóe lên cực kỳ giống ánh mắt một người.

Là ánh mắt ai?

Quen thuộc như vậy. Phan Ngọc cảm thấy đầu lại bắt đầu đau.

Mỗi khi hần nghĩ đến đây, hoặc là nhìn thấy những chuyện giống như vậy, đầu liền như bị kim đâm rất đau đớn.

Nếu hấn còn tiếp tục nghĩ đến, sẽ càng thêm đau, cho đến khi đau tới ngất xỉu.

Đại phu xem qua, nhưng không ra nguyên cớ, chỉ có thể kê chút thuốc bổ dưỡng.

Một tháng trước, Phan Ngọc đột nhiên phát hiện chính mình đang ở ngoài gia môn.

Như thế nào lại về nhà, lại vô luận thế nào cũng không nghĩ ra.

Phan lão gia cùng Phan phu nhân đối với việc hấn trở về tự nhiên rất mừng rỡ.

Về nhà, Phan Ngọc ngủ chừng ba ngày ba đêm, thiếu chút nữa đã dọa làm phụ mẫu hấn sợ hãi.

Cũng may, sau đó hấn tỉnh lại, thể lực nhanh chóng khôi phục.

Chuyện trên đường trở về nhà, cũng nhớ rõ ràng.

Chỉ là thời điểm nghe người khác kể, luôn luôn cảm thấy có chút không thích hợp, lại không nghĩ ra nguyên nhân.

Giống như hấn đã đánh mất cái gì, là cái gì đó rất quan trọng.

Phan Ngọc không biết đó là một sự cấm kỵ, là loại chuyện làm cho hấn thống khổ nên cấm kỵ.

Vô số lần từ trong mộng bình tỉnh, mỗi khi hấn sắp chạm được vào người trong mộng, luôn chính xác vô cùng, ở thời điểm đó liền tỉnh lại.

Nhớ mãi đến lúc thanh tỉnh, cõi lòng hấn lại đầy phiền muộn.

Phiền muộn?

Từ buồn cười cỡ nào, Phan Ngọc hấn cho tới bây giờ đều là tự do tự tại, chưa từng có cảm giác khó chịu như thế.

Loại sự tình này nếu bị bằng hữu hấn biết, chỉ sợ hấn sẽ trở thành trò cười của Lạc Dương, thậm chí còn bị người trên giang hồ cười vào mặt.

Đến lúc đó, bị mất mặt rồi sẽ không ai tìm hấn nhờ tróc quỷ thu yêu, như vậy sẽ thiếu bạc.

Nhưng đại sự lớn nhất có thể dọa người, chính là không có tiền.

Phan Ngọc hấn sống qua nhiều năm như vậy sinh ra tén điều, trừ bỏ một ngày ăn cơm, ngủ, đều sẽ không quên tén điều.

Một cái đập tay chụp luôn lấy một con muỗi đang hút máu hấn, Phan Ngọc cười lạnh một tiếng.

- Muốn uống máu của ta, còn sớm lắm, kiếp sau đi!

Nâng tay vừa giết chết con muỗi kia lau đi, đột nhiên giọng run run.

- Ta vừa nói gì đó?

Trùng mắt nhìn điểm màu đỏ trong lòng bàn tay, nhin không được xoa ngực, tựa hồ trong lúc đó có cái gì liên hệ đến.

Linh quang chợt lóe rồi lại tắt ngay, hấn vẫn như cũ nghĩ không ra, tự giấu cười cười.

- Chẳng lẽ còn có ai muốn lấy máu của ta?

Đương nhiên không có, nhìn trong thiên hạ này, dám lấy máu Phan Ngọc hấn, trừ bỏ muỗi, phàm là yêu vật có đầu óc đều biết đến phân lượng của chính mình.

Nếu hấn thật sự đùa nghịch như vậy, chỉ sợ đã không biết đi đâu thai bao nhiêu lần rồi.

Hồ nước thực lạnh, tuy là đêm xuống, đã có băng hàn.

Tay vừa chạm vào băng, Phan Ngọc sợ run cả người.

Ánh mắt âm trầm, dừng một chút, ngón tay ngược lại tiếp tục hướng hồ nước tìm kiếm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, một thanh âm lại chói tai nhức óc không dễ nghe thấy từ trong nước truyền đến.

Một chất lỏng màu đỏ sậm chậm rãi chảy ra, hồ nước nhộn nhạo, giấy lát biển mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vung tung tóe dòng nước, rửa sạch tay bị thương.

Là một cái khăn lụa trắng thuần làm hấn bị thương, thậm chí ngay cả móng tay đều lau sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.

Lam diễm(ngọn lửa màu xanh) khê bén vào khăn lụa, bắt quá chỉ trong nháy mắt, hô phi yên diệt.

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Thanh âm trong sáng thanh thoát từ lối vào rừng rậm truyền đến.

Nghe thấy thanh âm, Phan Ngọc liền xoay người lại, ánh mắt cười tươi như trăng rằm.

- Bất quá chỉ là khăn lụa, đáng giá cái gì! Chỉ cần lại có mấy cộc sinh ý như vậy, ta mỗi ngày đều hủy đi.

Phì, người tới nhịn không được cười nói:

- Còn tưởng rằng người sửa lại tính tình, không nghĩ tới, bất quá qua một đêm, người liền lộ ra nguyên hình!

Vừa nói vừa lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, dáng người thon dài cao ngất, khuôn mặt tuấn tú, con ngươi đen luôn toát ra ý cười bướng bỉnh.

Gãi gãi đầu, vẻ mặt Phan Ngọc tràn ngập ý cười, ánh mắt hoa đào phát ra tia sáng.

- Biết thì hiểu được ý tứ của người, không biết còn tưởng rằng người đau lòng vì mấy cái khăn kia.

Nói xong từ trong lòng rút ra một cái hộp gỗ chạm trổ tinh tế hết sức tinh xảo, ném tới trong lòng hấn.

- Cho người, còn có rất nhiều đấy!

Mới vừa rồi tao nhả, biểu tình trên mặt lúc này chỉ có một từ: vội vàng.

Ngón tay run run mở hòm ra, thật cẩn thận lấy ra một cái khăn lụa mềm mại màu hồng, khăn lụa rất mỏng, rất nhẹ, cơ hồ không có sức nặng.

- Quả nhiên là hồng, hắc hắc, người xem, nàng lại đưa ta cái này!

Mặt nhẹ nhàng vuốt ve khăn lụa, mềm mại ôn nhu, tựa như da thịt tình nhân.

Thấy vẻ mặt hấn say mê, Phan Ngọc cố nén không bật cười, cũng chỉ có hấn biết, ái mộ trong mắt Tô Nhuận Ngọc cũng giống chính mình khi thẹn thùng.

- Tốt lắm, tốt lắm, Ly Hiên, việc chúng ta cũng làm xong rồi, cũng đã là thời điểm trở về nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta còn đi lục lão bản báo cáo kết quả công việc đấy!

Hai mắt Phương Ly Hiên hơi hồng, hai gò má hồng nhuận phát xuân.

Phan Ngọc nhịn không được nhắc nhở chính hấn một chút, đầu óc đỡ phải mơ hồ đem cái gì trước kia đều quên hết.

- Quên không được, quên không được, hắc hắc hắc hắc!

Phương Ly Hiên cười đáng khinh đến cực điểm, Phan Ngọc giật mình một cái, âm thầm thè lưỡi, không nói gì.

Mới vừa đi hai bước, tiếng bước chân phía sau truyền đến, Phương Ly Hiên theo kịp, vỗ vỗ bả vai Phan Ngọc, cười nói:

- Lại nói, vừa rồi ta thấy người như thế nào cùng một con muỗi đi chấp nhặt? Trước kia người cũng không phải như vậy.

Phan Ngọc sững sốt, thuận miệng nói:

- Nó lấy máu của ta.

Sờ sờ cảm, Phương Ly Hiên hắc hắc cười lạnh, cười không ngừng khiến tóc gáy Phan Ngọc dựng thẳng.

- Lý do này của ngươi, thật...

Ngửa mặt lên trời lại cười ha ha, đi đến phía trước Phan Ngọc, chấp tay sau lưng, cũng không quay đầu lại.

- Cũng không phải yêu quái, ngươi sợ cái gì? Chỉ là một con muỗi nho nhỏ, cười thật vui, nó cũng sẽ không cùng ngươi tạo huyết khế gặp quỷ.

Hai chữ kia giống một thanh búa tạ, hung hăng đập vào trong lòng Phan Ngọc.

Hắn đau đến hít một ngụm khí lạnh, đến mức sắc mặt đỏ lên.

Phương Ly Hiên phía sau không nhúc nhích, nhìn lại, hoảng sợ, chạy nhanh đỡ lấy Phan Ngọc, cười nói:

- Xem ngươi kìa, sắc mặt khó coi như vậy, ta cũng chỉ là thuận miệng nói. Này, ngươi đừng để trong lòng!

Ổn định lại tâm thần, Phan Ngọc thản nhiên nói:

- Không có việc gì, có thể là ép buộc một đêm, có điểm mệt mỏi.

Phương Ly Hiên thấy sắc mặt Phan Ngọc bình thường trở lại, nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục vô tâm chê cười không chút kiêng kỵ.

Về nhà, rửa mặt chải đầu qua loa, nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trên.

Hai chữ huyết khế luôn luôn ở trong đầu hắn, không ngừng xoay tròn.

Muốn tìm tòi một lần, trong trí nhớ hắn căn bản là không có cùng yêu ký kết huyết khế, vậy vì sao thật lâu vẫn không thể tiêu tan?

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời lên cao tỏa sáng.

Cho đến khi người nhà thúc giục, Phan Ngọc mới mở đôi mắt rời giường.

Người hầu hạ hắn nói cho hắn biết, Phương Ly Hiên đang ở phía trước thính, đã đợi một hồi lâu.

Sửa soạn sẵn sàng, cũng không ăn cơm, Phan Ngọc vội vàng đi vào tiền thính, còn chưa vào cửa, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng:

- Không phải ta nói điều, trong thiên hạ sẽ không tìm ra được đứa nhỏ giống như ngọc tốt vậy đâu!

Phan lão gia cười nói:

- Hoàng huynh, đợi lát nữa đừng ở trước mặt Ngọc nhi nói với hắn. Đứa nhỏ kia, một khi đi liền không tìm ra được.

Phan Ngọc chần chờ một phen, đang nghĩ tới nhân cơ hội trốn, nhưng người đã đi vào bẩm báo, chạy không được, chỉ có thể chậm chậm bước vào cửa.

Mùa hạ nóng bức, trên cửa treo màn trúc, màn vừa đẩy ra, chân trước bước vào cửa.

Một cái thân mềm mại như một làn gió thơm nhảy nhào vào trong lòng Phan Ngọc, thanh âm nũng nịu truyền đến tai.

- Ngọc ca ca, ngươi đã tới!

Phan Ngọc kéo kéo, không động, nhìn thân mình mềm mại nhu nhược thế nhưng khí lực lại không nhỏ.

Trời vốn là nóng, như thế rất tốt, mồ hôi chảy xuống, ngón tay nhỏ bé chỉ lên cái trán, đau lòng hỏi:

- Thân thể còn không động nha, ai nha, xem ngươi ra đầu gối!

“Ta nhần!”

Phan Ngọc cười trừ một cái, so với khóc còn khó coi hơn.

- Tương Tương, sao người lại tới đây?

Ôm lấy thắt lưng Phan Ngọc càng nhanh càng chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn hướng trong lòng hắn dựa vào.

- Người ta nhớ người. Người vừa đi mấy tháng, như thế nào không để người ta lo lắng được!

- Nào có thời gian lâu như vậy. Tương Tương, trời nóng quá, người, người không nóng sao?

Không thể nhịn được nữa, thấy nàng không phản ứng, Phan Ngọc chỉ có thể chính mình hỏi ra.

Vùi đầu ở trong lòng hắn, tiếng cười khanh khách truyền đến.

- Thật phá hư cảm xúc nha, sao lại hỏi người ta có nóng không? Người ta thấy người, đương nhiên sẽ nóng!

Mặt Phan Ngọc đen đi vài phần, như thế nào ở cùng một chỗ, thân mình nhỏ nhắn trong lòng hắn xoay đi xoay lại, giống như con rắn nhỏ xoay mãi làm tâm Phan Ngọc thấy phiền toái.

Gân xanh hằn nhất thời nổi lên, như muốn một chưởng đánh chết nàng, mà Phương Ly Hiên vụng trộm cười không ngừng, nửa điểm cũng không có ý giúp hắn.

Thật vất vả mới quát được Hoàng Tương Tương buông hắn ra.

Tiểu nha đầu này vẫn không tha, kéo cánh tay hắn không buông.

Đầu Phan Ngọc đau đến vô cùng, như thế nào cũng không thể bức nàng buông tay.

Càng nghĩ càng giận, ánh mắt nhìn chằm chằm người dẫn đường, thấy người đó ho khan một tiếng, ánh mắt rõ ràng vô tội:

- Thiếu gia, lão gia phu nhân, bọn họ còn ở trong phòng.

Tiến vào thính, một cơn gió lớn đập vào mặt, Phan Ngọc vặn người, sườn cong, né tránh quyền thứ nhất.

Quyền thứ hai không né tránh, phịch một tiếng, vai phải trúng phải một trọng quyền, lui ra ba bước, mới miễn cưỡng đứng vững được.

- Hảo tiểu tử, có tiến bộ, chỉ lui ba bước, khi nào bước không lùi, tiểu tử ngươi liền xuất sư!

Giọng điệu hào phóng, như phá âm, một hoàng y Cầu Nhiệm lão nhân đứng ở trước mặt Phan Ngọc.

Gấp quạt vào, bàn tay to vỗ bả vai Phan Ngọc.

Phan Ngọc bị chụp đau đến nhe răng nhếch miệng.

- Cha, Ngọc ca ca mới khôi phục sức khỏe, người đừng dùng sức như vậy! – Hoàng Tương Tương gắt giọng.

- Nha đầu, nhanh như vậy liền che chở cho tiểu tử kia, thật sự là sinh nữ hướng ngoại, một chút cũng không sai. Ha ha ha ha, còn không mau thành thân, đúng không, hiền tể của ta!

Phan Ngọc cùng Phương Ly Hiên đồng thời biến sắc, Phan Ngọc kinh hãi:

- Thành thân?

58. Chương 58: Đào Hôn.

Editor: Ngược Ái, Kiều Nhi.

Beta: Ngược Ái.

- Ăn ngon, ừm, tôm bóc vỏ, trà Long Tĩnh này ăn ngon thật!

- Ngon thì liền ăn nhiều một chút đi!

Phương Ly Hiên cười đến cực kì vui vẻ, miệng cho vào một đồng thức ăn, không ngừng khen ngợi.

Trên mặt Phan phu nhân mừng rỡ đến độ cười tươi như hoa, thỉnh thoảng lại gấp vài món ăn bỏ vào trong bát của hân.

Phan Ngọc thì ngược lại, mày nhíu chặt, buồn bực không vui.

Căn bản là chưa ăn được mấy miếng.

Bất quá, một bàn đầy người tựa hồ trừ bỏ hân ra, người người đều cao hứng phấn chấn, giống như người thành thân là người khác mà không phải hân.

Nhưng thật ra Hoàng Tương Tương đối với hân thật không sai.

Bỏ vào trong bát của hân một đồng lớn thức ăn, còn không ngừng khuyên hân ăn nhiều.

Chẳng lẽ nàng không biết nguyên nhân kỳ thật khiến cho Phan Ngọc khó có thể nuốt xuống được là do tại nàng hay sao?

- Ngọc ca ca, ăn nhiều một chút, huynh mập hơn nữa mới đẹp. – Tiểu nha đầu cười đến vô tâm vô phế, vẻ mặt sáng lạn.

Nhìn khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời này, đột nhiên Phan Ngọc có loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Tựa hồ, khuôn mặt trước mắt cùng với khuôn mặt của người nào đó ở tận cùng trong trí nhớ có điểm giống nhau.

Chợt lóe qua, không kịp nắm bắt.

Phan Ngọc có chút tức giận, đang muốn phát hỏa, lại phát hiện chính mình vô luận như thế nào cũng không thể tức giận đối với khuôn mặt này được.

Suy sụp thở dài một hơi, cố gắng gấp thức ăn ở trong bát cho vào miệng.

Nuốt cơm xuống dưới, thực không có chút vị gì, lần đầu Phan Ngọc không ăn được như thế này.

Ánh nắng mặt trời sau giờ Ngọ cực kỳ nóng, không có một ai muốn ra ngoài mà phơi nắng cả.

Sân yên tĩnh, đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài sâu kín.

Phượng Ly Hiên chà xát khuôn mặt, ngáp một cái, khó có được sự thanh nhàn sau giờ Ngọ như thế này.

Nếu lại có một chén nước ô mai, thị nữ ôn nhu xinh đẹp ở bên cạnh quạt gió, ai nha, nhân sinh của hân liền trở nên viên mãn.

Đáng tiếc, hiếm khi có thời gian tốt như thế này, lại phải ở đây lãng phí mà nghe Phan Ngọc thở dài.

Mỗi một tiếng vang lên, tâm của hân liền trầm đi một phần.

Trong lòng nhẩn nhẩn, rốt cuộc không nhịn được nữa liền chỉ vào nóc nhà hét lớn:

- Phan Ngọc, ngươi muốn chết thì đi chết đi, nhưng đừng có mà chết ở trước mặt ta. Uy, muốn ta buồn chết sao?

Không có tiếng thở dài nhưng cũng không có tiếng hồi âm.

Cắn chặt răng, Phượng Ly Hiên dậm chân một cái, thân mình nhẹ như chim yến liền nhảy lên nóc nhà.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào thái dương làm cho hân thiếu chút nữa muốn phát điên lên.

Đế giày được làm bằng da trâu chuyên dụng, loại tốt nhất cũng không thể ngăn trở nhiệt nóng từ nóc nhà truyền đến, làm cho Phượng Ly Hiên thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

- Phan Ngọc, ngươi có bệnh sao? Không tới nằm ở nơi râm mát mà lại muốn ở trên đây phơi nắng, đầu óc của ngươi có vấn đề phải không?

Từ trong cổ họng rống ra mấy câu, nhánh cây liền trở nên run rẩy.

Nhưng Phan Ngọc ngay cả con mắt cũng không thèm nhìn hắt liếc mắt một cái, tiếp tục nhìn chăm chăm vào không trung mà ngẩn người.

Phương Ly Hiên nhin không được, từng bước từng bước nhảy đến trước mặt, giơ tay kéo lấy vạt áo của Phan Ngọc, muốn đem hắn trở về phòng.

Không nghĩ tới, tay vừa mới đụng tới góc áo, thân mình của Phan Ngọc di chuyển một cái.

Cũng không thấy động tác của hắn là như thế nào, Phương Ly Hiên chỉ cảm thấy hoa mắt.

Phan Ngọc đã muốn di chuyển đến bên cạnh, vừa vặn né tránh cánh tay của hắn.

Không giận mà cười, Phan Ly Hiên nhếch miệng cười nói:

- Hảo tiểu tử, lại muốn đấu với ta! Tốt...tốt...tốt, hôm nay, chúng ta liền đánh một trận thoải mái đi!

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh.

Chân phải liền thẳng hướng đá vào eo của Phan Ngọc, mắt thấy đã sắp đá trúng thì Phan Ngọc xoay người một cái, lại né đi chỗ khác.

Hai người chỉ đánh bằng chân, quần lấy nhau ở cùng một chỗ.

Từ nhỏ đến lớn, Phương Ly Hiên không còn nhớ rõ đã từng đánh nhau với Phan Ngọc bao nhiêu lần.

Từ lúc hai, ba tuổi, không biết đã bao nhiêu lần đao thương luận võ.

Mỗi lần đều là thua nhiều hơn thắng, điều này đã khơi dậy nên tâm lý háo thắng làm cho hắn không ngừng khổ luyện.

Lúc này lại bị hành vi của Phan Ngọc chọc giận, liền ra tay như gió, chiêu chiêu đều nhằm vào chỗ yếu của hắn.

Điều này không phải là do tâm địa của hắn ngoan độc, mà là do nếu không ra những chiêu này, thì thật sự không thể nắm chắc phần thắng được.

Tội cho Phương Ly Hiên còn thật sự chăm chú, Phan Ngọc rõ ràng là không yên lòng.

Một người chăm chú, một người lười nhác, thắng thua tự nhiên rành mạch.

Nên lúc Phương Ly Hiên tung ra một trào liên dễ dàng khắp trụ yết hầu của Phan Ngọc, rốt cuộc cũng phân ra được thắng bại.

Phanh.

Lá cây lả tả rơi như mưa, cây đại thụ run rẩy mấy lần.

- Phan Ngọc, ta không cần ngươi nhường!

Là người thắng nhưng Phương Ly Hiên lại cực kì phẫn nộ.

Mây rậm nhú chặt, mắt phượng xinh đẹp cơ hồ tròn lên, giận dữ trừng mắt nhìn Phan Ngọc vẫn chưa hoàn hồn, ngực không ngừng phập phồng.

- Ta sớm đã nhìn ra ngươi có điểm không thích hợp. Từ lúc ngươi trở về, ngươi liền có tâm sự.

- Không có. – Phan Ngọc quay đầu, không nhìn Phương Ly Hiên.

- Hừ, chỉ có người có tật giết mình mới không dám trực tiếp nhìn ta. Ngươi nhìn ánh mắt của ta đi! Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu ngươi không nói thật, ta nhất định đem ngươi đánh thành cái đầu heo!

Đối mặt với cánh tay giơ ra dùng để uy hiếp của Phương Ly Hiên, Phan Ngọc kéo kéo khóe miệng, xem như cười cười. Phương Ly Hiên đẩy Phan Ngọc.

- Có biết ngươi cười thật sự khó coi hay không? Ta tình nguyện nhìn thấy ngươi khóc còn đẹp mắt hơn nhiều, so với nhìn thấy bộ dáng như quỷ hiện tại này.

Sau một hồi xả giận, Phương Ly Hiên lau mồ hôi.

Sau khi phát tiết, quả nhiên tâm tình tốt lên rất nhiều.

Bất chước Phan Ngọc, Phương Ly Hiên cũng nằm xuống, mặt hướng lên trên.

Bầu trời xanh thẳm giống như một khối bảo ngọc màu xanh trong suốt, vụn dậm không mây, tuy rằng ánh nắng chiếu vào trên người thật nóng, nhưng đối mặt với cảnh vật trống trải này lại làm cho Phương Ly Hiên cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Nhìn trong chốc lát, nghiêng đầu nói với Phan Ngọc:

- Ở trên này, tầm nhìn quả nhiên thật tốt, khó trách người lại chạy lên đây.

- Ta chỉ là đang suy nghĩ một việc, Ly Hiên, chúng ta quen biết nhau đã bao lâu?

Ngữ khí đột nhiên trở nên nghiêm túc làm cho Phương Ly Hiên có chút trở tay không kịp, gãi gãi đầu.

- Chắc là mười mấy năm á!

- Ta đối với người như thế nào?

- Tốt lắm!

- Chúng ta có phải là huynh đệ hay không?

- Tất nhiên! – Phương Ly Hiên chỉ còn kém vỗ ngực thề.

Đột nhiên, một bóng đen không hề báo trước phủ lên người Phương Ly Hiên.

Phan Ngọc vừa rồi còn mặt co mày cau, lúc này đã cười đến là sáng lạn. Phương Ly Hiên hoảng sợ, đến cả âm thanh cũng đều run lên.

- Người...người muốn làm gì?

Phan Ngọc cười đến ánh mắt đều cong thành vầng trăng khuyết, trong mắt toát ra ánh sáng quỷ dị.

Phương Ly Hiên run run, không tự chủ được sờ sờ cổ, Phan Ngọc thấy thế liền cười nói:

- A Hiên, chúng ta huynh đệ tốt, huynh đệ tốt cũng đã được mười mấy năm rồi đúng không?

Phương Ly Hiên gật gật đầu, sao có thể không gật đầu cho được.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần Phan Ngọc lộ ra vẻ mặt này, tám chín phần mười là Phương Ly Hiên đều bị cảm mũi dất đi. Tuy rằng trong lòng có hơi bồn chồn nhưng thói quen thật là đáng sợ mà.

- Cho nên, A Hiên, người liền giúp ta lần này đi. – Trong ánh mắt Phan Ngọc lộ ra ánh sáng nóng bỏng.

Phương Ly Hiên thật muốn đánh cho cái miệng nhiều chuyện của mình mấy cái.

Không, hắn muốn đem chính mình đánh cho đến chết mới đúng.

Như vậy là có thể nhắm mắt làm ngơ rồi.

Từ lúc hắn nghe được chuyện kia cho tới bây giờ, cả một ngày, hắn còn đang cực lực tiêu hóa câu nói đầy khùng khiếp kia. Trong tai không ngừng vang lên tiếng ong ong, cảnh vật trước mắt cũng đều mờ nhạt hết cả.

Ngẩng đầu nhìn trời, ánh trăng sáng tỏ, cúi đầu, bóng cây lắc lư.

Ban đêm là xinh đẹp như vậy, đáng lý ra hắn phải ở nhà cùng với Tô Nhuận Ngọc mặc y phục đơn bạc, ngồi bàn phẩm rượu ngon, ôm ấp mỹ nhân như ngọc mới đúng.

Mà không phải giống như một đĩa ngọc, trong tay cầm theo gánh nặng trầm trọng, đứng ở vùng dã ngoại hoang vu này hít khí lạnh.

Cho đến khi Phan Ngọc xuất hiện thì Phương Ly Hiên đã muốn đứng ở đây cả một ngày trời.

Ba.

Vội vàng ném gánh nặng vào trong lòng của Phan Ngọc, cho dù Phan Ngọc đã có sự chuẩn bị trước nhưng vẫn phải lùi về phía sau hai bước, giữ cân bằng, nhe răng cười, xoa xoa ngực:

- A Hiên, người ném cái gì thế, tại sao lại nặng như vậy?

Phương Ly Hiên cười lạnh nói:

- Không phải người bắt ta chuẩn bị vàng ư? Tất cả đều ở chỗ này! – Nói xong không khỏi có chút đau lòng.

Phan Ngọc không thèm để ý đến sự tức giận của Phương Ly Hiên, vui mừng mở ra túi da để đếm vàng.

- A Hiên, thật sự là của người, không thể tin được, người lại có nhiều tiền như vậy!

- Uy, người như thế nào lại cầm hết đi vậy? Để lại cho ta một ít với chứ!

Phương Ly Hiên như con sói đói chực mồi, bỏ nhào tới đồng vàng kia, tức giận nhìn Phan Ngọc đang định đem túi da cất đi.

Phan Ngọc xấu hổ sờ sờ đầu, lặng lẽ thu tay phải lại.

- A Hiên, người không cần khẩn trương, ta chỉ là muốn cột chặt lại mà thôi.

Phương Ly Hiên cả giận nói:

- Người nghĩ gì ta còn không biết sao? Đừng nghĩ ta là một gốc tử, từ nhỏ người đã như thế này rồi, bây giờ ta sẽ không bao giờ bị lừa nữa đâu!

Nhìn Phương Ly Hiên đem vàng ôm vào trong lòng giống như con gà mái ấp trứng. Phan Ngọc cố gắng nhin cười, nhỏ nhẹ khuyên nhủ:

- A Hiên, người như vậy chắc mệt lắm đi, cho dù hiện tại chưa cảm thấy gì nhưng lát nữa hẳn sẽ rất mệt, không bằng bây giờ cứ để ở đây, ta nghĩ...

Phan Ngọc nói lần này liền nói đến hơn nửa canh giờ, chưa có tạm dừng lại dù chỉ một chút.

- Dừng, dừng!

Phương Ly Hiên đầu óc hoa lên, vội vàng đem vàng để lại.

Hắn bị những lời nói ngụy biện của Phan Ngọc nói đến đầu choáng mắt hoa.

Cho dù có ba ngày ba đêm không ăn uống mà đi đến những nơi có yêu quái thường lui tới thì hẳn cũng không có đau đầu như hiện tại.

Thực hiện được gian kế, tay chân của Phan Ngọc liền lanh lẹ đem túi da cột chặt lại, ném ra sau lưng làm cho lưng hắn thiếu chút nữa là bị gãy.

Than thở một tiếng, thời gian gần đây nằm trên giường hơi bị nhiều, xem ra cần phải chăm chỉ rèn luyện thân thể mới được.

- Sau này còn gặp lại!

Mình nguyệt trải rộng, sau khi để lại những lời này, Phan Ngọc liền xoay người chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chỉ còn Phương Ly Hiên quỳ rạp trên mặt đất khóc không ra nước mắt, kia là vàng của hắn mà!

Gió đêm thổi lên trên mặt, không biết có bao nhiêu thư thái.

Phan Ngọc trên lưng đeo túi da từ thân cây này nhảy sang thân cây khác.

Nhánh cây cong cong, thân nhẹ như chim yến, sức nặng của vàng cũng không có làm cho khinh công của hắn suy giảm đi chút nào.

Tuy rằng trốn khỏi nhà có chút không quang minh chính đại, nhưng còn tốt hơn là bị người khác bức hôn.

Phan Ngọc thích vàng, cũng thích nữ nhân xinh đẹp.

Hoàng Tương Tương cùng với hấn quen nhau từ nhỏ, nói không có chút cảm tình nào cũng không đúng, nhưng nếu nói cảm tính sâu đến nỗi có thể đàm hôn luận gả thì lại như thế nào cũng không thể đáp ứng được.

Mỗi khi Phan Ngọc nhìn thấy khuôn mặt như trái táo của nàng ta liền không khỏi nhớ tới lúc ba tuổi từng nhéo mũi của nàng.

Hấn chỉ có thể xem nàng ta là muội muội của mình, đem muội muội lấy về nhà còn là con người sao?

Quả thật là súc sinh mà!

Phan Ngọc càng nghĩ càng cảm thấy chính mình thật vĩ đại, may mắn hấn không có nghe theo lời của phụ mẫu, nếu không nhất định sẽ bị mọi người cười nhạo cho đến chết.

Gió càng lúc càng lớn, cơ hồ là đang rít gào, xẹt qua vài tia ẩm ướt giống như trời sắp đổ mưa.

Phan Ngọc cố gắng chạy nhanh hơn, muốn tìm chỗ để trú mưa.

Chân vừa chạm đất liền có một loạt ánh sáng nhọn như tên bắn bay về hướng cổ họng của hấn.

Phan Ngọc kinh hãi, chân vội vàng lùi về phía sau, thân mình ngã ra, mấy thứ kia liền xẹt qua ngay sát chóp mũi.

Vừa muốn đứng thẳng người dậy, phía sau lưng liền có người đá hấn một cái.

Bùm, Phan Ngọc ngã mặt nằm trên mặt đất.

Chỗ bị đá ở sau lưng sinh đau, xương cốt toàn thân thiếu chút nữa là vỡ vụn.

Phan Ngọc chậm rì rì cố gắng đứng lên, yết hầu chợt lạnh, một thanh kiếm để sát ngay cổ họng.

Ban đêm ở tại đây, lần đầu tiên Phan Ngọc bị hàn khí trên thanh kiếm khiến cho da gà tăng tăng nổi lên.

Ngón tay chạm vào mũi kiếm, không chút sứt mẻ, ngẩng đầu cười nói:

- Tương Tương, kiếm pháp của ngươi so với trước kia tiến bộ hơn rất nhiều

59. Chương 59: Thương Tâm.

Editor: Ngược Ái, Kiều Nhi.

Beta: Ngược Ái.

Kiểm pháp của Hoàng Tương Tương như thế nào, Phan Ngọc so với ai cũng đều rõ ràng hơn hết.

Dù sao, nàng cũng là một tay hấn dạy dỗ nên.

Khi ngồi dậy, mũi kiếm liền cách thịt gần hơn vài phần, tơ máu đỏ tươi chậm rãi chảy xuống, ánh mắt của Phan Ngọc nháy cũng không nháy lấy một cái, nhẹ giọng cười nói:

- Ngươi đối xử với sư phó như thế này sao?

- Sư phó, hừ, nói cũng thật tự nhiên!

Hoàng Tương Tương có điểm phẫn nộ, giống như đối với từ này tràn đầy oán hận, mắt hạnh trợn lên.

- Ngươi đối với ta cũng như vậy, không phải sao?

Phan Ngọc cười hì hì, định đứng lên liền bị mũi kiếm chặn lại, chỉ có thể tiếp tục nằm yên.

- Tương Tương, có thể cho ta đứng lên trước được hay không? Cổ ta thật sự rất đau!

Mặc kệ Phan Ngọc giả trang thành đáng thương như thế nào, thì tâm của Hoàng Tương Tương vẫn cứng rắn dị thường, một chút cũng không đem bộ dáng đáng thương của Phan Ngọc để vào trong mắt.

- Người không phải muốn chạy đi sao? Như thế nào không chạy, chạy đi, chạy đi!

- Khụ...Gặp người, ta muốn chạy cũng chạy không được!

Phan Ngọc nhin không được nói thêm một câu. Lời này nhưng thật ra là nói thật, nếu không hẳn đã sớm chạy đi rồi, tội gì ở lại chỗ này.

Lỗ tai chợt lạnh, hai đầu ngón tay nắm chặt lỗ tai của Phan Ngọc, Hoàng Tương Tương nghiêng rắng nghiêng lợi nói:

- Người cũng được lắm, chạy một lần, còn muốn chạy lần thứ hai, hừ hừ hừ!

Lần thứ hai? Phan Ngọc kinh hãi.

- Tương Tương, nói chuyện cũng phải nói thật chứ! Ta...ta chỉ chạy có mỗi lần này, làm gì có lần thứ hai nào?

Đôi mắt to của Hoàng Tương Tương chớp chớp, khóe miệng nhếch lên, tươi cười cực kì cổ quái.

- Người còn dám nói dối! Ở trước mặt ta mà cũng nói dối, da mặt của người đúng là càng ngày càng dày!

Sắc mặt của Phan Ngọc liền trầm xuống, không chờ cho Hoàng Tương Tương phản ứng lại, mắt chỉ thấy hoa lên một cái thì dưới kiếm đã không còn người.

Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy, cách đó không xa, Phan Ngọc trên lưng đeo túi da, một tay lau vết máu trên cổ.

Lau sơ qua liền dựa vào ánh trăng để có thể nhìn rõ nàng ta hơn, lòng bàn tay tuyết trắng đỏ sẫm một mảnh.

- Độc nhất là lòng dạ đàn bà, lời này thật sự là nửa điểm cũng không sai. Tương Tương, nói giỡn cũng phải có giới hạn của nó. Người như vậy là càn quấy.

Lắc đầu thở dài, khẩu khí của Phan Ngọc khi giáo huấn Hoàng Tương Tương cứ như là một nhà sư vậy, chỉ còn kém mở miệng nói thêm a di đà phật nữa thôi.

Nhưng Hoàng Tương Tương một chút cũng không buồn cười, vẫn đứng thẳng thân mình, cầm chắc thanh kiếm, lạnh lùng nói:

- Ta hay nói giỡn? Phan Ngọc, là người hay nói giỡn mới đúng! Hơn nữa, người nói giỡn một chút cũng không buồn cười.

Tựa hồ giống như không muốn tiếp tục nói chuyện một cách vô nghĩa như vậy nữa, Phan Ngọc ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

- Tương Tương, người tin cũng được, không tin cũng được. Ta nói ta chỉ chạy có một lần, liền chỉ có một lần. Lời này ta cũng chỉ nói một lần, Tương Tương, chúng ta không thích hợp.

Biết rõ lời nói ở trong miệng của hắn khẳng định sẽ làm thương tổn đến mình, nhưng vẫn không quản được chính mình.

Chẳng lẽ là do nụ cười yếu ớt không kiềm chế được ở khóe miệng của hắn, hay vẫn là do trăng sáng tối nay?

Tương Tương cúi đầu, một giọt nước mắt rơi xuống chiếc giày.

Ngay tại lúc Phan Ngọc nghĩ mình đã thuyết phục được nàng ta thì khuôn mặt nhỏ nhắn của Tương Tương bỗng nhiên ngẩng lên, đôi mắt to đen tràn đầy ý cười.

- Người nghĩ nói như vậy, ta sẽ buông tay sao? Sai!

Nhanh chóng bổ nhào vào trước người của Phan Ngọc, cánh tay mở ra liền ôm lấy cổ Phan Ngọc, cố ý dựa sát vào.

- Người là của ta, chỉ là của ta, hiểu chưa? Cho dù có lại chạy trốn như thế nào cũng chạy không thoát lòng bàn tay của ta!

Phan Ngọc đỏ khóc đỏ cười.

Từ nhỏ đến lớn, người làm cho hấn đau đầu vẫn luôn là Hoàng Tương Tương.

So với Vạn Đào Hoa cổ quái thì sự xảo quyệt của nàng ta luôn là tâm bệnh của Phan Ngọc.

Đuổi không đi, mắng không được, so với thuốc cao bôi da chó còn muốn mạnh hơn. Thậm chí có đoạn thời điểm làm cho Phan Ngọc hàng đêm đều nằm mơ thấy ác mộng.

Thật lâu sau, Phan Ngọc mới chậm rãi nâng cánh tay lên, trong lòng Hoàng Tương Tương thật vui vẻ, nghĩ rằng Phan Ngọc muốn ôm nàng, trong lòng liền nhảy nhót không thôi.

Ai ngờ, Phan Ngọc chỉ là đem mấy sợi tóc của nàng để ra sau tai.

- Tương Tương, người như thế nào vẫn nhỏ như vậy?

Tâm nhất thời rút xuống nhưng không cam lòng, càng ôm lấy hấn chặt hơn, tay run run.

- Ta mười sáu tuổi, đã là nữ nhân rồi.

- Nhưng trong lời ăn tiếng nói của người thật giống với tiểu hài tử mười tuổi, làm sao có thể nói người là nữ nhân đây?

Phan Ngọc vỗ về hai má mềm mại của nàng ta, tay đột nhiên cứng đờ.

Bởi vì câu này hình như hấn đã từng nói qua với người khác, nhưng là ai?

Tay chậm rãi nắm thành quyền, câu nói kia như một đạo ánh sáng, xẹt qua tâm khảm, chiếu sáng tận đáy lòng hấn.

Làm cho tâm đang trốn tránh rốt cuộc cũng không có chỗ nào trốn chạy được nữa.

Hấn không nhớ rõ chính mình về nhà như thế nào, không nhớ rõ trên đường về nhà đã phát sinh chuyện gì. Giống như trong trí nhớ của hấn xuất hiện một chỗ trống, một chỗ trống không thể xâm phạm.

Không để ý đến Phan Ngọc bỗng nhiên ngẩn người, Hoàng Tương Tương rơi lệ đầy mặt.

Nàng thương hấn, từ nhỏ đã yêu, có thể làm tân nương của hấn là giấc mộng từ nhỏ của nàng.

Nhưng hấn luôn xem nàng là một tiểu hài tử mà không phải là một nữ nhân, nhận ra điểm này làm cho nàng đột nhiên trở nên vô lực.

- Người...người có phải còn không quên được nàng ta hay không? Có phải hay không?

Không chiếm được tình yêu làm cho nàng có điểm phát điên.

Phan Ngọc hoang mang nhìn Hoàng Tương Tương.

- Người đang nói cái gì vậy? Tương Tương, “nàng ta” cái gì?

- Người còn nói dối! Khắp giang hồ đều đang truyền tin đồn, người thích nữ nhân kia, con yêu quái dê tiện kia!

- Yêu quái? – Phan Ngọc không dám tin.

- Tương Tương, không thể làm phu thê nhưng người cũng không thể vu oan ta như vậy được!

Hấn thật có chút tức giận, ở sâu trong nội tâm còn có một tia lo sợ cùng nghi hoặc.

- Vu oan? Ta vu oan? Ha ha, thật sự là buồn cười! Người đã làm ra chuyện mà người cho rằng không thể xảy ra đấy!

Nước mắt lăn qua lăn lại, cuối cùng chảy xuống hai gò má, hai tay nắm chặt lấy cánh tay của Phan Ngọc, mạnh mẽ lắc qua lắc lại.

- Người tỉnh đi! Vì cái gì qua nhiều ngày như vậy rồi mà người vẫn như cũ không chịu tỉnh!

- Tương Tương, ta thanh tỉnh, thật thanh tỉnh, chưa từng có thanh tỉnh như vậy! Yêu quái! Điều này sao có thể? Ta là thiên sư, là thiên sư chuyên bắt yêu. Tương Tương, chuyện đùa này tuyệt không buồn cười chút nào! – Phan Ngọc cười gượng, cực lực phủ nhận chuyện vợ vẫn này.

Hoàng Tương Tương trừng mắt nhìn Phan Ngọc, mắt to nháy cũng không nháy lấy một cái, môi nhếch lên, sau một lúc lâu mới nói:

- Vậy thời điểm người uống rượu say, vì cái gì luôn gọi tên của “nàng”?

- Uống rượu?

Phan Ngọc đột nhiên nhớ tới hai ngày trước, hắn có cùng với Phương Ly Hiên và Tô Nhuận Ngọc ở Túy Nguyệt Các uống rượu đến say mềm.

Nhưng lần đó rõ ràng là chỉ có ba người bọn họ, Hoàng Tương Tương làm sao có thể biết được.

- Ngày đó, ta vốn trốn ở sau bình phong, tưởng cho người một cái kinh hỷ. Kết quả, người lại cho ta biết được một cái “kinh hỷ” trọn đời khó quên!

Nàng không quên được ngày đó, dưới ánh mắt ghen tị của Tô Nhuận Ngọc, nàng muốn đem Phan Ngọc đã uống rượu say đi.

Một tiếng nỉ non thì thào kia, đã làm cho tâm của nàng run lên, từ trong lòng ngực toát ra một chút tức giận.

Hoàng Tương Tương bị ai phát hiện ra chỉ có nàng nghe được âm thanh này, âm thanh làm cho cõi lòng tan nát.

- Ta nói cái gì?

Phan Ngọc run giọng hỏi.

Hắn không biết vì sao lại sợ như vậy, hắn rốt cuộc là sợ cái gì chứ?

Là cái tên kia hay vẫn là cái tên kia đại biểu ột người?

Hắn sớm đã quên mình nên lạng lẽ rời đi nơi này. Hiện tại, hắn chỉ muốn biết cái tên kia.

- Người muốn biết, ta không nói cho người!

Thở dài, Phan Ngọc nhẹ giọng hỏi

- Vì sao lại không nói cho ta biết? Tương Tương, người biết không, có một số việc cho dù hiện tại ta không biết nhưng chung quy cũng có một ngày, ta sẽ nhớ hết tất cả. Chỉ là thời gian dài hay ngắn mà thôi. Nhưng ta hy vọng người sẽ nói cho ta biết, không có ý gì khác.

Nước mắt chảy càng nhiều, môi mím khê run, mạnh mẽ đẩy Phan Ngọc ra, hướng về phía khác chạy đi.

- Đi tìm chết đi! Ta hận người chết đi được!

Gió đêm thổi trúng cành cây vang lên tiếng xào xạt, thổi lên mặt, lạnh lạnh, lung tung lau một lượt nhưng vẫn ướt sũng.

Sau một hồi chạy nhanh, ngực kịch liệt phập phồng, cho đến khi chạy không nổi nữa liền suy sụp ngã ngồi xuống đất.

Khóc trong chốc lát mới từ trong lòng lấy ra một cái khăn tay, không nghĩ lại lấy ra một cái túi da nho nhỏ.

Bỏ rồi bỏ lại trong áo, tìm đập thật nhanh, cơ hồ sắp nhảy ra khỏi lòng ngực.

Hoàng Tương Tương nhìn quanh bốn phía, giống như sợ kinh động đến người nào vậy, cẩn thận nhìn xung quanh một hồi mới yên tâm xuống dưới.

Lại đem túi da lấy ra, nắm trong lòng bàn tay muốn ném đi thật xa.

Nàng nghĩ tới vô số lần cơ hội có thể thực hiện, thậm chí luyện tập trước mấy lần nhưng đợi cho đến lúc chân chính nhìn thấy Phan Ngọc, lại vô luận như thế nào cũng không hạ thủ được.

Vùi đầu ở giữa hai chân, nguyên lai nàng vẫn không hạ được quyết tâm khi đối mặt với hắn.

Không biết ngồi bao lâu, Hoàng Tương Tương mới ngẩng đầu.

Tay lấy ra cái cây hỏa tập, để ở giữa không trung đón gió, nhoáng một cái đã có điểm lửa nổi lên ở trong bóng đêm.

Cắn chặt răng, đốt túi da, nhìn thấy nó đang chậm rãi hóa thành tro, không còn sót gì, mới nhẹ nhàng thở ra.

Cho dù Phan Ngọc không thích nàng, nhưng bắt nàng làm những chuyện tổn thương đến hắn thì cũng tuyệt không có khả năng.

Hít một hơi thật sâu, đứng lên, đang phải sạch lá cây dính trên y phục thì đột nhiên, trước mặt liền hiện lên một đạo bóng đen.

Gió càng lúc càng lớn, thổi bay mấy cành cây làm chúng rung chuyển mạnh, bóng cây bắt đầu lắc lư theo gió.

Chỉ là gió này không phải màn vũ đạo, cảnh đẹp ý vui gì mà là cuồng phong loạn vũ.

Nuốt ngụm nước miếng, một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, nhắm chặt mắt, lại mở ra, bóng đen biến mất vô tung.

Chạy lần này khác với vừa rồi, Hoàng Tương Tương cơ hồ chỉ nghe thấy tiếng gió bên tai.

Nàng chưa bao giờ chạy nhanh như vậy, cũng chưa bao giờ có vội vàng quá như vậy.

Chỉ là, nàng chạy lại hướng hồi nãy, trong đầu trừ bỏ Phan Ngọc không còn nghĩ được điều gì khác.

Nàng muốn nói cho hắn biết, lúc nào cũng sẽ gặp phải nguy hiểm.

Tuy rằng có lẽ hắn sẽ không thêm để ý đến nhưng nàng nhất định vẫn phải nói, chẳng sợ hắn không hiểu.

Tim đập cực nhanh, dạ dày một trận co rút, há mồm nôn khan lại không phun ra được cái gì.

Nhìn cảnh vật quen thuộc xung quanh, chân của Hoàng Tương Tương liền mềm nhũn, quỳ trên mặt đất.

Nàng quá mệt mỏi, cố gắng sử dụng hết toàn lực nhưng vô luận như thế nào cũng chạy không ra được cánh rừng nhỏ này.

Một giọt nước lạnh như băng rơi xuống mặt đất, không nhìn cước bộ nhẹ nhàng mà tinh tế ở phía sau, thấp giọng nói:

- Van cầu người, không cần lại đi theo ta, rốt cuộc là người muốn cái gì?
- Ta nghĩ muốn cái gì? Người chẳng lẽ còn không biết sao?

Trầm mặt trong chốc lát, hình như có một tiếng than nhẹ như có như không.

Một giọng nói mềm mại lại mơ hồ theo gió chậm rãi truyền đến

60. Chương 60: Trí Nhớ.

Editor:Ngược Ái, Kiều Nhi.

Beta: Ngược Ái.

Phan Ngọc ngồi ở bên hồ, túi da để ở dưới chân, trong đầu là một mảnh hỗn loạn, ngàn câu vụn chữ, lại không biết sắp xếp lại như thế nào.

Tương Tương đi rồi, Phan Ngọc không có mục đích, bất tri bất giác liền đi tới bên hồ.

Ban ngày hồ nước trong veo, dưới ánh trăng lại có một phen tư vị khác.

Chỉ là lúc này hắn đã không còn tâm trạng để mà thưởng thức.

Tương Tương rời đi, cứ tưởng hắn sẽ cảm thấy thoải mái, chứ không nghĩ đến buồn khổ còn tăng thêm một phần.

Chẳng lẽ hắn thật sự có người người trong lòng, nhưng là ai?

Là ai nằm ở trong lòng của hắn, để lại hình ảnh nhưng lại đem ra lau sạch sẽ, không lưu một chút dấu vết nào?

Thật sự không có dấu vết nào sao?

Đầu càng ngày càng đau, Phan Ngọc không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa.

Đêm yên tĩnh, từ phía sau truyền đến âm thanh sần sật, tiến nhập vào trong tai, phá lệ rõ ràng.

Một đạo bóng đen không tiếng động che khuất Phan Ngọc, hương khí thần nhiên giống như lan cũng giống như xạ.

Phan Ngọc bất đắc dĩ xoay người, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của Tương Tương bổ nhào vào trong lòng Phan Ngọc, run giọng nói:

- Ngọc ca ca, muội biết sai rồi. Lúc này muội không nên đối với huynh như vậy, huynh tha thứ uội đi!

Sợ nhất là nhìn thấy nước mắt của Tương Tương, Phan Ngọc rất là bất đắc dĩ, ôm Tương Tương vào trong lòng mình, vỗ nhẹ nhẹ vào tấm lưng đang phập phồng.

- Được rồi, Tương Tương, ta không có tức giận.

- Thật sự, Ngọc ca ca, huynh thật sự không có tức giận sao?

Tương Tương một bên nức nở, một bên càng ôm chặt lấy Phan Ngọc hơn, giống như sợ hắn chạy mất vậy.

Cánh tay Phan Ngọc cương ở giữa không trung, nhưng là lập tức nhanh chóng ôm lấy Tương Tương, khoe miệng hiện lên một tia tươi cười quỷ dị.

- Đương nhiên, ta một chút cũng không tức giận. Chỉ là, Tương Tương này...

- Cái gì?

Tương Tương ngẩng đầu, mắt hạnh nửa khép nửa mở, khoe miệng mỉm cười.

Ánh trăng mờ lung, da thịt như tơ trắng như bạch ngọc, chưa bao giờ từng có quyến rũ quá như vậy, mị thái này không ngừng tuôn ra.

Ánh mắt đột nhiên mở to, miệng há mở, đôi mi thanh tú nhú chặt.

- Ngọc ca ca, huynh làm cái gì vậy?

Tay phải của Phan Ngọc bắt lấy cổ tay trắng nõn của Tương Tương.

Dưới ánh trăng, đầu ngón tay trắng nõn thoáng hiện lên một đạo u lam. Ghé vào bên tai của Tương Tương, Phan Ngọc thấp giọng nói:

- Tương Tương, ta cũng muốn biết, đây là cái gì?

- Ngọc ca ca, huynh đùa cái gì vậy, mau thả muội ra, đau quá!

Đôi mắt to bịt kín một tầng sương mù, Tương Tương phá lệ cực kì đáng thương, đáng tiếc đối tượng lại là Phan Ngọc.

- Đừng bức ta dùng ra tam vị chân hỏa. Yêu quái, còn không mau thả Tương Tương!
- Yêu quái, muội như thế nào lại là yêu quái được! – “Tương Tương” rất là kinh ngạc, lệ rơi đầy mặt, điềm đăm đăm yêu.

Phan Ngọc lắc đầu.

- Giả trang thành đáng thương cũng vô dụng! Lập tức rút ra khỏi thân thể của Tương Tương, nếu không, đừng trách ta không khách khí!
- Không khách khí, ha ha, đường đường là Ngọc diện Tu La, người không khách khí là như thế nào đây? Hôm nay, ta thật muốn biết được!

Ngữ khí quyen rũ, từ trong miệng phát ra lời nói mềm mại, âm cuối có điểm kéo dài, thật là tiêu cốt mất hồn, thân mình không có giây dựa ngược lại còn dán chặt hơn vào Phan Ngọc.

Bộ ngực ấm áp mềm mại đè ép ở trong ngực của Phan Ngọc. Điểm này nằm ngoài dự kiến của hắn, sắc mặt ửng đỏ, hai tay vội vàng đem “Tương Tương” đẩy ra.

- Yêu nữ, không được một tắc lại muốn tiến thêm một bước, mau ra đây!

Xoa cổ tay bị nắm đến hồng, “Tương Tương” hơi tiếc hận chăm chú nhìn Phan Ngọc.

- Chắc, chắc...thật là không biết thương hoa tuyết ngọc mà, chỉ biết cậy mạnh đùa giỡn thôi. Chẳng trách làm cho trái tim cô nương nhà người ta băng giá.

Sắc mặt của Phan Ngọc có chút khó coi. Mặc kệ là ai quả trách cũng được, nhưng bị yêu quái mà mình vẫn xem thường quả trách thì cho dù tính tình có tốt đi nữa cũng chịu không được.

- Người muốn như thế nào?
- Về ngoài tốt như vậy, người nói xem ta muốn như thế nào?
- Không cho phép người thương tổn đến nàng?
- Nàng? Ha ha, nàng là cái gì của người mà người lại lo lắng đến nàng như vậy?

Một đám hỏa diễm bỗng nhiên xuất hiện ở mi tâm của Phan Ngọc, ánh mắt hắn chợt lóe lên.

- Tam vị chân hỏa có thể đốt cháy nguyên thần của người. Mau đi ra nếu không đừng trách ta không khách khí.

Con mắt của “Tương Tương” vòng vo chuyển, cười khanh khách.

- Tốt, ta thật muốn nhìn một cái, người sẽ đốt cháy ta như thế nào? Bất quá, lúc ta bị đốt cháy thì đồng thời chỉ sợ Tương Tương của người so với ta sẽ đi xuống hoàng tiền nhanh hơn một bước mà thôi. Người nên biết rõ điều này chứ!
- Phải không? Chúng ta có thể thử một lần.

Lời nói còn chưa có dứt, một đạo ngân quang màu lam từ trong lòng bàn tay liền bay ra ngoài, thẳng hướng “Tương Tương” mà đánh tới.

Cùng lúc đó, thân hình của Phan Ngọc chóp lên, đạo ngân quang kia vừa mới đánh trúng “Tương Tương”, thì liền có một cái bóng dáng màu tuyết trắng bay ra khỏi từ trong cơ thể của Tương Tương.

Phan Ngọc phi tới ôm Tương Tương đã ngã xỉu, bàn tay cầm kiếm chỉ thẳng vào người nọ.

- Bình thường kết quả cùng đấu với ta sẽ chỉ có một, người thua, ta thắng.

Ánh trăng âm đậm, chiếu vào thân hình của người nọ.

Tinh tế gầy gò, áo bào trắng như tuyết theo gió bay phấp phới, mái tóc đen dài giống như lông chim nhẹ chạm vào thân thể của “hắn”.

Đầu ngón tay như chạm ngọc đem mái tóc dài che ở trước mặt để ra sau, làm lộ ra gương mặt tuyết trắng, con ngươi đen như mực, đôi môi anh đào hoàn mỹ không chút huyết sắc, gần như là màu trắng.

Tay cầm kiếm của Phan Ngọc không biết vì sao lại run lên.

Đem Tương Tương để trên mặt đất, mượn cơ hội che dấu hai tay run rẩy của mình.

Hắn rõ ràng không biết nàng, nhưng khoảnh khắc khi nhìn thấy nàng, trái tim lại đập mạnh kinh hoàng.

- Nàng ta không chết được.

- Ta biết.

Trầm mặc trong chốc lát, nàng nhợt nhạt cười.

Nụ cười này nháy mắt liền làm cho khuôn mặt lạnh như băng tan rã. Tươi cười như xuân hoa nở rộ, giống như mùa xuân đã trở lại.

- Nguyên lai Ngọc diện Tu La trong truyền thuyết cũng không có gì giỏi. Nam nhân, nguyên lai đều là như thế này.

Mặt đỏ lên, Phan Ngọc có điểm ảo não, lui về phía sau hai bước, chỉ vào nàng nói:

- Người...người dám nhìn trộm!

- Ta nào có. Rõ ràng là người quang minh chính đại làm cho người ta nhìn thấy. Ta chỉ là nói ra mà thôi. Các người thật sự còn muốn nói thêm cái gì nữa, rõ ràng thích lại không chịu nói ra, thật thú vị!

Nàng mân mê miệng, mang theo chút điểm của một tiểu cô nương tiểu mỹ yêu kiều, nhưng lại có khác một phen phong tình.

Phan Ngọc hận không thể tát vào miệng của mình hai cái.

Là lúc nào rồi mà hắn còn muốn ngắm dáng vẻ của nàng, hoàn toàn không có cảm giác khấn trương khi đối địch.

Ba!

Không chờ cho Phan Ngọc phản ứng lại, bên má trái đã nhận được một cái tát thật mạnh, ngay sau đó, bên má phải cũng đồng dạng nhận được một cái tát.

Bưng mặt, Phan Ngọc vừa tức vừa giận.

- Người đánh ta!

Nàng chớp chớp đôi mắt to hắc bạch phân minh, giống như vô tội nói:

- Người nghĩ đánh chính mình, ta chỉ là nhắc tay chỉ lao mà thôi. Cái này gọi là am hiểu lòng người. – Nói xong gật gật đầu, vẻ mặt còn thật sự nghiêm túc.

Phan Ngọc thiếu chút nữa là học máu.

Cũng không biết như thế nào lại xuất hiện một yêu nữ, phá lệ đánh hắn hai bạt tai, đã được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

Cần phải phát giận đối với khuôn mặt kia mới đúng, nhưng hắn như thế nào cũng làm không được.

Chẳng lẽ hắn thật sự là một sắc quỷ sao?

Phan Ngọc không dám lại tiếp tục suy nghĩ, nhanh chóng đem ý nghĩ này tiêu diệt khi nó vừa mới xuất hiện.

- Người vì sao phải bám vào trên người của Tương Tương?

Cánh tay duỗi thẳng ra, đón lấy chiếc váy dài mềm mại đang bay theo gió, giống như là đang nhảy múa vậy.

- Ta xinh đẹp sao?

Phan Ngọc cứng họng, nghĩ phải nhận nhưng lại không muốn làm trái với lương tâm, nghĩ thừa nhận nhưng cũng có vài phần không muốn.

Lần đầu tiên, Phan Ngọc không biết nên nói như thế nào.

Tiếng cười như chuông bạc làm rung động lòng người.

Ngay tại lúc nàng cười cực kì ngọt ngào, cười đến mức làm cho người ta buông thả xuống phòng bị thì một thứ vẫn giấu ở trong tay áo bên phải vô thanh vô tức bay về phía Phan Ngọc.

Một giọt hương khí nhẹ nhàng xen lẫn với một mùi tanh thản nhiên.

Phan Ngọc vội lắc mình tránh thoát, nhưng cho dù có nhanh chóng thoát thân thì thân cũng ra một trận mồ hôi lạnh.

Cảm thấy trên mặt có chút nóng rát, nâng tay lên sờ sờ liền tìm thấy một cây kim châm nhỏ bên dưới má trái.

Tuy lúc bị đâm trúng không có cảm giác gì cho lắm, nhưng chỗ bị đâm trúng bắt đầu trở nên tê tê, rất nhanh liền không còn cảm giác gì.

- Có độc!

- Thông minh!

Cười ngọt ngào, những chiêu công kích của nàng càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mau, chiêu chiêu đều độc ác nhưng động tác lại tuyệt đẹp.

Hơn nữa, khi ở dưới ánh trăng, nàng như một vị vũ cơ tuyệt đẹp, khua tay áo mà múa, xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành.

Chỉ là đẹp này cũng chính là độc trí mạng.

Từ khi Phan Ngọc xuất đạo cho đến nay, đã gặp qua vô số yêu ma quỷ quái, cũng đã gặp qua vô số yêu quái so với hắn thì lợi hại hơn nhiều, nhưng hắn luôn có thể gặp dữ hóa lành.

Ngoại trừ năng lực hơn người cùng thân thủ nhanh nhẹn ra, tính cách trầm tĩnh cũng là nhân tố quyết định.

Mặc kệ là nguy hiểm cỡ nào, Phan Ngọc cũng đều gặp nguy không loạn. Đây là bí quyết dùng để giết đối địch lấy thắng của hắn, cũng là nhân tố kiên quyết khiến cho hắn có thể giữ được bình an vô sự cho đến nay.

Chỉ là lần này, tâm của Phan Ngọc thật rối loạn, loạn như ma lại không tìm thấy được đường ra.

Hắn giống như là một cuộn chỉ, lo lắng quấn lại thành một cuộn nên vội vàng tìm đầu sợi chỉ.

Nhưng phát hiện, kết quả chính là càng quấn càng rối, căn bản là không thể nào tìm thấy được.

Vì sao lại như vậy, hắn cũng thật muốn biết được.

Xoẹt.

Vạt áo rách ra một đường, máu từ trong ngực chảy ra cũng càng ngày càng nhiều, độc chậm rãi tiến vào trong cơ thể.

Phan Ngọc vừa cố gắng tránh đi thế tiến công sắc bén của đối phương, vừa vận công chống đỡ độc khí càng ngày càng nặng trong cơ thể.

Dần dần liền có chút lực bất tòng tâm.

Miệng có điểm tanh, máu trong cổ họng dần dần nhiều, cố gắng áp chế xuống lại tiếp tục dâng lên, tâm mất kiên nhẫn.

Không lưu ý một cái, ngực của hắn liền bị trúng của nàng một chưởng.

Một cổ cường đại đánh úp lại, Phan Ngọc không kiềm được, miệng hé mở, một ngụm máu liền phun ra ngoài.

Nàng không dự đoán được điểm này, tuy rằng đã vội vàng tránh đi nhưng cuối cùng một nửa bên mặt cũng bị dính máu.

Khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt liền biến thành khuôn mặt âm dương.

Một nửa đỏ một nửa trắng, ánh trăng chiếu rọi xuống, rất là dọa người.

Nâng tay lên chùi, để ở mũi người người, nhìn sắc mặt trắng bệch của Phan Ngọc, ánh mắt liền chuyển lạnh, không khí quanh người tức khắc lạnh như băng.

Móng tay mềm mượt dính máu đỏ tươi bỗng nhiên dài ra, hướng đến tim của Phan Ngọc mà đánh úp lại.

Chỉ trong nháy mắt, phốc, một tiếng vang nhỏ. Phan Ngọc run rẩy, cúi đầu, bàn tay kia đâm thẳng vào ngực, máu chậm rãi chảy ra.

Đùi của Phan Ngọc liền mềm nhũn, chậm rãi ngã ngồi xuống đất.

Rầm rầm!

Tia sấm sét xẹt qua phía chân trời đen sâu thẳm.

Ánh trăng đã sớm lặn vào đám mây, không bao giờ lộ ra nữa.

Một đạo sấm sét kia, chẳng những làm cho Phan Ngọc nhìn thấy rõ dung nhan của người trước mặt, còn làm cho hắn nhớ ra khuôn mặt đã chôn sâu ở dưới đáy lòng.

Trong đêm khuya đã nằm mơ vô số lần, cánh cửa như dải lụa mỏng, hắn đã không ngừng cố gắng dùng hết sức lực để có thể nhìn rõ được dung nhan.

- A, không biết vị công tử này xưng hô như thế nào?

- Người muốn lột da ta, còn muốn đem ta nấu lên ăn. Trên đời này, người là cái tên đại phôi đản!

- Người tên là gì?

Đầu ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mềm mại, mái tóc dài đen nhánh, hết thấy đều là rõ ràng như vậy.

Phan Ngọc nở nụ cười, nguyên lai chân tướng vẫn luôn chờ đợi lại có khoảng cách gần như thế.

- Thì ra là nàng, dĩ nhiên lại là nàng, cũng may là nàng!

Không hề để ý tới cơn đau nhức ở trên ngực, giang cánh tay đem nàng ôm chặt vào trong lòng.

Nhẹ nhàng chạm vào nàng, đây là mùi hương đặc biệt của nàng, vùi đầu vào sau gáy của nàng, là xúc cảm chân thật.

Nước mắt, một giọt rơi xuống, trong suốt vô hình.

- Tứ Nhi.

61. Chương 61: Kết Cục (thượng).

Editor: Ngược Ái, An Hiên.

Beta: Ngược Ái.

- Tứ nhi? Tứ nhi là ai?

Nữ tử cười duyên, không vì câu nói này mà dừng động tác.

Tay chậm rãi rút ra, mỗi phân dịch chuyển là lại đau đớn, đến tận lúc rút ra hết mới thôi.

Nhìn bàn tay bảo bối, dâng lên lãnh khí:

- Đây là cái gì?

Huyết sắc tẩm hồng lòng bàn tay, bảo châu trong suốt nho nhỏ, tản ra trong không khí luồng linh khí cực đại.

Nhiệt khí này có thể đốt cháy cả người. nếu là người khác, chắc chắn ngay từ lúc đầu tiếp xúc đã cháy thành tro tàn.

Bạch khí trong cơ thể nhẹ nhàng tỏa ra, đối kháng với nhiệt khí, mới có thể an ổn đặt bảo châu tinh tế này trên lòng bàn tay.

Ánh trắng trong treo lạnh lùng chiếu vào hạt châu, một tầng vàng sáng mỏng manh trên hạt châu từ từ biến đổi thành đạo hồng nho nhỏ.

Phan Ngọc té trên mặt đất, máu từ ngực chảy ra, chảy xuống cỏ xanh, không khí trong lành dần dần đậm mùi máu tanh.

Tay hắn vô lực không thể động.

Bạch y nữ tử kia, là nữ nhân hắn tâm tâm niệm niệm, và nàng cũng chính là tính mạng của hắn.

Trước mắt dần mờ hồ, tay chân lạnh như băng, thời khắc huyết lưu đó, mạng hắn cũng đã chấm dứt.

Nháy mắt mấy cái, lại luyện tiếu đem tầm mắt dời tới, có lẽ.....đây là lần cuối cùng hắn có thể nhìn thấy nàng trên cuộc đời này.

Trong lòng giờ này đã không có oán hận, chỉ có lưu luyến mà thôi.

Nhắm mắt lại, hắn không nghĩ tới việc phản kháng, chắc đây là mệnh của hắn, chết trong tay yêu quái.

Vốn là thiên sư rất mạnh, nhưng chung quy vẫn là người, sẽ có ngày chết đi.

Tuy nhiên chết trong tay nàng, đã tốt hơn chết trong tay yêu quái khác mấy trăm lần.

Đang lúc Phan Ngọc đã buông tha hi vọng sống, trên mặt chợt lạnh, một cơn gió thanh mát thổi đến, trong gió hàm chứa hương khí ngòn ngọt.

Vừa là mùi hoa, vừa không phải hương quả, lại càng không phải là hương cỏ cây.

Tinh thần rung lên, cho dù Phan Ngọc đã gần chết đến nơi nhưng vẫn bị hương khí này hấp dẫn, tạm thời quên đi ý niệm muốn chết.

– Ngọc nhi, Ngọc nhi!

Theo tiếng gọi, thân mình Phan Ngọc được một bàn tay nâng lên, nỗ lực mở to mắt.

Một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện, trên mặt ấm áp, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Phan Ngọc, nước mắt trào ra:

– Ngọc nhi, đứa con đáng thương của ta.

– Nương!

– Là người, lại là người, hồ ly tinh này, vì cái gì cứ phải đối Ngọc nhi như vậy? Vì cái gì?

Ngẩng đầu, khuôn mặt tinh xảo hơn người, mắt phượng xinh đẹp trần ngập hận ý.

Không đợi nữ tử nói chuyện, tay ngọc khẽ nâng lên, vô số bạch quang theo lòng bàn tay phát ra, tốc độ nhanh như sét đánh bay về phía nữ tử.

– Yêu nghiệt, yêu nghiệt! Lúc trước ta nên giết ngươi, thực không nên để ngươi sống đến bây giờ!

Ngón tay thu lực, tơ máu tinh tế theo y phục nữ tử chảy ra, nhiễm đỏ áo trắng.

Hàm răng cắn chặt môi anh đào, mắt hạnh mở to, lông mi dài không chớp.

Sợi tơ trên người giống như kịch độc, từng chút một tiến vào cơ thể nàng, đau đớn như lắng trĩ, nàng không chịu nổi:

– Lão thái bà, muốn giết cứ giết đi, tra tấn ta làm gì!

Không giận mà cười, Phan phu nhân lạnh lùng nói:

– Tiểu yêu, ngươi không xứng để ta động thủ!

Cúi đầu nhìn sắc mặt trắng bệch của Phan Ngọc, cười lộ vẻ sầu thảm:

– Tiểu tử ngốc, con vẫn nghĩ nàng sẽ đối với con như trước sao?

– Nương, cầu người, không cần giết nàng, cầu người....

Còn chưa hiểu vì sao mẫu thân lại tới đây, ý thức còn lại làm Phan Ngọc biết được mẫu thân nhất định không để Hồ Tứ sống sót, dưới tình thế cấp bách, bắt đầu cầu xin.

Vỗ về hai gò má Phan Ngọc, Phan phu nhân run giọng nói:

– Con vẫn thế, đến khi nào mới chịu suy nghĩ cho bản thân hả? Vẫn như trước kia, trong lòng chỉ có nữ nhân, con muốn ta tức chết sao? Không được, ta đã sai lầm một lần, không thể có lần thứ hai, nàng, phải chết!

Mắt phượng lóe lên hàn quang, ngón tay buộc chặt thêm, mắt thấy Hồ Tứ sẽ hóa thành nhiều mảnh nhỏ.

Đột nhiên, một đạo quang xẹt qua, chém đứt hết sợi tơ, bóng đen dừng bên người Hồ Tứ, trên tay nắm một thanh đoản đao trong suốt, thản nhiên dưới ánh trăng, hai mắt lóe mang quang.

– Nương nương, hạ thủ lưu tình.

Ngữ khí đậm bạc đến cực điểm.

Lạnh lùng cười:

– Ta lại quên mất ngươi, cũng khó trách, nơi của nàng không có ngươi mới thật kì quái! Nếu ta lưu tình, khác nào dung túng cho người sát hại con trai ta! Huyền Ly, ngươi chó khinh người quá đáng.

Nhìn quét trên người Hồ Tứ thật nhanh, chỉ bị thương ngoài da, chưa trí mạng, âm thầm nhẹ nhàng thở phào, đem Hồ Tứ đặt trên cỏ, thu đao lại, quỳ xuống:

– Mạo phạm nương nương, Huyền Ly đáng chết.

Mắt Phan phu nhân lãnh như băng, mắt phượng hàm uy:

– Đáng chết? Hừ, ngươi thật sự tội đáng chết ngàn lần!

Thở dài, Huyền Ly nói:

– Nương nương....

– Câm miệng! Ta không phải là nương nương! Huyền Ly, ngươi phản bội ta, vì sao? Vì tiện tì kia sao?

– Nương nương, nàng là thê của ta, không phải tiện tì.

Không chờ Phan phu nhân nói, bên cạnh truyền đến một trận ho khan tê tâm liệt phế.

Phan Ngọc vỗ về ngực, máu loãng theo khe miệng chảy ra, sắc mặt càng tái nhợt, thấy tình cảnh như vậy, Phan phu nhân hoảng người đỡ lấy hần, mắt Phan Ngọc không rời khỏi Huyền Ly:

– Ta nhận ra ngươi, ngươi không phải là đại ca của Tứ nhi sao? Như thế nào lại thành phu thê?

Huyền Ly mỉm cười, một phen ôm lấy eo nhỏ giấy dựa của Hồ Tứ:

– Vì sao chúng ta không thể là phu thê?

Hồ Tứ nghe được lời này, tuy rằng trong lòng vạn phần không đồng tình, lại không thể không dựa vào để giảm bớt đau đớn trong người.

Nhưng dù nàng không thích tay hần, không thích hần nói ra trước mặt Phan Ngọc, cũng đành dừng giấy dựa, ngoan ngoãn không lộn xộn.

Ánh mắt Phan Ngọc càng ảm đạm, tơ máu theo khóe miệng chảy xuống, Phan phu nhân cắn chặt răng, nhìn chăm chăm khuôn mặt lộ vẻ đắc ý của Huyền Ly:

– Đến đây!

– Nương nương, đến cái gì?

– Trong lòng người biết rõ ràng.

Phan phu nhân vừa nói, tay phải tụ linh lực.

Bà không nghĩ tới, chuôi dao này lực lại lớn thế, cho dù là bà, cũng thiếu chút nữa không nâng nổi dao.

Không để ý tới Phan phu nhân, Huyền Ly cúi đầu, con ngươi đen như mực nhìn Hồ Tứ:

– Nương tử, người thật ra không nói lời nào, cho rằng vì phu không cho?

Hồ Tứ ngẩn ra:

– Đó là chuyện của người, ta không quan tâm.

– Được, ta hiểu.

Hồ Tứ nóng mặt, vừa muốn tức giận mắng hấn, Huyền Ly vung tay áo lên, một trận gió mạnh mẽ đánh tới Phan Ngọc.

Thiên địa biến sắc, cát bụi bị thổi bay, Phan phu nhân không ngờ Huyền Ly bất ngờ hành động, vội vàng bảo vệ Phan Ngọc.

Đội gió tan, phía trước đã không bóng người.

Hào quang lam nhạt vây trụ Huyền Ly cùng Hồ Tứ, trước mắt một mảnh mù mịt, lúc thấy rõ, đã trở về cái động kia.

Hồ Tứ bị Huyền Ly dùng lực đẩy, cả người té về phía tháp thượng, khi mặt chạm được da lông mềm mại, thân mình vừa chuyển, mặt đối diện với Huyền Ly.

Đôi mắt đen lạnh như đao, hàn như sương, tâm tình trở nên căng thẳng, khiến cho nàng không thể hé miệng.

– Đau lòng sao?

Khóe miệng khẽ nhếch, một nụ cười hiện lên trong mắt Huyền Ly

Hồ Tứ mở to đôi mắt đẹp, giận trừng mắt nhìn Huyền Ly, không nói được lời nào.

Vuốt da thịt trơn mềm của nàng, ánh mắt u ám:

– Người luôn không nghe lời. Bất quá, ta thấy rất kỳ quái, người vì sao hạ thủ được? Nói cho ta biết, thời điểm lấy cữu khóa hạt châu kia, người khổ sở sao?

Hồ Tứ giật tay hấn ra, nhưng không được, khẽ cắn môi, lớn tiếng nói:

– Không phải người bắt buộc ta làm sao? Vì sao lại hỏi ta, đồ điên!

– Không sai, là ta bắt người làm, chính là ta thật không nghĩ tới người thật sự hạ thủ.

Cầm cổ tay Hồ Tứ, nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay nàng:

– Thật là bàn tay xinh đẹp, ha ha, ta đã đánh giá thấp người.

– Người đúng là đồ điên!

Thanh sắc bất động, tay kia Hồ Tứ chậm rãi đưa lên ngực Huyền Ly, nắm ngón tay chộp lại, cổ tay bị bàn tay to của Huyền Ly bắt lấy.

– A!

Cổ tay như bị thiêu trụi, đau tới không nhịn được kêu ra tiếng.

– Ngay cả ta cũng định giết, xem ra ta phải dạy dỗ người thật tốt mới được!

Tươi cười trên khóe môi, trong mắt lại lóe tia tà ác, làm Hồ Tứ không nhịn được run run.

– Thả ta, người mau thả ta ra.

Bang, bang, bang.

Thanh âm theo động truyền đến, vách tường u ám, trên mặt tối đen được khảm kim cương, như dải ngân hà, đẹp không sao tả xiết.

Hồ Tứ lại không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp, toàn lực đập tay vào vách tường vô hình:

– Van cầu người, thả ta!

Cổ họng bởi vì kêu to một thời gian dài mà trở nên có chút khàn khàn, máu dính trên vách tường trong suốt, nháy mắt không còn bóng dáng.

Máu trên cổ tay dính đầy lên quần trắng, tựa như tuyết nở rộ trên bạch mai.

– Ở trong này không tốt sao?

Huyền Ly quát to với Hồ Tứ:

– Ta nhớ rõ người luôn thích nơi này.

– Thả ta ra ngoài! Ta sợ!

Hồ Tứ thốt ra, vừa nói vừa vụng trộm liếc nhìn cái quan tài không xa.

Không sai, cái quan tài kia tỏa ra hơi thở u lạnh âm trầm.

Mỗi khi Hồ Tứ định tới gần nó, tâm lại dâng lên cảm giác sợ hãi, tóc gáy dựng thẳng, thật muốn đi càng xa càng tốt.

Huyền Ly ở không xa, một thân trường bào màu đen, đắm chìm trong ánh sáng ngọc quang.

Tay áo tung bay, giống như thượng tiên giáng trần, tuấn nhã vô song.

Nhưng Hồ Tứ không có tâm thưởng thức, hai mắt gắt gao nhìn cửa khóa ngọc lưu ly bảo châu, châu quay một vòng, thân mình Hồ Tứ ảm lên một chút.

Huyền Ly đọc chú ngữ, cửa châu xếp thành một hàng thẳng tắp, trong giây lát một đạo quang chiếu sáng động.

Ánh sáng chói mắt làm Hồ Tứ không thể không nhắm mắt lại, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở.

Kinh ngạc há hốc miệng, đâu còn là cửa khóa châu nữa, mà là một viên minh châu tròn xoe.

Hào quang màu vàng bắn ra bốn phía, trong động sáng như ban ngày, cho dù cách một tầng tường, nhưng Hồ Tứ vẫn cảm thấy sóng nhiệt cuộn cuộn đập vào mặt.

Đập vào mặt?

Hồ Tứ sửng sốt, lập tức sờ trước người, quả nhiên không có gì.

Vách tường vô hình kia đã biến mất không tung tích.

Mừng rỡ, cổ tay Hồ Tứ run rẩy, thanh nhuyễn kiếm trong lòng bàn tay bắn ra, tay trái vẽ bí quyết, quát to:

– Huyền Ly, mau tránh ra, nếu không chớ trách ta lười kiếm vô tình!

62. Chương 62: Kết Cục (hạ)

Editor: Ngược Ái.

Huyền Ly không giận mà cười:

– Người cho rằng người đầu được với ta sao? Đừng uổng phí sức lực. Vạn năm trước, người không thể đánh thắng ta, huống chi là bây giờ! Đợi ta nuốt xong Cửu vị linh đan này, trong thiên hạ, kể cả người cũng không thể làm gì ta! Cho dù là ngọc hoàng đại đế, cũng không gây khó dễ cho ta được.

– Người muốn làm cái gì, người tự đi mà làm! Không quan hệ đến ta! Giam cầm ta, cũng chẳng có ích lợi gì.

– Hừ, sao lại không? “Hắn” nhất định sẽ đau lòng!

Không nói gì, trong đầu Hồ Tứ hiện lên khuôn mặt tái nhợt của Phan Ngọc, trong ánh mắt trừ bỏ thống khổ vẫn là thống khổ.

Hắn bị thương, lòng nàng cũng như bị nhát dao vô hình chém đứt, đau đớn tột cùng.

Vết đau kia, chỉ là không thấy máu mà thôi.

– Vớ vẩn, không thể có chuyện đó!

Trong mắt Huyền Ly lóe lên tia tà ác:

– Người vẫn là không đành lòng.

– Ta không quen hắn, chưa nói tới vì hắn mà không đành lòng.

– Nếu hắn nghe được những lời này, chỉ sợ sẽ đau lòng đến chết mất! Chắc chắn, lòng người là đáng sợ nhất, quả đúng như vậy.

Nói xong, bảo bối chậm rãi bay đến tay hắn, từng chút một gần lại, Hồ Tứ cảm thấy nóng như hỏa thiêu.

– Quả nhiên là bảo bối, thật không uổng công ta hao tâm tổn trí.

Hồ Tứ nhin không được hỏi:

– Người thật sự muốn nuốt nó?

Chuyện này, trong thâm tâm nàng không muốn Huyền Ly thực hiện, nhưng lại không rõ nguyên nhân.

– Vì nó, ta đã hao phí bao nhiêu tâm sức! Ha ha, nếu lúc trước không phải vì nó, làm sao ta khổ sở như vậy được!

Huyền Ly không nói thêm gì, nhưng thái dương nổi lên gân xanh, chứng tỏ hắn đang phẫn nộ, Hồ Tứ thức thời nhẹ giọng:

– Cho người là vì nó, nhưng nó lớn như vậy, lại nóng kinh người, người nuốt sao nổi?

Hồ Tứ giả ý nói, tay cũng không rảnh rồi, lặng lẽ lấy ra một cái túi nhỏ li ti, nắm trong tay.

Con mắt Huyền Ly khẽ chuyển, khóe miệng mỉm cười:

– Người lại đi quan tâm ta, quả là chuyện lạ hiếm gặp. Ta có chút thụ sủng nhược kinh.

– Nói gì vậy, Ta không được quan tâm người sao? Ở trên đời này, chỉ có người đối ta tốt nhất, giống lão thái bà kia, đối ta thật hung dữ, ta liền có thể hận bà được ngay.

Huyền Ly thật là kinh ngạc, chỉ thấy Hồ Tứ khóe mắt mang ý cười, sóng mắt dập dờn, cười tươi ngọt ngào giống như mật, trong lòng không khỏi rung động.

Thần sắc dịu xuống, một bàn tay nhẹ vỗ mặt Hồ Tứ:

– Nàng cuối cùng cũng hiểu được ai đối với nàng tốt nhất, Tứ nhi, đợi ta nuốt Cửu vị linh châu này, lên trời xuống đất, không ai có thể là địch thủ của ta. Đến lúc đó, Ngọc Hoàng cũng phải nhường đại diện cho ta. Tứ nhi của ta, ta sẽ cho nàng hưởng phúc suốt đời

Hồ Tứ cười càng thêm vui vẻ, chẳng những phá lệ cầm tay Huyền Ly, mà còn nhẹ nhàng nắm tay hấn áp lên mặt mình:

– Thật sự quá tốt, như thế chàng còn chờ gì nữa, mau nuốt nó đi.

Huyền Ly gật đầu cười cười, nâng hạt châu lên hướng tới miệng.

Đây chính là cơ hội Hồ Tứ chờ đợi, nhanh chóng cắn lưỡi, một dòng máu tươi bắn lên Cửu hoàn châu, đồng thời vung tay lên, nhanh chóng cướp lấy hạt châu. Rồi nhanh chóng quay người chạy ra cửa động.

Chỉ là nàng nhanh, còn có người nhanh hơn.

Mắt thấy sắp ra được động, trong lòng mừng thầm, không nghĩ ô quang chợt lóe.

Ánh mắt Hồ Tứ hoa đi, nếu không nhanh lên, Huyền Ly chắc chắn sẽ bắt được.

Huyền Ly tối mắt, không nói được lời nào, vươn tay ra.

Hồ Tứ lui về sau hai bước:

– Mơ tưởng! Là ta xem thường người, không nghĩ tới người lại muốn độc chiếm!

Độc chiếm?

Hồ Tứ không hấn nghĩ thế, nàng chỉ đơn thuần không muốn hấn nuốt linh đan này.

Càng gần linh châu, cảm giác càng mãnh liệt, trong lòng giống như có thanh âm, không ngừng vọng:

– Không được nuốt, không được nuốt!

Mà dùng máu của nàng làm giảm bớt nhiệt độ hạt châu, đều là bản năng của nàng.

– Tứ nhi, lại đây, nhanh!

Lời nói mau lẹ, ánh mắt sắc lạnh không làm Hồ Tứ buông tay, Huyền Ly đảo mắt cười tà ác.

Hồ Tứ kích động lùi về phía sau, đập vào một thạch bích rắn chắc. Mấy hòn đá nhô ra đâm vào lưng đau đớn, ngón tay nắm chặt cái túi nhỏ, không ngừng lắc đầu.

Huyền Ly nắm cầm Hồ Tứ, một cảm giác khác thường lạnh như băng truyền lên qua từng đầu ngón tay, thấm vào tận xương tủy.

Hồ Tứ rùng mình, bạch khí lạnh lẽo toát ra từ người Huyền Ly, chậm rãi tiến vào cơ thể Hồ Tứ, Huyền Ly khẽ cười nói:

– Tứ nhi, chớ vận công chống đỡ, nếu không ta không thể đảm bảo ngươi sẽ không bị thương, ngoan, đưa cho ta!

Tiếng nói trầm thấp, hấn ái muội than nhẹ bên tai nàng, ánh mắt chớp chớp, sương mù bao phủ hai mắt.

Tay không tự chủ được đưa lên cho Huyền Ly, khoe miệng hấn nhếch lên.

Là hấn, vĩnh viễn, vẫn là hấn!

Lúc hạt châu chói mắt biến mất, tất cả vẫn theo ý nguyện của hấn sao?

Miệng giống như bị thiêu đốt, mỗi nơi hạt châu kia đi qua, đều giống như hỏa thiêu.

Vết cháy dần lan tỏa trên da thịt nàng, trong người như có nguồn nhiệt không ngừng dịch chuyển.

Trong người như có một nguồn nhiệt khác, hai luồng khí không ngừng giao tranh, không ngừng thiêu đốt thân hình mảnh mai của nàng.

Kết giới hỏa diễm được mở ra.

Trong kết giới, một nữ tử áo trắng phiêu phiêu bay lên, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống.

Nàng, khẽ nhắm mắt lại.

Thì ra, nàng đã hồ đồ lâu như vậy!

**

Phan Ngọc nằm trên giường, máu đã ngừng chảy, nhưng chưa cử động được.

Trong phòng thật im lặng, đêm khuya tĩnh mịch, cái gì cũng không phát sinh. Xa xa truyền đến từng tiếng nói gấp gáp:

– Phu nhân, đừng lo lắng quá, có lẽ còn cơ hội đảo ngược tình thế.

Phan lão gia bình tĩnh khuyên bảo Phan phu nhân.

Ba.

Một chớp mắt nhanh như chớp đánh đến Phan lão gia, Phan phu nhân lui hai bước, nghiêng thân mình:

– Người không phải ta, sẽ không hiểu được tâm tình của ta! Đừng để ta thấy bộ mặt này của người nữa.

Đầu quay ngang:

– Còn có, không được bảo ta là phu nhân gì hết.

– Được rồi, được rồi, ta không gọi bà là phu nhân, tử đồng....

– Im!

Phan phu nhân đột nhiên hét lớn:

– Đừng để ta nói lại lần nữa, ta và người đã sớm ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn là phu thê!

Phan lão gia thở dài, nói:

– Người, người rốt cuộc phải như thế nào mới hài lòng? Hài tử biến ra bộ dạng như thế này, chẳng lẽ ta không đau lòng sao? Hắn cũng là cốt nhục của ta! Là hài tử của ta và người!

– Hắn là con của người, người đã từng yêu hắn, quan tâm hắn sao? – Phan phu nhân khước mắt vương lệ, vẻ tươi cười hiện lên khóe môi.

Thấy nàng bộ dáng như thế, Phan lão gia không đành lòng, thở dài:

– Ta đương nhiên thương hắn, chẳng lẽ việc này cũng là giả?

Lệ từ từ lăn xuống hai gò má của Phan phu nhân, nước mắt ướt đầm trên khuôn mặt tuyệt mỹ. Phan phu nhân không thể kiềm chế được, chỉ vào Phan lão gia, nói:

– Cho dù có thương hắn, có yêu hắn, ta chỉ có một hài tử là hắn! Người có vô số thê tử, sinh cho người rất nhiều hài tử, ta chỉ có một mình Ngọc Nhi, chỉ có một mình hắn!

Vừa nói, trước mắt bỗng tối sầm, Phan phu nhân thân mình lay động, chao đảo sắp ngã xuống đất.

Đợi đến khi thanh tỉnh, mới phát hiện bà đang được một vòng tay ấm áp ôm lấy, mở mắt ra, cặp mắt đen sâu như màn đêm tràn đầy yêu thương.

Quá khứ như phẳng phất trở lại, không có ngăn cách, không có thương hại, không có thống khổ, giống như trở lại thời gian lúc ban đầu.

– Tại sao lại đối với ta như vậy? Tại sao? Chẳng lẽ phải khiến ta tan biến trong tam giới, người mới hài lòng, đúng không?

– Thiên địa ắt có vận mệnh, dù là ta, cũng không thể nghịch thiên.

– Mặc cho số phận sao? Vì cái gì ngay cả người cũng nói vậy? Người, người có thể cứu hắn!

– Cứu được nhất thời, không cứu được nhất thế (1), đây là thiên kiếp của hắn, hưởng hồ, ta không phải là người cứu Ngọc Nhi. Ân nhân cứu hắn, thực sự đã tới đây.

Mở cửa ra, huyết khí nồng đậm đánh úp vào trong phòng.

Gió đêm thổi bay màn trướng, lộ ra dung nhan tái nhợt người ở trên giường, bàn tay ngọc nhẹ vỗ da mặt lạnh như băng, môi khẽ ần xuống đôi môi tái nhợt, không có huyết sắc của hân.

Trên mặt, một giọt lệ lẳng lẳng rơi xuống môi Phan Ngọc.

– Nước mắt của nàng, thực mặn.

Mở mắt ra, thấy người trước mắt, Phan Ngọc nở nụ cười thật lớn.

– Chẳng lẽ nước mắt của chàng ngọt sao? Đồ ngốc, nước mắt đương nhiên là mặn! Thực xin lỗi, ta đã từng quên chàng.

– Nàng cười so với khóc, còn khó coi hơn.

– Không thích thì đừng nhìn, ta cần sao?

– Ta thích xem, chỉ sợ nhìn cả đời... không, đời đời kiếp kiếp, cũng sẽ không chán ghét.

Hồ Tứ cười, ôm Phan Ngọc:

– Đồ ngốc! Tại sao chàng lại để cho ta lấy đi?

Rốt cuộc nàng vẫn không nhận được muốn hỏi hân, không nhận được mà rơi lệ, không nhận được mà đau lòng.

– Chỉ cần là nàng muốn, ta cái gì cũng có thể cho!

Buồn cười, nhưng trên mặt không ngừng rơi đầy lệ, trong miệng cũng không ngừng lẩm bẩm:

– Đồ ngốc, đồ ngốc, đồ ngốc...

– Tứ nhi, nếu như ta chết, nàng nhất định phải chờ ta. Chờ ta chuyển thế, đến lúc đó ta nhất định phải ở cùng nàng một chỗ, đáp ứng ta, được không?

Gục ở trên vai hân, Hồ Tứ nhẹ giọng nói:

– Không tốt, ta không đáp ứng! Chỉ cần chàng chết, ta liền đi tìm rất nhiều nam nhân, so với chàng còn mạnh hơn, mạnh hơn nhiều lắm. Ta, ta, không muốn cùng chàng ở cùng một chỗ.

Phan Ngọc cười cười, thấp giọng nói:

– Cũng tốt. Nếu như nàng có thể tìm thấy được người thương, có thể hơn ta, vậy cũng tốt.

– Nói chàng ngốc thật là ngốc. Tìm nam nhân thật là phiền toái, nhất là phải tìm đứa ngốc như chàng, ta chắc phải tìm đời đời kiếp kiếp. Ha ha, ta đã quá mệt mỏi, trừ chàng ra, ai ta cũng không muốn tìm.

Nâng lên hai mắt đầm lệ, tay ngọc không ngừng vuốt ve khuôn mặt Phan Ngọc, cẩn thận không bỏ sót nét nào, ánh mắt chuyên chú, giống như muốn khắc thật sâu gương mặt của hân vào trong tâm khảm.

– Vẫn là nên từ bỏ. Nếu như chàng có thể chuyển thế, hãy tìm một cô nương thật tốt, sống thật hạnh phúc, đem ta quên đi sạch sẽ. Nếu chàng không nhớ ra ta, ta cũng sẽ không nhận ra chàng.

– Là bởi vì hân sao? – Phan Ngọc hỏi ngược lại, giọng nói khổ sở.

– Hân? Ha ha...

Cái trán tựa lên trán Phan Ngọc.

– Nếu như ta phải xuống địa ngục, nhất định, ta sẽ kéo một người xuống địa ngục!

Tam vị chân hỏa không ngừng thiêu đốt, tựa như địa ngục liệt hỏa, thiêu đốt tất cả tà ác của thế gian.

Huyền Ly không ngừng giãy dụa trong hỏa diễm, hân nói:

– Người vĩnh viễn là của ta, chỉ một mình ta! Không ai có thể đoạt đi!

Vỗ về gò má Phan Ngọc, nàng nghiêm nghị nói:

– Hân đã chết. Là ta thiêu cháy hân.

Nghe nói như thế, Phan Ngọc kinh hãi, đang định mở miệng nói chuyện, thần môi mềm mại áp lên môi hắn, đầu lưỡi mềm trơn nhẹ nhàng tiến vào, ngọt ngào, lưu luyến.

Hương khí xông vào khoang mũi, hắn nhin không được đáp lại triền miên cùng ôn nhu của nàng, cho dù là hôn phách trở nên nóng rực, cũng không thể làm cho hắn buông ra.

Cho đến khi đôi mắt trở nên tối sầm, màn đêm kéo đến, mới từ từ mất đi ý thức.

**

Chim hót, gió nhẹ thoảng đưa hương hoa, ánh sáng ban ngày chiếu lên mặt hắn.

Tay xoa xoa lồng ngực, nơi này không có vết thương, không có vết bỏng.

Đập vào mi mắt chỉ có nước mắt của mẫu thân, không có ai chết đi.

Người thân của Phan Ngọc đều đứng xung quanh...

Trừ nàng.

**

Nước trong suốt thấy đáy, đóa hoa hồng phấn nhẹ nhàng trôi trên mặt nước bình bồng.

Thủy cốc u nhã, có một vài chú chim nhỏ đậu trên cây trúc, không ngừng cất tiếng hót.

Phan Ngọc ý thức mơ hồ, đột nhiên ngẩng đầu, một ngôi nhà tranh nho nhỏ cách đó không xa.

Bao quanh nhà tranh là hàng rào trúc vô cùng quen thuộc, võ vè từng thanh trúc, phía trên đó còn phẳng phất vết đao do hắn chặt xuống.

Đẩy tấm cửa trúc ra, bóng dáng bạch y thân thuộc liền xuất hiện.

Nghe được tiếng mở cửa, nàng quay đầu lại, cười nói:

– Chàng đã trở lại!

Nước mắt không nhin được rơi xuống.

Thì ra, trời cao đối với hắn vẫn còn công bằng.

– Ta đã trở về.

Ôm lấy nàng, hắn không nỡ buông ra lần nữa.

– Nếu như ta không nhớ ra nơi này, thì sao?

– Ta vẫn luôn chờ đợi. Đợi đến ngày chàng tìm đến, đợi tới ngày chàng trở về.

– Nếu như ta thực sự nghĩ không ra? Nếu như ta thực sự đã quên, vậy nàng...

– Đây là ta đánh cược cùng với ông trời, cùng với vận mệnh.

– Vậy nàng thắng sao?

Hồ Tứ ngẩng đầu, cười ngọt ngào:

– Sự xuất hiện của chàng, chính là minh chứng tốt nhất.

– Lần này, chúng ta thực có thể ở cùng một chỗ. Ta sẽ không... sẽ không rời nàng đi nữa.

– Ân.

Vòng tay ôm chặt Phan Ngọc, Hồ Tứ nở ra nụ cười rạng rỡ.

– Chúng ta nhất định ở chung một chỗ.

HOÀN CHÍNH VĂN

63. Chương 63: Ngoại Truyện 1 Chân Tướng Tại Lí Điện [Chân Tướng Bên Trong].

Edit: Ngược Ái.

Truy đuổi, dây dưa.

Tới đời đời kiếp kiếp.

Chỉ mong được cùng người sống tới bách niên giai lão, bạc đầu răng long...

Dù cho vạn kiếp bất phục, nghịch thiên ý, đảo càn khôn, ta cũng cam tâm tình nguyện.

**

Một luồng hắc khí từ dưới chân triền dần đến eo, dần dần bay lên trên, không ngừng dịch chuyển.

Diễm hỏa của hắc không có tác dụng với hắc khí đó, hắc gấp đến độ ứa ra mồ hôi, chỉ có thể vô lực giãy dụa, thống khổ chịu đựng.

– A!

Một tiếng thét dài chấn động toàn bộ Phù Tang cung.

Thủ vệ, tiên đồng cũng chỉ theo thói quen đi tuần tra xung quanh, bên trái đổi sang phía bên phải, đầu gục một bên, mơ mơ hồ hồ ngủ đi mất.

Không phải là bọn họ vô tâm, mà do chủ tử kia quá khó hầu hạ, lại nói, bọn họ đã nghe thanh âm kia nhiều lần.

Lần đầu nghe, thấy sợ.

Nghe nhiều, cũng trở nên quen thuộc.

Ánh đèn lồng leo lắt trong đêm bão tuyết, ám minh châu phát ra hào quang mờ nhạt, tỏa khắp Phù Tang cung.

Sa mạn màu trắng theo gió tung bay, hắc tùy tiện lấy tay lau cái trán, trên mặt đầy mồ hôi, bạc môi trắng bệch, thần trí hỗn loạn.

Cố gắng tĩnh tâm một chút, hắc một lần nữa nằm lại trên giường, tròng mắt nhìn trướng đỉnh, rốt cuộc không thể chìm vào giấc mộng được nữa.

Đây đều là giấc mộng mỗi đêm hắc phải trải qua, không ngừng vây quanh thần trí của hắc.

Đầu chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt thấy hình hoa mẫu đơn khắc bên cánh cửa, tâm không khỏi suy tư.

Đối diện với minh nguyệt lạnh lùng nhưng trong trẻo kia, từ nơi này, giống như có thể nhìn thấy nguyệt cung và chủ nhân của nó.

– Nàng cũng chỉ là một người cô độc ở đẳng kia!

Mỗi khi nghĩ đến đây, tâm không ngăn được có chút đau đớn.

Nhưng cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm, hắc không giúp được gì nàng.

Dù là ai, hắc đều không giúp được.

Mây đen từ từ kéo tới, che khuất minh nguyệt giữa không trung.

Bầu trời trở nên đen nhánh, màn đêm tưởng chừng như đang kéo dài vô tận.

Khi tất cả mọi người đã ngủ say, cũng là lúc hắc bắt đầu việc làm hằng ngày.

Không cần hạ nhân giúp mặc y phục, mỗi ngày, hần đều tự mặc y phục ình.

Hần cẩn thận sửa lại đai lưng, chỉnh lại vạt áo, phản chiếu trong chiếc gương đồng là hình dáng một nam nhân cao lớn, phong lưu tiêu sái, khí độ xuất trần .

Kiểm tra một hồi, không thấy lộ chút sơ hở nào, hần lúc này mới đi ra khỏi Phù Tang cung.

Khoảnh khắc ra khỏi cung, vẻ buồn bực trên mặt lúc trước đã hoàn toàn biến mất, dung nhan tuấn mỹ lộ ra vẻ uy nghiêm, cương nghị.

Lúc này, hần chỉ trông như một vị tiên nhân bình thường, chứ không phải đông quân Thái Nhất – kẻ mang đến ánh sáng cho cả tam giới.

Thiên mã im lặng vỗ cánh, chiến xa thái dương tỏa ra vạn đạo kim quang, uy chấn một phương.

Không có ai trong tam giới có thể tới gần chiếc xe này, ngoại trừ hần.

Chỉ có hần mới có thể khống chế nó.

Đây là số mệnh, cũng là lời nguyện rửa theo hần đời đời kiếp kiếp.

Phất áo lên xe, cầm lên dây cương màu vàng, hần trong miệng hô lên một tiếng, thiên mã liền vỗ cánh bay đi, dọc theo vân lộ, từ Phù Tang cung hướng phía chân trời xa xa.

Rốt cuộc cũng tới được chỗ cao nhất, hần kìm dây cương lại, nhảy xuống xe, vén một đám mây trắng lên, khoanh chân ngồi ở phía trên.

Mỗi ngày, hần đều phải dừng lại ở đây tới bốn canh giờ, mới có thể chọn một con đường khác trở về cung.

Ngày qua ngày, một năm lại một năm, mỗi ngày đều buồn tẻ như vậy, khiến người ta mới nghĩ đã muốn nổi điên.

Nhưng ai cũng có thể nổi điên, chỉ có hần là không thể.

Thân là trưởng tử của Ngọc Đế, chi thần quang minh duy nhất trong tam giới, phải luôn giữ tâm trí thật thanh tịnh, không thể phạm sai lầm.

Mà cho dù hần phát điên, thì Ngọc Đế cũng không buông tha cho hần.

Biết ý nghĩ trong đầu thực ảo tưởng, hần khẽ mỉm cười, tay xé mở tầng mây mù, trước mắt liền hiện ra phong cảnh dưới hạ giới bao la, rộng lớn.

Sông như dải lụa, núi non trùng điệp tô điểm cho cả vùng đất.

Thấy mọi người dưới hạ giới trên mặt đều là vui vẻ, buồn bực trong lòng nhất thời trở nên an tĩnh.

Vì giờ khắc này, cho dù là buồn tẻ cũng đáng giá.

– Thái Nhất!

Một tiếng hét to đánh gãy suy nghĩ của hần.

Lặng lẽ thở dài, tâm tình vừa mới chuyển biến tốt đẹp, vậy mà phiền nhiễu đã tới tìm. Phủi phủi ống tay áo, hần đứng dậy, đối mặt với nam nhân đang nổi giận lôi đình kia.

Khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt hẹp dài, mũi thẳng, bạc môi mỏng. Khóe miệng hơi cong lên, phối hợp với đôi mắt hẹp dài của hần, dù không cười thì cũng giống như đang cười.

Chỉ là hiện tại, chủ nhân gương mặt cá tính này đang đầy tức giận.

– Hậu Nghệ, làm cái gì vậy? Có chuyện tốt gì thì hãy nói.

Thái Nhất đối với Hậu Nghệ đang tức giận kia từ chối cho ý kiến, dựa người vào chiến xa, giọng điệu không hề có chút để ý nào.

Hậu Nghệ tức giận tới phát run cả người, ngón tay chỉ vào mặt Thái Nhất:

– Ngày đó, người vì sao lại ngăn cản ta gặp Hằng Nga? Cho dù người có là ca ca của nàng, cũng đừng gia trưởng như vậy!

Thái Nhất cười lạnh, nói:

– Hậu Nghệ, nói đến việc này, thì ta cũng muốn hỏi người. Là ai khiến cho Hằng Nga thương tâm chạy về Nguyệt cung? Là ai khiến cho nàng không dám đi ra khỏi Nguyệt cung nữa bước? Hậu Nghệ, vì sao người không đặt tay lên ngực tự hỏi, người có sai hay không!

Hậu Nghệ không đáp lời, khuôn mặt tuần tú nổi lên gân xanh, tức giận quay người đi.

Nhưng Thái Nhất không thể ngờ tới, vì lời nói ngày hôm nay, hắn đã vô tình rước họa sát thân, phải trầm luân vào vòng luân hồi, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Dĩ nhiên, đây là chuyện sau này.

Việc Hậu Nghệ xuất hiện cũng không phá hư tâm tình tốt đẹp của hắn, tay lại vén mây mù lên, quan sát hạ giới.

Quan sát phạm nhân, là việc mỗi ngày bắt buộc hắn phải làm trong cuộc sống nhàm chán này.

Đứng xa xa nhìn những người đó, nhìn bọn họ mặt trời mọc mà làm, mặt trời lặn thì nghỉ, nam thanh nữ tú, phu xướng phụ tùy, cuộc sống đa màu đa sắc này khiến hắn nhìn cả trăm lần không thấy chán.

Dù cho là sinh lão bệnh tử, hắn cũng coi đây là việc thú vị.

Bởi vì hắn vốn dĩ rất ít bằng hữu, ngay cả việc nói chuyện với các vị thần tiên khác cũng không có, Ngọc Đế cũng từng vì thế mà trách cứ hắn, nhưng hắn đều xem là gió thoảng bên tai, làm theo ý mình.

Sau Ngọc Đế cũng không làm gì được, chỉ mặc theo ý hắn.

Hắn hâm mộ cuộc sống của phạm trần, cho dù hắn chỉ có thể sống một thời gian rất ít, thì cũng cam tâm.

Đáng tiếc, ý nghĩ như vậy chỉ là hắn suy tâm vọng tưởng.

Ẩm đạm cúi đầu, đang muốn đem mây mù trở lại như cũ, trên mặt đất bỗng phát sinh một chuyện hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Thiên Trụ Phong, danh như nghĩa, là Bản Cổ chi thần trong nhân gian, đáng tiếc thời gian đã quá lâu, dần dần, việc chống đỡ thiên giới đã có an bài khác, thay thế nó bằng Kinh Thiên Trụ.

Mà hiện tại ở đó, có mấy người đang cầm dây thừng cùng cung tên, ở trong bụi cỏ không ngừng tìm kiếm.

Qua một lúc lâu, tên cầm đầu đám người kia oán hận nói:

– Phi, chó má thật, khí vận tới tay rồi còn để chạy mất! – hắn vừa dứt lời, liền dẫn người xuống núi.

Qua một lúc lâu sau, không có động tĩnh gì.

Bỗng có một tiếng thét chói tai phá vỡ trường không...

Bùm!

Một vật màu trắng từ trên trời rơi xuống, rơi xuống cây sam, lăn xuống gốc cây. Thân nó vừa chạm đất đã không ngừng lăn lộn, trên miệng không ngừng kêu lên:

– Bỏ chết ta, bỏ chết ta!

Thái Nhất buồn cười nhìn vật nhỏ này.

Nếu không phải hắn hảo ý cứu giúp, chỉ sợ nó đã bị thợ săn bắt đi.

Lúc đầu, hắn ôm nó vào trong ngực, vẫn còn coi là tử tế. Trừ bỏ lúc đầu mấy lần nó giãy dụa, về sau thì hoàn toàn im lặng. Không nghĩ tới đám thợ săn lúc trước vừa đi, nó đã bắt đầu liều mạng nhảy xuống từ trên người hắn.

Lăn mấy cái, thật vất vả mới dập tắt cái nóng ở trên thân mình, vật nhỏ kia thân thể hướng trên mặt đất nằm úp sấp, đầu lưỡi lè ra, thở nặng nhọc.

Thái Nhất thấy nó đáng thương, muốn mang nước cho nó uống, không ngờ vật nhỏ này thấy Thái Nhất nhích lại gần thì vô cùng cảnh giác, thân mình nhỏ bé cuống quít lui về phía sau, sống chết cũng không chịu nhích tới gần.

Thái Nhất nhìn nó chăm chú, không ngừng suy nghĩ, nói:

– Chó này, cũng thật kỳ quái.

Lỗ tai nhỏ dựng thẳng lên, cái đầu bé mạnh mẽ chuyển hướng nhìn Thái Nhất, nhe lên một chiếc răng sắc nhọn.

– Con mắt người thế nào nhìn ta giống cẩu! Thật là buồn cười!

Thái Nhất ngồi xổm người xuống, trong đôi mắt lóe lên tia bướng bỉnh, cười nói:

– Thì ra người không phải là chó, vậy người là cái gì? Hồ Ly ta cảm thấy không giống.

Xoạt.

Một đám lông mềm như nhung, giống như một cái bình phong hiện ra trước mắt Thái Nhất, vật nhỏ lấy móng chỉ chỉ:

– Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín. Thấy không? Ta chính là Cửu Vĩ Hồ, hơn nữa không phải là Cửu Vĩ Hồ bình thường nha! Ta chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 Đồ Sơn Tộc. Hừ, hừ, người hãy nghe cho rõ!

Nháy mắt mấy cái, trên gương mặt Thái Nhất toát lên ý cười.

– Nhưng theo ta được biết, Đồ Sơn Cửu Vĩ Hồ, người người pháp lực cao cường. Nam anh tuấn, nữ phong tình, thật không giống hồ ly như người vậy.

Hai cái tiểu trảo gãi khuôn mặt nhỏ nhắn, giận đến phát run cả người:

– Nếu như ở Đồ Sơn, ta nhất định phải cho người lĩnh giáo! Được, người muốn nhìn hình dáng của ta, ta liền cho người xem!

Lời vừa dứt, chỉ trong chớp mắt, trước mặt Thái Nhất đã là một đại mỹ nhân.

Mặt tựa như phù dung, lông mày lá liễu, sóng mắt tựa như nước thiên trì đang chảy róc rách, đôi môi non mềm, hơi điểm ý cười. Má bên phải của nàng có một lúm đồng tiền nho nhỏ, xinh đẹp tuyệt trần, không gì sánh được. Nàng tiến gần tới hắn hai bước:

– Lúc này sao không phản đối đi? Hừ, cho người hết xem thường Đồ Sơn Tộc chúng ta.

– Người tên là gì?

**

Trên đường hồi cung, Thái Nhất không ngừng cười ra tiếng. Bất quá, cái tên kia, khi tiểu hồ ly nói ra thấy hắn cười thì không ngừng náo loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Bất quá, khi nhớ tới cái tên của nàng, nếu đổi lại là hắn, chỉ sợ cũng không nguyện nói ra.

Hồ Tứ, hắn sẽ nhớ kĩ.

Một đêm này, ác mộng luôn quanh quẩn bên hắn lại không hề xuất hiện.

**

Thời gian dĩ vãng nhàm chán trước đây, giờ đã trở nên vô cùng phong phú. Hắn cùng Hồ Tứ không ngừng trò chuyện, trong cái đầu nhỏ của nàng chứa đầy ý tưởng cổ quái, khiến hắn phải ngạc nhiên.

Điều này khiến Thái Nhất không thể biết là tư vị gì, chỉ biết, hắn không ghét cảm giác này chút nào.

Dần dần, hắn phát hiện, hắn bắt đầu thích bốn canh giờ mỗi ngày này.

Nhưng hắn không thể chạm vào nàng, mỗi lần Thái Nhất muốn chạm vào tay Hồ Tứ, cũng sẽ khiến nàng bị bỏng, nên nàng né tránh hắn.

Khi đó, hắn lần đầu tiên cảm thấy chán ghét linh lực của bản thân mình.

Khát vọng muốn chạm tới khuôn mặt nhỏ nhắn, muốn nắm chặt đôi bàn tay nhỏ bé của nàng, muốn ôm lấy thân thể mềm mại của nàng luôn ám ảnh hắn trong giấc mộng hằng đêm.

Ý nghĩ này, không lúc nào là không giày vò Thái Nhất.

Nhưng hắn không được chạm vào nàng, thậm chí không thể tới quá gần. Linh lực của hắn vô cùng cường đại, chỉ cần tới gần, có thể khiến nàng bị chết cháy.

Hắn không chịu nổi, thương tâm vẫn kéo dài cho đến tận ngày đó.

Trong thư các của thiên đình, Thái Nhất từ trong thiên thư tra được một biện pháp, có thể đem nhiệt độ của thân mình giảm xuống.

Điều này khiến cho hắn hưng phấn không ngừng, không hề nghĩ tới hậu quả biện pháp này mang tới.

Lần đầu tiên Thái Nhất ôm lấy Hồ Tứ, nàng kinh ngạc phát hiện, nhiệt độ khó có thể chịu được trước đây đã biến thành nhiệt độ bình thường.

Ấm áp kia bao quanh nàng, trấn an nàng.

Nàng hỏi Thái Nhất, mới biết hắn sử dụng phân thân đại pháp – pháp chú thời thượng cổ đã cấm lưu truyền.

– Chẳng không có việc gì chứ? – Hồ Tứ lo lắng hỏi.

– Ta không có việc gì, yên tâm. Ta chỉ đem nguyên thần chia làm chín, mà bản thể của ta bởi do nguyên thần phân tán, nhiệt độ ắt sẽ giảm xuống.

– Ta thật không biết có nên...

Nhẹ vuốt dọc chóp mũi của nàng, Thái Nhất cười sủng nịnh, nói:

– Đây chính là điều tốt. Ta có thể có thời gian ở bên nàng, nha đầu ngốc của ta.

Hồ Tứ cười khanh khách, nói:

– Vậy chúng ta xây một gian phòng ở đây đi, được không? Gian phòng chỉ thuộc về hai chúng ta thôi.

– Được, theo ý của nàng, Tứ Nhi.

Giơ đoản đao trong tay lên, Thái Nhất thành thực gọt cây trúc, không giống như là lần đầu mới làm vậy.

Hắn bây giờ, đã vận dụng thật tốt những công cụ của phàm trần.

Lấy tay lau mồ hôi, nhìn trời chiều, hắn rốt cuộc cũng hiểu được lạc thú của nhân gian.

Bao ngày nhìn ngắm hạ giới, tâm nguyện của hắn nay cũng đã thành hiện thực.

Bất quá, khi quay đầu lại thấy gian phòng trống trơn, ánh mắt liền trở nên âm đạm.

Hắn không rõ vì sao mỗi khi tới lúc mặt trời lặn, Hồ Tứ đều phải vội vã trở về nhà. Mỗi lần hỏi, nàng đều lảng tránh hắn, cũng không nói tới điểm chính.

Điều này khiến cho Thái Nhất có chút mờ mịt.

Nàng nói, lần này trở về, sẽ không bao giờ rời xa hắn nữa, cùng hắn vĩnh kết lương duyên.

Điều này khiến cho Thái Nhất không khỏi tràn đầy mong chờ vào một cuộc sống tương lai phía trước.

Hắn biết Ngọc Đế kì vọng vào hắn rất lớn, nhưng ngôi vị đế quân không quan trọng với hắn bằng Hồ Tứ.

Ngày sau có thể khiến phụ mẫu thương tâm, nhưng hắn có lòng tin thuyết phục bọn họ đồng ý với quyết định của hắn.

Lặn qua lộn lại suy nghĩ thật lâu, hần rút cuộc cũng chìm vào giấc mộng mông lung.

Ngủ tới nửa đêm, Thái Nhất từ trong mộng bừng tỉnh.

Ở trong mộng, hần nhìn thấy trên người toàn là máu, Hồ Tứ đối với hần cười, nói với hần, nàng đã trở lại, không bao giờ rời hần đi nữa.

Vỗ về trái tim không ngừng đập cuồng loạn, suy đi nghĩ lại, Thái Nhất quyết định tới núi Đồ Sơn.

Tới Đồ Sơn tộc, hần thấy Hồ Tứ đang trốn trong một sơn động nhỏ, nhỏ giọng khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt khiến cho hần đau lòng kịch liệt.

Một khắc kia, cái gì Ngọc Đế, cái gì chức trách của Đông Quân, hần đều quên đi tất cả.

Lúc này, hần chỉ thăm nghĩ muốn nàng trở thành thê tử của hần.

Đáng tiếc, vị hôn phu của Hồ Tứ – vua của Đồ Sơn tộc: Huyền Ly, cũng không cho bọn họ rời đi dễ dàng như vậy.

Kim nhân thần ứng của hần quả đúng là lợi hại, nhưng mà Thái Nhất không để trong mắt, cho dù là chi vương của Đồ Sơn tộc, hần cũng không sợ, quyết tâm phải đưa nàng rời đi.

Phải đến khi Ngọc Đế phái người xuống, mới ngăn cản bọn họ xảy ra trận huyết chiến.

Ngọc Đế sai người bắt hần lại, giam trong thiên lao.

Tư niệm về Hồ Tứ khiến hần đứng ngồi không yên, tâm trí luôn nghĩ tới nàng. Vốn sợ Hồ Tứ gặp chuyện không may, cho nên hần phải cận vệ theo sát nàng.

Ngày bị giải tới Thiên Lao, cận vệ của hần mang tới tin tức chẳng lành.

Hồ Tứ biến mất không thấy, truy lùng trong tam giới cũng không thấy bóng dáng nàng.

Sau cận vệ của hần thấy sắc mặt chủ tử ngày một tái nhợt, nhịn không được thay Thái Nhất đau khổ cầu khẩn, chỉ có thể khiến thủ vệ đồng ý lên thả Thái Nhất ra khỏi thiên lao.

Đêm thứ nhất, Thái Nhất ở trong gian phòng trúc nhỏ không ngừng đi qua đi lại, hần nhìn chăm chăm trước cửa sổ, một đêm không ngủ.

Ngày thứ hai, mọi người dưới hạ giới kinh hoàng phát hiện, trên bầu trời lại xuất hiện tới mười mặt trời.

Đó là do Thái Nhất để tất cả nguyên thần của hần ra, giúp hần truy tìm tung tích của Hồ Tứ.

Hần vốn là tâm địa thiện lương, vậy mà bây giờ đối với tử thi phạm nhân cùng với tiếng cầu khẩn ở dưới mặt đất, mắt nhắm tai ngơ, làm như không thấy.

Hần điên cuồng chỉ muốn tìm thấy Hồ Tứ, tìm thấy bóng dáng nữ nhân hần ngày đêm nhớ tới.

Cho đến khi một mũi tên đen dài bắn rơi một nguyên thần, mới khiến cho hần cảnh giác.

Hạ giới, Hậu Nghệ đang mặc trường bào màu đỏ, trong lòng bàn tay đang cầm cây cung màu đỏ, trên đó có mũi tên màu lam. Nụ cười của hần lạnh như băng, mũi tên bắn ra đều bắn trúng hồng tâm của mặt trời, nói:

– Nếu không phải Huyền Ly nói cho ta, ta còn không biết thì ra tất cả là do chính ngươi chia rẽ ta với Hằng Nga! Thái Nhất, cho ngươi ném thử tứ vị cầu cũng không được, thống khổ như thế nào!

Lời vừa dứt, mũi tên vô tình phá trường không mà đi...

Đây là lời nói cuối cùng Thái Nhất nghe được trước khi hôn mê.

**

– Ngọc Đế, vì sao phải đối xử với ta như vậy? Thái Nhất là hài tử độc nhất của ta, nếu như nó có tốt xấu gì, hãy để ta thay hần chịu tội ngàn năm vạn năm!

Mẫu thân của Thái Nhất cùng Thiên đế tranh cãi, thanh âm của bà vang vọng khắp đại điện. Thái Nhất vô lực giơ tay lên, nói:

– Mẫu thân!

Bà bắt lấy tay hắn, kích động nói:

– Thái Nhất, nương nhất định sẽ cứu con, nhất định sẽ cứu con!

Lưu luyến bàn tay ấm áp của mẫu thân, hắn nói:

– Nương, tay của người ấm lắm, có thể nắm chặt thêm chút nữa, được không? Đây là lần đầu tiên người đối đãi với ta như vậy, ta thật cao hứng!

Người người kính sợ đông quân dương thần Thái Nhất, nhưng chẳng ai biết, thứ hắn tham luyến lại là một tia ấm áp từ mẫu thân. Thấy nương khóc thất thanh, Thái Nhất an ủi bà:

– Nương, không nên khổ sở, ta sẽ không chết, chỉ hơi mệt một chút. Ta chỉ nghỉ ngơi một chút...

Nhắm mắt lại, gương mặt Hồ Tứ cười mỉa hoặc hiện lên trong tâm trí, hắn hy vọng khi tỉnh lại, có thể thấy khuôn mặt tươi cười của nàng.

– Có thể gặp lại sao? – Hắn bất an hỏi, bởi vì nàng rời đi mà lo lắng.

– Có thể, ta sẽ gặp lại chàng!

Ở trong ngực của hắn, câu trả lời của nàng khẳng định và hữu lực.

**

Đế Tân chán nản nhìn cảnh sắc ngoài cửa.

Nữ tử với khuôn mặt phong hoa tuyệt đại đang không ngừng tấu nhạc, cất tiếng hát, nhưng cũng không thể khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Hôm nay, nghe đồn mỹ nhân nổi danh sẽ tiến cung. Vì nàng, Ký Châu hầu tước thiếu chút nữa xé rách mặt của hắn.

Dung nhan tuấn mỹ lộ ra ý cười tà tứ, mỹ nhân hắn thấy được đã nhiều, thêm nàng một người cũng không nhiều, mà bớt đi nàng một người cũng không ít.

Hắn chỉ là tò mò mà thôi. Lần này tuyên triệu, bất quá là thoả mãn tính cổ quái hiếu kỳ của hắn.

Mỹ nhân yêu kiều đứng giữa đại điện, hương khí thoang thoảng, yêu kiều hô lớn hai chữ “đại vương”.

Trên điện một nửa quân thần nhìn không chớp mắt, Đế Tân thấy vậy liền cười lạnh, thật đúng là một đám quan lại háo sắc!

Đội mỹ nhân kia ngẩng đầu lộ ra dung nhan, Đế Tân đột nhiên sững sốt, vén rèm che lên, đối diện với đôi mắt trong sáng kia, vội vàng hỏi:

– Người tên là gì?

Nháy mắt mấy cái, chủ nhân đôi mắt trong sáng kia lộ ra một nụ cười nghịch ngợm:

– Tiểu nữ tên Đắc Kỷ.

**

Bỏ cánh tay khoát bên lưng ra, phủ thêm lụa mỏng, nàng dạo bước đi đến trong đình viện.

Đứng ở trên hành lang, nàng ngửa đầu nhìn mình nguyệt đang chiếu sáng trên thương thiên (bầu trời).

Đắc kỷ?

Ha ha, cái tên này so với cái tên của nàng dễ nghe hơn nhiều lắm.

Bỗng bên hông đột nhiên có cánh tay hữu lực ôm lấy nàng, đôi môi khê ấn xuống, đầu lưỡi như mật đường không ngừng quanh quẩn trong khoang miệng, nhiệt khí thổi tới vành tai nhạy cảm, khiến khuôn mặt nàng trở nên đỏ ửng.

Nàng vòng hai cánh tay lên cổ hắn, nhìn gương mặt vừa xa lạ, vừa thân thuộc ở trước mặt, đưa lên đôi môi đỏ mọng mềm mại.

– Người là ai? – Cúi đầu rí tai, tiếng nam nhân trầm thấp đột nhiên vang lên.

Nàng nghe hắn nói vậy liền ngẩn ra, ôn nhu nói:

– Ta là Đắc Kỷ.

Đầu ngón tay hắn mềm nhẹ, vỗ về lưng của nàng.

– Ta đã từng thấy Đắc Kỷ thực.

Lúc này nàng ngẩn người, hắn thích thú nhìn bộ dạng nàng không biết làm thế nào, hôn nhanh lên đôi môi đỏ mọng của nàng:

– Ta mặc kệ nàng là ai, ta chỉ muốn biết tên của nàng.

Đêm đó, nàng nói rất nhiều, kể cả cái tên buồn cười của mình, nhưng trong mắt hắn không hề có bốn cột hay khinh thường, chỉ có ôn nhu.

Đêm đó, hắn triển miên hôn nàng, cho tới tận hừng đông.

Một ngày kia, lão thần Văn Trung đem kiếm gỗ đào đả thương nàng, không phải do thần uy của cây kiếm, mà là nàng nhịn không được sợ hãi sẽ hoại nghi.

Nàng ôm ngực, sắc mặt tái nhợt, nhìn hắn từng bước từng bước đi tới trước giường. Nàng cho là hắn sẽ chất vấn, ai ngờ hắn chỉ ôn nhu ôm lấy nàng, nói:

– Mặc kệ nàng là người hay là yêu, người ta yêu chính là nàng!

Lệ của nàng rơi ướt đầm áo bào của hắn.

– Tân, tin tưởng ta, ta không có ác ý.

Tân, ta chỉ muốn bảo hộ chàng.

Kiếp trước khiến chàng bị thương, kiếp này, ta sẽ bảo hộ chàng.

**

Hồ Tứ sắc mặt trong trắng, lạnh lùng đứng trên đại điện. Cho dù phải đối mặt với Nữ Oa, nàng cũng không đổi sắc.

– Người đã nhìn qua Phong Thần Bảng? Nếu đã nhìn qua, người biết tên hắn có trên đó, như vậy, người vẫn muốn khư khư cố chấp?

Nữ Oa tò mò nhìn tiểu hồ ly.

Không ngại, không sợ, chưa từng có tiểu yêu nào dũng cảm như vậy, không hề có nửa điểm sợ hãi hay hối hận nào.

Có lẽ, cũng chỉ có nữ tử như vậy, mới đáng giá khiến Đông quân chi thần khuynh tâm động lòng.

Thở dài một tiếng, Nữ Oa cũng đành thành toàn cho đôi uyên ương trước mặt này.

Thái Nhất chuyển thể thành Đế Tân, là chủ ý do nường của hắn đề ra.

Nữ nhân kia kể từ thời khắc Thái Nhất biến mất, liền phong bế trong Vô Lượng động, cho dù là Ngọc Đế cũng không thể gặp mặt.

Cho đến ngày ấy, nàng lại xuất hiện trước mặt cầu xin, khiến Nữ Oa giật mình.

Nữ Oa trong lòng đâm chiêu suy nghĩ, cho rằng như vậy sẽ nghịch với thiên ý.

Bí mật này quá lớn, biết nó cũng chỉ có vài lão tiên gia, thấy nàng khổ sở cầu xin, ngày đêm kiên trì ngoài đại điện, mọi người đành thắm toại nguyện cho nàng, để Nữ Oa ở trên Phong Thần Bảng viết tên hắc lên đó.

– Biết bí mật kia, phải trả giá đại giới. Người hãy suy nghĩ cẩn thận.

Hồ Tứ không chút do dự, gật đầu:

– Cho dù phải lấy mạng của ta, ta cũng sẽ không từ chối.

Cổ nén đau nhức trong thân thể, nàng chặt đứt một đuôi của mình, căn nguyên của nàng trong tay Nữ Oa đang từ từ dung hợp làm một thể với chân khí của Thái Nhất.

Hồ Tứ vui mừng nở nụ cười, nàng cam tâm tình nguyện vì hắc làm vậy, cam tâm vì hắc mà ném trái đau đớn tới khoét da lóc thịt này.

Đem chân khí hai người hợp lại, có chân nguyên bảo vệ, trải qua cửu thể luân hồi, chàng nhất định có thể một lần nữa ngưng tụ nguyên thần, trở lại làm một Đông Quân chi thần trong tam giới.

Đêm đó, nàng vuốt ve khuôn mặt Đế Tân, nghe hơi thở đều đều từ hắc, thở nhẹ ra:

– Tất cả đều đáng giá.

**

Đại điện bị đốt cháy, hỏa diễm vây quanh, cơ hồ cháy lên cả vạt áo Đế Tân.

Hắc lần cuối ôm lấy Hồ Tứ, hôn lên môi nàng:

– Kiếp này cùng nàng bầu bạn, ta không có gì hối tiếc.

Ôm chặt thắt lưng của hắc, Hồ Tứ đôi mắt rưng rưng, cười với hắc:

– Ta cũng vậy.

Nhìn hắc tan biến trong hỏa diễm, Hồ Tứ hận không thể chính mình táng thân vào biển lửa.

Đang lúc nàng muốn nhảy vào hỏa diễm, Huyền Ly bỗng xuất hiện, giữ nàng lại:

– Ta rất cuộc cũng tìm được người!

Tuyệt vọng bao phủ nàng, Hồ Tứ lui về sau hai bước, tựa vào trên cổng thành, sâu thẳm cười một tiếng:

– Huyền Ly, bất kể ta thiếu người cái gì, hay những gì người nợ ta, kiếp sau sẽ trả lại!

Phảng phất ở trong gió phiêu diêu, trừ bóng tối, chỉ có bóng tối.

Nhưng nàng không sợ, bởi vì nàng vẫn còn có chân nguyên của hắc.

Cho dù nàng nhất thời nhớ không ra, cũng không cần gấp gáp, chỉ cần nàng cố gắng theo đuổi, nhất định sẽ tìm thấy hắc một lần nữa.

**

– Người tên là gì?

– Hồ Tứ.

Đông quân Thái Nhất cũng vậy, Thiên tử Đế Tân cũng thế.

Nàng yêu chính là linh hồn thiện lương kia, bất kể luân hồi bao kiếp, thương hải tang điền, nàng cũng sẽ tìm được hắc.

Linh hồn của người có ta.

Linh hồn của ta có người.

Chàng và ta vĩnh viễn không thể phân ly biệt.

Cho tới khi trời tàn đất tận.

Cho tới khi minh nguyệt chiếu thanh ba.

[Đôi lời của editor:

Mình xin giải thích một chút.

Lúc Hồ Tứ biến mất, là do bị Huyền Ly bắt đi.

Lúc Thái Nhất chết, hắn được mẹ đưa vào Vô lượng động, sau đó mẹ của Thái Nhất đưa linh hồn của hắn tới chỗ Nữ Oa, cầu xin Nữ Oa giúp hắn luân hồi chuyển thế, ghi tên hắn vào Phong Thần bảng.

Sau này Hồ Tứ lên xem Phong Thần bảng, cầu xin Nữ Oa dung hợp chân nguyên 2 người làm 1 (tạm hiểu như linh lực), để nâng xuống nhân gian bảo vệ hắn, giúp hắn luân hồi qua 9 kiếp để trở lại thành tiên.

Sau Đế Tân bị người khác ám toán, Hồ Tứ không thể chết theo, bởi nếu nàng chết, thì linh lực của Thái Nhất cũng sẽ tiêu tan. Và sau đó nàng bị Huyền Ly bắt được, tạo ra trí nhớ giả và giam trong Đồ Sơn Tộc.

Về sau Hồ Tứ trốn ra và gặp lại Phan Ngọc – tức Thái Nhất chuyển thế lần thứ 3.

Còn về việc Huyền Ly không chế Hồ Tứ tấn công Phan Ngọc mình không thấy tác giả nhắc tới, còn vì sao Hồ Tứ thiếu chết được Huyền Ly thì là do trong người nàng có căn nguyên của Phan Ngọc, cộng hưởng cùng với Cửu châu của hắn nên mới phát ra uy lực kinh người tới vậy.]

64. Chương 64: Ngoại Truyện 2

– Hôm nay là ngày mấy?

– Nay, chàng nghe ta nói gì không đó?

– Nay!!!!!!!!!!!!!!

Phan Ngọc đang nằm mơ, trong mộng nhìn thấy một món bảo bối to, ánh vàng rực rỡ, đại bảo bối chói lòa nha!

Hắn hưng phấn khoa chân múa tay, nước miếng chảy ròng ròng.

Chân bước đi, liều mạng chạy về phía đại bảo bối, ngón tay cố gắng vươn ra.

Ai ai, chỉ còn kém một chút thôi, một chút thôi!

Hắc hắc hắc, khi đầu ngón tay hắn chỉ còn cách đại bảo bối một thước, thì.... đột nhiên dừng lại, vô luận như nào đều không với tới được.

Một sức mạnh to lớn phía sau níu giữ hắn, không cho hắn tới gần đại bảo bối.

Đột nhiên bên tai vang lên tiếng “rầm” kinh thiên động địa, Phan Ngọc bật dậy, đầu óc có chút nặng nề, còn không biết rõ chuyện gì, vạt áo bị túm lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộ hiện ra trước mặt:

– Phan Ngọc chàng rốt cuộc nghe thấy lời nói của ta hay không?

A, Phan Ngọc tỉnh táo lại, gạt nước miếng trên khóe miệng, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười:

– Chuyện gì?

Hồ Tứ tức giận trừng mắt với hắn, mắt to nhanh chóng trợn tròn:

– Chàng không nhớ rõ? Thật sự một chút đều nhớ không rõ?

Nhìn cặp mắt to kia, Phan Ngọc có chút khó hiểu, nghĩ một lát mới ra:

– À, vụ diệt yêu cho Trương gia hả? Không đúng, ta nhớ rõ nàng cùng yêu hiệp kia thỏa thuận xong, nàng liền đáp ứng bỏ của chạy lấy người mà.

Sắc mặt Hồ Tứ càng thêm khó coi, Phan Ngọc nghĩ lại:

– Bằng không thì là lão bản bán bánh nướng, nếu không nữa thì là Giang lão bản bán sơn. A, không cần đánh ta, ta đang nghĩ. Để ta nghĩ lại, không đúng, mọi chuyện ta đều nhớ theo trình tự mà, chẳng lẽ ta quên người nào, sót người nào sao?

Phải biết rằng bỏ qua một người chính là mất một món tiền đó.

Nếu có người hỏi Phan Ngọc, trên đời chuyện gì là thống khổ nhất, chính là: “Người không có, không kiếm được tiền”.

Mà chuyện làm cho Phan Ngọc còn thống khổ hơn chính là “Người còn đây, mà tiền lại không kiếm được”.

Đây chính là điểm yếu chí mạng của Phan Ngọc.

Hắn lập tức nhảy dựng lên, nhảy bổ về phía bàn, nhìn, nhìn xem lịch, liền bị Hồ Tứ kéo qua:

– Trong đầu chàng trừ bỏ tiền, tiền, còn chuyện gì khác không hả?

Chỉ cần không đề cập tới tiền, đầu Phan Ngọc lập tức thông suốt.

Nhìn thẳng Hồ Tứ, nhìn quanh nàng vòng vo hai lần, ánh mắt cao thấp dò xét, đến lúc toàn thân tóc gáy Hồ Tứ dựng thẳng, nhếch miệng cười:

– Chẳng lẽ có chuyện khác sao?

Cạch.

Hồ Tứ choáng váng ngã xuống đất, khoe môi run rẩy, miệng sùi bọt mép, toàn thân run rẩy như phải gió:

– Chàng, chàng, chàng....

Chẳng lẽ không phải?

Ý nghĩ Phan Ngọc đột nhiên thay đổi, nhìn đến Hồ Tứ hôm nay ăn mặc rất khác.

Váy phấn hồng thêu hoa nhẹ nhàng, quần lụa mỏng, dây lưng tinh tế thắt lấy cái eo thon nhỏ, màu hoa anh đào tinh xảo, vạt áo phiêu phiêu, mái tóc đen nhánh mềm mượt, cây trâm cài đầu thanh tú, gò má phớt hồng như hoa đào, trên người tỏa ra hương hoa thán nhiên, làm cho người ta say.

Phan Ngọc cảm thấy lâng lâng, vui sướng là đương nhiên, nhưng có chút khó hiểu.

Cau mày, lắc lắc mặt, ôm Hồ Tứ, động tay định cởi quần áo trên người nàng.

Ai ai, Hồ Tứ kinh hãi, cho dù bọn họ đã là phu thê, cho dù nàng cũng đã quen thuộc loại sự tình này.

Nhưng mà nhưng mà... bây giờ là ban ngày ban mặt ở trong phòng.

Hồ Tứ gấp phát sốt, trong đầu không ngừng tưởng tượng linh tinh, sốt ruột ẩn ý phục trên người, không muốn cởi ra.

Vì thế, những người đi qua, đi ngang qua, không có đi qua, tất cả đều kéo đến, ghé tai vào tường nghe, một đám người biểu tình hưng phấn.

Có người nói:

– Các người đoán, lúc này thiếu gia thắng, hay vẫn là thiếu phu nhân thắng?

Nha hoàn trả lời:

– Hừ, đương nhiên là thiếu phu nhân rồi! Thế nào thiếu phu nhân lại không thắng chứ? Ta cược thiếu phu nhân.

Cảnh vệ thì nói:

– Hắc, ai bảo thế, ta cực thiếu gia! Mấy lần trước đều thua, nhưng lần này không chắc. Ta vẫn tin là thiếu gia, đây là khẩu khí nam nhân.

Nữ đầu bếp khẳng định:

– Hừ, không biết xấu hổ, đi nghe trộm người ta, một đám không có phép tắc. Hừ, để thiếu phu nhân biết, các người cứ chờ chết đi.

Ba.

Một thỏi bạc ném xuống, trước mặt mọi người:

– Ta cực thiếu phu nhân.

Oành, mọi người ngã tập thể xuống đất.

Trở lại trong phòng, y phục phân tán rơi trên mặt đất, quần lụa mỏng ném ra, sa trường buông xuống.

– Không được!

Thanh âm thanh thúy vang lên, không phải Hồ Tứ thì là ai?

– Ngoan.

Thanh âm Phan Ngọc cực kì ôn nhu, nhưng làm cho người ta cảm giác như cáo nham hiểm.

– Không được!

Hồ Tứ vẫn kiên trì.

– Ngoan nào, lập tức được rồi!

Phan Ngọc càng ôn nhu.

– Không được, không được, người ta không cần!

Hồ Tứ kêu to.

Lời vừa nói ra, những người bên ngoài vánh tai lắng nghe, hơi giật mình, nếu bọn họ nhìn được tình hình trong trường, chắc sẽ ngã ngựa mất thôi.

– Được rồi mà, không cần đùa giỡn nữa, lại đây thay y phục nào!

Phan Ngọc nhìn thấy Hồ Tứ biến lại nguyên hình, đang tận tình khuyên bảo.

Lông mao toàn thân Hồ Tứ dựng hết lên, cong đuôi, móng vuốt một phen đẩy Phan Ngọc ra:

– Không cần, người ta không cần thay y phục, hừ, chàng muốn ta đổi, ta thà rằng để như này ra ngoài.

Gân xanh trên trán Phan Ngọc nổi lên, cơ hồ sắp nổi trận lôi đình, nhưng đối với ánh mắt quật cường của Hồ Tứ, hẳn chỉ có thể tiếp tục ăn nói nhẹ nhàng, ai làm cho hắn đuổi lý trước đây nha!

– Bộ dạng này không thích hợp với nàng, nhìn xem bộ này thích hợp với nàng hơn.

Nói xong, Phan Ngọc run rẩy đưa cho nàng bộ váy màu vàng nhạt, nhìn ánh mắt Hồ Tứ, mắt to lóe lóe, trong lòng nàng đấu tranh tâm lý kịch liệt.

Nhưng nhớ tới hành vi ác liệt của Phan Ngọc, nàng ương ngạnh quay đầu, “hừ” một tiếng, không thèm để ý tới hắn.

Phan Ngọc không nổi giận, lấy ra đồng trang sức:

– Nhìn này, vòng cổ lớn như vậy, khuyên tai bảo thạch tinh mỹ, còn có ngọc bội này, chính là ngọc bội tốt nhất, đều là vạn kim khó cầu đó, đây đều cho nàng, so với bộ kia xinh đẹp hơn.

Hồ Tứ có chút hoa mắt, nhin không được xem xét, chọn đi chọn lại, ánh mắt Phan Ngọc cũng ôn nhu hơn rất nhiều.

Y phục này nàng vừa nhìn đã thích. Tuy biết Phan Ngọc sẽ mất hứng, nhưng nàng vẫn thích bộ cũ hơn.

Một phen đầy y phục cùng trang sức ra, Hồ Tứ nhảy lên la trưởng, ở thời điểm Phan Ngọc chưa hồi phục tinh thần, vẩy đuôi kêu lên:

– Trừ bỏ bộ kia, ta không thích bộ nào khác hết! Hừ, chàng không cho ta mặc, ta tìm nương phân xử!

Chính vào lúc này, cửa phòng mở ra, Hồ Tứ đụng vào người kia.

Nàng ôm cái mũi đau, nước mắt lưng tròng, đang khỏ sở, thân mình di chuyển, được người mới tới ôm lấy.

Hai mắt Hồ Tứ đầm lệ, “oa” một tiếng khóc:

– Nương, Phan Ngọc bắt nạt con.

– Ngoan nào, đừng khóc, không khóc !

Mẫu thân Phan Ngọc thấy hết nhưng không thể trách Hồ Tứ, một cước đá cửa phòng, nhéo nhéo tai Phan Ngọc:

– Ngọc nhi, còn không xin lỗi Tứ nhi đi.

Phan Ngọc chịu đựng đau, cười rất khó coi:

– Nương, nhẹ tay chút, tai con đau.

Mắt phượng Phan phu nhân mang ý cười:

– Xú tiểu tử, còn muốn xin nương nhẹ tay sao? Có cần ta làm thêm lần nữa không hả?

– Không cần, không cần!

Phan Ngọc nhếch miệng cười khỏ, xoa xoa lỗ tai ửng đỏ, kinh ngạc phát hiện Phan phu nhân cũng thật xinh đẹp:

– Nương, người ra ngoài sao?

Phan phu nhân cười cực kì đắc ý:

– Hừ, hôm nay là ngày mấy, khó trách Tứ nhi khỏ sở như vậy. Tốt lắm, tốt! Ha ha, ta sẽ không quấy rầy các con, hôm nay cha con cũng hẹn ta, ha ha!

Nói xong quay người ra ngoài.

– Có hẹn?

Phan Ngọc đảo mắt, mạnh mẽ trở lại, hét lớn với mấy người ở ngoài:

– Mấy người kia, các người còn muốn nghe trộm bao lâu nữa hả?

Một tiếng hét to đùng, mọi người đều giật mình rời đi, còn nói lại:

– Thế nào, rốt cuộc thiếu gia vẫn không được đẩy thôi, thiếu phu nhân lợi hại nhất.

– Thì ta cũng muốn nói thiếu phu nhân lợi hại....

– Không lời thôi dài dòng, đưa tiền đây.

Phan Ngọc vuốt vuốt lỗ tai, tức giận quay vào, thấy Hồ Tứ biến lại hình người, vẫn mặc một y phục kia.

Thở dài, nhịn không được thâm hận người bán y phục kia, không, hẳn đang nghĩ đến yêu tinh đáng giận kia.

Lúc này chắc chắn Hồ Tứ đang bụm miệng mắng hần, mắng hần không phẩm vị đây.

Ai, tiểu hồ ly rắc rối này.

Đang nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm Hồ Tứ vang đến:

– Chàng có biết rốt cuộc hôm nay là ngày mấy không?

Phan Ngọc quay đầu, cười đến sáng lạn:

– Đương nhiên, nường tử.

Hôm nay là ngày mấy, Phan Ngọc tự nhiên chắc chắn sẽ không quên.

HOÀN CHÍNH VĂN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-tinh>